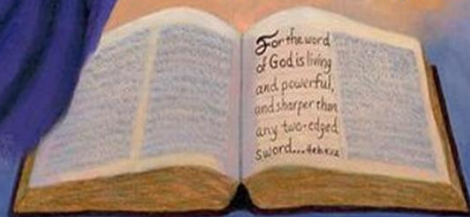

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

ΤΟ
ΒΑΠΤΙΣΜΑ
ΤΟΥ
ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Η δύναμη της Πεντηκοστής

ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ

**ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**
Η δύναμη της Πεντηκοστής

3^η έκδοση - έτος 2021 μ.Χ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

**ΤΟ
ΒΑΠΤΙΣΜΑ
ΤΟΥ
αγίου Πνεύματος**

"ήρξαντο λαλείν ετέραις γλώσσαις"

«...Αλλά θέλετε λάβει ΔΥΝΑΜΙΝ,
όταν επέλθη το άγιον Πνεύμα εφ' υμάς»
(Πράξεις Α/1:8)

«Εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν
του Πατρός μου εφ' υμάς,
σεις δε καθίσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ,
εωσού ενδυθήτε ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΞ ΥΨΟΥΣ»
(Λουκάς ΚΔ/24:49)

Αρχική Α' έκδοση: 1990

«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

© **COPYRIGHT 1990, 2021**

για την Ελλάδα και όλο τον κόσμο:
ALKIVIADIS TZELEPIS (FILADELFOS)

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 08/1990

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ: 12/2004

Ανατύπωση Β΄ έκδοσης: 11/2012

ΤΡΙΤΗ εμπλουτισμένη ΕΚΔΟΣΗ: 11/2021

ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ: 03/2022

Επιμέλεια κειμένων & εξώφυλλου:

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ

Τηλ. - Viber - WhatsApp: 694 - 49 21 318

SITE:

www.AlkiviadisFiladelfos.com

FACEBOOK (3 λογαριασμοί):

Alkiviadis Tzelepis (Filadelfos)

Groups 1: «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - FILADELFOS»

Groups 2: «Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»

E - MAIL

filadelfos02@hotmail.com

alkiviadistzelepis@yahoo.gr

YOUTUBE (5 κανάλια):

Filadelfos Channel 1 & F. Channel 2

FiladelfosTV - music, Filadelfos FILMS

Filadelfos HOLY BIBLE

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: GRAFIMA ΔΙΑΦΗΜΙΣΤΙΚΗ Α.Ε.

www.grafimaprint.gr

Λ.Ελευθερίας 29 - Τ.Κ. 17455 ΑΛΙΜΟΣ

Τηλ. 210 72 51 600

Επιτρέπεται

η αναδημοσίευση αποσπασμάτων μόνον
του παρόντος βιβλίου, χωρίς αλλοίωση
ή μεταβολή του κειμένου και με την αναγραφή
του ονόματος του συγγραφέα

(Ν.2121/1993, άρθρο 18, παρ.1-2)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 38 - 8

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

ΠΡΟΛΟΓΟΣ έκδοσης 2021	09
Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ	
"ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΟΥΤΟ;"	33
Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ	
"Η ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ"	45
Α. Η θαυμαστή υπόσχεση του Θεού	45
Β. Το Πνεύμα της επαγγελίας	52
Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ	
"ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ"	59
Α. Ποιος είναι ο βαπτίζων εν Πνεύματι αγίω στην Καινή Διαθήκη	59
Β. Το κάλυμμα (σκέπαστρο) των αμαρτιών στην Παλαιά Διαθήκη	62
Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ	
"ΕΜΠΟΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"	67
Α. Η μεσιτεία του Ιησού	67
Β. Στα «δεξιά» του Πατρός	76
Γ. «Μεθ' ημών» στους αιώνες	80
Δ. Το «υπέρ παν όνομα» & οι μεθοδείες του Σατανά.....	86
Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ	
"ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ: Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"	97
Α. Το σημείον της Πεντηκοστής	97

Β.	Η προφητεία του Ησαΐα	100
Γ.	Τα ζωντανά νερά	102
Δ.	«Επί πάσαν σάρκαν»	105
Ε.	Χαρακτηρισμοί και ονομασίες του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα.....	108

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

"ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΡΟΝΟΥΝΤΩΝ"	113
--	------------

Εισαγωγή στο θέμα	113
--------------------------------	------------

Επιχείρημα 1^ο	«Δεν βρισκόμαστε ακόμα ΜΕΣΑ στις έσχατες ημέρες».....	115
Επιχείρημα 2^ο	«Οι γλώσσες δόθηκαν για ΚΗΡΥΓΜΑ του λόγου»	128
Επιχείρημα 3^ο	«Οι γλώσσες δόθηκαν για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο με ΔΥΝΑΜΗ Πνεύματος αγίου	137
Επιχείρημα 4^ο	«Η αγάπη είναι ανώτερη από τις γλώσσες»	151
Επιχείρημα 5^ο	«Πάνω απ' όλα ο ΚΑΡΠΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, για να υπάρξει αγιασμός».....	173
Επιχείρημα 6^ο	«Μη πάντες λαλούσι γλώσσας;» (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:30)...	178
Επιχείρημα 7^ο	«Δεν μίλησαν ΟΛΟΙ με γλώσσες, σαν σημείο, όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμασύμφωνα με τις Πράξεις των Αποστόλων»	193
Επιχείρημα 8^ο	«Οι γλώσσες δεν είναι το ΜΟΝΟ ΣΗΜΕΙΟ του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα»	217
Επιχείρημα 9^ο	«Το βάπτισμα του Πνεύματος και οι ξένες γλώσσες δεν είναι από τις ΒΑΣΙΚΕΣ διδασκαλίες της Γραφής».....	233
Επιχείρημα 10^ο	«Η ΠΛΗΡΩΣΗ του αγίου Πνεύματος γίνεται με την αναγέννηση και δεν είναι απαραίτητο το βάπτισμα του του αγίου Πνεύματος»	247
Επιχείρημα 11^ο	«Ο Ιησούς Χριστός ΔΕΝ ΜΙΛΗΣΕ ποτέ ξένες γλώσσες».	253
Επιχείρημα 12^ο	«Το άγιο Πνεύμα υπήρχε και στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης».....	263

Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ

"ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΦΕΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ"	267
1. Εισαγωγή στο θέμα: 16 βασικές ενέργειες του αγίου Πνεύματος	267
2. Πειθαρχία στον Λόγο του Θεού	271
3. Ο πιστός γίνεται ναός του Θεού	272
4. Μόνιμη κατοίκηση του Πνεύματος μέσα στον πιστό....	281
5. Σφράγισμα για την ημέρα της απολύτρωσης	288
Α. Το επουράνιο σώμα του πιστού	288
Β. Αρπαγή και απολύτρωση του σώματος	291
Γ. Ο αρραβώνας του Πνεύματος	293
6. Το άγιο Πνεύμα θα μας διδάξει «τα πάντα» και θα μας οδηγήσει «σε όλη την αλήθεια»	299
Α. Θα μας διδάξει τα πάντα	299
Β. Θα μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια	305
Γ. Εκείνος θέλει δοξάσει Εμέ	310
7. Το άγιο Πνεύμα θα ελέγξει τον κόσμο:	316
Α. Περί ΑΜΑΡΤΙΑΣ	316
Β. Περί ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ	321
Γ. Περί ΚΡΙΣΕΩΣ	323
8. Δύναμη μαρτυρίας και ομολογίας	329
Α. Μάρτυρες του Ιησού Χριστού	329
Β. «Μη μεριμνάτε τι θα πείτε»	340
9. Δύναμη προσευχής και δοξολογίας	349
Α. Προσευχή: Το ξεκίνημα της πρώτης εκκλησίας	349
Β. Αίτια πνευματικής χλιαρότητας	351
Γ. Η εν Πνεύματι προσευχή	353
Δ. Η συντριβή του Σατανά	357
Ε. Δοξολογία εν Πνεύματι	365
ΣΤ. Η δύναμη της δοξολογίας	374

Κεφάλαιο ΟΓΔΩΟ

"ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ, ΟΤΑΝ ΒΑ- ΠΤΙΣΘΕΙ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ"	379
Α. Μολυσμός του σώματος	379
Β. Μολυσμός του πνεύματος	383
Γ. «Περιπατείτε κατά το Πνεύμα»	390

Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ

"ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ"	399
Α. Εξουσία και δύναμη του αγίου Πνεύματος	399
Β. Χρησιμότητα των πνευματικών χαρισμάτων.....	403
Γ. Είδη πνευματικών χαρισμάτων	410
Δ. Τρεις αρχές που πρέπει να γνωρίζουμε	414

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ

"ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ – ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ" (διαφορές μεταξύ τους)	423
Α. Αναγέννηση - Πως αποκτάται!	423
Β. Οι απόστολοι ήταν αναγεννημένοι πριν την Πεντη- κοστή;	442
Γ. Σχέση «αναγέννησης» και «βαπτίσματος εν Πνεύ- ματι αγίω»	473

Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ

"Η ΠΛΗΡΩΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ"	481
-------------------------------------	-----

Κεφάλαιο ΔΩΔΕΚΑΤΟ

"ΠΩΣ ΘΑ ΛΑΒΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ"	487
--------------------------------------	-----

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

"ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ" (επίλογος)	499
---	-----

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: «Αλκιβιάδης Τζελέπης»	505
---	-----

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	515
--------------------	-----

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ ΒΙΒΛΙΩΝ.....	517
---------------------------	-----

Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ: Ο πρόλογος ενός βιβλίου είναι το "κλειδί" που ξεκλειδώνει τα κεφάλαια ολόκληρου του βιβλίου, ώστε οι λεπτομέρειες, οι περιγραφές και οι διαφοροποιήσεις, που παρουσιάζονται στο κείμενο, να είναι για τον αναγνώστη προσιτές και προσπελάσιμες και να μην του δημιουργούν απορίες και ερωτηματικά. Για τον λόγο αυτό, σ' ένα βιβλίο και ειδικά σε πολυσέλιδο, που περιλαμβάνει πληθώρα αναφορών και στοιχείων, **είναι αναγκαίο** ο αναγνώστης να διαβάσει και να ξαναδιαβάσει τον παρατιθέμενο "πρόλογο" και να μην τον προσπεράσει στα "γρήγορα", καθόσον περιλαμβάνει βασικές και απαραίτητες πληροφορίες, καθώς και διευκρινιστικά στοιχεία, που έχουν άμεση σχέση με το θέμα του βιβλίου και που είναι απαραίτητα για να προχωρήσει στην κατανόησή του.

1. ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ: Ήταν Δευτέρα βράδυ, **09 Νοεμβρίου 1987**, όταν ο Κύριος Ιησούς με βάπτισε με το άγιο Πνεύμα Του και με πλημμύρισε με τη θαυμαστή παρουσία Του. Βρισκόμουν σε μία συγκέντρωση λατρείας και εκζήτησης του προσώπου του Κυρίου Ιησού, όπου μαζί με άλλους **αναγεννημένους** πιστούς, προσευχόμαστε και επιποθούσαμε να δούμε τον Κύριο να ενεργεί θαυμαστά ανάμεσα μας. Καθώς προσευχόμαστε, η δόξα της παρουσίας του Κυρίου Ιησού πλημμύρισε την αίθουσα και άγγιξε τον καθένα μας με ένα ιδιαίτερο και ξεχωριστό τρόπο. Εγώ ήμουν γονατιστός και εκζητούσα την ένδοξη παρουσία Του, έχοντας υψώσει τα χέρια μου. Τότε συνέβηκε ένα γεγονός που ήταν ορόσημο για τη μετέπειτα ζωή μου. Μια ουράνια χαρά και ένα δυνατό πνεύμα δοξολογίας πλημμύρισε την καρδιά μου και από το στόμα μου άρχισαν να βγαίνουν λόγια δοξολογίας στον Κύριο των δυνάμεων.

Έψαλλα από χαρά με όλη μου την καρδιά και προσευχόμουν δυνατά και καθώς γινόταν αυτό, ένιωσα ένα **χειμαρρο νε-**

ρού να γεμίζει το σώμα μου από πάνω από τα χέρια μου που ήταν υψωμένα, να αρχίζει να κατεβαίνει προς τα κάτω και να φθάνει στα άκρα των ποδιών μου. Ένωσα ότι το σώμα μου ήταν σαν ένα άδειο μπουκάλι που ξαφνικά κάποιος το γέμιζε με γάργαρο και καθαρό νερό. Ενώ γέμιζα με το «ζωντανό νερό», που ήταν το Πνεύμα του Κυρίου των δυνάμεων, η γλώσσα μου, που δόξαζε τον Κύριο στα Ελληνικά, άρχισε να Τον δοξάζει σε άγνωστες για μένα γλώσσες, που έβγαιναν από μέσα μου σαν ένας ορμητικός χείμαρρος. Ήταν μια συγκλονιστική και μοναδική για μένα εμπειρία, δεν βρισκόμουν πλέον στη γη, αλλά ήμουν μέσα στα ουράνια άγια των αγίων, ήμουν μέσα στην ένδοξη παρουσία του Θεού. Ο ουρανός είχε έρθει στη γη.

Όταν τελείωσε η συνάθροιση, η ώρα ήταν 11 το βράδυ. Έφυγα από την Ομόνοια, όπου ήταν η αίθουσα που γινόταν η συνάθροιση και πήρα τον Ηλεκτρικό για να πάω στο σπίτι μου στο Νέο Ηράκλειο. Σε όλη τη διαδρομή έκανα προσπάθειες να προσεύχομαι σιγανά ή από μέσα μου, γιατί υπήρχαν αρκετοί επιβάτες στο τρένο, αν και η ώρα ήταν περασμένη, κόντευε μεσάνυχτα. Δεν μπορούσα να συγκρατηθώ από τη χαρά και τη μεγάλη ευφορία που ένιωθα μέσα μου, συνέχεια προσευχόμουν εν Πνεύματι, με άγνωστες γλώσσες. Όταν κατέβηκα από το τρένο, για να φθάσω βαδίζοντας στο σπίτι μου, ήθελα περίπου 7-8 λεπτά. Καθώς βάδιζα και ήταν ερημικά, άφησα την καρδιά μου και το στόμα μου να ξεχειλίζουν από πνεύμα λατρείας και δοξολογίας προς τον Κύριο. Από μέσα μου ξεχείλισαν ζωντανά ορμητικά νερά. Τότε κατάλαβα, τι εννοούσε ο Ιησούς όταν είπε: *«Εάν κάποιος διψά, ας έρχεται προς Εμέ και ας πίνει. Όποιος πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ΥΔΑΤΟΣ ΖΩΝΤΟΣ θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού»* (Ιωάννης Ζ/7:37-38). Όταν έφθασα στο σπίτι μου και με είδε η γυναίκα μου, αμέσως κατάλαβε τι μου είχε συμβεί, πριν προλάβω να της πω εγώ οτιδήποτε. Το πρόσωπό μου ακτινοβολούσε από μια υπερκόσμια χαρά, που ποτέ της δεν το είχε δει αυτό σ' εμένα.

2. ΜΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΙΝΗΣΗ: Υπολογίζεται ότι στα τέλη του

20^{ου} αιώνα περισσότερο από 180 εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο είχαν γνωρίσει και ζήσει την **εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως ακριβώς αναφέρεται μέσα στον Λόγο του Θεού, στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων. Σήμερα τρίτη δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, ο παραπάνω αριθμός θεωρείται κατά πολύ ξεπερασμένος, καθόσον παγκόσμια καθημερινά οι πιστοί, κατά χιλιάδες αποκτούν τη θαυμαστή αυτή εμπειρία, η οποία ξεκίνησε, πριν περίπου δύο χιλιάδες χρόνια στην Ιερουσαλήμ την ημέρα της Πεντηκοστής και το αποτέλεσμα ήταν τότε να πιστέψουν στον Ιησού από το κήρυγμα του απ. Πέτρου τρεις χιλιάδες άνθρωποι:

«1. Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. 2. Και εξαίφνης έγένινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι· 3. Και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, 4. Και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας (αρχ.κείμενο: “λαλείν ετέραις γλώσσαις”) καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν» (Πράξεις Β/2:1-4).

Η εξάπλωση της κίνησης αυτής θεωρείται ότι κατέχει σταθερά την πρώτη θέση στον χριστιανικό κόσμο, με μεγάλη διαφορά από κάθε άλλη πνευματική κίνηση. Η εμπειρία της Πεντηκοστής ή «η Πεντηκοστιανή κίνηση», όπως θα την αποκαλούμε εδώ, ήταν προφητευμένη από τον ίδιο τον Θεό ως η «έσχατη βροχή»: *«Και μετά ταύτα ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επί πάσαν σάρκα· και θέλουσι προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας· οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ενυπνιασθή ενόπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί οράσεις. Και έτι επί τους δούλους μου και επί τας δούλας μου εν ταις ημέραις εκείναις ΘΕΛΩ ΕΚΧΕΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ» (Ιωήλ Β/2:28-32).* Αυτά τα λόγια που είχαν ειπωθεί περίπου 800 χρόνια προ Χριστού, αυτά ακριβώς τα λόγια επικαλέσθηκε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής σαν επιβεβαίωση της Γραφής (Πράξεις Β/2:16-21) για το εκπληκτικό γεγονός, που συνέβηκε την ημέρα εκείνη.

Όταν εδώ χρησιμοποιούμε τον όρο «Πεντηκοστιανή κίνηση» ή «η εκκλησία της Πεντηκοστής», **ΔΕΝ αναφερόμαστε σε κάποιο δόγμα ή κίνηση ή ομάδα ή εκκλησία**, που χρησιμοποιεί επίσημα τον τίτλο αυτό ή κάποια άλλη παρόμοια ονομασία, αλλά αναφερόμαστε αποκλειστικά σε άτομα που έχουν ζήσει προσωπικά **την εμπειρία** της Πεντηκοστής, σε άτομα που είναι βαπτισμένα με το **άγιο Πνεύμα** του Θεού, συνοδευόμενο από το φαινόμενο του **«λαλείν ξένες γλώσσες»**. Με αυτή τη διευκρίνιση θα αναλύσουμε στη συνέχεια τι ακριβώς σημαίνει Πεντηκοστιανή κίνηση, με κύριο χαρακτηριστικό της, την εμπειρία των αποστόλων όπως αυτή αναφέρεται στο Β/2ο κεφάλαιο των Πράξεων, αλλά και ολόκληρης της πρώτης αποστολικής εκκλησίας.

Δεν μπορεί κάποιος να αναζητήσει **κοινά σημεία** ανάμεσα στις επίσημες κατεστημένες εκκλησίες (Ορθόδοξη, Καθολική και Διαμαρτυρόμενη) με την Πεντηκοστιανή κίνηση **της πρώτης αποστολικής εκκλησίας**, η οποία χαρακτηριζόταν από την γνήσια και ανόθευτη αποστολική διδαχή και την αληθινή λατρεία στο πρόσωπο του Θεού εν Χριστώ Ιησού. Όλα τα χριστιανικά δόγματα κάνουν λόγο για τη **«δωρεά του αγίου Πνεύματος»**, αλλά πρόκειται για ένα «Πνεύμα», που δεν απαλλάσσει τους πιστούς, από τις κακές συνήθειές τους, ούτε δημιουργεί σεβασμό στο πρόσωπο του Θεού. Αυτοί οι χριστιανοί έχουν αποκτήσει κάποια γνώση του Θεού, δεν έχουν όμως την **επίγνωση** του Θεού μέσα στη συνείδησή τους, ώστε να τους ελέγχει περί αμαρτίας.

3. ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: Το κεντρικό μήνυμα του βιβλίου είναι η περιγραφή της εμπειρίας της Πεντηκοστής, είναι η περιγραφή του συγκλονιστικού γεγονότος ο άνθρωπος να μιλά με υπερφυσικό τρόπο τις γλώσσες των αγγέλων και των ανθρώπων, **γλώσσες άγνωστες σ' αυτόν**, χωρίς να τις έχει διδαχτεί σε κάποιο σχολείο, αλλά να είναι το αποτέλεσμα μιας θαυμαστής ενέργειας του Πνεύματος του Θεού στη ζωή του, η οποία επικυρώνει τη **μόνιμη κατοίκηση** του Θεού μέσα του, κατά την υπόσχεσή Του.

Το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος του Θεού, ή η εμπειρία

της Πεντηκοστής έχει γίνει στις ημέρες μας **σημείο αντιλεγόμε-νο** και σημείο θεολογικών αντιθέσεων. Μέσα στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων βλέπουμε να ταυτίζονται και να συνυπάρχουν οι έννοιες **«δωρεά ή βάπτισμα του Πνεύματος του Θεού»** με το σημείο **«των ξένων γλωσσών»**, γεγονός που σημαίνει ότι δεν μπορεί κάποιος να έχει την εμπειρία της Πεντηκοστής, εάν σ' αυτό δεν έχει συμμαρτυρήσει ο ίδιος ο Κύριος με τον υπερφυσικό τρόπο της ομιλίας των ξένων (άγνωστων) γλωσσών. Με την αναγέννησή του ο πιστός αποκτά **ΕΞΟΥΣΙΑ** κατά των πονηρών σκοτεινών δυνάμεων, αλλά με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, που είναι η **«δύναμις εξ ύψους»**, αποκτά και τη **ΔΥΝΑΜΗ** για να **επιβάλει την εξουσία του**. Αυτό ο Διάβολος δεν το θέλει, γιατί είναι η συντριβή του και κατόρθωσε μέσα στην πάροδο των αιώνων να εξαφανίσει αυτή τη μεγάλη αλήθεια της Αγίας Γραφής, μέσα από ατελείωτες θρησκευτικές διαμάχες και έτσι στις ημέρες μας εξακολουθεί να είναι ένα σημείο έντονων και συχνών αντιπαράθεσεων μεταξύ των αναγεννημένων πιστών.

4. ΣΕ ΠΟΙΟΥΣ ΑΠΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: Θα ήθελα να κάνω μία αναγκαία επισήμανση, ώστε να αρθούν τυχόν απορίες και ερωτηματικά, που μπορεί να έχει ο αναγνώστης, ο οποίος δεν είναι αρκετά εξοικειωμένος με τις αλήθειες και τις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής. **Το βιβλίο αυτό απευθύνεται κατά βάση σε συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων.** Δεν απευθύνεται σε άτομα που ΔΕΝ ΕΧΟΥΝ προσωπική σχέση με τον Κύριο Ιησού, γιατί πολλές έννοιες δεν θα μπορούν να τις κατανοήσουν, λόγω έλλειψης επαρκούς γνώσης του Λόγου του Θεού. Απευθύνεται σε όλους, όσους έχουν δεχτεί το λυτρωτικό έργο του Ιησού Χριστού στο σταυρό του Γολγοθά, σε όσους έχουν πλυθεί με το τίμιο αίμα Του και τώρα είναι λυτρωμένα δικά Του παιδιά.

Απευθύνεται σε **αναγεννημένους πιστούς**, που έχουν **ξανά** γεννηθεί για δεύτερη φορά, αλλά αυτή τη φορά έχουν γεννηθεί ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ από το Πνεύμα και από τον Λόγο του Κυρίου Ιησού. Την **πρώτη φορά** είχαν γεννηθεί ΣΩΜΑΤΙΚΑ από τους γονείς τους, είχαν γεννηθεί με *το σπέρμα της αμαρτίας* του

πρώτου ανθρώπου, του Αδάμ, ο οποίος παράκουσε στην εντολή του Θεού. Τη **δεύτερη φορά** γεννήθηκαν από ένα άλλο σπέρμα, από «*το σπέρμα της γυναίκας*» (βλ. Γένεση Γ/3:14-15) που ήταν άγιο, ήταν το σπέρμα από το οποίο γεννήθηκε ο έσχατος Αδάμ, ο Ιησούς, που μας έφερε την αιώνια λύτρωση. Σε αυτούς τους πιστούς κάνει το ερώτημα ο απόστολος Παύλος: «*Ελάβετε Πνεύμα άγιον, όταν επιστέψατε;*» (Πράξεις ΙΔ/14:2).

Είναι αυτονόητο ότι μπορεί μεν ένα οποιοδήποτε βιβλίο να απευθύνεται ΕΙΔΙΚΑ σε μια συγκεκριμένη κατηγορία ανθρώπων, λόγω θέματος, αλλά το κάθε βιβλίο απευθύνεται και ΓΕΝΙΚΑ σε όλους τους ανθρώπους, δεν εξαιρείται κανένας και ιδιαίτερα όταν το θέμα του βιβλίου αποκαλύπτει τον άγιο Θεό και τον Λόγο Του. Η ειδοποιός διαφορά είναι ο τρόπος που η κάθε κατηγορία προσεγγίζει το θέμα και πως ανταποκρίνεται σ' αυτό.

5. Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΩΝ ΔΟΓΜΑΤΩΝ: Κρίνεται απαραίτητο, για να μην υπάρχουν κενά στη μελέτη μας, να γίνει μια συνοπτική παρουσίαση **ποια είναι η θεολογική θέση** των μεγάλων δογμάτων και ομολογιών της χριστιανοσύνης επάνω στο θέμα της εμπειρίας της Πεντηκοστής και ιδιαίτερα στον Ελλαδικό χώρο, ώστε ο ενδιαφερόμενος Έλληνας πιστός να έχει σαφή γνώση τι διδάσκουν και τι πιστεύουν για το θέμα αυτό. Βέβαια παράλληλη και ταυτόσημη στις πλείστες περιπτώσεις είναι και η θέση των εκκλησιών του εξωτερικού, απλά η διαφοροποίηση έγκειται στο γεγονός ότι υπάρχουν διάφορες ονομασίες ή ορολογίες, που χρησιμοποιεί το κάθε δόγμα, ή η κάθε ομολογία.

(1) **Η Ορθόδοξη εκκλησία** μπορεί να αναφέρεται στο λειτουργικό της για τη δωρεά του αγίου Πνεύματος, μπορεί να έχει την εορτή της «Πεντηκοστής», ή την εορτή του «Αγίου Πνεύματος», αλλά για το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος που συνοδεύεται από το σημείο του λαλείν ξένες γλώσσες, διδάσκει ότι **ήταν μόνο για τους πρώτους αποστολικούς χρόνους**. Μέσα στους κόλπους της Ελληνικής Ορθόδοξης εκκλησίας υπάρχει μια κίνηση που δημιουργήθηκε από τον μακαριστό αρχιμανδρίτη Ευσέβιο Παπαστεφάνου, η οποία δέχεται την αναγέννηση με το αίμα

της θυσίας του Ιησού, την εμπειρία της Πεντηκοστής και τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, πλην όμως από την επίσημη Ορθόδοξη εκκλησία θεωρείται ως «αιρετική» κίνηση. Ο Παπαστεφάνου για το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος έχει συγγράψει το βιβλίο **«Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΧΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**. Η Ορθόδοξη (Ανατολική) εκκλησία, ως επίσημα **τριαδική** στη διδασκαλία της, δέχεται ότι το «Άγιον Πνεύμα» είναι το 3^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, το οποίο σύμφωνα με το Σύμβολο της Πίστεως είναι **«ΣΥΜπροσκυνούμενον και ΣΥΝδοξαζόμενον»** με τα άλλα δύο πρόσωπα της θεότητας, τον Πατέρα και τον Υιό.

(2) Η Καθολική εκκλησία επίσημα ακολουθεί την ίδια θέση με την Ορθόδοξη εκκλησία, δεν δέχεται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής με το σημείο των ξένων γλωσσών είναι και για τις ημέρες μας. Μέσα από την Καθολική εκκλησία δημιουργήθηκε επίσης μια κίνηση που ονομάστηκε **«χαρισματική»** και που διδάσκει ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι και για τις ημέρες μας. Η κίνηση αυτή έλαβε πολύ μεγάλες διαστάσεις, που ανάγκασε την επίσημη Καθολική εκκλησία, αντί να την αποκόψει ως αιρετική και να χάσει χιλιάδες μέλη της, να προβεί σε μια πολιτική (διπλωματική) κίνηση και να την «αγκαλιάσει», διακηρύττοντας ότι είναι πνευματικό της παιδί. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα οι πιστοί της κίνησης αυτής να εγκλωβιστούν μέσα στο σύστημα του ιερατείου της Καθολικής εκκλησίας και να δεσμεύουν το Πνεύμα του Θεού να ενεργεί με δύναμη και με ελευθερία.

Όπως η Ορθόδοξη εκκλησία, το ίδιο και η Καθολική (Δυτική) εκκλησία, ως επίσημα **τριαδική** στη διδασκαλία της, δέχεται ότι το «Άγιον Πνεύμα» είναι το 3^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας και η βασική της διαφοροποίηση από την Ορθόδοξη θεολογία έγκειται στο γεγονός ότι έχει προστεθεί στο Σύμβολο της Πίστεως το λεγόμενο **filioque** (Λατινικά), σύμφωνα με το οποίο το «Άγιον Πνεύμα» εκπορεύεται **«...και εκ του Υιού»**.

(3) Η Διαμαρτυρόμενη εκκλησία στην Ελλάδα χωρίζεται σε δύο μεγάλες κατηγορίες, στις Ευαγγελικές εκκλησίες και στις Πεντηκοστιανές εκκλησίες. Βέβαια οι ονομασίες αυτές δεν είναι οι

μοναδικές, αλλά για καθαρά περιγραφικούς λόγους, έχουν ομαδοποιηθεί στις δύο αυτές κατηγορίες, μέσα στις οποίες υπάρχουν πολλές **υποκατηγορίες** (ομάδες, ομολογίες, κινήσεις, κλπ). με διάφορες ονομασίες. Παρακάτω θα εξηγήσουμε ότι, όσοι κατατάσσονται στο Διαμαρτυρόμενο δόγμα τις Πεντηκοστιανές εκκλησίες, θεολογικά είναι άτοπο (λάθος), καθόσον έχουν ξεφύγει από τις στερεότυπες πλέον θέσεις που εκφράζει το δόγμα αυτό.

Οι Ευαγγελικές εκκλησίες, ανεξάρτητα με ποιες ονομασίες δραστηριοποιούνται στον Ελλαδικό χώρο, **επίσημα δεν δέχονται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής, που συνοδεύεται από το λαλείν ξένες γλώσσες, είναι και για τις ημέρες μας.** Διακηρύττουν ότι μαζί με την αναγέννηση οι πιστοί λαμβάνουν ταυτόχρονα και το «Άγιον Πνεύμα», αλλά χωρίς το χαρακτηριστικό γνώρισμα του λαλείν ξένες γλώσσες. Όλες οι Ευαγγελικές εκκλησίες στην Ελλάδα στη δογματική τους θέση είναι τριαδικές, εκτός από μία μοναδική περίπτωση, που είναι η κίνηση των **«Ευαγγελιστών»**, όπως οι ίδιοι αυτοαποκαλούνται και οι οποίοι ακολουθούν μονοθεϊστική διδασκαλία (μη τριαδική), πλην όμως και η κίνηση αυτή δεν δέχεται ότι είναι και για τις ημέρες μας το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος του Θεού, η εμπειρία της Πεντηκοστής, όπως αυτή περιγράφεται στο Β/2ο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων.

Οι Πεντηκοστιανές εκκλησίες, που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα διακρίνονται σε δύο κατηγορίες, στις **"τριαδικές"** και στις **"μη τριαδικές (μονοθεϊστικές)"**, οι οποίες και οι δύο δέχονται το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος με το σημείο των ξένων γλωσσών. Υπάρχουν όμως, επί μέρους διαφορές μεταξύ τους, τις οποίες επιγραμματικά θα αναφέρουμε, για να είναι αντικειμενική η μελέτη μας και για να μην υπάρχουν ερωτηματικά.

Επειδή **και οι τριαδικοί είναι μονοθεϊστές**, για να μη γίνεται σύγχυση στη μελέτη μας, θα χρησιμοποιούμε για διάκριση μεταξύ των δύο κατηγοριών τους όρους "τριαδικοί και μονοθεϊστές" ως οι πλέον δόκιμοι όροι, για να αποδώσουν τη σωστή έννοια και να αποφευχθούν τυχόν παρερμηνείες.

(4) **Οι Πεντηκοστιανές τριαδικές εκκλησίες**, όπως το αναφέρει και ο τίτλος τους (ως «Πεντηκοστή»), δέχονται σαν βασική διδασκαλία τους ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής με το σημείο των ξένων γλωσσών είναι για όλες τις εποχές, άρα είναι και για εμάς σήμερα. Ο πιστός θα πρέπει να ακολουθήσει το τρίπτυχο: (α) Αναγέννηση, (β) Βάπτισμα στο νερό στους τίτλους «Πατήρ, Υιός και Άγιον Πνεύμα» και (γ) βάπτισμα με το Άγιο Πνεύμα, ως ξεχωριστή εμπειρία μετά από την αναγέννηση. Οι εκκλησίες αυτές, εφόσον στην επίσημη δογματική τους θέση είναι τριαδικές, δέχονται ότι το «Άγιον Πνεύμα», με το οποίο βαπτίζεται ο πιστός είναι το 3^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας. Μερικές από τις εκκλησίες αυτές, άλλες **επίσημα** και άλλες **ανεπίσημα** «νομικά» (όχι δογματικά) υπάγονται στην Διαμαρτυρόμενη κίνηση.

Μεταξύ των Πεντηκοστιανών τριαδικών εκκλησιών υπάρχουν ομολογίες ή κινήσεις, που χαρακτηρίζονται από αναζωπύρωση και από αποκαλύψεις στη διδασκαλία τους. Οι κινήσεις αυτές διαφοροποιούνται από την επίσημη παγκόσμια Διαμαρτυρόμενη κίνηση και παρουσιάζονται **ως ανεξάρτητες**. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι η Διαμαρτυρόμενη εκκλησία ξεκίνησε τα έτη **1517-1521** μ.Χ. από τον Καθολικό μοναχό Μαρτίνο Λούθηρο, ο οποίος δεν δεχόταν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής ήταν για όλες τις εποχές, άρα δεν ήταν και για τη δική του εποχή και για τις επερχόμενες γενεές. Κατά συνέπεια, **καθαρά Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες θεωρούνται μόνο οι Ευαγγελικές εκκλησίες** και όχι οι Πεντηκοστιανές.

Άλλωστε, η αρχική ονομασία που είχαν λάβει οι οπαδοί της κίνησης του Λούθηρου ήταν **«Ευαγγελικοί»**. Επειδή όμως **διαμαρτυρήθηκαν**, υποβάλλοντας μια έγγραφο απολογία, γνωστή στην ιστορία ως **"Ομολογία της Αυγούστας"**, στον τότε αυτοκράτορα της Αγίας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας Κάρολο Ε' και στον πάπα Λέοντα Ι', ότι δεν είναι κακόδοξοι αιρετικοί όπως τους κατηγορούσαν οι εναντίοι, τους ονόμασαν **«Προτεστάντες»**, που στα Ελληνικά μεταφράζεται **«Διαμαρτυρόμενοι»**. Άρα οι τρεις ορολογίες "Ευαγγελικοί - Προτεστάντες - Διαμαρτυρόμενοι" είναι ταυτό-

σημες και εκφράζουν το ίδιο ακριβώς πράγμα.

Σύμφωνα με την **ιστορική πορεία** της εκκλησίας του Ιησού Χριστού, όπως τυπολογικά εκφράζεται μέσα από τις 7 εκκλησίες της Ασίας, που αναφέρονται στα 3 πρώτα κεφάλαια της Αποκάλυψης, η Διαμαρτυρόμενη (Ευαγγελική) εκκλησία τυπολογικά ανήκει στην «**εκκλησία των Σάρδεων**» (1517-1906 μ.Χ. /βλ. Αποκάλυψη Γ/3:1-6), ενώ η Πεντηκοστιανή κίνηση τυπολογικά ανήκει στην «**εκκλησία της Φιλαδέλφειας**» (1906 μ.Χ. - αρπαγή εκκλησίας /βλ. Αποκάλυψη Γ/3:7-13). Κατά συνέπεια, είναι θεολογικά άτοπο η κίνηση της Πεντηκοστής να ταυτίζεται με το Διαμαρτυρόμενο (Ευαγγελικό) δόγμα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Λεπτομέρειες για την ιστορική πορεία της εκκλησίας του Ιησού, μέσα από τις 7 εκκλησίες της Αποκάλυψης, καθώς και για τα δόγματα ή τις ομολογίες που δραστηριοποιούνται στον Ελλαδικό χώρο, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει τα βιβλία των εκδόσεών μας «**ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ**» (κωδικός 34) και «**ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**» (κωδικός 03).

(5) Οι Πεντηκοστιανές μονοθεϊστικές εκκλησίες, με οποία ονομασία δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα, δεν δέχονται την υπαγωγή τους κάτω από οποιοδήποτε επίσημο κατεστημένο δόγμα, γιατί τα δόγματα είναι ανθρώπινα συστήματα και έχουν αποκλίνει από την υγιαινούσα διδασκαλία του Λόγου του Θεού. Στη διδασκαλία τους δέχονται, όπως και οι τριαδικές Πεντηκοστιανές κινήσεις το τρίπτυχο: (α) Αναγέννηση, (β) Βάπτισμα στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, όπως εφάρμοζαν οι απόστολοι και όχι στους τίτλους "Πατήρ, Υιός και άγιον Πνεύμα" και (γ) Βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, ως ξεχωριστή εμπειρία από την αναγέννηση.

Οι μονοθεϊστικές (μη τριαδικές) εκκλησίες διαφοροποιούνται από τις τριαδικές στο ότι ο πιστός δεν βαπτίζεται με το «**Άγιον Πνεύμα**», το 3^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, κατά τη διδασκαλία των τριαδικών κινήσεων, αλλά βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα **του ίδιου του Θεού Πατέρα**, γιατί ο Θεός είναι ΠΝΕΥΜΑ και γιατί ο ίδιος ο Θεός έδωσε την υπόσχεση ότι **θα κατοικήσει μέσα στον άνθρωπο με το Πνεύμα Του**, όπως κατοίκησε με όλο

το πλήρωμά Του και στον Υιό Του, τον άνθρωπο Χριστό Ιησού.

(6) **ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ**, θα πρέπει να αναφερθεί ότι **τα 3 μεγάλα χριστιανικά δόγματα**, Ορθόδοξοι, Καθολικοί και Διαμαρτυρόμενοι (Ευαγγελικοί), στο σύνολό τους **δεν δέχονται** την εμπειρία της Πεντηκοστής που συνοδεύεται από το λαλείν ξενες γλώσσες. Δέχονται ότι ο άνθρωπος όταν αναγεννιέται ταυτόχρονα βαπτίζεται και με το άγιο Πνεύμα, χωρίς να υπάρχει το εξωτερικό σημείο των ξένων γλωσσών, καθόσον αυτή η εμπειρία ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική περίοδο.

Οι τριαδικές Πεντηκοστιανές εκκλησίες δέχονται δύο ξεχωριστές εμπειρίες, που πρώτη κατά σειρά είναι η αναγέννηση και μετά ακολουθεί η εμπειρία της Πεντηκοστής με το σημείο των ξένων γλωσσών, όπως ακριβώς αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων και ενδιάμεσα παρεμβάλλεται το βάπτισμα στο νερό.

Οι μονοθεϊστικές Πεντηκοστιανές κινήσεις δέχονται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι για ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ, σαν μια ξεχωριστή εμπειρία από την αναγέννηση και κατά συνέπεια ταυτίζονται στο θέμα αυτό **πλήρως** με τις αντίστοιχες τριαδικές Πεντηκοστιανές κινήσεις.

Τέλος, θα πρέπει να επισημανθεί ότι πολλοί πιστοί αυθαίρετα (κυρίως λόγω άγνοιας) κατατάσσουν τις **Πεντηκοστιανές εκκλησίες**, όλων των αποχρώσεων, ότι υπάγονται στο **Διαμαρτυρόμενο δόγμα**, επειδή οι Πεντηκοστιανές και οι Ευαγγελικές εκκλησίες ΤΑΥΤΙΖΟΝΤΑΙ σε δύο θεμελιώδεις διδασκαλίες της Καινής Διαθήκης, οι οποίες είναι:

- (1) **Η αναγέννηση**, η διδαχή δηλαδή της σωτηρίας διά της πίστεως στη λυτρωτική θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, που είναι το προσωπικό εισιτήριο του ανθρώπου για την αιώνια ζωή του κάθε πιστού.
- (2) **Η απόρριψη της ειδικής ιεροσύνης**, του ιερατείου, το οποίο ο ίδιος ο Ιησούς κατήργησε με τη σταυρική Του θυσία, όταν επάνω στο σταυρό του Γολγοθά είπε «τετέλεσται» και το καταπέτασμα του επίγειου ναού σχίστηκε από

επάνω προς τα κάτω και έτσι ο πιστός έχει πρόσβαση στα χειροποίητα ουράνια άγια των αγίων, χωρίς πλέον τη μεσολάβηση των ιερέων, αλλά με μόνο μεσίτη τον Κύριο Ιησού Χριστό.

Αυτή η ταύτιση των Πεντηκοστιανών κινήσεων με το Διαμαρτυρόμενο δόγμα είναι αυθαίρετη και άτοπη, **γιατί** όπως οι Διαμαρτυρόμενοι, οι οποίοι βγήκαν μέσα από την Καθολική εκκλησία **δεν είναι** «Καθολικοί», το ίδιο και οι Πεντηκοστιανοί στην πίστη και στην εμπειρία οι οποίοι βγήκαν μέσα από την Διαμαρτυρόμενη (Ευαγγελική) εκκλησία **δεν είναι** «Διαμαρτυρόμενοι». Αυτό είναι η απλή λογική και η φυσική κατάληξη των γεγονότων.

(7) Η αναφορά που γίνεται στη διευκρίνιση της **θεολογικής θέσης** όλων των χριστιανικών δογμάτων και κινήσεων, ως ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ ή ως ΜΟΝΟΘΕΙΣΤΙΚΗΣ (μη τριαδικής), γίνεται για να μην έχει ο αναγνώστης ελλιπή γνώση της επικρατούσας κατάστασης παγκόσμια και να αποκτήσει αντικειμενική και αξιόπιστη γνώση σε θέματα αυτά, όπως:

- **ΕΑΝ** ο πιστός βαπτίζεται με το «**Άγιον Πνεύμα**», ως το 3^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας (κατά την τριαδική θεολογία), ή
- **ΕΑΝ** βαπτίζεται με το «**άγιο Πνεύμα του Θεού Πατέρα**» (κατά τη μονοθεϊστική διδασκαλία), το οποίο στην τριαδική πίστη είναι το 1^ο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, ή
- **ΕΑΝ** οι όροι αυτοί **ταυτίζονται**, είναι συνώνυμοι και αναφέρονται στο ίδιο γεγονός.

Απαντήσεις για τα ερωτήματα αυτά, θα δοθούν μεν κατά την πορεία της μελέτης μας, αλλά δεν θα γίνει **καμιά θεολογική αντιπαράθεση** για το ποιος έχει δίκιο ή όχι, καθόσον το βασικό μήνυμα βιβλίου είναι ένα: "**Εάν η δύναμη της Πεντηκοστής που συνοδεύεται από το φαινόμενο των ξένων γλωσσών είναι και για εμάς σήμερα μια πραγματικότητα και μια αναγκαιότητα**".

Στα επόμενα κεφάλαια θα αναφερθούμε **ποιος** είναι ο ΠΑΤΕΡΑΣ, **ποιος** είναι ο ΥΙΟΣ, **ποιος** είναι το ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, **ποιος** είναι Ο ΒΑΠΤΙΖΩΝ εν Πνεύματι αγίω και πυρί, **ποιος** είναι το

ΠΝΕΥΜΑ το ΖΩΟΠΟΙΟΥΝ, **ποιος** είναι το ΠΝΕΥΜΑ της ΑΛΗΘΕΙΑΣ και πολλά άλλα θέματα, που έχουν άμεση σχέση, ή συνάρτηση μεταξύ τους, αλλά θα αρκεστούμε στην απλή παράθεση των στοιχείων που αναφέρει η Αγία Γραφή, χωρίς να παρεκκλίνουμε του κυρίως μας θέματος και αυτό θα το διαπιστώσει εύκολα ο αναγνώστης.

6. Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ: Η πορεία της κίνησης του Πνεύματος του Θεού μέσα στην εκκλησία αρχίζει στην **Ιερουσαλήμ**, 50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού Χριστού (και 10 ημέρες μετά την ανάληψή Του), όπου οι Ιουδαίοι είχαν συγκεντρωθεί από όλα τα μέρη του τότε γνωστού κόσμου για να εορτάσουν την εορτή της Πεντηκοστής. Τότε ήταν που για πρώτη φορά το Πνεύμα του Θεού, σαν πύρινες γλώσσες, επέπεσε επάνω στους 120 πιστούς που είχαν συγκεντρωθεί στο ανώγειο για προσευχή και άρχισαν να δοξάζουν τον Θεό σε ξένες (άγνωστες) γλώσσες. Από το κήρυγμα του απόστολου Πέτρου που ακολούθησε την ημέρα εκείνη πίστεψαν 3000 ψυχές και η ημέρα αυτή θεωρείται **ως η γενέθλια ημέρα της εκκλησίας** του ένδοξου και αναστημένου Ιησού Χριστού.

Ήταν τέτοια η δύναμη του Πνεύματος του Θεού που η κίνηση της Πεντηκοστής μέσα σε πολύ ελάχιστο χρόνο έλαβε τεράστιες διαστάσεις. Οι πιστοί αμέσως αυξήθηκαν σε 5000 και λίγο πιο μετά έγιναν «πλήθος πολύ» που δεν μπορούσε να μετρηθεί. Η κίνηση αυτή δεν έμεινε μέσα στα στενά όρια της Ιουδαίας και της Παλαιστίνης, αλλά πολύ γρήγορα επεκτάθηκε και στους εθνικούς, φθάνοντας σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο (Ελλάδα, Ρώμη, κλπ). Τους τρεις πρώτους μ.Χ. αιώνες η κίνηση του αγίου Πνεύματος του Θεού ήταν σαν ένας ορμητικός χείμαρρος που παρέσερνε τα πάντα στο πέρασμά του, που ούτε οι σκληροί διωγμοί των Ρωμαίων αυτοκρατόρων δεν μπορούσαν να ανακόψουν την ορμητική πορεία του και να κάμψουν το φρόνημα των πιστών. Οι εθνικοί ειδωλολάτρες κατά χιλιάδες πίστευαν στο μήνυμα του ευαγγελίου, βαπτίζονταν στο νερό και στο άγιο Πνεύμα και έχοντας την εμπειρία της Πεντηκοστής στη ζωή τους η πνευματική

φωτιά έκαιγε την αμαρτία και άλλαζε τον κόσμο.

Δεν άργησαν όμως να φανούν τα πρώτα μαύρα σημάδια της πνευματικής χλιαρότητας και της φθίνουσας πορείας της εκκλησίας. Με το διάταγμα των Μεδιολάνων που εξέδωσε ο Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος το 313 μ.Χ. περί ανεξιθρησκείας, αναγνωρίζοντας αργότερα τη νέα χριστιανική πίστη, ως επίσημη θρησκεία του απέραντου Ρωμαϊκού κράτους, άρχισε η αντίστροφη πορεία της εκκλησίας. **Συστάθηκε και πάλι το ιερατείο, το οποίο ο Ιησούς με τη θυσία Του είχε καταργήσει**, οι ηγέτες της εκκλησίας πήραν κοσμική εξουσία και τίτλους, οι πιστοί συμβιβάστηκαν με το νέο σύστημα, αναμίχθηκαν με τους εθνικούς και το αποτέλεσμα ήταν το Πνεύμα του Θεού να αποχωρήσει από την εκκλησία.

Για 12 περίπου αιώνες (από 4^ο - 15^ο μ.Χ. αιώνα) η εκκλησία βρισκόταν μέσα σε απόλυτο πνευματικό σκοτάδι. Μάλιστα από τον 6^ο αιώνα και μετά θεωρούνται οι «**σκοτεινοί αιώνες της εκκλησίας**». Αρχές του 16^{ου} αιώνα με την κίνηση του Μαρτίνου Λούθηρου ήρθε «φως» του Λόγου του Θεού μέσα στην εκκλησία του Χριστού, που σιγά - σιγά στην πορεία φούντωνε, **αλλά η δύναμη της Πεντηκοστής εξέλιπε από την εκκλησία**, δεν υπήρχε μέσα στις διάφορες Διαμαρτυρόμενες (Ευαγγελικές) κινήσεις η εμπειρία της Πεντηκοστής των πρώτων αποστολικών χρόνων.

Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε για 3 ακόμα αιώνες, μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα, όπου το Πνεύμα του Θεού άρχισε να κινείται με δυναμικό τρόπο και η εμπειρία της Πεντηκοστής να είναι το κυρίαρχο μέρος της διδασκαλίας της εκκλησίας. Άρχισε η δόξα του Θεού και η δύναμη του Πνεύματός Του να φανερώνεται στο λαό Του. Η υπόσχεση του Θεού άρχισε να εκπληρώνεται και να βαπτίζονται ομαδικά πλήθος πιστών. Με εμφανή τρόπο, η αρχή έγινε το έτος 1906 μ.Χ. στην **οδό Αζούζα 312**, στο Λος Άντζελες των ΗΠΑ (Azousa Street), όπου μία ομάδα πιστών μαύρων προσευχόντουσαν με θέρμη και με ζήλο για να έρθει αναζωπύρωση στην εκκλησία του Ιησού.

Κεντρικά πρόσωπα της αναζωπύρωσης του 1906 ήταν ο

δάσκαλος και πρώην μεθοδιστής πάστορας **Τσαρλς ΠΑΡΧΑΜ**, ο κήρυκας **Γουίλιαμ ΣΕΗΜΟΥΡ** και ο **Φρανκ ΜΠΑΡΤΛΜΑΝ**, δημοσιογράφος στο επάγγελμα. Ο ρόλος και των τριών ήταν καθοριστικός, μόνο που αργότερα ο **Φρανκ Μπάρτλμαν** αποχωρίστηκε και με δύο ακόμα συνεργάτες του, τους **Κ.Κουκ και Φ. Έβερετ**, προσχώρησαν στην κίνηση για τη ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ, την οποία οι πρώην τριαδικοί συνεργάτες τους, αποκαλούσαν με την μομφή «**Μόνον ο Ιησούς**» (Jesus Only).

Από τη διακονία των δύο αυτών Πεντηκοστιανών κινήσεων (τριαδικών και μονοθεϊστικών), η φωτιά του Πνεύματος του Θεού εξαπλώθηκε σε ολόκληρο τον κόσμο και σήμερα ο πραγματικός αριθμός των βαπτισμένων με το άγιο Πνεύμα του Θεού είναι πολύ δύσκολο να καταγραφεί επακριβώς, καθόσον καθημερινά ο αριθμός αυξάνεται αλματωδώς. Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει το βιβλίο «**Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΣΤΟΝ 20ό ΑΙΩΝΑ - Azusa Street**» (εκδόσεις «ΤΟ ΑΝΩΓΕΙΟ»).

Στους πρώτους αποστολικούς αιώνες ο Κύριος Ιησούς έδωσε στην εκκλησία Του την «**πρώιμη βροχή**», έδωσε τη φωτιά του Πνεύματός Του με την εμπειρία της Πεντηκοστής που συγκλόνισε και τάραξε συθέμελα τον τότε ειδωλολατρικό κόσμο. Για την εκκλησία των εσχάτων καιρών, πριν έλθει ο Ιησούς για 2^η φορά να την παραλάβει, ο Θεός υποσχέθηκε στο λαό Του ότι θα δώσει και την πρώιμη βροχή και την όψιμη βροχή του Πνεύματός Του. Στην αναζωπύρωση της οδού Αζούζα ο Κύριος άρχισε να δίνει την «**πρώιμη βροχή**», αλλά για το τέλος του τέλους έχει φυλάξει τον «*καλόν οίνον*», θα δώσει την «**όψιμη βροχή**», που θα είναι η μεγαλύτερη αναζωπύρωση που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Η δόξα και η δύναμη του ΕΣΧΑΤΟΥ ΟΙΚΟΥ, της εκκλησίας των εσχάτων καιρών που ο Ιησούς θα έρθει να παραλάβει, δεν θα μπορεί να συγκριθεί με τη δόξα του ΠΡΩΤΟΥ ΟΙΚΟΥ, με τη δόξα της πρώτης αποστολικής εκκλησίας.

Βρισκόμαστε στις πρώτες δεκαετίες του 21^{ου} αιώνα και αυτό που ο Κύριος άρχισε το 1906, πριν ένα αιώνα περίπου, στις ημέρες μας έχει ήδη λάβει παγκόσμιες διαστάσεις και καθημερι-

νά θα αυξάνει η κίνηση του Πνεύματος του Θεού, που θα εκδηλώνεται μέσα από την εμπειρία της Πεντηκοστής και τα πνευματικά χαρίσματα. Η εκκλησία του Ιησού Χριστού, η εκλεκτή νύμφη Του θα είναι ο **ισχυρός πολεμιστής** των εσχάτων καιρών, που καμιά δύναμη του σκότους δεν θα μπορεί να αντισταθεί στο πέρασμά της. Η εκκλησία των εσχάτων καιρών που ζούμε θα κυριαρχείται από μια θαυμαστή ενότητα φιλαδέλφειας και αγάπης και από μια θαυμαστή ενότητα δύναμης και δόξας, δεν θα έχει ονομασίες, τίτλους και ταμπέλες, αλλά θα υψώνει μόνο ένα όνομα, **το όνομα του Κυρίου Ιησού**, που είναι το όνομα, το υπέρ παν όνομα, θα υψώνει την κεφαλή της και στο πέρασμά της οι δυνάμεις της κόλασης θα τρέμουν.

Αυτά είναι τα θαυμαστά αποτελέσματα του βαπτίσματος του πιστού με το άγιο Πνεύμα του Θεού, που ξεκίνησε με δύναμη περίπου πριν δύο χιλιάδες χρόνια, την ημέρα της Πεντηκοστής και φθάνει μέχρι τις ημέρες μας και εμείς τώρα καλούμαστε να είμαστε μέσα σε αυτή τη δοξασμένη πορεία του σώματος του Χριστού και να βρισκόμαστε στην πρώτη γραμμή της μάχης.

7. ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: Το βιβλίο αυτό εκδόθηκε για πρώτη φορά τον Αύγουστο του **1990**. Ήταν το πρώτο εμπειριστατωμένο βιβλίο στην Ελληνική χριστιανική βιβλιογραφία, που το περιεχόμενό του αναφερόταν στην **αναγκαιότητα** της εμπειρίας της Πεντηκοστής μέσα στη ζωή του αναγεννημένου πιστού **στις ημέρες μας**. Αυτό συνεχίστηκε για αρκετά χρόνια, μέχρι να εκδοθούν άλλα παρόμοια βιβλία. Από διάφορες χριστιανικές ομολογίες είχαν εκδοθεί πολλά βιβλία, τα οποία αναφέρονταν στην αναγκαιότητα του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα μόνο κατά τους πρώτους αποστολικούς χρόνους **και όχι για τις ημέρες μας**. Στη ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ, στο τέλος του βιβλίου, παρατίθενται τα βιβλία αυτά.

Τον Δεκέμβριο του **2004** το βιβλίο κυκλοφορεί σε 2^η έκδοση, χωρίς ουσιώδεις μεταβολές, καθόσον αυτό τεχνικά ήταν αδύνατον, επειδή το αρχικό κείμενο (1^η έκδοση) είχε καταχωρηθεί με χειροκίνητη γραφομηχανή και όχι μέσω ηλεκτρονικού υπολογι-

στή. Τον Δεκέμβριο του 2005 επανεκδίδεται σε Α΄ ανατύπωση και για πρώτη φορά καταχωρείται στην Εθνική Βιβλιοθήκη Ελλάδος με ημερομηνία 22.12.2005 (σελ.280). Τον Νοέμβριο του έτους 2012 έγινε η Β΄ ανατύπωση της 2^{ης} έκδοσης, στην οποία άλλαξε μόνο το εξώφυλλο σε μία καλαίσθητη εμφάνιση και το βιβλίο εισήχθη και πάλι στην Εθνική Βιβλιοθήκη (Α.Π. 28482/08.11.2012). Η παρούσα 3^η έκδοση (έτος 2021), είναι βελτιωμένη, καθώς έχουν προστεθεί πλήθος νέων στοιχείων **και έχει διπλασιαστεί η ύλη του βιβλίου** (526 σελίδες), είναι πλήρως ερμηνευτικό στις περιπτώσεις που θίγει και αντικειμενικό στις περιγραφές του. Πρόκειται για μια έκδοση μοναδική στην Ελληνική βιβλιογραφία.

Αξίζει να σημειωθεί, για ιστορικούς λόγους, ότι το βιβλίο αυτό άρχισε να γράφεται το έτος 1985, πέντε χρόνια πριν την 1^η έκδοσή του (1990) και δύο χρόνια πριν λάβω στη ζωή μου το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, πριν ακόμα γίνω μέτοχος της θαυμαστής εμπειρίας της Πεντηκοστής (1987). Θυμάμαι την περίπτωση ενός πολύ αγαπητού φίλου και πνευματικού αδελφού, που τότε μου έλεγε: *«Πως είναι δυνατόν να ασχοληθείς με την έκδοση ενός βιβλίου που αναφέρεται στο βάπτισμα του Πνεύματος, όταν εσύ ακόμα δεν έχεις την εμπειρία αυτή; Τι θα μπορούσες να γράψεις για τα χαρίσματα του Πνεύματος, που απαιτούν την εμπειρία της Πεντηκοστής;»* Του απαντούσα ότι μέχρι να το τελειώσω, θα έχω λάβει και εγώ την εμπειρία αυτή και μάλιστα πριν προχωρήσω πολύ το βιβλίο, όπως και πράγματι έγινε, γιατί όταν έλεγα αυτά τα λόγια είχα την πίστη και τη βεβαιότητα μέσα μου ότι ο Κύριος θα ενεργούσε πολύ σύντομα στη ζωή μου.

Για να είναι αξιόπιστη και αντικειμενική η μελέτη μας, στο βιβλίο αυτό γίνεται μια λεπτομερή παρουσίαση όλων των απόψεων, που είναι και **υπέρ** και **κατά** της εμπειρίας της Πεντηκοστής, ώστε στο τέλος ο αναγνώστης να οδηγηθεί μόνος του στο αληθινό συμπέρασμα. **Μία μελέτη όταν είναι μονόπλευρη, όταν παρουσιάζει μόνο τη μία πλευρά, δεν μπορεί να είναι αξιόπιστη και κατά συνέπεια πάσχει από αντικειμενικότητα.**

Υπήρχαν την περίοδο εκείνη μερικοί αδελφοί, που με προέτρεψαν να μην ασχοληθώ και να μη συμπεριλάβω καθόλου στο βιβλίο τις περιπτώσεις με τα επιχειρήματα που προβάλουν, όσοι δεν δέχονται ότι η εμπειρία του «*λαλείν ετέραις γλώσσαις*» είναι και για τις ημέρες μας, γιατί εάν θα το έκανα αυτό, θα τους έδινα στοιχεία και επιχειρήματα για να στηρίζουν τις (λάθος) απόψεις τους, μέσα από τα δικά μου παρατιθέμενα επιχειρήματα για την εμπειρία της Πεντηκοστής στις ημέρες μας.

Αυτή την προτροπή και αυτή τη θέση τη θεωρώ τελείως λάθος, είναι μη ηθική, ανέντιμη και αναξιόπιστη. Εάν ήμουν δημοσιογράφος και έπρεπε να γράψω ένα άρθρο για κάποιο συμβάν, για να είναι αξιόπιστο και αντικειμενικό το άρθρο μου και να αντέχει σε τυχόν κακόβουλες κριτικές, θα έπρεπε η περιγραφή των γεγονότων να στηρίζεται σε πραγματικά και αντικειμενικά στοιχεία, που να μην επιδέχονται καμιά αμφισβήτηση. Πιστεύω ότι το ίδιο θα πρέπει να συμβαίνει και για ένα τόσο εξαιρετικά ουσιώδες θέμα για τον αναγεννημένο πιστό, όπως είναι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος που συνοδεύεται από το σημείο της ομιλίας των ξένων γλωσσών. Θα πρέπει δηλαδή να καταγραφούν με λεπτομέρεια και αντικειμενικότητα όλες οι απόψεις, όσων υποστηρίζουν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής ήταν κάτι που αφορούσε **μόνο** την πρώτη αποστολική εκκλησία. Δεν πρέπει να φοβόμαστε την αλήθεια, πρέπει με καρδιά ταπεινή και με πίστη να εκζητήσουμε από τον Κύριο Ιησού να μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια, να αφαιρέσει από μέσα μας τις λάθος διδαχές και τις πλάνες που έχει βάλει ο εχθρός της ψυχής μας, ο Διάβολος και να αφήσουμε τον Κύριο να μας αποκαλύψει τον Λόγο Του και να μας γεμίσει με τη δόξα της παρουσίας Του.

Τέλος, ο **ΠΡΟΛΟΓΟΣ** της παρούσας έκδοσης, δεν υπήρχε σε καμιά προγενέστερη έκδοση και η προσθήκη του κρίθηκε αναγκαία και επιβεβλημένη για να γίνουν μερικές διευκρινίσεις που είναι απαραίτητες να τις γνωρίζει ο αναγνώστης, ώστε να μη υφίστανται λόγος να γίνονται συνέχεια αναφορές στα επόμενα κεφάλαια. Για τον λόγο αυτό, ο **ΠΡΟΛΟΓΟΣ** είναι λεπτομερής και

δεν θεωρείται «μεγάλος» για μια έκδοση, που παρουσιάζει ένα θέμα τόσο μεγάλης πνευματικής σημασίας για τον κάθε πιστό.

8. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ: Έχοντας σαν βάση τα παραπάνω, στα επόμενα κεφάλαια θα προσχωρήσουμε στην παρουσίαση και στην ανάλυση της εμπειρίας της Πεντηκοστής. Θα δούμε με λεπτομέρειες:

- **Ποια** ήταν η επαγγελία του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη.
- **Πως** ενεργούσε το άγιο Πνεύμα στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.
- **Ποια** ήταν τα εμπόδια για να εκπληρωθεί η υπόσχεση του Θεού στον άνθρωπο.
- **Πως** εκπληρώθηκε η υπόσχεση του Θεού.
- **Ποιες** είναι οι αιτιάσεις, όσων απορρίπτουν τη δύναμη της Πεντηκοστής ότι είναι για όλες τις εποχές.
- **Ποια** είναι τα οφέλη από το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα.
- **Ποιες** είναι οι υποχρεώσεις και οι ευθύνες του πιστού, όταν λάβει στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής.
- **Ποια** είναι τα «πνευματικά χαρίσματα», **πως** δίνονται και σε τι χρησιμεύουν.
- **Ποια** είναι η σχέση ή η διαφορά της «αναγέννησης» με το «βάπτισμα εν Πνεύματι αγίω».
- **Ποια** σχέση υπάρχει στο βάπτισμα του αγίου Πνεύματος με την αρπαγή της εκκλησίας. **Τι** είναι ο «αρραβώνας του Πνεύματος».

Ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν η καρδιά των συγκεντρωμένων ήρθε σε κατάνυξη και τον ρώτησαν, μαζί με τους άλλους αποστόλους «τι πρέπει να κάνουν», αυτός τους είπε τρία πράγματα (Πράξεις Β/2:38-39):

1. **ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και**
2. **ΑΣ ΒΑΠΤΙΣΘΗ** *έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και*
3. **ΘΕΛΕΤΕ ΛΑΒΕΙ** *την ΔΩΡΕΑ του αγίου Πνεύματος....*

Η 3^η περίπτωση είναι που θα μας απασχολήσει αποκλειστικά στο παρόν βιβλίο, η οποία δεν μπορεί να αποκοπεί από τις άλλες 2 περιπτώσεις («μετάνοια - αναγέννηση» και «βάπτισμα στο νερό»), για τις οποίες θα αναφερθούμε συνοπτικά.

Το κεντρικό θέμα του βιβλίου είναι **διπλό**, αλλά ταυτόχρονα θεωρείται **ένα**, καθόσον το ένα εξαρτάται από το άλλο και δεν μπορούμε να τα διαχωρίσουμε, όπως θα δούμε αναλύοντας το όλο θέμα στα επόμενα κεφάλαια:

Πρώτον: Η μόνιμη κατοίκηση του Πνεύματος του Θεού μέσα στον άνθρωπο, γίνεται με ένα ορατό **υπερφυσικό σημείο**, το οποίο είναι η ομιλία των ξένων (άγνωστων) γλωσσών και αυτό είναι η μαρτυρία του ίδιου του Κυρίου ότι κατοικεί μέσα στον πιστό, είναι το σημείο ότι "σφραγίζει" τον πιστό για την ημέρα της απολύτρωσής του (Ρωμαίους Η/8:23, Εφεσίους Δ/4:30, κλπ). Αυτά τα δύο, δηλαδή "το βάπτισμα του Πνεύματος" και "η ομιλία των γλωσσών" είναι άρρηκτα συνδεδεμένα μεταξύ τους, δεν χωρίζονται, όσο και εάν προσπάθησε ο εχθρός της ψυχής του ανθρώπου να το κάνει μέσα στην πάροδο των αιώνων.

Δεύτερον: Θα αναφερθούμε «**ΠΟΙΟΣ είναι το "άγιο Πνεύμα"**» που κατοικεί μέσα στον άνθρωπο και αυτό είναι ζωτικής σημασίας για τον αναγεννημένο πιστό, γιατί ο στόχος του είναι να γίνει **κοινωνός της θείας φύσης** του ενός και μόνου Θεού που υπάρχει, να γίνει "όμοιος" με Αυτόν, γεγονός που ο Θεός από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου, το εξέφρασε με σαφήνεια, λέγοντας «*ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' ΕΙΚΟΝΑ ημών, καθ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ ημών...*» (Γένεση Α/1:26). Για τον λόγο αυτό, ο Θεός προ καταβολής κόσμου είχε σχεδιάσει το θαυμαστό σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου με τη θυσία του Υιού Του επάνω στο σταυρό (βλ. Α' Ιωάννου Γ/3:2).

9. ΛΑΘΟΣ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΟΡΟΥ «ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ»:

Μία αναγκαία επισήμανση που πρέπει να γίνει και που παραβλέπεται ή δεν θίγεται καθόλου από τους σχολιαστές και ερμηνευτές της Βίβλου, έχει σχέση με τη γραμματική αποτύπωση του όρου «ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ». Ειδικά στη μελέτη μας αυτή, που

εξετάζουμε το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος η επισήμανση αυτή είναι απαραίτητη, **γιατί η ορθή γραμματική αναγραφή του όρου, οδηγεί και σε ορθή ερμηνεία, χωρίς να παρεκκλίνουμε από την υγιαινούσα διδασκαλία της Αγίας Γραφής.** Όπου στη μελέτη μας, αναφέρεται ο όρος «ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» με μικρά (πεζά) γράμματα, το αρχικό γράμμα ΑΛΦΑ της λέξης «ΑΓΙΟΝ» θα αναγράφεται πάντοτε με μικρό «α» και όχι με κεφαλαίο «Α» (δηλαδή «**άγιον Πνεύμα**»). **Αυτό γίνεται για να αποδοθεί η ακριβής θεολογική έννοια του όρου «άγιος».**

Είναι γενικά γνωστό ότι το κείμενο στα αρχαία χειρόγραφα ήταν γραμμένο μόνο με **κεφαλαία γράμματα** και οι λέξεις ήταν μεταξύ τους κολλημένες, χωρίς αποστάσεις. Από τον 9^ο μ.Χ. αιώνα και μετά, τα κείμενα γράφονταν και με μικρά (πεζά) γράμματα, όπου μεταξύ των λέξεων δεν υπήρχαν διαστήματα και δεν υπήρχαν καθόλου κεφαλαία γράμματα. Στη μελέτη μας, για να γίνεται διάκριση και να αποφεύγεται η σύγχυση όταν αναφερόμαστε στο «**Πνεύμα**» του ΘΕΟΥ, το «**Π**» θα αναγράφεται με κεφαλαίο για να ξεχωρίζει από τις περιπτώσεις που αναφερόμαστε στο «**πνεύμα**» του ΑΝΘΡΩΠΟΥ (με μικρό «**π**»).

Ο ΘΕΟΣ που λατρεύουμε στην Βίβλο αναφέρεται ότι είναι «Πνεύμα» (βλ. *Γένεση Α/1:2, Ιωήλ Β/2:28, Ησαΐας ΞΑ/61:1, ΜΗ/48:16, Ιωάννης Δ/4:23-24, κλπ*) και ότι είναι «άγιος» (βλ. *Λευιτικό. ΙΑ/11:44-45, Ησαΐας ΝΖ/57:15, Ιωάννης ΙΖ/17:11, Αποκάλυψη Δ/4:8, κλπ*). Αφού ο Θεός είναι «Πνεύμα» και αφού είναι «άγιος», **τότε το Πνεύμα του Θεού, του ενός και μόνου Θεού που υπάρχει, τι είναι; Είναι «άγιον Πνεύμα».** Είναι ο «άγιος Θεός», είναι ο «άγιος Κύριος», είναι ο «άγιος του Ισραήλ» και το Πνεύμα Του αγίου Θεού είναι απλά «άγιο». Στην Ελληνική γλώσσα «άγιος» σημαίνει «ξεχωριστός». Ο Θεός είναι **άγιος**, το Πνεύμα Του είναι **άγιο**, ο λαός του Θεού, η εκκλησία, είναι **άγιος** λαός.

Η ίδια διάκριση γίνεται και με τη λέξη "**Θεός**", η οποία όταν αναφέρεται στον Διάβολο, ως τον "**θεό**" του κόσμου τούτου αναγράφεται με μικρό "**θ**", καθώς και με τη λέξη "**Υιός**", η οποία με κεφαλαίο "**Υ**", αναφέρεται στον Ιησού (**Υιός** του Θεού), ενώ με

μικρό «**υ**», αναφέρεται στον πιστό άνθρωπο (υιοί και θυγατέρες του Θεού).

10. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΟΥΜΕΝΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ:

Για την εύκολη κατανόηση της γλώσσας της Αγίας Γραφής στη μελέτη μας αυτή, έχει χρησιμοποιηθεί το κείμενο της μετάφρασης του αρχιμανδρίτη **Νεόφυτου Βάμβα** (έκδοση "ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ"). Πολλά εδάφια έχουν τεθεί όπως αναφέρονται στο πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κριτικό κείμενο και υπάρχει η σχετική ένδειξη (έκδοση UBS).

Όσες λέξεις βρίσκονται **μέσα σε παρένθεση**, δεν υπάρχουν στο θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο. Επίσης, μέσα σε παρένθεση μπορεί να βρίσκεται και η **μετάφραση** μιας λέξης του αρχαίου κειμένου, που η σημασία της δεν είναι γνωστή και χρειάζεται ερμηνεία, ή που είναι μεν γνωστή, αλλά επισημαίνεται λόγω κάποιας ιδιαιτερότητας που παρουσιάζει. Για παράδειγμα: «**ΕΙΣ**» (ένας), ή «**ΤΙΝΕΣ**» (μερικοί), ή «**ΟΣΤΙΣ**» (οποίος), κλπ.

Σε μερικές περιπτώσεις χρησιμοποιείται και το αρχαίο Ελληνικό κείμενο της μετάφρασης των **Εβδομήκοντα (Ο´)**, ή άλλων συγχρόνων μεταφράσεων στη δημοτική γλώσσα, όπου υπάρχει σχετική ένδειξη.

Για τις παραπομπές των εδαφίων χρησιμοποιούνται και ΓΡΑΜΜΑΤΑ (**Α,Β,Γ, ...κλπ**) και ΑΡΙΘΜΟΙ (**1,2,3,κλπ**) Για παράδειγμα «βλ. Ματθαίος Ε/5:8 και Αποκάλυψη ΙΒ/12:9», δηλ. Ματθαίος, 5^ο κεφάλαιο (**Ε´**) και εδάφιο **8** και Αποκάλυψη, 12^ο κεφάλαιο (**ΙΒ´**) και εδάφιο **9**. Αυτό κρίθηκε απαραίτητο για όσους αναγνώστες χρησιμοποιούν Καινή Διαθήκη σε ΝεοΕλληνική μετάφραση, όπου στα εδάφια και στις παραπομπές χρησιμοποιούνται μόνον ΑΡΙΘΜΟΙ (Αραβικοί αριθμοί) και καθόλου ΓΡΑΜΜΑΤΑ (Ελληνικοί αριθμοί).

Επειδή στη μελέτη μας αυτή, θα κάνουμε χρήση πληθώρας εδαφίων και αποσπασμάτων από τα κείμενα της Αγίας Γραφής, θα συνιστούσα στον αναγνώστη (1) **να διαβάξει** τα εδάφια αυτά με προσοχή και με προσευχή, (2) **να μην τα προσπερνά**

με το σκεπτικό ότι «τα γνωρίζει» και (3) να δίνει ιδιαίτερη προσοχή στις λέξεις που είναι με ζωηρά γράμματα (γραφή bold), ή στις λέξεις που μέσα στο κείμενο είναι με κεφαλαία, ή στις εκφράσεις και προτάσεις που έχουν υπογράμμιση. Αυτές οι διαφοροποιήσεις στις λέξεις γίνονται για να δοθεί έμφαση σε κάποιο συγκεκριμένο θέμα που αναφέρεται το εδάφιο και θα πρέπει ο αναγνώστης να το προσέξει ιδιαίτερα.

Επίσης, θα υπάρχουν πολλές περιπτώσεις, που δεν θα αναγράφεται το κείμενο των εδαφίων, απλά θα αναφέρονται τα εδάφια και θα πρέπει ο αναγνώστης να τα αναζητήσει στη δική του Βίβλο για να τα μελετήσει. **Δεν πρέπει να ξεχνούμε ότι ο Λόγος του Θεού είναι θεόπνευστος και αυτός μας αγγίζει και όχι οι απόψεις και οι αναλύσεις του κάθε συγγραφέα.** Αφήνουμε λοιπόν με πίστη τον Λόγο να ενεργήσει μέσα μας και να μας οδηγήσει στην αποκάλυψη της αλήθειας κάθε θέματος που η Βίβλος αναφέρει.

Τέλος, πολλοί για να εκφράσουν την εμπειρία της Πεντηκοστής, χρησιμοποιούν τον όρο «**γλωσσολαλιά**». Τέτοιος όρος στο αρχαίο θεόπνευστο Ελληνικό κείμενο δεν υπάρχει, το οποίο χρησιμοποιεί τους όρους «*ετέραις γλώσσαις*», «*καιναίς γλώσσαις*», «*λαλείν γλώσσαις*», κλπ.

11. ΜΟΡΦΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Τόσο στο βιβλίο αυτό, όσο και σε όλα τα βιβλία των εκδόσεων «ΦΙΛΑΦΕΛΦΟΣ», ο αναγνώστης θα έχει παρατηρήσει ότι η μορφοποίηση του κειμένου δεν ακολουθεί τον γενικό κανόνα που ακολουθούν όλοι οι συγγραφείς και οι εκδότες. Οι εκδόσεις «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ» έχουν εισαγάγει μια **καινοτομία** στο χώρο του βιβλίου (ίσως μοναδική), που διαφοροποιούνται ριζικά στην επιμέλεια και στην παρουσίαση του κειμένου. Η διαφοροποίηση έγκειται στο γεγονός ότι πάρα πολύ συχνά, σχεδόν σε όλες τις παραγράφους, λέξεις ή προτάσεις να είναι με **έντονα γράμματα** (bold γραφή), ή με **πλάγια γράμματα** (italic γραφή), ή να έχουν **υπογράμμιση**, ή να έχουν κάποιο άλλο χαρακτηριστικό, όπως αλλαγή γραμματοσειράς ή κεφαλαία γράμματα, ή εισαγωγικά, κλπ. Αυτό γίνεται για να δοθεί

έμφαση στη συγκεκριμένη λέξη ή πρόταση, ώστε να την προσέξει ιδιαίτερα ο αναγνώστης. Στην πράξη έχει παρατηρηθεί ότι με αυτόν τον τρόπο η ανάγνωση είναι ευχάριστη, δεν είναι καθόλου κουραστική και ότι τα νοήματα συγκρατούνται από τον αναγνώστη, πολύ πιο εύκολα.

12. ΕΠΑΝΑΛΗΨΗ ΕΔΑΦΙΩΝ: Υπάρχουν περιπτώσεις, όπου σε μερικά κεφάλαια επαναλαμβάνονται τα ίδια εδάφια, **που έχουν ήδη αναφερθεί και ερμηνευτεί** σε άλλο κεφάλαιο. Αυτό συμβαίνει, γιατί ο Λόγος του Θεού είναι μια συνεχής αποκάλυψη και μέσα σε ένα εδάφιο περιλαμβάνονται πολλές θαυμαστές αποκάλυψεις του Θεού, με αποτέλεσμα η κάθε αποκάλυψη να εξηγείται σε διαφορετικό κεφάλαιο, ανάλογα με το θέμα που πραγματεύεται στο κεφάλαιο αυτό. Για παράδειγμα το εδάφιο «...*αλλά θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθη το άγιον Πνεύμα εφ' υμάς, και θέλετε είσθαι εις εμέ μάρτυρες και εν Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης*» (Πράξεις Α/1:8), αναφέρεται ότι οι πιστοί **(1)** θα λάβουν δύναμη όταν επέλθει το άγιο Πνεύμα επάνω τους και **(2)** θα είναι μάρτυρες του Ιησού. Αυτό σημαίνει ότι το εδάφιο αυτό θα χρησιμοποιείται, τόσο στο κεφάλαιο που θα εξετάζουμε **τη δύναμη** του αγίου Πνεύματος μέσα στον πιστό, όσο και στο κεφάλαιο που θα αναφερόμαστε **στη μαρτυρία** του ονόματος του Κυρίου Ιησού.

13. Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται στον Κύριο Ιησού με την προσδοκία και την προσευχή ότι θα γίνει ένα μικρό και ταπεινό εργαλείο για τον αγιασμό, τον καθαρισμό και την αναζωπύρωση των πιστών των εσχάτων καιρών, ώστε γεμάτοι από τη δύναμη του αγίου Πνεύματος του Θεού να συντρίψουν τις πονηρές δυνάμεις και το όνομα του Κυρίου Ιησού να υψωθεί. ΑΜΗΝ.

Κεφάλαιο ΠΡΩΤΟ

«ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΟΥΤΟ;»

1. Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ

Όταν οι μαθητές ρώτησαν τον Ιησού Χριστό, λίγο πριν αναληφθεί, τότε θα αποκαταστήσει τη βασιλεία στο λαό Ισραήλ, Αυτός τους απάντησε: *«Δεν ανήκει εις εσάς να γνωρίζετε τους χρόνους ή τους καιρούς, τους οποίους ο Πατήρ έθεσεν εν τη ιδία αυτού εξουσία, αλλά θέλετε λάβει δύναμιν, ΟΤΑΝ ΕΠΕΛΘΗ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ εφ' υμάς, και θέλετε είσθαι εις Εμέ μάρτυρες και εν Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης...»* (Πράξεις Α/1:7-8).

Ο Ιησούς με τα λόγια αυτά, επισημαίνει στους μαθητές Του ποια έπρεπε να είναι η βασική τους προτεραιότητα. Πάνω από όλα τα θέματα ή τα προβλήματα που τους απασχολούσαν και πριν από οποιαδήποτε άλλη ενέργειά τους, εκείνο που ήταν ζωτικής σημασίας για την πνευματική τους ζωή, τόσο σε προσωπικό επίπεδο, όσο και σαν εκκλησία, ήταν η επιτακτική ανάγκη **να λάβουν τη ΔΥΝΑΜΗ του αγίου Πνεύματος του Θεού**. Με απλά λόγια, τους είπε να μην ενδιαφερθούν για τίποτα άλλο και να μην κάνουν καμιά άλλη απολύτως ενέργεια, παρά μόνο να εκζητήσουν να αποκτήσουν στη ζωή τους τη δύναμη του αγίου Πνεύματος, για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν νικηφόρα και αποτελεσματικά τις σκοτεινές πονηρές δυνάμεις και τις μεθοδείες του Διαβόλου. Τους είπε να καθίσουν εκεί που βρίσκονται, όχι για πάντα, αλλά μέχρι να ντυθούν με τη δύναμη από τον ουρανό: *«Και ιδού, εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ' υμάς· σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ εωσού ενδυθήτε ΔΥΝΑΜΙΝ ΕΞ ΥΨΟΥΣ»* (Λουκάς ΚΔ/24:49).

Η λέξη «επαγγελία» σημαίνει «υπόσχεση» και ότι ο Θεός υπόσχεται είναι πιστός και δίκαιος να εκπληρώνει τις υποσχέσεις

Του (βλ. Α΄ Τιμόθεου Δ/4:9, Β΄ Τιμόθεου Β/2:13, Εβραίους Ι΄/10:23, Α΄ Ιωάννου Α/1:9, κλπ). Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του ότι Αυτός θα στείλει την «επαγγελία του Πατέρα», όχι ο Πατέρας, γιατί σ΄ Αυτόν δόθηκε *«πάσα η εξουσία εις τον ουρανόν και εις την γη»* (Ματθαίος ΚΗ/28:18). Τους προέτρεψε να παραμείνουν στην Ιερουσαλήμ *«εωσού»* (μέχρι...), όχι για πάντα, που σημαίνει ότι η εκπλήρωση της υπόσχεσης του Πατέρα θα γινόταν πολύ σύντομα.

Οι μαθητές υπάκουσαν κατά πάντα στα λόγια του Ιησού Χριστού, γύρισαν αμέσως στην Ιερουσαλήμ, ανέβηκαν σε κάποιο ανώγειο και εκεί περίμεναν με ένθερμη προσευχή και υπομονή να λάβουν τη δύναμη εξ ύψους, κατά την υπόσχεση του Ιησού, ο οποίος τους είπε:

- *«Και συνερχόμενος μετ' αυτών, παρήγγειλε να μη απομακρυνθώσιν από Ιεροσολύμων, αλλά να περιμένωσι την επαγγελίαν του Πατρός, την οποίαν ηκούσατε, είπε, παρ' Εμού. Διότι ο μιν Ιωάννης εβάπτισεν εν ύδατι, σεις όμως θέλετε βαπτισθή εν Πνεύματι αγίω, ουχί μετά πολλάς ταύτας ημέρας...»* (Πράξεις Α/1:4-5).
- *«Ούτοι πάντες ενέμενον ομοθυμαδόν εις την προσευχήν και την δέησιν μετά των γυναικών και Μαρίας της μητρός του Ιησού και μετά των αδελφών αυτού»* (Πράξεις Α/1:14).

Η υπόσχεση του Ιησού εκπληρώθηκε δέκα ημέρες μετά την ανάληψή Του, κατά την ημέρα της εορτής των Ιουδαίων της Πεντηκοστής. Όπως είχαν μαζευτεί και προσευχόντουσαν, ξαφνικά έγινε ένας ήχος από τον ουρανόν, που έμοιαζε σαν να φυσά ένας βίαιος άνεμος, ο οποίος με ορμή γέμισε όλο το σπίτι όπου ήσαν οι μαθητές και οι λοιποί. Τότε συνέβηκε ένα συγκλονιστικό και πρωτόγνωρο γεγονός, φάνηκαν πύρινες γλώσσες που κάθισαν επάνω στον καθένα ξεχωριστά και *«επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν»* (βλ. Πράξεις Α/1:1-4).

Είναι προφανές, γι΄ αυτό και δεν το αναφέρει ο Λουκάς, που συνέγραψε τις Πράξεις των Αποστόλων, ότι την ημέρα εκείνη δεν επικρατούσαν άσχημες καιρικές συνθήκες, δεν υπήρχαν

σφοδροί άνεμοι ή καταιγίδες, γιατί εάν συνέβαινε αυτό, κανένας δεν θα έπαιρνε είδηση για το τι είχε συμβεί στο ανώγειο, όπου προσευχόντουσαν οι συγκεντρωμένοι μαθητές του Ιησού. Αντίθετα, επικρατούσε απόλυτη ησυχία και ηρεμία και μόνο σε ένα συγκεκριμένο οίκημα υπήρχε μια βοή ανέμου, η οποία ήταν τόσο τρομερή και δυνατή που θα πρέπει να ακούστηκε σε ολόκληρη την Ιερουσαλήμ, γιατί ολόκληρη η πόλη συγκλονίστηκε από το φοβερό αυτό γεγονός και οι πολίτες έτρεξαν από περιέργεια να δουν τι ακριβώς συνέβαινε. Πρέπει να ήταν ένα υπερβολικά μεγάλο πλήθος, γιατί αργότερα, όταν ο απόστολος Πέτρος μίλησε στους συγκεντρωμένους, 3000 πίστεψαν στον Ιησού, γεγονός που σημαίνει ότι τουλάχιστον ήσαν διπλάσιοι (γυναίκες και παιδιά).

Όταν λοιπόν συνέβηκε το θαυμαστό αυτό γεγονός, ο Λόγος του Θεού μας αναφέρει ότι οι συγκεντρωμένοι που άκουσαν τη βοή αυτή και έτρεξαν να δουν τι συμβαίνει, δεν το δέχτηκαν όλοι με τα ίδια αισθήματα:

- (1) **Άλλοι** θαύμαζαν, που οι μαθητές δόξαζαν τον Θεό για τα μεγαλεία Του σε ξένες γλώσσες, που για τους ίδιους ήταν άγνωστες, αλλά ήταν κατανοητές για τους παρευρισκομένους: *«...Ακούομεν αυτούς λαλούντας εν ταις γλώσσαις ημών τα μεγαλεία του Θεού».*
- (2) **Άλλοι** ρωτούσαν μεταξύ τους *«τι σημαίνει τούτο;»*, αλλά δεν μπορούσαν να δώσουν κάποια λογική εξήγηση για το φαινόμενο αυτό.
- (3) **Άλλοι** χλεύαζαν και έλεγαν ότι είναι μεθυσμένοι: *« Άλλοι δε χλευάζοντες έλεγον ότι είναι μεστοί από γλυκύν οίνον».*
- (4) **Άλλοι** το δέχτηκαν σαν μια θαυμαστή ενέργεια του Θεού, με αποτέλεσμα να έρθει η καρδιά τους σε κατάνυξη, να μετανοήσουν και να πιστέψουν στο κήρυγμα του Πέτρου και να δεχτούν το μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού: *«Αφού δε ήκουσαν ταύτα, ήλθεν εις κατάνυξιν η καρδιά αυτών, και είπον προς τον Πέτρον και τους λοιπούς αποστόλους· Τι πρέπει να κάμωμεν, άνδρες αδελφοί;»*

2. ΜΕΓΑΛΑ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Πολλά και αλληπάλληλα ήσαν τα γεγονότα που συγκλόνισαν μέσα μικρό χρονικό διάστημα την πόλη της Ιερουσαλήμ, από τα οποία ξεχωρίζουμε τέσσερα, αν και το τρίτο κατά σειρά, που ήταν και το συγκλονιστικότερο όλων, δεν ήταν ορατό για τους πολλούς, αλλά οι προεκτάσεις του έχουν καταλυτική επίδραση που φθάνει μέχρι τις ημέρες μας:

1ο) **ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟΣ;** Μέσα σε χρονικό διάστημα δύο μηνών ολόκληρη η Ιερουσαλήμ συγκλονίστηκε από μεγάλα γεγονότα που άλλαξαν τον ρου της παγκόσμιας ιστορίας. **Το πρώτο γεγονός** ξεκίνησε στις 10 του μήνα Νισάν (1^{ος} μήνας του Εβραϊκού έτους), όταν ο Ιησούς επάνω σε ένα γαϊδουράκι μπήκε στην πόλη της Ιερουσαλήμ. Το τι ακολούθησε κατά την είσοδό Του στην πόλη, κανένας δεν μπορούσε να το προβλέψει. Ο Ματθαίος στην περιγραφή του αναφέρει ότι *«εσείσθη πάσα η πόλις»*, μια ολόκληρη πόλη συγκλονίστηκε από ένα μεγάλο γεγονός και όλοι οι πολίτες αναρωτιόντουσαν μεταξύ τους **«ΤΙΣ ΕΙΝΑΙ ΟΥΤΟΣ;»** ποιος είναι αυτός, που έγινε η αιτία αυτής της μεγάλης αναστάτωσης και όλοι στο πέρασμά του να φώναζαν *«Ωσαννά τω υιῷ Δαβὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ωσαννά ἐν τοῖς υψίστοις»* (Ματθαίος ΚΑ/21:9-11). Ατμόσφαιρα θριαμβευτική, ατμόσφαιρα υποδοχής ενός νικητή, παρόμοια με αυτές που συνήθιζαν την εποχή εκείνη να κάνουν οι Ρωμαίοι στρατηγοί, όταν γύριζαν θριαμβευτές από νικηφόρες εκστρατείες και έκαναν μεγαλειώδεις παρελάσεις.

Μόνο που εδώ δεν υπήρχαν χρυσοποίκιλτα άρματα και υπέροχα άλογα, δεν υπήρχαν λάφυρα και αιχμάλωτοι πολέμου να ακολουθούν, δεν υπήρχε ένας αγέρωχος στρατηγός με την αστραφτερή στολή του και πίσω του να τον ακολουθούν οι αξιωματικοί του και ο στρατός του. Εδώ υπήρχε ένα μικρό πωλάριο, επάνω στο οποίο καθόταν σεμνά ο Ιησούς από την Ναζαρέτ, ο γιος της Μαριάμ και του μαραγκού Ιωσήφ (όπως νόμιζαν οι ομοεθνείς του), που τον ακολουθούσαν οι μαθητές Του, απλοί ψαράδες, άνθρωποι του καθημερινού μόχθου. Ήταν Αυτός που πριν λίγες ημέρες με έναν λόγο Του είχε αναστήσει τον φίλο του, τον

Λάζαρο, που ήταν ήδη για 4 ημέρες νεκρός (Ιωάννης ΙΒ/12:1-15), ήταν Αυτός που όπου πήγαινε ευεργετούσε και θεράπευε.

2ο) **ΥΠΕΡΦΥΣΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ:** Οι εξελίξεις που ακολούθησαν ήταν καταϊγιστικές και απρόβλεπτες, ακόμα και για τον πιο τολμηρό και ευφυή σύγχρονο σεναριογράφο του Χόλυγουντ, εξελίξεις που έδωσαν μια δραματική τροπή στα γεγονότα. Ο ίδιος ο όχλος που φώναζε «*ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου*», μετά από 4 ημέρες (14^η του μήνα Νισάν) φώναζε στον Ρωμαίο ηγεμόνα της Ιερουσαλήμ «*άρων, άρον σάυρωσον Αυτόν*», όπως και έγινε. Μόνο που τα γεγονότα πήραν ακόμα πιο δραματική μορφή, όταν ο Ιησούς επάνω στο σταυρό είπε «*τετέλεσται*» και για μια ακόμα φορά η **Ιερουσαλήμ συγκλονίστηκε** από υπερφυσικά γεγονότα που έφεραν ολόκληρη την πόλη σε αμηχανία, Ιουδαίους και Ρωμαίους: Μέσα στο καταμεσήμερο έγινε σκοτάδι μεγάλο, η γη συγκλονίστηκε από έναν φοβερό σεισμό, όπου η γη σείστηκε, οι πέτρες σχίστηκαν και οι πλάκες στα μνήματα άνοιξαν και πολλοί νεκροί αναστήθηκαν και τους είδαν να κυκλοφορούν στην πόλη οι ομοεθνείς τους που οι ίδιοι τους είχαν κάνει την κηδεία και τέλος το καταπέτασμα μέσα στο ναό της Ιερουσαλήμ, που χώριζε τα "άγια των αγίων" από τα "άγια", σχίστηκε χωρίς να το αγγίξει ανθρώπινο χέρι, κάτι που για τους Ιουδαίους ήταν εξαιρετικής σημασίας, το πρώτιστο γεγονός από τα άλλα τρία που συνέβησαν, γι' αυτό και ο Ματθαίος στην περιγραφή του το αναφέρει πρώτο (Ματθαίος ΚΖ/27:50-54).

3ο) **ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ:** Ο Ιησούς ετάφη και υποτίθεται ότι η πόλη ηρέμησε. Τρεις ημέρες μετά, στις 17 του μήνα Νισάν, συνέβηκε το συγκλονιστικότερο γεγονός των αιώνων, πλην όμως **δεν ήταν ορατό**, ώστε να προκαλέσει αναταραχή στην πόλη, αλλά το γεγονός αυτό ήταν η αιτία ενός άλλου γεγονότος που θα συνέβαινε μετά από 50 ημέρες και θα έφερνε νέα αναστάτωση στην Ιερουσαλήμ. Ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς, όχι με φθαρτό σώμα για να πεθάνει ξανά, όπως είχε γίνει με τον Λάζαρο και τους λοιπούς που ο ίδιος είχε αναστήσει, αλλά αναστήθηκε με ένδοξο, αθάνατο και ουράνιο σώμα. Ο θά-

νατος και ο Άδης δεν μπορούσαν να κρατήσουν τον «άγιο» μεταξύ των «αδίκων» και βγήκε από τον τάφο θριαμβευτής, η κυριαρχία του Σατανά καταλύθηκε.

4ο) ΤΟ ΑΝΩΓΕΙΟ ...ΦΛΕΓΕΤΑΙ: Τον μήνα Σιβάν (3^{ος} μήνας του Εβραϊκού έτους), 50 ημέρες μετά την 17^η Νισάν, όπου ο Ιησούς αναστήθηκε, ένα άλλο πρωτόγνωρο γεγονός **συγκλονίζει την Ιερουσαλήμ** και οι άνθρωποι βγαίνουν έξω από τα σπίτια τους και τρέχουν να δουν τι συνέβηκε πάλι. Έχουν συνηθίσει πλέον σε γεγονότα που υπερβαίνουν την ανθρώπινη φαντασία. Βλέπουν ένα οίκημα να καλύπτεται από (πνευματική) φωτιά και οι εκεί βρισκόμενοι να αλαλάζουν προς τον Θεό, δοξάζοντάς Τον για τα μεγαλεία Του σε ξένες γλώσσες, που ποτέ οι ίδιοι δεν γνώριζαν, ήταν απλοί άνθρωποι της καθημερινότητας (ψαράδες, κλπ).

Μόνο που αυτό το γεγονός, δεν έμελε να συγκλονίσει μόνο την Ιερουσαλήμ, αλλά μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα έμελε να συγκλονίσει όλο τον τότε γνωστό κόσμο. Πολύ γρήγορα η φωτιά και η δύναμη του Πνεύματος του Θεού, μέσα από τη μαρτυρία των αποστόλων και των λοιπών μαθητών του Ιησού, βγήκε έξω από τα όρια της Ιουδαίας και ξεχύθηκε στα έθνη, με αποτέλεσμα ολόκληρος ο κόσμος να συγκλονιστεί. Όταν ο Παύλος και ο Σίλας βρέθηκαν στη Θεσσαλονίκη, οι ζηλόφθονες Ιουδαίοι, που δεν δέχτηκαν το μήνυμα του ευαγγελίου του Ιησού είπαν **«οι αναστατώνσαντες την οικουμένην, ούτοι ήλθον και εδώ»** (Πράξεις ΙΖ/17:6). Δεν ήταν απλά η παρουσία των αποστόλων που αναστάτωναν την οικουμένη, αλλά ήταν ο Λόγος που κήρυτταν με εξουσία και με δύναμη Πνεύματος αγίου, που ανάγκαζε ακόμα και ηγεμόνες να υποκλίνονται στο σιδηροδέσμιο Παύλο και να του λέγουν **«παρ' ολίγον με πείθεις να γείνω Χριστιανός»**, όπως συνέβηκε με τον βασιλιά Αγρίππα (Πράξεις Κς´/26:28).

❖ **Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΗΜΕΡΑ:** Αυτή η δύναμη της Πεντηκοστής είναι και σήμερα που ενεργεί με θαυμαστό τρόπο και αλλάζει καρδιές, όχι πλέον χιλιάδων, αλλά **εκατομμυρίων** ανθρώπων, γιατί μόνο η δύναμη του αγίου Πνεύματος του Θεού μπορεί να αλλάξει την καρδιά του αμαρτωλού ανθρώπου και να έρθει σε αληθινή μετά-

νοια και συντριβή. Από τις αρχές του 20ού αιώνα ο Θεός έχει αρχίσει να κινείται με έναν ασυνήθιστα δυναμικό τρόπο, που έχει επιφέρει ριζικές αλλαγές σε ολόκληρους λαούς. Έναν αιώνα μετά, πρώτες δεκαετίες του 21ού αιώνα η παγκόσμια θρησκευτική γεωγραφία της Γης έχει ριζικά αλλάξει. Ολόκληροι λαοί έχουν γνωρίσει τη φωτιά της Πεντηκοστής και όσο προχωρούμε χρονικά μέσα στις έσχατες ημέρες, **η όψιμη βροχή του αγίου Πνεύματος** του Θεού θα αγγίζει κάθε έθνος και κάθε λαό και η Γη θα πλημμυρίσει από τη δόξα του Κυρίου.

2. «ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΟΥΤΟ;»

Από τότε που συνέβηκε το θαυμαστό γεγονός της Πεντηκοστής, πριν δύο χιλιάδες χρόνια περίπου, μέχρι και σήμερα το ερώτημα στα χείλη των ανθρώπων και ειδικά των αναγεννημένων πιστών, που διαβάζουν και γνωρίζουν τον Λόγο του Θεού παραμένει το ίδιο: **«ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΟΥΤΟ;»** (Πράξεις Α/1:12).

- (1) **Πολλοί** είναι εκείνοι που υποστηρίζουν και διδάσκουν ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, που συνέβηκε τότε και που συνοδευόταν από το φαινόμενο της ομιλίας των ξένων γλωσσών, **ήταν μόνο για την εποχή εκείνη**, ότι ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική εκκλησία για να μπορέσει να κηρύξει με τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού τα καλά νέα της σωτηρίας του Ιησού Χριστού και στους τυπολάτρες Ιουδαίους και στα γύρω ειδωλολατρικά έθνη.
- (2) **Άλλοι** υποστηρίζουν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής δεν ήταν μόνο για τους πρώτους αποστολικούς αιώνες, αλλά **είναι για όλες τις εποχές** και για όλους τους πιστούς, που εκζητούν τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού στη ζωή τους, για να έχουν μία πνευματικά νικηφόρα πορεία στον καθημερινό πνευματικό πόλεμο που διεξάγουν με τον Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις του.
- (3) **Υπάρχει** μια κατηγορία αναγεννημένων πιστών, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής ήταν μεν για την εποχή εκείνη, αλλά **εάν θέλει ο Θεός** και σήμερα βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του, όσους ευαρεστείται.

- (4) **Άλλοι** επίσης υποστηρίζουν ότι ο Θεός βαπτίζει και σήμερα με το άγιο Πνεύμα Του και σαν σημείο είναι οι ξένες γλώσσες, **αλλά αυτό είναι επικίνδυνο για τον πιστό**, γιατί μπορεί να τον εξαπατήσει ο Σατανάς και να προσεύχεται σ' αυτόν, χωρίς να το γνωρίζει.
- (5) **Μία μειοψηφία** υποστηρίζει πως όσοι ισχυρίζονται πως είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα, **έχουν ολοκληρωτικά εξαπατηθεί από τον Σατανά** και ενεργούν κάτω από την επιρροή του. Βέβαια αυτό δεν το ισχυρίζονται πάντοτε ανοιχτά, αλλά καλυμμένα, παραβλέποντας το γεγονός ότι ο Διάβολος είναι πλαστογράφος, που σημαίνει πως «όπου υπάρχει το κάλπικο, υπάρχει και το γνήσιο».
- (6) **Μια άλλη** ομάδα πιστών (μικρή), δέχεται ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος είναι και για μας σήμερα, σαν μια δεύτερη εμπειρία μετά την αναγέννηση, αλλά **χωρίς να συνοδεύεται από το σημείο των ξένων γλωσσών**. Σαν απόδειξη αυτού του γεγονότος είναι ότι μέσα στην καρδιά του πιστού υπάρχει «ειδική» εσωτερική μαρτυρία του Πνεύματος, σαν ένα είδος συγκινησιακής εμπειρίας που τον συνοδεύει και στο υπόλοιπο της ζωής του, αλλά όχι όμως το σημείο του λαλείν ξένες γλώσσες.
- (7) **Και πάρα πολλές** άλλες απόψεις, μικρότερης έκτασης, υπάρχουν ανάμεσα στους πιστούς σχετικά με την εμπειρία της Πεντηκοστής, όπως η άποψη ότι οι ομιλίες σε ξένες (άγνωστες) γλώσσες και ειδικά όταν ο πιστός υποστηρίζει ότι είναι γλώσσες αγγέλων είναι αυθυποβολή, ή κατάληψη από πονηρές δαιμονικές δυνάμεις, κλπ.

Μετά από όλες τις παραπάνω περιπτώσεις που αναφέρθηκαν, είναι εύλογο το ερώτημα που δημιουργείται σε κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας: **«ΠΟΙΑ λοιπόν είναι η αλήθεια για το συγκλονιστικό αυτό γεγονός που, όταν συνέβηκε για πρώτη φορά, ξεσήκωσε μια ολόκληρη πόλη; ΠΟΙΑ είναι η υγιαίνουσα διδασκαλία της Γραφής, γιατί όλοι, όποια άποψη και να υποστηρίζουν, ισχυρίζονται ότι στηρίζονται μέσα στον Λόγο του Θεού και δεν παρεκ-**

κλίνουν απ' Αυτόν; Αυτό, λογικά δεν μπορεί να συμβαίνει, δεν μπορεί να έχουν όλοι την αλήθεια, παρά μία από τις ομάδες αυτές;»

Σκοπός του βιβλίου αυτού είναι να παρουσιάσει μια τεκμηριωμένη ερμηνεία για το φαινόμενο της εμπειρίας της Πεντηκοστής, εξετάζοντας το όλο θέμα σφαιρικά από κάθε άποψη μέσα από την Αγία Γραφή, ώστε να δοθεί μια καθαρή απάντηση, χωρίς αμφισβητήσεις σε πολλές ειλικρινείς απορίες που προβάλλουν καλοπροαίρετα πολλοί πιστοί, **είτε** δέχονται ότι το σημείο των ξένων γλωσσών είναι και για μας σήμερα, **είτε** όχι και έτσι να ξεσκεπαστούν μερικές διαστρεβλώσεις του Λόγου του Θεού, που πιστεύω ότι δεν γίνονται εσκεμμένα, αλλά γίνονται από άγνοια, καθώς πολλοί ερμηνευτές και μελετητές της Γραφής δεν εφαρμόζουν βασικούς ερμηνευτικούς κανόνες. Σημειωτέον ότι η Αγία Γραφή ερμηνεύει τον εαυτό της και μέσα στην Γραφή βρίσκουμε την καθαρή απάντηση σε κάθε θέμα που μας ενδιαφέρει.

4. ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΘΕΣΗ ΚΑΙ ΕΥΘΥΝΗ

Πριν προχωρήσουμε πιο βαθιά στη μελέτη μας και στην ερμηνεία του φαινομένου της Πεντηκοστής, προτρέπω τον αναγνώστη **να βάλει** στην άκρη κάθε προκατάληψη και κάθε ιδέα που ο ίδιος έχει σχηματίσει για το θέμα που εξετάζουμε, **να ξεχάσει** αυτό που συνέχεια άκουγε και που πάντα νόμιζε ότι είναι η «μόνη» σωστή αλήθεια, που αυτός ακολουθεί και **να ανοίξει** την καρδιά του στις αποκαλύψεις του Πνεύματος του Θεού μέσα από τον αιώνιο Λόγο Του, αποκαλύψεις που θα τις εκζητήσει με ταπεινή καρδιά και με πολλή προσευχή. Εάν στο τέλος του βιβλίου, δεν πεισθεί ότι έτσι είναι τα πράγματα, είναι ελεύθερος και πάλι (κανένας δεν το πιέζει για το αντίθετο) να επιστρέψει στις προκαταλήψεις του και στις ιδέες του, γιατί μέσα στο λίγο χρόνο που θα χρειαστεί για να διαβάσει το βιβλίο αυτό, κανένας δεν μπορεί να πειράξει τις προσωπικές του θέσεις και ιδέες και θα τις βρει ακριβώς εκεί που τις άφησε.

Προκειμένου να θίξουμε όλες τις πτυχές του θέματος, χρησιμοποιούμε, προς τούτο, μια πλούσια βιβλιογραφία **από όλες τις δογματικές αποχρώσεις και κινήσεις**, όπως ήδη αναφέρα-

με και στον «πρόλογο», ώστε να μπορέσει ο ειλικρινής αναγνώστης και εκζητητής της αλήθειας, να αποκτήσει στο τέλος της μελέτης μας μια ολοκληρωμένη και αντικειμενική θέση επάνω σε ένα θέμα, το οποίο παρουσιάζει εξαιρετικό ενδιαφέρον και αποτελεί επιλογή υψίστης σημασίας, γιατί, δεν πρέπει να παραβλέψουμε το γεγονός ότι, **όλοι οι πιστοί** (και κατά την προσωπική μου άποψη, δεν θα υπάρχουν εξαιρέσεις), **είτε το επιδιώκουν, είτε όχι, έρχονται αντιμέτωποι με το μέρος αυτό της Αγίας Γραφής**, εάν δηλαδή, το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού, ακολουθούμενο από το σημείο της ομιλίας των ξένων γλωσσών, είναι και για μας σήμερα ή όχι.

Η **απόρριψη** ή η **αποδοχή** της αλήθειας αυτής εκ μέρους τους, θα είναι ένας καθοριστικός παράγοντας, τόσο για την παρτήρα επίγεια πνευματική πορεία τους, όσο και για τη μέλλουσα ημέρα, όταν βρεθούν μπροστά στο βήμα του Χριστού. Το πιο συγκλονιστικό και επικίνδυνο για τον πιστό είναι ότι η **λάθος εκλογή** πιθανόν να του στερήσει τη συμμετοχή στην αρπαγή της εκκλησίας, γιατί η Βίβλος μας αποκαλύπτει ότι το βάπτισμα του Πνεύματος είναι ο *«αρραβώνας του Πνεύματος»*, είναι το δαχτυλίδι του αρραβώνα που δίνει ο νυμφίος Ιησούς στην εκλεκτή Του νύμφη εκκλησία, είναι το σημείο ότι μας *«εσφράγισεν διά την ημέρα της απολύτρωσης»*, για την ημέρα της αρπαγής της νύμφης εκκλησίας Του (βλ. Β' Κορινθίους Α/1:22., Ε/5:5, Εφεσίους Δ/4:30, κλπ).

Δεν χρειάζεται να κάνεις πολλές και πολύπλοκες ενέργειες, παρά μόνο μία και απλή, που σαν πιστός την έχεις κάνει πολλές φορές. Θα την κάνεις άλλη μια φορά, αλλά τώρα θα την κάνεις με πίστη απλής παιδικής καρδιάς, ξεχνώντας κάθε σου θεολογία και κάθε σου δογματική θέση. Θα είσαι εσύ και ο σωτήρας σου Ιησούς. Δεν θα αφήσεις να μπουν ανάμεσά σας ανθρώπινες διδαχές και απόψεις, γιατί μην ξεχνάς ότι πολλές φορές στην πορεία της ζωής μας, βρεθήκαμε προ τρομερών και μεγάλων εκπλήξεων, όταν διαπιστώσαμε ότι πολλά θέματα σε διάφορους τομείς της ζωής μας ακολουθήσαμε λάθος πορεία, γιατί δεν προσέξαμε όσο έπρεπε.

Ύψωσε τα χέρια σου, προσευχήσου, όχι από μέσα σου, αλλά δυνατά (με εκφωνούμενο λόγο), για να το ακούν ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις του και να καταλάβουν ότι έχεις πάρει τη σταθερή απόφαση στη ζωή σου να ακολουθείς Αυτόν που είναι η πηγή της μόνης αλήθειας. Προσευχήσου με παρρησία:

Κύριε Ιησού!

Σε ευχαριστώ που Εσύ είσαι ο Κύριός μου και ο Θεός μου. Σε ευχαριστώ που με ελευθέρωσες από τα δεσμά της αμαρτίας με το αίμα της θυσίας Σου και τώρα εγώ είμαι ελεύθερος/η. Σε Σένα ανήκει όλη η δόξα, η τιμή και η λατρεία. Είσαι ένδοξος και θαυμαστός.

Διακηρύττω ότι θέλω Εσύ να έχεις το τιμόνι της καρδιάς μου και να κυβερνάς Εσύ τη ζωή μου. Δεν δέχομαι καμιά εξουσία του Σατανά και των πονηρών δυνάμεών του επάνω στη ζωή μου. Εσύ είσαι η αληθινή ζωή και Εσύ έχεις όλα τα δικαιώματα στη ζωή μου.

Εσύ μας λέγεις στον Λόγο Σου ότι είμαστε «*διδασκoi Θεού*». Θέλω Ιησού μου, να μου μιλήσεις ΤΩΡΑ, αυτή τη στιγμή, μέσα στο πνεύμα μου και να μου αποκαλύψεις τον Λόγο Σου, να μου δώσεις αποκάλυψη για τη δύναμη της Πεντηκοστής στη ζωή μου, θέλω πραγματικά με την καρδιά μου να έχω τη δύναμη Σου.

Εκζητώ Κύριε Ιησού να ζω στην αλήθεια του Λόγου Σου και όχι να βρίσκομαι σε λάθος πορεία, όχι να ακολουθώ ψεύτικες διδαχές του εχθρού και ανθρώπινες διδασκαλίες. Θέλω να έχω μέσα μου τη δύναμή Σου, είμαι πρόθυμος/η να Σε ακολουθήσω και δεν με ενδιαφέρει τι θα πουν οι άνθρωποι, αλλά Εσύ τι έχεις να πεις για μένα.

Θέλω Ιησού μου ΤΩΡΑ, αυτή τη στιγμή, να μου δώσεις το σημείο της αλήθειας του Λόγου Σου και να με πλημμυρίσεις με το Πνεύμα Σου. Θέλω, κατά τον Λόγο Σου, να επιτέσει επάνω μου η πρώιμη και η όψιμη βροχή του Πνεύματός Σου.

Σε ευχαριστώ Ιησού μου, Σε δοξάζω, Σε υψώνω. Ευλόγει, ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριο. Ευλογημένο και δοξασμένο το όνομά Σου. Είσαι άγιος να λάβεις την τιμή και τη δόξα. Αλληλουία Ιησού μου.

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 09 - 8

Α' έκδοση: 10/2001 - Ανατύπωση: 2024 - Σελίδες 84

❖ Το βιβλίο αυτό πραγματεύεται ένα συγκλονιστικό γεγονός, που πρόκειται να συμβεί στο εγγύς μέλλον επάνω στην ανθρωπότητα που θα ξεκινήσει σαν μια **παγκόσμια τραγωδία**, αλλά θα καταλήξει να είναι μια **ουράνια ευλογία**. Για πολλούς θα είναι μια **τραγική κατάληξη**, αλλά για άλλους θα είναι μια **ένδοξη αποκάλυψη**.

❖ Ένα καθαρά προφητικό βιβλίο που θα προβληματίσει τον κάθε αναγνώστη και θα τον οδηγήσει σε σημαντικές αποφάσεις στη ζωή του.

❖ Στο **πρώτο κεφάλαιο** του βιβλίου η αφήγηση γίνεται με μορφή διηγήματος, κάτι που γίνεται για πρώτη φορά στις εκδόσεις μας, ενώ τα **υπόλοιπα κεφάλαια** παρουσιάζονται με τη συνηθισμένη απολογητική μορφή.

Κεφάλαιο ΔΕΥΤΕΡΟ

Η ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Α) Η ΘΑΥΜΑΣΤΗ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Πριν από εκατοντάδες χρόνια ο Θεός έδωσε μια θαυμαστή υπόσχεση, που γέμισε με χαρά τις καρδιές των προφητών. Η υπόσχεσή Του ήταν ότι, Εκείνος, ο αιώνιος Θεός, ο ένας και μόνος Θεός που υπάρχει, ο δημιουργός του ουρανού και της γης, θα ερχόταν σε **πρώτο στάδιο** να κατοικήσει **ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ** (ανάμεσα στους ανθρώπους) και σε **δεύτερο στάδιο** να κατοικήσει **ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΟΥΣ**. Διάβασε και ξαναδιάβασε προσεκτικά, ένα προς ένα, όλα τα παρακάτω εδάφια:

Στάδιο 1^ο

ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΕΙ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

- **ΜΙΧΑΙΑΣ Ε/5:2** «Και συ, Βηθλεέμ Εφραθά, η μικρά ώστε να ήσαι μεταξύ των χιλιάδων του Ιουδά, εκ σου θέλει εξέλθει εις Εμέ ανήρ διά να ήναι ηγούμενος εν τω Ισραήλ· του οποίου αι έξοδοι είναι απ' αρχής, από ημερών αιώνος».
- **ΗΣΑΪΑΣ Θ/9:6-7** «Διότι παιδίον εγεννήθη εις ημάς, υιός εδόθη εις ημάς· και η εξουσία θέλει είσθαι επί τον ώμον Αυτού· και το όνομα Αυτού θέλει καλεσθή **Θαυμαστός, Σύμβουλος, Θεός ισχυρός** (Εβρ. «Ελ Γκιμπόρ»), **Αιώνιος Πατήρ** (Βάμβας: «Πατήρ του μέλλοντος αιώνιος»), **Άρχων ειρήνης...**».
- **ΗΣΑΪΙΑΣ ΙΑ/11:1-2** «Και θέλει εξέλθει ράβδος εκ του κορμού του Ιεσσαί, και κλάδος θέλει αναβή εκ των ριζών αυτού· και το πνεύμα του Κυρίου θέλει αναπαυθή επ' Αυτόν, πνεύμα σοφίας και συνέσεως, πνεύμα βουλής και δυνάμεως, πνεύμα γνώσεως και φόβου του Κυρίου».
- **ΗΣΑΪΙΑΣ Μ/40:3** «Φωνή βοώντος εν τη ερήμω, **Ετοιμάσατε την οδόν του Κυρίου**. ευθείας κάμετε εν τη ερήμω τας τρίβους του Θεού ημών».
- **ΓΕΝΕΣΙΣ ΜΘ/49:10** «Δεν θέλει εκλείψει το σκήπτρον εκ του Ιουδά ουδέ νομοθέτης εκ μέσου των ποδών αυτού, **εωσού έλθη ο Σηλώ· και**

εις αυτόν θέλει είσθαι η υπακοή των λαών».

- **Β' ΣΑΜΟΥΗΛ Ζ/7:12-13** «Αφού πληρωθώσιν αι ημέραι σου και κοιμηθής μετά των πατέρων σου, θέλω αναστήσει μετά σε το σπέρμα σου, το οποίον θέλει εξέλθει εκ των σπλάγγων σου, και θέλω στερεώσει την βασιλείαν Αυτού. Αυτός θέλει οικοδομήσει οίκον εις το όνομα Μου· και θέλω στερεώσει τον θρόνον της βασιλείας Αυτού έως αιώνος».
- **ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ/7:42** «Δεν είπεν η γραφή ότι εκ του σπέρματος του Δαβίδ και από της κόμης Βηθλεέμ, όπου ήτο ο Δαβίδ, έρχεται ο Χριστός;»
- **ΒΛΕΠΕ:** Έξοδος ΚΘ/49:45-46, Ιερεμίας ΚΓ/23:5-6, Ματθαίος Α/1:18-25, Λουκάς Β/2:30-35, κλπ.

Στάδιο 2°

ΘΑ ΚΑΤΟΙΚΗΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ ΤΟΥΣ

- **ΙΩΗΛ Β/2:28-29** «Και μετά ταύτα θέλω εκχέει το πνεύμά μου επί πάσαν σάρκα· και θέλουσι προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας· οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ενυπνιασθή ενύπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί οράσεις. Και έτι επί τους δούλους μου και επί τας δούλας μου εν ταις ημέραις εκείναις θέλω εκχέει το πνεύμά Μου» (βλ. Πράξεις Β/2:16-21).
- **ΗΣΑΪΑΣ ΜΔ/44:3** «Διότι θέλω εκχέει ΥΔΩΡ επί τον διψώντα και ποταμούς επί την ξηράν· θέλω εκχέει το ΠΝΥΜΑ Μου επί το σπέρμα σου και την ευλογίαν μου επί τους εκγόνους σου».
- **ΙΕΖΕΚΙΗΛ ΙΑ/11:19-20** «Και θέλω δώσει εις αυτούς καρδιαν μίαν και πνεύμα νέον θέλω βάλει εν υμίν· και αποσπάσας την λιθίνην καρδιαν από της σαρκός αυτών θέλω δώσει εις αυτούς καρδιαν σαρκίνην, διά να περιπατώσιν εν τοις διατάγμασί μου και να φυλάττωσι τας κρίσεις μου και να εκτελώσιν αυτάς· και θέλουσιν είσθαι λαός Μου και Εγώ θέλω είσθαι Θεός αυτών».
- **ΙΩΑΝΝΗΣ Ζ/7:37-39** «Εάν τις διψά, ας έρχηται προς Εμέ και ας πίνη. Όστις πιστεύει εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού. Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον έμελλον να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες εις αυτόν· διότι δεν ήτο έτι δεδομένον Πνεύμα άγιον....».
- **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ς'/6:16** «Τίνα δε συμβίβασιν ο ναός του Θεού με τα

είδωλα; διότι σεις είσθε ναός Θεού ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι θέλω κατοικήει εν αυτοίς και περιπατεί, και θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου».

Την υπόσχεση του Θεού, οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης δυσκολεύονταν να την καταλάβουν, δεν μπορούσαν να εννοήσουν πως ήταν δυνατόν ο Κύριος των δυνάμεων να έρθει και να κατοικήσει **"ανάμεσά τους"** και **"μέσα τους"**. Αυτό όμως το δέχτηκαν με πίστη, γιατί ήταν Λόγος του Θεού, το πίστεψαν, το θεώρησαν σαν ένα μεγάλο «μυστήριο» που χρειαζόταν τη λύση του και περίμεναν με λαχτάρα πότε θα έρθει ο καιρός για να εκπληρωθεί αυτή η θαυμαστή υπόσχεση του Θεού.

2. ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ αυτού του μυστηρίου, δηλαδή να κατοικήσει ο Θεός ανάμεσα στους ανθρώπους εκπληρώθηκε με τη γέννηση του Υιού Του, του Ιησού Χριστού διά μέσου της παρθένου Μαρίας, όπου *«ο Θεός εφανερώθη εν σαρκί»* (Α΄ Τιμόθεου Γ/3: 16), *«ο Θεός (ήτο) εν Χριστώ»* (Β΄ Κορινθίους Ε/5:19). Ο Πατέρας, ο ένας και μόνος Θεός, ο ποιητής του ουρανού και της γης φανερώθηκε στο πρόσωπο του εκλεκτού Του, του κεχρισμένου Του Ιησού Χριστού και έτσι εκπληρώθηκε το πρώτο μέρος του σχεδίου του Θεού να κατοικήσει ανάμεσα στους ανθρώπους. Ο ίδιος ο Ιησούς αναφερόμενος στο γεγονός αυτό είπε:

01. ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΔ/14:7-11

«Όστις είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ· και πως συ λέγεις, Δείξον εις ημάς τον Πατέρα; Δεν πιστεύεις ότι Εγώ είμαι ΕΝ (μέσα) τω Πατρί και ο Πατήρ είναι ΕΝ (μέσα) Εμοί; Τους λόγους, τους οποίους εγώ λαλώ προς υμάς, απ' εμαντού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο μένων εν Εμοί αυτός εκτελεί τα έργα. Πιστεύετε μοι ότι Εγώ είμαι ΕΝ (μέσα) τω Πατρί και ο Πατήρ είναι ΕΝ (μέσα) Εμοί».

02. ΙΩΑΝΝΗΣ Γ'/10:38

«...Αν και εις Εμέ δεν πιστεύητε, πιστεύσατε εις τα έργα, διά να γνωρίσητε και πιστεύσητε ότι ο Πατήρ είναι εν (μέσα) Εμοί και εγώ εν (μέσα) Αυτώ».

03. ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΖ/17:21-23

«Διά να ήναι πάντες ένα, καθώς συ, Πάτερ, είσαι εν (μέσα) Εμοί και εγώ εν Σοι, να ήναι και αυτοί εν ημίν ένα, διά να πιστεύση ο κόσμος ότι Συ με απέστειλας. Και εγώ την δόξαν την οποίαν μοι έδωκας έδωκα εις αυτούς, διά να ήναι ένα καθώς ημείς είμεθα ένα, Εγώ εν (μέσα) αυτοίς και Συ εν (μέσα) Εμοί....».

04. **ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΒ/12:44-45**

«Ο δε Ιησούς έκραξε και είπεν· Ο πιστεύων εις Εμέ δεν πιστεύει εις Εμέ, αλλ' εις τον πέμψαντά με, και ο θεωρών Εμέ θεωρεί τον πέμψαντά με».

Στα παραπάνω εδάφια βλέπουμε με σαφήνεια ότι ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει, ο ΓΙΑΧΒΕ, φανερώθηκε στη σάρκα, στο πρόσωπο του μονογενή Υιού Του για να Τον γνωρίσουμε, να Τον ψηλαφίσουμε και να δούμε τη δόξα Του. Ο Ιησούς Χριστός είναι η **ορατή** εικόνα του Θεού του **αοράτου** (βλ. Κολοσσαείς Α/1:15), είναι ο **τύπος** από το **αντίτυπο**, είναι *«το ΑΠΑΥΓΑΣΜΑ (=η ακτινοβολία) της δόξης και ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ της υποστάσεως Αυτού (του Πατέρα)...»* (Εβραίους Α/1:3). Είναι η εκπλήρωση του πρώτου μέρους της υπόσχεσης του Θεού: *«Οποιος είδεν ΕΜΕ (τον Υίο του Θεού), είδε τον ΠΑΤΕΡΑ»*. Για το θέμα αυτό, θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες στα κεφάλαια που ακολουθούν.

3. ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ αυτού του θαυμαστού μυστηρίου, να κατοικήσει δηλαδή ο Θεός μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, εκπληρώθηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν ήλθε να κατοικήσει ως **«Πνεύμα ζωοποιούν»** μέσα στις καρδιές όλων, όσων Τον εκζητούσαν και έτσι ο πιστός έγινε ο ναός του ζωντανού Θεού (Α΄ Κορινθίους Γ/3:16-17, ς'/6:19-20, Β΄ Κορινθίους ς'/6:16, ΙΓ/13:5, κλπ), έγινε Το κατοικητήριο του Θεού:

01. **ΠΡΑΞΕΙΣ Β/2:1-4**

«Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. Και εξάιφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι· και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν».

02. Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΕ/15:45

«Ούτως είναι και γεγραμμένον· Ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ έγεινεν εις ψυχήν ζώσαν· ο έσχατος Αδάμ (ο Ιησούς) εις πνεύμα ζωοποιούν».

03. ΠΡΑΞΕΙΣ Γ/3:26

«Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστειλεν Αυτόν διά να σας ευλογή, ΟΤΑΝ επιστρέφητε έκαστος από των πονηριών υμών». Θαυμαστή αποκάλυψη: Ο Θεός αφού ανέστησε τον Υιό Του Ιησού, τον απέστειλε ως «Πνεύμα ζωοποιούν» για να μας ευλογεί.

04. Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Γ/3:45-46

«Δεν εξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού και το Πνεύμα του Θεού ΚΑΤΟΙΚΕΙ ΕΝ ΥΜΙΝ; Εάν τις φθείρη τον ναόν του Θεού, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε σεις».

05. Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Ζ/6:19-20

«Η δεν εξεύρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του αγίου Πνεύματος του εν υμίν, το οποίον έχετε από Θεού, και δεν είσθε κύριοι εαυτών; Διότι ηγοράσθητε διά τιμή· δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν διά του ΣΩΜΑΤΟΣ σας και διά του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ σας, τα οποία είναι του Θεού».

4. Ο Θεός, ο οποίος είναι «Πνεύμα» (βλ. Ιωάννης Δ/4:24, Ιωήλ Β/2:28, Κριτές Γ/3:10, κλπ), είχε προείπει ότι το Πνεύμα Του που είναι άγιο (γιατί ο ίδιος είναι άγιος Θεός), θα κατοικούσε χωρίς μέτρο, χωρίς κάποιο περιορισμό μέσα στον εκλεκτό Του, στον κεχρισμένο Του. Διαβάστε με προσοχή, ένα προς ένα, τα παρακάτω εδάφια και θα εννοήσετε «ποιος ήταν το Πνεύμα» που κατοίκησε μέσα στον Ιησού, όταν ο Πατέρας Τον έχρισε:

01. ΗΣΑΪΑΣ ΙΑ/12:1-2

«Και θέλει εξέλθει ράβδος εκ του κορμού του Ιεσσαί, και κλάδος θέλει αναβή εκ των ριζών αυτού· Και το ΠΝΕΥΜΑ του Κυρίου (Εβρ. Γιάχβε) θέλει αναπauθή επ' Αυτόν (τον Ιησού)...».

02. ΗΣΑΪΑΣ ΜΒ/42:1

«Ιδού, ο ΔΟΥΛΟΣ μου, τον οποίον υπεστήριξα· ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ μου, εις τον οποίον η ψυχή μου ενηρεστήθη· έθεσα το ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επ' Αυτόν· θέλει εξαγγείλει κρίσιν εις τα έθνη».

02. ΗΣΑΪΑΣ ΜΒ/42:1

«Ιδού, ο ΔΟΥΛΟΣ μου, τον οποίον υπεστήριξα· ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ μου, εις τον οποίον η ψυχή μου ενηρεστήθη· έθεσα το ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επ' Αυτόν· θέλει εξαγγείλει κρίσιν εις τα έθνη».

03. ΗΣΑΪΑΣ ΜΗ/48:16

«Πλησιάσατε προς εμέ, ακούσατε τούτο· απ' αρχής δεν ελάλησα εν κρυπτό· αφότου έγεινε τούτο, εγώ ήμην εκεί και τώρα Κύριος ο Θεός ΑΠΕΣΤΕΙΛΑΕΝ Εμέ και το Πνεύμα ΑΥΤΟΥ».

04. ΗΣΑΪΑΣ ΞΑ/61:1

«Πνεύμα Κυρίου του Θεού (Εβρ. Αδονάι Γιάχβε) είναι επ' Εμέ· διότι ο Κύριος με έχρισε διά να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς· με απέστειλε διά να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους και άνοιξιν δεσμοτηρίου εις τους δεσμίους...».

Ο Ιησούς, που γεννήθηκε από το σπέρμα του Δαβίδ, ήταν ο κεχρισμένος του Πατέρα, μέσα στον οποίο κατοίκησε **το πλήρωμα** του αγίου Πνεύματος του Πατέρα. Ο ίδιος ο Ιησούς όταν επέστρεψε από την έρημο, όπου είχε τους πειρασμούς από τον Διάβολο, πήγε στην Ναζαρέτ στη συναγωγή του Σαββάτου, κατά τη συνήθειά Του και εκεί αφού έλαβε το βιβλίο του νόμου, διάβασε την προφητεία του Ησαΐα (ΞΑ/61:1-2), που αναφερόταν στην αποστολή του ερχόμενου Μεσσία: *«Πνεύμα Κυρίου είναι επ' Εμέ, ΔΙΑ ΤΟΥΤΟ ΜΕ ΕΧΡΙΣΕ· με απέστειλε διά να ευαγγελίζωμαι προς τους πτωχούς, διά να ιατρεύσω τους συτετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω προς τους αιχμαλώτους ελευθερίαν και προς τους τυφλούς ανάβλεψιν, να αποστείλω τους συντεθλασμένους εν ελευθερία, διά να κηρύξω ευπρόσδεκτον Κυρίου ενιαυτόν»* (Λουκάς Δ/4:18-19). Όταν ο Ιησούς τελείωσε την ανάγνωση και έκλεισε το βιβλίο, όλοι Τον κοιτούσαν στα μάτια, περιμένοντας με αγωνία τι θα τους πει, ποια εξήγηση ή ερμηνεία θα δώσει στα προφητικά αυτά λόγια του Ησαΐα. Αυτός τους είπε κάτι το απρόσμενο, κάτι που όλοι γνώριζαν τις Γραφές τους συγκλόνησε, τους είπε ότι *«σήμερον επληρώθη η γραφή αύτη εις τα ότα υμών»* (εδ.21). Ο Ιησούς ταύτισε τον εαυτό Του με τα λόγια του Ησαΐα, ήταν Αυτός η εκπλήρωση της προφητείας και το άγιο Πνεύμα του Γιάχβε Οσήα ήταν επάνω Του, ο Θεός τον είχε χρίσει, πριν φύγει για την έρημο, με

το Πνεύμα Του, κατοικώντας μέσα Του με όλο το πλήρωμά της θεότητάς Του:

01. ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Α/1:19-20

«Διότι εν Αυτώ (στον Ιησού) ηυδόκησεν ο (Πατήρ) να κατοικήση ΠΑΝ το πλήρωμα και δι' Αυτού να συνδιαλλάξη τα πάντα προς εαυτόν, ειρηνοποιήσας διά του αίματος του σταυρού Αυτού, δι' αυτού, είτε τα επί της γης είτε τα εν τοις ουρανοίς».

02. ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ Β/2:9

«Διότι εν Αυτώ (στον Ιησού) κατοικεί ΠΑΝ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ της θεότητος (του Πατέρα) σωματικών».

03. ΙΩΑΝΝΗΣ Γ/3:34

«Διότι (Εκείνος), τον οποίον απέστειλεν ο Θεός, τους λόγους του Θεού λαλεί· ΕΠΕΙΔΗ ο Θεός δεν δίδει εις Αυτόν (τον Υιό Του) το Πνεύμα με μέτρον.»

Όταν ο Ιησούς βαπτίστηκε στον Ιορδάνη ποταμό από τον Ιωάννη τον πρόδρομο, τότε ήταν που χρίστηκε από τον Πατέρα, τότε ήταν που ο Θεός κατοίκησε μέσα Του, δίνοντάς Του όλο το πλήρωμα της θεότητάς Του, χωρίς μέτρο. Στον Ιορδάνη ο Ιησούς βαπτίστηκε και «εν ύδατι» για να εκπληρωθεί όλη η δικαιοσύνη του Θεού βαπτίστηκε και με το άγιο Πνεύμα του Θεού Πατέρα: *«Και βαπτισθείς ο Ιησούς ανέβη ευθύς από του ύδατος· και ιδού, ηνοίχθησαν εις αυτόν οι ουρανοί, και είδε το Πνεύμα του Θεού καταβαίνον ως περιστεράν και ερχόμενον επ' Αυτόν· και ιδού φωνή εκ των ουρανών, λέγουσα· “Ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον ευηρεστήθην”...»* (Ματθαίος Γ/3:16-17). Την ίδια περιγραφή κάνουν και οι υπόλοιποι 3 συγγραφείς των Ευαγγελίων, προσθέτοντας κάποια λεπτομέρεια στις περιγραφές τους (βλ. Λουκάς Γ/3:21-22, Μάρκος Α/1:9-11, Ιωάννης Α/1:32-34, κλπ).

5. *«Ο Θεός (ο Πατέρας) εφανερώθη εν (μέσα) σαρκί (στη σάρκα του Υιού Του)..»*, ο Θεός φανερώθηκε όταν το Πνεύμα Του κατοίκησε με πληρότητα μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού και αυτό ήταν η **πρώτη φάση** του σχεδίου Του, για να κατοικήσει και να περπατήσει μεταξύ των ανθρώπων. Αυτό ήταν το *«μυστήριον της ευσεβείας»*, ήταν αδύνατον ο άνθρωπος να το εννοήσει, εάν ο Θεός

δεν του το αποκάλυπτε, πως ο δημιουργός του σύμπαντος, που οι ουρανοί των ουρανών δεν μπορούν να Τον χωρέσουν, να κατοικήσει με το Πνεύμα Του μέσα σ' έναν άνθρωπο (στη σάρκα).

Η δεύτερη φάση του θείου σχεδίου Του από καταβολής κόσμου ήταν να κατοικήσει και μέσα μας, δίνοντάς μας ο Ιησούς από το δικό Του πλήρωμα: *«Και πάντες ημείς ελάβομεν εκ του πληρώματος Αυτού (του Ιησού) και χάριν αντί χάριτος»* (Ιωάννης Α/1:16). Οι πιστοί λαμβάνουν από το πλήρωμα του Πνεύματος του Ιησού, αλλά το πλήρωμα που είχε ο Ιησούς ήταν το πλήρωμα του Πνεύματος του Πατέρα και αυτή την επαγγελία θα δώσει ο Ιησούς στην εκκλησία Του, στο λαό Του. Αυτή ήταν και η μαρτυρία που έδωσε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής λέγοντας: *«Εγώ μεν σας βαπτίζω εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάσω τα υποδήματα· αυτός θέλει σας βαπτίσει εν ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ και ΠΥΡΙ»* (Ματθαίος Γ/3:11). Ο αναστημένος και δοξασμένος Ιησούς, την ημέρα της Πεντηκοστής εξέχεε το Πνεύμα Του στην εκκλησία Του, την οποία απέκτησε από την πληγωμένη Του πλευρά, εξέχεε την υπόσχεση του Πατέρα στα παιδιά Του, που ήταν ο καρπός του πόνου της ψυχής Του και αυτό είναι το μυστήριο, το οποίο ήταν επί αιώνες κρυμμένο και μας αποκαλύφθηκε τώρα και το μυστήριο αυτό είναι **Ο ΙΗΣΟΥΣ ΜΕΣΑ ΜΑΣ**:

«Το μυστήριο, (το οποίον ήτο) αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εφανερώθη εις τους αγίους Αυτού, εις τους οποίους ηθέλησεν ο Θεός να φανερώση τις ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εις τα έθνη, όστις είναι ο Χριστός εις εσάς (αρχ. «ο Χριστός εν υμίν»), η ελπίς της δόξης» (Κολοσσαείς Α/1:26-27).

(B) ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

1. Η υπόσχεση του Πατέρα, που ήταν και άγια επιθυμία Του, ήταν να κατοικήσει μέσα στις καρδιές των αγίων Του: *«Διότι σεις είσθε ναός Θεού ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι θέλω κατοικεί εν αυτοίς και περιπατεί, και θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου»* (Β' Κορινθίους ς'/6:16). Ο ίδιος ο Θεός με το άγιο

Πνεύμα Του θα κατοικούσε στις καρδιές του λαού Του και θα πρέπει να επισημάνουμε για να αποφύγουμε λάθος χαρακτηρισμούς και εκφράσεις, κάτι που συνέχεια επαναλαμβάνει η Γραφή και είναι πως «δεν έχουμε ΠΟΛΛΑ Πνεύματα», αλλά έχουμε μόνο «ΕΝΑ Πνεύμα». Ο Ιησούς αυτό το διευκρίνισε με τον πιο απλό και κατανοητό τρόπο, όταν συνομιλούσε με τη γυναίκα Σαμαρείτισσα και της είπε ότι «ο Θεός είναι ΠΝΕΥΜΑ» (Ιωάννης Δ/4: 24), δεν της είπε ότι «ο Θεός είναι ΠΝΕΥΜΑΤΑ».

Στην Αποκάλυψη Α/1:4 λέγει «*χάρις υμίν και ειρήνη από του ο Ων και ο Ην και ο Ερχόμενος· και από των επτά πνευμάτων, τα οποία είναι ενώπιον του θρόνου αυτού*», αλλά εδώ δεν εννοεί ότι ο Θεός έχει επτά Πνεύματα. Ο αριθμός 7 μέσα στην Βίβλο είναι ο κατεξοχήν αριθμός του Θεού και εκφράζει την τελειότητα του Θεού, είτε πρόκειται για ευλογία, είτε πρόκειται για κρίση. Εδώ που ο Λόγος του Θεού αναφέρεται για τα «επτά πνεύματα» που είναι ενώπιον του θρόνου του Κυρίου, αναφέρεται στην πληρότητα του Πνεύματος του Θεού και όχι ότι ο Θεός έχει 7 Πνεύματα.

Ο Θεός από τη φύση Του είναι «**πνεύμα**» (και όχι «ύλη») και το Πνεύμα Του είναι «**άγιο**», γιατί η φύση του Θεού είναι η αγιότητά Του. Αυτό το βλέπουμε από την αρχή της Αγίας Γραφής, όπου ο Θεός αποκαλύπτει τον εαυτό Του: «*Εν αρχή εποίησεν ο ΘΕΟΣ τον ουρανόν και την γην. Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και ΠΝΕΥΜΑ ΘΕΟΥ εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων*» (Γένεση Α/1:1-2). Ο Λόγος του Θεού, η Βίβλος που είναι θεόπνευστη, δεν λέγει «και ΠΝΕΥΜΑΤΑ Θεού», αλλά λέγει «και ΠΝΕΥΜΑ Θεού» φερόταν επάνω στην επιφάνεια των νερών.

Ο απόστολος Παύλος, ο απολογητής της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας γράφει για «ΕΝΑ Πνεύμα» και αυτό το Πνεύμα δεν είναι κάτι το ξεχωριστό από τον Πατέρα Θεό, αλλά είναι ο ίδιος ο Κύριος, είναι το Πνεύμα του Κυρίου των δυνάμεων: «*Εν (ένα) σώμα και ΕΝ ΠΝΕΥΜΑ, καθώς και προσεκλήθητε με μίαν ελπίδα της προσκλήσεώς σας· εις (ένας) Κύριος, μία πίστις, εν (ένα) βάπτισμα· εις (ένας) Θεός και Πατήρ πάντων, ο ΩΝ επί πάντων και διά*

πάντων και εν πάσιν υμίν» (Εφεσίους Δ/4:4-6).

Αυτή η αλήθεια της Γραφής με πλήρη καθαρότητα και σαφήνεια αναφέρεται από τον προφήτη Ιωήλ: *«Και έσται μετά ταύτα θέλω εκχέει ΑΠΟ του Πνεύματός ΜΟΥ επί πάσαν σάρκαν...»* (Ιωήλ Β/2:28, κείμενο Ο´). Αυτά τα λόγια είναι του ίδιου του Πατέρα Θεού, που σημαίνει ότι αυτό που θα εκχυθεί στους λαούς και στα έθνη θα είναι **το Πνεύμα του Πατέρα**. Ο ίδιος ο Θεός μιλά για τον εαυτό Του και λέγει ότι θα στείλει το Πνεύμα ΤΟΥ το άγιο. Αυτό ο Θεός το κάνει, γιατί θέλει να κατανοήσουμε ότι μέσα μας θαρθεί ο ίδιος, θα στείλει από τον εαυτό Του για να μας ευλογήσει. Το Πνεύμα που θα έρθει μέσα μας είναι «άγιο», γιατί ο Θεός είναι «Πνεύμα» και ο Θεός είναι «άγιος». Δεν αναφερόμαστε σε κάποιο άλλο πρόσωπο, ούτε δεχόμαστε αυτό που λένουν οι Μάρτυρες του Ιεχωβά ότι το «άγιο Πνεύμα» είναι μία απρόσωπη ενεργός δύναμη του Θεού. Όταν αναφερόμαστε και χρησιμοποιούμε τον όρο «άγιο Πνεύμα», αναφερόμαστε στον ίδιο τον Θεό που είναι Πνεύμα και δεν έχει πολλά πνεύματα, αλλά έχει «ένα» και με το Πνεύμα Του ο Θεός ενεργεί τα πάντα, γιατί Αυτός είναι άπειρος και αναλλοίωτος.

2. Ο απόστολος Ιωάννης, που είναι ο κατεξοχήν συγγραφέας που παρουσιάζει στο ομώνυμο Ευαγγέλιό του με γλαφυρό και παραστατικό τρόπο τη σχέση Πατέρα και Υιού (βλ. κεφάλ. ΙΔ - ΙΖ) γράφει: *«Όταν όμως έλθη ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ, τον οποίον Εγώ θέλω πέμψει προς εσάς παρά του Πατρός, το ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, το οποίον εκπορεύεται παρά του Πατρός, εκείνος (δηλ. ο παράκλητος, το πνεύμα της αληθείας) θέλει μαρτυρήσει περί Εμού»* (Ιωάννης ΙΕ/15:26). Σύμφωνα με την Ελληνική γραμματική *«ΕΚ-πορεύομαι»* σημαίνει *«βγαίνω έξω από...»* και εφόσον βγαίνω έξω, πηγαίνω κάπου. Εδώ βλέπουμε ότι ο **«παράκλητος»** και το **«πνεύμα της αληθείας»** είναι όροι ταυτόσημοι και αφορούν το «άγιο Πνεύμα». Το ερώτημα είναι απλό και εύλογο: *«Από ΠΟΥ βγαίνει το Πνεύμα και ΠΟΥ πηγαίνει;»* Η απάντηση είναι αυτονόητη: Βγαίνει (εκπορεύεται) «παρά του Πατρός», βγαίνει από τον Πατέρα και πηγαίνει στην εκκλησία Του (*«προς εσάς»*).

Άρα ο «παράκλητος», το «πνεύμα της αλήθειας» είναι ο ίδιος ο Πατέρας, γιατί **Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ** και σαν Πνεύμα που είναι δεν έχει σχήμα ή μορφή και είναι βδέλυγμα ενώπιον του Θεού να Τον παριστάνουν οι άνθρωποι με κάποια μορφή σε εικόνες, γλυπτά, κλπ. Κανένας άνθρωπος δεν μπορεί να ζωγραφίσει και να απεικονίσει ένα «πνεύμα». Ο Ιησούς, μέσα τον οποίο κατοικεί το Πνεύμα του Θεού χωρίς μέτρο, είναι Αυτός που στέλνει τον «παράκλητο» στους αγίους Του, μας δίνει από το πλήρωμα του Πνεύματός Του («Εγώ θέλω πέμψει προς εσάς»).

3. Ο Ματθαίος στο Ευαγγέλιό του γράφει: *«Όταν δε σας παραδίδωσι, μη μεριμνήσητε πως ή τι θέλετε λαλήσει· διότι θέλει σας δοθή εν εκείνη τη ώρα τι πρέπει να λαλήσητε. Επειδή σεις δεν είσθε οι λαλούντες, αλλά το ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΣΑΣ, το οποίον λαλεί εν υμίν»* (Ματθαίος Ι΄/10:19-20). Το «ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ» είναι το «ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ», ή όπως αναφέρεται στο Λουκάς ΚΔ/24:49 είναι η «ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ». Ο Ιησούς είπε: *«Και ιδού, Εγώ αποστέλλω την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ του Πατρός μου εφ' υμάς· σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ εωσού ενδυσθήτε δύναμιν εξ ύψους»*, και στα λόγια αυτά του Ιησού γνωρίζουμε ότι εννοούσε το άγιο Πνεύμα, το Πνεύμα του Πατέρα, το οποίο δεν είχε έρθει ακόμα στην εκκλησία Του, όταν είπε τα λόγια αυτά.

Την ίδια ακριβώς ορολογία χρησιμοποιεί ο Λουκάς, ως συγγραφέας των Πράξεων των Αποστόλων: *«Και συνερχόμενος μετ' αυτών, παρήγγειλε να μη απομακρυνθώσιν από Ιεροσολύμων, αλλά να περιμένωσι την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ του Πατρός, την οποίαν ηκούσατε, είπε, παρ' Εμού»* (Πράξεις Α/1:4).

4. Ο απόστολος Παύλος στην επιστολή Β΄ Κορινθίους Γ/3: 17 γράφει: *«Ο δε ΚΥΡΙΟΣ είναι το ΠΝΕΥΜΑ»*. Εδώ θα πρέπει να προσέξουμε ότι το «Κύριος» δεν αφορά τον Πατέρα, αλλά τον Ιησού και αυτό φαίνεται πολύ καθαρά στο προηγούμενο εδάφιο 16: *«Όταν όμως επιστρέψη προς τον Κύριον, θέλει αφαιρεθή το κάλυμμα»*. Εδώ αναφέρεται για το λαό Ισραήλ, που θα επιστρέψει στον Κύριο Ιησού, το υπεσχημένο Μεσσία, γιατί **Αυτόν** θα δουν στη μεγάλη μάχη στην κοιλάδα του Αρμαγεδδώνα (Αποκάλυψη

Ις'/16:16) και **Αυτόν** θα επικαλεσθούν την ημέρα εκείνη, όπως γλαφυρά περιγράφει ο προφήτης Ζαχαρίας: «*Και θέλουσιν επιβλέψει προς Εμέ, τον οποίον ΕΞΕΚΕΝΤΗΣΑΝ, και θέλουσι πενθήσει δι' Αυτόν ως πενθεί τις διά τον μονογενή αυτού....*» (Ζαχαρίας ΙΒ/12:10). Τον Κύριο Ιησού «εξεκέντησαν» με λόγχη επάνω στο σταυρό του Γολγοθά «...*Αλλ' εις των στρατιωτών εκέντησε με λόγχην την πλευράν Αυτού, και ευθύς εξήλθεν αίμα και ύδωρΔιότι έγειναν ταύτα, διά να πληρωθή η γραφή, Οστούν Αυτού δεν θέλει συντριφθήΚαι πάλιν άλλη γραφή λέγει· Θέλουσιν επιβλέψει εις Εκείνον, τον οποίον ΕΞΕΚΕΝΤΗΣΑΝ*» (Ιωάννης ΙΘ/19:34-37).

Ο Παύλος λοιπόν λέγει: «*Ο δε ΚΥΡΙΟΣ είναι το ΠΝΕΥΜΑ, και όπου (είναι) ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ, εκεί ελευθερία*». Το εδάφιο αυτό φανερώνει ότι όποια έκφραση και εάν χρησιμοποιήσουμε για τον Κύριο Ιησού είναι ακριβώς το ίδιο πράγμα, είτε δηλαδή πούμε «**ο Κύριος είναι το Πνεύμα**», είτε πούμε «**το Πνεύμα του Κυρίου**», αναφερόμαστε στο Πνεύμα του Κυρίου Ιησού, το οποίο είναι το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα, ο οποίοςς Πατέρας Θεός δεν είναι απλά «Πνεύμα», αλλά είναι «ΤΟ Πνεύμα».

Εδώ όμως υπάρχει και ο αντίλογος, για όσους δεν έχουν επίγνωση της σχέσης Πατέρα και Υιού και ποια θεότητα κατοικούσε μέσα στον Υιό, με αποτέλεσμα να φέρνουν σύγχυση, διαστρεβλώνοντας τις Γραφές. Λέγουν: «Υπάρχουν δύο εδάφια με διαφορετικό περιεχόμενο. Το εδάφιο Β΄ Κορινθίους Γ/3:17 λέγει ότι «**ο Κύριος** (ο Ιησούς) **είναι το Πνεύμα**», ενώ το εδάφιο Ιωάννης Δ/4:24 λέγει ότι «**ο Θεός είναι το Πνεύμα**», άρα έχουμε 2 Πνεύματα, που σημαίνει ότι άλλο είναι **το Πνεύμα του Υιού** και άλλο είναι **το Πνεύμα του Πατέρα**».

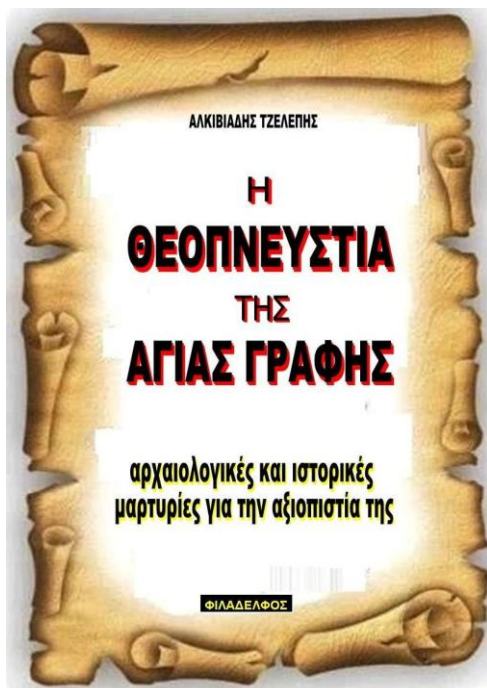
Αυτή η ερμηνεία είναι αυθαίρετη και βεβιασμένη και δεν είναι αποδεκτή (τουλάχιστον επίσημα) από κανένα δόγμα, γιατί δεν είναι δυνατόν να έχουμε 2 πνεύματα θεία, ή 2 παρακλήτους, ή 2 μεσίτες, ή 2 Κυρίους με διαφορετική κυριότητα. Η απάντηση είναι αυτονόητη και βγαίνει μόνη της μέσα από την Βίβλο: Ο Ιησούς Χριστός, ως άνθρωπος (εδώ αναφερόμαστε την ανθρώπινη φύση του Υιού), δεν είχε δική Του «κυριότητα», ώστε να είναι από τον

εαυτό Του «Κύριος», αλλά γεννήθηκε ως άνθρωπος από τον Πατέρα, ο οποίος του έδωσε **όλο το Πνεύμα Του** χωρίς μέτρο (Ιωάννης Γ/3:34), του έδωσε **όλη την εξουσία Του** (Ματθαίος ΚΗ/28:18), του έδωσε **όλη τη δόξα Του** και την κυριότητά Του, τα ΠΑΝΤΑ ο Πατέρας τα έδωσε στον Υιό Του, τον άνθρωπο Χριστό Ιησού και τον έκανε «ΚΥΡΙΟΝ».

Αυτή είναι και η ομολογία του Πέτρου: *Βεβαίως λοιπόν ως εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός ΚΥΡΙΟΝ και ΧΡΙΣΤΟΝ έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε.*» (Πράξεις Β/2:36). Γι' αυτό η «κυριότητα» που έχει ο Ιησούς είναι η «κυριότητα» του Πατέρα και όταν ο Λόγος του Θεού λέγει **«ο δε ΚΥΡΙΟΣ είναι το ΠΝΕΥΜΑ»**, σημαίνει πολύ απλά, χωρίς πολλές θεολογίες ότι **«ο ΙΗΣΟΥΣ είναι ΚΥΡΙΟΣ»**, γιατί μέσα Του κατοικεί σε πληρότητα, χωρίς μέτρο, το άγιο Πνεύμα του Κυρίου των δυνάμεων, του ενός και μόνου αληθινού Θεού που υπάρχει. Κατά συνέπεια, όταν η Βίβλος λέγει ότι **«ο Κύριος (ο Ιησούς) είναι το Πνεύμα»** και ότι **«ο Θεός είναι το Πνεύμα»**, δεν αναφέρεται σε 2 Πνεύματα, αλλά αναφέρεται στο «ένα Πνεύμα» του Πατέρα, με το οποίο χρίστηκε ο άγιος των αγίων. Όταν λέμε **«άγιο Πνεύμα»**, εννοούμε **«ο Πατήρ εν (μέσα) τω Υιώ»** και αυτό είναι το μυστήριο της ευσεβείας.

Όποιος έχει τον Πατέρα, έχει και τον Υιό. Όποιος έχει τον Υιό έχει και τον Πατέρα. Όποιος όμως έχει και τον Πατέρα και τον Υιό, **τότε τι έχει;** Έχει την κοινωνία του αγίου Πνεύματος του Πατέρα, που κατοικεί με πληρότητα μέσα στον Υιό και αυτό είναι το Πνεύμα που δίνει και σε μας, όταν μας βαπτίζει με το Πνεύμα Του. Συγκλονιστική αποκάλυψη: **«Ο Θεός είναι μέσα μας»**, ή κατ' άλλη ορολογία **«ο Ιησούς είναι μέσα μας διά του αγίου Πνεύματος του Πατέρα»**. Μία αλήθεια που ο Διάβολος την τρέμει και την έχει κρύψει, ώστε ο πιστός να είναι αδύναμος στον πνευματικό πόλεμο.

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 29 - 6

Α' έκδοση: 03/2018 ❖ Β' έκδοση: 11/2019

Αρχική έκδοση: 05/1992 ❖ Σελίδες 84

❖ **Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ** μεταφράστηκε στην Ελληνική γλώσσα από τους Εβδομήκοντα (Ο΄) και χρησιμοποιείται πλέον επίσημα και από τους Ιουδαίους. **Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ** γράφτηκε απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, μία μεγάλη ευλογία του Θεού για τους Έλληνες. Ολόκληρη η **ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ** (Παλαιά και Καινή Διαθήκη) βρίσκεται σε μόνη βάση το 1^ο βιβλίο σε παγκόσμια κυκλοφορία, παρ' όλο που δέχεται συχνά πολλές και σκληρές κριτικές εναντίον της.

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

❖ Κριτική των κειμένων της Αγίας Γραφής - Υλικό και τρόπος γραφής των κειμένων - Κώδικες και Χειρόγραφα της Βίβλου - Λάθη αντιγραφών και αιτίες - Εβραϊκά κείμενα - Μεταφράσεις της Αγίας Γραφής - Μεταφραστικά λάθη του Ν.Βάμβα - Αρχαιολογικές και ιστορικές μαρτυρίες.

Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

(Α) ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΒΑΠΤΙΖΩΝ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ο Ιησούς Χριστός, λίγο πριν αναληφθεί στον ουρανό, είπε στους μαθητές Του *«ιδού, Εγώ αποστέλλω την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ Μου εφ' υμάς»* (Λουκάς ΚΔ/24:49) και όπως αναφέραμε στο προηγούμενο κεφάλαιο «η επαγγελία του Πατρός» είναι «το Πνεύμα του Πατρός», είναι η υπόσχεση του Θεού να στείλει το Πνεύμα Του και όταν ο Θεός εκπλήρωσε την υπόσχεσή Του την ημέρα της Πεντηκοστής, αρχίζει μία νέα περίοδος για την εκκλησία Του, η **περίοδος της χάριτος**, που την αποκαλούμε και περίοδο της Καινής Διαθήκης, είναι η καινούρια διαθήκη που συνήψε ο Θεός με τον άνθρωπο με το αίμα της θυσίας του Υιού Του επάνω στο σταυρό του Γολγοθά.

Υπάρχει όμως μια διαφορά στην υπόσχεση του Θεού, γιατί το Πνεύμα Του υπήρχε και στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, καθόσον αυτό καθαρά αναφέρεται στην Αγία Γραφή:

- *«Και το Πνεύμα του Κυρίου περιεχύθη επί τον ΓΕΔΕΩΝ»* (Κριταί ς'/6:34).
- *«Και επήλθεν επ' αυτόν (τον ΣΑΜΨΩΝ) το Πνεύμα του Κυρίου»* (Κριταί ΙΔ/14:6).
- *«Και επήλθε Πνεύμα του Κυρίου επί τον ΔΑΒΙΔ»* (Α' Σαμουήλ Ις'/16:13).

Ποια υπόσχεση δίνει ο Ιησούς στους μαθητές Του για το άγιο Πνεύμα, για την επαγγελία του Πατρός και γιατί υπάρχει αυτός ο διαχωρισμός, αφού διά του αγίου Πνεύματος του Θεού προφήτευσαν ο Ησαΐας, ο Ιερεμίας, ο Σαμουήλ, ο Συμεών και γε-

νικά όλοι οι άγιοι της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης; Αφού υπήρχε το άγιο Πνεύμα του Θεού επάνω στους προφήτες Του, τι νέο ή ποια διαφορά θα είχε το άγιο Πνεύμα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης;

Την απάντηση στο εύλογο αυτό ερώτημα, θα την δούμε μέσα από τη μαρτυρία του Ιωάννη του Βαπτιστή, την οποία θα πρέπει να προσέξουμε πως ακριβώς την διατυπώνει: *«Και εμαρτύρησεν ο Ιωάννης, λέγων ότι είδον το Πνεύμα καταβαίνον ως περιστεράν εξ ουρανού και έμεινεν επ' Αυτόν. Και εγώ δεν εγνώριζον αυτόν· αλλά' ο πέμψας με διά να βαπτίζω εν ύδατι εκείνος μοι είπεν· εις όντινα ίδης το Πνεύμα καταβαίνον και μένον επ' Αυτόν, ούτος είναι Ο ΒΑΠΤΙΖΩΝ εν Πνεύματι αγίω»* (Ιωάννης Α/1:32-33). Τα λόγια του Ιωάννη είναι πολύ απλά και κατανοητά. Του αποκάλυψε ο Θεός πως σε όποιον δει να κατεβαίνει το Πνεύμα Του και να μένει επάνω του, αυτός θα είναι που θα σας βαπτίσει με το Πνεύμα το άγιο. Δηλαδή, αυτός που θα βαπτιστεί με το Πνεύμα του Θεού, αυτός θα είναι στη συνέχεια που θα βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα. Ο «βαπτιζόμενος» θα είναι και ο «βαπτίζων».

Άρα υπάρχει διαφορά στο Πνεύμα που ερχόταν επάνω στους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης και στο Πνεύμα, με το οποίο θα βαπτίζονταν οι άγιοι της Καινής Διαθήκης. Για να καταλάβουμε τη διαφορά και να εννοήσουμε ότι το άγιο Πνεύμα της Καινής Διαθήκης, η επαγγελία του Πατρός, δεν υπήρχε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, θα το καταλάβουμε από τα λόγια του ίδιου του Ιησού, ο οποίος όταν συναντήθηκε με την Σαμαρείτισσα γυναίκα στο πηγάδι της Σιχάρ, της είπε: *«Όστις όμως πήη εκ του ύδατος, το οποίον εγώ θέλω δώσει εις αυτόν, δεν θέλει διψήσει εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ, το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γέινει εν αυτώ πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον»* (Ιωάννης Δ/4: 14). Ο Ιησούς της είπε ότι όποιος πει από το δικό Του νερό, δεν θα διψήσει ποτέ και θα γίνει μια πηγή που θα αναβλύζει αιώνια ζωή. Για πιο «νερό» μιλούσε εδώ ο Ιησούς;

Το θέμα δεν το αφήνει αναπάντητο ο Ιησούς, αλλά αργότερα, κατά την τελευταία ημέρα της 7ήμερης εορτής της σκηνοπη-

γίας, είπε: «**Εάν τις διψά, ας έρχηται προς Εμέ και ας πίνη. Όστις πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλάς αυτού...**» (Ιωάννης Ζ/7:37-38). Όπως και στη συνομιλία Του ο Ιησούς με τη Σαμαρείτισσα, το ίδιο και εδώ μιλά για νερό, που δίνει αιώνια ζωή, μόνο που εδώ προχωρεί σε περισσότερο αποκάλυψη του λόγου Του και εξηγεί, διευκρινίζει επακριβώς, ποιο είναι το «νερό» που Αυτός θα δώσει σε όσους διψούν και θέλουν να πιουν από το νερό αυτό: «**...Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον έμελλον να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες εις Αυτόν· ΔΙΟΤΙ δεν ήτο έτι δεδομένον Πνεύμα άγιον, επειδή ο Ιησούς έτι δεν εδοξάσθη**» (Ιωάννης Ζ/7:39).

Εδώ φαίνεται πλέον πολύ καθαρά η διαφορά του Πνεύματος της Καινής Διαθήκης με το Πνεύμα της Παλαιάς Διαθήκης, ο Ιωάννης που συνέγραψε το ομώνυμο Ευαγγέλιο το αναφέρει ρητά, με σαφήνεια «**ΔΙΟΤΙ δεν ήτο έτι** (=ακόμη) **δεδομένον Πνεύμα άγιον, επειδή ο Ιησούς έτι δεν εδοξάσθη**». Υπήρχε μεν το Πνεύμα του Θεού, το οποίο ερχόταν επάνω στους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά δεν ήταν το άγιο Πνεύμα της επαγγελίας του Θεού, που είχε μέσα στο σχέδιό Του προ καταβολής κόσμου για να δώσει στην εκκλησία Του στην περίοδο της Καινής Διαθήκης.

Ο Ιησούς, όταν είπε τα παραπάνω λόγια, ακόμα δεν είχε εκπληρώσει την αποστολή Του «**ακόμη δεν εδοξάσθη**», γι' αυτό οι πιστεύοντες σ' Αυτόν «**έμελλον**» να λάβουν το άγιο Πνεύμα της επαγγελίας, γιατί αυτός που θα τους βάπτιζε εν Πνεύματι ήταν ο ίδιος ο Ιησούς, κατά τη μαρτυρία του Ιωάννη του Βαπτιστή ότι «**ούτος είναι Ο ΒΑΠΤΙΖΩΝ εν Πνεύματι άγιω**» (Ιωάννης Α/1:33). Ο Πατέρας Θεός βάπτισε τον Υιό Του με το Πνεύμα Του και ο Ιησούς από το πλήρωμα του Πνεύματός Του βαπτίζει και μας σήμερα: «**Και πάντες ημείς ελάβομεν εκ του πληρώματος Αυτού και χάριν αντή χάριτος**» (Ιωάννης Α/1:16).

. . . / / / . . .

(B) ΤΟ ΚΑΛΥΜΜΑ (ΣΚΕΠΑΣΤΡΟ) ΤΩΝ ΑΜΑΡΤΙΩΝ **ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ**

1. Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης (περίοδος προ Χριστού) δεν υπήρχε η **ΜΟΝΙΜΗ εσωτερική κατοίκηση του Πνεύματος του Θεού** μέσα στον άνθρωπο, όπως συμβαίνει σήμερα σε όσους είναι βαπτισμένοι εν Πνεύματι. Την περίοδο εκείνη το άγιο Πνεύμα του Θεού ερχόταν επάνω στον προφήτη και εκείνη τη στιγμή ο προφήτης του Κυρίου ήταν «αιχμάλωτος», δεν ενεργούσε ο ίδιος, αλλά μέσα από του στόμα του μιλούσε ο ίδιος ο Θεός και έλεγε γεγονότα, πράγματα και καταστάσεις που ο ίδιος ο προφήτης αδυνατούσε να τα καταλάβει, αλλά τα λόγια έβγαιναν από μέσα του σαν μια πηγή που **κόχλαζε** (που έβραζε) και δεν μπορούσε να σταματήσει. Προφήτης στην Εβραϊκή γλώσσα είναι «ναβίδ», που σημαίνει «ο κοχλάζων».

Όταν τελείωνε η ενέργεια του Πνεύματος του Θεού, τότε ο Θεός έφευγε από τον προφήτη, γιατί ο άγιος Θεός δεν μπορούσε να κατοικήσει μόνιμα μέσα στον προφήτη, εξαιτίας της αμαρτίας του, **η οποία ακόμα δεν είχε σκεπαστεί**, επειδή ακόμα δεν είχε έρθει ο Μεσσίας, για να θυσιαστεί και να γίνει το εξιλαστήριο μέσο της αμαρτία. Ο Θεός ήθελε να δώσει την επαγγελία του Πνεύματός Του στον άνθρωπο από τη στιγμή που τον δημιούργησε, αλλά επειδή μπήκε η αμαρτία στη μέση τον χώρισε από τον Θεό και τον απομάκρυνε από τον δημιουργό Του. Η αμαρτία έπρεπε να σκεπαστεί, έπρεπε να υπάρχει ένας «ιλασμός», για να καλύψει την αμαρτία, με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορεί το Πνεύμα του Θεού να κατοικεί μόνιμα μέσα στον άνθρωπο.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης αυτό ήταν αδύνατον να συμβεί, να σκεπαστεί δηλαδή η αμαρτία, γιατί η άφεση, η συγχώρηση των αμαρτιών γινόταν μόνο διά μέσου των θυσιών των ζώων (μόσχων, τράγων, ταύρων, αμνών, κλπ) και κατά συνέπεια **δεν υπήρχε ΤΕΛΕΙΑ ΚΑΛΥΨΗ των αμαρτιών** του ανθρώπου. Ο Λόγος του Θεού το αναφέρει καθαρά: «*Διότι αδύνατον (είναι) αίμα τάυρων και τράγων να αφαιρή αμαρτίας*» (Εβραίους 1'/10:4). Όλοι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης έπαιρναν δικαίωση και συγχώρηση

με τις θυσίες των ζώων, αλλά το αίμα όμως αυτών των θυσιών ήταν αδύνατον να σκεπάσουν την αμαρτία. Το εύλογο ερώτημα είναι: «*Τότε, πως έπαιρναν συγχώρεση, αφού το αίμα της θυσίας των ζώων δεν μπορούσε να σηκώσει την αμαρτία;*».

Ο Θεός, σύμφωνα με την πρόγνωση Του και το σχέδιο της σωτηρίας που είχε ετοιμάσει προ καταβολής κόσμου, πριν ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος, τους συγχωρούσε με την προϋπόθεση ότι θα ερχόταν στο πλήρωμα των καιρών ο αναμάρτητος Αμνός του Θεού για να θυσιαστεί και να δώσει τη ζωή Του, χύνοντας το δικό Του αίμα, για να συγχωρήσει τον άνθρωπο και να πάρει όλες τις αμαρτίες του επάνω Του, να πληρώσει Αυτός το τίμημα της αμαρτίας του κάθε ανθρώπου προσωπικά, γιατί ο «*μισθός της αμαρτίας είναι θάνατος*» (βλ. Ρωμαίους Γ/3:23 και ζ'/6:23) και εφόσον ο άνθρωπος αμάρτησε, έπρεπε να πάρει το μισθό του, που ήταν θάνατος, αλλά τη θέση του θα την έπαιρνε ο Αμνός του Θεού, ο «*αίρων (ο σηκώνων) την αμαρτίαν του κόσμου*» (Ιωάννης Α/1:29) και έτσι ο αμαρτωλός άνθρωπος θα έβρισκε δικαίωση και συγχώρεση ενώπιον του Θεού.

«Τύπος» αυτής της μοναδικής θυσίας, ήταν η θυσία των αρνιών, των μόσχων, των τράγων και των ταύρων και όλα αυτά τα ζώα **συμβόλιζαν** τον αναμάρτητο Ιησού, γι' αυτό και τα ζώα αυτά, σύμφωνα με το Λευιτικό, κεφ. ΙΑ/11, ήταν καθαρά και όχι ακάθαρτα (χοίροι, κλπ). Κατά συνέπεια, αφού στην Παλαιά Διαθήκη γινόντουσαν μόνο θυσίες ζώων, γιατί ακόμα δεν είχε έρθει ο Μεσσίας, η αμαρτία του ανθρώπου δεν είχε συγχωρηθεί. Ο Θεός όμως που αγαπά τον άνθρωπο, την κορωνίδα της δημιουργίας Του, είχε προμηθεύσει και τον τρόπο ώστε η αμαρτία του να είναι συγχωρημένη σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή, εφόσον ο άνθρωπος έβαζε την πίστη του στον Λόγο του Θεού που του έλεγε: «*Εάν με πίστη σφάζεις το ζώο αυτό, ότι σφάζεται αντί για σένα και χύνεται το δικό του αίμα αντί το δικό σου, ο Θεός αυτό το δέχεται και σε συγχωρεί*». Εφόσον ο άνθρωπος το έκανε αυτό με πίστη, ο Θεός το δεχόταν και τον δικαίωνε, αλλά αυτό ήταν μόνο για το Μωυσσαϊκό Νόμο, **για να μην μπορεί ο Σατανάς**

να διεκδικήσει τις ψυχές των ανθρώπων, γιατί δεν υπήρχε τέλεια άφεση αμαρτιών, αφού ακόμα δεν είχε θυσιαστεί ο Αμνός του Θεού, ο ερχόμενος Μεσσίας, γι' αυτό και οι ψυχές των αποθανόντων δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης πήγαιναν στον Άδη, μέχρι που πέθανε και αναστήθηκε ο Ιησούς, ο οποίος πήρε τα κλειδιά του Άδη και του θανάτου και τους ελευθέρωσε.

Όλοι οι αποθανόντες, δίκαιοι και άδικοι, στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης πήγαιναν σε έναν πνευματικό τόπο που φυλάσσονταν οι ψυχές και που είναι γνωστός με την ονομασία **«Άδης»**. Στο επάνω μέρος του Άδη, ήταν ο κόλπος του Αβραάμ, ο οποίος ήταν **τόπος ανάπαυσης** και εκεί πήγαιναν οι ψυχές των δικαίων. Στο κάτω μέρος του Άδη, ήταν **τόπος βασάνου** και εκεί πήγαιναν οι ψυχές των αδίκων στην προ Χριστού περίοδο και εξακολουθούν να πηγαίνουν και στην μετά Χριστό περίοδο της Καινής Διαθήκης. Λεπτομέρειες για το διαχωρισμό του Άδη σε τόπο ανάπαυσης και σε τόπο βασάνου, αναφέρονται στην αφήγηση του Ιησού για την ιστορία του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου (βλ. Λουκάς Ις'/16:19-31).

Στην Εβραϊκή γλώσσα **«Σηώλ»** είναι ο ΑΔΗΣ και **«κεμπέρ»** είναι το ΜΝΗΜΑ, στο οποίο τίθενται τα σώματα των αποθανόντων. Οι ψυχές των αγίων της Παλαιάς Διαθήκης πήγαιναν στη Σηώλ, που ήταν ο τόπος των πνευμάτων **«εν τη φυλακή»**, ήσαν αιχμάλωτοι αυτοί οι άνθρωποι, παρ' όλο που βρίσκονταν στον κόλπο του Αβραάμ. Ο Σατανάς μπορούσε να διεκδικήσει τις ψυχές αυτές, γιατί σαν δημόσιος κατήγορος που είναι όλου του ανθρώπινου γένους, μπορούσε να παρουσιαστεί μπροστά στον Θεό και να Του πει: **«Συ λέγεις ότι τους δικαίωσες όλους αυτούς, αλλά με ποιο αίμα τους δικαίωσες; Δεν ήταν κανένας από αυτούς δίκαιος και τέλειος για να θυσιαστεί και να πάρει τις αμαρτίες τους, ώστε να συγχωρεθούν, πως λοιπόν τους δικαίωσες;»**. Ο Θεός όμως είχε δώσει τον τρόπο που θα τους δικαίωνε, με τις θυσίες των ζώων, που ήταν τύπος της μοναδικής θυσίας του Υιού Του.

2. Η ζωή του ανθρώπου σαν σύνολο ήταν **«καλυμμένη»**, αλλά ο κάθε άνθρωπος δεν ήταν καλυμμένος κάθε στιγμή, γιατί εάν

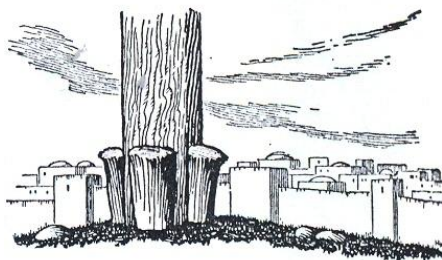
διέπραττε κάποια αμαρτία, έπρεπε να προσφέρει νέα θυσία ενώπιον του Θεού για να σκεπαστεί η αμαρτία του και εάν έκανε κι άλλη αμαρτία, έπρεπε να προσφέρει και πάλι θυσία. Αυτή ήταν η θέση του ανθρώπου ενώπιον του Θεού για να δικαιωθεί, έπρεπε να προσφέρει θυσία κάθε φορά που αμάρτανε, γεγονός που σημαίνει ότι η σχέση του με τον Θεό δοκιμαζόταν και έπρεπε κάθε φορά να εκτελεί τον Λόγο Του με πίστη για να έχει κάλυψη και δικαίωση. Η κάλυψη αυτή των αμαρτιών των πιστών της Παλαιάς Διαθήκης ήταν **ΣΚΙΑ και ΤΥΠΟΙ μελλοντικών αγαθών, δηλαδή γεγονότων**, ενεργειών και καταστάσεων, που θα πραγματοποιούνταν στο μέλλον, γι' αυτό και το Πνεύμα του Θεού δεν μπορούσε να κατοικήσει μόνιμα μέσα στους πιστούς, **επειδή δεν υπήρχε ακόμα ο αληθινός εξιλασμός της αμαρτίας**, δεν υπήρχε το σκέπασμα της αμαρτίας.

Για να γίνει πιο κατανοητό αυτό, παίρνουμε σαν παράδειγμα δύο αγίους της Παλαιάς Διαθήκης, τον Δανιήλ και τον Δαβίδ, στους οποίους ο Θεός ευαρεστείτο. Ήσαν τόσο αγαπητοί στον Θεό, που τον Δανιήλ ο Θεός τον αποκάλεσε *«ανήρ σφόδρα αγαπητέ»* (βλ. Δανιήλ Θ/9:23, Ι'/10:11,19) και για τον Δαβίδ είπε *«εύρηκα άνδραν κατά την καρδιά μου»*. Και ο Δανιήλ και ο Δαβίδ δεν ήσαν τέλεια άγιοι ενώπιον του Θεού (αφού δεν υπήρχε η θυσία του Ιησού) και χρειάζονταν ένα εξιλαστήριο μέσο για να σκεπάσει την αμαρτία τους, ώστε να μπορέσει ο Θεός να κατοικήσει τέλεια και αδιάσπαστα μέσα τους.

Σε κανένα σημείο της Παλαιάς Διαθήκης δεν βλέπουμε το Πνεύμα του Θεού να έχει τον χαρακτηρισμό **«παράκλητος»**, αυτό το συναντούμε μόνο στην Καινή Διαθήκη. Το Πνεύμα του Θεού ήταν επάνω στους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά δεν ήταν σε μόνιμη κατοίκηση, όπως συμβαίνει με το Πνεύμα της επαγγελίας στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, που εμείς ζούμε. Έχουμε διαφορετική ενέργεια του αγίου Πνεύματος του Θεού. Φυσικά, δεν ήταν κάποιο «διαφορετικό» Πνεύμα, αλλά ήταν το ίδιο Πνεύμα του Πατέρα, γιατί δεν υπάρχουν «πολλά Πνεύματα» και ο Θεός που είναι Πνεύμα, εξέχεε από το Πνεύμα Του, τόσο

στους πιστούς της Παλαιάς Διαθήκης, όσο και στους πιστούς της Καινής Διαθήκης, μόνο που στην Παλαιά Διαθήκη δεν είχε την ιδιότητα του **παράκλητου**, δηλαδή του **μεσίτη**, γιατί ο μόνος μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπου είναι ο Ιησούς (Α' Τιμόθεου Β/2: 5-6), **μέσα στον οποίο κατοικούσε όλο το πλήρωμα του Πνεύματος του Πατέρα, χωρίς μέτρο**, γι' αυτό και ο Ιησούς αποκαλείται και **«παράκλητος»** (Α' Ιωάννου Β/2:1).

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήταν το Πνεύμα του Θεού που προφήτευε, αλλά δεν είχε με τους αγίους της εποχής εκείνης την καινούρια σχέση που έχουν σήμερα οι πιστοί της Καινής Διαθήκης και σαν απόδειξη αυτού έχουμε τα λόγια του ίδιου του Ιησού που μιλούσε ότι **«θα έρθει»** το άγιο Πνεύμα, γεγονός που σημαίνει ότι μέχρι να συνέβαινε αυτό, το Πνεύμα του Θεού ήταν επάνω στους ανθρώπους, αλλά η ενέργεια και η επίσκεψή του στην Παλαιά Διαθήκη **δεν ήταν η ίδια** με την ενέργεια του Πνεύματος του Θεού κατά την περίοδο της Καινής Διαθήκης.

Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ

ΕΜΠΟΔΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Α) Η ΜΕΣΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

1. Αναφερθήκαμε στο προηγούμενο κεφάλαιο ότι το Πνεύμα του Θεού δεν μπορούσε να κατοικήσει μόνιμα μέσα στους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης, επειδή η αμαρτία τους **δεν είχε σκεπαστεί**. Στο κεφάλαιο αυτό θα ασχοληθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες για τα **εμπόδια** που υπήρχαν για την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη και τι ήταν εκείνο που άνοιξε το δρόμο στην Καινή Διαθήκη, ώστε ο καθένας που εκζητεί τη δωρεά του Πνεύματος του Θεού να την λαμβάνει.

Αυτό λοιπόν που εμπόδιζε τον Θεό να κατοικήσει μόνιμα μέσα στις καρδιές των ανθρώπων ήταν η **αμαρτία**. Έπρεπε ο Θεός να ενεργήσει με έναν τέτοιο τρόπο, ώστε να υπάρξει ένα **εξιλαστήριο μέσο** της αμαρτίας του ανθρώπου, που να είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένο με το ίδιο το Πνεύμα του Θεού και που να μπορεί να κατοικεί ταυτόχρονα μέσα στον άνθρωπο **(α) και** το σκέπαστρο της αμαρτίας, δηλαδή το **εξιλαστήριο μέσο**, το οποίο έπρεπε να μετέχει της ανθρώπινης φύσης **(β) και** το άγιον Πνεύμα του Θεού. Αυτό ήταν που έλειπε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.

Όταν ο Ιησούς Χριστός σταυρώθηκε, πέθανε, αναστήθηκε και αναλήφθηκε, πήγε στην παρουσία του Θεού, ως άνθρωπος, με την ιδιότητα του **ΜΕΣΙΤΗ** και του **ΑΡΧΙΕΡΕΑ**. Η πράξη της μεσιτείας ήταν πλέον τετελεσμένη και έτσι στην περίοδο της Καινής Διαθήκης κάθε φορά που ο αναγεννημένος πιστός αμαρτάνει και ζητεί συγχώρεση από τον Θεό, τότε επεμβαίνει ο Υιός και μεσιτεύει, ο Θεός δέχεται τη μεσιτεία του Υιού Του και η αμαρτία του

πιστού συγχωρείται. Η θυσία του Ιησού έγινε **«άπαξ»**, μια για πάντα και καλύπτει όλες τις αμαρτίες των ανθρώπων, γι' αυτό ο Λόγος του Θεού λέγει για τον Ιησού *«ζων πάντοτε διά να μεσιτεύη υπέρ αυτών»* (Εβραίους Ζ7:25).

Η μεσιτεία του Ιησού Χριστού είναι σε **μόνημη** βάση, δεν είναι κάτι το προσωρινό, το πρόσκαιρο, ή το παροδικό. Αυτό πρέπει να το γνωρίζει ο πιστός και να δίνει έμφαση σε αυτό, ώστε όταν έρχεται ο Σατανάς και οι πονηρές δυνάμεις του να τον πειράζουν, να γνωρίζει ότι ο μεσίτης Ιησούς τον προστατεύει και ως μεσίτης έχει πάρει Αυτός το πρόβλημά του. **Δεν πρέπει ο πιστός να αμφιβάλλει καθόλου για τη συγχώρηση των αμαρτιών του**, γιατί τότε αμφιβάλλει και για όλο το θαυμαστό έργο της σωτηρίας που ο Θεός έκανε γι' αυτόν, αλλά και για το καθένα μας προσωπικά.

Ο Πατέρας Θεός γέννησε τον «άνθρωπο Χριστό Ιησού» διά μέσου της παρθένου Μαρίας, κατοίκησε μέσα σ' Αυτόν (βλ. Ιωάννης ΙΔ/14:11, Α' Τιμόθεου Γ/3:16, Β' Κορινθίους Ε/5:19, Κολοσσαείς Β/2:9, κλπ) και έγινε ΕΝΑ με Αυτόν, γι' αυτό ο Ιησούς λέγει *«Εγώ είμαι εν (=μέσα) τω Πατρί και ο Πατήρ εν (μέσα) Εμοί»* (Ιωάννης ΙΔ/14:10). Φυσικά, όταν δύο άτομα είναι το ένα μέσα στο άλλο, δεν μπορούμε να τα ξεχωρίσουμε. Εδώ έχουμε τον Πατέρα (που είναι Πνεύμα) μέσα στον Υιό (που είναι άνθρωπος) και τον Υιό μέσα στον Πατέρα: *«Ο Πατήρ εν τω Υιώ»*. Έχουμε ταύτιση της ανθρωπίνης φύσης του Υιού με τη θεία φύση του Πατέρα.

2. Ο ΙΗΣΟΥΣ και Ο ΦΙΛΙΠΠΟΣ: Ο Ιησούς δεν μιλούσε μόνο σαν άνθρωπος (**ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ του**), αλλά μιλούσε και σαν ο Θεός Πατέρας (**ΘΕΪΚΗ ΦΥΣΗ του**) και αυτό το βλέπουμε πολύ καθαρά σε πολλές περιπτώσεις μέσα στην Καινή Διαθήκη. Πολύ χαρακτηριστική περίπτωση είναι η συνομιλία του Ιησού με τον μαθητή του, τον Φίλιππο, ο οποίος του είπε: *«Κύριε, ΔΕΙΞΟΝ εις ημάς τον ΠΑΤΕΡΑ και αρκεί εις ημάς...»*. Ο Ιησούς τότε του απάντησε *«Τόσον καιρόν είμαι μεθ' υμών (μαζί σας) και ΔΕΝ ΜΕ ΕΓΝΩΡΙΣΑΣ Φίλιππε;»* και στη συνέχεια διευκρινίζει τι ακριβώς εννοούσε με τη φράση «δεν Με ε γνώρισας» και αυτό που είπε στον Φίλιππο

πο δεν αφήνει καμιά αμφιβολία «...*όστις είδεν ΕΜΕ, είδε τον ΠΑΤΕΡΑ, και πως σύ λέγεις, Δείξον εις ημάς τον Πατέρα;*» (Ιωάννης ΙΔ/14:8-9). Εδώ ο Ιησούς δεν μιλούσε ως άνθρωπος, αλλά ως ο Θεός Πατέρας και επέπληξε τον Φίλιππο για την άγνοιά του, λέγοντάς του «Τι ζητάς να δεις τον Πατέρα, αφού τόσο καιρό ο Πατέρας είναι μαζί σας, γιατί όποιος είδε Εμένα, είδε και τον Πατέρα μου». Δεν μένει στα λόγια αυτά ο Ιησούς Χριστός, αλλά θέλει να δώσει στον Φίλιππο πλήρη αποκάλυψη των λόγων Του, γι' αυτό του λέγει:

«Δεν πιστεύεις ότι Εγώ είμαι εν (μέσα) τω Πατρί και ο Πατήρ είναι εν (μέσα) Εμοί; Τους λόγους, τους οποίους Εγώ λαλώ προς υμάς, απ' εμαυτού δεν λαλώ· αλλ' ο Πατήρ ο ΜΕΝΩΝ εν Εμοί, Αυτός εκτελεί τα έργα.» (εδ.10).

Όταν έλεγε τα λόγια αυτά, είναι αδύνατον να ξεχωρίσουμε ποιο «εγώ» μιλούσε εκείνη τη στιγμή. Μιλούσε ο Πατέρας ή ο Υιός; Εδώ έχουμε μια τεκμηριωμένη απόδειξη ότι ο "άνθρωπος Ιησούς Χριστός" είναι η **φανέρωση** του "Θεού Πατέρα", γιατί όποιος είδε τον Υιό, είδε ΚΑΙ τον Πατέρα, γιατί ο Ιησούς είναι μέσα στον Πατέρα και ο Πατέρας είναι μέσα στον Υιό. Πιο καθαρή αποκάλυψη για τη θεότητα του Ιησού Χριστού δεν θα μπορούσε να υπάρχει. Το τραγικό είναι ότι πολλοί ερμηνευτές και μελετητές του Λόγου του Θεού **προσπερνούν** τα εδάφια αυτά εξετάζοντάς τα επιφανειακά, **επιμένουν** να χρησιμοποιούν για τη θεότητα του Ιησού τον όρο "θεός Υιός", όρος ο οποίος δεν αναφέρεται ούτε μια φορά μέσα στην Αγία Γραφή και **δεν συνειδητοποιούν** ότι στα λόγια αυτά του Ιησού υπάρχει μια μεγάλη αποκάλυψη για το πρόσωπο Του.

Λέγει ο Ιησούς ότι, **όποιος είδε Εμένα**, τον άνθρωπο Ιησού, **είδε** τον Πατέρα Θεό, **δεν είδε** κάποια άλλη θεότητα, **δεν είδε** κάποιον "θεό Υιό", **είδε** τη δόξα του Πατέρα Μου μέσα μου, **είδε** την παρουσία του Πνεύματος του Πατέρα Μου μέσα μου, **είδε** τις ιδιότητες του Πατέρα Μου μέσα μου, γιατί *«Εγώ* (ο άνθρωπος Ιησούς) *και ο Πατήρ* (ο ένας Θεός που υπάρχει), *είμαστε ΕΝ*» (Ιωάννης Ι'/10:30). "ΕΝ" σημαίνει κάποια ενότητα περισσότερο του

ενός και εδώ έχουμε την τέλεια ενότητα και ταύτιση της ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ φύσης του Υιού με τη ΘΕΙΑ φύση του Πατέρα και έτσι ερμηνεύονται τα λόγια του Ιησού: «*Όποιος είδεν Εμέ, είδε τον Πατέρα, γιατί Εγώ είμαι ΕΝ τω Πατρί και ο Πατήρ ΕΝ Εμοί*». Η ενότητα αυτή φανερώνει πως έχουμε δύο πρόσωπα (άνθρωπος και Θεός), αλλά δεν έχουμε δύο Θεούς, αφού η θεότητα που κατοικούσε μέσα στον Υιό, ήταν του Πατέρα. Ο Φίλιππος όταν άκουγε τα λόγια αυτά από τον Ιησού, είχε μπροστά του ΚΑΙ τον Πατέρα ΚΑΙ τον Υιό, γιατί **έβλεπε τον Πατέρα στο πρόσωπο του Υιού**, δεν έβλεπε όμως δύο «εγώ», αλλά ένα.

3. Ο ΙΗΣΟΥΣ και Ο ΘΩΜΑΣ: Όταν ο αναστημένος Ιησούς παρουσιάστηκε για 2^η φορά στους μαθητές Του, παρόντος και του Θωμά, ο οποίος δεν ήταν στην 1^η εμφάνιση του Ιησού, αυτός του είπε: «*Ο Κύριός μου και ο Θεός μου*» (Ιωάννης Κ/20:28). Ο Θωμάς ήταν Εβραίος και σύμφωνα με το νόμο του Μωυσή πίστευε και λάτρευε ΕΝΑ Θεό και ΕΝΑ Κύριο (βλ. Δευτερονόμιο 5' /6:4, Μάρκος ΙΒ/12:29), τώρα έβλεπε τον Πατέρα στο πρόσωπο του Ιησού και αναφώνησε «*ο ΚΥΡΙΟΣ μου (ανθρώπινη φύση) και ο ΘΕΟΣ μου (θεϊκή φύση)*». Είδε όλη τη θεότητα του Πατέρα και όλο το μεγαλείο στο πρόσωπο του αναστημένου διδασκάλου του και Κυρίου του.

Ο Ιησούς ως άνθρωπος, όταν ζούσε είχε **σώμα** (σάρκα), **πνεύμα** και **ψυχή** και όταν αναστήθηκε πάλι είχε το σώμα Του, στο οποίο φαινότουσαν οι τρύπες από τα καρφιά των σταυρωτών Του. Πως είναι δυνατόν να βλέπουμε μέσα σ' έναν άνθρωπο το πλήρωμα του Πνεύματος του Θεού; Αυτή την ταύτιση Πατέρα και Υιού, ο απόστολος Παύλος την ονομάζει το «**ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ**». Στην επιστολή Α' Τιμόθεου Γ/3:16 γράφει: «*...Και αναντιρρήτως το μυστήριον της ευσεβείας είναι μέγα· (=Και ποιο είναι αυτό το μυστήριο; Είναι ότι..) Ο ΘΕΟΣ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ΕΝ ΣΑΡΚΙ, εδικαιώθη εν πνεύματι, εφάνη εις αγγέλους, εκηρύχθη εις τα έθνη, επιστεύθη εις τον κόσμον, ανελήφθη εν δόξη*». Εδώ λέγει «**Ο Θεός**» (με το οριστικό άρθρο), δεν λέγει «Θεός», δηλαδή κάποιος Θεός. «**Ο Θεός** (ο ένας που υπάρχει, ο Πατέρας) **εφανερώθη ΕΝ** (=μέσα)

ΣΑΡΚΙ», φανερώθηκε μέσα στη σάρκα του ανθρώπου Ιησού.

Σύμφωνα με τη Γραμματική και το Συντακτικό της αρχαίας Ελληνικής γλώσσας και τα πέντε ρήματα που ακολουθούν (εδικαιώθη, εφάνη, εκηρύχθη, επιστεύθη, ανελήφθη) αναφέρονται στον Θεό που φανερώθηκε στη σάρκα. Ο Θεός που **φανερώθηκε** εν σαρκί, είναι ο ίδιος που **δικαιώθηκε** εν πνεύματι, που **φάνηκε** σε αγγέλους, που **κηρύχθηκε** στα έθνη, που τον **πίστεψε** ο κόσμος και που **αναλήφθηκε** με δόξα. Ο άνθρωπος που απορρίπτει τον Θεό, δεν μπορεί να κατανοήσει αυτό το μυστήριο της ευσεβείας, πως δηλαδή ο Θεός, που είναι άπειρος, αιώνιος και άναρχος, μπορεί να κατοικήσει μέσα στον άνθρωπο, ο οποίος είναι πεπερασμένος και έχει αρχή και τέλος.

Η προέκταση αυτού του θαυμαστού μυστηρίου είναι να κάνει ο Θεός το ίδιο ακριβώς πράγμα στην εκκλησία Του, στους αγίους Του, να κάνει το ίδιο ακριβώς πράγμα σε σένα και σε μένα. **Να γίνουμε εμείς οι πιστοί το «εγώ» του Θεού**, έτσι που οι σκέψεις μας να γίνουν σκέψεις Θεού και τα λόγια μας να γίνουν λόγια Θεού και τα έργα μας να γίνουν έργα Θεού. Αυτό γίνεται στους πιστούς, που έχουν λάβει τη εμπειρία της Πεντηκοστής, που έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού και που καθημερινά πληρώνονται (γεμίζουν) με το Πνεύμα Του. Αυτό είναι το μυστήριο της ευσεβείας μέσα στη δική μας ζωή.

Η μεγάλη διαφορά στο «μυστήριο της ευσεβείας του Ιησού» και στο «μυστήριο της ευσεβείας των πιστών», είναι ότι ο Θεός **στον Ιησού**, που ήταν αναμάρτητος, έδωσε το Πνεύμα Του χωρίς μέτρο, χωρίς περιορισμό, το έδωσε με πληρότητα (βλ. Ιωάννης Γ/3:34, Κολοσσαείς Β/2:9, κλπ), ενώ **σε μας τους πιστούς** δεν συμβαίνει αυτό, αλλά ο τελικός προορισμός μας είναι μια ημέρα να ντυθούμε όλη τη δόξα του Θεού, σε όλη τη μεγαλοπρέπεια της και να ταυτιστούμε και να γίνουμε όμοιοι με Αυτόν: *«Αγαπητοί, τώρα είμεθα τέκνα Θεού, και έτι δεν φανερώθη τι θέλομεν είσθαι· εξεύρομεν όμως ότι όταν φανερωθή, θέλομεν είσθαι ΟΜΟΙΟΙ με Αυτόν, διότι θέλομεν ιδεί Αυτόν καθώς είναι»* (Α' Ιωάννου Γ/3:2).

- Ο ΙΗΣΟΥΣ είναι η **κεφαλή** (εξουσία) και ΕΜΕΙΣ οι πιστοί εί-

μαστε το **σώμα**.

- Ο ΙΗΣΟΥΣ είναι **πρωτότοκος** και ΕΜΕΙΣ είμαστε οι **δευτερότοκοι**, οι τριτότοκοι, κλπ.
- Ο ΙΗΣΟΥΣ είναι η **αρχή** και ΕΜΕΙΣ είμαστε το **επακόλουθο** (η συνέχεια) αυτής της αρχής.

Ο αιώνιος Θεός (ο ένας και μόνο που υπάρχει) "ντύθηκε" τη σάρκα, ντύθηκε τον μεσίτη Ιησού, το Πνεύμα του Θεού που είναι άγιο ντύθηκε τον αμνό της θυσίας. Ήρθε όμως η ώρα που ο **άγιος Θεός** δεν μπορούσε να κατοικήει μέσα σ' ένα σώμα που είχε φορτωθεί την αμαρτία όλου κόσμου, γι' αυτό όταν ο Ιησούς ήταν επάνω στο σταυρό, ο Θεός "ξεντύθηκε" το σώμα Του, το Πνεύμα του Πατέρα που κατοικούσε μέσα Του σε πληρότητα τον εγκατέλειψε και εκεί ήταν που ο Ιησούς φώναξε με σπαρακτική φωνή: *«Θεέ μου, Θεέ μου, διά τι με εγκατέλιπες»* (Ματθαίος ΚΖ/27: 46, Μάρκος ΙΕ/15:34). Ήταν η πιο φοβερή στιγμή του Ιησού Χριστού, βρέθηκε τελείως μόνος Του, φορτωμένος με όλη την αμαρτία του κόσμου και αυτό ήταν που Τον οδήγησε στο θάνατο.

Ο Ιησούς ντύθηκε τον Πατέρα Θεό, όταν βαπτίσθηκε στον Ιορδάνη ποταμό, όπου το Πνεύμα του Πατέρα κατοίκησε χωρίς μέτρο, με πληρότητα, μέσα Του και τον **ξεντύθηκε** επάνω στο σταυρό. Κατά μία άλλη έκφραση, **ο Πατέρας ντύθηκε** τον Υιό Του και *«εφανερώθη εν σαρκί»* και τον ξεντύθηκε επάνω στο σταυρό. Όταν όμως ο Ιησούς αναστήθηκε, ο Πατέρας Θεός ντύθηκε και πάλι τον Ιησού, κατοίκησε μέσα στο ένδοξο και αναστημένο σώμα του Ιησού και αυτό είναι που είδε ο Θωμάς και αναφώνησε έκθαμβος *«ο ΚΥΡΙΟΣ μου και ο ΘΕΟΣ μου»*.

4. ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ: Όπως ο Θωμάς είδε τον αναστημένο Ιησού, θα ήθελα να Τον περιγράψουμε και να μπορούμε εμείς στη θέση του Θωμά. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για την πνευματική μας πορεία και για τις μάχες στον πνευματικό αγώνα που καθημερινά διεξάγουμε με τις πονηρές δυνάμεις, ώστε να γνωρίζουμε **σε ποιον Θεό προσευχόμαστε**, ποιον Θεό υψώνουμε, δοξάζουμε και τιμούμε. Αυτή την αλήθεια

την πολεμά με λύσσα ο Διάβολος και έχει κρύψει μέσα από τις καρδιές των πιστών την τόσο παραστατική εικόνα που μας ζωγραφίζει το Πνεύμα του Θεού μέσα από τις περιγραφές των Ευαγγελίων. Το κάνει αυτό ο Διάβολος, γιατί θέλει να μας αποτρέψει να μην προσευχόμαστε σωστά και να μην λατρεύουμε σωστά τον Κύριο.

Ο Θωμάς όταν του παρουσιάστηκε ο αναστημένος Ιησούς, είδε **τον Θεό των πατέρων του εν σαρκί στο πρόσωπο του Ιησού**. Ότι θα μπορούσε να κάνει ο Θωμάς εκείνη τη στιγμή, το ίδιο μπορούμε να κάνουμε και εμείς σήμερα, γιατί ο Ιησούς είναι ο ίδιος *«χθες, σήμερα και εις τους αιώνας»* (Εβραίους 1Γ/13:8). Τι δηλαδή θα έκανε ο Θωμάς;

- **EAN** εκείνη τη στιγμή ο Θωμάς ήθελε να παρακαλέσει για οτιδήποτε τον Θεό των πατέρων του, ΠΟΙΟΝ θα παρακαλούσε; *Θα παρακαλούσε τον ΙΗΣΟΥ!*
- **EAN** ήθελε να ζητήσει βοήθεια από τον Θεό, από ΠΟΙΟΝ θα την ζητούσε; *Θα την ζητούσε από τον ΙΗΣΟΥ!*
- **EAN** ήθελε κάποιον να μεσιτεύσει για τις αμαρτίες του, σε ΠΟΙΟΝ θα πήγαινε; *Θα πήγαινε στον ΙΗΣΟΥ!*
- **EAN** ήθελε τη δύναμη του Πνεύματος μέσα Του, από ΠΟΙΟΝ θα την ζητούσε; *Θα την ζητούσε από τον ΙΗΣΟΥ!*
- **EAN** ήθελε θεραπεία, από ΠΟΙΟΝ θα την ζητούσε; *Θα την ζητούσε από τον ΙΗΣΟΥ!*
- **EAN** ήθελε ελευθερία από τις πονηρές δυνάμεις, από ΠΟΙΟΝ θα την ζητούσε; *Θα την ζητούσε από τον ΙΗΣΟΥ!*

Σαν τον Θωμά, το ίδιο θα πρέπει να κάνουμε και εμείς σήμερα, όλα να τα ζητάμε από τον Κύριο Ιησού, που είναι **ο μεσίτης μας** μέσα στο θρόνο του Πατέρα. Όλα γίνονται στο παντοδύναμο όνομα του αναστημένου Ιησού, όνομα που το κληρονόμησε από τον Πατέρα.

Ο Ιησούς μιλώντας στους μαθητές Του, για την επαγγελία του Πνεύματος που θα τους έστειλε, τους είπε: *«Και εν εκείνη τη*

ημέρα δεν θέλετε ζητήσει παρ' Εμού ουδέν. Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι, όσα αν αιτήσητε παρά του Πατρός **ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ**, θέλει σας δώσει» (Ιωάννης Ις'/16:23 - Βλέπε και ΙΕ/15:16). Η λέξη «**όνομα**» σημαίνει «**ιδιότητα**» και ο Κύριος Ιησούς ήρθε με την ιδιότητα του ΜΕΣΙΤΗ, του ΣΩΤΗΡΑ μας. Άρα, όταν θέλουμε κάτι από τον Πατέρα, σε ποιον θα πρέπει να απευθυνόμαστε; Η απάντηση είναι αυτονόητη, θα απευθυνόμαστε στον μεσίτη Ιησού, γιατί σε Αυτόν δόθηκε «**ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανών και επι γης**» (Ματθαίος ΚΗ/28:19). Αυτό είναι το περιεχόμενο της εντολής του Ιησού, άλλωστε ο ίδιος έδωσε την ερμηνεία αυτή στους μαθητές Του, πιο πριν, όταν τους είπε «...**Και ό,τι αν ζητήσητε ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ, θέλω κάμει τούτο, διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ. Εάν ζητήσητέ τι ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΜΟΥ, Εγώ θέλω κάμει αυτό**» (Ιωάννης ΙΔ/14:13-14).

Ενώ στο εδάφιο Ις'/16:23 λέγει ο Πατέρας «**θέλει σας δώσει**», στο εδάφιο ΙΔ/14:14 λέγει Εγώ «**θελω κάμει τούτο ...Εγώ θέλω κάμει αυτό**», μήπως υπάρχει αντίφαση στα εδάφια αυτά; Όχι, δεν υπάρχει καμιά αντίφαση, εάν εφαρμόσουμε το περιεχόμενο της εντολής του Ιησού και ζητήσουμε «εν τω ονόματί Του», δηλαδή με την ιδιότητά Του ως ΜΕΣΙΤΗ. Το διευκρινίζει ο Ιησούς «Εγώ θα το κάνω αυτό» και γιατί θα το κάνει Αυτός; Για να δοξασθεί ο Πατέρας που κατοικεί μέσα Του χωρίς μέτρο.

Στο Μάρκος Ις'/16:16-18 ο Ιησούς έδωσε τη γενική εντολή προς όλη την εκκλησία Του, λέγοντας: «**Εν τω ονόματί ΜΟΥ θέλουνσιν εκβάλλει δαιμόνια· θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας...**» και οι απόστολοι είχαν επίγνωση τι σήμαιναν αυτά τα λόγια του Ιησού και εφαρμόζαν την εντολή που ο Ιησούς τους έδωσε.

Σε πολλές περιπτώσεις ο Ιησούς μας προτρέπει να ενεργούμε «**ΕΝ ΤΩ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ**». Δυστυχώς όμως σήμερα γίνεται από τους πιστούς «κατά γράμμα» εφαρμογή του εδαφίου Ιωάννης Ις'/16:23 και αντί να προσεύχονται με δύναμη και εξουσία ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του ΙΗΣΟΥ και ο Διάβολος να συντρίβεται, προσεύχονται με την στερεότυπη φράση «**Πατέρα ουράνιε, στο όνομα του Ιησού ζητώ ...κλπ**». Οι μαθητές του Ιησού και

γενικά η πρώτη αποστολική εκκλησία είχαν αποκάλυψη τι σήμαινε η εντολή του Ιησού **«εν τω ονόματί Μου»** και εφαρμόζαν σε κάθε περίπτωση το περιεχόμενο της εντολής και όχι την κατά γράμμα επανάληψη της φράσης, όπως θα δούμε στα αμέσως παραδείγματα που ακολουθούν, τα οποία αναφέρονται ενδεικτικά, ως τα πιο αντιπροσωπευτικά:

(1) **ΠΡΑΞΕΙΣ Γ/3:6** *«...Ο δε Πέτρος είπε· Αργύριον και χρυσίον εγώ δεν έχω· ἀλλ' ὅτι ἔχω, τούτο σοι δίδω· εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου σηκώθητι και περιπάτει»*. Μετά την Πεντηκοστή, ο Πέτρος και ο Ιωάννης, όταν συνάντησαν τον εκ γενετής χλωμό μπροστά στην Ωραία Πύλη, τον διέταξαν ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ στο όνομα του Ιησού να σηκωθεί. Εφάρμοσαν το περιεχόμενο της εντολής του Ιησού.

(2) **ΠΡΑΞΕΙΣ Ζ/7:59** *«Και ελιθοβόλουν τον Στέφανον, επικαλούμενον και λέγοντα· Κύριε ΙΗΣΟΥ, δέξαι το πνεύμα μου»*. Όταν λιθοβολούσαν τον Στέφανον, αυτός επικαλέστηκε ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ τον Ιησού, παρ' όλο που η Γραφή αναφέρει ότι είδε *«την δόξαν του Θεού, και τον Ιησούν ιστάμενον εκ δεξιών του Θεού»*. Ο Στέφανος ήξερε σε ποιον απευθυνόταν και είχε επίγνωση τι σημαίνει «εκ δεξιών», αφού Βίβλος σε πολλά σημεία της αναφέρει ότι **δεν κάθεται ΜΟΝΟΝ ο Υιός στα «δεξιά» του Πατέρα, αλλά και ο ΠΑΤΕΡΑΣ κάθεται στα «δεξιά» του Υιού**, μία αποκάλυψη που σήμερα αγνοεί η εκκλησία του Ιησού Χριστού και για την οποία θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω.

(3) **ΠΡΑΞΕΙΣ Θ/9:1-18** Όταν ο πρώην διώκτης Σαούλ πήγαινε στην Δαμασκό για να συλλάβει και να φυλακίσει τους χριστιανούς, δεν του μίλησε ο Πατέρας, αλλά ο ίδιος ο Ιησούς, ο ΜΕΣΙΤΗΣ μας, λέγοντάς του: **«Εγώ είμαι ο ΙΗΣΟΥΣ, τον οποίον συ διώκεις»**, όταν ο Παύλος Τον ρώτησε **«Τις είσαι Κύριε;»**. Ο Σαούλος δεν δίωκε τους οπαδούς του Θεού (το οποίον και ο ίδιος λάτρευε), αλλά τους οπαδούς του Ιησού, του αιρετικού γιου της Μαρίας και του Ιωσήφ.

. . . / / / . . .

(B) ΣΤΑ ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

1. Ο Λόγος του Θεού, μας αναφέρει ότι ο αναστημένος Ιησούς, έχοντας πλέον ένδοξο σώμα, δεν έμεινε εδώ στη Γη, αλλά αναλήφθηκε στον ουρανό. Μιλώντας ο Πέτρος για το γεγονός αυτό την ημέρα της Πεντηκοστής στο συγκεντρωμένο πλήθος και αναφερόμενος στον προφητικό Ψαλμό Ις΄/16, είπε:

*«31. ...Προϊδών (ο Δαβίδ) ελάλησε περί της αναστάσεως του Χριστού ότι δεν εγκατελείφθη η ψυχή αυτού εν τω άδη, ουδέ η σαρξ αυτού είδε διαφθοράν. 32. Τούτον τον Ιησούν ανέστησεν ο Θεός, του οποίου πάντες ημείς είμεθα μάρτυρες. 33. Αφού λοιπόν **υψώθη διά της δεξιάς του Θεού και έλαβε παρά του Πατρός την επαγγελίαν του αγίου Πνεύματος, εξέχεε τούτο, το οποίον τώρα σεις βλέπετε και ακούετε**» (Πράξεις Β/2:31-33).*

Τι σημαίνουν τα λόγια του Πέτρου ότι ο Ιησούς "**υψώθη διά της ΔΕΞΙΑΣ του Θεού;**" Γνωρίζουμε ότι ο Θεός είναι Πνεύμα και δεν έχει χέρια (δεξί και αριστερό), πόδια, μάτια, κλπ. Άρα εδώ υπάρχει μια θαυμαστή αποκάλυψη του Λόγου του Θεού.

Μέσα στην Βίβλο παρατηρούμε τον Θεό να ενεργεί πάντοτε με την «**δεξιά**» και ποτέ με την «**αριστερά**» χείρα, γιατί; Γιατί πρόκειται για μεταφορικό λόγο που δείχνει ότι το «δεξί χέρι» του Θεού είναι το «χέρι» της ΔΥΝΑΜΗΣ, της ΕΞΟΥΣΙΑΣ και της ΙΣΧΥΟΣ (βλέπε: Έξοδος ΙΕ/15:6, Δευτερονόμιο ΛΓ/33:2, Πράξεις Ζ/7:38, Εβραίους Β/2:2, Ψαλμοί: ΙΗ/18:35, Κ/20:6, ΚΑ/21:8, ΚΔ/24:3, ΚΕ/25:4, ΚΗ/28:10, ΟΖ/77:10, ΟΗ/78:54, κλπ). Ο αναστημένος Ιησούς με τη δύναμη και την εξουσία του Θεού υψώθηκε «*και έλαβε παρά του Πατρός την επαγγελίαν του αγίου Πνεύματος*», το οποίο εξέχεε επάνω στους μαθητές Του την ημέρα της Πεντηκοστής.

2. Το ότι η αναφορά της Βίβλου «εκ δεξιών» είναι καθαρά μεταφορική έννοια και όχι ότι εννοεί δύο θρόνους (ένα μεγάλο για τον Πατέρα και ένα μικρότερο για τον Υιό), φαίνεται με απόλυτη σαφήνεια, γιατί η Βίβλος **ρητά** αναφέρει ότι δεν κάθεται μόνον ο Υιός στα «δεξιά» του Πατέρα, **αλλά και ο Πατέρας κάθεται στα «δεξιά» του Υιού**, μια αποκάλυψη ελάχιστα γνωστή στους πολ-

λους. Παρακάτω αναφέρονται μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις, που δείχνουν τον Πατέρα Θεό να κάθεται στα «δεξιά» του Υιού Του, τον οποίο η Βίβλος Τον χαρακτηρίζει και ως τον «άνδρα της δεξιάς του Θεού»:

(1) **ΨΑΛΜΟΣ ΡΙ'/110**

Στο 1^ο εδάφιο του Ψαλμού αυτού, βλέπουμε τον ΥΙΟ να κάθεται στα δεξιά του ΠΑΤΕΡΑ: *«Είπεν ο ΚΥΡΙΟΣ (Εβρ. "ΓΙΑΧΒΕ", ο Πατέρας) προς τον ΚΥΡΙΟΝ μου (Εβρ. "ΑΔΩΝΑΪ", ο Υιός), Κάθου ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου».*

Στο 5^ο εδάφιο του ίδιου Ψαλμού βλέπουμε το αντίθετο, τον ΠΑΤΕΡΑ να κάθεται στα δεξιά του ΥΙΟΥ: *«Ο Κύριος (ο ΓΙΑΧΒΕ) Ο ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΣΟΥ, θέλει συντρίψει βασιλείς εν τη ημέρα της οργής Αυτού».* Στο εδ.5 ο Πατέρας βρίσκεται στα «δεξιά» του Υιού.

«Είπεν ο ΚΥΡΙΟΣ προς τον ΚΥΡΙΟΝ μου...», είπε δηλαδή ο ΓΙΑΧΒΕ προς τον ΑΔΩΝΑΪ. Εδώ βλέπουμε «δύο» Κυρίους, αλλά η Βίβλος μας αναφέρει ΕΝΑΝ Κύριο, ΕΝΑ Θεό, που δεν δίνει τη δόξα Του σε άλλον (Ησαΐας ΜΒ/42:8). Έχουμε τον Θεό ΠΑΤΕΡΑ (Γιάχβε) και τον άνθρωπο ΧΡΙΣΤΟ ΙΗΣΟΥ (Αδωνάι). Σε ολόκληρο τον Ψαλμό 110 μιλάει προφητικά ο Πατέρας προς τον Υιό Του και μεταξύ άλλων στο εδάφιο 5 του λέγει ότι *«ο Κύριος που είναι στα ΔΕΞΙΑ σου, θα συντρίψει βασιλείς...»* και αναφέρεται σε ένα μελλοντικό γεγονός (βλέπε: Πράξεις Β/2:33-34, Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:25, Εβραίου Α/1:13, Α΄ Πέτρου Γ/3:22, κλπ).

(2) **ΨΑΛΜΟΣ Ις'/16**

Το ίδιο αναφέρεται και στον Ψαλμό Ις'/16:8, δηλαδή ο ΠΑΤΕΡΑΣ να κάθεται στα «δεξιά» του ΥΙΟΥ. Στον Ψαλμό αυτό, προφητικά μιλάει ο Ιησούς και λέγει: *«Ενώπιόν μου είχαν τον ΚΥΡΙΟΝ (Γιαχβε) διαπαντός, διότι (είναι) ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΜΟΥ διά να μη σαλευθώ».* Το ότι πράγματι μιλάει ο Υιός προφητικά και όχι ο Δαβίδ ή ο Πατέρας, φαίνεται πολύ καθαρά από την εκπλήρωση του Ψαλμού αυτού, την οποία εξηγεί ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, λέγοντας στο συγκεντρωμένο πλήθος:

«Επειδή ο Δαβίδ λέγει περί Αυτού: {...Έβλεπον τον Κύριον ενώπιόν μου διαπαντός, διότι είναι εκ δεξιών μου διά να μη σαλευθώ. Διά τούτο ευφράνθη η καρδιά μου και ηγαλλίασεν η γλώσσα μου· έτι δε και η σαρξ μου θέλει αναπαυθή επ' ελπίδι. Διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν μου εν τω άδη, ουδέ θέλεις αφήσει τον όσιόν σου να ίδη διαφθοράν. Εφανέρωσας εις εμέ οδούς ζωής, θέλεις με χορτάσει από ευφροσύνης διά του προσώπου σου....}».

Άνδρες αδελφοί, δύναμαι να σας είπω μετά παρρησίας περί του πατριάρχου Δαβίδ ότι και ετελεύτησε και ετάφη, και το μήμα αυτού είναι παρ' ημίν μέχρι της ημέρας ταύτης. Επειδή λοιπόν ήτο προφήτης και ήξευρεν ότι μεθ' όρκου ώμοσε προς αυτόν ο Θεός, ότι εκ του καρπού της οσφύος αυτού θέλει αναστήσει κατά σάρκα τον Χριστόν διά να καθίση αυτόν επί του θρόνου Αυτού, προϊδών ελάλησε περί της αναστάσεως του Χριστού ότι δεν εγκατελείφθη η ψυχή Αυτού εν τω άδη, ουδέ η σαρξ Αυτού είδε διαφθοράν» (Πράξεις Β/2:25-31).

(3) ΨΑΛΜΟΣ Π'80:17

Ο Ψαλμός αυτός παρουσιάζει προφητικά τον Ιησού σαν τον *«άνδρα της ΔΕΞΙΑΣ του Θεού»*, διά του οποίου ο Πατέρας ενεργεί τα θαυμάσια και τα μεγαλεία Του: *«Ας είναι η χειρ Σου επί τον ΑΝΔΡΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΣΟΥ, επί τον Υιόν του Ανθρώπου»*. Ο όρος «Υιός του Ανθρώπου» αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού και ο «άνθρωπος Χριστός Ιησούς» είναι το ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ του παντοδύναμου Θεού Πατέρα, μέσω του οποίου ενεργεί τα ΠΑΝΤΑ. **Ο αναστημένος Ιησούς είναι ο ΑΝΔΡΑΣ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ του Θεού Πατέρα.**

(4) ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ Γ'3:21

Την πιο χαρακτηριστική περίπτωση ότι «δεξιά» σημαίνει «εξουσία» έχουμε στην Αποκάλυψη Γ'3:21, όπου ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει ότι δεν κάθεται στα ΔΕΞΙΑ του Θεού, αλλά κάθεται ΜΕΣΑ στο θρόνο του Θεού Πατέρα, όπου μια ημέρα θα καθίσει μαζί Του και η ένδοξη νύμφη εκκλησία: *«Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' Εμού εν τω θρόνω μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθησα ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ εν τω θρόνω»*

Αυτού». Το ίδιο ακριβώς είπε και ο απ. Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, αναφερόμενος στον προφητικό Ψαλμό 137/16: *«Επειδή λοιπόν (ο Δαβίδ) ήτο προφήτης και ήξευρεν ότι μεθ' όρκου ώμοσε προς αυτόν ο Θεός, ότι εκ του καρπού της οσφύος Αυτού θέλει αναστήσῃ κατά σάρκα τον Χριστόν ΔΙΑ ΝΑ ΚΑΘΙΣΗ Αυτόν (τον Ιησού) επί (επάνω) του θρόνου Αυτού...»* (Πράξεις Β/2:30).

Ο Πέτρος το αναφέρει ρητά και πολύ καθαρά ότι ο Θεός ανέστησε τον Ιησού για να Τον καθίσει, όχι δίπλα, αλλά ΕΠΑΝΩ στο θρόνο Του (**«επί του θρόνου Αυτού»**). Ο αναστημένος Ιησούς δεν κάθεται στα «δεξιά», αλλά «μέσα» στο θρόνο του Πατέρα και ασκεί όλη την εξουσία του Πατέρα. Έχουμε ΕΝΑ θρόνο και όχι ΠΟΛΟΥΣ και «θρόνος» σημαίνει «δύναμη» και «εξουσία.

(5) ΠΡΑΞΕΙΣ Β'2:33-36 και Ε'5:31

Ο Ιησούς Χριστός, πήρε τη θέση της εξουσίας, της δόξας και του μεγαλείου ενώπιον του Θεού, γι' αυτό, λίγο πριν αναληφθεί, είπε στους μαθητές Του: *«Εδόθη εις Εμέ ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανών και επί γης»* (Ματθαίος ΚΗ/28:18). Τα πάντα (όχι «μερικά», ή «λίγο») δόθηκαν από τον Πατέρα στον Υιό, *«τον οποίον έθεσε ΚΑΗΡΟΝΟΜΟΝ πάντων»* (Εβραίους Α/1:2). Αυτό διακήρυξε ο απ. Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής: *«Αφού λοιπόν υψώθη ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ του Θεού και έλαβε παρά του Πατρός την επαγγελίαν του αγίου Πνεύματος, εξέχεε τούτο, το οποίον τώρα σεις βλέπετε και ακούετε.... Βεβαίως λοιπόν ας εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός ΚΥΡΙΟΝ και ΧΡΙΣΤΟΝ έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον σεις εσταυρώσατε»* (βλ.Πράξεις Β/2:33-36).

Το ίδιο ακριβώς ανέφερε αργότερα ο Πέτρος, όταν απολογείτο μπροστά στο συνέδριο των Αρχιερέων, μετά την απελευθέρωση των αποστόλων από τον άγγελο του Κυρίου: *«Τούτον (τον Ιησού) ο Θεός ύψωσε ΔΙΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ ΑΥΤΟΥ αρχηγόν και σωτήρα, διά να δώση μετάνοιαν εις τον Ισραήλ και άφεςιν αμαρτιών...»* (Πράξεις Ε/5:31).

Ο απόστολος Πέτρος και στις δύο περιπτώσεις, χρησιμοποιεί την ίδια ορολογία **«διά της ΔΕΞΙΑΣ Αυτού, του Θεού»**, έχοντας πλήρη επίγνωση και αποκάλυψη τι σημαίνει «δεξιά», ή

ποιος είναι «η δεξιά του Θεού». Ο Πατέρας, αφού ανάστησε τον Υιό, τον έκανε **«Κύριον»** και **«χριστόν»**, δηλαδή του έδωσε όλη την κυριότητά Του, όλη τη χρηστότητά Του, όλη τη δύναμή Του και όλη την εξουσία Του.

(6) ΠΡΑΞΕΙΣ Ζ'7:55-59

«ΔΕΞΙΑ» σημαίνει «εξουσία» και «δύναμη» και ο Ιησούς είναι ο άνδρας της **«δεξιάς του Θεού»**, είναι ντυμένος με τη δόξα του Πατέρα. Έτσι είδε τον Ιησού και ο Στέφανος όταν τον λιθοβολούσαν, Τον είδε ντυμένο με τη δόξα του Πατέρα: **«Ο δε Στέφανος, πλήρης ών Πνεύματος αγίου, απενίσας εις τον ουρανόν, είδε την ΔΟΞΑΝ του Θεού** (ο Θεός είναι Πνεύμα, δεν φαίνεται, μόνο τη δόξα Του είδε, Πως την είδε;) **και τον Ιησούν ιστάμενον ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ του Θεού...»** και στον Ιησού απευθύνθηκε λέγοντας: **«Κύριε Ιησού, δέξαι το πνεύμα μου»** (βλ. Πράξεις Ζ'7:55-59). Ο Ιησούς σηκώθηκε από το θρόνο Του, που ήταν πλήρης της δόξας του Πατέρα για να υποδεχθεί τον πιστό Του δούλο, που δεν Τον αρνήθηκε μέχρι θανάτου.

Η Βίβλος αναφέρει ότι ο Στέφανος είδε δύο πράγματα: (1) Είδε **«την ΔΟΞΑΝ του Θεού»**, και (2) Είδε **«τον Ιησούν ιστάμενον ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ του Θεού»**. Δεν μπορούσε να δει τον Πατέρα, αφού ο Θεός είναι Πνεύμα, παρά μόνο τη «δόξα Του», την οποία είδε στο πρόσωπο του Ιησού. Το **«εκ ΔΕΞΙΩΝ του Θεού»**, σημαίνει ότι Ιησούς **είχε ντυθεί ΟΛΗ τη δόξα του Πατέρα** και καθόταν μέσα στον ΕΝΑ και ΜΟΝΑΔΙΚΟ θρόνο που υπάρχει, μόνο που τώρα, σε μια μεγαλόπρεπη ενέργεια, σηκώθηκε από το θρόνο της δόξας, για υποδεχθεί τον Στέφανο. **Τι μεγάλη τιμή!**

(Γ) "ΜΕΘ' ΗΜΩΝ" ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

1. Σύμφωνα με τα παραπάνω ο Ιησούς πήρε τη θέση της εξουσίας, της δόξας και του μεγαλείου ενώπιον του Θεού, γι' αυτό λίγο πριν αναληφθεί, είπε στους μαθητές Του **"εδόθη εις Εμέ ΠΑΣΑ ΕΞΟΥΣΙΑ εν ουρανών και επί γης"**. Τα πάντα από τον Πατέρα δόθηκαν στον Υιό. Ο Ιησούς δεν έμεινε στους λόγους αυτούς, που αφορούσαν τον ίδιο, αλλά αναφέρθηκε σε λόγους που αφο-

ρούσαν τους μαθητές Του, σε όλες τις γενιές: *«Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτίζοντες αυτούςδιδάσκοντες αυτούς να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς· και ιδού, εγώ είμαι ΜΕΘ' ΥΜΩΝ πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος»* (Ματθαίος ΚΗ/28:19-20).

Ο Ιησούς, αφού έδωσε στους μαθητές Του το τρίπτυχο της διακονίας τους (μαθητεύσατε - βαπτίζοντες - διδάσκοντες), τους έδωσε και μια θαυμαστή υπόσχεση ότι θα είναι μαζί τους ("μεθ' υμών") όλες τις ημέρες, μέχρι τη συντέλεια του αιώνα, μία υπόσχεση, που αφορά όλους τους πιστούς σε όλες τις γενιές. **Πως μπορεί να είναι μαζί μας, αφού σωματικά αναλήφθηκε και είναι πλέον μέσα στο δόξα του Πατέρα;**

Ο Ιησούς είχε ήδη μιλήσει στους μαθητές Του γι' αυτό το γεγονός, ότι θα είναι για πάντα μαζί τους και μαζί μας. Τους μιλούσε όμως **διά "παροιμιών"** (Ματθαίος Ις'/16:25) και εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσαν να καταλάβουν το νόημα των λόγων Του, όταν τους έλεγε:

- *«Δεν θέλω σας αφήσει **ΟΡΦΑΝΟΥΣ**· έρχομαι προς εσάς...»* (Ιωάννης ΙΔ/14:18).
- *«**Ολίγον** (έτι) και δεν με βλέπετε, και **πάλιν ολίγον και θέλετε με ιδεί, διότι εγώ υπάγω προς τον Πατέρα**»* (Ιωάννης Ις'/16:16).

Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του ότι θα είμαι "**μεθ' υμών**" (μαζί σας) όλες τις ημέρες και αυτό έρχεται σε πλήρη συμφωνία με το όνομά Του "**Εμμανουήλ**" (Ματθαίος Α/1:23), το οποίο επακριβώς σημαίνει **«ο ΗΛ μεθ' ημών»** και μεταφράζεται **«ο Θεός μαζί μας»**. Το ΗΛ (ή και ΕΛ) είναι ο ενικός αριθμός του Ελοχίμ και Ελοχίμ είναι ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης, ο Πατέρας.

Ο Θεός, ο ένας και μόνος που υπάρχει, είναι "**μεθ' υμών**" και "**μεθ' ημών**". Πως γίνεται αυτό; Είναι μαζί μας ως Πνεύμα στο πρόσωπο του αναστημένου Ιησού Χριστού, ο οποίος όταν αναλήφθηκε, Τον ντύθηκε ο Πατέρας, έγινε το κατοικητήριό Του, όπως είχε κάνει με τον Ιησού όταν ήταν εδώ στη Γη, μέσα στον οποίο κατοικούσε ο Πατέρας χωρίς μέτρο, με όλο το πλήρωμα

της θεότητάς Του.

Στον ουρανό ο Πατέρας είναι μέσα στον Υιό και ο Υιός είναι μέσα στον Πατέρα. Ο Ιησούς είχε πει ότι *«ουδείς έρχεται προς τον πατέρα, ΕΙΜΗ δι' Εμού»* (Ιωάννης ΙΔ/14:6), που σημαίνει ότι την ίδια εικόνα που είχαν ο Θωμάς και ο Φίλιππος, οι οποίοι στο πρόσωπο του Ιησού είχαν **ΚΑΙ** τον Πατέρα **ΚΑΙ** το Πνεύμα (του Πατέρα) **ΚΑΙ** τον μεσίτη, την ίδια εικόνα έχουμε και εμείς σήμερα. Ο Ιησούς Χριστός μας φανερώνει τον Πατέρα Θεό, είναι η ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου (Ιωάννης ΙΔ/14:13), είναι "ο Πατήρ εν τω Υιώ" (Κολοσσαείς Α/1:15).

2. Ο απόστολος Ιωάννης στην Αποκάλυψη κάνει μία περιγραφή της όρασης για τον αναστημένο Ιησού, τον οποίο δεν είδε όπως Τον γνώριζε όταν ήσαν μαζί στη Γη, αλλά τον είδε ντυμένο με τη δόξα και τα χαρακτηριστικά του Πατέρα Θεού: *«...Και εν μέσω των επτά λυχνίων (είδον ένα) ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου, ενδεδυμένον (ποδήρη) χιτώνα και περιεζωσμένον πλησίον των μαστών ζώνην χρυσήν. Η δε κεφαλή αυτού και αι τρίχες (ήσαν) λευκαί και ως μαλλίον λευκόν, ως χιών· και οι οφθαλμοί αυτού ως φλόξ πυρός...»* (Αποκάλυψη Α/1:13-14). Η ονομασία "υιός του ανθρώπου" αναφέρεται στην ανθρώπινη φύση του Ιησού, στον μεσίτη, στον Αμνό της θυσίας.

Την ίδια ακριβώς περιγραφή του Ιωάννη για τον Ιησού, την κάνει και ο Δανιήλ για τον Πατέρα: *«Εθεώρουν έως ότου οι θρόνοι ετέθησαν και ο Παλαιός των ημερών εκάθησε, του οποίου το ένδυμα (ήτο) λευκόν ως χιών και αι τρίχες της κεφαλής αυτού ως μαλλίον καθαρόν· ο θρόνος αυτού (ήτο ως) φλόξ πυρός, οι τροχοί αυτού ως πυρ καταφλέγον»* (Δανιήλ Ζ/7:9).

Ο "Παλαιός των ημερών" είναι ο Πατέρας, αλλά ο Ιωάννης βλέπει στην όρασή του κάποιον "ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου", ο οποίος έχει επάνω του όλα τα στοιχεία και τα χαρακτηριστικά του Πατέρα. Φυσικά η περιγραφή αυτή είναι μεταφορική-συμβολική, γιατί ο Θεός είναι Πνεύμα και δεν έχει μαλλιά ή άλλα ανθρώπινα φυσικά χαρακτηριστικά. Η περιγραφή του Δανιήλ ότι οι τρίχες της κεφαλής του ήταν σαν λευκό καθαρό μαλλί, αναφέρεται συμ-

βολικά στον Θεό ότι είναι ο "Παλαιός των ημερών", ότι δηλαδή είναι ΑΙΩΝΙΟΣ, δεν έχει ούτε αρχή, ούτε τέλος.

Το στοιχείο όμως αυτό της αιωνιότητας το βλέπουμε και στον αναστημένο και ένδοξο Ιησού, γι' αυτό και ο Ιωάννης στην όραση, μπροστά σε αυτή τη μεγαλειώδη και συγκλονιστική εμφάνιση του Ιησού πέφτει και Τον προσκυνά. Δεν προσκυνά τον διδάσκαλό Του που γνώριζε επί γης, τον "άνθρωπο Ιησού", αλλά προσκυνά Αυτόν που κατοικούσε μέσα Του και τον οποίο ο Ιησούς του αποκάλυψε **ποιος ήταν μέσα Του**: «*Και ότε είδον αυτόν, έπεσα προς τους πόδας αυτού ως νεκρός, και επέθηκε την δεξιάν αυτού χείρα επ' εμέ, λέγων μοι· Μη φοβού· εγώ είμαι ο ΠΡΩΤΟΣ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ, και ο ΖΩΝ, και ΕΓΕΙΝΑ ΝΕΚΡΟΣ, και ιδού, είμαι ζων εις τους αιώνας των αιώνων, αμήν, και έχω τα κλειδιά του άδου και του θανάτου.....*» (Αποκάλυψη Α/1:17-18).

Θα πρέπει να προσέξουμε ότι ενώ είναι «*ο Πατήρ εν τω Υιώ*», δεν λέγει ο Ιησούς στον Ιωάννη "ΕΜΕΙΣ είμαστε", αλλά του λέγει «**ΕΓΩ ειμί ο πρώτος και ο έσχατος.....**». Στον Ησαΐα με σαφήνεια και καθαρότητα διακηρύττεται ότι "ο Πρώτος και ο Έσχατος" είναι ο Πατέρας Θεός:

- «*Όττω λέγει Κύριος ο βασιλεύς του Ισραήλ και ο λυτρωτής αυτού, ο Κύριος των δυνάμεων· **Εγώ είμαι ο ΠΡΩΤΟΣ και εγώ (είμαι) ο ΕΣΧΑΤΟΣ· και εκτός Εμού δεν υπάρχει Θεός***» (Ησαΐας ΜΔ/44:6).
- «*Ακουσόν μου, Ιακώβ, και Ισραήλ τον οποίον εγώ εκάλεσα· **εγώ αυτός είμαι· εγώ ο ΠΡΩΤΟΣ, εγώ και ο ΕΣΧΑΤΟΣ.....***» (Ησαΐας ΜΗ/48:12).

Άρα, ποιον βλέπει εδώ ο Ιωάννης, τον Πατέρα ή τον Υιό; Γιατί, στη συνέχεια του λέγει «*...και ο ζων, και **εγενόμην ΝΕΚΡΟΣ και ιδού ζων ειμί εις τους αιώνας των αιώνων***» (αρχαίο κείμενο). Εδώ γεννιέται ένα φοβερό και εύλογο ερώτημα: "Πως μπορεί ο Πατέρας να γίνει νεκρός, αφού είναι Πνεύμα και είναι αθάνατος, αναλλοίωτος και αιώνιος;" Πιστεύω ότι η απάντηση είναι απλή και αυτονόητη ότι δεν πέθανε ο Πατέρας, αλλά ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, πέθανε ο Υιός που ήταν ορατή φανέρωση του Θεού του αορά-

του, πέθανε η φανέρωση του Πατέρα.

Στην όραση που είδε ο απόστολος Ιωάννης είδε τον Πατέρα Θεό **"ΟΜΟΙΟΝ με υιόν ανθρώπου"**, είδε τον Πατέρα Θεό ντυμένο τον μεσίτη, ντυμένο τον αρχιερέα της πίστης μας, είδε τον Πατέρα Θεό ντυμένο τον Αμνό της θυσίας, τον Ιησού. Συγκλονιστική αλήθεια και αποκάλυψη!

3. Μετά από τα παραπάνω, ερχόμαστε τώρα στο πιο κρίσιμο σημείο "πως θα είναι ο Ιησούς για πάντα μαζί μας (μεθ' ημών;)". Όταν ο Ιησούς, μιλούσε στους μαθητές Του για τη σχέση Του με τον Πατέρα στα κεφάλαια ΙΔ/14 και Ις'/16 του Ιωάννη, τους μιλούσε "διά παροιμιών" και εκεί ήταν που τους μίλησε για **"άλλον" παράκλητο**, και ότι δεν θα τους αφήσει **"ορφανούς"**, κάτι που τότε δεν μπορούσαν να το καταλάβουν:

- *«Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει **ΑΛΛΟΝ παράκλητον**, διά να μένη "μεθ' υμών" εις τον αιώνα, **το Πνεύμα της αληθείας**, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να λάβη, διότι δεν βλέπει αυτό ουδέ γνωρίζει αυτό· σεις όμως γνωρίζετε αυτό, διότι μένει "μεθ' υμών" και "εν υμίν" θέλει είσθαι. Δεν θέλω σας αφήσει **ΟΡΦΑΝΟΥΣ**· έρχομαι προς εσάς»* (Ιωάννης ΙΔ/14:16-18).
- *«Όταν όμως έλθη **ο παράκλητος**, τον οποίον εγώ θέλω πέμψει προς εσάς παρά του Πατρός, **το Πνεύμα της αληθείας**, το οποίον εκπορεύεται παρά του Πατρός, εκείνος θέλει μαρτυρήσει περί εμού...»* (Ιωάννης ΙΕ/15:26).
- *«Εγώ όμως την αλήθειαν σας λέγω· συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ. Διότι εάν δεν απέλθω, **ο παράκλητος** δεν θέλει ελθεί προς εσάς· αλλ' αφού απέλθω, θέλω πέμψει αυτόν προς εσάς...»* (Ιωάννης Ις'/16:7).

Όταν ο Ιησούς μιλούσε για "άλλον" **παράκλητο**, για διαφορετικό **μεσίτη** (αυτό σημαίνει "παράκλητος"), εννοούσε τον παράκλητο, όπως ακριβώς τον είδε ο Ιωάννης στην όραση, είδε τον Ιησού ντυμένο τον Πατέρα και τον Πατέρα ντυμένο τον αναστημένο Υιό Του. Έπρεπε να φύγει ο κατά σάρκα Ιησούς και να έρθει πάλι ο ίδιος ως "Πνεύμα ζωοποιούν", για να είναι "μεθ' ημών", όπως το υποσχέθηκε.

Αυτό αναφέρει πάλι ο ίδιος ο Ιωάννης στην επιστολή του: *«Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω διά να μη αμαρτήσητε. Και εάν τις αμαρτήση, έχομεν ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ προς τον Πατέρα, τον Ιησούν Χριστόν τον δίκαιον· και αυτός είναι ιλασμός περί των αμαρτιών ημών, και ουχί μόνον περί των ημετέρων, αλλά και περί όλου του κόσμου»* (Α΄ Ιωάννου Β/2:1-2).

"Παράκλητος" σημαίνει "μεσίτης" και μεταξύ Θεού και ανθρώπων υπάρχει μόνο ένας μεσίτης, ένας παράκλητος, δεν υπάρχουν πολλοί: *«Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και ΜΕΣΙΤΗΣ Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός»* (Α΄ Τιμόθεου Β/2:5). Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του, όταν πάλι τους μιλούσε "διά παροιμιών", ότι δεν θα τους αφήσει ορφανούς. Γνωρίζουμε όμως ότι ορφανούς αφήνει μόνο ο πατέρας όταν πεθάνει και όχι ο γιος, τι εννοούσε εδώ ο Ιησούς; Εκείνη τη στιγμή, δεν τους μιλούσε ο Ιησούς, ως "ο Υιός του ανθρώπου", με την κατά σάρκα ανθρώπινη φύση Του, αλλά τους μιλούσε ως "ο Υιός του Θεού", με τη θεία φύση που κατοικούσε μέσα Του και αυτή η θεότητα που κατοικούσε μέσα Του, σε πληρότητα, χωρίς μέτρο, ήταν του Πατέρα.

Αυτόν τον παράκλητο είδε ο Ιωάννης στην όραση και τον περιγράφει. Ο Ιησούς, αφού αναλήφθηκε, ντύθηκε τον Πατέρα και άρχισε να ενεργεί ως ο παράκλητος, **ως ο μεσιτεύων** μέσα στο σώμα της εκκλησίας Του. Ο Ιησούς είναι ο έσχατος αδάμ, που ενεργεί ως **"Πνεύμα ζωοποιούν"** (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:48, Ιωάννης Ε/5:21, 26, κλπ).

Σήμερα, μέσα στους πιστούς, μέσα στο σώμα της εκκλησίας κατοικεί ο **ΥΙΟΣ**, ο αναστημένος Ιησούς και ο **ΠΑΤΕΡΑΣ** διά του αγίου **ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ** Του. Έχουμε δηλαδή τον **αόρατο** Πατέρα Θεό, ντυμένο την **ορατή** εικόνα, που είναι ο αναστημένος Ιησούς, τον οποίο ο Θεός αφού **πρώτα** τον ανέστησε (ας το προσέξουμε αυτό, "πρώτα τον ανέστησε") και **μετά** Τον απέστειλε για να μας ευλογεί. Αυτή την διακήρυξε την έκανε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής στο συγκεντρωμένο πλήθος, λέγοντας: *«Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν (αρχ. "τον παιδα") αυτού Ιη-*

σοὺν ἀπέστειλεν αὐτόν διὰ να σας εὐλογή, ὅταν ἐπιστρέφητε ἕκαστος ἀπὸ των πονηριῶν ὑμῶν» (Πράξεις Γ/3:26).

Την ἴδια θαυμαστή αποκάλυψη κάνει και ο ἀπόστολος Παῦλος, ἀπολογούμενος στο βασιλιά Ἀγρίππα και μάλιστα ἀναφέρει και μια ἐπιπρόσθετη πληροφορία, ὅτι το κήρυγμα της σωτηρίας δεν θα το κάνουν οι πιστοί, ἀλλὰ ο Ἰησοῦς, ἀφού ἀναστηθεῖ: «...Ὅτι ο Χριστὸς ἐμέλλε να πάθη, ὅτι πρῶτος ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν μέλλει να κηρύξη φως εἰς τον λαόν και εἰς τα ἔθνη» (Πράξεις Κς/26:23). Ο Ἰησοῦς κατοικεῖ διὰ του ἁγίου Πνεύματος του Θεοῦ μέσα στους πιστούς και ὅταν το χρίσμα πέφτει ἐπάνω μας, δεν κηρύττουμε ἐμεῖς, ἀλλὰ το Πνεῦμα του Κυρίου που εἶναι μέσα μας, αὐτὸ μας δίνει τους λόγους που θα μιλήσουμε.

Ο ἀναστημένος Ἰησοῦς εἶναι "ο Θεός (Ἡ) μεθ' ἡμῶν", εἶναι ο "ἘμμανουἩλ", εἶναι μαζί μας πνευματικά. Ὄπου το ἶχνος των ποδιῶν μας πατεῖ εἶναι ἅγιος τόπος και ὅπου εἶναι ἀναγεννημένοι πιστοί, ἐκεῖ εἶναι και ο Κύριος Ἰησοῦς. Ἐάν ἐμὰς δέχονται, δέχονται και τον Ἰησοῦ, ἐάν ἐμὰς διώκουν, διώκουν και τον Ἰησοῦ. Αὐτὸ εἶπε και ο Ἰησοῦς στον διώκτη Σαῦλο, ὅταν του φανερώθηκε στο δρόμο προς την Δαμασκὸ: «Σαοὺλ, Σαοὺλ, τι με διώκεις; Και εἶπε· Τις εἶσαι, Κύριε; Και ο Κύριος εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ο Ἰησοῦς, τον ὁποῖον συ διώκεις· σκληρόν σοι εἶναι να λακτίζης προς κέντρα....» (Πράξεις Θ/9:4-5).

(Δ) ΤΟ "ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ" και ΟΙ ΜΕΘΟΔΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

1. Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, δεν μπορούσε να ὑπάρχει ο "παράκλητος" (ο μεσιτεύων), γιατί ο Θεός δεν εἶχε ντυθεῖ ἀκόμα τον μεσίτη και αὐτὸ γιατί δεν εἶχε γεννηθεῖ ο ἔσχατος ἀδάμ, ο ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός. Μετά τη γέννηση του Ἰησοῦ, τη θυσία Του και την ἀνάστασή Του και μετὰ την Πεντηκοστή, ο παράκλητος εἶναι μέσα στις καρδιές μας, εἶναι «ο Πατήρ ἐν τῷ Υἱῷ», εἶναι ο Θεός Πατέρας ντυμένος τον μεσίτη Ἰησοῦ.

Ὅτι θέλουμε πλέον πηγαίνουμε στον Ἰησοῦ, γιατί **Αὐτός** μεσιτεύει για μας, γιατί εἶναι ο παράκλητός μας, το Πνεῦμα της

αλήθειας (Α΄ Τιμόθεου Β/2:5, Α΄ Ιωάννου Β/2:1).

- **Αυτός** είναι ο αρχιερέας μας, γιατί σχίστηκε το καταπέτασμα της σαρκός Αυτού και μπήκε μέσα σε ουράνια αχειροποίητα άγια των αγίων (Εβραίους Δ/4:14).
- **Αυτός** μας βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα, γιατί μέσα Του κατοικεί όλο το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα και μας δίνει από το πλήρωμά Του (βλ. Ματθαίος Γ/3:11, Κολοσσαείς Α/1:19, Β/2:9, κλπ).
- **Αυτός** μας θεραπεύει, γιατί είναι η φανέρωση του Γιάχβε Ραφά, είναι ο Κύριος ο θεραπεύων και με τις πληγές Του είμαστε θεραπευμένοι (Ματθαίος Η/8:17, Α΄ Πέτρου Β/2:24).
- **Αυτός** είναι που ενεργεί τα πάντα στη ζωή μας.

Άρα, όταν προσευχόμαστε γνωρίζουμε **σε "ποιον" απευθυνόμαστε**. Δεν έχουμε σύγχυση, γιατί γνωρίζουμε ποιος είναι ο μεσίτης, ο παράκλητος, ο Πατέρας, ο Υιός, ο αρχιερέας, ο σωτήρας, έχουμε επίγνωση πίσω από κάθε τίτλο "Ποιος" είναι. Στο πρόσωπο του Ιησού "βλέπουμε" τον Πατέρα, ο οποίος είναι "ντυμένος" τον μεσίτη. Γνωρίζουμε **σε "ποιο" όνομα προσευχόμαστε**, που είναι το μοναδικό όνομα που κάνει τις δυνάμεις της κόλασης να τρέμουν, προσευχόμαστε στο όνομα **ΙΗΣΟΥΣ** (Εβρ. "Γιάχβε Οσήα"), που είναι το όνομα και του ΥΙΟΥ και του ΠΑΤΕΡΑ, γιατί ο Υιός το κληρονόμησε από τον Πατέρα (Εβραίους Α/1:4) και εφόσον ο Θεός (Πατέρας) είναι Πνεύμα, άρα και το όνομα του αγίου ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ του Θεού είναι Ιησούς.

Στις Πράξεις διαβάζουμε ότι ο Παύλος και ο Σίλας σε κάποια περίπτωση δεν μπόρεσαν να κηρύξουν το ευαγγέλιο στην Ασία επειδή «*ουκ είασεν αυτούς το ΠΝΕΥΜΑ ΙΗΣΟΥΣ*» (Πράξεις Ις΄/16:6-7, αρχ.κείμενο), επειδή τους εμπόδισε το "Πνεύμα ΙΗΣΟΥΣ". Αυτή την αποκάλυψη έκανε και ο Ιησούς στους μαθητές Του, λίγο πριν αναληφθεί, που τους είπε να πάνε σε όλα τα έθνη και να κάνουν μαθητές, βαπτίζοντας αυτούς «*εις το ΟΝΟΜΑ του Πατρός, και του Υιού και του αγίου Πνεύματος*» (Ματθαίος ΚΗ/28:19). Εδώ αναφέρει "εις το ΟΝΟΜΑ" (ενικός), όχι "εις τα ΟΝΟΜΑΤΑ (πληθυ-

ντικός), που σημαίνει ότι υπάρχει **ΕΝΑ ΟΝΟΜΑ**, που ανήκει και στον Πατέρα και στον Υιό και στο άγιο Πνεύμα του Θεού και σ' αυτό το όνομα να βαπτίζονται, όπως και πράγματι έκαναν οι μαθητές, όπως διαβάζουμε μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων (βλ. Πράξεις Β/2:38, Η/8:16, Ι'/10:48, ΙΘ/19:5 - **Επίσης**: Κολοσσαείς Γ/3:17, Μάρκος Ις'/16:17, Ιωάννης ΙΔ/14:13-14, κλπ).

Ότι θέλουμε πηγαίνουμε στον Ιησού, είναι η ΜΟΝΗ οδός όπως ο ίδιος το διακήρυξε (Ιωάννης ΙΔ/14:6). Δυστυχώς όμως ο εχθρός του ανθρώπου, ο Διάβολος, δεν έμεινε άνεργος και αδρανής μέσα στην πορεία των αιώνων. Προκειμένου να εξαλείψει αυτή τη θεία ομορφιά και αποκάλυψη, έβαλε μέσα στην υγιαίνουσα διδασκαλία της Γραφής αρχαίες και σύγχρονες φιλοσοφικές διδασκαλίες, που είναι γεμάτες με διδαχές πλάνης και έφερε σύγχυση μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού, ώστε να μην έχει επίγνωση ΠΩΣ και σε ΠΟΙΟΝ να προσεύχεται.

Στην όραση που βλέπει ο Ιωάννης για τον Πατέρα ντυμένο τον μεσίτη, Τον βλέπει ως «*όμοιον με υιό ανθρώπου*» (Αποκάλυψη Α/1:13-18), ενώ είναι "ο Πατήρ εν τω Υιώ" και "ο Υιός εν τω Πατρί", δεν βλέπει ΔΥΟ "εγώ", αλλά ΕΝΑ, γιατί υπάρχει τέλεια ταύτιση και ενότητα του Πατέρα με τον Υιό. Το ίδιο συμβαίνει και σ' εμάς, όταν βαπτισθούμε με το Πνεύμα του Θεού και μέσα μας κατοικεί ο Θεός, δεν έχουμε δύο "εγώ" (του Θεού και το δικό μας), αλλά έχουμε "ένα" εγώ, γιατί έχουμε ταυτισθεί με τον Κύριο και έχουμε γίνει ένα μ' Αυτόν, με αποτέλεσμα το θέλημα του Θεού να είναι το θέλημά μας, τα λόγια Του να είναι τα λόγια μας και ούτω καθεξής σε όλες τις ενέργειές μας.

Ο κάθε αναγεννημένος πιστός, που θέλει να έχει μια ανοδική πνευματική πορεία νίκης, θέλει να ενεργεί και να φαίνεται στη ζωή του το "εγώ" του Θεού και όχι το δικό του και αυτό τον χαρακτηρίζει ως **πνευματικό πιστό**. Εάν όμως συμβαίνει το αντίθετο και φαίνεται το δικό του "εγώ", αυτό τον χαρακτηρίζει ως **σαρκικό πιστό** και πάντα βλέπουμε ότι μέσα στο σώμα του Χριστού ο σαρκικός μάχεται τον πνευματικό.

Ο Ιησούς Χριστός είναι **η εικόνα** του Θεού του αοράτου (βλ.

Κολοσσαείς Α/1:15, Β΄ Κορινθίους Δ/4:8, κλπ) και **ο χαρακτήρ της υποστάσεως του Θεού** (όχι "των υποστάσεων" - Εβραίους Α/1:3). Όταν εμείς θέλουμε να δούμε τον Θεό Πατέρα στον χαρακτήρα Του, στην υπόστασή Του, ή στην εικόνα Του, τον βλέπουμε στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού, **γιατί Αυτός είναι το Πνεύμα** (βλ. Β΄ Κορινθίους Γ/3:17, Α΄ Ιωάννου Β/2:1-2, Πράξεις Ις΄/16:7 αρχ. κείμενο), **γιατί Αυτός είναι που κατοικεί και ενεργεί μέσα μας, γιατί στο όνομα του Ιησού θα γονατίσει «παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ»** (Φιλιππησίους Β/2:9-11).

Στα παραπάνω λόγια του Παύλου υπάρχει μια θαυμαστή αποκάλυψη. Δεν λέγει «εις δόξαν Θεού ΥΙΟΥ», ή «εις δόξαν Θεού αγίου ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ», αλλά ομιλεί για τον ένδοξο Ιησού και λέγει «εις δόξαν Θεού ΠΑΤΡΟΣ», γιατί ο Θεός Πατέρας κατοικεί μέσα στον Υιό, μέσα στον άνθρωπο Χριστό Ιησού και έτσι ο Πατέρας δοξάζεται **διά** του Υιού, γι' αυτό ο Παύλος λέγει «εις δόξαν Θεού ΠΑΤΡΟΣ».

Όταν ο (άγιος) Θεός βαπτίζει τον πιστό με το (άγιο) Πνεύμα Του, τότε μπορεί να κατοικεί **συνέχεια** μέσα του, γιατί και ο ίδιος ο Θεός είναι **συνέχεια** ντυμένος τον μεσίτη. Ο ίδιος ο Θεός τον σκεπάζει στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού και ο ίδιος ο Θεός τον καλύπτει όταν αμαρτήσκει και τον δέχεται. Είναι σαν να λέμε ότι ο Θεός Πατέρας είναι **ο δικαστής** του πιστού (που έχει εξουσία να τον καταδικάσει), αλλά ταυτόχρονα είναι και **ο συνήγορος** υπεράσπισής του (που έχει εξουσία να σκεπάσει την αμαρτία του με το αίμα της θυσίας του Υιού Του). Σε μία τέτοια περίπτωση ο αμαρτωλός δικαιώνεται και δεν χάνει ποτέ τη δίκη.

Γι' αυτό ακριβώς τον λόγο ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις του δεν μπορούν να έχουν καμιά εξουσία επάνω στα λυτρωμένα παιδιά του Θεού με το αίμα της θυσίας του Υιού Του Ιησού. Δεν μπορεί ο Διάβολος να διαβάλλει τον πιστό στον Θεό, όταν αυτός είναι καλυμμένος κάτω από τον Ιησού Χριστό, αλλά το αντίθετο ο πιστός έχει εξουσία εναντίον του Διαβόλου, γιατί τώρα ο δικαστής του είναι ο ίδιος ο παράκλητος, ο μεσίτης Ιησούς.

Αυτή την έννοια είχαν τα λόγια του Ιησού προς τους μαθητές Του, όταν τους είπε: *«Εγώ όμως την αλήθειαν σας λέγω· συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ. ΔΙΟΤΙ εάν δεν απέλθω, ο παράκλητος ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΕΛΘΕΙ προς εσάς· αλλ' αφού απέλθω, θέλω πέμψει αυτόν προς εσάς»* (Ιωάννης 15'16:7). Ο Ιησούς ήταν πολύ σαφής θα λέγαμε εδώ, αλλά οι μαθητές δεν καταλάβαιναν τα λόγια Του. Τους είπε με απλά λόγια ότι "...συμφέρει σ' εσάς Εγώ να φύγω, γιατί εάν με έχετε για πάντοτε μαζί σας, καθηλωμένο μέσα στη σάρκα και στο χώρο, τότε ο παράκλητος δεν μπορεί να έρθει σ' εσάς, πρέπει εγώ να φύγω, για να έρθει ο παράκλητος". Έπρεπε να φύγει ο Ιησούς "κατά σάρκα", να πάει στον ουρανό, να ντυθεί τον Πατέρα και μετά να έρθει πάλι πνευματικά, **ως** Πνεύμα ζωοποιούν, **ως** ο παράκλητος (μεσιτεύων), **ως** το Πνεύμα της αλήθειας.

Εάν τα παραπάνω λόγια δεν τα κατάλαβαν οι μαθητές, σε αυτά που τους είπε στη συνέχεια ήταν ακόμα πιο δυσνόητα γι' αυτούς, γιατί μιλούσε "διά παροιμιών". Τους είπε για μια μεγάλη λύπη που θα γνωρίσουν, η οποία όμως στη συνέχεια θα μετατρεπόταν σε μεγάλη χαρά: *«Αληθώς, αληθώς σας λέγω ότι σεις θέλετε κλαύσει και θρηνήσει, ο δε κόσμος θέλει χαρή· και σεις θέλετε λυπηθή, η λύπη σας όμως θέλει μεταβληθή εις χαράνΚαι σεις λοιπόν τώρα μεν έχετε λύπην· πάλιν όμως θέλω σας ιδεί, και θέλει χαρή η καρδιά σας, και την χαράν σας ουδείς αφαιρεί από σας»* (Ιωάννης 15'16:20-22).

Πράγματι ο Κύριος μιλούσε "διά παροιμιών" και δεν μπορούσαν ακόμα να Τον καταλάβουν οι μαθητές Του. Ενώ τους είπε στο **εδ.7** ότι πρέπει να φύγει για να έρθει ο παράκλητος, στο **εδ.22** τους λέγει ότι *«πάλιν όμως θέλω σας ιδεί»* (αρχαίο κείμενο "πάλιν δε όψομαι υμάς"), συνδέοντας άμεσα τον εαυτό Του με τον παράκλητο που θα ερχόταν και τότε, όταν θα Τον έβλεπαν η λύπη τους για την αναχώρησή Του θα μετατρεπόταν σε χαρά.

Αυτό που είπε ο Ιησούς στους μαθητές Του συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, 50 ημέρες μετά την ανάστασή Του και 10 ημέρες μετά την ανάληψή Του στον ουρανό. Όταν οι μαθητές βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, τους λύθηκαν οι "παροιμίες" (α

αινίγματα) και εννόησαν τα λόγια του Ιησού. Έφυγε ο Ιησούς "κατά σάρκα" και τώρα ήρθε ως "Πνεύμα ζωοποιούν" και θα είναι μαζί τους, όπως τους το υποσχέθηκε *«πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνας»* (Ματθαίος ΚΗ/28:20).

Όταν ο Ιησούς μας βαπτίζει με το Πνεύμα Του είναι συνέχεια μαζί μας, όπου και αν βρισκόμαστε, στη στεριά, στον αέρα, στα βάθη της θάλασσας, παντού είναι μαζί μας. Πριν μας βαπτίσει εν Πνεύματι, δεν μπορούσε να είναι συνέχεια μαζί μας, γι' αυτό είπε: *«Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα και θέλει σας δώσει άλλον παράκλητον, διά να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα»* (Ιωάννης ΙΔ/14:16).

Θα πρέπει να προσέξουμε εδώ ότι ο Ιησούς λέγει **"άλλον"** και όχι **"έταιρον"** παράκλητο. Ποια είναι η διαφορά; Κάθε λέξη που χρησιμοποιεί το αρχαίο κείμενο της Καινής Διαθήκης είναι θεόπνευστη και αποδίδει την ακριβή έννοια και εφόσον έχει γραφτεί στη γλώσσα μας, είναι πολύ εύκολο να το κατανοήσουμε και να μην πέσουμε σε λάθος ερμηνεία.

Στην αρχαία Ελληνική γλώσσα "έταιρος" σημαίνει "άλλος", τότε γιατί ο Ιησούς δεν λέγει ότι θα στείλει "έταιρον παράκλητο;" Γιατί στην αρχαία Ελληνική γλώσσα, όταν χρησιμοποιείται η λέξη "άλλος" έχει την έννοια του **"διαφορετικού"**, όχι του έταιρου (δηλ. του άλλου). Στο έγκυρο Λεξικό της Αρχαίας Ελληνικής Γλώσσας του Ι.Σταματάκου γράφει ότι η λέξη **"άλλος"** προέρχεται ετυμολογικά από τη λέξη **"αλλοίος"** και σημαίνει "άλλου είδους, διάφορος", "άλλος από ό,τι είναι γνωστόν", "διαφορετικός", "παράξενος", "άλλος από ό,τι είναι στην πραγματικότητα" (σελ.66-67, έκδοση 1990).

Ο Ιησούς Χριστός μιλούσε στους μαθητές Του για έναν **διαφορετικό** (άλλον) **παράκλητο**, ο οποίος δεν μπορούσε να συγκριθεί με τον "παράκλητο" που είχαν εκείνη τη στιγμή μπροστά τους, δεν μπορούσε δηλαδή να συγκριθεί με τον κατά σάρκα Ιησού, που ήταν ο παράκλητος που είχαν μαζί τους και που ήταν δεσμευμένος στο χώρο και στον χρόνο, ενώ ο "άλλος" παράκλητος τους είπε ότι θα είναι **"μεθ' υμών** (μαζί σας) **εις τον αιώνα"**.

Τι θαυμαστή αποκάλυψη, ο Ιησούς θα έφευγε σωματικά και θα ερχόταν πνευματικά. Όλα σε ένα πρόσωπο, στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού, **γ ι α τ ί**;

- Γιατί **ΜΟΝΟΝ ΣΤΟΝ ΙΗΣΟΥ** δόθηκε από τον Πατέρα Θεό όλη η εξουσία σε ουρανό και γη.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** μας αποκαλύπτει τον Πατέρα Θεό.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** είναι ο μεσίτης μας προς τον Πατέρα Θεό.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** μας σώζει από τις αμαρτίες.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** μας θεραπεύει από τις αρρώστιες.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** μας ελευθερώνει από τον Πονηρό.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** έχει το όνομα, το υπέρ παν όνομα, που το κληρονόμησε από τον Πατέρα Θεό.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** είναι το κέντρο του θαυμαστού σχεδίου του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου προ κατάβολής κόσμου.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** θα μας αρπάξει στον ουρανό, όταν τον συναντήσουμε στο μεσουράνημα.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ Ο ΙΗΣΟΥΣ** είναι μπροστά στο "βήμα" του θα μας δικαιώσει και θα μας δώσει το μισθό.
- Γιατί **ΜΟΝΟΝ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ**, ντυμένο τον Πατέρα, θα βλέπουμε στους αιώνες των αιώνων.

Όταν έχουμε επίγνωση της αλήθειας και προσευχόμαστε, **είτε** απευθείας στον Πατέρα, όπως έκαναν οι απόστολοι στις Πράξεις Δ/4:24-30, **είτε** απευθείας στον Υιό, **σε "Ποιον προσευχόμαστε"**; Προσευχόμαστε στον "Πατέρα εν τω Υιώ", στον Πατέρα που έχει ντυθεί τον Υιό και στον Υιό που έχει ντυθεί τον Πατέρα, ώστε να έχουν ταυτιστεί και να έχουν γίνει "ένα". Στο πρόσωπο του Ιησού πλησιάζουμε το θρόνο της χάρις του Θεού Πατέρα, ο οποίος είναι ο σωτήρας μας. Ο Πατέρας Θεός μας έσωσε, **δεχόμενος τη θυσία του Υιού Του**, που πήρε επάνω Του τις δικές μας προσωπικές αμαρτίες.

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ΕΝΑ Θεό και ΕΝΑ σωτήρα: «*Σεις είσθε μάρτυρές μου, λέγει Κύριος, και ο δούλός μου, τον οποίον εξέλεξα, διά να μάθητε και να πιστεύσητε εις εμέ και να εννοήσητε ότι εγώ αυτός είμαι· προ Εμού άλλος Θεός δεν υπήρξεν ουδέ θέλει υπάρχει μετ' Εμέ. Εγώ, εγώ είμαι ο Κύριος· και εκτός Εμού ΣΩΤΗΡ δεν υπάρχει»* (Ησαΐας ΜΓ/43:10-11, Βλ. επίσης: ΜΓ/43:3, ΜΔ/44:8, ΜΕ/45:5-6, 18, 22, κλπ). Ο ένας και μόνος αληθινός που υπάρχει, ο Πατέρας, προ καταβολής κόσμου είχε σχεδιάσει το τέλει σχέδιο της σωτηρίας του ανθρώπου, το οποίο θα εκτελούσε ο Υιός Του, που θα γεννιόταν από παρθένο όταν θα ερχόταν το πλήρωμα του χρόνου. Ο Θεός δέχτηκε τη θυσία του Υιού Του, του έδωσε όλη τη δόξα Του και όλη τη δύναμή Του και όταν ο Ιησούς αναλήφθηκε ο Πατέρας τον "ντύθηκε", το αναστημένο σώμα του Υιού έγινε το μόνιμο κατοικητήριό Του.

Έτσι Τον είδε ο Ιωάννης στην όραση ως "ομοιον με υιόν ανθρώπου" και έτσι εμείς σήμερα πλησιάζουμε τον Πατέρα διά του Υιού, έχοντας επίγνωση στην προσευχή σε ποιον προσευχόμαστε και ποιο είναι το όνομά Του.

Εκείνο που θα πρέπει να προσέξουμε ιδιαίτερα είναι ότι μέσα στην Αγία Γραφή δεν βλέπουμε ούτε μία περίπτωση **να απευθύνεται προσευχή προς το άγιο Πνεύμα του Θεού**, όπως "Πνεύμα άγιο βοήθησέ με", ή "Πνεύμα άγιο σε ευχαριστούμε...". Αυτό συμβαίνει γιατί το άγιο Πνεύμα είναι ο Πατέρας και ο Πατέρας έχει ένα όνομα και όταν προσευχόμαστε πρέπει να Τον επικαλούμαστε με το όνομά Του και το όνομά Του στα Ελληνικά είναι «ΙΗΣΟΥΣ», που στα Εβραϊκά είναι «ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ» και σημαίνει «ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΩΤΗΡΑΣ» και αυτό το όνομα, **το όνομα της σωτηρίας**, ο Πατέρας το έδωσε στον Υιό Του (βλ. Εβραίους Β/2:4, Ιωάννης ΙΖ/17:11,26 αρχ.κείμενο).

«**ΓΙΑΧΒΕ ΟΣΗΑ**» (Εβραϊκά), ή «**ΙΗΣΟΥΣ**» (Ελληνικά) είναι το όνομα "**το υπέρ παν όνομα**" και στο όνομα αυτό θα λυγίσει κάθε γόνατο επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων και κάθε γλώσσα να ομολογήσει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος, σε δόξα του Πατέρα Θεού. Στο όνομα του Ιησού συντρίβονται όλες οι

δυνάμεις του σκότους, **γι' αυτό** και ο Διάβολος κατόρθωσε αυτό το όνομα, "το υπέρ παν όνομα" να το κρύψει, ή να το μειώσει, ώστε οι άνθρωποι (πιστοί και μη πιστοί), να μην το αναφέρουν. Ο Διάβολος και οι πονηρές του δυνάμεις τρέμουν **το όνομα του Ιησού** γιατί είναι η συντριβή τους.

Όσες ώρες και εάν προσευχόμαστε, ο Διάβολος δεν φοβάται καθόλου, όταν προσευχόμαστε και δεν αναφέρουμε το όνομα του Ιησού, αλλά χρησιμοποιούμε συνέχεια τις εκφράσεις "Θεέ μου", "Κυρίέ μου" και "Πατέρα μου", χωρίς να λέμε ποιο είναι το όνομα που βρίσκεται πίσω από τους τίτλους αυτούς. Αντίθετα, όταν γίνεται μια τέτοια προσευχή ο Διάβολος "ιδιοποιείται" τους τίτλους αυτούς, γιατί και ίδιος έχει τους έχει:

Είναι ΘΕΟΣ: *«...των οποίων απίστων όντων ο Θεός του κόσμου τούτου ετύφλωσε τον νούν, διά να μη επιλάβη εις αυτούς ο φωτισμός του ευαγγελίου της δόξης του Χριστού, όστις είναι εικών του Θεού»* (Β΄ Κορινθίους Δ/4:4).

Είναι ΚΥΡΙΟΣ (άρχοντας): *«...Τώρα είναι κρίσις του κόσμου τούτου, τώρα ο ΑΡΧΩΝ του κόσμου τούτου θέλει εκβληθή έξω»* (Ιωάννης ΙΒ/12:31). *«...εις τας οποίας περιεπατήσατέ ποτέ κατά το πολίτευμα του κόσμου τούτου, κατά τον ΑΡΧΟΝΤΑ της εξουσίας του αέρος, του πνεύματος το οποίον ενεργεί την σήμερα εις τους υιούς της απειθείας»* (Εφεσίους Β/2:2).

Είναι ΠΑΤΕΡΑΣ: *«...Σεις είσθε εκ ΠΑΤΡΟΣ του Διαβόλου και τας επιθυμίας του ΠΑΤΡΟΣ σας θέλετε να πράττητε. Εκείνος ήτο απ' αρχής ανθρωποκτόνος και δεν μένει εν τη αληθεία, διότι αλήθεια δεν υπάρχει εν αυτώ· όταν λαλή το ψεύδος, εκ των ιδίων λαλεί, διότι είναι ψεύστης και ο ΠΑΤΗΡ αυτού του ψεύδους»* (Ιωάννης Η/8:44).

Ο Διάβολος δεν φοβάται προσευχές που είναι γεμάτες με τίτλους του Θεού, αλλά **λείπει** το όνομά Του. Σήμερα η εκκλησία είναι αδύναμη, γιατί δεν εξασκεί εξουσία στο παντοδύναμο όνομα του Ιησού. Πρέπει πάντοτε και παντού να επικαλούμαστε το όνομα του Ιησού, για να έχουμε νίκη και θρίαμβο. Άλλωστε αυτό κάνουμε και στην καθημερινή μας ζωή με τις κοινωνικές μας σχέ-

σεις. Για παράδειγμα, εγώ είμαι ΑΝΘΡΩΠΟΣ και το όνομά μου είναι ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Όταν κάποιος μου μιλήσει για κάτι, ή θέλει να με ευχαριστήσει για κάτι, δεν θα μου πει "άνθρωπε, τι κάνεις!" ή "άνθρωπε σ' ευχαριστώ", αλλά θα μου πει "Αλκιβιάδη σ' ευχαριστώ.....κλπ..." και εάν δεν γνωρίζει το όνομά μου, το πρώτο πράγμα που θα κάνει (όπως κάνουμε όλοι μας) είναι να ρωτήσει για να το μάθει. Το ίδιο ακριβώς γίνεται και με τον Θεό, μαθαίνουμε τ' όνομά Του και Τον επικαλούμαστε μ' αυτό.

Ο απόστολος Παύλος λέγει *«Και ΠΑΝ ό,τι αν πράττητε εν λόγω ή εν έργω, ΠΑΝΤΑ εν τω ονόματι του Κυρίου Ιησού πράττετε, ευχαριστούντες δι' αυτού τον Θεόν και Πατέρα»* (Κολοσσαείς Γ/3:17). Δυστυχώς όμως σήμερα οι άνθρωποι, είτε παρουσιάζονται σαν πιστοί, είτε παρουσιάζονται σαν θρησκευόμενοι, ή σαν ευσεβείς, κλπ, το μόνο που δεν κάνουν, λόγω άγνοιας, ή έλλειψη σωστής διδασκαλίας, είναι να υψώνουν το όνομα του Κυρίου Ιησού στη ζωή τους σε κάθε περίπτωση.

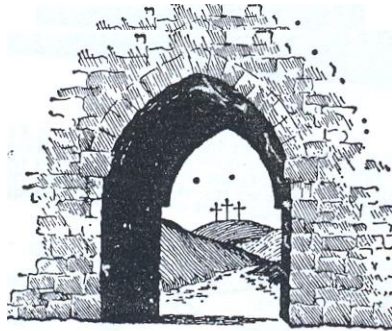
Οι απόστολοι, μετά την Πεντηκοστή, ζούσαν με τη χαρά και την προσδοκία να υψώνουν παντού και πάντοτε το όνομα του Ιησού, γιατί ο Ιησούς είπε *«όταν Εγώ υψωθώ, θα ελκύσω πάντα προς εμαυτόν»* (Ιωάννης ΙΒ/12:32). Βλέπουμε σήμερα ότι τον αγώνα και τον κόπο των αποστόλων να υψώνουν την κεφαλή της εκκλησίας, οι σημερινοί πιστοί να το παραβλέπουν, αρκούμενοι σε προσευχές αδύναμες, σε προσευχές χωρίς χρίσμα.

Η ενέργεια του Σατανά είναι να καταστρέψει και να εξαφανίσει το όνομα του ΙΗΣΟΥ, μέσα από τις καρδιές των πιστών. Αν η εκκλησία σήμερα χωλαίνει πνευματικά είναι γιατί ακολουθεί αυτή τη χαλαρή και αδύναμη στάση και να μην εξασκεί πολεμική προσευχή κατά των πονηρών δυνάμεων. Η εκκλησία στους έσχατους καιρούς που ζούμε καλείται να το κάνει, γιατί είναι γεγραμμένο ότι *«η δόξα του ΕΣΧΑΤΟΥ τούτου οίκου θέλει είσθαι μεγαλύτερα της (δόξας) του ΠΡΩΤΟΥ (οίκου), λέγει ο Κύριος των δυνάμεων»* (Αγγαίος Β/2:9). Η δόξα της εκκλησίας των εσχάτων καιρών, δεν θα μπορεί να συγκριθεί σε δύναμη και δόξα με την εκκλησία των πρώτων αποστολικών χρόνων.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Αυτό που εμπόδιζε τον Θεό στην περίοδο της Παλαιάς να κατοικήσει μόνιμα μέσα στον άνθρωπο ήταν **η αμαρτία του** που δεν είχε συγχωρηθεί, γιατί δεν υπήρχε το "σκέπαστρο" της αμαρτίας. Όταν όμως ήρθε ο Ιησούς Χριστός και πρόσφερε τον εαυτό Του για τις δικές μας αμαρτίες (τις δικές ΜΟΥ και τις δικές ΣΟΥ), ενώ ο ίδιος ήταν αναμάρτητος, ο Θεός δέχτηκε τη θυσία Του και τώρα ο αναστημένος Ιησούς είναι ο μεσίτης μας και ο αρχιερέας μας προς τον Πατέρα Θεό, ο οποίος κατοικεί μέσα στον Ιησού.

Έχοντας λοιπόν ντυθεί ο Θεός τον μεσίτη **και δεχόμενοι εμείς αυτή τη μεσιτεία**, τότε έρχεται και κατοικεί μέσα μας με το άγιο Πνεύμα Του, γιατί η αμαρτία είναι πλέον σκεπασμένη, είναι καλυμμένη με το αίμα του Αρνίου, του Ιησού. Το εμπόδιο της αμαρτίας παραμερίστηκε και **άνοιξε** ο δρόμος για τη θαυμαστή εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού να εκχέει το Πνεύμα Του μέσα μας και να γίνει το σώμα μας "νάος Θεού", όπως θα δούμε με λεπτομέρειες στα επόμενα κεφάλαια.

Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ: Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΥΠΟΣΧΕΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

(Α) ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

1. Όταν οι μαθητές επέστρεψαν στην Ιερουσαλήμ από το όρος των Ελαιών, όπου ο Κύριος Ιησούς αναλήφθηκε στον ουρανό, πήγαν σε κάποιο ανώγειο και εκεί περίμεναν με υπομονή και προσδοκία την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Κυρίου, περίμεναν να τους ντύσει με τη δύναμή Του. Θυμόντουσαν τα λόγια του Ιησού και η καρδιά τους ξεχείλιζε από χαρά: *«Εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ' υμάς· σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ εωσού ενδυθήτε δύναμιν εξ ύψους»* (Λουκάς ΚΔ/24:49).

Αναφέρεται στο βιβλίο των Πράξεων των Αποστόλων ότι στο οίκημα της προσευχής *«ήτο ο αριθμός των εκεί παρόντων ως εκατόν είκοσιν»* (Πράξεις Α/1:15) και μεταξύ αυτών ήταν η Μαρία η μητέρα του Ιησού, τα αδέρφια Του και πολλές γυναίκες και όλοι μαζί *«ενέμενον ομοθυμαδόν εις την προσευχήν και την δέησιν»* (Πράξεις Α/1:14). Περίμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Κυρίου, αλλά οι ίδιοι δεν φαντάζονταν πως θα μπορούσε να γίνει αυτό, δεν φαντάζονταν ότι σε λίγες ημέρες, μετά την ανάληψη του διδασκάλου τους, θα γινόταν ένα γεγονός που θα συγκλόνιζε ολόκληρη την Ιερουσαλήμ και που μετά από αυτό το γεγονός θα άρχιζε μια νέα περίοδος για την ανθρωπότητα, οι προεκτάσεις της οποίας θα ακολουθούσαν όλες τις γενιές μέχρι να έρθει και πάλι ο Κύριος. Απλά με πίστη περίμεναν.

Την ημέρα της 4ης κατά σειρά εορτής των Ιουδαίων της **Πεντηκοστής**, που την εόρταζαν τον τρίτο μήνα **Σιβάν**, 50 ημέρες μετά την ανάσταση του Ιησού (που συνέβηκε στις 17 του πρώτου μήνα **Νισάν**) και 10 ημέρες μετά την ανάληψή Του, ενώ οι 120

ήσαν συγκεντρωμένοι επάνω στο ανώγειο, ακούστηκε ένας ξαφνικός ισχυρός ήχος που ερχόταν από τον ουρανό σαν ένας άνεμος βίαιος και να περικυκλώνει το κτίριο και να το γεμίζει και ταυτόχρονα φάνηκαν διαμεριζόμενες γλώσσες **σαν φωτιά** να κάθονται επάνω στον καθένα τους και να αρχίζουν με αλαλαγμό να υμνούν τα μεγαλεία του Θεού σε άγνωστες γι' αυτούς γλώσσες. Διαβάζουμε στις Πράξεις:

*«1. Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. 2. Και **εξαίφνης** έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι. 3. **και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών,** 4. **και επλήσθησαν ΑΠΑΝΤΕΣ Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν...»** (Πράξεις Β/2:1-4).*

Το πρωτόγνωρο για την εποχή φαινόμενο ήταν η εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού, ο οποίος *«εξέχεε το Πνεύμα Του»* με έναν τρόπο δυναμικό και εκείνο που προκάλεσε το θαυμασμό ήταν πως **όλοι** ("*άπαντες*") και **όχι μερικοί** υμνούσαν τα μεγαλεία του Θεού σε ξένες γλώσσες. Η δοξολογία και η προσευχή σε ξένη (άγνωστη) γλώσσα για τον ομιλούντα είναι το **ορατό σημείο** της βάπτισης του πιστού με το άγιο Πνεύμα του Θεού, είναι σφράγισμα του πιστού για την ημέρα της απολύτρωσής του.

2. ΕΩΣ ΕΣΧΑΤΟΥ ΤΗΣ ΓΗΣ: Μετά από την εμπειρία της Πεντηκοστής που απέκτησαν αρχικά οι 120 συγκεντρωμένοι στο ανώγειο, το Πνεύμα του Θεού σαν μια ορμητική πλημμύρα που σάρωνε τα πάντα στο πέρασμά της έπεφτε επάνω στους πιστεύοντες, ξεκινώντας από την **Ιερουσαλήμ**, μετά επεκτάθηκε στα ευρύτερα όρια της **Ιουδαίας** και της **Σαμάρειας** και πιο μετά ξεχύθηκε στους εθνικούς σε Ασία, Ελλάδα και Ρώμη, αλλάζοντας τον γεωγραφικό θρησκευτικό χάρτη του τότε γνωστού κόσμου. Ήταν η εκπλήρωση των λόγων του Ιησού, λίγο πριν αναληφθεί, ότι οι πιστεύοντες στον Λόγο Του θα γίνουν μάρτυρες του ονόματός

τους έως τα πέρατα της γης: «...*Αλλά θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθη το άγιον Πνεύμα εφ' υμάς, και θέλετε είσθαι εις εμέ μάρτυρες και εν Ιερουσαλήμ και εν πάση τη Ιουδαία και Σαμαρεία και έως εσχάτου της γης*» (Πράξεις Α/1:8).

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ: Το φαινόμενο της εμπειρίας της Πεντηκοστής το βλέπουμε για πρώτη φορά να πέφτει επάνω σε εθνικούς στο σπίτι του εκατόνταρχου **Κορνήλιου**, όταν ο ίδιος, οι συγγενείς του και οι οικείοι του βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα του Θεού, όπως ακριβώς είχε συμβεί στο ανώγειο της Πεντηκοστής:

«44. Ενώ έτι ελάλει ο Πέτρος τους λόγους τούτους, επήθε το Πνεύμα το άγιον επί πάντας τους ακούοντας τον λόγον. 45. Και εξεπλάγησαν οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι ήλθον μετά του Πέτρου, ότι η δωρεά του αγίου Πνεύματος εξεχύθη και επί τα έθνη. 46. ΔΙΟΤΙ ήκουον αυτούς λαλούντας γλώσσας και μεγαλύνοντας τον Θεόν...» (Πράξεις 1'/10:44-45).

Το πως κατάλαβαν οι εκ περιτομής πιστοί, ότι ο Κορνήλιος και οι υπόλοιποι που συγκεντρώθηκαν στον οίκο του, έλαβαν το άγιο Πνεύμα, ο Λόγος του Θεού το εξηγεί με σαφήνεια και δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολίας: *«ΔΙΟΤΙ τους άκουαν να λαλούν σε γλώσσες και να μεγαλύνουν τον Θεό»*. Εδώ δεν αναφέρει η Γραφή εάν υπήρχε το ορατό σημείο των πύρινων γλωσσών ή κάποιο άλλο σημείο, αλλά ο Θεός δεν ενεργεί πάντα με τον ίδιο τρόπο για το πως φανερώνεται και εκφράζεται, το σημείο όμως των ξένων γλωσσών είναι **σε όλες τις περιπτώσεις** και θα εξηγήσουμε στη συνέχεια ποιος είναι ο πνευματικός λόγος που ο πιστός όταν βαπτίζεται εν Πνεύματι μιλά πάντα με άγνωστες γλώσσες.

ΕΦΕΣΟΣ: Το ίδιο γεγονός βλέπουμε να γίνεται και στην **Έφεσο**, με 12 μαθητές που ήσαν εκεί, οι οποίοι σε ερώτηση του απόστολου Παύλου "εάν είχαν λάβει το άγιο Πνεύμα, αφού πίστεψαν", απάντησαν ότι "δεν είχαν καν ακούσει εάν υπάρχει άγιο Πνεύμα". Αυτό σημαίνει ότι οι μαθητές αυτοί δεν είχαν διδαχθεί όλη την αλήθεια του ευαγγελίου, γι' αυτό αγνοούσαν το βάπτισμα με το Πνεύμα, το οποίο είναι ένα από τα αρχικά στοιχεία της πίστης που διδάσκεται κάθε νέος πιστός (βλ. Εβραίους 5'/6:1-2).

Ο Παύλος τους βάπτισε στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, γιατί είχαν βαπτιστεί μόνο με το βάπτισμα του Ιωάννη και μετά έβαλε τα χέρια του επάνω τους και προσευχήθηκε: «...*Και αφού ο Παύλος επέθηκεν επ' αυτών τας χείρας, ήλθε το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, και ελάλουν γλώσσας και προφήτευσον*» (Πράξεις 10/19:6). Το ίδιο σημείο φανερώθηκε και εδώ, όταν οι 12 Εφέσιοι μαθητές βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, άρχισαν δηλαδή να μιλούν, να προσεύχονται με ξένες γλώσσες και να προφητεύουν.

(B) Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΗΣΑΪΑ

Το σημείο των ξένων γλωσσών είχε προφητευτεί από τον προφήτη Ησαΐα, 750 χρόνια περίπου προ Χριστού, χωρίς να μπορούσε ο προφήτης του Θεού τότε να γνώριζε, πως θα εκπληρωνόταν ο λόγος αυτός:

«9. Τίνα θέλει διδάξει την σοφίαν; Και τίνα θέλει κάμει να καταλάβη την διδασκαλίαν; Αυτοί είναι ως βρέφη απογελακτισμένα, απεσπασμένα από των μαστών. 10. Διότι με διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με στίχον επί στίχον, στίχον επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί...

11. διότι με χείλη ψελλίζοντα και με ΑΛΛΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν· 12. προς τον οποίον είπεν, αυτή είναι η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ, με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον, και αυτή είναι η ΑΝΕΣΙΣ· αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσωσι» (Ησαΐας ΚΗ/28:9-12).

Εδώ ο Λόγος του Θεού κάνει μια συγκλονιστική αποκάλυψη: Ο Θεός με "άλλην γλώσσαν" ("γλώσσης ετέρας", κείμενο Ο') θα ομιλεί στον άνθρωπο, θα τον διδάσκει τη σοφία Του και θα του αποκαλύπτει τη γνώση Του και τη διδασκαλία Του. Ο Κύριος Ιησούς είπε: «*Εν τω ονόματί μου θέλετε λαλεί ΝΕΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ*» (Μάρκος 15/16:17) και αυτό γίνεται όταν ο πιστός γεμίσει με το άγιο Πνεύμα του Θεού και «*λαλεί ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ*», όταν δηλαδή βαπτισθεί με το Πνεύμα Του και ο Θεός κατοικήσει μέσα Του.

Ο Ησαΐας μέσα από τα βάθη των αιώνων μας αποκαλύπτει ότι το βάπτισμα με το Πνεύμα του Θεού, που συνοδεύεται από το

υπερφυσικό σημείο του «**λαλείν ετέραις γλώσσαις**» (αρχαίο κείμενο) **είναι η ΑΝΑΥΠΑΣΗ και η ΑΝΕΣΗ του πιστού**, είναι το πνευματικό "σάββατο" του πιστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης και αυτό δεν είναι μόνο για μία ημέρα την εβδομάδα, όπως συνέβαινε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά είναι συνέχεια, γιατί το βάπτισμα εν Πνεύματι είναι το δαχτυλίδι του αρραβώνα της νύμφης εκκλησίας με τον νυμφίο Ιησού «*όστις και εσφράγισεν ημάς και έδωκε τον αρραβώνα του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών*» (Β΄ Κορινθίους Α/1:22 /βλ. Β΄ Κορινθίους Ε/5:5, Εφεσίους Α/1:14, κλπ).

Ο αναστημένος Ιησούς είναι η κεφαλή του σώματος της εκκλησίας και είναι ανάμεσά μας ως Πνεύμα ζωοποιούν και Αυτός είναι η ανάπαυση του πιστού. Κατά την επίγεια διακονία Του αυτό το είχε επισημάνει, λέγοντας: «*Έλθετε προς με, ΠΑΝΤΕΣ οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, και εγώ θέλω σας ΑΝΑΠΑΥΣΕΙ*» (Ματθαίος ΙΑ/11:28). Ο Ιησούς Χριστός είναι η ΑΝΑΠΑΥΣΗ μας και η ΑΝΕΣΗ μας, κατοικεί μέσα μας ως "Πνεύμα ζωοποιούν" (Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:45), το σώμα μας γίνεται **ο ΝΑΟΣ του Θεού** και Αυτός "αναπαύεται" μέσα μας: «*Δεν εξεύρετε ότι είσθε ΝΑΟΣ Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν; Εάν τις φθείρη τον ΝΑΟΝ του Θεού, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε σεις*» (Α΄ Κορινθίους Γ/3:16-17). Ο Θεός με το Πνεύμα Του αναπαύεται μέσα μας και ευαρεστεύεται όταν υπακούμε στον άγιο Λόγο Του, γι' αυτό θέλει από το λαό Του υπακοή.

Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος στους Κορίνθιους πιστούς για τα πνευματικά χαρίσματα, τις προφητείες και τις ξένες γλώσσες, για επιβεβαίωση των λόγων του επαναλαμβάνει την προφητεία του Ησαΐα: «*Εν τω νόμω είναι γεγραμμένον ότι δι' ετερογλώσσων και διά ξένων χειλέων θέλω λαλήσει προς τον λαόν τούτον, και ουδέ ούτω θέλουσι με εισακούσει, λέγει Κύριος*» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:21).

Ο Θεός στην Παλαιά Διαθήκη είχε δώσει ένα **σημείο** της διαθήκης Του με τον άνθρωπο και αυτό το σημείο ήταν η ΑΝΑΠΑΥΣΗ της έβδομης ημέρας του Σαββάτου και όποιος βεβήλωνε τη συμφωνία μαζί Του η τιμωρία ήταν **θάνατος**. Στην περίοδο

της Καινής Διαθήκης ο Θεός έδωσε ένα άλλο **θαυμαστό σημείο** της νέας διαθήκης που έχει συνάψει και σφραγίσει με το τίμιο αίμα του Υιού Του στο σταυρό του Γολγοθά και αυτό το **σημείο** είναι το βάπτισμα του Πνεύματός Του που εκδηλώνεται με το «*λαλείν ετέραις γλώσσαις*», είναι η ανάπαυση του πιστού και όταν βεβηλώνει αυτή τη νέα σχέση του με τον Θεό, αρχίζει να διαταράσσεται η κοινωνία του με τον Θεό και εάν συνεχίζει την ολισθηρή αυτή πορεία, τότε θα έχει μια **ζωή πνευματικά στερημένη**, μια ζωή χωρίς καρπούς άξιους της μετανοίας του, μια ζωή χωρίς τη δόξα και τις αποκαλύψεις του Κυρίου των δυνάμεων.

"Σάββατο" σημαίνει "ανάπαυση" και ο πιστός αναπαύεται στην παρουσία του Κυρίου. Έχουμε τον "**τύπο**" και το "**αντίτυπο**". Το ΣΑΒΒΑΤΟ είναι ο τύπος της Παλαιάς Διαθήκης και το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ είναι το αντίτυπο της Καινής Διαθήκης.

Για περισσότερες λεπτομέρειες για το "σάββατο του πιστού", ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ**» (κωδικός 22).

(Γ) ΤΑ ΖΩΝΤΑΝΑ ΝΕΡΑ

Ο Ιησούς Χριστός, μιλώντας για το Πνεύμα, το οποίο επρόκειτο να πάρουν οι πιστοί, το παρομοίαζε με νερό, όχι όμως με φυσικό νερό, αλλά με πνευματικό νερό που θα αναβλύζει μέσα από κάθε καρδιά που διψά την παρουσία του Θεού: «*Κατά δε την τελευταίαν ημέραν την μεγάλην της εορτής ίστατο ο Ιησούς και έκραξε λέγων· Εάν τις διψά, ας έρχηται προς Εμέ και ας πίνη. Όστις πιστεύει εις εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ΥΔΑΤΟΣ ΖΩΝΤΟΣ θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού*» (Ιωάννης Ζ/7:37-38).

Τα ίδια λόγια είχε πει ο Ιησούς και στη γυναίκα Σαμαρείτισσα, την οποία συνάντησε στο πηγάδι του Ιακώβ στην πόλη Σιχάρ της Σαμάρειας: «*Απεκρίθη ο Ιησούς και είπε προς αυτήν· Πας όστις πίνει εκ του ύδατος τούτου θέλει διψήσει πάλιν· όστις όμως πίνη εκ του ύδατος, το οποίον Εγώ θέλω δώσει εις αυτόν, δεν θέλει διψήσει εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ, το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γείνει εν αυτό πηγή ΥΔΑΤΟΣ ΑΝΑΒΑΥΖΟΝΤΟΣ εις ζωήν*

αιώνιον» (Ιωάννης Δ/4:13-14).

Και στις δύο περιπτώσεις ο Ιησούς διακηρύττει ότι Αυτός είναι που δίνει το **ζωντανό νερό**, γιατί Αυτός είναι η πηγή που αναβλύζει, Αυτός είναι το **Πνεύμα το ζωοποιούν** (Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:45) και Αυτός είναι που δίνει την **αιώνια ζωή** σε όσους διψούν πνευματικά (Α΄ Ιωάννου Ε/5:20):

- «...Εάν τις διψά, **ας έρχηται προς ΕΜΕ και ασ πίνη...**»
- «...Όστις όμως πή εκ του ύδατος, **το οποίον ΕΓΩ θέλω δώσει εις αυτόν...**»

Εάν θέλουμε να δούμε κάποιον πόσο είναι ειλικρινής, γνήσιος μαθητής του Ιησού, θα πρέπει να δούμε εάν η ζωή του είναι πλημμυρισμένη με το **Πνεύμα** του Θεού, με τον **καρπό** του Πνεύματος και με τα **χαρίσματα** του Πνεύματος, εάν η ζωή του είναι πλημμυρισμένη με το **ζωντανό νερό**, που είναι ο Κύριος Ιησούς Χριστός. Μπροστά στον Θεό δεν μπορεί κανένας μας να κρυφτεί, ή είμαστε ενώπιόν Του καθαροί και άγιοι ή δεν είμαστε, ή είμαστε δικοί Του και εκτελούμε τον Λόγο Του ή δεν είμαστε. Ενδιάμεσες καταστάσεις για τον Θεό δεν υπάρχουν, ή είμαστε θερμοί (*αποκλειστικά δικοί Του*), ή είμαστε ψυχροί (*παραδομένοι στον εχθρό της ψυχής*), καταστάσεις χλιαρής πνευματικής ζωής ανήκουν στον Διάβολο: «*Εξεύρω τα έργα σου, ότι ούτε ψυχρός είσαι ούτε ζεστός· είτε να ήσο ψυχρός ή ζεστός· ούτως, επειδή είσαι ΧΛΙΑΡΟΣ και ούτε ψυχρός ούτε ζεστός, μέλλω να σε εξεμέσω εκ του στόματός μου*» (Αποκάλυψη Γ/3:15-16).

Ο Θεός θέλει να μιλήσει μέσα σε κάθε καρδιά των αγίων Του και να τους δείξει όλη την ενέργειά Του στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, να τους δείξει ότι ο απώτερος σκοπός Του είναι τα δικά Του παιδιά, η εκκλησία Του, να είναι «*άγιοι και άμωμοι ενώπιον Αυτού διά της αγάπης...*» (Εφεσίους Α/1:4). Δεν πρέπει να ξεχνάμε το γεγονός ότι όλη η ένταση της ενέργειας του Θεού είναι να γεμίσει τα παιδιά Του με την παρουσία Του, τη δόξα Του, την ομορφιά Του και το μεγαλείο Του, να γεμίσει τους αγίους με τον εαυτό Του και να κατοικήσει ο Θεός με το άγιο Πνεύμα Του πλήρως μέσα τους.

Αυτό ήταν το θέλημα του Θεού απαρχής για τον άνθρωπο, ήταν μέσα στην πρόθεσή Του, πριν ακόμα δημιουργήσει τον κόσμο. Ο Θεός μέσα στην πρόθεση Του ήταν να κατοικήσει **"εν ημίν"** (μέσα μας), πλούσια και να μας δώσει να απολαύσουμε τον εαυτό Του και σύμφωνα με τις θαυμαστές υποσχέσεις Του μια ημέρα (όσοι μείνουμε ενωμένοι μαζί Του) να απολαύσουμε τις ευλογίες που μας έχει ετοιμάσει στον ουρανό, να απολαύσουμε τον ίδιο τον Κύριο με ευλογίες που σπάνια ή ελάχιστα έχουν δοθεί σε πιστό άνθρωπο επάνω στη γη.

Ο απόστολος Παύλος αναφέρει μία θαυμαστή εμπειρία που είχε, όταν αρπάχτηκε στον ουρανό και άκουσε πράγματα ανεκλάλητα. Δεν αναφέρει ότι ήταν αυτός που αρπάχτηκε, αλλά αυτό δεν μειώνει καθόλου τη βαρύτητα της μαρτυρίας του, αντίθετα την αυξάνει, καθόσον λόγω των συγκλονιστικών αποκαλύψεων που του δόθηκαν στον ουρανό, με αυτόν τον τρόπο αποφεύγει να προχωρήσει παραπέρα για όσα είδε και άκουσε:

«Γνωρίζω άνθρωπον εν Χριστώ προ ετών δεκατεσσάρων (είτε εντός του σώματος δεν εξεύρω, είτε εκτός του σώματος δεν εξεύρω, ο Θεός εξέρει) ότι ηρπάγη ο τοιούτος έως ΤΡΙΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ.

Και γνωρίζω τον τοιούτον άνθρωπον (είτε εντός του σώματος είτε εκτός του σώματος δεν εξεύρω, ο Θεός εξέρει), ότι ηρπάγη εις τον ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ και ήκουσεν ανεκλάλητα λόγια, τα οποία δεν συγχωρείται εις άνθρωπον να λαλήση....»
(Α΄ Κορινθίους 1Β/12:2-4).

Ίσως κάποιος να εκφράσει την εύλογη απορία **"γιατί δεν συγχωρείται σε άνθρωπο να μιλήσει και να αποκαλύψει αυτά που είδε και άκουσε;"** Πιστεύω πως, εάν τις θαυμαστές αποκαλύψεις του Κυρίου, τις πούμε σε κάποιον φθειρόμενο άνθρωπο, που είναι σαρκικός, δεν θα μπορεί να τις εννοήσει και θα τις απορρίψει και το πιο τραγικό θα είναι ότι θα τις "ποδοπατήσει", κάτι που ο Ιησούς μας συνέστησε να είμαστε προσεκτικοί πως θα διαχειριζόμαστε τον άγιο Λόγο Του: **«Μη δώσητε το ΑΓΙΟΝ εις τους κύνας μηδέ ρίμητε τους ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ σας εμπροσθεν των χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αυτούς με τους πόδας αυτών και στραφέντες**

σας διασχίσωσιν» (Ματθαίος Ζ/7:6).

Είναι πολύ σοβαρός και ταυτόχρονα πολύ σκληρός αυτός ο λόγος του Κυρίου Ιησού, καθόσον "κύνες" και "χοίροι" δεν είναι μόνο οι απερίτμητοι, οι άνθρωποι που είναι παραδομένοι στην αμαρτία, ζώντας μακριά από τον Θεό και έξω από τις επαγγελίες Του, αλλά είναι και οι σαρκικοί χριστιανοί που ζουν μέσα στη σάρκα και στα πάθη και δεν μπορούν να εννοήσουν τα "πνευματικά", με αποτέλεσμα όχι μόνο να καταπατούν το "άγιον" του Κυρίου, αλλά να κατασχίζουν και αυτούς που έχουν αυτές τις θαυμαστές αποκαλύψεις *«...και στραφέντες σας διασχίσωσιν»*.

(Δ) «ΕΠΙ ΠΑΣΑΝ ΣΑΡΚΑΝ»

Ο Θεός είναι ΠΝΕΥΜΑ και πρόθεσή Του, πριν ακόμα γίνει ο κόσμος, ήταν να εκχέει το Πνεύμα Του *«επί πάσαν σάρκαν»*. Ο Θεός είχε προγνώσει την πτώση του ανθρώπου και είχε σχεδιάσει τη σωτηρία του και το πως θα γινόταν "όμοιος με Αυτόν". Σε πρώτη φάση ήταν να κατοικήσει **"μεταξύ"** των ανθρώπων", κατοικώντας, χωρίς μέτρο, μέσα στον Υιό Του και σε δεύτερη φάση ήταν να κατοικήσει **"μέσα"** στις καρδιές τους, πλημμυρίζοντάς τους με το Πνεύμα Του. Αυτή την πρόθεση την αναφέρει ο προφήτης Ιωήλ και την επαναλαμβάνει ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής:

- **ΙΩΗΛ Β/2:28** *«Και μετά ταύτα θέλω εκχέει ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ επί πάσαν σάρκα· και θέλουσι ΠΡΟΦΗΤΕΥΣΕΙ οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας· οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ΕΝΥΠΝΙΑΣΘΗ ΕΝΥΠΝΙΑ, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί ΟΡΑΣΕΙΣ»*.

- **ΠΡΑΞΕΙΣ Β/2:15-17** *«Διότι ούτοι δεν είναι μεθυσμένοι, καθώς σεις νομίζετε· διότι είναι τρίτη ώρα της ημέρας· αλλά τουτο είναι το ρηθέν διά του προφήτου Ιωήλ . . .*

. . . Και εν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, Θέλω εκχέει ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ επί πάσαν σάρκα, και θέλουσι προφητεύσει οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, και οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί οράσεις, και οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ενυπνιασθή ενύπνια».

Ο προφήτης Ησαΐας συνέχεια αναφέρεται για το θαυμαστό αυτό γεγονός, δίνοντας προφητικές αποκαλύψεις, που γεμίζουν την καρδιά του πιστού με πνευματική ευφροσύνη. Στο κεφάλαιο ΜΔ/44:1-3 γράφει:

«1. Αλλά τώρα άκουσον, δούλε μου Ιακώβ, και Ισραήλ τον οποίον εξέλεξα.

2. Ούτω λέγει Κύριος, όστις σε έκαμε και σε έπλασεν εκ κοιλίας και θέλει σε βοηθήσει· Μη φοβού, δούλε μου Ιακώβ, και συ, Ιεσουρούν, τον οποίον εξέλεξα.

3. Διότι θέλω εκχέει ΥΔΩΡ επί τον διψώντα και ποταμούς επί την ξηράν· θέλω εκχέει το ΠΝΕΥΜΑ Μου επί το σπέρμα σου και την ΕΥΛΟΓΙΑΝ Μου επί τους εκγόνους σου».

Ο χαρακτηρισμός «**Ιεσουρούν**» είναι ένα χαϊδευτικό όνομα που αναφέρεται στον αγαπητό λαό του Θεού, που την εποχή εκείνη ήταν ο Ισραήλ και σήμερα είναι η εκκλησία Του, όχι βέβαια η κατεστημένη ανά τον κόσμο εκκλησία (με όποια ορολογία και εάν είναι γνωστή), αλλά η αληθινή εκκλησία του Θεού, που την αποτελούν άνθρωποι αμαρτωλοί που πλύθηκαν με το αίμα της θυσίας του Υιού Του και που τώρα έχουν αφιερώσει και παραχωρήσει τον εαυτό τους ολοκληρωτικά σ' Αυτόν και έχουν γεμίσει με το άγιο Πνεύμα Του. Αυτή είναι η αληθινή εκκλησία του Θεού.

Γράφει λοιπόν ο Ησαΐας «*διότι θέλω εκχέει ΥΔΩΡ επί τον διψώντα και ποταμούς επί την ξηράν...*». Γι' αυτό το ζωντανό νερό μιλούσε ο Ιησούς στην Σαμαρείτισσα, που την συνάντησε στο πηγάδι του Ιακώβ (βλ. Ιωάννης Δ/4) και αυτό το νερό εννοούσε όταν έλεγε «*εάν κάποιος διψά, ας έρχεται προς ΕΜΕΝΑ και ας πίνει*» (Ιωάννης Ζ/7:37). Ο Κύριος Ιησούς μιλούσε για το ζωντανό νερό, που είναι η έκχυση του αγίου Πνεύματος του Θεού και που θα ερχόταν σαν πλημμύρα επάνω στους εκζητούντας.

Και συνεχίζει ο Ησαΐας, λέγοντας «*...θέλω εκχέει το Πνεύμα Μου επί το ΣΠΕΡΜΑ σου και την ευλογία μου επί τους ΕΚΓΟΝΟΥΣ σου*». Μια ευλογία που δεν θα περιοριζόταν σε χρονικά όρια και πλαίσια, αλλά θα ήταν για όλες τις γενιές, γεγονός που ο απόστολος Πέτρος, πλημμυρισμένος από το Πνεύμα του Θεού, το

επισήμανε την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν οι συγκεντρωμένοι Ισραηλίτες τον ρώτησαν «*τι πρέπει να κάμωμεν άνδρες αδελφοί;*» Ο Πέτρος τους απάντησε:

«ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και ΑΣ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την ΔΩΡΕΑΝ του αγίου Πνεύματος. . .

. . . Δ ι ό τ ι ΠΡΟΣ εσάς είναι η επαγγελία, και ΠΡΟΣ τα τέκνα σας, και ΠΡΟΣ πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών» (Πράξεις Β/2:38-39).

Η σειρά της πνευματικής πορείας του ανθρώπου, που εκζητεί και δέχεται τον Κύριο Ιησού στη ζωή του, είναι όπως ακριβώς την περιέγραψε ο Πέτρος:

- (1) **ΜΕΤΑΝΟΙΑ** (αφού πρώτα ακούσει και πιστέψει στον Λόγο του Θεού).
- (2) **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ** στο όνομα του Κυρίου Ιησού (αφού ομολογήσει τον Ιησού Χριστό ως προσωπικό του σωτήρα - βλ. Ρωμαίους Ι΄/10:9-10).
- (3) **ΒΑΠΤΙΣΜΑ (δωρεά) ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**

Όταν ο Πέτρος μίλησε για την 3^η περίπτωση, τη δωρεά του αγίου Πνεύματος, δεν σταμάτησε εκεί, αλλά προχώρησε σε περισσότερες αποκαλύψεις. Είπε «...και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος, **Δ Ι Ο Τ Ι**...», εδώ λέγοντας «διότι» ερμηνεύει αυτό που αναφέρει ο Ησαΐας ότι *«θέλω εκχέει το Πνεύμα Μου επί το σπέρμα σου και την ευλογία μου επί τους εκγόνους σου»* (κεφ.ΜΔ/44:3), «...**Δ Ι Ο Τ Ι** προς **ΕΣΑΣ** είναι η επαγγελία, και προς τα **ΤΕΚΝΑ** σας, και προς **ΠΑΝΤΑΣ** τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών...»

Υπάρχει μία μεγάλη παγκόσμια κίνηση αναγεννημένων πιστών, που δέχονται και διακηρύττουν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής, που συνοδευόταν με το «λαλείν ξένες γλώσσες» ήταν **μόνο** για την πρώτη αποστολική περίοδο. Το ερώτημα είναι πως, εάν πιστεύουμε ότι ο Κύριος Ιησούς μας έχει προσκαλέσει και

μας έχει αναγεννήσει με τον Λόγο Του και το Πνεύμα Του, τότε η επαγγελία της δωρεάς του Πνεύματός Του είναι για τον καθένα μας προσωπικά, σε όλες τις εποχές «..και προς πάντας τους εις **ΜΑΚΡΑΝ...**». Στα κεφάλαια που ακολουθούν θα αναφέρουμε πολλές λεπτομέρειες για τη θαυμαστή αυτή αποκάλυψη του Λόγου του Θεού και θα δούμε θαυμαστά πράγματα, τα οποία ο Κύριος απέκρυψε από τους σοφούς, τους γραμματείς και τους μεγιστάνες αυτού του κόσμου και τα αποκάλυψε στα μωρά, στα ασθενή και στα εξουθενωμένα και αυτό το έκανε «*δια να μη κωλυθή ουδεμία σαρξ ενώπιον Αυτού*» (Α΄ Κορινθίους Α/1:29).

Ο Ιησούς δεν ήρθε εδώ στη γη στους σοφούς και στους μεγιστάνες της εποχής εκείνης, αλλά ήρθε στον Πέτρο, στον Ιωάννη και στους άλλους μαθητές, ήρθε σε ταπεινούς και απλούς ψαράδες και σήμερα δίνει το Πνεύμα Του σ' αυτούς που με απλότητα και ειλικρίνεια το εκζητούν στη ζωή τους.

Ο Ιησούς δεν κάνει διακρίσεις σε πλούσιους και φτωχούς, σε μικρούς και μεγάλους, σε δούλους και ελεύθερους, σε μορφωμένους και αμόρφωτους, ή σε όποιες άλλες κατηγορίες ανήκουν, αλλά διακρίνει τους ανθρώπους μόνο σε δύο κατηγορίες, τους διακρίνει σε **ΤΑΠΕΙΝΟΥΣ** και σε **ΥΠΕΡΗΦΑΝΟΥΣ** και συνήθως διαπιστώνουμε ότι οι πλούσιοι είναι υπερήφανοι και αλαζόνες, ενώ οι φτωχοί έχουν απλότητα και ταπεινότητα και γι' αυτό ο Ιησούς τους αποκαλύπτεται πιο συχνά, χωρίς αυτό να είναι ο κανόνας ή ο Κύριος να θέλει τη φτώχεια.

Κάνε ένα ερώτημα στον εαυτό σου και εξέτασε για να δεις σε ποια από τις δύο κατηγορίες ανήκεις, στους ταπεινούς, ή στους υπερήφανους;

(Ε) ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, η Αγία Γραφή, χρησιμοποιεί για το «βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα» διάφορες εκφράσεις, ορολογίες και χαρακτηρισμούς, τα οποία όλα εκφράζουν πάντοτε το ίδιο γεγονός. Αυτό συμβαίνει γιατί ο Θεός θέλει να μας δείξει

και να μας φανερώσει τον πολυποίκιλο χαρακτήρα της αγάπης Του για τον αμαρτωλό άνθρωπο, τον οποίο αγάπησε με *«αιώνια αγάπη»*, θυσιάζοντας για τη σωτηρία του τον Υιό Του.

- **Αναφέρεται** ότι το άγιο Πνεύμα είναι *«δύναμις εξ ύψους»*, γιατί θέλει να μας δείξει ότι ο Θεός, όχι μόνο κατοικεί μέσα μας, αλλά ταυτόχρονα μας ντύνει και με τη δύναμή Του.
- **Αναφέρεται** ότι το άγιο Πνεύμα είναι η *«επαγγελία του Πατρός»*, γιατί θέλει να μας δείξει ότι αυτό ήταν υπόσχεση του Πατέρα και εφόσον το υποσχέθηκε, το δίνει, είναι μια δική Του επαγγελία.
- **Αναφέρεται** ότι το άγιο Πνεύμα είναι η *«δωρεά του Θεού»*, γιατί θέλει να μας δείξει ότι δεν το αξίζαμε, γιατί είμαστε γεμάτοι αμαρτία (βλ. Ησαΐας Α/1:6, ΞΔ/64:6, Ρωμαίους Γ/3:10-23, κλπ), αλλά ο Κύριος μέσα στην αγάπη Του και στο έλεός Του για εμάς, είχε σχεδιάσει το θαυμαστό έργο της σωτηρίας μας *«προ καταβολής κόσμου»* (Α΄ Πέτρου Α/1:18-19) δια μέσου της θυσίας του Ιησού Χριστού.

Πιο αναλυτικότερα, οι ονομασίες και οι χαρακτηρισμοί που συναντάμε μέσα στην Βίβλο για τη θαυμαστή εμπειρία της Πεντηκοστής είναι οι παρακάτω. Σε όσες περιπτώσεις, μέσα στο ίδιο εδάφιο, αναφέρονται περισσότερες από μία ονομασίες ή χαρακτηρισμοί, όπως στο Λουκάς ΚΔ/24:49 (*«επαγγελία του Πατρός»* και *«δύναμις εξ ύψους»*), οι περιπτώσεις αναγράφονται ξεχωριστά, επαναλαμβανόμενες:

(1) Β Α Π Τ Ι Σ Μ Α ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Διότι ο μεν Ιωάννης εβάπτισεν εν ύδατι, σεις όμως θέλετε ΒΑΠΤΙΣΘΗ εν Πνεύματι αγίω ουχί μετά πολλὰς ταύτας ημέρας» (Πράξεις Α/1:5).

«...Εγώ μεν σας βαπτίζω εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος είναι ισχυρότερός μου ...θέλει σας ΒΑΠΤΙΣΕΙ εν Πνεύματι αγίω και πυρί» (Ματθαίος Γ/3:11).

«Εις όποιον ίδης το Πνεύμα καταβαίνον και μένον επ' αυτόν,

ούτος είναι ο ΒΑΠΤΙΖΩΝ εν Πνεύματι αγίω» (Ιωάννης Α/1:33).

(2) ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«...Και θέλετε λάβει την ΔΩΡΕΑ του αγίου Πνεύματος, διότι προς εσάς είναι η επαγγελία...» (Πράξεις Β/2:38).

«...Και εξεπλάγησαν οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι ήλθον μετά του Πέτρου, ότι η ΔΩΡΕΑ του αγίου Πνεύματος εξεχύθη και επί τα έθνη» (Πράξεις Ι'/10:45).

(3) ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

«Αφού λοιπόν υψώθη διά της δεξιάς του Θεού και έλαβε παρά του Πατρός την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ του αγίου Πνεύματος, εξέχεε τούτο, το οποίον τώρα σεις βλέπετε και ακούετε...» (Πράξεις Β/2:33).

«Διά να έλθη εις τα έθνη η ευλογία του Αβραάμ διά Ιησού Χριστού, ώστε να λάβωμεν την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ του Πνεύματος διά της πίστεως» (Γαλάτας Γ/3:14).

«...Εις τον οποίον (λόγον της αληθείας) και πιστεύσαντες εσφραγίσθητε με το Πνεύμα το άγιον της ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ, το οποίο (Πνεύμα /αρχ. "ό") είναι ο αρραβών της κληρονομίας ημών...» (Εφεσίους Α/1:13-14).

(4) ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

«Και συνεργόμενος μετ' αυτών, παρήγγειλε να μη απομακρυνθώσιν από Ιεροσολύμων, αλλά να περιμένωσι την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ του Πατρός, την οποίαν ηκούσατε, είπε, παρ' εμού...» (Πράξεις Α/1:4).

«Και ιδού, εγώ αποστέλλω την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ του Πατρός μου εφ' υμάς· σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ, εωσού ενδυσθήτε δύναμιν εξ ύψους» (Λουκάς ΚΔ/24:49).

(5) ΔΥΝΑΜΙΣ ΕΞ ΥΨΟΥΣ

«Αλλά θέλετε λάβει ΔΥΝΑΜΙΝ, όταν επέλθη το άγιον Πνεύμα εφ' υμάς, και θέλετε είσθαι εις Εμέ μάρτυρες» (Πράξεις Α/1:8).

«...Και ιδού, εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου

εφ' υμάς· σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ, εωσού εν-
δυθήτε **ΔΥΝΑΜΙΝ** εξ ύψους...» (Λουκάς ΚΔ/24:49).

(6) **Λ Α Μ Β Α Ν Ω ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ**

«...Είπε προς αυτούς· **ΕΛΑΒΑΤΕ Πνεύμα άγιον** αφού επιστεύ-
σατε; οι δε είπον προς αυτόν· Αλλ' ουδέ αν υπάρχη Πνεύμα
άγιον ηκούσαμεν» (Πράξεις ΙΘ/19:2).

(7) **ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ - ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΤΟΥ ΑΓ. ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**

«Εις τον οποίον (λόγον της αληθείας) και πιστεύσαντες **ΕΣΦΡΑ-
ΓΙΣΘΗΤΕ** με το Πνεύμα το άγιον της επαγγελίας, το οποίο
(Πνεύμα /αρχ. "ό") είναι ο **ΑΡΡΑΒΩΝ** της κληρονομίας ημών, με-
χρι της απολυτρώσεως του αποκτηθέντος λαού αυτού, εις έ-
παινον της δόξης αυτού» (Εφεσίους Α/1:13-14).

«...Και μη λυπέιτε το Πνεύμα το άγιον του Θεού, με το οποίον
ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗΤΕ διά την ημέραν της απολυτρώσεως» (Εφε-
σίους Δ/4:30).

«Ο δε βεβαιών ημάς μεθ' υμών εις Χριστόν και ο χρίσας ημάς
είναι ο Θεός, όστις και **ΕΣΦΡΑΓΙΣΕΝ** ημάς και έδωκε τον **ΑΡ-
ΡΑΒΩΝΑ** του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών» (Β' Κοριν-
θίους Α/1:21-22).

«Εκείνος δε, ο οποίος έπλασεν ημάς δι' αυτό τούτο, είναι ο
Θεός, ο οποίος και έδωκεν εις ημάς τον **ΑΡΡΑΒΩΝΑ** του
Πνεύματος» (Β' Κορινθίους Ε/5:5).

(8) **Π Λ Η Ρ Ω Σ Η ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**

Όταν μέσα στον Λόγο του Θεού συναντάμε τον όρο «**πλή-
ρωση του αγίου Πνεύματος**», δεν πρόκειται για την εμπειρία
της Πεντηκοστής, που αφορά το βάπτισμα εν Πνεύματι αγίω,
όπως αναλυτικά αναφέρθηκε στις παραπάνω περιπτώσεις, αλλά
πρόκειται για μια συνεχή εμπειρία που ακολουθεί την αρχική
(άπαξ) εμπειρία της Πεντηκοστής.

Το βάπτισμα του πιστού με το άγιο Πνεύμα είναι η αρχή, η
αφετηρία της καθημερινής πλήρωσης του πιστού με το Πνεύμα

του Κυρίου. Ο κάθε αναγεννημένος πιστός ζητεί από τον Κύριο να του δώσει την επαγγελία του Πνεύματός Του και ο Κύριος σύμφωνα με την υπόσχεσή Του αυτό το κάνει, **αλλά ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟ**, πρέπει μετά από αυτό και συνέχεια ο πιστός να πληρώνεται (να γεμίζει) με το άγιο Πνεύμα και αυτό ο απόστολος Παύλος, που είναι ο απολογητής και ο ερμηνευτής των αποκαλύψεων του Θεού, το συνιστά συνέχεια μέσα στις επιστολές του:

«...Και μη μεθύσκεσθε με οίνον, εις τον οποίον είναι ασωτία, αλλά ΠΛΗΡΟΥΣΘΕ διά του Πνεύματος, λαλούντες μεταξύ σας με ψαλμούς και ύμνους και ωδές πνευματικές, άδοντες και ψάλλοντες εν τη καρδία υμών εις τον Κύριον...» (Εφεσίους Ε/5:18-19).

«Το Πνεύμα ΜΗ ΣΒΥΝΕΤΕ, προφητείας μη εξουθενείτε. Πάντα δοκιμάζετε, το καλόν κατέχετε» (Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/5:19-21).

Μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε ότι Πέτρος και ο Ιωάννης, μετά τη θεραπεία του εκ γενετής χωλού, τους συνέλαβαν οι αρχιερείς και τους έστησαν στο συνέδριο και τους απείλησαν να μη διδάσκουν στο όνομα του Ιησού. Όταν τους άφησαν ελεύθερους, ήρθαν προς τους οικείους τους, όπου τους διηγήθηκαν όλα όσα ακριβώς συνέβησαν. Μετά, όλοι μαζί, ύψωσαν φωνή λατρείας και δοξολογίας προς τον Κύριο. Αναφέρει η Βίβλος ότι *«μετά δε την δέησιν αυτών εσεισθη ο τόπος όπου ήσαν συνηγμένοι, και ΕΠΛΗΣΘΗΣΑΝ άπαντες Πνεύματος αγίου και ελάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρρησίας»* (Πράξεις Δ/4:31).

Οι απόστολοι, Πέτρος και Ιωάννης και οι υπόλοιποι μαθητές, ήσαν βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα, πριν από λίγες ημέρες, εδώ μας λέγει ότι οι βαπτισμένοι απόστολοι και οι λοιποί **επλήσθησαν** (γέμισαν) όλοι με το άγιο Πνεύμα, που φανερώνει πως η ΠΛΗΡΩΣΗ με το Πνεύμα είναι μια ενέργεια, που ακολουθεί το ΒΑΠΤΙΣΜΑ με το Πνεύμα και αυτό το γεγονός είναι κάτι το συνεχές. Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στο «Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ».

... / / / ...

Κεφάλαιο ΕΚΤΟ

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ

ΤΩΝ ΑΝΤΙΦΡΟΝΟΥΝΤΩΝ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΘΕΜΑ

1. Κανένας αναγεννημένος πιστός, σε όποια ομολογία, ή ομάδα, ή κίνηση και εάν ανήκει, δεν μπορεί να αρνηθεί ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής των 120 συγκεντρωμένων στο ανώγειο (απόστολων, αδελφών του Ιησού και λοιπών πιστών) που συνέβηκε πριν δύο χιλιάδες περίπου χρόνια, δεν ήταν μια θαυμαστή και αληθινή πραγματικότητα την οποία αναφέρει η Αγία Γραφή και **ότι η προέλευσή της ήταν από τον ίδιο τον Θεό.** Δεν υπάρχει πιστός άνθρωπος που θα μπορούσε να το αμφισβητήσει.

Εκεί όμως που έχει δημιουργεί αντιγνωμία, διαφωνία και έντονη αντιπαράθεση μεταξύ των πιστών είναι, εάν το φαινόμενο του βαπτίσματος του αγίου Πνεύματος, που συνοδεύεται από την ομιλία των ξένων γλωσσών είναι και για σήμερα. Κατά συνέπεια, το ερώτημα είναι, εάν όσοι πιστοί λένουν ότι είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα και μιλούν ξένες γλώσσες, σαν σημείο της βάπτισής τους, **η εμπειρία τους αυτή εξακολουθεί να έχει την προέλευσή της από τον Θεό,** ή προέρχεται από κάποια άλλη πηγή ή αιτία; Μερικοί ισχυρίζονται ότι πρόκειται για αυθυποβολή, ή ότι είναι από τον εχθρό της ψυχής. Ποια είναι η αλήθεια;

Θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι οι θρησκευτικοί άρχοντες της εποχής του Ιησού, Τον απέρριψαν. Δεν δέχτηκαν Αυτόν που ήταν η σωτηρία τους, ισχυρίζονταν και το διακήρυτταν ανοιχτά ότι τα θαύματα που ενεργούσε ο Ιησούς, τα ενεργούσε διά μέσου του Βελζεβούλ, του άρχοντα των δαιμονίων (βλ. Ματθαίος 12:24-28). Απέρριψαν τον Ιησού Χριστό, ως τον αναμενόμενο Μεσσία, παρ' όλο που ο Ιησούς εκπλήρωσε κατά πάντα

κάθε προφητικό λόγο από τις Γραφές, τις οποίες αυτοί διάβαζαν και γνώριζαν.

Αυτό το έκαναν γιατί αρνήθηκαν να ερευνήσουν τις Γραφές με ταπεινό και απλό πνεύμα και έτσι να δοκιμάσουν την εγκυρότητα των ισχυρισμών του Ιησού. **Είχαν μάτια τυφλωμένα από την παράδοση των ανθρώπων με την οποία ακύρωναν τον αληθινό Λόγο του Θεού** (βλ. Μάρκος Ζ/7:8-9,13). Είχαν ακολουθήσει το ΓΡΑΜΜΑ του νόμου του Θεού και όχι το αποκαλυπτικό ΠΝΕΥΜΑ του νόμου, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να δουν καθαρά, τι ο Θεός (τον οποίο "λάτρευαν") τους αποκάλυπτε δια μέσου των αγίων προφητών Του.

Το αποτέλεσμα αυτής της κατάστασης ήταν πως, όταν **ΗΡΘΕ** ο Μεσσίας που με τόση λαχτάρα και πόθο περίμεναν και **ΠΕΡΠΑΤΗΣΕ** ανάμεσά τους και **ΕΖΗΣΕ** ανάμεσά τους και **ΕΝΗΡΓΗΣΕ** **θαυμαστά** ανάμεσά τους, να μη μπορέσουν να Τον αναγνωρίσουν. Δεν αναγνώρισαν ότι είναι *«η οδός, η αλήθεια και η ζωή»* (Ιωάννης ΙΔ/14:6), *«η ανάσταση και η ζωή»* (Ιωάννης ΙΑ/11:25), *«το φως του κόσμου»* (Ιωάννης Η/8:12), *«ο Εμμανου-ΗΛ»*, δηλαδή «ο ΗΛ (Θεός) μεθ' ημών» (Ματθαίος Α/1:23), *«ο παντοκράτωρ»* (Αποκάλυψη Α/1:8). Η κατάληξη της άγνοιας της αλήθειας ήταν ότι σταύρωσαν Αυτόν που είναι **“Η”** Αλήθεια.

Στη μελέτη μας αυτή, για να μην κάνουμε και εμείς σήμερα στο ίδιο λάθος που έκαναν τότε οι θρησκευτικοί άρχοντες του λαού Ισραήλ, θα στραφούμε αποκλειστικά στον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, που είναι η μοναδική πηγή αλήθειας και θα δώσουμε απάντηση στο ερώτημα: **«Η εμπειρία της Πεντηκοστής που συνοδευόταν από το φαινόμενο της ομιλίας των ξένων γλωσσών, είναι και για εμάς σήμερα, ναι ή όχι;»**

2. Στη συνέχεια θα αναφερθούν όλα τα βασικά επιχειρήματα των υποστηρικτών της άποψης ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και το «λαλείν ξένες γλώσσες» ήταν **μόνο** για την πρώτη αποστολική εκκλησία και θα γίνει λεπτομερή παρουσίαση **τι η Βίβλος αναφέρει** για την κάθε περίπτωση ξεχωριστά.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 1°

«Δεν βρισκόμαστε ακόμα ΜΕΣΑ στις έσχατες ημέρες»

«Η εμπειρία της Πεντηκοστής ήταν μια βασική ανάγκη για την πρώτη αποστολική εκκλησία, ήταν η «πρώιμος βροχή» που αναφέρεται στον προφήτη Ιωήλ (βλ. Β/2:23) και θα είναι πάλι στους έσχατους καιρούς ως η «όψιμος βροχή», πριν έρθει η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και επιφανής (Ιωήλ Β/2: 31). Κατά συνέπεια, ακόμα δεν είμαστε μέσα στις έσχατες ημέρες και δεν υπάρχει η όψιμη βροχή του αγίου Πνεύματος.»

(Α) Η ΕΚΠΛΗΡΩΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΙΩΗΛ

1. Το πρώτο και βασικό γεγονός που θα εξετάσουμε είναι τι έλεγαν και **τότε** εκπληρώθηκαν οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης για την έκχυση του αγίου Πνεύματος του Θεού επάνω στους πιστούς. Στο βιβλίο του προφήτη Ιωήλ διαβάζουμε: *«Και μετά ταύτα θέλω εκχέει το Πνεύμά Μου επί πάσαν σάρκα· και θέλουσι ΠΡΟΦΗΤΕΥΣΕΙ οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας· οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ΕΝΥΠΝΙΑΣΘΗ ενύπνια, οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί ΟΡΑΣΕΙΣ»* (Ιωήλ Β/2:28).

Στην προφητεία αυτή, πολύ καθαρά ο Λόγος του Θεού **συνδέει** την έκχυση του αγίου Πνεύματος με την προφητεία, τα ενύπνια και τις οράσεις. Αυτό σημαίνει ότι εάν εκπληρώθηκε η προφητεία αυτή, τότε τα φαινόμενα αυτά θα ακολουθούσαν τους πιστούς και θα ήταν αναπόσπαστο μέρος της λατρείας τους και γενικά του τρόπου με τον οποίο ο Θεός θα αποκάλυπτε τις βουλές Του στο λαό Του.

Ερχόμαστε στην περίοδο της Καινής Διαθήκης και διαβάζουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, **τι ακριβώς συνέβηκε** την ημέρα της 4^{ης} κατά σειρά εορτής των Ιουδαίων, της «Πεντηκοστής», που την εόρταζαν τον 3^ο μήνα Σιβάν, πενήντα ημέρες μετά την 3^η εορτή του «Δράγματος» (ή των «Απαρχών εκ του Θερισμού»), που την εόρταζαν στις 17 του 1^{ου} μήνα Νισάν. Το τι ακρι-

βώς συνέβηκε την ημέρα εκείνη, ήδη το έχουμε αναφέρει σε προηγούμενα κεφάλαια, αλλά θα το επαναλαμβάνουμε συχνά και σε επόμενα κεφάλαια, γιατί είναι **το κεντρικό θέμα** ολόκληρου του βιβλίου, αλλά σε κάθε επανάληψη που θα γίνεται, θα αναφέρεται και κάποια **ιδιαιτέρη λεπτομέρεια** που θα έχει άμεση σχέση με το θέμα του κεφαλαίου που θα εξετάζουμε. Γράφει στο Β' / 2^ο κεφάλαιο των Πράξεων:

«1. Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. 2. Και εξαίφνης έργεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγένισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι 3. και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, 4. και ΕΠΛΗΣΘΗΣΑΝ άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνευμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν» (Πράξεις Β/2:1-4).

Εδώ έχουμε την εκπλήρωση της προφητείας του Ιωήλ, γεγονός αναντίρρητο, καθόσον στη συνέχεια ο απόστολος Πέτρος το επιβεβαίωσε στο συγκεντρωμένο πλήθος, επαναλαμβάνοντας τα λόγια της προφητείας:

«14. Σταθείς δε ο Πέτρος μετά των ένδεκα, ύψωσε την φωνήν αυτου και ελάλησε προς αυτούς· Άνδρες Ιουδαίοι και πάντες οι κατοικούντες την Ιερουσαλήμ, τούτο ας ήναι γνωστόν εις εσάς και ακούσατε τους λόγους μου 16. τούτο είναι το ρηθέν διά του προφήτου Ιωήλ: 17. Και εν ταις εσχάταις ημέραις, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από του Πνεύματός Μου επί πάσαν σάρκα, και θέλουσι ΠΡΟΦΗΤΕΥΣΕΙ οι υιοί σας και αι θυγατέρες σας, και οι νεανίσκοι σας θέλουσιν ιδεί ΟΡΑΣΕΙΣ, και οι πρεσβύτεροί σας θέλουσιν ΕΝΥΠΝΙΑΣΘΗ ενύπνια» (Πράξεις Β/2:14-17).

2. Την ημέρα της Πεντηκοστής, είχαν συγκεντρωθεί στην Ιερουσαλήμ για να συμμετάσχουν στις εορταστικές εκδηλώσεις πλήθος πιστών από διάφορα μέρη του τότε γνωστού κόσμου, από Πόντο, Ασία, Φρυγία, Μεσοποταμία, Αίγυπτο, Λιβύη, Κρήτη, Ρώμη, κλπ (βλ. Πράξεις Β/2:8-11). Σε όλους αυτούς ο Πέτρος μίλησε στην Αραμαϊκή γλώσσα, την οποία γνώριζαν όλοι και δεν

υπήρχε κάποια ιδιαίτερη ανάγκη να ακούσει ο καθένας το μήνυμα στη δική του γλώσσα ή διάλεκτο.

Το ότι ήρθε το άγιο Πνεύμα και τους βάπτισε όλους και άρχισαν να μιλούν ξένες γλώσσες, άγνωστες γι' αυτούς, αυτό ήταν κάτι το πρωτόγνωρο και το διαφορετικό για όλους, **ήταν ένα ΣΗΜΕΙΟ ότι πράγματι εκπληρώθηκε η επαγγελία του Πατέρα** και ήταν (θα λέγαμε) ένα τρομερό σημείο και ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΙΟ για όλες τις γενιές, για τον καθένα που λαμβάνει το άγιο Πνεύμα του Θεού, σύμφωνα με την υπόσχεσή Του.

Παρατηρούμε ότι, ενώ ο Ιωήλ λέγει «και **ΜΕΤΑ ΤΑΥΤΑ** θέλω εκχέει το Πνεύμα Μου» (εδ. Β/2:28), ο απόστολος Πέτρος το «**μετά ταύτα**», το ερμηνεύει «**εν ταις εσχάταις ημέραις**». Είπε στο συγκεντρωμένο πλήθος: «*Διότι ούτοι δεν είναι μεθυσμένοι, καθώς σεις νομίζετε· διότι είναι τρίτη ώρα της ημέρας· **αλλά τούτο....*** (δηλαδή, αυτό το φαινόμενο των γλωσσών, που τώρα βλέπετε, η φανέρωση αυτή του Πνεύματος του Θεού) **...είναι το ρηθέν διά του προφήτου Ιωήλ: Και εν ταις ΕΣΧΑΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ, λέγει ο Θεός, θέλω εκχέει από του Πνεύματός μου επί πάσαν σάρκα...**» (Πράξεις Β/2:15-17).

Το αυτονόητο ερώτημα που γεννιέται είναι το εξής: «**Αφού η εκπλήρωση της προφητείας του Ιωήλ για την επαγγελία του αγίου Πνεύματος, έγινε πριν δύο χιλιάδες περίπου χρόνια και αφού ο Πέτρος αποκαλεί τις ημέρες εκείνες ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ, ποιες είναι, πότε αρχίζουν και πότε τελειώνουν οι έσχατες ημέρες;**». Την απάντηση θα την δώσουμε αμέσως παρακάτω με πλήρη σαφήνεια και καθαρότητα, καθόσον την απάντηση την δίνει η ίδια η Βίβλος και όχι εμείς.

(B) Η ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

1. Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε ότι οι Εβραίοι, όταν μιλούσαν για τις επτά ημέρες της εβδομάδας, τις χώριζαν σε δύο βασικές κατηγορίες, στις **ΠΡΩΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** της εβδομάδας, που ήσαν οι **4** πρώτες ημέρες (Πρώτη = η σημερινή Κυριακή, Δευτέρα, Τρίτη, Τετάρτη) και στις **ΕΣΧΑΤΕΣ ΗΜΕΡΕΣ** που ήσαν οι **3** τελευταίες ημέρες (Πέμπτη, Παρασκευή, Σάββατο).

Ολόκληρη η ιστορία του κόσμου, από τη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ του

Αδάμ μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ, χωρίζεται σε «επτά χιλιετηρίδες», που τυπολογικά αντιστοιχούν σε «επτά ημέρες» και είναι οι ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας. Από τον Αδάμ μέχρι τον ερχομό του Μεσσία έχουμε 4 χιλιετηρίδες (4000 χρόνια), που αντιστοιχούν στις 4 πρώτες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ). Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στην αρχή της «πέμπτης ημέρας» (της 5ης χιλιετηρίδας), που είναι η πρώτη από τις τρεις έσχατες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας και από τότε έχει παρέλθει η ΠΕΜΠΤΗ ΗΜΕΡΑ και η ΕΚΤΗ ΗΜΕΡΑ, βρισκόμαστε στην προσημονή της ΕΒΔΟΜΗΣ ΗΜΕΡΑΣ (ή της 3^{ης} έσχατης ημέρας), που είναι η «ΕΒΔΟΜΗ ημέρα (χιλιετηρίδα) της ανάπαυσης», που τυπολογικά αντιστοιχεί με τη χιλιετή βασιλεία του Ιησού Χριστού (βλ. Αποκάλυψη Κ/20:1-6).

Η έναρξη της χιλιετηρίδας ανάπαυσης του Θεού, θα συμβεί με τη 2η ένδοξη έλευση του Κυρίου Ιησού (Αποκάλυψη ΙΘ/19:11-16), η οποία θα συμβεί **επτά χρόνια μετά την αρπαγή της εκκλησίας** (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18, Α' Κορινθίους ΙΕ/15:51-54, Ματθαίος ΚΔ/24:36-41, Λουκάς ΙΖ/17:26-37, κλπ), κάτι που ακόμα δεν έχει συμβεί, αλλά θεωρητικά φαίνεται πως είναι ένα γεγονός, πάρα πολύ κοντά (ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το θέμα αυτό, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»).

Ο λαός Ισραήλ που απέρριψε τον Ιησού Χριστό ως Μεσσία Του πριν 2000 χρόνια περίπου, θα επιστρέψει σ' Αυτόν στην

αρχή της 3ης έσχατης ημέρας, που είναι η 7η κατά σειρά ημέρα, δηλαδή στην αρχή της έβδομης χιλιετηρίδας: «*Έλθετε και ας επιστρέψωμεν προς τον Κύριον...*» (Ωσηέ ζ´/6:1). Για τον Θεό μία ημέρα είναι σαν 1000 χρόνια και τα 1000 χρόνια είναι σαν μία ημέρα (βλ. Β΄ Πέτρου Γ/3:8, Ψαλμός 90:4) και ο λαός Ισραήλ έμεινε 2 ολόκληρες ημέρες, δηλαδή 2.000 χρόνια, στους τάφους των εθνών και την αυγή της 3^{ης} ημέρας, της 3^{ης} δηλαδή χιλιετηρίδας, θα στραφεί προς το σωτήρα του, τον ένδοξο Ιησού, προς Αυτόν του οποίου την πλευρά «*εξεκέντησαν*».

2. Σύμφωνα με την παραπάνω τυπολογία, ο Ιησούς ήρθε στην αρχή της 5^{ης} χιλιετηρίδας (ημέρας) που είναι η 1^η έσχατη ημέρα. **Αρα οι έσχατες ημέρες έχουν αρχίσει πριν δύο χιλιάδες χρόνια** και αυτό είναι που επιβεβαίωσε ο απόστολος Πέτρος, πληρωμένος από το Πνεύμα του Θεού την ημέρα της Πεντηκοστής. Αυτό αναφέρεται με πλήρη σαφήνεια στην προς Εβραίους επιστολή: «*Ο Θεός, αφού ελάλησε το πάλαι προς τους πατέρας ημών διά των ΠΡΟΦΗΤΩΝ πολλάκις και πολυτρόπως, εν ταις ΕΣΧΑΤΑΙΣ ταύταις ΗΜΕΡΑΙΣ ελάλησε προς ημάς διά του ΥΙΟΥ (αρχ. «εν Υιώ»), τον οποίον έθεσε κληρονόμον πάντων, δι' ου έκαμε και τους αιώνας*» (Εβραίους Α/1:1-2).

Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρει ότι ο Θεός στο παρελθόν («*το πάλαι*») μίλησε στους Ισραηλίτες δια μέσου των αγίων προφητών Του με πολλούς και διάφορους τρόπους («*πολλάκις και πολυτρόπως*»), στις έσχατες όμως ημέρες μίλησε «*εν Υιώ*», δηλαδή μίλησε **μέσα** από τον Υιό Του, τον Ιησού Χριστό, ο οποίος ήρθε στη Γη, πριν δύο χιλιάδες χρόνια.

Αρα οι έσχατες ημέρες δεν είναι μόνο οι έσχατες ημέρες στην εποχή του Αντίχριστου, όπως πολλοί πιστοί δέχονται, λόγω άγνοιας, αλλά είναι μια ολόκληρη περίοδος που ο Θεός την ονομάζει «**έσχατες ημέρες**» και τυπολογικά καλύπτει τις τρεις τελευταίες ημέρες της Εβραϊκής εβδομάδας, που αντιστοιχούν σε μία περιοδο τριών χιλιετηρίδων, αρχίζοντας από την Πεντηκοστή και τελειώνοντας με τη συντέλεια.

Εάν υποθετικά θεωρήσουμε ότι οι έσχατες ημέρες είναι μόνο οι σημερινές, αυτές που εμείς ζούμε, που θεωρούνται ως πρόδρομοι του Αντίχριστου, **τότε θα πρέπει να δεχτούμε** ότι ο απόστολος Πέτρος έκανε λάθος, που πολύ απλά σημαίνει ότι **λάθος** τον ενέπνευσε ο Θεός, **λάθος** ήταν το μήνυμα που κήρυξε και **λάθος** ήταν τα λόγια του Ιησού προς τους μαθητές Του όταν τους είπε ότι το άγιο Πνεύμα θα τους οδηγήσεις *«εις πάσαν την αλήθεια»* (Ιωάννης 15'/16:13). Άρα δεν τους οδήγησε στην αλήθεια, με αποτέλεσμα **Ο ΠΕΤΡΟΣ ΔΕΝ ΕΙΠΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ**.

Αυτή είναι μια άποψη και θέση όλων εκείνων που κατέχονται από άγνοια και φανατισμό. Βλέπουμε ότι ο Λόγος του Θεού που κηρύχθηκε από τον Πέτρο την ημέρα της Πεντηκοστής επιβεβαιώθηκε με σημεία και τεράστια και σαν απόδειξη του γεγονότος αυτού είναι ότι σώθηκαν τρεις χιλιάδες ψυχές (Πράξεις Β/2:41), που αποτέλεσαν την πρώτη εκκλησία.

Όταν ο Ιωήλ προφήτευσε 800 χρόνια π.Χ., οι έσχατες ημέρες δεν είχαν έρθει ακόμα, **αλλά θα ερχόντουσαν**, γιατί ήταν ένα μελλοντικό γεγονός. Αν και ο Ιωήλ δεν λέγει *«εν ταις εσχάταις ημέραις»*, αλλά λέγει *«και μετά ταύτα»*, ο Πέτρος όμως εμπνευσμένος από το Πνεύμα του Θεού ερμηνεύει το «και μετά ταύτα», ως *«εν ταις εσχάταις ημέραις»*, γιατί εάν προσέξουμε το κείμενο της προφητείας του Ιωήλ, θα διαπιστώσουμε ότι αναφέρεται στις τελευταίες (έσχατες) ημέρες και μάλιστα σε γεγονότα που θα προηγηθούν πριν έρθει η μεγάλη και επιφανής ημέρα του Κυρίου, πριν την 2^η ένδοξη έλευση του Ιησού:

«29. Και έτι επί τους δούλους μου και επί τας δούλας μου εν ταις ημέραις εκείναις θέλω εκχέει το πνεύμα μου. 30. Και θέλω δείξει τέρατα εν τοις ουρανοίς και επί της γης, αίμα και πυρ και ατμίδα καπνού. 31. Ο ήλιος θέλει μεταστραφή εις σκότος και η σελήνη εις αίμα, ΠΡΙΝ έλθη η ημέρα του Κυρίου η μεγάλη και επιφανής» (Ιωήλ Β/2:29-31).

Τα ίδια ακριβώς λόγια επαναλαμβάνει ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής (βλ. Πράξεις Β/2:18-20). Η φράση *«και ΕΤΙ»*, δηλαδή *«και ΑΚΟΜΑ»*, δείχνει ότι το φαινόμενο αυτό που έβλεπαν

εκείνη τη στιγμή οι συγκεντρωμένοι Ισραηλίτες, θα συνεχιστεί μέχρι τη μεγάλη και επιφανή ημέρα του Κυρίου. Άρα η προφητεία του Ιωήλ, που επιβεβαιώθηκε από τον απόστολο Πέτρο, είναι και για τις σημερινές ημέρες, **είναι και για τους πιστούς της δικής μας γενιάς, γιατί και εμείς ζούμε μέσα στις έσχατες ημέρες, σύμφωνα με το διαχωρισμό που κάνει ο Λόγος του Θεού.** Οι έσχατες ημέρες **αρχίζουν** πριν δύο χιλιάδες χρόνια, από την εποχή του Ιησού Χριστού, **φθάνουν** μέχρι τις ημέρες μας (το 2022, που επανεκδίδεται το παρόν βιβλίο) **και θα συνεχιστούν** μέχρι την ένδοξη έλευση του Κυρίου Ιησού, αλλά και μετά σε όλη τη διάρκεια της χιλιετής βασιλείας Του επί της Γης.

Για να έχουμε μια σφαιρική και ολοκληρωμένη εικόνα του όλου θέματος για τις έσχατες ημέρες, θα ήθελα να παρουσιάσουμε έναν πίνακα με τις εορτές που ο Θεός είχε καθιερώσει στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Στο κεφάλαιο ΚΓ/23 του Λευιτικού διαβάζουμε ότι ο ίδιος ο Θεός είχε θεσπίσει επτά ΕΤΗΣΙΕΣ εορτές και μια ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ εορτή (το Σάββατο), οι οποίες, κατά σειρά, είναι: (1) ΠΑΣΧΑ, 14η Νισάν. (2) ΑΖΥΜΩΝ, 15-21 Νισάν. (3) ΔΡΑΓΜΑΤΟΣ εκ των απαρχών του θερισμού, 17η Νισάν (4) ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, 50 ημέρες μετά την 17 Νισάν, 3ος μήνας Σιβάν, (5) ΣΑΛΠΙΓΓΩΝ, 1η Τισρί. (6) ΕΞΙΛΑΣΜΟΥ, 10η Τισρι, και (7) ΣΚΗΝΟΠΗΓΙΑΣ, 15-21 Τισρί.

ΕΒΡΑΪΚΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟ - 7 εορτές (Λευιτικό ΚΓ' /23)						
1^{ος}	2^{ος}	3^{ος}	4^{ος}	5^{ος}	6^{ος}	7^{ος}
ΝΙΖΑΝ ή Αβιθ		ΣΙΒΑΝ				ΤΙΣΡΙ ή Εθανείμ
(3 εορτές)		(1 εορτή)				(3 εορτές)
1. Πάσχα (14 ^η)		4. Πεντη-				5. Σαλπίγγων (1 ^η)
2. Αζύμων (15-21)		κοστής				6. Εξιλέωσης (10 ^η)
3. Δράγματος (17 ^η)		(50 ημέρες μετά την 3 ^η εορτή)				7. Σκηνοπηγίας (15-21)

Σήμερα από τις παραπάνω 7 εορτές έχουν εκπληρωθεί οι 4 πρώτες (Πάσχα, Αζύμων, Δράγματος και Πεντηκοστής). **Η εορτή του Πάσχα** εκπληρώθηκε με τη θυσία (σταύρωση) του Ιησού. Η

επταήμερη **εορτή των Αζύμων** τυπολογικά είναι η συνεχής άγια ζωή του αναγεννημένου πιστού με το αίμα της θυσίας του Ιησού. Η **εορτή του Δράγματος** εκπληρώθηκε με την ανάσταση του Ιησού. Η **εορτή της Πεντηκοστής** εκπληρώθηκε με το βάπτισμα εν Πνεύματι αγίω των 120 συγκεντρωμένων στο ανώγειο, πριν δύο χιλιάδες χρόνια. Όταν θα γίνει η αρπαγή της εκκλησίας, θα εκπληρωθεί και η 5^η **εορτή των Σαλπίγγων**, όποτε θα αρχίσει (μετά από 7 έτη /περίοδος κυριαρχίας του Αντίχριστου) η 7^η χιλιετηρίδα, που τυπολογικά είναι η 7^η ημέρα της Εβραϊκής εβδομάδας,

(Γ) «ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΙΣ ΜΑΚΡΑΝ»

Μέσα σε ολόκληρη την Αγία Γραφή, εάν κάποιος ψάξει να βρει ένα εδάφιο που να αναφέρεται **ρητά και κατηγορηματικά** ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού, που συνοδεύεται με την εμπειρία των ξένων γλωσσών, ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική περίοδο, **δεν θα βρει τίποτα**. Όσοι υποστηρίζουν αυτή τη θέση, εξάγουν δικά τους συμπεράσματα μέσα από τις ερμηνείες που δίνουν επάνω στον Λόγο του Θεού.

Όταν ο απόστολος Πέτρος τελείωσε το κήρυγμά του την ημέρα της Πεντηκοστής, η καρδιά των συγκεντρωμένων Ισραηλιτών «ήλθεν εις κατάνυξιν» και είπαν προς τον Πέτρο και τους λοιπούς αποστόλους «*τι πρέπει να κάμωμεν άνδρες αδελφοί;*» Ο Πέτρος τους απάντησε: «*ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και ΑΣ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει* (αρχ. «λήψεσθε») *την ΔΩΡΕΑΝ του αγίου Πνεύματος. . .*» (Πράξεις Β/2:37-38).

Εδώ ο Πέτρος πολύ καθαρά τους λέγει «*λήψεσθε*» (θα λάβετε) τη δωρεά του Πνεύματος, τους λέγει ότι είναι κάτι που θα συμβεί στο **μέλλον**, ακολουθώντας την πορεία των γεγονότων που ο ίδιος ανέφερε. Δεν τους είπε «*θα έχετε λάβει*», κάτι που ήδη θα είχε συμβεί, γιατί οι αντιφρονούντες (οι αντιχαρισματικοί), υποστηρίζουν ότι ο άνθρωπος **ταυτόχρονα** με την αναγέννησή του λαμβάνει και το άγιο Πνεύμα και μετά ακολουθεί και το βάπτισμα στο νερό.

Εάν συνέβαινε αυτό, τότε ο Πέτρος έπρεπε να πει «*ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ, και ΑΣ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών...*» και εδώ να σταματήσει και να μη συνεχίσει, γιατί εφόσον κάποιος με την αναγέννηση έχει ήδη πάρει τη δωρεά του Πνεύματος, ποιος είναι ο λόγος να αναφέρει ο Πέτρος και τα παρακάτω, τα οποία χωρίζει σε τρεις διαφορετικές ενέργειες, όπου η μία ακολουθεί την άλλη:

(α) **1^η ενέργεια: ΜΕΤΑΝΟΙΑ - ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ**

«*ΜΕΤΑΝΟΗΣΑΤΕ...*»

(β) **2^η ενέργεια: ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ**

«*...και ΑΣ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών...*»

(γ) **3^η ενέργεια: ΔΩΡΕΑ - ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ**

«*...και (τότε) θέλετε λάβει την ΔΩΡΕΑΝ του αγίου Πνεύματος, ΔΙΟΤΙ...*»

Όταν συμβούν οι δύο πρώτες ενέργειες (αναγέννηση και βάπτισμα στο νερό), τότε θα ακολουθήσει και η 3^η ενέργεια (δωρεά αγίου Πνεύματος), που είναι ένα τελείως διαφορετικό γεγονός από τα δύο προηγούμενα. Ο Πέτρος δεν μένει μόνο στη φράση «θέλετε λάβει», αλλά εφόσον θα είναι κάτι το μελλοντικό, εξηγεί και **ποιοι θα είναι οι αποδέκτες** αυτού του θαυμαστού γεγονότος, βάζοντας ένα «*διότι...*» και με πλήρη και σαφή τρόπο φανερώνει ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής, που συνοδεύεται με το σημείο των ξένων γλωσσών, **είναι για όλες τις εποχές** και δεν ήταν μόνο για τη δική του εποχή: «*...Και θέλετε λάβει την ΔΩΡΕΑΝ του αγίου Πνεύματος, ΔΙΟΤΙ...* (α) **ΠΡΟΣ εσάς είναι η επαγγελία** (β) **και ΠΡΟΣ τα τέκνα σας** (γ) **και ΠΡΟΣ πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών...**» (Πράξεις Β/2:39). Διαχωρίζει τους αποδέκτες σε τρεις κατηγορίες:

(α) **1^η κατηγορία: «...ΠΡΟΣ ΕΣΑΣ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ...»**

Δηλαδή, προς αυτούς, στους οποίους ο Πέτρος έβλεπε μπροστά του και τους μιλούσε.

(β) **2^η κατηγορία: «...ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΣΑΣ...»**

Δηλαδή, εκτός από τους ίδιους, η επαγγελία αυτή είναι και για τα

παιδιά τους, και όχι μόνο για τα παιδιά τους, αλλά

- (γ) **3^η κατηγορία: «ΚΑΙ ΠΡΟΣ ΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΕΙΣ ΜΑΚΡΑΝ...»**
Τη φράση του Πέτρου «εις μακράν», μπορεί κάποιος να την ερμηνεύσει ότι εννοεί όλους αυτούς που ήσαν μακριά από την Ιερουσαλήμ και που αργότερα πήγαν οι μαθητές και ο Παύλος και τους ευαγγέλισαν. Αυτή η ερμηνεία φαίνεται αληθοφανή, γιατί και οι κατοικούντες εκτός της Ιερουσαλήμ είναι «εις μακράν», αλλά όμως ο Λόγος του Θεού δεν μένει εδώ, αλλά συνεχίζει και διευκρινίζει ποιοι είναι «εις μακράν». Συνεχίζει λοιπόν ο Πέτρος και λέγει «και προς πάντας τους εις μακράν, *ΘΣΟΥΣ αν προσκαλέση ο Κύριος...*».

Το ερώτημα είναι: «Εσύ που διαβάζεις αυτά τα λόγια μέσα από τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού και που ζεις στην 3^η δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, ο Κύριος Ιησούς σε έχει προσκαλέσει; Σε έχει αναγεννήσει με τον Λόγο Του και με το Πνεύμα Του;». Εάν η απάντησή σου είναι ΝΑΙ, τότε γνώριζε πως η επαγγελία του Θεού για τη δωρεά του Πνεύματός Του είναι **ΚΑΙ ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ**, είσαι και εσύ μέσα στους «εις μακράν, όσους αν προσκαλέση ο Κύριος».

Άρα το απλό συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι και για σένα **ΣΗΜΕΡΑ**, οι γλώσσες, οι ερμηνείες των γλωσσών και η προφητεία είναι και για σένα **ΣΗΜΕΡΑ**, όλα τα χαρίσματα του Πνεύματος είναι και για σένα **ΣΗΜΕΡΑ**. Κανείς και ποτέ δεν σταμάτησε όλες αυτές τις ενέργειες του Θεού, γιατί ο Θεός δεν «αλλάζει», ούτε κάνει μερικά πράγματα μόνο για μερικούς ανθρώπους, οι επαγγελίες Του είναι για **ΟΛΟΥΣ**, όσους Τον εκζητούν και Τον βρίσκουν.

Η Βίβλος διακηρύττει ότι ο Ιησούς Χριστός είναι «*ο αυτός (ο ίδιος) χθές και σήμερα και εις τους αιώνες*» (Εβραίους 1Γ/13:8) και ότι έδωσε **ΧΘΕΣ** στους αποστόλους Του και γενικά στην πρώτη αποστολική εκκλησία, το δίνει και σ' εμάς **ΣΗΜΕΡΑ**, αρκεί εμείς να το πιστέψουμε και να Του το ζητήσουμε με πίστη και ταπεινή καρδιά. Να γνωρίζουμε ότι σε αντίθετη περίπτωση, όταν υπάρχει άρνηση και απιστία, ο Κύριος δεν μπορεί να ενεργήσει, γιατί η αμαρτία μας και η απιστία μας βάζουν χώρισμα ανάμεσα σ' εμάς και στον Θεό, με αποτέλεσμα να κρύβεται και να χάνεται η δόξα

Του και να μην μπορεί να μας αποκαλυφθεί.

(Δ) Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ ΣΗΜΕΡΑ

*«Και ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρχισαν νὰ λαλώσι ἕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδεν εἰς αὐτοὺς νὰ λαλώσινΚαὶ ἐν ταῖς ἘΣΧΑΤΑΙΣ ΗΜΕΡΑΙΣ, λέγει ὁ Θεός, **θέλω ἐκχέει ἀπὸ τοῦ Πνεύματός Μου ἐπὶ πάσαν σάρκα...**»*

(Πράξεις Β/2:4,17)

Σήμερα που ζούμε σε «*χαλεπούς καιρούς*», σε δύσκολους καιρούς (βλ. Β΄ Τιμόθεου Γ/3:1-4), που ζούμε σε ημέρες που η αμαρτία αυξάνει και νομιμοποιείται από τα διάφορα πολιτικά και κοινωνικά συστήματα και καθεστώτα, που η γνώση και η τεχνολογία έχουν φθάσει στο υψηλότερο σημείο παρά ποτέ, σήμερα είναι που έρχεται ο ζωντανός και αναστημένος Ιησούς και βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα, όσους το εκζητούν στη ζωή τους.

Εκατομμύρια άνθρωποι επάνω σε ολόκληρη τη Γη, σε όλες τις Ηπείρους, σε όλα τα έθνη και σε όλους τους λαούς, **έχουν λάβει στη ζωή τους τη θαυμαστή εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως συνέβηκε και με τους πιστούς των πρώτων αποστολικών αιώνων και περιγράφεται στο Β/2^ο κεφάλαιο των Πράξεων.

Από μια στατιστική έρευνα που έγινε κατά την τελευταία δεκαετία του 20^{ου} αιώνα και ανακοινώθηκε σε παγκόσμιο συνέδριο εκκλησιών της κίνησης της Πεντηκοστής, παρατηρήθηκε μια μεγάλη και συγκλονιστική κίνηση του αγίου Πνεύματος του Θεού. Ειδικότερα, κατά Ήπειρο, διαπιστώθηκε τα παρακάτω:

- **Στην ΑΜΕΡΙΚΗ**, Βόρεια και Νότια, συμπεριλαμβανομένου και του **ΚΑΝΑΔΑ**, υπάρχουν 180 χιλιάδες εκκλησίες με 40 εκατομμύρια πιστούς, που έχουν λάβει το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος του Θεού.
- **Στην ΑΣΙΑ** υπάρχουν 100 χιλιάδες εκκλησίες με 17 εκατομμύρια πιστούς, που έχουν λάβει την εμπειρία της Πεντηκοστής στη ζωή τους.
- **Στην ΑΦΡΙΚΗ** υπάρχουν 110 χιλιάδες εκκλησίες με 16 εκατομμύρια πιστούς βαπτισμένους με το άγιο Πνεύμα.

- **Στην ΕΥΡΩΠΗ** υπάρχουν 30 χιλιάδες εκκλησίες με 7 εκατομμύρια πιστούς, που έχουν λάβει την εμπειρία της Πεντηκοστής στη ζωή τους, όπως στους πρώτους αποστολικούς αιώνες.
- **Στην ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ** τα στατιστικά στοιχεία δεν είναι επαρκή για τον αριθμό των εκκλησιών της Πεντηκοστής, καθώς δεν έχει γίνει κάποια αξιόπιστη έρευνα για το θέμα αυτό.
- **Στους πιο πάνω αριθμούς** (συνολικά 80 εκατομμύρια), θα πρέπει να προστεθούν και άλλοι τόσοι, που ανήκουν σε διάφορα άλλα δόγματα (Ορθόδοξοι, Καθολικοί, Διαμαρτυρόμενοι, κλπ) και έχουν λάβει την εμπειρία της Πεντηκοστής στη ζωή τους, αλλά για διάφορους λόγους παραμένουν στο αρχικό δόγμα τους.

Σε νεότερη (ανεπίσημη) στατιστική έρευνα που έγινε, διαπιστώθηκε ότι στις πρώτες δεκαετίες του 21^{ου} αιώνα περισσότερο από **150 εκατομμύρια** άνθρωποι σ' όλο τον κόσμο έχουν γνωρίσει και ζήσει την **εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως ακριβώς αναφέρεται στις Πράξεις Β/2:1-4. Η εξαπλωση της κίνησης αυτής θεωρείται ότι κατέχει σταθερά την πρώτη θέση στον χριστιανικό κόσμο, με μεγάλη διαφορά από κάθε άλλη πνευματική κίνηση. Είναι θαυμαστό και ταυτόχρονα συγκλονιστικό το γεγονός, που ο Θεός επεμβαίνει μέσα στην ανθρώπινη ιστορία και κάνει την παρουσία Του φανερή, σε πείσμα όλων αυτών που πεισματικά αρνούνται την ύπαρξη Του.

Η εμπειρία της Πεντηκοστής ή «**Πεντηκοστιανή κίνηση**», όπως την αποκαλούμε εδώ, ήταν προφητευμένη από τον ίδιο τον Θεό ως η «**έσχατη βροχή**» πριν την έσχατη ημέρα της κρίσης, ή αλλιώς ήταν προφητευμένη ως η «**όψιμη βροχή**» που ο Θεός θα εξέχεε επάνω στο λαό Του: «*Και, τα τέκνα της Σιών, χαιρετε και ευφραίνεσθε εις Κύριον τον Θεόν σας· διότι έδωκεν εις εσάς την **πρώιμον βροχήν εγκαίρως και θέλει βρέξει εις εσάς βροχήν πρώιμον και όψιμον ως πρότερον***» (Ιωήλ Β/2:23). Στους πρώτους αποστολικούς χρόνους ο Κύριος έδωσε μόνο την **ΠΡΩΙΜΗ βροχή**.

Στην εκκλησία των εσχάτων καιρών, στην εκκλησία της αρπαγής, ο Κύριος θα δώσει και την **ΠΡΩΙΜΗ και την ΟΨΙΜΗ** βροχή του αγίου Πνεύματός Του.

Ο σκοπός της μεγάλης έκχυσης τους Πνεύματος του Θεού στις έσχατες ημέρες (που εμείς σήμερα ζούμε) και που θα ενταθεί σε ακόμα μεγαλύτερο βαθμό (που εμείς δεν μπορούμε να φαντασθούμε), είναι ο Κύριος Ιησούς **να ετοιμάσει τη νύμφη εκκλησία Του για την ένδοξη στιγμή της αρπαγής της στον ουρανό**, όπως συνέχεια αναφέρεται μέσα στον Λόγο του Θεού (βλ. Α΄ Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18, Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:51-56, Ησαΐας Μ/40:31, Ξ/60:8, Ξς/66:7-8, Αποκάλυψη ΙΒ/12, Ματθαίος ΚΔ/24:36-41, Άσμα Ασμάτων ζ΄/6:9, κλπ), **ώστε να είναι αγία, καθαρή «μη έχουσα κηλίδα ή ρυτίδα, ή κάτι των τοιούτων»** (Εφεσίους Ε/5:27), αφού πρώτα κηρύξει το ευαγγέλιο της σωτηρίας σε όλη την οικουμένη, όχι με λόγους ανθρώπινης σοφίας, αλλά με απόδειξη Πνεύματος και δυνάμεως.

Στις έσχατες ημέρες, πριν ο νυμφίος Ιησούς αρπάξει τη νύμφη Του εκκλησία, θα συμβεί ένα τόσο μεγάλο έργο παγκόσμια, που εάν κάποιος το διηγηθεί δεν θα τον πιστέψουν: ***«Ιδέτε μεταξύ των εθνών και επιβλέψατε και θαυμάσατε μεγάλως, διότι εγώ θέλω πράξει έργον εν ταις ημέραις σας, το οποίον δεν θέλετε πιστεύσει, εάν τις διηγηθή αυτό»*** (Αββακούμ Α/1:5).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 1°

Η εμπειρία της Πεντηκοστής που συνοδεύεται από το φαινόμενο των ξένων γλωσσών, δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, όπως διακηρύττουν συγκεκριμένες χριστιανικές κινήσεις ή ομολογίες, αλλά **είναι για όλη την περίοδο των ΕΣΧΑΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ**, οι οποίες αρχίζουν από την εποχή του Ιησού Χριστού, όπως με λεπτομέρειες αναλύσαμε και συνεχίζουν μέχρι τις ημέρες μας και την ένδοξη έλευσή Του.

Κατά συνέπεια, το επιχείρημα ότι **«δεν βρισκόμαστε ακόμα ΜΕΣΑ στις έσχατες ημέρες»** δεν έχει κανένα στήριγμα μέσα στην Αγία Γραφή.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 2°
«Οι γλώσσες δόθηκαν για ΚΗΡΥΓΜΑ του λόγου»

*«Επειδή στην εποχή του Ιησού Χριστού υπήρχαν πολλοί ξε-
νόγλωσσοι, ήταν αναγκαίο να μιλήσουν οι μαθητές ξένες
γλώσσες, ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ ΝΑ ΚΗΡΥΧΘΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΔΟΘΕΙ ΤΟ
ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ, κάτι που σήμερα δεν χρειάζεται,
γιατί έχουμε τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή και πλείστα
ερμηνευτικά χριστιανικά βιβλία σε όλες σχεδόν τις γλώσσες
του κόσμου και σε πάρα πολλές διαλέκτους, καθώς επίσης
διαθέτουμε ραδιοφωνικά, τηλεοπτικά, δορυφορικά και δια-
δικτυακά προγράμματα».*

(Α) ΤΡΕΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

1. Ο Σατανάς, ο εχθρός του ανθρώπου και του Θεού, μάχεται αδιάκοπα να καταστρέψει αυτό που ο Θεός θέλει να κάνει μέσα στη ζωή του κάθε πιστού. Μια από τις ονομασίες του Σατανά είναι «**Πονηρός**» (Α΄ Ιωάννου Ε/5:19, Ματθαίος ΙΓ/13:19,39), γι' αυτό έρχεται με πονηρό και πανούργο τρόπο να αθετήσει, δηλαδή να καταργήσει τον Λόγο του Θεού, σπέρνοντας και διάφορα ισχυρά "επιχειρήματα", ένα από τα οποία είναι ότι *«σήμερα είναι άχρηστο να μιλάς με ξένες γλώσσες στην προσευχή και όχι μόνο αυτό, αλλά και τα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεού, δεν είναι για τη σημερινή εποχή, αλλά ήταν για την πρώτη περίοδο της εκκλησίας, για να μπορέσει να κηρυχθεί το ευαγγέλιο σε ετερόγλωσσους ανθρώπους, καθόσον υπήρχαν πολλοί ξένοι και έπρεπε οι πιστοί να μιλούν σε τέτοιες άγνωστες γλώσσες!»*

Για μια κατηγορία πιστών, αυτή η άποψη φαίνεται πολύ αληθοφανής και ίσως να αποτελεί ένα "ισχυρό επιχειρήμα" τους. Για να μην πέσουμε όμως σε λάθος και για να μη βγάζουμε δικά μας αυθαίρετα συμπεράσματα, θα εξετάσουμε το όλο θέμα, μέσα από τα στοιχεία που μας δίνει η ίδια η Αγία Γραφή και όχι παραθέτοντας δικές μας απόψεις και εικασίες.

Εκείνο που είναι βασικό και θα πρέπει να το επισημάνουμε

από την αρχή είναι ότι, όσοι χρησιμοποιούν το παραπάνω επιχείρημα ΦΑΣΚΟΥΝ και ΑΝΤΙΦΑΣΚΟΥΝ και αυτό οφείλεται στις δύο παρακάτω αντικρουόμενες απόψεις που προβάλουν σαν επιχείρημα και θα πρέπει να λάβουν υπεύθυνη θέση, ποια από τις απόψεις αυτές συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού:

Από τη μία μεριά ισχυρίζονται ότι **ο Θεός επέτρεψε την εξάπλωση της Ελληνικής γλώσσας** δια μέσου των κατακτήσεων του Μεγάλου Αλεξάνδρου και την χρησιμοποίησε για τη διάδοση του μηνύματος του ευαγγελίου, εφόσον όλος ο τότε γνωστός κόσμος μιλούσε την Ελληνική γλώσσα, λόγος για τον οποίο γράφτηκαν στα Ελληνικά όλα τα κείμενα της Καινής Διαθήκης (Ευαγγέλια, Πράξεις, Επιστολές, κλπ), ώστε να είναι προσιτά σε όλους.

Από την άλλη μεριά ισχυρίζονται ότι οι ακούοντες ήταν ξενόγλωσσοι και ότι **δεν γνώριζαν άλλη γλώσσα** (είτε την **Ελληνική** ως κοινή γλώσσα της εποχής τους, είτε την **Αραμαϊκή**, που την γνώριζαν οι απανταχού Ιουδαίοι), γι' αυτό και έπρεπε οι μαθητές να κηρύξουν σε ξένες γλώσσες την ημέρα της Πεντηκοστής, αφού κατά την άποψή τους, οι συγκεντρωθέντες δεν γνώριζαν καμιά από τις δύο παραπάνω γλώσσες, την Ελληνική ή την Αραμαϊκή.

2. Από τις δύο παραπάνω απόψεις, καμιά δεν συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού και αυτό θα το διαπιστώσουμε από τις περιγραφές που γίνονται στα πρώτα κεφάλαια του βιβλίου των Πράξεων των Αποστόλων, όπου θα δούμε τι ακριβώς συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν το άγιο Πνεύμα του Θεού επήλθε με δύναμη επάνω στους 120 προσευχομένους πιστούς. Θα κάνουμε **τρεις βασικές παρατηρήσεις** από τις περιγραφές του θεόπνευστου κειμένου των Πράξεων.

1^η παρατήρηση

(οι συγκεντρωθέντες είχαν μια κοινή γλώσσα)

Σύμφωνα με τα στοιχεία που μας δίνει ο Λουκάς, ως συγγραφέας των Πράξεων των Αποστόλων, οι συγκεντρωθέντες στην Ιερουσαλήμ ήταν Ιουδαίοι από όλα τα μέρη του τότε γνω-

στού κόσμου, που είχαν πάει στην Ιερουσαλήμ για να εορτάσουν την ετήσια εορτή της Πεντηκοστής, καθώς επίσης ήταν και πολλοί προσήλυτοι εθνικοί: *«Ήσαν δε κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ ΙΟΥΔΑΙΟΙ, άνδρες ευλαβεΐς από παντός έθνους των υπό τον ουρανόν»* (Πράξεις Β/2:5).

Όλοι αυτοί οι επισκέπτες στην Ιερουσαλήμ (Ιουδαίοι και εθνικοί προσήλυτοι), μιλούσαν βασικά δύο γλώσσες:

- **Πρώτον**, μιλούσαν τη **ΜΗΤΡΙΚΗ γλώσσα** της χώρας στην οποία ζούσαν και αναφέρεται στην Βίβλο η χώρα καταγωγή τους, όπως Μεσοποταμία, Πόντος, Φρυγία, Ασία, Αίγυπτος, Λιβύη, Κρήτη, κλπ (βλ. Πράξεις Β/2:9-11).
- **Δεύτερον**, μιλούσαν και την **ΑΡΑΜΑΪΚΗ γλώσσα**, η οποία ήταν ένα μείγμα από διάφορες Σημιτικές διαλέκτους και η οποία ήταν η γλώσσα που μιλούσε ο Ιησούς Χριστός. Επίσης, η Αραμαϊκή γλώσσα είχε καθιερωθεί ως η επίσημη γλώσσα της λατρείας στο ναό.
- Εκτός από τις δύο αυτές γλώσσες (μητρική και Αραμαϊκή), πολλοί μιλούσαν και την **ΕΛΛΗΝΙΚΗ γλώσσα**, ως κοινή γλώσσα επικοινωνίας και εμπορίου μέσα στην απέραντη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Άρα, όλοι οι συγκεντρωθέντες στην Ιερουσαλήμ είχαν μια κοινή γλώσσα, με την οποία μπορούσαν να επικοινωνούν μεταξύ τους: *«Εξεπλήττοντο δε πάντες και εθαύμαζον, λέγοντες προς αλλήλους· Ιδού, πάντες ούτοι οι λαλούντες δεν είναι Γαλιλαίοι;»* (Πράξεις Β/2:7). Η φράση “κλειδί” εδώ είναι «**λέγοντες προς αλλήλους**», που σημαίνει ότι χωρίς κανένα γλωσσικό εμπόδιο, μπορούσαν να μιλούν και να επικοινωνούν μεταξύ τους και εφόσον είχαν μια **κοινή γλώσσα** επικοινωνίας, δεν υπήρχε καμιά απολύτως ανάγκη να κάνουν οι απόστολοι κήρυγμα σε ξένη γλώσσα.

Συνεχίζει την περιγραφή η Βίβλος: *«Και πως ημείς ακούομεν έκαστος εν τη ίδια ημών διαλέκτω, εις την οποίαν εγεννήθημεν;»* (Πράξεις Β/2:8). Εδώ βλέπουμε ότι όλοι οι συγκεντρωθέντες, ενώ είχαν μεταξύ τους μια **ΚΟΙΝΗ** γλώσσα, είχε ο καθένας και τη **ΜΗ-**

ΤΡΙΚΗ του γλώσσα («εν τη ίδια ημών διαλέκτω...»). Η κοινή γλώσσα ήταν η Αραμαϊκή, χωρίς κάποιος να αρνείται το γεγονός ότι οι περισσότεροι των συγκεντρωθέντων να γνώριζαν και την Ελληνική γλώσσα, **ως διεθνή**.

Η κοινή γλώσσα για τους **απανταχού Ιουδαίους** ήταν η Αραμαϊκή, ενώ η κοινή γλώσσα για τους **απανταχού εθνικούς** ήταν η Ελληνική, που την γνώριζαν και οι Ιουδαίοι και όπως αναφέρθηκε αυτός ήταν ο λόγος που γράφτηκε η Καινή Διαθήκη απευθείας στην Ελληνική γλώσσα. Στις Πράξεις διαβάζουμε για τη συνομιλία που είχε ο Παύλος με τον Ρωμαίο χιλιάρχο στα Ελληνικά: *«Ενώ δε έμελλεν ο Παύλος να εισαχθή εις το φρούριον, λέγει προς τον χιλιάρχον· Μοι είναι συγκεχωρημένον να σοι είπω τι; Ο δε έπεν· Εξέυρεις Ελληνικά;»* (Πράξεις ΚΑ/21:37).

2η παρατήρηση

(οι απόστολοι υμνούσαν τα μεγαλεία του Θεού)

Το δεύτερο σημείο που παρατηρούμε από τις περιγραφές των Πράξεων των Αποστόλων είναι ότι ο Θεός δεν έδωσε τις ξένες γλώσσες για να κηρύξουν οι μαθητές το μήνυμα του ευαγγελίου, αλλά για να Τον δοξάζουν και να υμνούν τα μεγαλεία Του και αυτό το επιβεβαιώνουν οι ίδιοι οι συγκεντρωθέντες που τους άκουγαν: *«Και πως ημείς ακούομεν έκαστος εν τη ίδια ημών διαλέκτω, εις την οποίαν εγεννήθημεν; ακούομεν αυτούς λαλούντας εν ταις γλώσσαις ημών τα μεγαλεία του Θεού»* (Πράξεις Β/2:8,11).

Οι απόστολοι και οι λοιποί μαθητές, που είχαν συγκεντρωθεί στο ανώγειο, όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, μιλούσαν τις διαλέκτους των συγκεντρωθέντων, **δεν τους κήρυτταν** το ευαγγέλιο της σωτηρίας, **αλλά δόξαζαν** τον Κύριο και Τον υμνούσαν για τα μεγαλεία Του και αυτό ήταν ένα ορατό ΣΗΜΕΙΟ μαρτυρίας προς τους ακούοντες.

Αυτό συμβαίνει και σήμερα σε όλους, όσους βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα του Θεού, αρχίζουν αμέσως σε μια άγνωστη για τους ίδιους γλώσσα να δοξάζουν και να υμνούν τα μεγαλεία του Θεού. **Αυτό συνέβηκε και σ' ΕΜΕΝΑ** προσωπικά στις 09 Νοεμβρίου 1987, όταν έλαβα στη ζωή μου την εμπειρία της Πεντηκο-

στής. **Αυτό θα συμβεί και σ' ΕΣΕΝΑ**, που διαβάζεις αυτό το βιβλίο και δεν έχεις ακόμα βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα.

3η παρατήρηση

(ο απόστολος Πέτρος κήρυξε μόνο σε μια γλώσσα)

Το τρίτο σημείο που παρατηρούμε στο Β/2^ο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων είναι πως, **όταν** τελείωσαν οι μαθητές να δοξάζουν τον Θεό σε ξένες γλώσσες, **τότε** ο απόστολος Πέτρος τους κήρυξε το μήνυμα της σωτηρίας.

Εκείνο που θα πρέπει να επισημάνουμε και να το λάβουμε σοβαρά υπόψη είναι ότι **δεν κήρυξαν ΟΛΟΙ οι μαθητές, αλλά μόνο ΕΝΑΣ, ο απόστολος Πέτρος** και αυτό έχει μεγάλη σημασία που το αναφέρουμε, γιατί δεν μπορούσε ο Πέτρος να κηρύττει ταυτόχρονα σε πολλές γλώσσες, αλλά **μόνο σε μία** και αυτή τη μία γλώσσα **την γνώριζαν όλοι** οι συγκεντρωθέντες: «*Σταθείς δε ο Πέτρος μετά των ένδεκα, **ΥΨΩΣΕ την φωνήν αυτού και ΕΛΑΛΗΣΕ προς αυτούς (λέγοντας): Άνδρες Ιουδαίοι και πάντες οι κατοικούντες την Ιερουσαλήμ, τούτο ας ήναι γνωστόν εις εσάς και ακούσατε τους λόγους μου....***» (Πράξεις Β/2:8,11).

Το απλό και αυτονόητο ερώτημα **είναι**: «*Αφού οι συγκεντρωθέντες άκουσαν τα καλά νέα του ευαγγελίου του Χριστού από τον Πέτρο σε μία γλώσσα, κοινή για όλους, πως μπορούμε εμείς να ισχυριστούμε ότι οι ξένες γλώσσες δόθηκαν από τον Θεό, μόνο και μόνο για να κηρυχθεί και να διαδοθεί το μήνυμα του ευαγγελίου;*». Εφόσον αυτό, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να συμβαίνει, άρα ο σκοπός της εμπειρίας της Πεντηκοστής είναι τελείως διαφορετικός απ' αυτόν που ισχυρίζονται οι **αντιφρονούντες!!**

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για καθαρά πρακτικούς και μόνο λόγους έχει υιοθετηθεί στην παρούσα μελέτη ο όρος «**αντιφρονούντες**» (ή «**αντιχαρισματικοί**»), για εκείνους που ΔΕΝ ΔΕΧΟΝΤΑΙ ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής που συνοδεύεται με το σημείο των ξένων γλωσσών, είναι για όλες τις εποχές και για εμάς σήμερα. Αυτό διευκολύνει στην όλη παρουσίαση του θέματος, ώστε με έναν όρο, η ροή της αφήγησης να είναι στρωτή και προσιτή προς τον αναγνώστη, χωρίς να χρειάζεται να επαναλαμβάνονται κάθε φορά τα ίδια στοιχεία.

(B) Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ

Η περίπτωση του Ρωμαίου εκατόνταρχου Κορνηλίου και της οικογένειάς του (όπως αναφέρεται στο 10ο κεφάλαιο των Πράξεων), είναι ένα καθαρό παράδειγμα, που απορρίπτει την άποψη όσων υποστηρίζουν ότι ξένες γλώσσες δόθηκαν για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο, γιατί εάν συνέβαινε αυτό, τότε θα έπρεπε ο Πέτρος να κηρύξει σ' όλους αυτούς τους εθνικούς σε ξένη γλώσσα, κάτι που όπως θα αναφέρουμε στη συνέχεια δεν το έκανε. Διαβάζουμε στις Πράξεις Ι΄/10:44-48 τι ακριβώς συνέβηκε:

«44. Ενώ έτι ελάλει ο Πέτρος τους λόγους τούτους, επήλθε το Πνεύμα το άγιον επί πάντας τους ακούοντας τον λόγον. 45. Και εξεπλάγησαν οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι ήλθον μετά του Πέτρου, ότι η δωρεά του αγίου Πνεύματος εξεχύθη και επί τα έθνη.....

*46. **Διότι** ήκουον αυτούς ΛΑΛΟΥΝΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ και ΜΕΓΑΛΥΝΟΝΤΑΣ τον Θεόν. Τότε απεκρίθη ο Πέτρος.....*

47. Μήπως δύναται τις να εμποδίση το ύδωρ, ώστε να μη βαπτισθώσιν ούτοι, οι οποίοι έλαβον το Πνεύμα το άγιον καθώς και ημείς; 48. Και προσέταξεν αυτούς να βαπτισθώσιν εις το όνομα του Κυρίου. Τότε παρεκάλεσαν αυτόν να διαμείνη ημέρας τινάς».

Είναι φανερό πως, όταν ο απόστολος Πέτρος κήρυξε τον Λόγο του Θεού για πρώτη φορά σε εθνικούς και έπεσε το Πνεύμα του Θεού με δύναμη επάνω στον Κορνήλιο και στους οικείους του, όλοι τους άρχισαν να υμνούν τον Θεό με ξένες γλώσσες, όπως ακριβώς είχε συμβεί και με τους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής («...καθώς και ημείς»). Σ' αυτό το γεγονός, θα ήθελα να κάνουμε δύο βασικές παρατηρήσεις στο εδ.46:

(1) *«...**Διότι** ήκουον αυτούς ΛΑΛΟΥΝΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ και.....»*

Είναι φανερό ότι το «λαλείν ξένες γλώσσες» από τον Κορνήλιο και τους οικείους του, **ήταν το ΣΗΜΕΙΟ που έπεισε** τους Ιουδαίους ότι η δωρεά του Θεού ξεχύθηκε και στα έθνη. Η λέξη «**διότι**» (αρχ. «**γαρ**») επιβεβαιώνει αυτό το γεγονός.

(2) «...και ΜΕΓΑΛΥΝΟΝΤΑΣ τον Θεόν»

Εδώ βλέπουμε για μια ακόμα φορά, αυτό που ήδη αναφέραμε, ότι οι ξένες γλώσσες δίνονται στον πιστό για να δοξάζει και να μεγαλύνει τον Θεό και όχι για να γίνεται κήρυγμα. Ότι συνέβηκε στους Ιουδαίους πιστούς την ημέρα της Πεντηκοστής, πριν λίγα χρόνια, το ίδιο ακριβώς συνέβηκε και στους εθνικούς πιστούς όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, άρχισαν να δοξάζουν τον Θεό σε άγνωστες γλώσσες και αυτό το επιβεβαίωσε ο ίδιος ο Πέτρος λέγοντας «...έλαβον το Πνεύμα το άγιον καθώς και ημείς;» (εδ.47), Πέτρος λέγει πως «ότι συνέβηκε σ' εμάς, το ίδιο συνέβηκε και σ' αυτούς».

(Γ) ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ

Άλλη παρόμοια περίπτωση έχουμε με τους δώδεκα μαθητές που ήσαν στην Έφεσο, οι οποίοι δεν είχαν διδαχθεί σωστά τον Λόγο του Θεού και είχαν κάνει μόνο το βάπτισμα του Ιωάννη. Όταν ο απόστολος Παύλος πήγε στην Έφεσο και τους ρώτησε «...ελάβατε Πνεύμα άγιον αφού επιστεύσατε;», αυτοί απάντησαν «*αλλ' ουδέ αν υπάρχη Πνεύμα άγιον ηκούσαμεν*» (Πράξεις ΙΘ/19:2).

Ο Παύλος από τις απαντήσεις που του έδωσαν, κατάλαβε τι ακριβώς συνέβαινε με τους μαθητές αυτούς και τους μίλησε για τον Ιησού Χριστό. Αυτοί δέχτηκαν τον λόγο του Παύλου και αμέσως βαπτίσθηκαν στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού. Στη συνέχεια ο Παύλος «*επέθηκεν επ' αυτών τας χείρας, ήλθε το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, και ελάλουν γλώσσας και προεφήτεον*» (Πράξεις ΙΘ/19:6).

Το ερώτημα που εδώ γεννιέται, γι' αυτούς που δέχονται ότι οι γλώσσες είχαν δοθεί για κήρυγμα, είναι το εξής: «Ποιος ο λόγος οι μαθητές να μιλήσουν ξένες γλώσσες όταν έλαβαν το άγιο Πνεύμα; Μήπως ο Παύλος δεν μπορούσε να συνεννοηθεί μαζί τους;» Φυσικά και μπορούσε ο Παύλος να επικοινωνήσει μαζί τους, αφού ΠΡΩΤΑ τους έκανε ερωτήσεις και τους μίλησε για τον Ιησού, ΜΕΤΑ αυτοί άρχισαν να μιλούν ξένες γλώσσες, όταν βαπτίσθηκαν με το Πνεύμα του Θεού. Άρα το «λαλείν ξένες γλώσσες» δεν έχει καμιά σχέση εάν κάποιος μιλά κάποια ανθρωπινή

γλώσσα, γιατί δεν έχει να κάνει με κατανοητές γλώσσες για τον ομιλούντα, αλλά έχει να κάνει με άγνωστες γι' αυτόν γλώσσες.

Ο Παύλος προτρέπει τους Κορίνθιους πιστούς «...πλην εν τη εκκλησία πέντε λόγους προτιμώ να λαλήσω διά του νοός μου, διά να κατηχήσω και άλλους, παρά μυρίους λόγους με γλώσσαν (α-γνωρίστον)...» (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:19). Από τα λόγια αυτά, φαίνεται ότι δεν ευσταθεί το επιχείρημα αυτών που πιστεύουν ότι οι ξένες γλώσσες δόθηκαν για να κηρυχθεί ο Λόγος του Θεού. Με τις ξένες γλώσσες ο πιστός ομιλεί τα μυστήρια του Θεού και δεν καταλαβαίνει τι λέγει (εκτός βέβαια εάν έχει το χάρισμα της ερμηνείας των γλωσσών), ενώ με το νου, όταν προσεύχεται ή κηρύττει γνωρίζει τι λέγει και σε ποιους απευθύνεται.

(Δ) ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ - ΓΡΑΠΤΕΣ ΜΑΡΤΥΡΙΕΣ

Για να είναι αντικειμενική και αξιόπιστη η μελέτη μας για το θέμα αυτό, αναφέρουμε ενδεικτικά δύο γραπτές μαρτυρίες από την κατεστημένη Ελλαδική (Ορθόδοξη) εκκλησία, η οποία επίσημα δέχεται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της εκκλησίας των αποστολικών χρόνων.

1. Ο καθηγητής της θεολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών Στεφανίδης, στο έργο του «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ» για το χάρισμα των γλωσσών γράφει: «Μετά της ελευθέρως προσευχής και της ελευθέρως διδασχής, συνεδέετο κατά το μάλλον ή ήττον το φαινόμενο της γλωσσολαλιάς (λαλείν γλώσσας)Η γλωσσολαλιά εθεωρείτο εκδήλωσις καθόδου του αγίου Πνεύματος, ο δε απόστολος Παύλος δεν ήθελε να καταργήση αυτήν (Α' Κορινθίους ΙΔ14:1), αλλά να διατηρήση ως εξαιρετικόν φαινόμενον» (βλ. σελίδες 50-51).

Ο Στεφανίδης στο έργο του κάνει αναφορά πως η εκκλησία σιγά - σιγά, με την πάροδο των αιώνων, εξέπεσε της αλήθειας: «Ούτως εξέλιπον οι χαρισματούχοι, η γλωσσολαλιά, η ελευθέρως προσευχή και το ελεύθερο κήρυγμα, ετέθη τέρμα εις την επικράτησιν του Πνεύματος και της ελευθερίας» (βλ. σελίδα 76).

2. Στο περιοδικό «Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» (φύλλο 07.08.1983) ο Νικόδημος ο Αγιορείτης, αναφερόμενος για την εκκλησία της α-

ποστολικής περιόδου, σημειώνει τα εξής: «Οι χριστιανοί εκείνοι, όπου επέστρεψαν εις την αρχήν του κηρύγματος και εβαπτίζοντο, όλοι ελάμβανον Πνεύμα άγιον, επειδή δε το Πνεύμα το άγιον είναι κατά την εαυτού φύσιν άόρατον, εδίδετο εις τους λαμβάνοντας τούτο **ένα ΣΗΜΑΔΙ αισθητόν και ορατόν** της αυτού ενεργείας. Όθεν οι βαπτιζόμενοι, ή με γλώσσας ελάλουν, ή προεφήτευαν, ή θαύματα έκαμαν».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 2°

Η εμπειρία της Πεντηκοστής που συνοδεύεται από το φαινόμενο των ξένων γλωσσών, **δεν δόθηκε για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο**, όπως υποστηρίζουν οι αντιφρονούντες, γιατί στις Πράξεις των Αποστόλων διαβάζουμε ότι το κήρυγμα γινόταν **σε μια κοινή γλώσσα**, κατανοητή απ' όλους και δεν γινόταν ταυτόχρονα από πολλούς, αλλά **ο κηρύττων ήταν ένας**. Σε όλες τις περιπτώσεις βλέπουμε ότι γλώσσες δόθηκαν για να εξυμνούν οι βαπτιζόμενοι τα μεγαλεία του Θεού.

Κατά συνέπεια, το επιχείρημα ότι «**οι γλώσσες δόθηκαν για ΚΗΡΥΓΜΑ του Λόγου του Θεού**» δεν έχει ερείσματα μέσα στην Αγία Γραφή.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 3^ο

«Οι γλώσσες δόθηκαν για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο με ΔΥΝΑΜΗ Πνεύματος αγίου»

«Στους αποστόλους και στους μαθητές της πρώτης χριστιανικής περιόδου δόθηκαν η δύναμη του αγίου Πνεύματος, οι γλώσσες, τα θαύματα, οι προφητείες και τα λοιπά χαρίσματα του Πνεύματος, γιατί ήταν αναγκαίο να κηρυχθεί το ευαγγέλιο της σωτηρίας με ΔΥΝΑΜΗ Πνεύματος αγίου στα γύρω ειδωλολατρικά έθνη». Αυτή είναι η άποψη, όσων υποστηρίζουν το 3^ο κατά σειρά επιχείρημα.

(Α) ΕΙΣΑΓΩΓΗ: «ΚΗΡΥΓΜΑ και ΔΥΝΑΜΗ»

Το επιχείρημα αυτό είναι απολύτως ταυτισμένο με το προηγούμενο 2^ο κατά σειρά επιχείρημα και θα μπορούσαν τα δύο αυτά επιχειρήματα να ενοποιηθούν και να παρουσιαστούν σαν ένα, καθόσον το περιεχόμενό τους είναι «όμοιο», ή τουλάχιστον έτσι φαίνεται:

2^ο επιχείρημα

«Οι γλώσσες δόθηκαν για “ΚΗΡΥΓΜΑ” του Λόγου του Θεού»

3^ο επιχείρημα

«Οι γλώσσες δόθηκαν για να γίνει το ΚΗΡΥΓΜΑ του Λόγου με “ΔΥΝΑΜΗ” αγίου Πνεύματος»

Το κοινό σημείο των δύο επιχειρημάτων είναι το «**ΚΗΡΥΓΜΑ**», αλλά επειδή στο 3^ο επιχείρημα προστίθεται και η «**ΔΥΝΑΜΗ**», για να επιβεβαιωθεί ο λόγος του κηρύγματος, γίνεται ξεχωριστή παρουσίαση, καθόσον η κάθε μια περίπτωση παρουσιάζει ιδιαιτερότητα και πολύ ενδιαφέρον.

Ήδη αναφερθήκαμε με λεπτομέρειες ότι η άποψη, πως οι γλώσσες δόθηκαν για κήρυγμα, είναι αυθαίρετη, αβάσιμη και εντελώς αντιβιβλική. Άρα, θα πρέπει να εξετάσουμε **εάν και σήμερα** είναι αναγκαία η δύναμη του αγίου Πνεύματος για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο και όχι ότι ήταν αναγκαία μόνο για τότε.

(B) Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

1. Από την ημέρα της Πεντηκοστής (πριν δύο χιλιάδες χρόνια περίπου), μέχρι σήμερα (πρώτες δεκαετίες του 21^{ου} αιώνα), εάν κάποιος εξετάσει και ερευνήσει την παγκόσμια κοινωνική και πολιτική κατάσταση, θα διαπιστώσει χωρίς καμιά αμφιβολία ότι στη σημερινή εποχή σε ολόκληρο το πρόσωπο της Γης υπάρχει η ζωτική ανάγκη να ενεργούν τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος και η εκκλησία του Ιησού Χριστού να δίνει τη μαρτυρία της με δύναμη. Καμιά άλλη εποχή, μέσα στην πάροδο των είκοσι αιώνων, δεν χαρακτηρίζεται για την τραγικότητα της κατάστασης που βρίσκεται σήμερα η ανθρωπότητα.

Για επιβεβαίωση της επικρατούσας παγκόσμιας κατάστασης, θα αναφέρουμε μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις που ξεχωρίζουν, χωρίς να σημαίνει ότι τα αναφερόμενα γεγονότα δεν συνέβαιναν και σε άλλες εποχές, απλά σήμερα η ανομία και η αμαρτία βρίσκονται σε μεγάλη έξαρση και σε αυξανόμενη ανοδική πορεία, ή όπως αλλιώς αναφέρει η Βίβλος, η αμαρτία έχει φθάσει στο «πλήρες», και κατέχει σταθερά τα σκήπτρα με μεγάλη διαφορά από τις παρελθούσες γενιές.

ΣΗΜΕΡΑ οι άνθρωποι κατά μάζες ακολουθούν ψευδοδιδασκαλίες και ψευδοθρησκείες. Όλος ο κόσμος είναι γεμάτος με απόκρυφες επιστήμες και κυριαρχείται από σατανικά σύμβολα, είναι απόλυτα εξαρτημένος από ωροσκόπια, χαρτομαντεία, καφεμαντεία, ταρό, μέντιουμ και κάθε μορφής μαύρης και λευκής μαγείας. Ζητώντας να γνωρίζει το μέλλον βρίσκεται αιχμάλωτος στα δίχτυα του αποκρυφισμού και του πνευματισμού, έχοντας απορρίψει τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, που είναι η Αγία Γραφή και που είναι το μόνο βιβλίο που φανερώνει το πραγματικό μέλλον του ανθρώπου.

ΣΗΜΕΡΑ είναι που ο Σατανάς, για να αποκοιμίσει πνευματικά τον άνθρωπο, τον έχει υποδουλώσει στην **ύλη**, στην ευμάρεια και γενικά τον έχει οδηγήσει σε άκρατο ευδαιμονισμό, με αποτέλεσμα ο άνθρωπος να προσκυνά τον Μαμμωνά, τον θεό του χρήματος και παράλληλα για να καθησυχάζει τη συνείδησή

του να εκτελεί και τα θρησκευτικά του καθήκοντα, έχοντας υποκριτική *«μορφήν ευσέβειας, αρνούμενος όμως την δύναμιν αυτής...»* (βλ. Β΄ Τιμόθεου Γ/3:5).

ΣΗΜΕΡΑ είναι ο έσχατος καιρός που περιμένουμε να εμφανιστεί ο Άνομος, ο Αντίχριστος και η Βίβλος μας προφητεύει ότι στην περίοδο αυτή *«αι ανομίας (θα) φθάσωσιν εις το πλήρες»* (Δανιήλ Η/8:23). Η ανομία στις ημέρες μας έχει αυξηθεί τόσο πολύ, που επηρεάζει και κατακλύζει όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής, σε σημείο που φαίνεται ότι δεν υπάρχει σταματημός.

ΣΗΜΕΡΑ είναι που η αμαρτία έχει γίνει σύστημα και καθεστώς μέσα σ' έναν κόσμο, που κυριαρχείται από το κακό και την απάτη και ο άνθρωπος έχει γίνει βδελυρός και ακάθατος και πίνει *«την ανομίαν ως ύδωρ»* (Ιώβ ΙΕ/15:16, ΛΔ/34:7)

ΣΗΜΕΡΑ είναι που ο ασεβής άνθρωπος χλευάζει τον δίκαιο και *«το στόμα των ασεβών καταπίνει ανομίαν»* (Παροιμίες ΙΘ/19:28). Σήμερα είναι που όσοι θέλουν να ζουν με ευσέβεια εν Χριστώ Ιησού διώκονται, χλευάζονται, συκοφαντούνται και περιφρονούνται, ενώ αντίθετα πονηροί άνθρωποι και διεστραμμένοι *«θέλωσι προκόψει εις το χειρόν, πλανώντες και πλανώμενοι»* (βλ. Β΄ Τιμόθεου Γ/3:12-13).

ΣΗΜΕΡΑ είναι που το παιδιά με την ανοχή, ή την προτροπή, ή την καθοδήγηση από το κράτος, διδάσκονται **τα σκουπίδια του Διαβόλου**, με αποτέλεσμα αυτά να μπαίνουν μέσα τους και να γεμίζουν με πλάνες, που τα οδηγούν στην αθεΐα, μακριά από τον Θεό και δημιουργό τους, που τα οδηγούν στη ματαιότητα, την υποκρισία, τη διαφθορά και την ανηθικότητα και όλα αυτά τα δέχονται γιατί τους *«γαργαλίζουν την ακοή»* (Β΄ Τιμόθεου Δ/4:3).

ΣΗΜΕΡΑ είναι που ο άνθρωπος έχει νομιμοποιήσει **την κατάργηση του θεσμού του γάμου**, που ο ίδιος ο Θεός τον θέσπισε και τον ευλόγησε μέσα στον κήπο της Εδέμ, ο δε Ιησούς ξεκίνησε την επίγεια διακονία Του με ένα θαύμα που έκανε προσκεκλημένος σ' έναν γάμο στην πόλη Κανά της Γαλιλαίας και **αντικατέστησε** τη θεία ιερότητα του γάμου με τις ελεύθερες εκτός

γάμου σχέσεις και με το «σύμφωνο συμβίωσης», φθάνοντας στο έσχατο σημείο του ηθικού ξεπεσμού του να νομιμοποιεί γάμους μεταξύ ατόμων του ίδιου φύλου και αυτό να το κάνει στο όνομα της προόδου, της ισότητας των δύο φύλων και του δικαιώματος του κάθε ανθρώπου να διαθέτει το σώμα του όπως αυτός θέλει, έχοντας διαγράψει από το μυαλό του ότι ο Θεός εξαιτίας του σοδομισμού, της ομοφυλοφιλίας, κατέστρεψε ολοσχερώς τα Σόδομα και τα Γόμορρα (βλ. Γένεση 19/19:1-25).

ΣΗΜΕΡΑ είναι επίκαιρα παρά ποτέ τα λόγια του προφήτη Ιερεμίας «*τα έθνη παρεφρόνησαν*» (Ιερεμίας ΝΑ/51:7), όπου σήμερα έθνη και λαοί πίνουν από το κρασί της ανομίας τους και θερίζουν ταραχή και παραφροσύνη, γεγονός που στις επερχόμενες ημέρες της παγκόσμιας κυριαρχίας του Αντίχριστου θα ενταθεί και θα είναι πλέον καθεστώς (βλ. Ιερεμίας ΚΕ/25:16). Αυτό συμβαίνει γιατί οι άνθρωποι απορρίπτουν συνειδητά αυτόν που είναι ο «**άρχοντας της ειρήνης**», τον Ιησού (βλ. Ησαΐας Θ/9:6, Εφεσίουσ Β/2:14) και ακολουθούν τον «**άρχοντα του κόσμου τούτου**», τον Διάβολο (βλ. Ιωάννης ΙΔ/14:30, Β΄ Κορινθίουσ Δ/4:4).

2. Μετά από τα παραπάνω αναφερόμενα περιστατικά, που αποτελούν ένα πολύ μικρό δείγμα της πραγματικότητας που επικρατεί επάνω στον κόσμο, είναι πλέον φανερό ότι υπάρχει απόλυτη ανάγκη από τις ενέργειες του Πνεύματος του Θεού μέσα στο σώμα της εκκλησίας, γιατί πρέπει ο κάθε πιστός ξεχωριστά να είναι γεμάτος (πλήρης) από το άγιο Πνεύμα του Θεού.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη υποκρισία, όταν πιστεύουμε και διδάσκουμε ότι σήμερα ο άνθρωπος ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ από τις θαυμαστές ενέργειες του Πνεύματος του Θεού (χαρίσματα, προφητεία, θαύματα, θεραπείες, διάκριση πνευμάτων, κλπ).

Εάν δεχτούμε ότι όλα αυτά **ήσαν μόνο για τότε**, που θεωρητικά οι άνθρωποι ήσαν πιο απλοί από εμάς, πόσο περισσότερο είναι **και για μας σήμερα**, που η αμαρτία έχει φθάσει στο πλήρες. Εάν κάποιος δεν το πιστεύει αυτό, θα πρέπει να γνωρίζει ότι αυτό είναι ένα πολύ μεγάλο ψέμα του Διαβόλου, όπως επίσης θα πρέπει να γνωρίζει **ότι αυτό που είναι ΑΛΗΘΕΙΑ, ο**

Διάβολος το πολέμησε και το πολεμά συνέχεια για να απότρεψει τον άνθρωπο να στραφεί και να εκζητήσει τον Θεό. Ο Διάβολος είναι ψεύτης, κλέφτης της χαράς, πατέρας του ψεύδους και ανθρωποκτόνος (Ιωάννης Η/8:44-45) και ο σκοπός του είναι πάντοτε ένας και μοναδικός, όποιο μέσο και εάν χρησιμοποιεί κάθε φορά, είναι ο άνθρωπος να μην κάνει το θέλημα του Θεού.

3. Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι δεν ήταν μόνο την εποχή των αποστόλων, που ο κόσμος ήταν γεμάτος αμαρτία και είδωλα, αλλά είναι κάτι που συνεχίστηκε σε όλες τις γενιές. Αυτό ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του προς τον συνεργάτη του Τιμόθεο, το επισήμανε, προφητεύοντας με ζωηρά χρώματα φοβερά γεγονότα για το μέλλον, γεγονότα που θα συμβούν «εν υστέροις καιροίς» και «εν ταις εσχάταις ημέραις»:

- *«Το δε Πνεύμα ρητώς λέγει ότι εν υστέροις καιροίς θέλουσιν αποστατήσει τινές από της πίστεως, προσέχοντες εις ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΠΛΑΝΗΣ και εις ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΔΑΙΜΟΜΙΩΝ, διά της υποκρίσεως ψευδολόγων, εχόντων την εαυτών συνείδησιν κεκαυτηριασμένην...»* (Α' Τιμόθεου Δ/4:1-2).
- *«Γίνωσκε δε τούτο, ότι εν ταις εσχάταις ημέραις θέλουσιν ελθεί ΚΑΙΡΟΙ ΚΑΚΟΙ (αρχ. «καιροί χαλεποί»)- διότι θέλουσιν είσθαι οι άνθρωποι φίλαντοι, φιλάργυροι, αλαζόνες, υπερήφανοι, βλάσφημοι, απειθείς εις τους γονείς, αχάριστοι, ανόσιοι, άσπλαγχνοι, αδιάλλακτοι, συκοφάνται, ακρατείς, ανήμεροι, αφιλάγαθοι, προδόται, προπετείς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μάλλον παρά φιλόθεοι, έχοντες μεν μορφήν ευσεβείας, ηρνημένοι δε την δύναμιν αυτής. Και τούτους φεύγε»* (Β' Τιμόθεου Γ/3:1-5).
- *«Και πάντες δε οι θέλοντες να ζώσιν ευσεβώς εν Χριστώ Ιησού θέλουσι διωχθή. Πονηροί δε άνθρωποι και γόητες θέλουσι προκόψει εις το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι»* (Β' Τιμόθεου Γ/3:12-13).

Άρα λοιπόν η ανάγκη να κηρυχθεί το ευαγγέλιο με δύναμη αγίου Πνεύματος, με χαρίσματα και με ενέργειες θαυμάτων, είναι για όλες τις εποχές και ιδιαίτερα για εμάς σήμερα.

(Γ) «ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ....»

Ο Λόγος του Θεού λέγει: *«Ουχί διά δυνάμεως (ανθρώπινης) ουδέ διά ισχύος(ανθρώπινης), αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων»* (Ζαχαρίας Δ/4:6).

Έχει παρατηρηθεί πολλοί εργάτες του Λόγου του Θεού (ποιμένες, κήρυκες, προφήτες, κλπ.) και πολλοί πιστοί να ισχυρίζονται ότι πιστεύουν στη δύναμη του αγίου Πνεύματος, στην πράξη όμως χρησιμοποιούν **μόνο** δικά τους ανθρώπινα μέσα για να κάνουν το έργο του Θεού, όπως συνεστιάσεις, πρόσκληση σε τσαί, προβολή ταινιών και διάφορες άλλες εκδηλώσεις.

Όλα αυτά είναι μεν μέρος της στρατηγικής για να κερδίσουμε ψυχές από τον εχθρό της ψυχής μας και δεν πρέπει να είμαστε αρνητικοί, αλλά θα πρέπει να γίνονται με την οδηγία του Πνεύματος του Θεού, αλλιώς κάθε προσπάθειά μας θα είναι μάταιη και αυτό το διαπιστώνουμε, καθόσον πολλοί έρχονται στην εκκλησία και στις συναθροίσεις μόνο και μόνο γι' αυτά.

Άρα, τα κίνητρα και τα ελατήρια στην περίπτωση αυτή είναι μόνο ΣΑΡΚΙΚΑ και όχι ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ, που φανερώνει ότι οι ανθρώπινες ενέργειες στον φυσικό - ορατό τομέα δεν έχουν τη σφραγίδα του Πνεύματος του Θεού. Ο Ιησούς που δίνει την Αποκάλυψη στον Ιωάννη στην Πάτμο, παρουσιάζει ποια η είναι πραγματική πνευματική κατάσταση των επτά εκκλησιών της Ασίας και εκεί βλέπουμε σήμερα τη δική μας κατάσταση, βλέπουμε τον εαυτό μας μέσα από έναν πνευματικό καθρέπτη που μας φανερώνει την καρδιά μας.

Προς την εκκλησία των **Σάρδεων** λέγει ο Ιησούς: *«Εξεύρω τα έργα σου (συνεστιάσεις, χορωδίες, εκδηλώσεις, κλπ) ...ότι όνομα έχεις ότι ζης (με όλες αυτές τις δραστηριότητες δείχνεις ότι είσαι μια ζωντανή εκκλησία και όλοι σε συγχαίρουν) ...και είσαι νεκρός»* (είσαι πνευματικά νεκρός, μακριά από τον Θεό και την αλήθειά Του).

Προς την εκκλησία των **Λαοδικέων**, προς αυτούς που νομίζουν ότι ενώπιον του Θεού στέκονται σωστά, λέγει ο Ιησούς: *«Λέγεις ότι πλούσιος είμαι και επλούτισα, και δεν έχω χρυσά*

ουδενός...». Σε αυτή την κατηγορία ανήκουν αυτοί που λένουν: «Τι χρειάζονται σήμερα τα χαρίσματα, οι γλώσσες και οι προφητείες, αφού εμείς είμαστε μια ζωντανή εκκλησία και απόδειξη αυτού είναι ότι έχουμε πολλά μέλη, αυτό δεν είναι μια μεγάλη ευλογία από τον Θεό;» Ο Κύριος όμως που εξετάζει τα βάθη της καρδιάς του ανθρώπου και τα ελατήριά του, δεν βλέπει μόνο την εξωτερική όψη των πραγμάτων, γι' αυτό λέγει:

«...Και δεν εξεύρεις ότι συ είσαι ο ΤΑΛΑΙΠΩΡΟΣ και ΕΛΕΕΙΝΟΣ και ΠΤΩΧΟΣ και ΤΥΦΛΟΣ και ΓΥΜΝΟΣ· σε συμβουλεύω να αγοράσης παρ' Εμού χρυσίον δεδοκιμασμένον εκ πυρός διά να πλουτήσης, και ιμάτια λευκά διά να ενδυθής και να μη φανερωθή η αισχύνη της γυμνότητός σου και χρίσον τους οφθαλμούς σου με κολλούριον διά να βλέπης...» (Αποκάλυψη Γ/3:17-18).

Το έργο του Θεού δεν έχει ανάγκη από ανθρώπινες δυνάμεις και από έξυπνες ενέργειες **«ουχί δια δυνάμεως, ουδέ δια ισχύος»**, αλλά το έργο του Θεού γίνεται με τη δύναμη του Πνεύματός Του και όχι με *«διδακτούς λόγους ανθρώπινης σοφίας, αλλά με διδακτούς (λόγους) αγίου Πνεύματος, συγκρίνοντας τα πνευματικά προς τα πνευματικά»* (Α' Κορινθίους Β/2:13). Το ΠΝΕΥΜΑ και ο ΛΟΓΟΣ βρίσκονται σε μια τέλεια ταύτιση και ενότητα και ενεργούν βαθιά μέσα στον άνθρωπο που με ταπεινή καρδιά εκζητεί τον Θεό, γιατί «το Πνεύμα ΕΙΝΑΙ ο Λόγος». Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος για την πνευματική πανοπλία του πιστού λέγει *«...και δέξασθε την μάχαιρα του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ό (το οποίο Πνεύμα) έστιν ΡΗΜΑ του Θεού»* (Εφεσίους ς'/6:17 - αρχαίο κείμενο). Η μετάφραση του Βάμβα δεν αποδίδεται σωστά, καθόσον γράφει ότι η ΜΑΧΑΙΡΑ είναι ο ΛΟΓΟΣ του Θεού: *«Και λάβετε την μάχαιραν του Πνεύματος, ήτις (η οποία μάχαιρα) είναι ο λόγος του Θεού».*

Ο Θεός είναι ΠΝΕΥΜΑ και μέσα από τον Θεό εξήλθε ο ΛΟΓΟΣ του και *«σαρξ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν»* (Ιωάννης Α/1:14 - αρχαίο κείμενο) και ο Λόγος του Θεού είναι ο **Ιησούς** που κατοικεί μέσα μας ως *«Πνεύμα ζωοποιούν»* (Α' Κορινθίους ΙΕ/15:45). Ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, μιλώντας για το θέμα

αυτό, είπε: «*Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστειλεν αυτόν διά να σας ευλογή όταν επιστρέφητε έκαστος από των πονηριών υμών*» (Πράξεις Γ/3:26). Ο Θεός αφού ανέστησε τον Ιησού, τον απέστειλε ως Πνεύμα ζωοποιούν για να μας ευλογεί. **Ο Ιησούς είναι η δύναμη μέσα μας** και σήμερα η εκκλησία έχει ανάγκη να φανερωθεί αυτή η δύναμη με ενέργεια σημείων και τεραστίων.

Η αληθινή εκκλησία του Θεού του ζώντος, ο στύλος και το εδραίωμα της αληθείας (Α΄ Τιμόθεου Γ/3:15) έχει σήμερα τη μεγάλη ευθύνη να κηρύξει το καθαρό μήνυμα της σωτηρίας του Ιησού σε όλον τον κόσμο με τη δύναμη και τις ενέργειες του αγίου Πνεύματος «*συνεργούντος του Κυρίου και βεβαιούντος το κήρυγμα, **διά των επακολουθούντων θαυμάτων***» (Μάρκος Ις΄/16:20).

Η επιτυχία είναι εγγυημένη από τον ίδιο τον Κύριο, γιατί Αυτός σώζει τον άνθρωπο και τον κάνει μέλος της εκκλησίας Του (βλ. Πράξεις Β/2:47). Δεν μπορεί και δεν πρέπει να το ανεχόμαστε, βλέποντας από τη μια μεριά την εκκλησία του Ιησού να φθίνει και να ελαττώνει (αφοί οι πιστοί χρησιμοποιούν ανθρώπινες μεθόδους) και από την άλλη μεριά οι ασεβείς να θριαμβεύουν, παρασύροντας τους ανθρώπους στην πλάνη και στην αμαρτία και να τους οδηγούν στην αιώνια απώλεια.

Δεν μπορεί η εκκλησία του Κυρίου Ιησού σήμερα, που έχει το άγιο Πνεύμα, όπως συνέβαινε και στους πρώτους αποστολικούς χρόνους, να υποχωρεί και να φθίνει συνέχεια. **Εφόσον συμβαίνει αυτό, σημαίνει ΠΩΣ ΚΑΤΙ ΔΕΝ ΠΑΕΙ ΚΑΛΑ. Εκείνο που είναι βέβαιο πως συμβαίνει, είναι ότι η εκκλησία άφησε το ΠΝΕΥΜΑ και ακολουθεί τη ΣΑΡΚΑ με φυσικό επακόλουθο η απότυχία της να είναι προδιαγεγραμμένη.** Η εκκλησία, σαν σώμα Χριστού και σήμερα και σε όλες τις εποχές, πρέπει να είναι πάντοτε πλήρης Πνεύματος αγίου και να ομολογεί τον Ιησού και την ανάστασή Του με παρρησία, όπως έκαναν οι μαθητές και γενικά οι πρώτοι πιστοί: «*Θεωρούντες δε την ΠΑΡΡΗΣΙΑΝ του Πέτρου και Ιωάννου, και πληροφορηθέντες ότι είναι άνθρωποι αγράμματοι και ιδιώται, εθαύμαζον και ανεγνώριζον αυτούς ότι ήσαν μετά του Ιη-*

σου» (Πράξεις Β/2:47).

Μέσα στην γνήσια εκκλησία του Ιησού πρέπει να ενεργεί το άγιο Πνεύμα του Θεού με τα χαρίσματα, όπως με λεπτομέρειες αναφέρει ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:4-11, Εφεσίους Δ/4:11-13, Ρωμαίους ΙΒ/12:6-8, κλπ). Οι κήρυκες, οι εργάτες του ευαγγελίου και γενικά οι ομιλητές, πρέπει να κηρύττουν τον Λόγο του Θεού **ΔΙΑ Πνεύματος αγίου** και όχι να δίνουν ένα τυποποιημένο μήνυμα, που είναι γεμάτο από περίτεχνα φιλολογικά σχήματα και στολισμένο με όμορφες εκφράσεις που γαργαλίζουν την ακοή, χωρίς να υπάρχει η σφραγίδα του χρίσματος του Θεού.

Μέσα στην γνήσια εκκλησία του Ιησού πρέπει να ενεργούν όλα τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, να υπάρχουν γλώσσες, είδη γλωσσών, ερμηνεία γλωσσών, προφητείες, οράσεις, δυνάμεις θεραπείας, διάκριση πνευμάτων, ψαλμοί εν Πνεύματι, κλπ. Όλα αυτά σήμερα αντικαταστάθηκαν από μουσικά όργανα, ποιήματα, θεατρικά έργα, ταχυδακτυλουργίες και διάφορες άλλες εκδηλώσεις. Επισημαίνω ότι όλα αυτά δεν είναι απορριπτά και κατακριτά, και ούτε θεωρούνται αντιβιβλικά, αντίθετα ο Παύλος λέγει ότι για τους Ιουδαίους έγινε Ιουδαίος και για τους άνομους έγινε άνομος **«μη ών άνομος εις τον Θεόν»** (βλ. Α΄ Κορινθίους Θ/9:19-23, Β΄ Κορινθίους ΙΒ/12:16, κλπ). Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε είναι τα **ελατήρια** της καρδιάς, που γίνονται οι ενέργειες αυτές, κάτι που μόνο ο Κύριος το γνωρίζει και εμείς το βλέπουμε από τα αποτελέσμα.

Όταν κάποιος μπαίνει μέσα στην εκκλησία, ή σε οποιοδήποτε χώρο συγκεντρώνονται οι άγιοι του Θεού, θα πρέπει να αισθάνεται την έντονη παρουσία του Θεού και ο χώρος να ευωδιάζει από το άρωμα του Χριστού: **«...Διότι του Χριστού ευωδία είμεθα προς τον Θεόν εις τους σωζομένους και εις τους απολλυμένους»** (Β΄ Κορινθίους Β/2:15, Εφεσίους Ε/5:2). Δεν πρέπει να έλκεται από κοσμικά συστήματα που η εκκλησία έχει υιοθετήσει, γιατί αυτά δεν πηγάζουν από τον Θεό, αλλά από τον Διάβολο, όσο και εάν φαντάζουν ως ορθά και υγιή.

(Δ) Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΙΔΩΛΟ-ΛΑΤΡΕΙΑ

1. Σύμφωνα με όσα αναφέραμε είναι μεγάλη υποκρισία κάποιος να πιστεύει και να διακηρύττει ότι σήμερα δεν χρειαζόμαστε την εμπειρία της Πεντηκοστής και τα πνευματικά χαρίσματα και ότι αυτά δόθηκαν μόνο στους αποστόλους και στην περίοδο της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, γιατί υπήρχε η επιτακτική ανάγκη να κηρυχθεί το ευαγγέλιο της σωτηρίας με δύναμη αγίου Πνεύματος στα έθνη, που κυριολεκτικά βρισκόντουσαν μέσα στην ειδωλολατρεία (*).

Ειδωλολατρεία, δεν είναι απλά να προσκυνά κάποιος ψεύτικα αγάλματα θεοτήτων (ξύλινα, μαρμάρινα, χρυσά, αργυρά, κλπ), όπως συνέβαινε στην αρχαιότητα, αλλά ειδωλολατρεία είναι το κάθε τι, το οποίο έχει γίνει στον άνθρωπο **πάθος** και είναι το είδωλό του που λατρεύει και αγαπά και **όλες οι επιδιώξεις του είναι να «ικανοποιήσει» την ψυχή του μέσω του είδωλου αυτού**. Τέτοια σύγχρονα είδωλα είναι το πολυτελές σπίτι, το σπορ αυτοκίνητο, το ωραίο σαλόνι, το ντύσιμο, οι διασκεδάσεις, η επικερδή εργασία, οι καταθέσεις και πολλά άλλα που θα αναφερθούμε παρακάτω.

Το να θέλουμε να αποκτήσουμε υλικά αγαθά, όχι μόνο δεν είναι αμαρτία, αλλά επιβάλλεται για μια πιο άνετη ζωή, μέσα στα πλαίσια του εφικτού και του ηθικού. Όταν όμως μας καταλάβει το πνεύμα της πλεονεξίας, τότε έχουμε ξεφύγει από τον αληθινό σκοπό της ζωής και αυτό ενώπιον του Θεού είναι βδέλυγμα, είναι μια πράξη που ο Θεός απεχθάνεται γιατί χαρακτηρίζει την πλεονεξία ως ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ: *«Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν, ήτις είναι ειδωλολατρεία»* (Κολοσσαείς Γ/3:5).

Εφόσον η πλεονεξία γίνει είδωλο της καρδιάς του ανθρώπου, κανένας πλεονέκτης (=ειδωλολάτρης) δεν θα εισέλθει στη βασι-

(*) **ΣΗΜΕΙΩΣΗ:** Στη δημοτική γλώσσα το συνθετικό **-λατρεία** της λέξης «**ειδωλολατρεία**» γράφεται με «ι», δηλαδή «**ειδωλολατρία**». Στο βιβλίο αυτό, για να αποδίδεται επακριβώς το νόημα ("λατρεία **ειδώνων**"), η λέξη θα τίθεται όπως στην απλή καθαρεύουσα με «ει», δηλαδή «**ειδωλολατρεία**».

λεία του Θεού: «*Διότι τούτο εξεύρετε, ότι πας πόρνος, ή ακάθαρτος, ή ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΣ, όστις είναι ειδωλολάτρης, δεν έχει κληρονομία εν τη βασιλεία του Χριστού και Θεού. Μηδέίς ας μη σας απατά με ματαιίους λόγους· επειδή διά ταύτα έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας*» (Εφεσίους Ε/5:5-6).

2. Οι αναγεννημένοι πιστοί ίσως να μην έχουν εννοήσει πόσο μεγάλη ανάγκη έχουν **σήμερα** που ζούμε στους έσχατους καιρούς από τις δυνάμεις και τις ενέργειες του αγίου Πνεύματος του Θεού, πόσο ανάγκη έχουν να βλέπουν το χρίσμα του Κυρίου Ιησού να ρέει στο σώμα της εκκλησίας Του, γιατί έχουν **συμβιβαστεί** με το σύστημα του κόσμου και πνευματικά βρίσκονται ανάμεσα σε δύο φρονήματα, παρά τις προειδοποιήσεις του ίδιου του Ιησού ότι «*ουδέίς δύναται δύο κυρίους να δουλεύη· διότι ή τον ένα θέλει μισήσει και τον άλλον θέλει αγαπήσει, ή εις τον ένα θέλει προσκολληθή και τον άλλον θέλει καταφρονήσει. Δεν δύνασθε να δουλεύητε Θεόν και μαμμωνά*» (βλ. Ματθαίος ζ'/6:24, Λουκάς Ιζ'/16:13) .

Απέρριψαν το ιερατείο της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί ο Ιησούς το κατήργησε με τη σταυρική Του θυσία, αλλά δέχτηκαν ένα "**θηρσκευτικό κατεστημένο**" που σαν μια νέα μορφή ιερατείου τους εξουσιάζει και δεν μπορούν να προχωρήσουν σε επίγνωση του θελήματος Κυρίου, γιατί μπαίνει ως φραγμός η **δογματική τους θέση**, στην οποία εμμένουν με φανατισμό και με πείσμα, χωρίς ποτέ να αναρωτιούνται «μήπως δεν είναι έτσι τα πράγματα όπως τα διδάχτηκαν, μήπως υπάρχει και κάτι άλλο πιο πέρα από αυτά που γνωρίζουν;».

Απέρριψαν το ιερατείο της Βαβυλώνας με τις παγανιστικές εορταστικές εκδηλώσεις, αλλά συμμετέχουν ενεργά στις **εορταστικές εκδηλώσεις** του κατεστημένου Ορθόδοξου ιερατείου (ενός ιερατείου που ο Ιησούς το κατήργησε με τη θυσία Του) και μάλιστα σε τέτοιο σημείο ταύτισης, που στις λεγόμενες "μεγάλες" εορτές να είναι πολύ δύσκολο κάποιος να ξεχωρίσει **ποιος είναι** ο Ορθόδοξος πιστός που δέχεται τις εορτές αυτές, κατά το λατρευτικό της εκκλησίας του και **ποιος είναι** ο αναγεννημένος πιστός, που υποτίθεται ότι έχει απορρίψει τις εορτές αυτές, ως

καταργηθείσες στην περίοδο της Καινής Διαθήκης.

Απέρριψαν τα ήθη και τα έθιμα των αρχαίων ειδωλολατρικών λαών, αλλά όλες οι εκδηλώσεις τους είναι γεμάτες από τα ήθη αυτά, με χριστιανικό μανδύα και το πιο τραγικό στην περίπτωση αυτή είναι ότι γνωρίζουν την προέλευσή τους και το ομολογούν. Το δικαιολογούν όμως με τη στερεότυπη φράση **"εμείς δεν τα πιστεύουμε αυτά"**, αλλά αφού δεν τα πιστεύεις, τότε γιατί τα εφαρμόζεις; Η απάντηση είναι απλή και αυτονόητη, τα κάνεις, γιατί είσαι ακόμα δεμένος με το λατρευτικό σύστημα της Βαβυλώνας και φοβάσαι ότι θα χαρακτηριστείς ως οπισθοδρομικός, ιδιόρρυθμος, ή αντικοινωνικός και δεν έχεις τη δύναμη να πας "ενάντια στο ρεύμα". Πρέπει να εκζητήσεις από τον Κύριο Ιησού να σε ελευθερώσει, πρέπει να πάρεις τη σταθερή απόφαση να αρέσεις στον Κύριο και όχι στους ανθρώπους. Ας θυμηθούμε τα λόγια του Ιησού Χριστού: **«Πας λοιπόν όστις με ομολογήση εμπροσθεν των ανθρώπων, θέλω ομολογήσει και εγώ αυτόν εμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς. Όστις δε με αρνηθή εμπροσθεν των ανθρώπων, θέλω αρνηθή αυτόν και εγώ εμπροσθεν του Πατρός μου του εν ουρανοίς»**(Ματθαίος 1'/10:32-33).

Απέρριψαν τις τελετές των αρχαίων λαών, αλλά και της κατεστημένης εκκλησίας, αλλά δεν είναι λίγες φορές που έχουν ενεργό συμμετοχή στις τελετές αυτές, ενώ μπορούν να τις αποφύγουν. Για παράδειγμα, δεν δέχονται το **νηπιοβάπτισμα**, γιατί δεν είναι σύμφωνο με τον Λόγο του Θεού, αλλά το εφαρμόζουν στα παιδιά τους για κοινωνικούς, οικογενειακούς και λοιπούς λόγους, ή όπως ομολογούν "αναγκάζονται" σε ακραίες περιπτώσεις να το κάνουν κάτω από την πίεση καταστάσεων και να συμβιβάζονται με το κατεστημένο σύστημα, περιπτώσεις τις οποίες γνωρίζουμε και από προσωπικές εμπειρίες.

Απέρριψαν την πολυθεΐα των αρχαίων ειδωλολατρικών λαών, αλλά οι ίδιοι, λατρεύουν πολλούς άλλους "θεούς", όπως το όμορφο και πλούσιο σπίτι, το ωραίο φαγητό, το ωραίο αυτόκίνητο, την τηλεόραση, τον κινηματογράφο, τη μουσική, την επιτυχημένη καριέρα, την οικονομική άνεση, τη διασκέδαση και το-

σα άλλα ευχάριστα που συμβαίνουν στην καθημερινή μας πορεία, τα οποία **δεν είναι αμαρτία** όταν αυτά γίνονται από μια καρδιά που αγαπά τον Κύριο Ιησού και που πάντα πρώτα βάζει τι Αυτός θέλει από τη ζωή μας. **Γίνονται όμως αμαρτία και ΕΙΔΩΛΑ**, όταν η καρδιά μας είναι κολλημένη ΜΟΝΟ σε αυτά και έχει απομακρυνθεί από το θέλημα του Θεού στη ζωή μας. Είναι πιστοί άνθρωποι, που σε κάποια περίοδο της ζωής τους σταύρωσαν τη σάρκα, μαζί με τα πάθη και τις επιθυμίες τους (βλ. Γαλάτας Ε/5:24). Στην πορεία όμως οι καταστάσεις άλλαξαν και *«αφού απέφυγον ΤΑ ΜΟΛΥΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ διά της επιγνώσεως του Κυρίου και σωτήρος Ιησού Χριστού, ενεπλήχθησαν πάλιν εις ταύτα και νικούνται, έγειναν εις αυτούς τα έσχατα ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ των πρώτων....»* (Β' Πέτρου Β/2:20-21).

3. Θα πρέπει να γίνει μια αναγκαία και βασική διευκρίνιση, για να μην αφήσουμε κάποιο κενό στον αναγνώστη, που είναι το εξής: Υπάρχουν πολλά πράγματα μέσα στην καθημερινή μας ζωή, που δεν μπορούν να χαρακτηρισθούν ως αμαρτία, ότι έχουν γίνει δηλαδή είδωλα, αντίθετα υπάρχουν περιπτώσεις που είναι και αναγκαία, αλλά όταν αυτά γίνουν πάθος, **τότε μετατρέπονται σε είδωλα**. Για παράδειγμα έχουμε το φαγητό, το οποίο όχι μόνο δεν είναι αμαρτία, αλλά είναι απολύτως απαραίτητο καθημερινά να τρώμε, γιατί χωρίς φαγητό ο άνθρωπος θα πεθάνει. Το φαγητό όμως, όταν γίνει πάθος μετατρέπεται σε αμαρτία, γιατί ο άνθρωπος γίνεται λαίμαργος και κοιλιόδουλος και "δεν τρώγει για να ζήσει", αλλά "ζει μόνο για να τρώγει", έχοντας κάνει την κοιλιά του Θεό: *«...Των οποίων το τέλος είναι απώλεια, των οποίων ο Θεός είναι η κοιλιά, και η δόξα αυτών είναι εν τη αισχύνη αυτών, οίτινες φρονούσι τα επίγεια»* (Φιλιππησίους Γ/3:19 - βλ. Ρωμαίους Ις'/16:18).

Για να αποφύγει ο αναγεννημένος πιστός να μπει στον πειρασμό να λατρεύει τα **είδωλα του κόσμου** σε κάθε τους μορφή, η προτροπή του Λόγου Θεού είναι "αποχωρισμός από τον κόσμο", όχι να φύγει από τον κόσμο, αλλά να πάψει να γίνει κομμάτι του συστήματος του κόσμου, η αποστολή του και η θέση

του είναι να δείχνει το φως που έχει μέσα του: **«Μη ομοζυγείτε με τους απίστους· διότι τίνα μετοχήν έχει η δικαιοσύνη με την ανομίαν; τίνα δε κοινωνίαν το φως προς το σκότος; Τίνα δε συμφωνίαν ο Χριστός με τον Βελίαλ; ή τίνα μερίδα ο πιστός με τον άπιστον; Τίνα δε συμβίβασιν ο ναός του Θεού με τα είδωλα; διότι **σεις είσθε ναός Θεού ζώντος**, καθώς είπεν ο Θεός ότι θέλω κατοικεί εν αυτοίς και περιπατεί, και θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου»** (Β' Κορινθίους ζ'/6:14-16).

Άρα ειδωλολατρεία είναι αυτό που μας έχει γίνει πάθος στη ζωή μας και εάν δεν έρθει ο Κύριος Ιησούς με τη δύναμη του Πνεύματός Του να μας ελευθερώσει, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι με δικές μας ανθρώπινες ενέργειες, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, γιατί όλα είναι μάταιες και άκαρπες προσπάθειες. Όταν όμως ο Ιησούς μας ελευθερώσει, τότε θα είμαστε πραγματικά ελεύθεροι από τα πονηρά δεσμά της αμαρτίας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 3°

Το επιχείρημα ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής, που συνοδεύεται από το φαινόμενο των ξένων γλωσσών, **δόθηκε για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο με δύναμη αγίου Πνεύματος, μόνο στην πρώτη αποστολική περίοδο**, δεν έχει κανένα έρεισμα (στήριγμα) μέσα στην Βίβλο και είναι μια αυθαίρετη ερμηνεία. Το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος είναι **για ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΠΟΧΕΣ** («και προς πάντας τους εις μακράν...»), γιατί σε όλες τις εποχές, το σώμα του Χριστού έχει ανάγκη τις δυνάμεις και τις ενέργειες του αγίου Πνεύματος και πολύ περισσότερο στις δικές μας έσχατες ημέρες που ο πιστός....

-**Κατακλύζεται από είδωλα** κάθε μορφής, στα οποία πρέπει να αντιταχθεί για να διατηρήσει την αγιότητά του και την καθαρότητά του.
-**Βρίσκεται σε συνεχή πνευματικό πόλεμο** για να φανερωθεί η δύναμη του αίματος και του ονόματος του Ιησού και να κατασυχυθεί ο Διάβολος και οι πονηρές δυνάμεις του.
-**Πρέπει να υψώνει το λάβαρο της νίκης** του Ιησού μέσα σε μια γενιά πονηρή και διεστραμμένη και ο κόσμος να βλέπει να γεννιέται ένα **έθνος λαμπρό** που θα είναι η νύμφη εκκλησία.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 4°

«Η αγάπη είναι ανώτερη από τις γλώσσες»

«Εμείς θέλουμε την ΑΓΑΠΗ (Α΄ Κορινθίους ΙΓ/13) που είναι ανώτερη από τις ΓΛΩΣΣΕΣ και απ' όλα τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, αφού όταν δεν έχω αγάπη, δεν ωφελεί σε τίποτα να προσεύχομαι και να ψάλλω σε ξένες γλώσσες, γι' αυτό στις ημέρες μας δεν χρειαζόμαστε τα χαρίσματα και τις λοιπές εκδηλώσεις του Πνεύματος, αλλά χρειαζόμαστε να φανερώσουμε τη μεγάλη αγάπη του Θεού».

(Α) ΕΔΑΦΙΑ ΠΟΥ «...ΜΙΛΟΥΝ» ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ!

Οι υποστηρικτές του παραπάνω 4^{ου} επιχειρήματος, στην προσπάθεια τους να αποδείξουν μέσα από τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής όπως εκδηλώθηκε στην αποστολική εποχή **δεν είναι για τις δικές μας ημέρες**, χρησιμοποιούν πολλά εδάφια της Αγίας Γραφής ή και ολόκληρα Βιβλικά αποσπάσματα, τα οποία θεωρούν ως αδιάσειστα και ισχυρά στοιχεία, που τεκμηριώνουν (επιβεβαιώνουν) την άποψή τους. Κατά τους ισχυρισμούς τους είναι περικοπές της Βίβλου που «διαλαλούν» την ...αλήθεια. Οι πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις είναι οι ακόλουθες:

(1) Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΒ/12:31 (υπερέχουσα οδόν...)

«Ζητείτε δε μετά ζήλον τα καλήτερα χαρίσματα. Και έτι πολύ υπερέχουσαν οδόν σας δεικνύω.....».

(2) Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΓ/13:1-3 (αγάπη δε ΜΗ έχω...)

«1. Εάν λαλώ τας ΓΛΩΣΣΑΣ των ανθρώπων και των αγγέλων, αγάπην δε μη έχω, έγεινα χαλκός ηχών ή κύμβαλον αλαλάζον.

2. Και εάν έχω ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΝ και εξεύρω πάντα τα ΜΥΣΤΗΡΙΑ και πάσαν την ΓΝΩΣΙΝ, και εάν έχω πάσαν την ΠΙΣΤΙΝ, ώστε να μετατοπίζω όρη, αγάπην δε μη έχω, είμαι ουδέν.

3. Και εάν πάντα τα ΥΠΑΡΧΟΝΤΑ μου διανείμω, και εάν ΠΑ-

ΡΑΔΩΣΩ το σώμα μου διά να καυθώ, αγάπην δε μη έχω, ουδέν ωφελούμαι...».

(3) Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΓ/13:8-10 (η αγάπη δεν εκπίπτει...)

«Η αγάπη ΟΥΔΕΠΟΤΕ εκπίπτει· τα άλλα όμως, είτε ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ είναι, θέλουσι καταργηθή· είτε ΓΛΩΣΣΑΙ (είναι), θέλουσι παύσει· είτε ΓΝΩΣΙΣ (είναι), θέλει καταργηθή. Διότι κατά μέρος γινώσκομεν και κατά μέρος προφητεύομεν· όταν όμως έλθη το ΤΕΛΕΙΟΝ, τότε το κατά μέρος θέλει καταργηθή».

(4) Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΔ/14:1 (ακολουθείτε την αγάπη...)

«Ακολουθείτε την αγάπην· και ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύητε. Διότι ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν· διότι ουδείς ακούει αυτόν...».

Όσοι δεν δέχονται την αναγκαιότητα του βαπτίσματος του αγίου Πνεύματος με τις δυνάμεις που το ακολουθούν (γλώσσες, προφητείες, χαρίσματα ιαμάτων, ενέργειες θαυμάτων, κλπ), θεωρούν ότι τα παραπάνω εδάφια είναι τα ισχυρά όπλα τους στην «φάρετρα της αλήθειας» που ακολουθούν, την δε περικοπή Α΄ Κορινθίους ΙΓ/13:8-10 την θεωρούν ως το «**ΤΕΛΕΙΟΝ**» επιχείρημά τους, το οποίο δεν δέχεται καμιά αμφισβήτηση.

Ισχυρίζονται ότι το «**ΤΕΛΕΙΟΝ**» αναφέρεται και αφορά μόνο την περίοδο της Καινής Διαθήκης, γιατί στην περίοδο αυτή ο πιστός έχει κατακτήσει τον «**τέλειον νόμον της ελευθερίας**» και εφόσον επιμείνει σ' αυτόν δεν θα είναι απλά ακροατής, αλλά εκτελεστής του έργου και τότε «*θέλει είσθαι μακάριος εις την εκτέλεσιν αυτού (του έργου)...*» (Ιάκωβος Α/1:25).

Θα ήθελα στη συνέχεια να αναλύσουμε τα παραπάνω αναφερόμενα αποσπάσματα, σύμφωνα με τους **ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ της Βίβλου**, οι οποίοι επιβάλλουν: **(1) Να εξετάζουμε** το κάθε εδάφιο, σύμφωνα με τα συμφραζόμενα εδάφια, πριν και μετά από αυτό και όχι να το απομονώνουμε. **(2) Να συμφωνεί** το επίμαχο εδάφιο με το κεντρικό μήνυμα ολόκληρου του κεφαλαίου στο οποίο αναφέρεται αυτό, αλλά και με ολόκληρη την

Αγία Γραφή και όχι να υπάρχουν αντιφάσεις. **(3) Να ερμηνεύουμε** το εδάφιο «*οπτόν εν πυρί*» (Εξοδος ΙΒ/12:8-9), κάτω δηλαδή από την αποκάλυψη του αγίου Πνεύματος του Θεού και όχι να δίνουμε κατά γράμμα ερμηνεία. **(4) Να δεχόμαστε** την ερμηνεία που μας δίνει η ίδια η Αγία Γραφή και όχι να εμμένουμε στη δική μας άκαμπτη θεολογική θέση.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Τι σημαίνει ερμηνεία «*οπτόν εν πυρί*» ο ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: «**ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ**» (κωδικός 33).

(B) ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ - ΓΛΩΣΣΕΣ - ΓΝΩΣΗ

Α΄ Κορινθίους ΙΓ/13:8-10

«Η ΑΓΑΠΗ ουδέποτε εκπίπτει· τα άλλα όμως, είτε ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ είναι, θέλουσι καταργηθή· είτε ΓΛΩΣΣΑΙ (είναι), θέλουσι παύσει· είτε ΓΝΩΣΙΣ (είναι), θέλει καταργηθή. Διότι κατά μέρος γινώσκομεν και κατά μέρος προφητεύομεν· όταν όμως έλθη το τέλειον, τότε το κατά μέρος θέλει καταργηθή».

Ο απόστολος Παύλος στην παραπάνω αναφέρει τρεις βασικές εκδηλώσεις του αγίου Πνεύματος του Θεού, οι οποίες είναι **ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ, ΓΛΩΣΣΕΣ και ΓΝΩΣΗ** και επισημαίνει ότι αυτές οι τρεις εκδηλώσεις θα καταργηθούν όταν θα έρθει το «τέλειον», ενώ αντίθετα η **ΑΓΑΠΗ** θα παραμείνει για πάντα. Για να είναι αντικειμενική η μελέτη μας, επιβάλλεται να εξετάσουμε μία προς μία τις περιπτώσεις αυτές και να διαπιστώσουμε ποια είναι τα βασικά τους χαρακτηριστικά και ποια είναι η ωφέλειά τους, εξετάζοντας πρώτα την **προφητεία** και τη **γνώση** και θα αφήσουμε για το τέλος τις **γλώσσες**, που είναι ένα θέμα αντιλεγόμενο, ένα θέμα που έχει δημιουργήσει πολλές διαμάχες και εντάσεις.

(1) Π Ρ Ο Φ Η Τ Ε Ι Α - 1^η περίπτωση

1. «...*Είτε προφητείαι είναι, θέλουσι καταργηθή*». Εφόσον κάποτε οι προφητείες καταργηθούν, αυτό σημαίνει ότι θα φθάσουν σε ένα τέλος και μετά δεν θα υπάρχει προφητικός λόγος. Κανένας μελετητής και ερευνητής της Βίβλου, είτε είναι απλός πιστός, είτε είναι δάσκαλος και κήρυκας του Λόγου του Θεού, δεν αρνεί-

ται ότι πάμπολλες Βιβλικές προφητείες δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί, που σημαίνει ότι ο προφητικός λόγος είναι ακόμα ζωντανός και περιμένουμε την εκπλήρωσή του.

Το πότε θα γίνει αυτό, εάν θα γίνει τώρα, στις ημέρες μας, ή εάν θα γίνει πολύ μεταγενέστερα δεν έχει ουσιώδη σημασία, αφού η προφητεία είναι ενεργή, **είναι σε εξέλιξη** μέσα στο θαυμαστό σχέδιο του Θεού **και δεν έχει καταργηθεί** και κατάργηση σημαίνει ότι εκπλήρωσε το σκοπό για τον οποίο δόθηκε κι έφθασε σε ένα τέλος.

Προφητείες που αναφέρονται ότι η **δόξα της εκκλησίας** των τελευταίων καιρών (*«έσχατος οίκος»*) δεν θα μπορεί να συγκριθεί με τη δόξα της πρώτης αποστολικής εκκλησίας (*«πρώτος οίκος»*), όπου η εκκλησία θα επιφέρει καίρια πλήγματα στις πονηρές δυνάμεις (Αγγαίος Β/2:7-9), **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται ότι ο Κύριος θα δώσει στην εκκλησία Του την **όψιμη βροχή** του Πνεύματός Του (βλ. Ιωήλ Β/2:23-32, Ζαχαρίας Ι'/10:1-2, κλπ), που είναι ο **«καλός οίνος»** (Μάρκος Β/2:22, Ιωάννης Β/2:10, κλπ), και η εκκλησία θα δίνει τη μαρτυρία της με δύναμη αγίου Πνεύματος **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται στα γεγονότα εκείνα που θα μορφώσουν το ένδοξο σώμα της νύμφης εκκλησίας και θα είναι το **«λαμπρό έθνος»** (Ησαΐας Ξς/66:7-8) ο **«υιός της δεξιάς»** (Γένεση ΛΕ/35:16-18), ένα **«στράτευμα ισχυρό με σημαίας»** (Ώσμα Ασμάτων ς'/6:4), ο **«υιός ο άρσεν»** (Αποκάλυψη ΙΒ/12:5 - αρχαίο), **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται **στο λαό Ισραήλ**, ο οποίος θα στραφεί προς τον Κύριο Ιησού και θα επικαλεσθεί «Αυτόν του οποίου την πλευρά εξεκέντησαν» (βλ. Ζαχαρίας ΙΒ/12:10, Ιωάννης ΙΘ/19:37, Αποκάλυψη Α/1:7), **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται για την **αρπαγή της νύμφης** εκκλησίας και τη συνάντησή της με τον νυμφίο Ιησού Χριστό στον αέρα (βλ. Α΄ Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18, Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:51-56, Ματθαίος ΚΔ/24:40-44, Λουκάς ΙΖ/17:34-37, κλπ) **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται στην εμφάνιση του Άνομου, του Αντίχριστου (βλ. Β΄ Θεσσαλονικείς 2/2:3-4, Δανιήλ Ζ/7:23-25, Η/8:23-25, Θ/9:27, ΙΑ/11:21-36, κλπ), **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται στη ένδοξη έλευση του Ιησού με μυριάδες αγγέλων και αγίων (βλ. Αποκάλυψη Α/1:7, ΙΘ/19:11-16, κλπ) **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται ότι η εκκλησία θα σταθεί μπροστά στο Βήμα του Χριστού, για να ανταμειφθεί ο πιστός για τα πεπραγμένα του (βλ. Β΄ Κορινθίους Ε/5:10, Ρωμαίους ΙΔ/14:10, Α΄ Κορινθίους Γ/3:11-15, κλπ), **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται στη χιλιετή βασιλεία του Ιησού Χριστού (Αποκάλυψη Κ/20:4-7) **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

Προφητείες που αναφέρονται στο βιβλίο της Αποκάλυψης από το κεφάλαιο Δ/4 μέχρι τέλος, **δεν έχουν ακόμα εκπληρωθεί.**

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για τη δόξα και τη δύναμη της εκκλησίας των εσχάτων καιρών ο ενδιαφερόμενος μπορεί να ανατρέξει στο βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**» (κωδικός 13).

2. Πολλοί που δεν δέχονται ότι τα χαρίσματα είναι για όλες τις εποχές, άρα και για εμάς σήμερα, διακηρύττουν ότι οι προφητείες της Αγίας Γραφής **έχουν «κλειδώσει»** και κατά συνέπεια εξέλιπε ο λόγος για να υπάρχει το προφητικό χάρισμα στην εκκλησία. Όταν ισχυρίζονται ότι «κλείδωσαν οι προφητείες» εννοούν ότι, αφού ο Θεός έδωσε τον προφητικό λόγο και ένα μεγάλο μέρος αυτού πρόκειται να εκπληρωθεί στο μέλλον, το προφητικό χάρισμα εξέλιπε πλέον και ο Θεός δεν πρόκειται να δώσει νέες προφητείες, που θα αλλάξουν τις ήδη γεγραμμένες προφητείες της θεόπνευστης Βίβλου, γιατί εάν συμβεί αυτό, τότε ο ίδιος ο Θεός θα αναιρεί τον Λόγο Του.

Όλες οι προφητείες της Γραφής είναι πλέον για τον Θεό «τετελεσμένα» γεγονότα, παρ' όλο που ακόμα δεν έχουν εκπληρωθεί (αρπαγή εκκλησίας, εμφάνιση του Άνομου/Αντίχριστου, Β΄ έλευση Ιησού, γάμος του Αρνίου, χιλιετής βασιλεία, κλπ), γιατί ο Θεός γνω-

ρίζει το τέλος από την αρχή, καθόσον λέγει μέσα στον Λόγο Του «*ό,τι έγεινεν, ήδη είναι· και ό,τι θέλει γείνει, ήδη έγεινε...*» (Εκκλησιαστής Γ/3:15). Εφόσον λοιπόν συμβαίνει αυτό, ποιος είναι ο λόγος να υπάρχει σήμερα το προφητικό χάρισμα;

Αυτή η άποψη, ενώ φαίνεται «λογική» και «αληθοφανής», γιατί πράγματι για τον Θεό είναι πλέον όλα τετελεσμένα, δεν είναι απλά μια αυθαίρετη άποψη, αλλά είναι ένα από τα πιο ισχυρά όπλα του Διαβόλου για να αποδυναμώσει την εκκλησία και να της στερήσει τη νίκη και τον θρίαμβο.

Μέσα στην Βίβλο, πολύ καθαρά φαίνεται ότι **η προφητεία δεν αναφέρεται ΜΟΝΟ σε μελλοντικά γεγονότα** που αποκαλύπτει το Πνεύμα του Θεού στους προφήτες και αυτοί τα εξαγγέλλουν στο λαό του Θεού (*είτε στον Ισραήλ στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, είτε στον πνευματικό Ισραήλ, στην εκκλησία, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης*), αλλά ο προφητικός λόγος, ειδικά στην μετά Χριστό περίοδο, άρα **ΚΑΙ ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΣΗΜΕΡΑ**, έχει τριπλό στόχο και σκοπό, που **είναι να ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΕΙ** τους αγίους στην αληθινή πίστη του Κυρίου, **να τους ΠΡΟΤΡΕΨΕΙ** σε συνεχή άγια και καθαρή ζωή και **να τους ΠΑΡΗΓΟΡΗΣΕΙ** μέσα στις διάφορες καταστάσεις της ζωής, δίνοντάς τους ελπίδα ότι ο Κύριος θα επέμβει και θα κάνει αποκατάσταση,

Άρα η προφητεία είναι για ΟΙΚΟΔΟΜΗ, ΠΡΟΤΡΟΠΗ και ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ του σώματος του Χριστού, της εκκλησίας, όπως πολύ καθαρά λέγει ο απόστολος Παύλος, αναφερόμενος στα πνευματικά χαρίσματα: «...*Ο προφητεύων λαλεί προς ανθρώπους εις ΟΙΚΟΔΟΜΗΝ και ΠΡΟΤΡΟΠΗΝ και ΠΑΡΗΓΟΡΙΑΝ. Ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων την εκκλησίαν οικοδομεί*» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:3-4).

Σήμερα η εκκλησία του Ιησού έχει μεγάλη ανάγκη να ενεργεί το προφητικό χάρισμα, αλλιώς θα βρεθεί αποδυναμωμένη και θα προσπαθεί με ανθρώπινες δυνάμεις να αντισταθεί στις μεθοδίες του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του και φυσικά χωρίς τις ενέργειες των χαρισμάτων κάθε προσπάθεια είναι μάταιη. Γι' αυτό αδελφέ και αδελφή, μην κόβεις και ράβεις τον Λόγο

του Θεού, σύμφωνα με τις δικές σου απόψεις και διδασκαλίες. Εκζήτησε από τον Κύριο τώρα να σε γεμίσει με το Πνεύμα Του και να σου δώσει τις δυνάμεις Του, αλλιώς ο εχθρός θα σε κατάρτεψει. Χωρίς τον προφητικό λόγο, ή τον λόγο γνώσεως, ή την διάκριση των πνευμάτων, είσαι «αιχμάλωτος» του εχθρού, **άρα είσαι και ακίνδυνος γι' αυτόν**, αφού δεν μπορείς να τον πολεμήσεις, γιατί αγνοείς τα διανοήματά του και σε έχει παγιδέψει.

(2) Γ Ν Ω Σ Η - 2^η περίπτωση

1. «...*Είτε γνώσις (είναι), θέλει καταργηθή*». Εδώ θα πρέπει να διευκρινίσουμε για ποια γνώση αναφέρεται ο απόστολος Παύλος. Εννοεί την ανθρώπινη γνώση και σοφία; Εννοεί την τεχνολογία και την επιστήμη; Τι εννοεί; Ο Λόγος του Θεού πνευματικά ανακρίνεται και κατά συνέπεια ο Παύλος δεν εννοεί τίποτα απ' όλα αυτά. Αναφέρεται στη γνώση του Λόγου Θεού, η οποία είναι κρυμμένη μέσα στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού, στον οποίο «*είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως*» (Κολοσσαείς Β/2:3).

Αναφερόμενος ο Ιησούς τι είναι αιώνια ζωή, είτε στους μαθητές Του τότε, αλλά και σ' εμάς σήμερα: «*Αύτη δε είναι η αιώνιος ζωή, το να γνωρίζωσι Σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και τον οποίον απέστειλας Ιησούν Χριστόν*» (Ιωάννης ΙΖ/17:3). Το θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει: «*Αύτη δε έστιν η αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσιν Σε τον μόνον αληθινόν Θεόν και όν απέστειλας Ιησούν Χριστόν*». Εδώ ο Ιησούς Χριστός δεν λέγει «*εγνωρίσαν*» (κάτι που συνέβηκε στο παρελθόν και τελείωσε), ούτε λέγει «*θα γνωρίσουν*» (κάτι δηλαδή που θα συμβεί στο μέλλον), αλλά λέγει πολύ καθαρά «*ίνα γινώσκωσιν*» (“διά να γνωρίζουν”), που είναι σε χρόνο ενεστώτα, που σημαίνει ότι αυτό γίνεται συνέχεια, κάθε ημέρα, δεν είναι κάτι που σταματά.

Ένα από τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος είναι ο «**λόγος γνώσεως**», είναι η γνώση του πνευματικού λόγου και αυτό είναι απαραίτητο, **τόσο** για να γνωρίζουμε τον Κύριό μας και Θεό μας και να μπαίνουμε μέσα στα άγια των αγίων με λατρεία και δοξολογία, **όσο** και για να μας αποκαλύπτει το Πνεύμα του Θεού

τα σχέδια και τις μεθοδείες του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του, ώστε να έχουμε νικηφόρα πορεία στον καθημερινό πνευματικό μας αγώνα: *«Δίδεται δε εις έκαστον η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον. Διότι εις άλλον μεν δίδεται διά του Πνεύματος λόγος ΣΟΦΙΑΣ, εις άλλον δε λόγος ΓΝΩΣΕΩΣ κατά το αυτό Πνεύμα...»* (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:7-8).

Ο Παύλος συνέχεια επισημαίνει στις επιστολές του την πνευματική γνώση που δίνεται στον πιστό, και προτρέπει το λαό του Θεού όχι μόνο να εκζητεί τη γνώση αυτή, αλλά και να περισσεύει στη γνώση, γεγονός που χαρακτηρίζει τον πνευματικό του πλουτισμό. Είναι μια επιτακτική ανάγκη για την εκκλησία, σε όλες τις εποχές και πολύ περισσότερο στις ημέρες μας που η προσδοκία του ένδοξου ερχομού του Ιησού είναι «επί τας θύρας», είναι πολύ κοντά! Τα παρακάτω εδάφια είναι αποκαλυπτικά:

- **Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α/1:4-5** *«Ευχαριστώ πάντοτε εις τον Θεόν μου διά σας, διά την χάριν του Θεού την δοθείσαν εις εσάς διά του Ιησού Χριστού· ότι κατά πάντα ΕΠΛΟΥΤΙΣΘΗΤΕ δι' αυτού, κατά πάντα ΛΟΓΟΝ και πάσαν ΓΝΩΣΙΝ».*
- **Β΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Η/8:7** *«Καθώς λοιπόν ΠΕΡΙΣΣΕΥΤΕ εν παντί, εν πίστει και λόγω και ΓΝΩΣΕΙ και πάση σπουδή και της προς ημάς αγάπης σας, ούτω σπουδάσατε να ΠΕΡΙΣΣΕΥΣΗΤΕ και εν ταύτη τη χάριτι».*

Ζώντας ο πιστός μέσα σε αυτή την αποκαλυπτική γνώση, αισθάνεται τη μεγαλειότητα του Θεού, αλλά και το υπέρμετρο μέγεθος της αγάπης για τον αμαρτωλό άνθρωπο, πλημμυρίζει από χαρά και ευγνωμοσύνη, η καρδιά του ξεχειλίζει από δοξολογία και αναφωνεί: *«Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού. Πόσον ανεξερεύνητοι είναι αι κρίσεις αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού»* (Ρωμαίους 1Α/11:33).

2. Κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι η γνώση έχει καταργηθεί. Εάν όμως βρεθεί κάποιος που υποστηρίζει ότι τα λόγια του Παύλου *«είτε γνώσις (είναι), θέλει καταργηθή»* δεν αναφέρονται στη γνώση του προσώπου του Ιησού Χριστού, αλλά αναφέρονται

στην ανθρώπινη γνώση, τότε το αυτονόητο ερώτημα που τίθεται είναι: «Ποιος είναι αυτός που μπορεί να ισχυριστεί ότι όλη η γνώση έχει εξαφανιστεί από τη Γη;»

Εάν αυτό το ισχυριστεί κάποιος θα τον θεωρήσουμε ανόητο και γραφικό, γιατί σήμερα η γνώση αυξάνεται συνέχεια με γεωμετρική ταχύτητα, γεγονός που είχε προφητευτεί από τον Δαβίδ: «*Και συ, Δαβίδ, έγκλεισον τους λόγους και σφράγισον το βιβλίο, έως του ΕΣΧΑΤΟΥ ΚΑΙΡΟΥ· τ ό τ ε πολλοί θέλουσι περιτρέχει και η ΓΝΩΣΙΣ θέλει πληθυνθή*» (Δαβίδ ΙΒ/12:4). Ο Θεός είχε δώσει στον Δαβίδ θαυμαστές αποκαλύψεις, που αφορούν τους έσχατους καιρούς και του λέγει να μην τις φανερώσει, αλλά να τις κλείσει και να τις σφραγίσει, μέχρι να έρθει ο έσχατος καιρός, γιατί «*τότε...*», στον έσχατο καιρό, οι άνθρωποι θα γυρίζουν ολόκληρη τη γη και η γνώση θα έχει αυξηθεί υπερβολικά.

Ποιος μπορεί να αμφισβητήσει ότι αυτό δεν είναι μια μεγάλη πραγματικότητα που ξεκίνησε από τις αρχές του 20ού αιώνα και σήμερα, 3^η δεκαετία του 21^{ου} αιώνα, έχει πάρει ανεξέλεγκτες καταστάσεις, ώστε τα τεχνολογικά και επιστημονικά επιτεύγματα του ανθρώπου να προκαλούν τρόμο. Χαρακτηριστικό, αλλά και πάντα επίκαιρο είναι ένα άρθρο ημερήσιας Αθηναϊκής εφημερίδας που για τη δεκαετία του 80 έγραφε: «**Βρισκόμαστε στην αρχή μιας περιόδου υψηλής τεχνολογίας, όπου σε δευτερόλεπτα ολόκληρες πόλεις θα παραλύσουν. Οι τρομοκράτες διαθέτουν αέρια, πουράλους και επιστήμονες**» (ΝΕΑ/03.04.1980).

Εάν η γνώση της τεχνολογίας και της επιστήμης είχε αυτή τη μορφή πριν από μερικές δεκαετίες, καταλαβαίνουμε σήμερα πόσο έχει προχωρήσει μπροστά και πόσο ο απλός νους αδυνατεί να συλλάβει το μέγεθος της δύναμης του ανθρώπου. Είχε πει στα μέσα του 20^{ου} αιώνα ο επικεφαλής της NASA ότι «εάν αποκαλύψουμε στην ανθρωπότητα όλα αυτά, που εμείς γνωρίζουμε, δεν πρόκειται να γίνουμε πιστευτοί».

- Σήμερα ο άνθρωπος, μέσα σε λίγες ώρες μόνο, μπορεί να βρεθεί από την Αθήνα στη Νέα Υόρκη με υπερηχητικά αεροπλάνα, ενώ πριν από μερικές δεκαετίες για να συμβεί αυ-

τό χρειαζόντουσαν μήνες με τη θαλάσσια συγκοινωνία.

- Μέσα σε μία μίνι καρτούλα (τσιπάκι) ή σε ένα μικρό στικάκι USB μπορούν να καταχωρηθούν χιλιάδες και χιλιάδες αρχεία όλων των μορφών, ενώ πριν χρειαζόντουσαν τεράστια κτίρια για να τα χωρέσουν.
- Ο άνθρωπος κατέκτησε το διάστημα και πλέον η απόσταση μεταξύ Γης και Σελήνης θεωρείται ένα απλός περίπατος, με αποτέλεσμα όλα αυτά που κάποτε φάνταζαν σενάριο επιστημονικής φαντασίας, σήμερα να είναι μια αναμφισβήτητη πραγματικότητα.
- Εδώ και πολλές δεκαετίες γίνονται τέλειες εγχειρίσεις και μεταμοσχεύσεις καρδιάς, καθώς και άλλες ιατρικές επεμβάσεις επάνω στο ανθρώπινο σώμα, που προκαλούν δέος για την αποτελεσματικότητα των ενεργειών, παρ' όλο που υπάρχουν ακόμα ανίατες ασθένειες.

Άρα, ούτε η πνευματική γνώση, που προσφέρει η Αγία Γραφή, ούτε η ανθρώπινη γνώση, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι έχουν καταργηθεί. Η μεν πνευματική γνώση θα καταργηθεί *«όταν έλθη το τέλειον»*, η δε ανθρώπινη γνώση, όσο ο άνθρωπος υπάρχει επάνω στη Γη θα εξελίσσεται.

(3) Γ Λ Ω Σ Σ Ε Σ - 3^η περίπτωση

«...Είτε γλώσσαι (είναι), θέλουσι παύσει». Εφόσον η **ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ** δεν έχει καταργηθεί, εφόσον η **ΓΝΩΣΗ** δεν έχει καταργηθεί, πως εμείς από τις τρεις καταστάσεις, προφητεία, γλώσσες και γνώση, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι καταργήθηκαν μόνο οι **ΓΛΩΣΣΕΣ**, ενώ οι άλλες δύο (προφητεία και γνώση) παραμένουν σε ισχύ, εξακολουθούν δηλαδή να ισχύουν; Αυτό δεν έρχεται ενάντια στους βασικούς ερμηνευτικούς κανόνες της Βίβλου, τους οποίους καταστρατηγούμε και φανερώνει ότι ερμηνεύουμε την Βίβλο κατά το δοκούν, σύμφωνα με τις δικές μας θεολογικές απόψεις;

Κανένας ειλικρινής εκζητητής της αλήθειας και του προσώπου του Θεού, δεν μπορεί να ισχυριστεί το παραπάνω. Ο Λόγος του Θεού αναφέρει με σαφήνεια και κατηγορηματικό τρόπο ότι και

οι τρεις καταστάσεις (προφητεία - γλώσσες - γνώση) θα καταργηθούν «*όταν έλθη το ΤΕΛΕΙΟΝ*» και μέχρι να συμβεί αυτό, θα εξακολουθούν να υπάρχουν, γιατί είναι απαραίτητες για την οικοδομή του σώματος του Χριστού, της εκκλησίας.

Κανένας δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι έχει το «**τέλειον**» και αυτό το εξηγεί στη συνέχεια ο απόστολος Παύλος, λέγοντας ότι έχουμε μια μερική γνώση, σαν να βλέπουμε τα γεγονότα μέσα από έναν θαμπό καθρέπτη με αιγιματώδη τρόπο: «...**Δ Ι Ο Τ Ι** **τώρα βλέπουμε** *διά κατοπτρου αιγιματωδώς, **ΤΟΤΕ** δε πρόσωπον προς πρόσωπον· **τώρα** γνωρίζω κατά μέρος, **ΤΟΤΕ** δε θέλω γνωρίσει καθώς και εγνωρίσθην*» (Α΄ Κορινθίους 13/12).

Μπορεί όμως τώρα να έχουμε μερική γνώση, θαμπή και αιγιματώδη, γνωρίζουμε όμως και προσδοκούμε με χαρά ότι το «**ΤΕΛΕΙΟΝ**» θα έρθει **όταν δούμε τον Κύριό μας Ιησού Χριστό «πρόσωπον προς πρόσωπον»** και θα είναι μια ένδοξη στιγμή. Υπάρχουν ακόμα πολλά που δεν μας έχουν αποκαλυφτεί, αλλά όταν όμως επιστρέψει ο Κύριος Ιησούς, όλες οι προφητείες θα έχουν εκπληρωθεί και δεν θα υπάρχει πλέον ανάγκη για προφητείες και η ατελής και πεπερασμένη γνώση του ανθρώπου θα αντικατασταθεί από ουράνια πνευματική γνώση, διότι τότε «*η γη θέλει είσθαι πλήρης της γνώσεως του Κυρίου, καθώς τα ύδατα σκεπάζουσι την θάλασσαν*» (βλ. Ησαΐας 1Α/11:9, Αββακούμ Β/2:14).

Όταν συμβεί αυτό, τότε και μόνο θα παύσουν οι γλώσσες, **γιατί το «τέλειον» δεν είναι τίποτα άλλο, παρά ο ΙΔΙΟΣ ο Ιησούς Χριστός** και γνωρίζουμε ότι η επιστροφή Του είναι ένα μελλοντικό γεγονός. Άρα σήμερα υπάρχουν και οι προφητείες και η γνώση και οι γλώσσες, ποτέ δεν καταργήθηκε κάποια από τις τρεις αυτές καταστάσεις.

(Γ) ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗΝ

Α΄ Κορινθίους 1Δ/14:1

«Ακολουθείτε την αγάπην· και ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύετε...» (κείμενο Ν.Βάμβα)

«Διώκετε την αγάπην, ζηλούτε δε τα πνευματικά, μάλλον

δε ίνα προφητεύητε...» (αρχαίο κείμενο)

1. Η φράση «ακολουθείτε την αγάπη» είναι η «σημαία» και το ισχυρό επιχείρημα όλων αυτών που πιστεύουν και διακηρύττουν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής που συνοδεύεται από το σημείο των ξένων γλωσσών ήταν μόνο για τους πρώτους αποστολικούς αιώνες. Το στερεότυπο επιχείρημά τους είναι *«πρώτα απ’ όλα και πάνω απ’ όλα η ΑΓΑΠΗ, εμείς επιζητούμε την αγάπη που είναι ανώτερη από κάθε χάρισμα, γιατί τι θα μας ωφελήσει το χάρισμα, όταν δεν έχουμε αγάπη!»*.

Το επιχείρημα αυτό ακούγεται πολύ “λογικό” και πολύ “αληθοφανές”. Εδώ όμως είναι που πρέπει να εφαρμόσουμε τους ερμηνευτικούς κανόνες και να μην απομονώνουμε μία φράση, μέσα από ένα ολόκληρο εδάφιο, αλλά ούτε και από τα συμφραζόμενα εδάφιά του. Εάν το κάνουμε αυτό, ενεργούμε αυθαίρετα και η παραποίηση της αλήθειας είναι πλέον βέβαιη.

Εδώ ο Λόγος του Θεού δεν λέγει **«ακολουθείτε την αγάπην και ΜΗ ζητείται τα πνευματικά»**, αλλά αντίθετα μετά τη φράση *«ακολουθείτε την αγάπην...»* δίνει μεγάλη έμφαση σε αυτό που ακολουθεί και το οποίο λέγει **«και ζητείτε ΜΕΤΑ ΖΗΛΟΥ τα πνευματικά...»** και δεν σταματά εδώ, αλλά προχωρά ακόμα πιο βαθιά, όπου λέγει **«...μάλλον δε το να ΠΡΟΦΗΤΕΥΗΤΕ»**.

- Όταν ο Λόγος του Θεού είναι τόσο καθαρός και σαφής, ποιος είμαι εγώ που θα τολμήσω, να τον κόψω στη μέση και να τον προσαρμόσω στο δικό μου “πιστεύω” που λάθος μου δίδαξαν οι άνθρωποι και όχι ο Κύριος, γιατί διαπιστώνουμε ότι άλλα αναφέρει ο θεόπνευστος Λόγος Του;
- Γιατί έχουμε την τάση άλλες διδασκαλίες της Αγίας Γραφής να τις ερευνούμε με σχολαστικότητα, να τις εξετάζουμε και να τις εξηγούμε με κάθε λεπτομέρεια, ενώ για το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα και τα πνευματικά χαρίσματα που το συνοδεύουν να μην κάνουμε το ίδιο;

Η Αγία Γραφή, δια του αποστόλου Παύλου, το επισημαίνει και μας καθιστά υπεύθυνους ότι δεν πρέπει να απορρίπτουμε τα

πνευματικά, αλλά **να τα ζητάμε με ΖΗΛΟ, με πίστη, με θέρμη και όχι χλιαρά**, όχι να λέμε «εάν είναι θέλημά Σου Κύριε, εάν θέλεις Κύριε, δώστα και σε μένα». Προσέξτε τι λέγει το πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κείμενο: *«Διώκετε την αγάπην, ζηλούτε δε τα πνευματικά, μάλλον δε ίνα προφητεύητε»*.

«Διώκετε την αγάπην...» - Όχι απλά να “ζητείτε” την αγάπη που αναφέρει η μετάφραση του Βάμβα, αλλά να “διώκετε” την αγάπη, δηλαδή **ΝΑ ΕΠΙΔΙΩΚΕΤΕ την αγάπη**, να μην μένετε αδρανείς. Αυτή όμως την ΑΓΑΠΗ που επιδιώκουμε, θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι δεν είναι μόνη της, υπάρχει και ένα ακόμα στοιχείο που την ακολουθεί και την ολοκληρώνει μέσα στο θαυμαστό σχέδιο του Θεού για την εκκλησία Του.

«Ζηλούτε δε...» - Το μόριο «δε» ενεργεί συντακτικά ως συμπλεκτικός σύνδεσμος και δείχνει πολύ καθαρά ότι συνδέει την αγάπη και με κάτι άλλο που την ακολουθεί. Ο Βάμβας το μεταφράζει **«και ζητείτε μετά ζήλου»**.

«Ζηλούτε δε τα πνευματικά...» - Όχι μόνο ο πιστός πρέπει να επιδιώκει την ΑΓΑΠΗ, αλλά θα πρέπει να δείχνει υπέρμετρο ζήλο για τα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ χαρίσματα, για τις ενέργειες του αγίου Πνεύματος του Θεού.

«μάλλον δε ίνα προφητεύητε» - Η αγάπη όχι μόνο θα ακολουθείται από τις πνευματικές ενέργειες, τις οποίες ο πιστός θα εκζητεί με ζήλο, αλλά ο Παύλος προτάσσει το χάρισμα της προφητείας, που σημαίνει ότι σαν χάρισμα έχει βασικό και κυρίαρχο ρόλο στην πνευματική ζωή του πιστού.

Δεν έχει το δικαίωμα ο πιστός να ενεργεί μονομερώς, να ζητεί μόνο την ΑΓΑΠΗ και να την αποκόπτει από τα ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ και πολύ περισσότερο από τον προφητικό λόγο. Το ίδιο αναφέρει ο Παύλος στη συνέχεια: **«ΘΕΛΩ δε πάντες να λαλήτε γλώσσας, μάλλον δε να προφητεύητε...»** (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:5).

Όταν λέγει ο Παύλος **«θέλω»**, αυτό δείχνει πως είναι έντονη επιθυμία της καρδιάς του, είναι διακαής πόθος του να δει τις ενέργειες του Πνεύματος του Θεού να ενεργούνται στα πνευματι-

κά του παιδιά. Αυτό είναι αναγκαίο για την πνευματική οικοδομή του κάθε πιστού σε όλες τις εποχές, όπως και το αναφέρει στο προηγούμενο εδάφιο, λέγοντας ότι «ο λαλῶν γλώσσαν (αγνώριστον) *EAYTON οικοδομεί*» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:4). Το να μιλήσει σε ξένες γλώσσες ο πιστός, δεν είναι κάτι που θα τον καταστρέψει, αλλά είναι κάτι που θα τον οικοδομήσει.

Εκείνο που θα καταστρέψει τον πιστό, είναι **εάν δεν γνωρίζει πώς να το χρησιμοποιήσει σωστά**, όπως ακριβώς συνέβηκε με τους πιστούς της εκκλησίας της Κορίνθου, οι οποίοι όλη την ώρα της λατρείας προσευχόντουσαν εν Πνεύματι, με ξένες γλώσσες, με αποτέλεσμα να μην οικοδομείται συνολικά το σώμα της εκκλησίας, αλλά να οικοδομείται **ο καθένας προσωπικά**, σύμφωνα με αυτό που του έδινε το Πνεύμα του Θεού.

2. Υπάρχει η λανθασμένη εντύπωση σε πολλούς πιστούς (και ιδιαίτερα στην κατηγορία εκείνων των πιστών που δεν δέχονται ότι οι ξένες γλώσσες είναι και για σήμερα) ότι είναι ΑΤΑΞΙΑ όταν οι πιστοί προσεύχονται εν Πνεύματι, όταν **όλοι μαζί** δοξάζουν και υμνούν με ξένες γλώσσες τον Θεό, όταν γενικά υπάρχει στην εκκλησία αλαλαγμός. Σαν επιχείρημά τους λένουν ότι «ο Θεός δεν είναι (Θεός) *ακαταστασίας, αλλ' ειρήνης, καθώς εν πάσαις ταις εκκλησίαις των αγίων*» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:33).

Εδώ δεν έχουμε σε καμιά περίπτωση αταξία. Σε κάθε τοπική εκκλησία, ή σε κατ' οίκον συνάθροιση, ή όπου αλλού συναθροίζονται οι πιστοί, υπάρχει και η ώρα της **προσευχής**, υπάρχει και η ώρα της **δοξολογίας**, υπάρχει και η ώρα του **αλαλαγμού**, υπάρχει και η ώρα που ο κάθε πιστός θα λατρεύει τον Κύριο **σιωπηλά**, υπάρχει και η ώρα που πιστός θα προσευχηθεί μόνο με το **νου**, στη μητρική του γλώσσα, υπάρχει και η ώρα που θα προσευχηθεί μόνο με το **πνεύμα**, σε ξένες γλώσσες, όπως αναφέρει ο Παύλος: «*Θέλω ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΗ με το πνεύμα, θέλω δε προσευχηθῆ και με τον νούν. Θέλω ΨΑΛΛΕΙ με το πνεύμα, θέλω δε ψάλλει και με τον νούν*» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:15). Υπάρχουν πολλά είδη και πολλοί τρόποι προσευχής που ο πιστός μπορεί να ανοίξει την καρδιά του προς τον Κύριο. Όποιος συμμε-

τέχει σε λατρεία που γίνεται προς τον Θεό με αλαλαγμό και δοξολογία, πληρώνεται από το άγιο Πνεύμα, δέχεται αποκαλύψεις από τον Κύριο και οικοδομείται πνευματικά. Αυτή είναι η υπέροχη ομορφιά της εν Πνεύματι δοξολογίας, είναι η στιγμή που ο ουρανός «κατεβαίνει» στη γη.

Όλοι οικοδομούνται, γιατί **όλοι προσεύχονται**, με μια φωνή, με μια πίστη και με ενότητα. Αυτό το βλέπουμε συνέχεια στη ζωή της πρώτης αποστολικής εκκλησίας: *«Οι δε ακούσαντες, ομοθυμαδόν ύψωσαν την φωνήν προς τον Θεόν...»* (Πράξεις Δ/4:24). Οι απόστολοι, μετά το περιστατικό που τους συνέλαβαν οι άρχοντες και οι πρεσβύτεροι του λαού Ισραήλ και τους απείλησαν να μη μιλούν και να διδάσκουν στο όνομα του Ιησού, αυτοί συγκεντρώθηκαν και **ομοθυμαδόν** (όλοι μαζί) άρχισαν να δοξάζουν και να υμνούν τον Θεό για τα μεγαλεία Του. Ύψωσαν όλοι μαζί **φωνή αλαλαγμού** που σείσθηκε ο τόπος από την παρουσία του Πνεύματος του Θεού. Δεν προσευχόντουσαν σιγά ή ένας - ένας, αλλά συγκλονίστηκε ο τόπος από τη δύναμη των φωνών τους, με αποτέλεσμα να γεμίσουν από το άγιο Πνεύμα: *«Μετά δε την δέησιν αυτών εσεισθη ο τόπος όπου ήσαν συνηγμένοι, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου και ελάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρησίας»* (Πράξεις Δ/4:31).

Υπάρχουν περιπτώσεις που κάποιος πρέπει να προσευχηθεί μόνον αυτός, μετά κάποιος άλλος, και μετά άλλος και ούτω καθεξής και όλα να γίνονται με σειρά και με τάξη. Υπάρχουν άλλες περιπτώσεις, που η παρουσία του Πνεύματος του Θεού είναι τόσο έντονη, ώστε όλοι οι πιστοί θέλουν να προσευχηθούν και είναι αδύνατον εκείνη τη στιγμή που γεμίζουν από την παρουσία και τη δύναμη του Πνεύματος, να συγκρατήσουν το εαυτό τους και να μην προσεύχονται. Αρχίζουν να κινούνται, να υψώνουν τα χέρια και να αλαλάζουν και μέσα σε αυτή την ατμόσφαιρα ο Κύριος Ιησούς αρχίζει να ενεργεί με σημεία και τεράστια, ασθενείς θεραπεύονται, δεσμά πονηρών δυνάμεων σπάνε, καρδιές ταπεινώνονται. Όταν αυτό είναι για την πνευματική μας οικοδομή, γιατί να μην το κάνουμε; Τότε είναι που τα δεσμά της αληθινής ΑΓΑΠΗΣ ενώνουν το λαό του Θεού, γιατί υπάρχει μια

καρδιά, μια ψυχή, ένα πνεύμα, ένας Κύριος, μία πίστη!!

Θα πρέπει όμως να προσέξουμε την περίπτωση που, όταν κηρύττεται ο Λόγος του Θεού, σηκωθεί κάποιος και αρχίζει να λαλεί ξένες γλώσσες και μετά κάποιος άλλος, χωρίς όμως αυτό που λέγει να είναι μηνύματα από τον Θεό, τότε αυτό είναι αταξία και αυτό ήταν που συνέβαινε στην εκκλησία της Κορίνθου και ο Παύλος το καυτηρίαζε: *«Τι πρέπει λοιπόν, αδελφοί; Όταν συνέρχησθε, έκαστος υμών (ο καθένας από εσάς) ΨΑΛΜΟΝ έχει, ΔΙΑΧΗΝ έχει, ΓΛΩΣΣΑΝ έχει, ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ έχει, ΕΡΜΗΝΕΙΑΝ έχει· πάντα ας γίνωνται προς οικοδομήν. Εάν τις (κάποιος) λαλή γλώσσαν αγνώριστον, ας κάμωσι τούτο ανά δύο, ή το περισσότερον ανά τρεις και εκ διαδοχής, και εις (ένας) ας διερμηνεύη»* (Α΄ Κορινθίους 14/14:26-27).

3. Δεν μπορούμε να πούμε ότι «εμείς σήμερα στον 21^ο αιώνα που ζούμε, δεν χρειαζόμαστε τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ, εμείς θέλουμε μόνο την ΑΓΑΠΗ», γιατί εάν το κάνουμε αυτό, αφαιρούμε από τον Λόγο του Θεού και όποιος προσθέτει ή αφαιρεί από τον Λόγο του Κυρίου, εκούσια ή ακούσια, θα έχει τις πνευματικές συνέπειες, γιατί ότι σπείρει, αυτό και θα θερίσει: *«Διότι μαρτύρομαι εις πάντα ακούοντα τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· Εάν τις ΕΠΙΘΕΣΗ (προσθέσει) εις ταύτα, ο Θεός θέλει επιθέσει εις αυτόν τας πληγάς τας γεγραμμένας εν τω βιβλίω τούτω· και εάν τις ΑΦΑΙΡΕΣΗ από των λόγων του βιβλίου της προφητείας ταύτης, ο Θεός θέλει αφαιρέσει το μέρος αυτού από του βιβλίου της ζωής και από της πόλεως της αγίας και των γεγραμμένων εν τω βιβλίω τούτω»* (Αποκάλυψη ΚΒ/22:18-19).

Θα παίρνουμε τον Λόγο του Θεού όπως είναι γραμμένος και όπως ο Κύριος μας Τον αποκαλύπτει και όχι όπως εμείς θέλουμε, γιατί μας βολεύει θεολογικά. Δεν έχουμε κανένα δικαίωμα να προσθέτουμε ή να αφαιρούμε στον Λόγο κατά το «δοκούν».

Είναι εύκολο να ισχυριζόμαστε ότι ο Δαβίδ αναφέρει στους Ψαλμούς ότι *«δεν υπάρχει Θεός»*. Αυτό όμως είναι το μισό εδάφιο και κρύβει την αλήθεια. Εάν διαβάσουμε ολόκληρο το εδάφιο, γράφει: *«Είπεν ο άφρων εν τη καρδιά αυτού, δεν υπάρχει Θεός»* (βλ. Ψαλμοί 14/14:1, ΝΓ/53:1). Ο ανόητος είπε ότι "δεν υπάρ-

χει Θεός", αυτό δεν είναι διακήρυξη της Αγίας Γραφής.

Είναι εύκολο να ισχυριζόμαστε ότι εμείς ακολουθούμε μόνο την αγάπη, γιατί ο απόστολος Παύλος λέγει «*ακολουθείτε (διώκετε) την αγάπην*». Αυτό όμως είναι το μισό εδάφιο και αποκρύπτει ολόκληρη την αλήθεια. Εάν διαβάσουμε ολόκληρο το εδάφιο, γράφει: «*Ακολουθείτε την αγάπην και ζητείτε ΜΕΤΑ ΖΗΛΟΥ τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύετε...*». Ποιος θα μπορούσε να αποκόψει (να αφαιρέσει) τα πνευματικά χαρίσματα (προφητεία, κλπ) από την αγάπη, όταν ο Λόγος του Θεού τα συνδέσει και τα ταυτίζει;

(Δ) ΥΠΕΡΕΧΟΥΣΑ ΟΔΟ ΣΑΣ ΔΕΙΝΧΩ

Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:31

«Ζητείτε δε μετά ζήλου τα καλήτερα πνευματικά. Και έτι πολύ υπερέχουσαν οδόν σας δεικνύω...» (κείμενο Ν.Βάμβα)

«Ζηλούτε δε τα χαρίσματα τα μείζονα (κρείττονα), και έτι καθ' υπερβολήν οδόν υμίν δείκνυμι...» (αρχαίο κείμενο)

1. Εκείνο που προκαλεί εντύπωση είναι ότι ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του με υπερβολικό τρόπο αναφέρεται συνέχεια και συνέχεια σε ένα πράγμα, που είναι **ο πιστός να εκζητεί με ζήλο τα πνευματικά χαρίσματα, από τα οποία ξεχωρίζει την προφητεία και τις γλώσσες**. Εάν επρόκειτο τα χαρίσματα να παύσουν και να μην υπάρχουν μετά από μερικά χρόνια, όπως συγκεκριμένες ομάδες πιστών το δέχονται σήμερα, ποιος ήταν ο λόγος ο Παύλος να επιμένει σε αυτό; Αναφέρει ο Παύλος στις επιστολές του:

- *«Ζητείτε δε μετά ζήλου τα καλήτερα χαρίσματα. Και έτι πολύ υπερέχουσαν οδόν σας δεικνύω...»* (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:31).
- *«Ακολουθείτε την αγάπην και ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύητε»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:1).
- *«Θέλω δε πάντες να λαλήτε γλώσσας, μάλλον δε να προφητεύητε...»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:5).
- *«Ούτω και σεις, επειδή είσθε ζηλωταί πνευματικών, ζητείτε*

να περισσεύητε εν αυτοίς προς την οικοδομήν της εκκλησίας»
(Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:12).

- **«Ζητείτε μετά ζήλου το προφητεύειν, και το λαλείν γλώσσαις μη εμποδίζετε»** (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:39).
- **«Το Πνεύμα μη σβύνετε, προφητείας μη εξουθενείτε»** (Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/5:19-20).
- **«Διά την οποίαν αιτίαν σε υπενθυμίζω να αναζωπυρήσ το χάρισμα του Θεού, το οποίον είναι εν σοι διά της επιθέσεως των χειρών μου»** (Β΄ Τιμόθεου Α/1:6).

Αυτά τα αναφέρει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, γιατί ο Θεός ποτέ δεν ήθελε να παύσουν τα χαρίσματά Του να ενεργούν μέσα στο λαό Του. **Οι ενέργειες του Πνεύματος του Θεού είναι για όλους τους πιστούς και για όλες τις εποχές.** Είναι και ΓΙΑ ΣΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ που διαβάξεις αυτά τα λόγια και η προτροπή του Παύλου δεν είναι μόνο να ζητάμε με ζήλο χαρίσματα, αλλά να ζητάμε τα καλύτερα χαρίσματα. Το αρχαίο κείμενο αναφέρει **«τα μείζονα»**, δηλαδή τα μεγαλύτερα: **«Ζητείτε δε μετά ζήλου τα καλύτερα (τα μείζονα) χαρίσματα. Και έτι πολύ υπερέχουσαν οδόν σας δεικνύω...»**

Αφού ο Παύλος προτρέπει τους πιστούς να ζητούν με ζήλο τα μείζονα χαρίσματα, δεν μένει εκεί, αλλά τους δείχνει ποια είναι η υπερέχουσα οδός που πρέπει να ακολουθούν για να ευαρεστούν τον Θεό και αυτή είναι η οδός της αγάπης, επάνω στην οποία πρέπει και οφείλει ο πιστός να περιπατεί: **«Περιπατείτε εν αγάπη»** (Εφεσίους Ε/5:2), γιατί **«ο Θεός είναι ΑΓΑΠΗ»** (Α΄ Ιωάννου Δ/4:8,16). Ο Ιησούς που ήταν η ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου, **αυτή την αγάπη την έδειχνε έμπρακτα**, που εκφραζόταν από τις ενέργειες των δυνάμεων και των θαυμάτων του αγίου Πνεύματος του Πατέρα που κατοικούσε μέσα Του χωρίς μέτρο: **«...Διότι εκείνος, τον οποίον απέστειλεν ο Θεός, τους ΛΟΓΟΥΣ του Θεού λαλεί· επειδή ο Θεός δεν δίδει εις αυτόν το Πνεύμα με ΜΕΤΡΟΝ»** (Ιωάννης Γ/3:34). Αυτός ο Λόγος ενεργούσε και χωλοί, τυφλοί, λεπροί, κλπ έβρισκαν θεραπεία, άνθρωποι ελευθερώνονταν από τα δεσμά του Διαβόλου και νεκροί ανασταίνονταν.

Είναι τόσο ζωτικό το θέμα της αγάπης, ώστε ο απόστολος Παύλος, ενώ στα κεφάλαια ΙΒ/12 και ΙΔ/14 της επιστολής Α΄ Κορινθίους αναφέρεται στα πνευματικά χαρίσματα, σαν σφήνα ενδιάμεσα παρεμβάλλει και εξυμνεί την αγάπη. **Πρέπει να έχουμε την ΑΓΑΠΗ πάνω απ' όλα.** Θα πρέπει όμως να προσέξουμε πως, όταν έχουμε την αγάπη που ο Θεός θέλει και βάζει μέσα μας (και όχι την ιδιοτελή ανθρώπινη αγάπη), **ΤΟΤΕ** θα έχουμε και τα χαρίσματα του Πνεύματος, μέσω των οποίων θα ενεργείται η αγάπη. Εάν όμως δεν έχουμε την αγάπη του Θεού μέσα στην καρδιά μας, **ΤΟΤΕ** θα μας λείπουν και οι πνευματικές ενέργειες στη ζωή μας.

Σε κανένα σημείο η Αγία Γραφή δεν αναφέρει ότι **πρέπει να έχουμε ΜΟΝΟ την αγάπη και όχι τα χαρίσματα.** Θα έχουμε **και** την αγάπη **και** τα χαρίσματα, αλλιώς είναι σαν έχουμε ένα ποτήρι όμορφο, αλλά επειδή είναι πάντα άδειο, δεν χρησιμεύει σε τίποτα. Θα πρέπει να έχουμε και το ΠΟΤΗΡΙ (την αγάπη) και το ΝΕΡΟ μέσα στο ποτήρι (τα χαρίσματα).

Κατά μία άλλη παρομοίωση, η **ΑΓΑΠΗ** είναι το ένα πνευματικό πόδι του πιστού και τα **ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ** είναι το άλλο πόδι του. Εάν έχουμε μόνο την αγάπη (το ένα πόδι), τότε χωλαίνουμε (κουτσαίνουμε) πνευματικά και ο Κύριος Ιησούς δεν θα μπορεί να μας χρησιμοποιήσει στο έργο Του, γιατί μας θέλει να είμαστε πνευματικά αρτιμελής και εάν εμείς συνεχίζουμε να είμαστε σ' αυτή την χωλαίνουσα κατάσταση, τότε θα βρισκόμαστε σε συνεχή πνευματική αδράνεια, έστω και εάν στον φυσικό τομέα δείχνει ότι προσφέρουμε πολλά για το έργο του Κυρίου, όλα θα είναι ανθρώπινες ενέργειες και προσπάθειες, οι οποίες δεν θα έχουν τη σφραγίδα του Πνεύματος του Θεού.

2. Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού λέγει *«ακολουθείτε την αγάπην και ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύητε....»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:1). Εάν εσύ που διαβάζεις αυτά τα λόγια, μου αναφέρεις **μόνο ένα εδάφιο** μέσα από την Αγία Γραφή, που να γράφει ότι **πρέπει να ακολουθούμε μόνο την αγάπη ή μόνο τα χαρίσματα**, τότε θα δεχτώ ότι έχεις δίκιο

και ότι εγώ έχω σφάλει και θα το επανορθώσω.

(α) Τι επιδιώκω: Προσωπικά, στην πνευματική μου ζωή θέλω **και** την αγάπη **και** τα χαρίσματα **και** τον καρπό του Πνεύματος **και** την πλήρωση με το άγιο Πνεύμα **και** την άγια ζωή. Θέλω όλη την αποκάλυψη της αλήθειας. **Θέλω τα πάντα στη ζωή μου**, αφού ο Κύριος μας υποσχέθηκε ότι θα μας τα δώσει άφθονα, γιατί γνωρίζω ότι μου ανήκουν, αφού είμαι **συγκληρονόμος** του Ιησού. Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε ότι ο Ιησούς Χριστός μας συνανέστησε και μας συνεκάθισε μέσα στο θρόνο του Πατέρα που κάθεται και ο ίδιος (βλ. Ρωμαίους Η/8:17, Αποκάλυψη Γ/3:21, κλπ). Είμαστε πρίγκιπες και πριγκίπισσες του ουρανού.

(β) Τι επιδιώκεις: Με ταπεινή καρδιά -αγαπητέ αναγνώστη- θέσε μερικά ερωτήματα στον εαυτό σου: **Τι θέλεις να έχεις** στη ζωή σου, μόνο ΑΓΑΠΗ; Μόνο ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ; Ή και τα ΔΥΟ; **Θέλεις** να βλέπεις τη δόξα του Κυρίου να πλημμυρίζει τη ζωή σου; **Θέλεις** να είσαι γεμάτος από τη φωτιά του αγίου Πνεύματος του Θεού; **Θέλεις** να είσαι κληρονόμος των επαγγελιών του Θεού; Εάν τα θέλεις όλα αυτά και πολλά άλλα, μη κόβεις και ράβεις τον Λόγο του Θεού στα δικά σου μέτρα, άφησε τον Κύριο Ιησού να σε οδηγήσει *«εις πάσαν την αλήθεια»*, γιατί Αυτός είναι η πηγή της ΑΛΗΘΕΙΑΣ

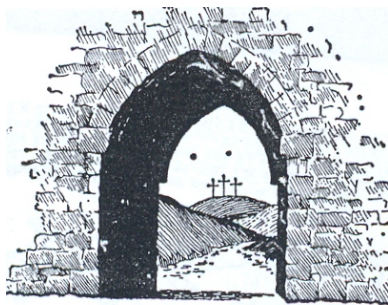
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 4°

Το επιχείρημα ότι *«η αγάπη είναι ανώτερη από τις γλώσσες»* και κατά συνέπεια τα χαρίσματα ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική περίοδο είναι αυθαίρετο γιατί δεν έχει κανένα στήριγμα μέσα στην Βίβλο. **Η αγάπη περιβάλει τα χαρίσματα και αντίστροφα τα χαρίσματα περιβάλλουν την αγάπη.** Η αληθινή αγάπη ενεργεί και εκφράζεται μέσα από την ενέργεια των χαρισμάτων.

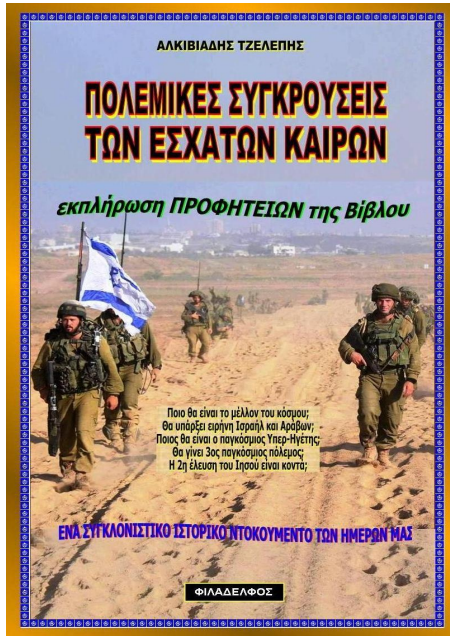
Ο Ιησούς Χριστός από αγάπη για τον άνθρωπο, τον σπλαχνιζόταν και όλη η ζωή Του ήταν μια προσφορά υπηρεσίας και *«διήλθεν ενεργετών και θεραπεύων πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του Διαβόλου...»* (Πράξεις 1'/10:39). **Αυτό το έκανε με την ενέργεια δυνάμεων και θαυμάτων**, εκχέοντας τον πόνο της

ψυχής Του και την **αγάπη Του** για τον άνθρωπο που βρισκόταν αιχμάλωτος μέσα στη δυναστεία του Διαβόλου.

Αυτό συμβαίνει και με μας σήμερα. Η αγάπη μας προς τον πλησίον μας, φανερώνεται από την ενέργεια των χαρισμάτων που ενεργούν στη ζωή μας. Άρα, χρειαζόμαστε και την αγάπη και τα χαρίσματα και εάν αφαιρέσουμε από τον Λόγο του Θεού, τότε και ο Θεός θα αφαιρέσει από μας τις ευλογίες Του!!

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 26 - 5

7η έκδοση: 2021 - Σελ.570

❖ Το βιβλίο αυτό αναλύει με ακριβή **ιστορικά στοιχεία** τις σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις που συμβαίνουν επάνω σ' ολόκληρο τον κόσμο, με τελική κατάληξη την περιγραφή της μελλοντικής **επίθεσης της Ρωσίας** με τους συμμάχους της **εναντίον του λαού Ισραήλ**. Αν και τα γεγονότα αναλύονται κάτω από το φως των προφητειών της Βίβλου, το βιβλίο αυτό δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν **«θρησκευτικό»**, αλλά αποτελεί ένα **«σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο»**, μοναδικό στην Ελληνική βιβλιογραφία, ένα μνημειώδες έργο που προχωρεί μέσα στο μέλλον.

❖ **Ερωτήματα όπως τα παρακάτω βρίσκουν απάντηση: Ποιο** θα είναι το μέλλον του κόσμου; **Θα υπάρξει** ειρήνη μεταξύ Αράβων και Ισραήλ στη Μέση Ανατολή; **Ποιος** θα είναι ο ρόλος της Ενωμένης Ευρώπης; **Ποιος** θα είναι ο μελλοντικός «Παγκόσμιος Υπέρ-Ηγέτης»; **Θα γίνει** 3^{ος} παγκόσμιος πόλεμος και τότε; **Είναι κοντά** η 2^η έλευση του Ιησού Χριστού;

❖ Σαν συμπλήρωμα του βιβλίου αυτού θεωρείται το βιβλίο με τίτλο **«ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ»** (Κωδικός 29 - σελίδες 80)

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 5°

**«Πάνω απ' όλα ο ΚΑΡΠΟΣ του αγίου Πνεύματος
για να υπάρχει ΑΓΙΑΣΜΟΣ»**

«Εμείς θέλουμε πρώτα και πάνω απ' όλα τον ΚΑΡΠΟ του αγίου Πνεύματος και εάν θέλει ο Θεός, ας μας δώσει να μιλήσουμε ξένες γλώσσες, οι οποίες δεν ωφελούν όταν δεν υπάρχει στη ζωή μας ο καρπός του Πνεύματος».

Όποιος πιστός εμμένει και υποστηρίζει το επιχείρημα αυτό, θα έλεγα ότι τον αντιπροσωπεύει η λαϊκή ρήση «τα ίδια Παντελάκη μου, τα ίδια Παντελή». Εφόσον το πιστεύει αυτό, βρίσκεται και πάλι στην ίδια κατάσταση, που εξετάσαμε στο προηγούμενο 4ο επιχείρημα, βρίσκεται μέσα στον ίδιο πνευματικό λάκκο και αντλεί θολό νερό, το οποίο δεν μπορεί να τον ξεδιψάσει.

Στο προηγούμενο **4ο επιχείρημα** που διακηρύττει ότι «η αγάπη είναι ανώτερη και από τις γλώσσες και τα πνευματικά χαρίσματα», αποδείξαμε ότι χρειαζόμαστε και την ΑΓΑΠΗ και τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ. Στο υπό εξέταση **5ο επιχείρημα** ισχύει το ίδιο, χρειαζόμαστε και τον ΚΑΡΠΟ του Πνεύματος και τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ του αγίου Πνεύματος (προφητείες, γλώσσες, ενέργειες θαυμάτων, δυνάμεις ιαμάτων, λόγος γνώσεως, κλπ). Αυτά τα δύο (καρπός και χαρίσματα) δεν μπορούμε να τα απομονώσουμε, το ένα βοηθάει το άλλο και ο Θεός δεν τα έδωσε για να έρχονται σε αντίθεση και το ένα να εξουδετερώνει το άλλο. Τα χαρίσματα, όταν χρησιμοποιούνται όπως ο Κύριος οδηγεί, βοηθούν τον κάθε πιστό να έχει και τον πνευματικό καρπό στη ζωή του.

Δυστυχώς, όταν υπάρχουν **σαρκικοί πιστοί**, είναι προτιμότερο να έχουν τον καρπό του Πνεύματος στη ζωή τους από το να είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού και να προσεύχονται σε ξένες γλώσσες, όταν είναι πνευματικά ξεροί και σβήνουν το Πνεύμα του Θεού. Είναι προτιμότερο να έχουν το καρπό του αγίου Πνεύματος, που είναι *«αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης και εγκράτεια»* (Γαλά-

τες Ε/5:22), γιατί έτσι, με την καλή συμπεριφορά τους δεν θα βλασφημείται το όνομα του Κυρίου Ιησού, αλλά αυτό όμως είναι το «μισό», δεν είναι ολόκληρο, δεν είναι αυτό που διδάσκει η Αγία Γραφή και που πρέπει να ακολουθούμε.

Ένα δένδρο αποτελείται από τρία βασικά μέρη που είναι (α) ο κορμός με τις ρίζες, (β) οι κλώνοι με τα φύλλα και (γ) ο καρπός. Κανένα από τα τρία αυτά στοιχεία δεν μπορούμε να τα απομονώσουμε, γιατί το δένδρο θα ξεραθεί και ότι γίνεται στον φυσικό τομέα, το ίδιο γίνεται και στον πνευματικό τομέα. **Συμβολικά:**

- **Ο ΚΟΡΜΟΣ** του δένδρου, που μαζί με τις ρίζες του είναι η βάση όλου του υπολοίπου δένδρου, είναι το «**ΒΑΠΤΙΣΜΑ με το άγιο Πνεύμα**».
- **Οι ΚΛΩΝΟΙ** με τα φύλλα του δένδρου είναι τα «**ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ του αγίου Πνεύματος**».
- **Ο ΚΑΡΠΟΣ** του δένδρου είναι ο «**ΚΑΡΠΟΣ του αγίου Πνεύματος**».

Πως είναι δυνατόν να θέλουμε να έχουμε μόνον τον καρπό του δένδρου (**ΚΑΡΠΟΣ αγίου Πνεύματος**), αλλά να μην θέλουμε ούτε τους κλώνους με τα φύλλα (**ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ αγίου Πνεύματος**), ούτε τον κορμό του δένδρου (**ΚΟΡΜΟΣ αγίου Πνεύματος**); Ή να θέλουμε να έχουμε μόνο την αγάπη, που αναφέραμε στο 4^ο επιχείρημα;

Σ' ένα φυσικό δένδρο ο καρπός δεν μπορεί να γίνει ξαφνικά από μόνος του, χωρίς να υπάρχουν (α) **ΟΥΤΕ** ο κορμός του δένδρου από τον οποίο θα παίρνει τα συστατικά για να αυξηθεί, (β) **ΟΥΤΕ** οι κλώνοι του δένδρου που θα στηρίζονται στο κορμό και επάνω σ' αυτούς θα αναπτυχθεί ο καρπός.

Το ίδιο συμβαίνει και στον πνευματικό τομέα, για να υπάρχει δηλαδή πνευματικός καρπός, θα πρέπει να υπάρχει και το βάπτισμα εν Πνεύματι (κορμός) και τα χαρίσματα (κλώνοι) του Πνεύματος (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ στην επόμενη σελίδα). **Η αγάπη, τα χαρίσματα και οι καρποί του Πνεύματος είναι αποτέλεσμα του βαπτίσματος του πιστού με το άγιο Πνεύμα.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ

1. ΚΟΡΜΟΣ του δένδρου	ΒΑΠΤΙΣΜΑ του Πνεύματος (ιωήλ Β/2:28-30, Λουκάς ΚΔ/24:49, Πράξεις Α/1:8, Β/2:1-21, κλπ)
2. ΚΛΩΝΙ του δένδρου	ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ του Πνεύματος (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:4-11, 27-31, Εφεσί- σους Δ/4:7-14, Ρωμ. ΙΑ/12:6-8)
3. ΚΑΡΠΟΣ του δένδρου	ΚΑΡΠΟΙ του Πνεύματος (Γαλάτας Ε/5:22, Ιωάννης ΙΕ/15:2.)
ΟΛΟ ΤΟ Δένδρο Εφesusίος Ε/5:18	ΠΛΗΡΩΣΗ του Πνεύματος (ΚΟΡΜΟΣ - ΚΛΩΝΙΟΙ - ΚΑΡΠΟΣ) Καθημερινή πλήρωση με το Πνεύμα

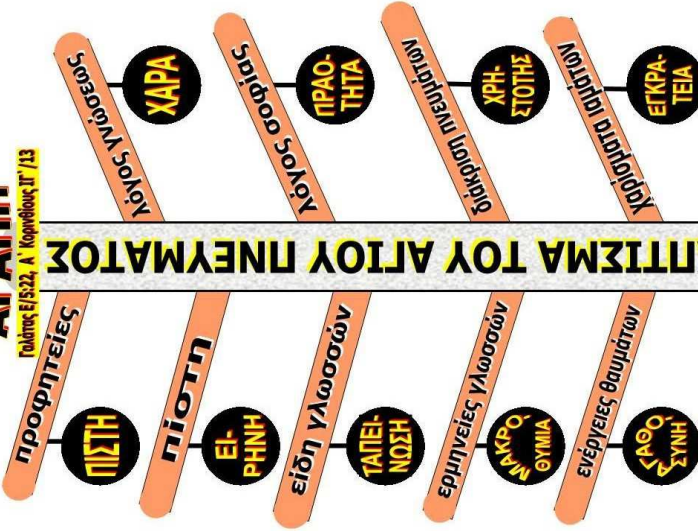
Ο ΠΙΣΤΟΣ μοιάζει σαν το ΔΕΝΔΡΟ, που είναι φυτευμένο "παρά τους ρύακας των υδάτων" (Ψαλμός Α:3 και Ιερεμίας ΙΖ:8) Μέσα από τα ΣΩΤΗΡΙΑ ΝΕΡΑ, που είναι ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ (βλέπε: Ιωάννης Δ/4:13-14, Ζ/7:37-39, κλπ), α ν α β λ ύ ο υ ν :

- (1) Και το "ΒΑΠΤΙΣΜΑ" του αγίου Πνεύματος του Θεού
- (2) Και τα "ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ" του αγίου Πνεύματος του Θεού
- (3) Και ο "ΚΑΡΠΟΣ" του Πνεύματος (φανερώνεται στη ζωή του)

ΑΓΑΠΗ

Γαλάτας Ε/5:22, Α΄ Κορινθίους ΙΓ΄/13

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Copyright © 2013: "FLABELLOS"
Επιμέλεια: Παναγιώτης Κ. Κουτσούκος, ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

Δεν μπορούμε να απομονώσουμε την αγάπη, γιατί η αγάπη είναι ένας από τους δέκα καρπούς του Πνεύματος: *«Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότητα, εγκράτεια...»* (Γαλάτες Ε/5:22-23). Τους αληθινούς καρπούς τους παράγει το δένδρο, δεν εμφανίζονται ξαφνικά από το πουθενά, είναι αποτέλεσμα του βαπτίσματος του πιστού εν Πνεύματι.

Ο Λόγος του Θεού δεν μας διδάσκει να αφήνουμε τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ και να εκζητούμε μόνο τον ΚΑΡΠΟ του Πνεύματος, γιατί αυτό είναι πλάνη του Διαβόλου, που ο σκοπός του είναι να αρχίσει λίγο, λίγο και σιγά, σιγά να μας απογυμνώνει πνευματικά από κάθε δύναμη και εξουσία, που ο Κύριος Ιησούς μας έχει δώσει. Πρέπει να τα έχουμε **ΟΛΑ ΜΑΖΙ** και το βάπτισμα του Πνεύματος και τα χαρίσματα του Πνεύματος και τον καρπό του Πνεύματος. Είναι υποσχέσεις του Θεού και μας ανήκουν.

Ο πιστός παρομοιάζεται μέσα στην Γραφή σαν ένα **«δενδρον πεφυτευμένον παρά τους ρύακας των υδάτων, το οποίον δίδει τον καρπόν αυτού εν τω καιρώ αυτού και το φύλλον αυτού δεν μαραινείται και πάντα, όσα αν πράττη, θέλουσιν ευδοθθή»** (Ψαλμός Α/ 1:3 - Βλ. Ιερεμίας ΙΖ/17:8). Προσέξτε εδώ τις συμβολικές εκφράσεις που χρησιμοποιεί ο Λόγος του Θεού: ΔΕΝΔΡΟΝ, ΚΑΡΠΟΝ, ΦΥΛΛΟΝ και ΡΥΑΚΑΣ ΥΔΑΤΩΝ. Ολόκληρο το δένδρο, αρχίζοντας από τις ρίζες και τον κορμό του είναι στους ρύακες των υδάτων, δεν είναι **μόνο** ο καρπός του, γιατί αυτό είναι αδύνατο να συμβεί.

Όλο το δένδρο έχει ανάγκη από το νερό και συμβολικά ο πιστός έχει ανάγκη από το **ζωντανό νερό** που είναι ο Κύριος Ιησούς. Αυτό είχε πει ο Ιησούς στην Σαμαρείτισσα: **«Όστις όμως πήε εκ του ύδατος, το οποίον Εγώ θέλω δώσει εις αυτόν, δεν θέλει διψήσει εις τον αιώνα, αλλά το ύδωρ, το οποίον θέλω δώσει εις αυτόν, θέλει γείνει εν αυτό πηγή ύδατος αναβλύζοντος εις ζωήν αιώνιον»** (βλ. Ιωάννης Δ/4:14, Ζ/7:13-14).

Από την πηγή που ονομάζεται «ΙΗΣΟΥΣ» αναβλύζουν άφθονα πνευματικά νερά που ποτίζουν το δένδρο της ζωής του πιστού και από τα νερά αυτά αναβλύζουν και το **ΒΑΠΤΙΣΜΑ** του

αγίου Πνεύματος (κορμός/ρίζες) και τα **ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ** του Πνεύματος (κλώνοι/φύλλα) και ο **ΚΑΡΠΟΣ** του Πνεύματος (καρπός δένδρου).

Όταν τα έχουμε όλα αυτά, τότε θα έχουμε και την καθημερινή **πλήρωση** με το άγιο Πνεύμα, όπως συνέβαινε στην πρώτη αποστολική εκκλησία: *«Μετά δε την δέησιν αυτών εσείσθη ο τόπος όπου ήσαν συνηγμένοι, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου και ελάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρρησίας»* (Πράξεις Δ/4:31). Αυτό μας προτρέπει και ο Παύλος στις επιστολές του: *«Μη μεθύσκεσθε με οίνον, εις τον οποίον είναι ασωτία, αλλά πληρουσθε διά του Πνεύματος»* (Εφεσίους Ε/5:18, κλπ).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 5°

Το επιχείρημα *«πάνω απ' όλα ο καρπός του αγίου Πνεύματος για να υπάρξει αγιασμός»*, δεν μπορεί να στηριχθεί μέσα στον Λόγο του Θεού. **Ποτέ ένα δένδρο που είναι καχεκτικό και άρρωστο δεν μπορεί να δώσει καρπό.** Οι καρποί έρχονται πάντοτε από ένα υγιές και εύρωστο δένδρο με μεγάλο κορμό και με φουτωτούς κλάδους.

Η αγάπη, που είναι ένας από τους δέκα καρπούς του Πνεύματος είναι **η κορυφή** του πνευματικού δένδρου (βλ. ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ) και εάν απομονώσουμε την αγάπη από το φυσικό της περιβάλλον θα χαθεί η δύναμή της, αλλά και όλο το δένδρο με τους υπόλοιπους εννέα καρπούς και τα χαρίσματα, θα αρχίσει να εξασθενίζει πνευματικά και το σώμα του Ιησού Χριστού χωρίς τις θαυμαστές ενέργειες του αγίου Πνεύματος θα είναι χωρίς ζωή, πνευματικά ξηρό.

Έχουμε ανάγκη και τον **καρπό** του Πνεύματος (με την **αγάπη** σε εξέχουσα θέση) και τα **χαρίσματα** του Πνεύματος, που είναι απόρροια του **βαπτίσματος** με το άγιο Πνεύμα. Έχοντας όλα αυτά, τότε **πληρωνόμαστε** (γεμίζουμε) με το άγιο Πνεύμα του Θεού στην καθημερινή μας δοξολογία και λατρεία.

... / / / ...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 6°

**«Μη πάντες λαλούσι γλώσσας;» (Α' Κορινθίους
ΙΒ/12:30)**

«Όποιος βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, δεν είναι απαραίτητο να μιλήσει ξένες γλώσσες, γιατί ο Λόγος του Θεού το λέγει καθαρά «ΜΗ πάντες λαλούσι γλώσσας;»

(Α' Κορινθίους ΙΒ/12:30).

(Α) ΟΙ ΑΝΤΙΚΡΟΥΟΜΕΝΕΣ ΑΠΟΨΕΙΣ

Όσοι υποστηρίζουν το επιχείρημα αυτό θα έλεγα ότι δεν έχουν σαφή γνώση του θέματος και το χειρίζονται εντελώς επιφανειακά, ή ότι βρίσκονται επί χρόνια σε νηπιακή πνευματική ηλικία, που σημαίνει ότι δεν έχουν πνευματική δίψα για να προχωρήσουν σε επίγνωση της αλήθειας. Ίσως είναι το μοναδικό επιχείρημα που καταρρίπτεται **από μόνο του** και πολύ απλά, όταν στη φράση *«μη πάντες λαλούσι γλώσσας»* εφαρμόσουμε τους ερμηνευτικούς κανόνες της Βίβλου, οι οποίοι δεν αφήνουν περιθώρια κανενός λάθους.

Παρ' όλα αυτά όμως, όπως τέθηκε το επιχείρημα, δίνεται το έρεισμα για να γίνει λεπτομερή ανάλυση του όλου θέματος και να εξετασθεί σφαιρικά, ώστε να μην υπάρξει κάποιο κενό και στο τέλος όλα τα ερωτηματικά να έχουν απαντηθεί με σαφήνεια και με καθαρότητα.

Πριν προχωρήσουμε στην ανάλυση του θέματος θα ήθελα να επισημάνω το γεγονός ότι πολλοί που υποστηρίζουν το επιχείρημα αυτό, **πέφτουν σε αντιφάσεις**, καθόσον ισχυρίζονται ότι **έχουν τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος**, χωρίς όμως να μιλούν ξένες γλώσσες, καθόσον δεν δέχονται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι και για τη σημερινή εποχή.

ΕΑΝ τους ρωτήσουμε να μας πουν, εάν πιστεύουν ότι πράγματι οι ξένες γλώσσες που μίλησαν την Πεντηκοστή οι 120 συγκεντρωμένοι στο ανώγειο και γενικά η πρώτη αποστολική

εκκλησία ήταν από τον Θεό ή όχι, η απάντηση είναι κατηγορική ότι «ναι, ήταν από τον Θεό!»

EAN τους ζητήσουμε να μας δείξουν κάποιο συγκεκριμένο χάρισμα, όπως προφητεία, ή διάκριση πνευμάτων, ή λόγο γνώσεως, κλπ, που οι ίδιοι έχουν, ή κάποιος άλλος έχει από την τοπική τους εκκλησία, εφόσον ισχυρίζονται ότι με την αναγέννηση έχουν λάβει και το άγιο Πνεύμα και κατά συνέπεια έχουν τα χαρίσματα του Πνεύματος, τότε βρίσκονται σε απορία και αμηχανία και απαντούν με υπεκφυγές.

Το αυτονόητο ερώτημα είναι: «**Αφού** δέχεσαι ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής ήταν μια θαυμαστή ενέργεια του Θεού που συγκλόνισε τον τότε γνωστό κόσμο και **αφού** ισχυρίζεσαι ότι είσαι βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα, **τότε** γιατί στην τοπική εκκλησία που πηγαίνεις, δεν υπάρχει η εμπειρία της Πεντηκοστής των πρώτων αποστολικών χρόνων με τα επακολουθούντα χαρίσματα, μέσω των οποίων ενεργούνται σημεία και τεράστια, ενώ σε κάποια άλλη συνάθροιση, που μπορεί να είναι και στην ίδια συνοικία, όλοι οι πιστοί να είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού και να μιλούν ξένες γλώσσες;».

Η στερεότυπη απάντηση που έχει γίνει σημαία είναι ότι ο Θεός δεν δίνει το χάρισμα αυτό σε όλους τους πιστούς και σαν επιβεβαίωση των ισχυρισμών τους, επικαλούνται τα παρακάτω λόγια του αποστόλου Παύλου, ο οποίος λέγει:

- «...**Μη πάντες** λαλούσι γλώσσας;» (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:30).
- «...**Πλην εν τη εκκλησία πέντε λόγους προτιμώ να λαλήσω διὰ του νοός μου, διὰ να κατηγήσω και άλλους, παρά μυρίους λόγους με γλώσσαν (αγνώριστον)**» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:19).

Όσοι προβάλλουν σαν επιχείρημα τα παραπάνω εδάφια, ισχυρίζονται ότι ο Θεός δεν απαιτεί όλοι οι πιστοί να μιλούν ξένες γλώσσες και ότι είναι προτιμότερο ο πιστός να ακούει ένα μήνυμα στη γλώσσα που καταλαβαίνει για να οικοδομείται πνευματικά, παρά να ακούει σε γλώσσες πράγματα που δεν τον ωφελούν, αφού δεν καταλαβαίνει τι λέγει ο ομιλών.

Θα πρέπει με πολύ υπευθυνότητα να προσέξουμε σε μια τέτοια τοποθέτηση, η οποία στην κυριολεξία κόβει και ράβει τον Λόγο του Θεού στο δικά μας πνευματικά μέτρα. Είναι μια παγίδα του εχθρού της ψυχής μας, του Διαβόλου, **που δεν θέλει να γνωρίζουμε ΟΛΗ την αποκεκαλυμμένη αλήθεια** του Λόγου του Θεού, αλλά θέλει να την γνωρίζουμε μισή και διαστρεβλωμένη. Η Βίβλος ερμηνεύεται από μόνη της και ένας ειλικρινής μελετητής αυτό το διαπιστώνει πολύ εύκολα, γιατί υπάρχουν και αντίστοιχα εδάφια, που αναφέρουν το αντίθετο, όπως:

- **«Θέλω δε ΠΑΝΤΕΣ να λαλήτε γλώσσας»** (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:5).
- **«Το λαλείν γλώσσας ΜΗ εμποδίζετε»** (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:39).

Γιατί στη μία περίπτωση ο Παύλος λέγει **«μη ΠΑΝΤΕΣ λαλοῦσι γλώσσας;»** και στην άλλη περίπτωση λέγει **«θέλω δε ΠΑΝΤΕΣ να λαλήτε γλώσσας»**, μήπως ο Παύλος δεν γνωρίζει τι γράφει και πέφτει σε αντιφάσεις; Ο Λόγος του Θεού είναι «ναι και αμήν», δεν υπάρχουν αντιφάσεις, αλλά πρέπει να εκζητήσουμε τον αποκαλυπτικό λόγο, να ερμηνεύσουμε την Γραφή σύμφωνα με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος και όχι με τις δικές μας απόψεις, θέσεις και θεωρίες.

Θα ήθελα όμως να πω σε όποιον έχει μια τέλεια άποψη ότι, όπως εσύ υποστηρίζεις το **«ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ ΛΑΛΟΥΣΙ ΓΛΩΣΣΑΣ»** (και κατά την άποψή σου έχεις δίκιο) και εγώ υποστηρίζω το **«ΘΕΛΩ ΠΑΝΤΕΣ ΝΑ ΛΑΛΗΤΕ ΓΛΩΣΣΑΣ»** και **«ΤΟ ΛΑΛΕΙΝ ΓΛΩΣΣΑΣ ΜΗ ΕΜΠΟΔΙΖΕΤΕ»** (και κατά την άποψή μου έχω δίκιο). Στην περίπτωση αυτή, ποιος έχει την αλήθεια, αφού και οι δύο στηριζόμαστε σε λόγια της Αγίας Γραφής;

Σίγουρα δεν μπορεί να έχουμε και οι δύο την αλήθεια, αλλά ούτε και ο απόστολος Παύλος γράφει αντιφατικά πράγματα. Άρα, μέσα στα παραπάνω δύο εδάφια, που επιφανειακά φαίνεται να έρχονται σε αντίθεση, υπάρχουν θαυμαστές αλήθειες και θα πρέπει με ταπεινή καρδιά να αφήσουμε το Πνεύμα του Θεού να μας τις αποκαλύψει. Θα δούμε στη συνέχεια της μελέτης μας, πως ο Λόγος του Θεού **«δένει»**, δεν υπάρχει καμιά αντίφαση σ' Αυτόν και πως κανείς δεν μπορεί να αφαιρέσει ή να προσθέσει στον

Λόγο του Θεού.

(B) ΤΑ ΔΥΟ ΕΙΔΗ ΓΛΩΣΣΩΝ

Μέσα από τις επιστολές του Παύλου, ο οποίος είναι ο ερμηνευτής και ο απολογητής της χριστιανικής πίστης, βλέπουμε ότι υπάρχουν **δύο είδη γλωσσών** και σε αυτά αναφέρεται ο Παύλος, όταν στην μία περίπτωση λέγει ότι «όλοι δεν μιλούν γλώσσες» και στην άλλη περίπτωση λέγει ότι «θέλει όλοι να μιλούν ξένες γλώσσες» και ότι «δεν πρέπει να εμποδίζουν αυτούς που μιλούν σε γλώσσες». Αυτό, όσοι δεν το γνωρίζουν, οι ίδιοι πέφτουν σε αντιφάσεις και σε πλάνες και όχι ότι ο Λόγος του Θεού αντιφάσκει. **Ποια είναι λοιπόν, αυτά τα δύο είδη γλωσσών και πως τα ξεχωρίζουμε;** Συνοπτικά είναι:

- **Οι γλώσσες σαν ΣΗΜΕΙΟ** του βαπτίσματος του πιστού με το άγιο Πνεύμα και οι οποίες δεν χρειάζονται ερμηνεία.
- **Οι γλώσσες σαν ΧΑΡΙΣΜΑ** οι οποίες χρειάζονται ερμηνεία.

ΟΙ ΓΛΩΣΣΕΣ ΣΑΝ «Σ Η Μ Ε Ι Ο»

Είναι οι γλώσσες που μίλησαν οι 120 πιστοί την ημέρα της **Πεντηκοστής** (Πράξεις Β/2:1-11), που μίλησαν ο εκατόνταρχος **Κορνήλιος** και οι οικείοι του, όταν ο Πέτρος τους κήρυξε το μήνυμα του ευαγγελίου (Πράξεις Ι΄/10:44-48), που μίλησαν οι δώδεκα **Εφέσιοι** μαθητές που είχαν κάνει μόνο το βάπτισμα του Ιωάννη (Πράξεις ΙΘ/19:1-7) και πολλές άλλες περιπτώσεις που θα αναφέρουμε στη συνέχεια.

Οι γλώσσες αυτές είναι το **σημείο** ότι οι πιστοί βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα **και δεν χρειάζονται ερμηνεία**, γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος λέγει στους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου «*θέλω δε πάντες να λαλήτε γλώσσας*» (ΙΔ/14:5) και «*το λαλείν γλώσσας μη εμποδίζετε*» (ΙΔ/14:39).

Οι γλώσσες αυτές είναι για **δοξολογία** του πιστού προς τον Κύριο **και δεν χρειάζονται ερμηνεία**.

Οι γλώσσες αυτές είναι για **προσευχή** εν Πνεύματι του πιστού για την προσωπική του οικοδομή **και δεν χρειάζονται ερμη-**

νεία, γιατί «ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον ΕΑΥΤΟΝ οικοδομεί» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:4).

Οι γλώσσες αυτές είναι για να **«λαλεί μυστήρια»** ο πιστός προς τον Κύριο **και δεν χρειάζονται ερμηνεία**, γιατί «ο λαλών γλώσ-σαν αγνώριστον δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν· διότι ουδείς ακούει αυτόν, αλλά με το πνεύμα αυτού λαλεί μυστήρια» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:2).

Αυτές οι γλώσσες που δεν χρειάζονται ερμηνεία, **τις μιλούν όλοι οι πιστοί**, όταν βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα και αυτό είναι το ορατό σημείο ότι βαπτίσθηκαν εν Πνεύματι, όπως θα το δούμε στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες.

ΟΙ ΓΛΩΣΣΕΣ ΣΑΝ «Χ Α Ρ Ι Σ Μ Α»

Είναι οι γλώσσες σαν χάρισμα το οποίο χρειάζεται ερμηνεία, ειδικά στην περίπτωση που ο πιστός προσεύχεται δυνατά ώστε να τον ακούν όλοι μέσα στον χώρο που βρίσκεται (εκκλησία, σπίτι, κλπ). Αυτό είναι το χάρισμα των γλωσσών, το οποίο ο απόστολος Παύλος το ονομάζει είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών: «*Δίδεται δε εις έκαστον η φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρονεις άλλον δε είδη γλωσσών, εις άλλον δε ερμηνεία γλωσσών*» (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:7-11).

Το χάρισμα των γλωσσών, δεν το έχουν όλοι οι πιστοί, γι' αυτό και ο απόστολος Παύλος λέγει «*μη πάντες λαλούσι γλώσσας;*» (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:30).

Θα πρέπει να προσέξουμε ότι ο Παύλος αναφέρεται στο χάρισμα της γλώσσας **σαν μήνυμα**, που είναι για προτροπή, παρηγορία και οικοδομή του πιστού και της εκκλησίας, **το οποίο θέλει ερμηνεία** και δεν το έχουν όλοι οι πιστοί και δεν αναφέρεται στη γλώσσα **της εν Πνεύματι προσευχής**, που είναι για την προσωπική οικοδομή του πιστού.

(Γ) ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

1. Όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, ο Κύριος, κατά την υπόσχεσή Του, δίνει τα χαρίσματα που αναφέρονται **(1)** στην

Α΄ Κορινθίους IB/12:4-11, **εννέα** στον αριθμό και αφορούν όλο το σώμα της εκκλησίας και **(2)** στην Εφεσίους Δ/4:7-14, **πέντε** στον αριθμό, που αφορούν κυρίως την ηγεσία της εκκλησίας. Τα χαρίσματα της 2^{ης} περίπτωσης ο Παύλος τα επαναλαμβάνει και στο IB/12 κεφάλαιο της Α΄ Κορινθίους, λέγοντας: *«Και σεις είσθε σώμα Χριστού και μέλη κατά μέρος. Και άλλους μεν έθεσεν ο Θεός εν τη εκκλησία πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, έπειτα θαύματα, έπειτα χαρίσματα ιαμάτων, βοηθείας, κυβερνήσεις, **ΕΙΔΗ γλωσσών....**»* (Α΄ Κορινθίους IB/12:27-28).

Ο Παύλος τελειώνοντας την αρίθμηση των χαρισμάτων, δεν σταματά σ' αυτό, γιατί το θέμα δεν έχει καλυφθεί πλήρως και στη συνέχεια εξηγεί ότι όλοι οι πιστοί **δεν έχουν ΟΛΑ τα χαρίσματα** και όλοι οι πιστοί **δεν έχουν ΤΑ ΙΔΙΑ χαρίσματα**.

Μπορεί ο ένας να έχει το χάρισμα της προφητείας, ο άλλος να έχει το χάρισμα της ενέργειας των θαυμάτων, ο άλλος το χάρισμα των γλωσσών και ούτω καθεξής και αυτό συμβαίνει, γιατί **όλοι οι πιστοί** είμαστε ΕΝΑ ΣΩΜΑ της εκκλησίας του Ιησού Χριστού και **ο κάθε πιστός** ξεχωριστά είναι ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΣΩΜΑΤΟΣ της εκκλησίας με τα ιδιαίτερα χαρίσματα που του έχει δώσει ο Κύριος *«προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώματος του Χριστού, **ΕΩΣΟΥ** καταντήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού»* (Εφεσίους Δ/4:12-13).

Όλοι έχουμε ανάγκη ο ένας το χάρισμα του άλλου για να μην υπάρχει κάποιος που θα υπερηφανευτεί και θα πει ότι «εγώ, έχω όλα τα χαρίσματα, γιατί είμαι καλός ενώπιον του Θεού, ενώ εσείς δεν τα έχετε», αλλά όλοι μαζί με ταπεινότητα και με πνεύμα υπηρεσίας θα εργαζόμαστε για την πνευματική οικοδομή των πιστών. Αλλοίμονο, εάν ο Θεός έδινε όλα τα χαρίσματα μόνο σε λίγους, τότε αυτοί δεν θα ήσαν **υπηρέτες του Θεού**, δεν θα ήσαν ταπεινοί *«αχρείοι δούλοι»* (βλ. Λουκάς ΙΖ/17:10), αλλά θα ήσαν **αφέντες και δυνάστες**, κατακυριεύοντας το ποίμνιο του Θεού (βλ. Λουκάς ΚΒ/22:24-27).

Αυτός είναι ο λόγος που ο απόστολος Παύλος, οδηγούμενος από το Πνεύμα του Θεού, γράφει ότι όλοι οι πιστοί δεν έχουν **όλα** τα χαρίσματα, όπως και δεν έχουν **τα ίδια** χαρίσματα, όπως είναι **το χάρισμα των γλωσσών** που μας ενδιαφέρει στη μελέτη μας και ο Παύλος το επισημαίνει λέγοντας «μη πάντες λαλούσι γλώσσας». Αφού λοιπόν αναφέρει στους Κορίνθιους ότι ο Θεός έθεσε για τη διοίκηση της εκκλησίας αποστόλους, προφήτες και διδασκάλους, καθώς και χαρίσματα ιαμάτων, βοήθειας, κυβερνήσεων και είδη γλωσσών (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:27-28), στα επόμενα δύο εδάφια λέγει:

- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **απόστολοι**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **προφήται**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **διδάσκαλοι**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ (ενεργούσι) **θαύματα**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ έχουν **χαρίσματα ιαμάτων**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ **λαλούσι γλώσσας**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ **διερμηνεύουσι**; (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:29-30).

Τελειώνοντας ο Παύλος την απαρίθμηση των χαρισμάτων και εφόσον όλοι οι πιστοί δεν έχουν όλα ή τα ίδια χαρίσματα, προτρέπει τους πιστούς να ζητούν **ΜΕ ΖΗΛΟ** τα μεγαλύτερα χαρίσματα: *«Ζητείτε δε μετά ζήλου τα καλήτερα (αρχ. “μείζονα”) χαρίσματα....»* (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:31).

Δεν έχουν λοιπόν όλοι οι πιστοί **το χάρισμα των γλωσσών σαν μήνυμα** (είδη γλωσσών), που χρειάζεται ερμηνεία, ενώ αντίθετα όλοι οι πιστοί έχουν **τη γλώσσα της εν Πνεύματι προσευχής** που δεν χρειάζεται ερμηνεία, την οποία αποκτούν **σαν σημείο** όταν βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα.

2. ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΠΛΗΘΥΝΤΙΚΟΥ ΑΡΙΘΜΟΥ.

Θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι ο Παύλος, όταν αναφέρεται στις γλώσσες σαν χάρισμα (και όχι σαν σημείο), αναφέρεται συνήθως στον πληθυντικό αριθμό:

- *«(Δίδεται) ...εις άλλον δε είδη ΓΛΩΣΣΩΝ, εις άλλον δε ερμηνεία ΓΛΩΣΣΩΝ»* (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:10).

- «*Επειταείδη ΓΛΩΣΣΩΝ*» (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:28).
- «*Μη πάντες λαούσι ΓΛΩΣΣΑΣ*» (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:30).

Γιατί συμβαίνει αυτό; Γιατί αυτός που έχει το χάρισμα των γλωσσών, προσεύχεται στον Θεό με πολλά ΕΙΔΗ γλωσσών, που χρειάζονται ΕΡΜΗΝΕΙΑ και όπως προαναφέρθηκε το χάρισμα αυτό δεν το έχουν όλοι οι πιστοί. Παράδειγμα έχουμε τον ίδιο τον απόστολο Παύλο, που είχε το χάρισμα των γλωσσών και ευχαριστούσε τον Θεό γι' αυτή την ευλογία: «*Ευχαριστώ εις τον Θεόν μου ότι λαλώ πλειότερας γλώσσας παρά πάντας υμάς*» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:18).

Οι πιστοί που δεν έχουν το χάρισμα των γλωσσών, συνήθως προσεύχονται σε μία γλώσσα, ή σε διαφορετική κατά μακρά χρονικά διαστήματα, ανάλογα πως ενεργεί το Πνεύμα του Θεού. Προσωπικά εγώ, δεν έχω το χάρισμα των γλωσσών. Όταν βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα στις **09 Νοεμβρίου 1987**, άρχισα να δοξάζω τον Κύριο σε μια άγνωστη για μένα γλώσσα που έμοιαζε με **Αραμαϊκή**, ίσως και να ήταν **γλώσσα των αγγέλων**, δεν το γνωρίζω. Αυτό κράτησε για λίγο καιρό και μετά ο Κύριος μου έδωσε στην προσευχή μου μια άλλη γλώσσα που έμοιαζε σαν **Λατινοαμερικάνικη** (αλλά δεν ήταν), με την οποία προσευχόμουν πάντα. Κατά καιρούς όμως προσευχόμουν και δόξαζα τον Θεό και σε άλλες γλώσσες, αλλά όχι σε σταθερή βάση.

Εκείνο που παρατήρησα και πιστεύω ότι συμβαίνει σε όλους τους βαπτισμένους με το άγιο Πνεύμα είναι πως, όταν στην εν Πνεύματι προσευχή και δοξολογία είναι αισθητή η παρουσία του Κυρίου και το Πνεύμα Του πέφτει με δύναμη, η προσευχή γίνεται σε περισσότερες από μία γλώσσες. Μετά όμως απ' αυτό, η προσευχή γίνεται στη γλώσσα που συνήθως προσεύχομαι σε καθημερινή βάση. Αυτό δεν είναι το χάρισμα των γλωσσών (τα είδη γλωσσών), γιατί κάθε φορά που θα προσευχόμουν, θα δόξαζα τον Κύριο σε πολλές γλώσσες.

Το ίδιο συμβαίνει και με τους περισσότερους πιστούς που έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, έχουν **το σημείο** ότι βαπτί-

σθηκαν εν Πνεύματι που είναι η προσευχή σε ξένες γλώσσες, γι' αυτό λέγει ο Παύλος «θέλω σε ΠΑΝΤΕΣ να λαλήτε γλώσσας», αλλά δεν έχουν όλοι το χάρισμα των γλωσσών και το διευκρινίζει ο Παύλος λέγοντας «μη πάντες λαλούσι γλώσσας». Είναι σαφής η διάκριση μεταξύ της γλώσσας σαν σημείο και της γλώσσας σαν χάρισμα.

Για τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, πως δίνονται και πως ενεργούν μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Ιησού, θα μιλήσουμε με λεπτομέρειες στο «Κεφάλαιο ΕΝΑΤΟ».

(Δ) ΤΟ “ΣΗΜΕΙΟ” ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Αναλύσαμε με λεπτομέρειες ότι υπάρχουν δύο είδη γλωσσών, που είναι **(1) οι γλώσσες σαν σημείο**, που λαμβάνουν όλοι οι πιστοί όταν βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα και δεν χρειάζονται ερμηνεία, γι' αυτό και ο Παύλος έλεγε «θέλω πάντες να λαλήτε γλώσσες» και **(2) οι γλώσσες σαν χάρισμα** (είδη γλωσσών) που δίνει το Πνεύμα του Θεού στον πιστό και οι γλώσσες αυτές χρειάζονται ερμηνεία, γι' αυτό και ο Παύλος λέγει «μη πάντες λαλούσι γλώσσας».

Επειδή κάποιος ίσως να είναι ακόμα **δύσπιστος** και να μη δέχεται την παραπάνω διάκριση και να εμμένει στην άποψή του ότι όλοι σε όλες τις εποχές δεν μιλούν ξένες γλώσσες όταν βαπτίζονται εν Πνεύματι, άρα αυτό δεν χρειάζεται στην εποχή μας και ότι την ημέρα της Πεντηκοστής δόθηκαν οι γλώσσες για να κηρυχθεί με δύναμη το ευαγγέλιο, θα αναφέρουμε παρακάτω **τρεις περιπτώσεις** από τις Πράξεις των Αποστόλων, όπου πολύ καθαρά φαίνεται ότι οι ξένες γλώσσες που έλαβαν οι πιστοί δεν ήταν το ΧΑΡΙΣΜΑ των γλωσσών για την οικοδομή των πιστών, αλλά ήταν το ΣΗΜΕΙΟ που δίνει ο Θεός σε κάθε παιδί Του όταν βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα Του και αυτό το σημείο είναι για όλες τις περιπτώσεις και για όλες τις εποχές και αυτό θα το εξετάσουμε με ακόμα περισσότερες λεπτομέρειες στο επόμενο 7^ο επιχείρημα που ακολουθεί.

ΠΡΟΣΞΕΤΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥΤΟ: Είναι αυτονόητο ότι, όταν οι

πιστοί, είτε σαν εκκλησία, είτε σαν άτομα, εκπληρώνουν στη ζωή τους την προτροπή του Παύλου «θέλω πάντες να λαλήτε γλώσσας», που είναι και εντολή της Βίβλου, δεν είναι δυνατόν να θέλουν να εκπληρώνουν και μια άλλη εντολή που έρχεται φανερά σε αντίθεση με την πρώτη και λέγει «μη πάντες λαλήτε γλώσσας». Ακόμα και ο πιο άσχετος με τα πνευματικά θέματα θα καταλάβαινε ότι στις δύο αυτές περιπτώσεις υπάρχει κάποια αποκάλυψη που θα πρέπει να ερευνηθεί. Γι' αυτό και εφαρμόζουμε τους Βιβλικούς ερμηνευτικούς κανόνες, ώστε να οδηγηθούμε στην αλήθεια, όπως αυτή μας αποκαλύπτεται μέσα στον θεόπνευστο Λόγο του Θεού.

Θα εξετάσουμε στη συνέχεια τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις (**Πεντηκοστή - Κορνήλιος - Εφέσιοι πιστοί**), που φαίνεται πολύ καθαρά πως, όσοι βαπτίστηκαν με το άγιο Πνεύμα μίλησαν ξένες γλώσσες σαν ΣΗΜΕΙΟ **ότι έλαβαν το άγιο Πνεύμα** και ήταν γλώσσες δοξολογίας και λατρείας προς τον Θεό και όχι ότι ήταν το χάρισμα των γλωσσών που αναφέρει ο Παύλος στις επιστολές του. Για το θέμα αυτό αναφερθήκαμε εκτενώς όταν εξετάζαμε το 2^ο κατά σειρά επιχείρημα. Εδώ θα ασχοληθούμε μόνο σε επί μέρους λεπτομέρειες.

1^η περίπτωση:

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ (Πράξεις Β/2:1-17)

Από την περιγραφή που δίνει ο ευαγγελιστής Λουκάς, συγγραφέας των Πράξεων των Αποστόλων, φαίνεται πολύ καθαρά ότι οι ξένες γλώσσες που μίλησαν οι 120 πιστοί την ημέρα της Πεντηκοστής (ξένες για τους ίδιους, αλλά όχι για τους συγκεντρωθέντες) **δεν είναι το χάρισμα των γλωσσών** για το οποίο ο Παύλος αναφέρεται στα κεφάλαια ΙΒ/12 και ΙΔ/14 της επιστολής Α΄ Κορινθίου. Βέβαια, αργότερα, μερικοί απ' αυτούς πιθανόν να έλαβαν και το χάρισμα των γλωσσών, που είναι είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών.

Η γλώσσα που μίλησε ο κάθε πιστός από τους 120 την ημέρα της Πεντηκοστής, είναι η γλώσσα που δόθηκε τότε και που δίνεται σε όλες τις εποχές σε όλους όσους βαπτίζονται

με το άγιο Πνεύμα σαν ΜΑΡΤΥΡΙΑ και σαν ΣΗΜΕΙΟ ότι βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, είναι το ορατό σημείο της επέμβασης του Θεού στη ζωή του κάθε πιστού ξεχωριστά.

Με το να προσεύχεται ο πιστός σε άγνωστη γι' αυτόν γλώσσα, διά Πνεύματος αγίου, αφήνει τον Κύριο να δαμάσει το πιο ατίθασο μέλος του σώματός του που είναι η γλώσσα του, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο την πλήρη υπακοή του στο θέλημα του Κυρίου, όπως πολύ χαρακτηριστικά το αναφέρει ο Ιάκωβος στην ομώνυμη επιστολή του:

«2. Εάν τις δεν πταίη εις λόγον, ούτος (είναι) τέλειος ανήρ, δυνατός να χαλιναγωγήση και όλον το σώμα....

5.και η γλώσσα είναι μικρόν μέλος, όμως μεγαλαυχεί. Ιδού, ολίγον πυρ πόσον μεγάλην ύλην ανάπτει· 6. και η γλώσσα πυρ (είναι), ο κόσμος της αδικίας....

7. ...Διότι παν είδος θηρίων και πτηνών, ερπετών και θαλασσίων δαμάζεται και εδαμάσθη υπό της ανθρωπίνης φύσεως,

8. την γλώσσαν όμως ουδείς των ανθρώπων δύναται να δαμάση· είναι ακράτητον κακόν, μεστή θανατηφόρου φαρμάκου» (βλ. Ιάκωβος Γ/3:2,5-6,7-8).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το θέμα αυτό θα ασχοληθούμε όταν εξετάζουμε το 11^ο επιχείρημα, όπου θα αναφερθούμε στο γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο μοναδικός άνθρωπος που βαπτίσθηκε με το Πνεύμα του Θεού και **δεν** μίλησε ξένες γλώσσες.

Μέσα στο λατρευτικό της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, όπως περιγράφεται στην Καινή Διαθήκη, παρατηρούμε ότι η προσευχή του πιστού με γλώσσες εν Πνεύματι έχει μία ουσιώδη θέση μέσα στη λατρεία της εκκλησίας και σε κανένα σημείο ο Λόγος του Θεού δεν αναφέρει ή κάνει έστω και κάποια μικρή νύξη ότι η προσευχή με ξένες γλώσσες **ΠΟΥ** είναι το **σημείο** της βάπτισής του με το άγιο Πνεύμα και **ΠΟΥ** οικοδομεί τον πιστό, μερικούς αιώνες αργότερα θα αποσυρόταν από το σώμα της εκκλησίας του Χριστού.

Για τον λόγο αυτό, δεν πρέπει να γίνεται **σύγχυση** με το χάρισμα των γλωσσών σαν μήνυμα μέσα στην εκκλησία που

χρειάζεται ερμηνεία και **το οποίο δεν το έχουν όλοι οι πιστοί**, όπως πολύ καθαρά λέγει ο Παύλος ότι «όλοι δεν μιλούν γλώσσες». Αυτοί που δέχονται την λανθασμένη αυτή ερμηνεία, κάνουν το μεγάλο απόπημα **να απομονώνουν** τη φράση αυτή από τα συμφραζόμενα πριν και μετά. Ο Παύλος δεν λέγει ΜΟΝΟ ότι όλοι δεν μιλούν γλώσσες, λέγει ότι όλοι δεν είναι διδάσκαλοι, ή προφήτες, ή ότι όλοι δεν ενεργούν θαύματα, ή ότι όλοι δεν διερμηνεύουν και όχι μόνο αυτό, αλλά δίνει πολύ καθαρές και συγκεκριμένες οδηγίες για το πώς πρέπει αυτός που έχει το χάρισμα των γλωσσών να το χρησιμοποιεί στην εκκλησία:

*«26. Τι πρέπει λοιπόν, αδελφοί; Όταν συνέρχησθε, έκαστος ν-
μών (καθένας από εσάς) **ΨΑΛΜΟΝ** έχει, **ΔΙΔΑΧΗΝ** έχει, **ΓΛΩΣΣΑΝ**
έχει, **ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΝ** έχει, **ΕΡΜΗΝΕΙΑΝ** έχει· πάντα ας γίνονται
προς οικοδομήν.....*

*27. Εάν τις λαλή **γλώσσαν αγνώριστον**, ας κάμωσι τούτο
ανά δύο ή το περισσότερο ανά τρεις και εκ διαδοχής, και
ένας ας διερμηνεύη...» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:26-27).*

Την ημέρα της Πεντηκοστής παρατηρούμε δύο βασικά πράγματα. **Πρώτον:** Όλοι, και οι 120, γέμισαν με το άγιο Πνεύμα και άρχισαν να δοξάζουν τον Θεό με ξένες γλώσσες και όχι μερικοί, ή **όχι δύο ή τρεις** που αναφέρει ο Παύλος παραπάνω στο εδάφιο 27 της επιστολής προς Κορινθίους. **Δεύτερον:** Δεν αναφέρεται ότι ήταν απαραίτητο εκείνη τη στιγμή το χάρισμα της ερμηνείας των γλωσσών, όπως αντίθετα πολύ ρητά το αναφέρει στο επόμενο 28 εδάφιο της ίδιας επιστολής «...**αλλ' εάν δεν ήναι διερμηνευτής**, ας σιωπά εν τη εκκλησία, ας λαλή δε προς εαυτόν και προς τον Θεόν...» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:28).

Άλλωστε, όπως πολύ καθαρά αναφέρθηκε σε προηγούμενα κεφάλαια την ημέρα της Πεντηκοστής, κήρυξε στο συγκεντρωμένο πλήθος **μόνον ΕΝΑΣ**, ο απόστολος Πέτρος και φυσικά τους κήρυξε **μόνο σε ΜΙΑ κοινή γλώσσα**, που ήταν κατανοητή σε όλους ακούοντας.

Άρα λοιπόν, είναι πέρα από κάθε αμφιβολία κατανοητό και πασιφανές ότι οι γλώσσες που μίλησαν οι 120 πιστοί στο ανώ-

γιο την ημέρα της Πεντηκοστής, δεν ήταν το χάρισμα των γλωσσών που χρειάζεται ερμηνεία για να κηρυχθεί το ευαγγέλιο στους συγκεντρωθέντες (όπως λανθασμένα υποστηρίζουν διάφορες ομάδες πιστών), αλλά ήταν οι γλώσσες που μιλά ο κάθε πιστός σαν μαρτυρία, σαν ορατό σημείο ότι βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα και που στη συνέχεια επικοινωνεί με τον Κύριο.

2^η περίπτωση:

ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ (Πράξεις 1'/10:44-48)

Στο σπίτι του Ρωμαίου εκατόνταρχου Κορνήλιου, όλοι όσοι άκουσαν το μήνυμα από τον απόστολο Πέτρο, δέχτηκαν την αλήθεια του Λόγου του Θεού και **ΟΛΟΙ μίλησαν ξένες γλώσσες**. Ότι συνέβηκε με τους 120 συγκεντρωμένους την ημέρα της Πεντηκοστής, το ίδιο ακριβώς συνέβηκε με τους συγκεντρωμένους στο σπίτι του Κορνήλιου. Παρατηρούμε και εδώ δύο πράγματα:

Πρώτον: Η Αγία Γραφή δεν αναφέρει τίποτα ότι άρχισαν να δοξάζουν τον Θεό με ξένες γλώσσες **δύο ή τρεις**, όπως προτρέπει ο Παύλος στην Α' Κορινθίους 1Δ/14:27, αλλά όλοι μίλησαν με γλώσσες όταν *«επήλθε το Πνεύμα το άγιο επί ΠΑΝΤΑΣ τους ακούοντας τον λόγον, Και εξεπλάγησαν οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι ήλθον μετά του Πέτρου, ότι η δωρεά του αγίου Πνεύματος εξεχύθη και επί τα έθνη...»* (Πράξεις 1'/10:44-45).

Δεύτερον: Η Αγία Γραφή επίσης δεν αναφέρει τίποτα ότι χρειαζόταν να γίνει διερμηνεία, όπως στην περίπτωση που αναφέρει ο Παύλος στην Α' Κορινθίους 1Δ/14:28, γιατί οι γλώσσες που μίλησαν εκείνη τη στιγμή στο σπίτι του Κορνήλιου δεν ήταν το χάρισμα των γλωσσών σαν μήνυμα με ερμηνεία, αλλά ήταν η γλώσσα που λαμβάνει ο κάθε πιστός σαν σημείο ότι βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα.

3^η περίπτωση:

ΟΙ 12 ΕΦΕΣΙΟΙ ΠΙΣΤΟΙ (Πράξεις 1Θ/19:1-7)

Στην Έφεσο ο απόστολος Παύλος συνάντησε μερικούς μαθητές, που είχαν κάνει μόνο το βάπτισμα του Ιωάννη. Δεν γνώριζαν πολλά για τον Ιησού και πολύ περισσότερο για το βά-

ππισμα με το άγιο Πνεύμα, για το οποίο είχαν παντελή άγνοια. Αυτό είπαν στον Παύλο, όταν τους έκανε την ερώτηση: *«Ελάβετε Πνεύμα άγιον αφού πιστεύσατε; Οι δε είπον προς αυτόν· Αλλ' ουδέ αν υπάρχη Πνεύμα άγιον ηκούσαμεν»* (Πράξεις ΙΘ/19:2).

Ο Παύλος τους μίλησε για τον Ιησού Χριστό, δέχτηκαν με χαρά τον Λόγο και αμέσως βαπτίσθηκαν στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού (Πράξεις ΙΘ/19:4-5). Ο Παύλος όμως δεν έμεινε μόνο σε αυτή την ενέργεια, αλλά έβαλε επάνω τους τα χέρια του, προσευχήθηκε και έλαβαν τον άγιο Πνεύμα: *«Και αφού ο Παύλος επέθηκεν επ' αυτών τας χείρας, ήλθε το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, και ελάλουν γλώσσας και προεφήτευον. Ήσαν δε πάντες ούτοι άνδρες έως δώδεκα»* (Πράξεις ΙΘ/19:6-7).

Εδώ έχουμε την ίδια περίπτωση με την Πεντηκοστή και τον Κορνήλιο. Οι Εφέσιοι πιστοί δεν μίλησαν με γλώσσες ανά δύο ή τρεις, ούτε υπήρχε διερμηνεία, γιατί και στην περίπτωση αυτή επρόκειτο για το πρωταρχικό ΣΗΜΕΙΟ των γλωσσών για το βάπτισμα των πιστών με το άγιο Πνεύμα και όχι ότι επρόκειτο για το ΧΑΡΙΣΜΑ των γλωσσών.

Το χάρισμα των γλωσσών **υπάρχει** μέσα στην εκκλησία, αλλά δεν σημαίνει ότι όλοι, όσοι έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, έχουν αυτό το χάρισμα και αυτό είναι που επισημαίνει ο Παύλος, λέγοντας *«μη πάντες λαλούσι γλώσσας»*. Ο κάθε πιστός όμως που βαπτίζεται με το Πνεύμα του Θεού, έχει σαν πρωταρχική εκδήλωση μαρτυρίας, σαν σημείο το *«λαλείν ετέρας γλώσσας»*, καθώς το Πνεύμα δίνει σ' αυτόν να λαλεί.

Για την περίπτωση των Εφεσίων μαθητών, αλλά και για τα γεγονότα που έλαβαν χώρα την Πεντηκοστή και στο σπίτι του Κορνήλιου, θα επανέλθουμε με περισσότερες λεπτομέρειες στο αμέσως επόμενο 7^ο επιχείρημα που θα εξετάσουμε.

. . . / / / . . .

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 6°

Το επιχείρημα «*μη πάντες λαλούσι γλώσσας*», που προβάλλουν, όσοι υποστηρίζουν ότι οι ξένες γλώσσες δεν είναι για όλες τις εποχές, δεν έχει κανένα απολύτως στήριγμα μέσα στην Αγία Γραφή και έρχεται σε αντίθεση με αυτήν.

Ο Παύλος με τα λόγια αυτά, αναφέρεται με σαφήνεια για το **χάρισμα των γλωσσών** («είδη γλωσσών» και «ερμηνεία γλωσσών»), που είναι σαν μήνυμα μέσα στην εκκλησία και χρειάζεται ερμηνεία και δεν το έχουν όλοι οι πιστοί και δεν αναφέρεται για τη **γλώσσα της προσευχής**, που λαμβάνει ο κάθε πιστός σαν ΣΗΜΕΙΟ όταν βαπτίζεται με το Πνεύμα του Θεού και δεν χρειάζεται ερμηνεία.

Αυτό συνέβηκε με τους 120 την ημέρα της Πεντηκοστής, με τους Εφέσιους μαθητές, με τον Κορνήλιο και τους οικείους του, με τους πιστούς στην Σαμάρεια, αλλά και με τον ίδιο τον Παύλο, για τον οποίο η Αγία Γραφή **δεν αναφέρει** πότε και πως βαπτίσθηκε με ο άγιο Πνεύμα, **ούτε αναφέρει** εάν μίλησε ξένες γλώσσες, ενώ ο ίδιος όμως επιβεβαιώνει ότι μιλούσε τις περισσότερες γλώσσες απ' όλους.

Ο Παύλος σε τρία ολόκληρα κεφάλαια της επιστολής Α' Κορινθίους (ΙΒ, ΙΓ, ΙΔ) εφιστά την προσοχή της εκκλησίας στα πνευματικά θέματα και την προτρέπει να ζητεί ΜΕΤΑ ΖΗΛΟΥ τα χαρίσματα: «*Ζητείτε μετά ζήλου το προφητεύειν και το ΛΑΛΕΙΝ ΓΛΩΣΣΑΣ μη εμποδίζετε...*» (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:39).

Δεν πρέπει να μαχόμαστε τα πνευματικά, γιατί γινόμαστε εκούσια ή ακούσια θεομάχοι και αφήνουμε τον εχθρό της ψυχής μας να μας κλέβει αυτό που πλούσια δίνει ο Θεός στο λαό Του και που είναι πολύτιμο και άγιο.

... / / / ...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 7^ο

«Δεν μίλησαν ΟΛΟΙ με γλώσσες, σαν σημείο, όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα του Θεού»

«Το λαλείν ξένες γλώσσες δεν είναι για όλους τους πιστούς και για όλες τις εποχές και κατά συνέπεια δεν είναι και για μας σήμερα, γιατί υπάρχουν περιπτώσεις μέσα στα Πράξεις των Αποστόλων, όπου δεν αναφέρεται σαν ΣΗΜΕΙΟ ότι μίλησαν με ξένες γλώσσες, όλοι όσοι βαπτίστηκαν με το άγιο Πνεύμα».

(Α) ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Προκειμένου να δούμε εάν το παραπάνω επιχείρημα στηρίζεται ή όχι στον Λόγο του Θεού και για να είναι αντικειμενική και αξιόπιστη η μελέτη μας, θα εξετάσουμε **όλες τις περιπτώσεις** που αναφέρονται στην Καινή Διαθήκη όπου οι πιστοί βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα και μίλησαν ξένες γλώσσες, αρχίζοντας από τη γενέθλια ημέρα της εκκλησίας, την Πεντηκοστή, για την οποία έχουμε αναφερθεί συχνά, αλλά το θέμα αυτό είναι μια πλούσια πηγή νέων θαυμαστών αποκαλύψεων:

«Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. Και εξαίφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγένισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν ΑΠΑΝΤΕΣ Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να λαλώσιν» (Πράξεις Β/2:1-4).

Στο περιστατικό αυτό, ήταν η **πρώτη φορά** που δόθηκαν οι ξένες γλώσσες σαν σημείο του βαπτίσματος των πιστών με το άγιο Πνεύμα. Στο πρωτότυπο αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει «και επλήσθησαν ΠΑΝΤΕΣ Πνεύματος αγίου και ήρξαντο λαλείν ετέραις γλώσσες, καθώς το Πνεύμα εδίδου αποφθέγγεσθαι αυτοίς» (Πράξεις Β/

2:4). Εδώ βλέπουμε ότι ΠΑΝΤΕΣ, όχι μερικοί, αλλά ΟΛΟΙ μίλησαν με ξένες γλώσσες όταν γέμισαν με το άγιο Πνεύμα της επαγγελίας του Θεού.

Αναφέρεται στη Γραφή *«ήτο δε ο αριθμός των εκεί παρόντων ως εκατόν είκοσιν»* (Πράξεις Α/1:15). Ανάμεσα στους 120 ήσαν και οι απόστολοι του Ιησού Χριστού, οι οποίοι αναφέρονται ονομαστικά, αλλά και η φυσική οικογένεια του Ιησού, η μητέρα Του Μαρία και τα κατά σάρκα αδέρφια Του: *«Ούτοι πάντες ενέμενον ομοθυμαδόν εις την προσευχήν και την δέησιν μετά των γυναικών και Μαρίας της μητρός του Ιησού και μετά των αδελφών αυτού...»* (Πράξεις Α/1:14).

Όλοι, και η Μαρία η μητέρα του Κυρίου Ιησού και τα σαρκικά αδέρφια Του (βλ. Ματθαίος ΙΓ/13:55-56) έλαβαν το άγιο Πνεύμα. και σαν απόδειξη αυτού του θαυμαστού γεγονότος, δόξαζαν τον Θεό με ξένες γλώσσες.

Είναι η τελευταία φορά που η Μαρία αναφέρεται μέσα στην Βίβλο και αναφέρεται σε ένα από τα πιο τα συγκλονιστικά γεγονότα που συνέβησαν στη ζωή της. Ο αναστημένος γιο της, πριν δέκα ημέρες αναλήφθηκε στους ουραμούς, έφυγε με το αναστημένο ένδοξο σώμα Του, τώρα όμως ήρθε και πάλι πνευματικά μέσα της, ήλθε ως «Πνεύμα ζωοποιούν», την πλημμύρισε με την παρουσία Του και ο μεγάλος πόνος που είχε λάβει σαν μάνα να βλέπει το παιδί της να κρέμεται σ' έναν ατιμωτικό σταυρό, μεταβλήθηκε σε χαρά και δοξολογία. Έλαβε και η ίδια το βάπτισμα του Πνεύματος, όπως και οι υπόλοιποι μαθητές και μίλησε με ξένες γλώσσες σαν ΣΗΜΕΙΟ, ήταν ένα γεγονός, που δεν μπορούσε πριν να το φαντασθεί, ο αγαπημένος γιος της και σωτήρας (βλ. Λουκάς Α/1:46), θα ήταν πλέον συνέχεια μαζί της.

Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος στο γεγονός των ξένων γλωσσών γράφει *«ώστε αι γλώσσαι είναι διά ΣΗΜΕΙΟΝ»* (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:22).

Άρα την ημέρα της Πεντηκοστής όλοι οι πιστοί, **χωρίς καμιά εξαίρεση**, μίλησαν με ξένες γλώσσες, οι οποίες δόθηκαν σαν σημείο και δεν χρειαζόταν ερμηνεία.

(B) ΣΑΜΑΡΕΙΑ

1. ΗΣΑΝ ΜΟΝΟ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ

Μία άλλη περίπτωση που θα εξετάσουμε και η οποία έχει γίνει **σημείο αντιλεγόμενο** μεταξύ των αναγεννημένων πιστών είναι τι ακριβώς συνέβηκε με τους πιστούς στην Σαμάρεια. Η συντριπτική πλειοψηφία αυτών που ισχυρίζονται ότι **δεν μιλούν όλοι ξένες γλώσσες όταν βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα**, την περίπτωση με τους Σαμαρείτες πιστούς, την θεωρούν ότι είναι ένα από τα πιο ισχυρά επιχειρήματά τους, που δεν ανατρέπεται. Στην πορεία όμως θα διαπιστώσουμε ότι ακολουθώντας τους Βιβλικούς ερμηνευτικούς κανόνες, το «ισχυρό» επιχειρήμα τους στην πραγματικότητα είναι ένας «χάρτινος πύργος», χωρίς βάσεις και θεμέλια, που όταν έρχεται αντιμέτωπος με τον αποκαλυπτικό Λόγο του Θεού γκρεμίζεται.

Ο Φίλιππος ήταν ένας από τους επτά διακόνους που είχαν εκλέξει οι απόστολοι για να διακονούν τους πιστούς στα τραπέζια και στις λοιπές υπηρεσίες (Πράξεις 5'/6:2-6). Πήγε στην Σαμάρεια και γεμάτος από το άγιο Πνεύμα κήρυξε τον Λόγο του Θεού. Οι ακούσαντες πίστεψαν στο μήνυμα του ευαγγελίου και αμέσως βαπτίστηκαν στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού.

«12. Ότε όμως επίστευσαν εις τον Φίλιππον ευαγγελιζόμενον τα περί της βασιλείας του Θεού και του ονόματος του Ιησού Χριστού, εβαπτίζοντο άνδρες τε και γυναίκες.....

16.διότι ΔΕΝ ΕΙΧΕΝ έτι ΕΠΗΨΕΣΕΙ (το άγιον Πνεύμα) επ' ουδένα εξ αυτών, αλλά ΜΟΝΟΝ ήσαν βεβαπτισμένοι εις το όνομα του Κυρίου Ιησού» (Πράξεις Η/8:12,16).

Ο Φίλιππος τους βάπτιζε στο νερό, γεγονός που σημαίνει ότι **ήσαν αναγεννημένοι**, αλλιώς δεν θα μπορούσε να το κάνει. Αναφέρει η Γραφή ότι ο Φίλιππος ήταν πλήρης Πνεύματος αγίου (Πράξεις 5'/6:3) και ως ευαγγελιστής και διάκονος στην εκκλησία της Ιερουσαλήμ **ΓΝΩΡΙΖΕ πάρα πολύ καλά τι έπρεπε να κάνει**, γιατί δεν θα μπορούσε να μη γνώριζε τι έκαναν σε παρόμοιες περιπτώσεις οι απόστολοι, κάτω από την πνευματική εξου-

σία και καθοδήγηση των οποίων βρισκόταν.

Ήταν αδύνατον η τοπική εκκλησία της Ιερουσαλήμ, που στεκόταν σωστά ενώπιον του Θεού και που ορθοτομούσε τον Λόγο του Θεού να κάνει λάθος και να χρίσει κάποιον διάκονο, χωρίς να γνωρίζουν οι απόστολοι που ήσαν υπεύθυνοι ότι αυτός (ο Φίλιππος στην προκειμένη περίπτωση) δεν γνώριζε σωστά τον Λόγο του Θεού και ότι είχε άγια και καθαρή ζωή, μαρτυρούμενη απ' όλους. Άρα, ο Φίλιππος είχε πλήρη επίγνωση, όταν βάπτιζε στο νερό τους πιστεύσαντας Σαμαρείτες.

Η Γραφή το επισημαίνει ότι οι Σαμαρείτες «...*ΜΟΝΟΝ ήσαν βεβαπτισμένοι εις το όνομα του Κυρίου Ιησού*» (Πράξεις Η/8:16) και για να βαπτισθούν, σαν 2^ο βήμα, σημαίνει ότι είχαν κάνει το 1^ο βήμα της αναγέννησης, αλλά έπρεπε όμως να κάνουν και ένα 3^ο βήμα που είναι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, γεγονός που στην περίπτωση αυτή είδαν οι απόστολοι ότι δεν το είχαν και στη συνέχεια ενήργησαν για να το αποκτήσουν.

Το ίδιο γίνεται και σήμερα (20 περίπου αιώνες μετά) από τις τοπικές εκκλησίες που ορθοτομούν σωστά τον Λόγο του Θεού. Για να βαπτισθεί κάποιος στο νερό, θα πρέπει πρώτα **να πιστέψει** στο μήνυμα του ευαγγελίου και να δεχτεί τον Ιησού σαν προσωπικό του σωτήρα, στη συνέχεια **να ομολογήσει** την πίστη του και μετά **να βαπτισθεί** στο νερό. Ο κάθε άνθρωπος με βάση την ομολογία του βαπτίζεται, γιατί το βάπτισμα στο νερό είναι μέρος της σωτηρίας.

Το βάπτισμα ακολουθεί την πίστη: «*Όστις πιστεύση και βαπτισθή θέλει σωθή, όστις όμως απιστήση θέλει κατακριθή*» (Μάρκος Ις'/16:16). Εδώ το αναφέρει πολύ καθαρά η Γραφή, πρώτα πιστεύει ο άνθρωπος ("*όστις πιστεύση*") και μετά βαπτίζεται στο νερό ("*και βαπτισθή*"). Το ίδιο είχε αναφέρει και ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής: «*Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος...*» (Πράξεις Β/2: 38). Η σειρά είναι ΜΕΤΑΝΟΙΑ (1^ο βήμα), ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ (2^ο βήμα) και ΔΩΡΕΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ (3^ο βήμα).

2. ΔΕΝ ΗΣΑΝ ΒΑΠΤΙΣΜΕΝΟΙ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ

Εφόσον η σειρά της Γραφής είναι το τρίπτυχο «αναγέννηση (σωτηρία), βάπτισμα στο νερό και βάπτισμα εν Πνεύματι», δημιουργείται ένα πολύ σοβαρό θέμα με αυτούς, οι οποίοι δεν πιστεύουν ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και τα πνευματικά χαρίσματα είναι για όλες τις εποχές και οι οποίοι ισχυρίζονται πως ο άνθρωπος όταν αναγεννηθεί, **λαμβάνει ταυτόχρονα** και το άγιο Πνεύμα.

Αυτή όμως η θέση αντιβαίνει με τον Λόγο του Θεού, αντιβαίνει με την πρακτική όλης της πρώτης εκκλησίας και αντιβαίνει με αυτό που έκαναν ο Πέτρος και ο Ιωάννης στην περίπτωση που εξετάζουμε. Τι έκαναν δηλαδή; Πήγαν στην Σαμάρεια για να προσευχηθούν **και να λάβουν το άγιο Πνεύμα** (ΠΡΟΣΞΕΤΕ!!) όχι μη πιστοί, όχι απερίμητοι πνευματικά, αλλά άνθρωποι πιστοί, άνθρωποι που είχαν αφιερώσει την καρδιά τους στον Κύριο Ιησού. Εάν, με την αναγέννησή τους είχαν λάβει το άγιο Πνεύμα, ποιος ο λόγος να πάνε οι δύο απόστολοι εκεί; Πήγαιναν όμως εκεί, γιατί ακόμα δεν είχε επιπέσει σε κανένα τους το άγιο Πνεύμα, αλλά όλοι τους ήσαν μόνο βαπτισμένοι στο όνομα του Κυρίου Ιησού, είχαν κάνει δηλαδή μόνο τα δύο πρώτα πνευματικά βήματα (σωτηρία και βάπτισμα στο νερό) και τους έλειπε το 3^ο βήμα, που ήταν το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού:

«Ακούσαντες δε οι απόστολοι οι εν Ιεροσολύμοις ότι η Σαμάρεια εδέχθη τον λόγον του Θεού, απέστειλαν προς αυτούς τον Πέτρον και Ιωάννην· Οτίνες καταβάντες προσηχήθησαν περί αυτών διά να λάβωσι Πνεύμα άγιον....

Δ Ι Ο Τ Ι δεν είχαν έτι επιπέσει επ' ουδένα εξ αυτών, αλλά μόνον ήσαν βαβαπτισμένοι εις το όνομα του Κυρίου Ιησού.

Τ Ο Τ Ε επέθετον τας χείρας επ' αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα άγιον» (Πράξεις Η/8:14-17).

«**ΕΠΙ-ΠΙΠΤΩ**», σημαίνει «πέφτω με δύναμη» ή «προσκρούω με δύναμη», ή «πέφτω ορμητικά πάνω σε κάτι» (βλ. Λεξικό Ελληνικής Γλώσσας Γ.Μπαμπινιώτη). Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει με την αναγέννηση, αυτό γίνεται μόνο εάν πέσει με δύναμη το Πνεύ-

μα του Θεού επάνω στον πιστό και τότε είναι που δεν μπορεί να σταθεί στην παρουσία Του.

Ο Θεός με την αναγέννηση δεν έρχεται με τέτοιο δυναμικό τρόπο, αλλά έρχεται μ' έναν διαφορετικό και ανεπαίσθητο τρόπο, έρχεται για να ανακαινίσει το σπίτι μέσα στο οποίο **πρόκειται να κατοικήσει**, έρχεται να ανακαινίσει το σώμα του ανθρώπου, ώστε να το βρει καθαρό για να μπορέσει στη συνέχεια να κατοικήσει μέσα του.

Ο Θεός αρχίζει να δουλεύει σε κάθε αναγεννημένο πιστό, για να κάνει μέσα του ένα θαυμαστό έργο καθαρισμού, αλλά ακόμα δεν κατοικεί μόνιμα μέσα του, δεν έχει γίνει ακόμα **το σφράγισμα** του Πνεύματός Του (βλ. Εφεσίους Α/1:13, Δ/4:30, Β' Κορινθίους Α/1:22, Ε/5:5, Ρωμαίους Η/8:23, κλπ). Αυτό το γνώριζαν οι μαθητές του Ιησού, γι' αυτό έστειλαν τον Πέτρο και τον Ιωάννη στην Σαμάρεια, γιατί αναφέρει η Γραφή ότι *«δεν είχεν έτι (=ακόμα) επιπέσει επ' ουδένα εξ αυτών, αλλά μόνον ήσαν βεβαπτισμένοι εις το όνομα του Κυρίου Ιησού. Τότε επέθετον τας χείρας επ' αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα άγιον»* (Πράξεις Η/8:16-17).

Είναι πολύ απλό και κατανοητό αυτό που αναφέρει ο Λόγος του Θεού: **Πρώτον**, οι Σαμαρείτες άκουσαν από τον Φίλιππο το μήνυμα της σωτηρίας και δέχτηκαν τον Λόγο της αλήθειας. **Δεύτερον**, βαπτίσθηκαν από τον Φίλιππο στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, κατά την πρακτική της πρώτης αποστολικής εκκλησίας (Πράξεις Β/2:38, κλπ). **Τρίτον**, έλαβαν το άγιο Πνεύμα, αφού προσευχήθηκαν γι' αυτούς ο Πέτρος και ο Ιωάννης.

3. Η ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΗΣΑΪΑ

Πριν προχωρήσουμε παρακάτω και αναφέρουμε στο 4^ο μέρος, τι ακριβώς συνέβηκε με τον μάγο Σίμωνα, θα ήθελα αναφερθούμε σε μια βασική ερμηνευτική αρχή της Βίβλου, που μας παρουσιάζει προφητικά ο Ησαΐας. Αυτό είναι απαραίτητο να το αναφέρουμε, γιατί στην περίπτωση των πιστών στην Σαμάρεια, η Βίβλος δεν αναφέρει «ρητά» ότι μίλησαν ξένες όταν βαπτίσθηκαν με τον άγιο Πνεύμα και επάνω σ' αυτό στηρίζονται οι υπέρμαχοι της άποψης ότι όλοι δεν μιλούν με ξένες γλώσσες όταν

βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα. Με τον αποκαλυπτικό προφητικό λόγο που παρουσιάζει, τόσο ο Ησαΐας, όσο και το σύνολο της Αγίας Γραφής, το επιχείρημα αυτό δεν στέκει. Στον Ησαΐα ΚΗ/28:9-13 γράφει:

«9. Τίνα θέλει διδάξει την σοφίαν; Και τίνα θέλει κάμει να καταλάβη την διδασκαλίαν; (Αυτοί είναι ως βρέφη) απογεγαλακτισμένα, απεσπασμένα από των μαστών.

10. Διότι με διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με στίχον επί στίχον, στίχον επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί, 11. διότι με χείλη ψελλίζοντα και με άλλην γλώσσαν θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν·

12. προς τον οποίον είπεν, ΑΥΤΗ (είναι) Η ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ, με την οποίαν δύνασθε να αναπαύσητε τον κεκοπιασμένον, και ΑΥΤΗ (είναι) Η ΑΝΕΣΙΣ· αλλ' αυτοί δεν ηθέλησαν να ακούσωσι.

13. Και ο λόγος του Κυρίου θέλει είσθαι προς αυτούς διδασκαλία επί διδασκαλίαν, διδασκαλία επί διδασκαλίαν, στίχος επί στίχον, στίχος επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί διά να ΠΕΡΙΠΑΤΗΣΩΣΙ και να ΠΡΟΣΚΟΠΤΩΣΙΝ εις τα οπίσω και να ΣΥΝΤΡΙΦΘΩΣΙ και να ΠΑΓΙΔΕΥΘΩΣΙ και να ΠΙΑΣΘΩΣΙ...».

Το να εννοήσει ο κάθε άνθρωπος τη διδασκαλία του Θεού δεν είναι κάτι το πολύ "εύκολο". Ο Λόγος του Θεού σαν σύνολο δεν είναι ένα νομικό κείμενο, που να λέγει άρθρο 1, άρθρο 2, άρθρο 3, κλπ, και μετά να δίνει διευκρινίσεις με παραγράφους 1, 2 ,3 κλπ, αλλά είναι όπως ακριβώς το περιγράφει ο Ησαΐας «διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με στίχον επί στίχον, ΟΛΙΓΟΝ εδώ, ΟΛΙΓΟΝ εκεί...» (εδ.10,13). Τον Λόγο του Θεού για να τον εννοήσει κάποιος δεν μπορεί να τον πάρει ξεκομμένο (μεμονωμένο), αλλά θα τον πάρει σαν ένα ενιαίο σύνολο, θα αρχίσει να εξετάζει διδασκαλία με διδασκαλία, κεφάλαιο με κεφάλαιο, στίχο με στίχο, εδάφιο με εδάφιο, ολίγον εδώ και ολίγον εκεί. Ο Λόγος του Θεού πνευματικώς ανακρίνεται και πνευματικώς ερμηνεύεται, δεν είναι για τον καθένα, είναι μόνο γι' αυτούς που εκζητούν τον Κύριο με όλη τους την καρδιά, γι' αυτούς που επιπλοθούν την αλήθεια. Εάν δεν έχουν αυτή τη θερμή και το ζήλο, εάν εξετάζουν τα πράγματα του Θεού επιφανειακά και επιπόλαιο,

εάν η καρδιά τους δεν είναι ειλικρινής, δεν θα μπορέσουν ποτέ να οδηγηθούν στην αλήθεια, με αποτέλεσμα αυτοί που δεν έχουν αυτή την εκζήτηση *«να περιπατήσουν και να προσκώψουν εις τα οπίσω, να συντριφθούν, να παριδεντούν και να πιαστούν»*.

Με απλά λόγια, θα μπορούσαμε να πούμε ότι **ο Θεός έχει κωδικοποιήσει τις αλήθειες** Του μέσα στον Λόγο Του, την Αγία Γραφή, για να μην τις καταλαβαίνει ο οποιοσδήποτε και για να μην πέφτει *«το άγιον εις τους κύνας»* (Ματθαίος Ζ/7:6), αλλά να είναι αποκαλυπτικός ο Λόγος Του ΜΟΝΟΝ σε αυτόν που πράγματι θέλει με ειλικρινή καρδιά να γνωρίσει τον Θεό και να έχει επίγνωση του Λόγου Του. Η αποκάλυψη των αληθειών του Λόγου του Θεού μοιάζει σαν ένα **πνευματικό παζλ**, δηλαδή η μία διδασκαλία να έρχεται σε πλήρη αρμονία και συμφωνία με την άλλη διδασκαλία, ώστε να υπάρχει ένα θαυμαστό "δέσιμο" ανάμεσα στις διδασκαλίες της Γραφής και το αποτέλεσμα είναι **ολίγον εδώ** (ένα μέρος κάποιας αλήθειας) **και ολίγον εκεί** (ένα άλλο μέρος της ίδιας αλήθειας) να έρχεται η πλήρη ταύτιση του Λόγου του Θεού, ώστε όταν ολοκληρώνεται το παζλ να φαίνεται η θαυμαστή αποκάλυψη που ο Κύριος Ιησούς θέλει να μας δώσει και όταν αυτό το εννοήσουμε η καρδιά μας γεμίζει ευφροσύνη και χαρά και αυθόρμητα έρχονται στα χείλη μας λόγια δοξολογίας και αλαλαγμού.

Αυτός είναι ο τρόπος ερμηνείας της Γραφής, που ο Ησαΐας τόσο γλαφυρά μας δείχνει. Ένα εδάφιο ποτέ δεν το παίρνουμε μεμονωμένο, αλλά για να βγάλουμε ασφαλή και αξιόπιστα συμπεράσματα, θα πρέπει να ακολουθούμε τους βασικούς ερμηνευτικούς κανόνες της Βίβλου, στους οποίους έχουμε αναφερθεί σε προηγούμενα κεφάλαια, αλλά λόγω της ζωτικής σημασίας του θέματος **θα τους επαναλάβουμε συνοπτικά**, για να χαραχθούν στη μνήμη μας.

Σε κάθε λοιπόν περίπτωση εξετάζουμε 5 στοιχεία: **(1)** Σε τι αναφέρονται τα αμέσως προηγούμενα και επόμενα εδάφια, τα οποία συνήθως αποτελούν μέρος και του υπό εξέταση εδαφίου. **(2)** Σε τι αναφέρεται ολόκληρο το κεφάλαιο μέσα στο οποίο περιέχεται το επίμαχο εδάφιο και ποιο είναι το βασικό μήνυμα που

ο συγγραφέας θέλει να μας δώσει. (3) Σε ποιες άλλες περιπτώσεις η Βίβλος αναφέρεται για το ίδιο ακριβώς θέμα και ποιες είναι οι ομοιότητες και οι αντιθέσεις της περιγραφής. (4) Σε ποιους απευθύνεται ο συγγραφέας και ανάλογα σε ποιους απευθύνεται η ερμηνεία πολλές φορές είναι και αυτονόητη. Για παράδειγμα το ευαγγέλιο του Λουκά απευθύνεται στους Έλληνες πιστούς, το κατά Μάρκον στους Ρωμαίους, το κατά Ματθαίον στους εξ Ιουδαίων χριστιανούς και το κατά Ιωάννη απευθύνεται σε όλους για να δείξει ότι ο Ιησούς είναι η φανέρωση του Θεού Πατέρα εν δυνάμει. (5) Ποια είναι τα ήθη και τα έθιμα της εποχής για το θέμα που εξετάζουμε, καθόσον αυτό σε πολλές περιπτώσεις έχει μεγάλη σημασία για τη σωστή εξήγηση ενός εδαφίου.

Θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι ο Ησαΐας εδώ δεν αναφέρεται μόνο **γενικά** στην ερμηνεία του Λόγου του Θεού, αλλά αναφέρεται **ειδικά** και στο βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα που συνοδεύεται με το «λαλείν ξένες γλώσσες». Στο εδ.11 λέγει: «...*Διότι με χείλη ψελλίζοντα και με άλλην γλώσσαν θέλει ομιλεί προς τούτον τον λαόν*». Εδώ ο Λόγος του Θεού κάνει μια συγκλονιστική αποκάλυψη: Ο Θεός με "άλλην γλώσσαν" ("γλώσσης ετέρας", κείμενο Ο') θα ομιλεί στον άνθρωπο, θα τον διδάσκει τη σοφία Του και θα του αποκαλύπτει τη γνώση Του και τη διδασκαλία Του. Ο Κύριος Ιησούς είπε: «*Εν τω ονόματί μου θέλετε λαλεί ΝΕΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ*» (Μάρκος Ις'/16:17) και αυτό γίνεται όταν ο πιστός γεμίσει με το άγιο Πνεύμα του Θεού και «*λαλεί ΞΕΝΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ*», όταν δηλαδή βαπτισθεί με το Πνεύμα Του και ο Θεός κατοικήσει μέσα Του.

Τα λόγια του Ησαΐα, τα επιβεβαιώνει και ο απόστολος Παύλος, επαναλαμβάνοντας την προφητεία: «*Εν τω νόμω είναι γεγραμμένον ότι δι' ετερογλώσσων και διά ξένων χειλέων θέλω λαλήσει προς τον λαόν τούτον, και ουδέ ούτω θέλουσι με εισακούσει, λέγει Κύριος*» (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:21). Ο Ησαΐας μέσα από τα βάθη των αιώνων μας αποκαλύπτει ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού, που συνοδεύεται από το υπερφυσικό σημείο του "λαλείν ετέραις γλώσσαις" (αρχ. κείμενο) είναι η **ΑΝΑΥΠΑΣΗ** και η **ΑΝΕΣΗ**

του πιστού, είναι το πνευματικό "σάββατο" του πιστού στην περίοδο της Καινής Διαθήκης και αυτό δεν είναι μόνο για μία ημέρα την εβδομάδα, όπως συνέβαινε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά είναι συνέχεια για όλες τις γενιές και σε όλες τις εποχές, γιατί το βάπτισμα εν Πνεύματι αγίω είναι το δαχτυλίδι του αρραβώνα της νύμφης εκκλησίας με τον νυμφίο της Ιησού *«όστις και εσφράγισεν ημάς και έδωκε τον αρραβώνα του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών»* (βλ. Β' Κορινθίους Α/1:22 /βλ. Β' Κορινθίους Ε/5:5, Εφεσσίους Α/1:14, κλπ).

4. ΤΙ ΕΙΔΕ Ο ΣΙΜΩΝ Ο ΜΑΓΟΣ

Έχοντας υπόψη τα παραπάνω, παρατηρούμε μέσα στην Βίβλο ότι σε όλες τις όμοιες περιπτώσεις δεν αναφέρεται πάντα τι ακριβώς συνέβηκε, πλην όμως, επειδή ο Λόγος του Θεού δεν αντιφάσκει, είναι αυτονόητη και η ερμηνεία του εξεταζομένου θέματος. Ο Θεός έβαλε τον Λόγο Του κωδικοποιημένο *«διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με στίχον επί στίχον, ολίγον εδώ και ολίγον εκεί»*, ώστε ο Λόγος Του να αποκαλυφθεί **μόνον σ' αυτούς που θέλουν και εκζητούν τον Θεό στη ζωή τους**, ενώ αντίθετα, αυτοί που μελετούν επιφανειακά και επιπόλαια τις αιώνιες αλήθειες της Γραφής θα βρουν εμπόδια και θα προσκόψουν προς τα πίσω, με αποτέλεσμα *«να συντριφθώσι και να παγιδευθώσι και να πιασθώσι...»* (Ησαΐας ΚΗ/28:13).

Το ίδιο συνέβηκε και με τους πιστούς της Σαμάρειας. Στις Πράξεις των Αποστόλων αναφέρεται ότι οι πιστοί έλαβαν μεν το άγιο Πνεύμα, αλλά δεν αναφέρει όμως ότι μίλησαν και ξένες γλώσσες. Αναφέρει όμως μια θαυμαστή λεπτομέρεια για κάτι που συνέβηκε με τον μάγο Σίμωνα, που θα δούμε στη συνέχεια και που είναι η απάντηση στο θέμα αυτό..

Οι υποστηρικτές του επιχειρήματος που εξετάζουμε, με γεμάτοι αυτοπεποίθηση λέγουν: **«Οι μαθητές στην Σαμάρεια έλαβαν το άγιο Πνεύμα, αλλά ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΙ η Γραφή ότι μίλησαν με ξένες γλώσσες!»**

Αυτό το συμπέρασμα είναι αυθαίρετο, γιατί υπάρχει και ένα αντίθετο **ισχυρό επιχείρημα**, το οποίο αναιρεί ολοκληρωτικά το

δικό τους και το οποίο είναι το εξής: «Εσύ λέγεις πως δεν γράφει **“ΟΤΙ ΜΙΛΗΣΑΝ ξένες γλώσσες”**, πολύ σωστά. Και εγώ σου λέγω πως δεν γράφει **“ΟΤΙ ΔΕΝ ΜΙΛΗΣΑΝ ξένες γλώσσες”**, ποιος έχει το δίκιο, εσύ ή εγώ;». Κανένας δεν έχει δίκιο, καθόσον δεν μπορούμε να κάνουμε υποθέσεις και να στηριζόμαστε σ’ αυτές, αλλά θα πρέπει να δούμε τι λέγει η Αγία Γραφή ότι συνέβηκε σε άλλες παρόμοιες περιπτώσεις.

Στην περίπτωση με τους μαθητές από την Σαμάρεια ο Λόγος του Θεού αναφέρει κάτι που είναι το «κλειδί» της υπόθεσης, αναφέρει κάτι που δείχνει πολύ καθαρά εάν οι πιστοί μίλησαν ή όχι με ξένες γλώσσες όταν έλαβαν το άγιο Πνεύμα, έστω και εάν αυτό δεν το αναφέρει ρητά η Γραφή. Στις Πράξεις Η/8:18-19 γράφει: **«Ιδών δε ο Σίμων ότι διά της επιθέσεως των χειρών των αποστόλων δίδεται το Πνεύμα το άγιον, προσέφερον εις αυτούς χρήματα, λέγων· Δότε και εις εμέ την εξουσίαν ταύτην, ώστε εις όντινα επιθέσω τας χείρας να λαμβάνη Πνεύμα άγιον»**.

Απλή και αυτονόητη απορία: **«Τι ήταν εκείνο ΠΟΥ ΕΙΔΕ ο Σίμων, ώστε πρόσφερε χρήματα στους αποστόλους για να το αποκτήσει και αυτός;»**. Όλοι καταλαβαίνουμε από την περιγραφή στις Πράξεις ότι ο Σίμων είδε κάτι το θαυμαστό, κάτι που τον συγκλότισε και που ήθελε να το αποκτήσει, έστω και με λάθος τρόπο.

Στην αναγέννηση, όταν το Πνεύμα του Θεού έρχεται στον άνθρωπο και τον κάνει νέο κτίσμα ενώπιον του Θεού, κανένας δεν το βλέπει, παρ’ όλο που γνωρίζουμε ότι το έργο έχει γίνει μέσα στην καρδιά του ανθρώπου και αυτό το γνωρίζουμε, **είτε** από την ομολογία του στόματος του πιστού, **είτε** από την μετέπειτα άγια ζωή του, που έχει εναρμονιστεί με το θέλημα του Θεού. Μπορεί να προσευχόμαστε με κάποιον δίπλα - δίπλα και αυτός να έχει αναγεννηθεί, αλλά εμείς να μην έχουμε πάρουμε είδηση τίποτα, εάν ο ίδιος δεν μας πει τι συνέβηκε στη ζωή του.

Άρα λοιπόν, κάτι άλλο είδε ο Σίμων, δεν είδε κάποια αναγέννηση, γιατί αυτό ήταν αδύνατο να το καταλάβει, αλλά το πιο βασικό είναι που καταρρίπτεται και το επιχείρημα των αντιφρονούντων ότι οι μαθητές στην Σαμάρεια **και είχαν αναγεννηθεί**

και είχαν βαπτισθεί στο νερό. Τότε τι είδε ο Σίμων; Είδε τους πιστούς της Σαμάρειας που μιλούσαν με ξένες γλώσσες, **είδε το ΣΗΜΕΙΟΝ** ότι έλαβαν το άγιο Πνεύμα. Αυτό είδε ο Σίμων, γι' αυτό και πρόσφερε χρήματα στους αποστόλους για να αποκτήσει το χάρισμα αυτό. Άλλωστε ο Σίμων είχε πιστέψει στο μήνυμα του ευαγγελίου από τον Φίλιππο και είχε βαπτισθεί στο νερό, δεν είχε όμως επίγνωση των πνευματικών χαρισμάτων: *«Ο δε ΣΙΜΩΝ και αυτός επίστευσε, και βαπτισθείς έμενε πάντοτε μετά του Φιλίππου και θεωρών σημεία και θαύματα μεγάλα γινόμενα εξεπλήττετο»* (Πράξεις Η/8:13).

(Γ) ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ

«Ενώ έτι ελάλει ο Πέτρος τους λόγους τούτους, επήλθε το Πνεύμα το άγιον επί πάντας τους ακούοντας τον λόγον. Και εξεπλάγησαν οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι ήλθον μετά του Πέτρου, ότι η δωρεά του αγίου Πνεύματος εξεχύθη και επί τα έθνη...»

ΔΙΟΤΙ ήκουον αυτούς λαλούοντας γλώσσας και μεγαλύνοντας τον Θεόν. Τότε απεκρίθη ο Πέτρος: *Μήπως δύναται κάποιος να εμποδίση το ύδωρ, ώστε να μη βαπτισθώσιν ούτοι, οι οποίοι έλαβον το Πνεύμα το άγιον ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ;*

Και προσέταξεν αυτούς να βαπτισθώσιν εις το όνομα του Κυρίου. Τότε παρεκάλεσαν αυτόν να διαμείνη ημέρας τινάς...» (Πράξεις Ι'/10:44-48).

Έρχονται οι αντιφρονούντες και λέγουν: «Η μόνη φορά που βαπτίσθηκαν οι άνθρωποι με το άγιο Πνεύμα ήταν την ημέρα της Πεντηκοστής, γιατί τότε μόνον ήρθαν ΠΥΡΙΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ επάνω στους προσευχομένους, ενώ στην περίπτωση του Κορνήλιου δεν έχουμε το ίδιο σημείο!».

Το επιχείρημα αυτό έρχεται ο ίδιος ο Λόγος του Θεού να το αντικρούσει, γιατί ο Λόγος του Θεού είναι **«δίστομη μάχαιρα»** (βλ. Εβραίους Δ/4:12, Εφεσίους ζ'/6:17) και δεν αφήνει κενά, αντιφάσεις, αντιθέσεις και παρερμηνείες, αλλά φανερώνει στον κάθε άνθρωπο που εκζητεί και αγαπά τον Θεό, την αλήθεια με καθαρό

και σαφή τρόπο. Στην περιγραφή των γεγονότων που συνέβησαν, **τόσο** στην οικία του Κορνήλιου και που περιγράφονται στο Γ'10 κεφάλαιο των Πράξεων, **όσο** και αργότερα στα Ιεροσόλυμα όπου ο απόστολος Πέτρος εξηγεί στους λοιπούς αποστόλους και αδελφούς πως ο Θεός επισκέφθηκε τα έθνη (βλ. Πράξεις ΙΑ/11:1-18), υπάρχουν **τρεις λέξεις κλειδιά** που δίνουν την απάντηση στο όλο θέμα και δεν αφήνουν κενά και ερωτηματικά.

Τα πνευματικά αυτά κλειδιά είναι «**επήλθε**», «**λαλούντας γλώσσας**» και «**κατ' αρχάς**» και θα σταθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες στην 1^η περίπτωση («επήλθε»), η οποία συνδέεται και ταυτίζεται άμεσα με την 2^η και 3^η περίπτωση:

- (1) «...**ΕΠΗΛΘΕ** το Πνεύμα το άγιον» (Πράξεις Γ'10:44).
- (2) «...Έκουον αυτούς **ΛΑΛΟΥΝΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ**» (Πράξεις Γ'10:44).
- (3) «...**ΕΠΗΛΘΕ**...καθώς και εφ' ημάς **ΚΑΤ' ΑΡΧΑΣ**» (Πράξεις ΙΑ/11:15).

1^η περίπτωση:

«...ΕΠΗΛΘΕ το Πνεύμα το άγιον»

Στο περιστατικό που συνέβηκε στην οικία του Κορνήλιου η Γραφή αναφέρει ότι «*ενώ έτι (ακόμα) ελάλει ο Πέτρος τους λόγους τούτους, **ΕΠΗΛΘΕ το Πνεύμα το άγιον επί πάντας τους ακούοντας τον λόγον...***» (Πράξεις Γ'10:44). Το αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει «*έτι λαλούντος του Πέτρου τα ρήματα ταύτα **ΕΠΕΠΕΣΕΝ το Πνεύμα το άγιον επί πάντας τους ακούοντας τον λόγον...***». Εδώ λέγει ότι «**επήλθε** (επέπεσεν) **το Πνεύμα το άγιον**» και γνωρίζουμε πως όταν κάποιος αναγεννιέται δεν επέρχεται, δεν πέφτει με δύναμη το Πνεύμα του Θεού επάνω του, ώστε να γίνει αντιληπτό από τους άλλους που βρίσκονται γύρω του. Όσοι έχουν την εμπειρία και της αναγέννησης και του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα, αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά, ακόμα και αυτοί που δέχονται μόνο την αναγέννηση δεν το αμφισβητούν αυτό.

Θυμάμαι πως όταν αναγεννήθηκα τον **Απρίλιο του 1977**, πήρα μεγάλη χαρά και ευλογία στη ζωή μου και μπορώ να πω ότι για ένα μεγάλο διάστημα δεν βρισκόμουν στη γη, αλλά ζούσα μέσα σε μια έντονη πνευματική ατμόσφαιρα με την παρουσία του

Ιησού στην καρδιά μου. Το άγγιγμα του Κυρίου ήταν πολύ δυνατό στην περίπτωση τη δική μου, αλλά αυτό οι γύρω μου δεν μπορούσαν να το καταλάβουν, παρά μόνο από τις εκδηλώσεις μου και από την ομολογία μου.

Όταν τον **Νοέμβριο του 1987** βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα, ένιωσα τον Κύριο να με γεμίζει με το Πνεύμα Του από πάνω μέχρι κάτω, από το κεφάλι μέχρι τα νύχια, όπως ακριβώς γεμίζεις ένα μπουκάλι με νερό και αυτό ξεχειλίζει. Ταυτόχρονα άρχισα να δοξάζω και να μεγαλύνω τον Θεό σε άγνωστη για μένα γλώσσα. Από μέσα μου έβγαине ένας χείμαρρος δοξολογίας που δεν μπορούσα να τον σταματήσω. **Το Πνεύμα του Κυρίου «επήλθε» επάνω μου** και αυτό το είδαν όλοι οι γύρω μου που προσευχόμαστε μαζί, ενώ όταν αναγεννήθηκα κανένας δεν το κατάλαβε, παρά μόνο όταν το ομολόγησα.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το πώς γνώρισα τον Κύριο Ιησού και αναγεννήθηκα, πως βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα και πως ο Κύριος ενεργούσε στη ζωή μου, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ - Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΜΟΥ»** (κωδικός 11).

Στην περίπτωση μου δεν υπήρχαν «πύρινες γλώσσες» σαν ορατή φανέρωση του τι έλαβε χώρα, αλλά υπήρχαν οι **ξένες γλώσσες** σαν το ορατό ΣΗΜΕΙΟ του βαπτίσματός μου με το άγιο Πνεύμα. Άλλωστε μέσα στον Λόγο του Θεού το ΣΗΜΕΙΟ του εν Πνεύματι βαπτίσματος είναι **μόνο** οι ξένες γλώσσες και όχι κάποια άλλη πρόσθετη εκδήλωση ή φανέρωση, όπως ήταν οι πύρινες γλώσσες στην Πεντηκοστή. Σε κάθε περίπτωση όμως που κάποιος βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα του Θεού οι πύρινες γλώσσες είναι εκεί, υπάρχουν στον αόρατο πνευματικό κόσμο, αλλά εμείς δεν μπορούμε να δούμε με τα φυσικά μας μάτια.

Ο Θεός είναι Πνεύμα (βλ. Ιωάννης Δ/4:24, Ιωήλ Β/2:28, Ησαΐας ΜΗ/48:16, κλπ) και σε πολλές περιπτώσεις βλέπουμε μέσα στην Αγία Γραφή να φανερώνεται **σαν φωτιά**, όπως συνέβηκε στην περίπτωση με τον Μωυσή στην καιόμενη και μη κατακαϊόμενη βάτο (Έξοδος Γ/3:2-5), ή όπως φανερώθηκε στο όρος Σινά

(βλ. Εβραίους ΙΒ/12:18, Έξοδος Κ/20:18, κλπ).

Ο Θεός είναι «*πυρ καταναλίσκον*» (Εβραίους ΙΒ/12:29) και το Πνεύμα Του είναι φωτιά μέσα μας. Όταν ο Ιωάννης ο Βαπτιστής μιλούσε για τον Ιησού, είπε «...*Αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι αγίω και ΠΥΡΙ*» (Ματθαίος Γ/3:11, Λουκάς Γ/3:16). Η φωτιά του Θεού είναι μέσα μας όταν μας βαπτίζει με το Πνεύμα Του, είτε την βλέπουμε σαν ορατή εκδήλωση, είτε όχι.

Άλλη εμπειρία είναι η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ και άλλη εμπειρία είναι το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, είναι δύο τελείως διαφορετικές ενέργειες του αγίου Πνεύματος επάνω στον άνθρωπο. **Με την αναγέννηση** καθαριζόμαστε πνευματικά και ο οίκος μας (το σώμα μας) γίνεται άγιος και καθαρός ενώπιον του Θεού. **Με το βάπτισμα εν Πνεύματι αγίω** έρχεται ο Κύριος και κατοικεί (ενοικεί) μόνιμα μέσα μας και γεμίζει με τη δόξα Του τον οίκο μας, τον οποίο πνευματικά βρήκε καθαρό. Και στις δύο περιπτώσεις ενεργεί το Πνεύμα του Θεού, αλλά με διαφορετικό τρόπο στην κάθε μία περίπτωση. Για τις δύο αυτές ξεχωριστές εμπειρίες θα ασχοληθούμε με λεπτομέρειες στο «Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ».

2^η περίπτωση:

«...Ήκουον αυτούς ΛΑΛΟΥΝΤΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ»

Όταν «επήλθε -επέπεσε» το άγιο Πνεύμα επάνω στον Κορνήλιο και στους οικείους του, παρατηρούμε ποια ήταν η αντίδραση των Ιουδαίων πιστών που είχαν έρθει μαζί με τον Πέτρο: «*Και εξεπλάγησαν οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι ήλθον μετά του Πέτρου, ότι η δωρεά του αγίου Πνεύματος εξεχύθη και επί τα έθνη...*» (Πράξεις Ι'/10:45). Εδώ υπάρχει μια πάρα πολύ σημαντική λεπτομέρεια, η οποία είναι, ότι οι ακολουθούντες τον Πέτρο κατάλαβαν **σε ποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή** επήλθε το άγιο Πνεύμα επάνω στους ακούοντας.

Το κατάλαβαν γιατί ήσαν μάρτυρες του θαυμαστού αυτού γεγονότος ότι η δωρεά του αγίου Πνεύματος του Θεού δεν ήταν πλέον μόνο προνόμιο του λαού Ισραήλ, αλλά τώρα ξεχύθηκε και στα έθνη και το γεγονός αυτό δεν μπορούσε να αμφισβητηθεί.

Πως το κατάλαβαν; Η απάντηση είναι αυτονόητη και αναφέρεται στη συνέχεια: «...*Δ Ι Ο Τ Ι* (εδώ αιτιολογεί πως το κατάλαβαν) *ήκουον αυτούς λαλούντας γλώσσας και μεγαλύνοντας τον Θεόν*» (Πράξεις 1'/10:46). Πολύ απλό, το κατάλαβαν γιατί τους άκουσαν να μιλούν ξένες γλώσσες, κάτι που είχε συμβεί και στους ίδιους κάποια χρονική στιγμή στο κοντινό παρελθόν.

3^η περίπτωση:

«Επήλθε...καθώς και εφ' ημάς ΚΑΤ' ΑΡΧΑΣ»

Όταν ο απόστολος Πέτρος επέστρεψε από την Σαμάρεια στην Ιερουσαλήμ, μεταξύ των εκ περιτομής πιστών δημιουργήθηκαν εντάσεις, φιλονικούσαν και κατηγορήσαν τον Πέτρο ότι συνέφαγε με εθνικούς. Ο Πέτρος τους εξιστόρησε με λεπτομέρειες τι ακριβώς συνέβηκε και μεταξύ άλλων τους είπε: «*Και ενώ ήρχισα να λαλώ, το Πνεύμα το άγιον επήλθεν επ' αυτούς ΚΑΘΩΣ και εφ' ημάς κατ' αρχάς*» (Πράξεις 1Α/11:15). Το αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει «*εν δε τω άρξασθαί με λαλείν επέπεσεν το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, ΩΣΠΕΡ και εφ' ημάς εν αρχή*».

Εδώ πολύ απλά τους εξηγεί ο Πέτρος ότι το άγιο Πνεύμα του Θεού επέπεσε (επήλθε) επάνω στον Κορνήλιο και στους οικείους του, **όπως ακριβώς είχε συμβεί και τους ίδιους τους αποστόλους “κατ' αρχάς” κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, πριν μερικά χρόνια** (120 συνολικά άτομα τότε), έστω και εάν στην πρώτη εκείνη περίπτωση υπήρξε και μια ορατή φανέρωση του γεγονότος αυτού σαν πύρινες γλώσσες, ενώ στη δεύτερη περίπτωση του Κορνήλιου δεν υπήρξαν πύρινες γλώσσες, ή τουλάχιστον δεν το αναφέρει ρητά η Γραφή ότι υπήρξαν.

Αυτό σημαίνει ότι οι πύρινες γλώσσες ή κάποια άλλη ορατή εκδήλωση της παρουσίας του Πνεύματος του Θεού, δεν είναι **ΑΝΑΓΚΑΙΟ ΣΗΜΕΙΟ**, που πρέπει να φανερώνεται όταν κάποιος βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα, παρ' όλο που πριν μερικές δεκαετίες (στα μέσα περίπου του 20ού αιώνα) στην Ινδονησία άτομα βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα με ορατή φανέρωση πύρινων γλωσσών. Ο Κύριος, μέσα στην άπειρη σοφία Του και αγάπη

Του, είχε κάποιο λόγο που ενήργησε με αυτόν τον τρόπο. Αυτό σημαίνει ότι και σήμερα ο Θεός μπορεί να στείλει το Πνεύμα Του με αυτόν τον τρόπο και κανένας δεν μπορεί να Τον περιορίσει πως θα ενεργήσει.

Κάθε φορά που ο Κύριος βαπτίζει κάποιον με το Πνεύμα του το άγιο, μπορεί να υπάρχει εκεί και μία πύρινη γλώσσα, μη ορατή στον φυσικό τομέα, όπως ήδη αναφέραμε, γιατί ο Θεός είναι φωτιά, αλλά το καθ' εαυτού θέμα δεν είναι η πύρινη γλώσσα, αλλά **είναι αυτό γίνεται ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ**, δηλαδή η μόνιμη κατοίκηση του αγίου Πνεύματος μέσα του και έτσι το σώμα του γίνεται ναός του Θεού του ζώντος: «...*Δεν εξεύρετε ότι είσθε ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν;*» (Α' Κορινθίους 7:16). Επίσης «...*Διότι σεις είσθε ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ ΖΩΝΤΟΣ, καθώς είπεν ο Θεός ότι θέλω κατοικεί εν αυτοίς και περιπατεί, και θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου*» (Β' Κορινθίους 5:16).

Ο Πέτρος το διευκρίνισε πολύ καθαρά, λέγοντας ότι, αυτό που έγινε στην οικεία του Κορνήλιου, είναι αυτό που είχε γίνει και σ' εμάς στην αρχή. **Έγινε το ίδιο ακριβώς και στις δύο περιπτώσεις**, που ήταν ότι οι πιστοί μίλησαν ξένες γλώσσες **σαν ΣΗΜΕΙΟ** ότι έλαβαν το άγιο Πνεύμα. Όλες οι αντίθετες απόψεις είναι πλάνη του Διαβόλου που θέλει να φέρει σύγχυση και πνευματικό όλεθρο μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Ιησού.

Οι γλώσσες είναι ΓΙΑ ΣΗΜΕΙΟ και οι εκ περιτομής πιστοί, όσοι ήρθαν μαζί με τον Πέτρο, αυτό το κατάλαβαν πολύ καθαρά, κατάλαβαν ότι η δωρεά του Θεού ξεχύθηκε και στα έθνη «*ΔΙΟΤΙ ήκουον αυτούς λαλούντας ΓΛΩΣΣΑΣ*». Αυτή τη διδαχή είχε η πρώτη αποστολική εκκλησία, είχε τον καθαρό λόγο και αυτή τη διδαχή καλούμαστε και εμείς σήμερα να διακηρύξουμε.

ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ: Πριν κλείσουμε το θέμα με τον Κορνήλιο, θα πρέπει να κάνουμε και μία επισήμανση. Η πνευματική σειρά των γεγονότων που ακολουθούν τον πιστό είναι (1) αναγέννηση, (2) βάπτισμα στο νερό, και (3) βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα και αυτό το ανέφερε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής (Πρά-

ξεις Β/2:38-39). Στην περίπτωση όμως του Κορνήλιου, η σειρά των γεγονότων αλλάζει και βλέπουμε οι πιστοί να βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα, χωρίς να έχει προηγηθεί το βάπτισμα στο νερό. Αυτή είναι μια κατ' εξαίρεση ενέργεια του Θεού, μέσα στην πανσοφία και στην αγάπη Του για τον αμαρτωλό.

Ο Πέτρος γεμάτος από την παρουσία του Θεού, δεν τους προτρέπει απλά να βαπτιστούν στο νερό, **αλλά τους διατάζει**, που σημαίνει ότι δεν επιδέχεται αναβολή και ότι πρέπει να υπακούσουν στον Λόγο του Θεού που απαιτεί «να θανατωθούν» συμβολικά, με το βάπτισμα στο νερό: *«Μηπως δύναται τις να εμποδίση το ύδωρ, ώστε να μη βαπτισθώσιν ούτοι, οι οποίοι έλαβον το Πνεύμα το άγιον καθώς και ημείς; Και ΠΡΟΣΕΤΑΞΕΝ αυτούς να βαπτισθώσιν εις το όνομα του Κυρίου...»* (Πράξεις 1'/10:47-48).

(Δ) ΕΦΕΣΟΣ

«Και αφού ο Παύλος επέθηκεν επ' αυτών τας χείρας, ήλθε το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, και ελάλουν γλώσσας και προεφήτεον. Ήσαν δε πάντες ούτοι άνδρες έως δώδεκα» (Πράξεις 10/19:6-7).

Για τους πιστούς που συνάντησε ο απόστολος Παύλος στην Έφεσο έχουμε αναφερθεί ήδη σε δύο περιπτώσεις, που είναι όταν εξετάσαμε το 2^ο επιχείρημα («Οι γλώσσες δόθηκαν για κήρυγμα του Λόγου») και το 6^ο επιχείρημα («Μη πάντες λαλούσι γλώσσας»), όπου αναφέρονται λεπτομέρειες σχετικά με το εξεταζόμενο θέμα.

Στο "2^ο επιχείρημα" είδαμε με μαρτυρίες μέσα από τον Λόγο του Θεού ότι οι γλώσσες που δόθηκαν τότε σε όσους βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, δεν δόθηκαν για να κηρυχθεί το μήνυμα του ευαγγελίου, αλλά δόθηκαν για να δοξάζουν και να μεγαλύνουν τον Θεό.

Στο "6^ο επιχείρημα" είδαμε ισχυρά ερείσματα μέσα από την Γραφή ότι τα λόγια του απόστολου Παύλου «μη πάντες λαλούσι γλώσσας», δεν αφορούν τις γλώσσες που μιλά κάποιος **την ίδια στιγμή** που βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα και είναι το

ΣΗΜΕΙΟ ότι έλαβε το άγιο Πνεύμα, αλλά αφορούν **τα ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ των γλωσσών** (είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών) που δεν τα έχουν όλοι οι πιστοί.

Το ίδιο και στο παρόν **"7^ο επιχείρημα"** παρατηρούμε, ότι **ΟΛΟΙ** οι Εφέσιοι μαθητές **μίλησαν ξένες γλώσσες σαν ΣΗΜΕΙΟ** ότι έλαβαν το άγιο Πνεύμα και ταυτόχρονα ο Κύριος τους έδωσε και **το χάρισμα της προφητείας**, το οποίο δεν συμβαίνει σε όλες τις περιπτώσεις, γι' αυτό ο Παύλος αναφερόμενος στα χαρίσματα λέγει *«μη πάντες προφήται;»* (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:29).

Οι 12 Εφέσιοι μαθητές μίλησαν με γλώσσες σαν σημείο, **όπως ακριβώς έγινε (α)** με τους 120 συγκεντρωμένους στο ανώγειο την ημέρα της Πεντηκοστής, **(β)** με τους μαθητές από τη Σαμάρεια, τους οποίους ευαγγέλισε ο διάκονος Φίλιππος, **(γ)** με τον Κορνήλιο και τους οικείους του, **(δ)** με τους Κορινθίους πιστούς που θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω, **(ε)** με τον απόστολο Παύλο, ο οποίος ερμηνεύει ποια είναι η διαφορά των ξένων γλωσσών σαν σημείο και σαν χάρισμα.

(Ε) ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Η εκκλησία της Κορίνθου θεωρείται ότι ήταν μία από τις πιο πλούσιες σε πνευματικά χαρίσματα. Ο απόστολος Παύλος στα κεφάλαια 1Β/12 και 1Δ/14 της επιστολής Α΄ Κορινθίους αναφέρει όλες τις λεπτομέρειες και τις περιπτώσεις που θα πρέπει να γνωρίζει ο κάθε πιστός σχετικά με την ενέργεια των χαρισμάτων του αγίου Πνεύματος.

Οι Κορίνθιοι πιστοί **όλοι μιλούσαν ξένες γλώσσες** στην προσευχή τους και ο Θεός τους είχε ευλογήσει με πολλά χαρίσματα, που απ' ότι φαίνεται οι άλλες τοπικές εκκλησίες, τόσο στην Ελλάδα, όσο και στις λοιπές περιοχές (Ιουδαία, Ασία, Ρώμη, κλπ) υστερούσαν στον τομέα αυτό.

Επειδή όμως οι Κορίνθιοι πιστοί **έκαναν κακή χρήση** των πνευματικών χαρισμάτων, ο Παύλος με την Α΄ επιστολή του, τους δείχνει πως πρέπει να χρησιμοποιούν τα χαρίσματα μέσα στην εκκλησία, ώστε να μη δημιουργείται αταξία. Εμείς σήμερα,

αλλά και όλοι πιστοί σε όλες τις εποχές, είμαστε ευγνώμονες και ευλογημένοι από τον Κύριο, που ο Παύλος, διά Πνεύματος αγίου, μας άφησε μια μεγάλη πνευματική παρακαταθήκη.

(ΣΤ) ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Μία από τις μεγαλύτερες αποδείξεις της αλήθειας του Λόγου του Θεού ότι οι ξένες γλώσσες είναι το αρχικό σημείο του βαπτίσματος **του κάθε πιστού** με το άγιο Πνεύμα είναι ο ίδιος ο απόστολος Παύλος. Ίσως αυτή η λεπτομέρεια σε πολλούς πιστούς, σε ερευνητές της Βίβλου και σε εργάτες του Κυρίου να τους έχει διαφύγει, γιατί πολλές φορές σε αυτό που είναι απλό και αυτονόητο δεν δίνουμε την πρέπουσα σημασία.

Ποια είναι αυτή η λεπτομέρεια; **Ούτε μία φορά δεν αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων ότι ο Παύλος όταν βαπτίστηκε με το άγιο Πνεύμα μίλησε γλώσσες. Ο ίδιος όμως ο Παύλος αναφέρει ότι είχε το χάρισμα των γλωσσών και μάλιστα μιλούσε τις περισσότερες γλώσσες από τους συγχρόνους του.** Αυτό θα το δούμε στη συνέχεια με περισσότερες λεπτομέρειες.

Στις Πράξεις των Αποστόλων, που περιγράφεται το περιστατικό, πως ο πρώην διώκτης των χριστιανών Σαύλος συνάντησε τον Κύριο Ιησού στο δρόμο προς την Δαμασκό και έγινε πιστός, δεν αναφέρεται ότι ο Παύλος μίλησε με ξένες γλώσσες όταν βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα:

«Υπήγε δε ο Ανανίας και εισήλθεν εις την οικίαν, και επιθέσας επ' αυτόν τας χείρας είπε· Σαούλ αδελφέ, ο Κύριος με απέστειλεν, ο Ιησούς ο οποίος εφάνη εις σε, εις την οδόν κατά την οποίαν ερχόσουν, διά να αναβλέψης και να πλησθής Πνεύματος αγίου....» (Πράξεις Θ/9:17).

Εδώ αναφέρεται ότι ο Κύριος Ιησούς απέστειλε τον Ανανία, έναν απλό μαθητή, για να προσευχηθεί για τον Σαύλο, ώστε (α) να αναβλέψει και (β) να γεμίσει με το άγιο Πνεύμα. Δεν αναφέρεται **ρητά**, ούτε γίνεται καμιά νύξη, ότι ο Παύλος μίλησε με ξένες γλώσσες όταν έλαβε το άγιο Πνεύμα, **ούτε και τότε το έλαβε.** Λέγει στη συνέχεια:

«...Και ευθύς έπεσον από των οφθαλμών αυτού ως λέπη, και ανέβλεψεν ευθύς, και σηκωθείς εβαπτίσθη. Και λαβών τροφήν εδυναμώθη. Διέτριψε δε ο Σαύλος ημέρας τινάς μετά των εν Δαμασκώ μαθητών» (Πράξεις Θ/9:18-19).

Όταν προσευχήθηκε ο Ανανίας, η όραση του Παύλου επανήλθε και αμέσως **βαπτίσθηκε στο νερό**. Παρέμεινε μερικές ημέρες μαζί με τους μαθητές στην Δαμασκό, αλλά η Γραφή δεν αναφέρει τίποτα εάν στις ημέρες αυτές βαπτίσθηκε και με το άγιο Πνεύμα. Ο ίδιος όμως ο Παύλος, μιλώντας για τα πνευματικά αυτά θέματα, αναφέρει τα παρακάτω, τα οποία και ερμηνεύει:

- (1) Προσευχόταν **με το ΠΝΕΥΜΑ**, δηλαδή σε ξένες γλώσσες και έψαλλε με το ΠΝΕΥΜΑ και είχε προσωπική ευλογία, αλλά προσευχόταν και **με το ΝΟΥ**, δηλαδή στη μητρική του γλώσσα (Εβραϊκή), ή σε άλλη γλώσσα την οποία γνώριζε (Ελληνική, κλπ), ώστε να οικοδομεί και τους άλλους πιστούς στην εκκλησία: *«Τι πρέπει λοιπόν; Θέλω προσευχηθί με το πνεύμα, θέλω δε προσευχηθί και με τον νούν. Θέλω ψάλλει με το πνεύμα, θέλω δε ψάλλει και με τον νούν»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:15).
- (2) Ευχαριστούσε τον Θεό, γιατί περισσότερο απ' όλους τους Κορίνθιους πιστούς είχε το χάρισμα των γλωσσών: *«Ευχαριστώ εις τον Θεόν μου ότι λαλώ πλειότερας γλώσσας παρά πάντας υμάς»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:18).
- (3) Ερμηνεύοντας ο Παύλος στην προσευχή με ξένες γλωσσες, αναφέρει ότι εκείνος που προσεύχεται με ξένες γλωσσες δεν μιλά προς τους ανθρώπους, αλλά μιλά προς τον Θεό και λέγει μυστήρια: *«Διότι ο λαλών γλώσσαν (αγνώριστον) δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν· διότι ουδείς ακούει (αυτόν), αλλά με το πνεύμα (αυτού) λαλεί μυστήρια...»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:2).
- (4) Διευκρινίζει ο Παύλος ότι ο πιστός που προσεύχεται με ξένες γλώσσες **οικοδομεί τον εαυτό του**, γι' αυτό ο Παύλος επιθυμούσε ΟΛΟΙ ΝΑ ΜΙΛΟΥΝ ΓΛΩΣΣΕΣ (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14: 4-5), αλλά όμως, ενώ το πνεύμα του προσεύχεται, ο νους

του μένει ακαρποφόρητος: «*Διότι εάν προσεύχωμαι με γλώσσαν αγνώριστον, το πνεύμα μου προσεύχεται, αλλ' ο νοός μου είναι ακαρποφόρητος....*» (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:14).

Από τις παραπάνω αναφορές, φαίνεται με σαφήνεια ότι ο απόστολος Παύλος ήταν **βαπτισμένος** με το άγιο Πνεύμα, χωρίς όμως να αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων σε ποια χρονική στιγμή βαπτίστηκε μετά τη μεταστροφή του, μιλούσε με ξένες γλώσσες στην προσευχή του και έδινε συμβουλές και προτροπές στους Κορινθίους πιστούς πώς να κάνουν σωστή χρήση των χαρισμάτων του αγίου Πνεύματος.

Εάν ο Παύλος δεν είχε προσωπική εμπειρία του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα, δεν θα μπορούσε να δώσει συμβουλές στους άλλους επάνω στα θέματα αυτά, αφού ο ίδιος θα τα αγνοούσε παντελώς, ούτε και θα μπορούσε να ερμηνεύσει τον Λόγο του Κυρίου και να μας εξηγήσει την ενέργεια και τη χρησιμότητα των πνευματικών χαρισμάτων.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 7°

Το επιχείρημα ότι «*δεν μίλησαν ΟΛΟΙ με γλώσσες, σαν σημείο, όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα*», που προβάλλουν οι υποστηρικτές του, όχι μόνο δεν στηρίζεται σε κανένα σημείο της Αγίας Γραφής, αλλά αντίθετα σε όλες τις περιπτώσεις βλέπουμε αυτό να είναι από τις βασικές Βιβλικές διδασκαλίες και αυτό το βλέπουμε να γίνεται σε όλες τις περιπτώσεις:

- (α) **Την ημέρα της Πεντηκοστής** μίλησαν με ξένες γλώσσες όλοι οι συγκεντρωμένοι στο ανώγειο, σύνολο 120 πιστοί, μεταξύ των οποίων ήταν η Μαρία η μητέρα του Ιησού και οι αδελφοί Του (Πράξεις Α/1:14-15, Β/2:1-4).
- (β) **Οι Σαμαρείτες** μίλησαν με ξένες γλώσσες και αυτό είδε ο Σίμων ο μάγος και πρόσφερε χρήματα στους αποστόλους για να αποκτήσει αυτή την εξουσία (Πράξεις Η/8:9-19).
- (γ) **Ο εκατόνταρχος Κορνήλιος** και οι οικείοι του μίλησαν σε ξένες γλώσσες και όπως αναφέρει ο απόστολος Πέτρος, συνέβηκε στην περίπτωση αυτή ότι είχε συμβεί στους Ι-

δious την ημέρα της Πεντηκοστής (Πράξεις 1'10:44-48).

- (δ) **Οι 12 Εφέσιοι** μαθητές μίλησαν ξένες γλώσσες, όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα (Πράξεις 10/19:1-7).
- (ε) **Οι Κορίνθιοι πιστοί** μιλούσαν με ξένες γλώσσες και είχαν τα περισσότερα πνευματικά χαρίσματα απ' όλες τις άλλες εκκλησίες, πλην όμως έκαναν κακή χρήση των χαρισμάτων (Α' Κορινθίους, κεφ. 1Β/12 και 1Δ/14).
- (στ) **Ο απόστολος Παύλος** επιβεβαιώνει ότι είχε το χάρισμα των γλωσσών και ότι μιλούσε τις περισσότερες γλώσσες απ' όλους τους πιστούς (βλ. Πράξεις 19:17-19, Α' Κορινθίους 14:15-18), αλλά δεν αναφέρεται ρητά μέσα στις Πράξεις, **ούτε** πότε ακριβώς έλαβε το άγιο Πνεύμα, **ούτε** και ότι μίλησε με ξένες γλώσσες όταν το έλαβε.

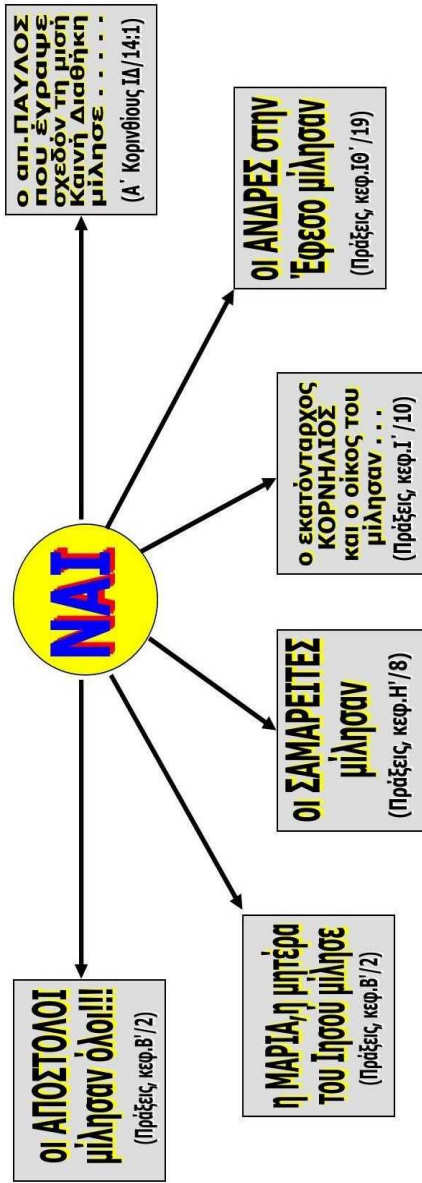
Από τις 6 παραπάνω περιπτώσεις στις 4 αναφέρεται ρητά ότι μίλησαν με ξένες γλώσσες (Πεντηκοστή, Κορνήλιος, Εφέσιοι, Κορίνθιοι), ενώ στις άλλες 2 (Σαμάρεια και απ. Παύλος) δεν αναφέρεται ρητά. **Και στις 6 περιπτώσεις ΟΛΟΙ μίλησαν με γλώσσες, καθ' όσον ο Λόγος του Θεού δεν αντιφάσκει και δεν αφήνει κενά**, αλλά επιβεβαιώνει την αλήθεια με συμμαρτυρίες γεγονότων και καταστάσεων, όπως έγινε με τον Σίμωνα τον μάγο στην περίπτωση των Εφεσίων μαθητών και με τον απ. Παύλο που επιβεβαίωσε ότι μιλούσε περισσότερες γλώσσες από όλους.

Όλοι μίλησαν με ξένες γλώσσες, γιατί είναι το ΣΗΜΕΙΟ ότι έλαβαν το άγιο Πνεύμα και δεν είναι το ΧΑΡΙΣΜΑ των γλωσσών, που ακολουθεί το "σημείο" και το οποίο χάρισμα **δεν το έχουν όλοι** (είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών).

Στην επόμενη σελίδα παρατίθεται ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ-ΠΙΝΑΚΑΣ, όπου γίνεται συνοπτική παρουσίαση των παραπάνω έξι (6) περιπτώσεων, ώστε ο αναγνώστης να έχει μια οπτική παρουσίαση του όλου θέματος.

ΟΛΟΙ ΜΙΛΟΥΝ ΑΛΕΞ (ΞΕΝΕΣ) ΓΛΩΣΣΕΣ

όταν λαμβάνουν
το άγιο Πνεύμα του Θεού;

Το "λαλείν ξένας γλώσσας" είναι το αρχικό ΣΗΜΕΙΟ του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα

Copyright © 2013: ΨΗΛΑΕΙΛΟΣ
Φωτισμένη Ανδραγαθή Τελετή

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 8°

**«Οι γλώσσες δεν είναι το ΜΟΝΟ ΣΗΜΕΙΟ
του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα»**

«Οι ξένες γλώσσες δεν είναι το ΜΟΝΟ σημείο ότι ο πιστός έλαβε το άγιο Πνεύμα, ώστε να το γνωρίζουν και οι άλλοι ότι το έλαβε, αφού η Καινή Διαθήκη αναφέρει και άλλα σημεία που ακολουθούν τον πιστό.

Μπορεί λοιπόν να μη μιλά ξένες γλώσσες, αλλά να έχει εκβάλλει δαιμόνια, ή να έχει προσευχηθεί και να θεραπεύτηκαν ασθενείς. Είναι και αυτά ΣΗΜΕΙΑ και αναφέρονται στο Ευαγγέλιο του Μάρκου!!»

(A) ΒΙΒΛΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΓΙΑ ΒΕΒΑΙΩΣΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ

Για να υποστηρίξουμε ένα οποιοδήποτε επιχείρημα, πρέπει να στηριζόμαστε στον αποκαλυπτικό Λόγο του Θεού και όχι να προβαίνουμε σε κατά γράμμα ερμηνεία του Λόγου. Ενεργώντας έτσι, το θεμέλιό μας θα είναι σταθερό και το πνευματικό οικοδόμημα θα μπορεί να αντέχει σε δοκιμασίες και σε καταιγίδες. Δεν πρέπει να κάνουμε υποθέσεις για το τι εννοεί ή δεν εννοεί ο Λόγος του Θεού, ούτε μπορούμε να βασίζουμε τα συμπεράσματά μας σε λάθος σκέψεις και σε δικές μας εικασίες.

Χρειαζόμαστε δύο και περισσότερες διαφορετικές μαρτυρίες για το ίδιο θέμα, ώστε *«επί στόματος δύο μαρτύρων και τριών θέλει βεβαιούσθαι πας λόγος»* (Ματθαίος 1Η/18:16, Β΄ Κορινθίου 1Γ/13:1) και να ερευνούμε την αλήθεια *«με διδασκαλίαν επί διδασκαλίαν, με στίχον επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί»* (Ησαΐας ΚΗ/28:10,13), όπως μας διδάσκει ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, που είναι η ασφάλειά μας.

Εάν εφαρμόσουμε αυτές τις διδαχές, θα οδηγηθούμε σε ασφαλή συμπεράσματα, γιατί ο Λόγος του Θεού ερμηνεύεται από μόνος του, χωρίς ανθρώπινες ενέργειες και έρχεται και δένει σαν ένα πνευματικό παζλ. Πρέπει το όλο θέμα να συμφωνεί απόλυτα

με όλη τη διδασκαλία της Αγίας Γραφής και να λαμβάνουμε το ισχυρότερο επιχείρημα με την βαρύτερη απόδειξη, αντί να δεχτούμε απλώς την πρώτη πιθανή λύση και άποψη, που ίσως σε μερικές περιπτώσεις να μας βολεύει, είτε λόγω της δογματικής μας θέσης, είτε λόγω της άγνοιάς μας.

Στηριζόμενοι σε αυτές τις Βιβλικές αρχές, θα εξετάσουμε και θα ερμηνεύσουμε το **Μάρκος Ις΄/16:17-18**, το οποίο χρησιμοποιούν σαν ένα ισχυρό επιχείρημα, εκείνοι που δέχονται ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος που συνοδεύεται από την ομιλία των ξένων, δεν είναι για όλες τις εποχές.

Ο Ιησούς Χριστός, λίγο πριν αναληφθεί, δίνει τις τελευταίες συμβουλές στους μαθητές Του και αναφερόμενος στις δυνάμεις που θα τους ακολουθούν σαν μέλη του σώματός Του, τους λέγει:

*«**Σημεία** δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, **Εν τω ονόματί μου (1)** θέλουσιν εκβάλλει δαιμόνια· **(2)** θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας· **(3)** όφεις θέλουσι πιάνει· **(4)** και εάν θανάσιμόν τι πίωσι, δεν θέλει βλάψει αυτούς· **(5)** επί αρρώστων θέλουσιν επιθέσει τας χείρας και θέλουσιν ιατρεύεσθαι»* (Μάρκος Ις΄/16:17-18).

Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρει **πέντε σημεία**, τα οποία δεν είναι για όλους τους ανθρώπους, αλλά είναι «εις τους πιστεύσαντας», είναι γι' αυτούς που έχουν πιστέψει και έχουν δεχτεί τα καλά νέα του ευαγγελίου του Χριστού, είναι γι' αυτούς που δεχτεί τη θυσία του Ιησού στον Γολγοθά και Τον έχουν κάνει προσωπικό τους σωτήρα. Γνωρίζουμε ότι από τα πέντε αυτά σημεία, το σημείο της βάπτισης του πιστού με το άγιο Πνεύμα είναι το 2^ο κατά σειρά, το «θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας».

Το αυτονόητο ερώτημα που είναι απορία πολλών, είναι το εξής: «**Γιατί να είναι μόνο το σημείο αυτό και να μην είναι ένα από τα άλλα τέσσερα ή να είναι και τα πέντε σημεία;**».

Πριν δώσουμε την απάντηση θα ήθελα να αναφερθούμε τι είναι τα «**ΣΗΜΕΙΑ**» που αναφέρονται μέσα στην Αγία Γραφή και εάν έχουν σχέση με τα σημεία που αναφέρονται στα παραπάνω εδάφια.

(B) Σ Η Μ Ε Ι Α: Η ΣΦΡΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο Θεός σε κάθε περίπτωση σφραγίζει τον Λόγο Του με τον άνθρωπο κάνοντας μαζί του μια διαθήκη, που σημαίνει ότι κάνει μαζί του μία συμφωνία, αλλά για την τήρηση της συμφωνίας Του δίνει και **ένα ΣΗΜΕΙΟ**, το οποίο παραμένει για να θυμίζει στον άνθρωπο ότι ο Θεός είναι πιστός στην τήρηση του Λόγου Του: *«ΔΕΣΟΝ την μαρτυρίαν, ΣΦΡΑΓΙΣΟΝ τον νόμον μεταξύ των μαθητών μου»* (Ησαΐας Η/8:16). Επειδή είναι πληθώρα οι περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Αγία Γραφή και επειδή δεν είναι το κεντρικό θέμα του βιβλίου, θα περιοριστούμε στην αναφορά μερικών πολύ χαρακτηριστικών περιπτώσεων, ώστε να υπάρχει μια γενική, αλλά και σφαιρική εικόνα του θέματος:

(1) **ΝΩΕ**: Ο Θεός, μετά τον παγκόσμιο κατακλυσμό, έκανε διαθήκη με τον Νώε ότι δεν θα καταστρέψει ποτέ τον κόσμο με νερό και **σαν σημείο τήρησης** της συμφωνίας έδωσε "το τόξον εν τη νεφέλη", το γνωστό ουράνιο τόξο: *«Και είπεν ο Θεός προς τον Νώε, Τούτο είναι το ΣΗΜΕΙΟΝ της διαθήκης, την οποίαν έστησα μεταξύ Εμού και πάσης σαρκός η οποία είναι επί της γης...»* (βλ. Γένεση Θ/9: 12-17). Το σημείο του «τόξου εν τη νεφέλη» δεν έχει καταργηθεί, ισχύει και σήμερα όλοι είμαστε μάρτυρες του γεγονότος αυτού, μετά από κάποια καταιγίδα.

(2) **ΑΒΡΑΑΜ**: Ο Θεός είπε στον Αβραάμ ότι θα ευλογήσει το σπέρμα του και θα τον κάνει πατέρα πλήθους εθνών και **σαν σημείο τήρησης** της διαθήκης όρισε να περιτέμνοντα τα αρσενικά παιδιά τους όταν θα ήταν οκτώ ημερών: *«Αύτη είναι η διαθήκη μου την οποίαν θέλετε φυλάξει, αναμέσον Εμού και υμών και του σπέρματός σου μετά σέ παν άρσεν υμών θέλει περιτέμνεσθαι. Και θέλετε περιτέμνει την σάρκα της ακροβυστίας υμών, και θέλει είσθαι εις ΣΗΜΕΙΟΝ της διαθήκης μεταξύ Εμού και υμών»* (βλ. Γένεση ΙΖ/17:10-11, βλ. επίσης ΙΒ/12:1-3, ΙΓ/13:14-17, Ρωμαίους Δ/4:11).

Σήμερα η περιτομή των αρσενικών παιδιών δεν ισχύει, γιατί αυτό ήταν ο **τύπος** της Παλαιάς Διαθήκης. Σήμερα με τη θυσία του Ιησού έχουμε το **αντίτυπο** της Καινής Διαθήκης που είναι το ΒΑΠΤΙΣΜΑ στο νερό (Κολοσσαείς Β/2:11-12).

(3) **ΜΩΥΣΗΣ:** Ο Θεός στο όρος Σινά έδωσε το νόμο Του στον Μωυσή, τον οποίο ο ίδιος είχε χαράξει με τον "δάκτυλό Του" επάνω στις λίθινες πλάκες (Έξοδος ΛΑ/31:18) και **σαν σημείο τήρησης** της διαθήκης έδωσε στον άνθρωπο να φυλάσσει το «Σάββατο», την έβδομη ημέρα: *«Προσέχετε να φυλάττητε τα ΣΑΒΒΑΤΑ μου· διότι τούτο (είναι) ΣΗΜΕΙΟΝ μεταξύ Εμού και υμών εις τας γενεάς υμών, διά να γνωρίζητε ότι εγώ (είμαι) Κύριος, ο αγιάζων υμάς· και θέλετε φυλάττει το ΣΑΒΒΑΤΟΝ, διότι είναι ΑΓΙΟΝ εις εσάς...»* (Έξοδος ΛΑ/31:13-17).

Σήμερα η τήρηση του "Σαββάτου" δεν ισχύει, γιατί αυτό ήταν ο **τύπος** της Παλαιάς Διαθήκης, σήμερα με τη θυσία του Ιησού έχουμε το **αντίτυπο** της Καινής Διαθήκης που είναι το **ΒΑΠΤΙΣΜΑ αγίου Πνεύματος**. Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο «**Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ**» (κωδικός 22).

(4) **ΣΗΜΕΙΑ ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ:** Σε πολλές περιπτώσεις μέσα στην Βίβλο βλέπουμε να έχει θέσει ο Θεός σημεία που αφορούν την εκπλήρωση **προφητικών γεγονότων**, κάτι που ο λαός Ισραήλ το επιζητούσε για επιβεβαίωση: *«Επειδή και οι Ιουδαίοι ΣΗΜΕΙΟΝ αιτούσι και οι Έλληνες σοφίαν ζητούσιν»* (Α΄ Κορινθίους Α/1:22).

Μία τέτοια περίπτωση έχουμε με τον **προφήτη Ιωνά**, ο οποίος έμεινε τρεις ημέρες και τρεις νύχτες στην κοιλιά του κήτους κι αυτό ήταν ένα προφητικό γεγονός για τον θάνατο του Ιησού, όποιος έμεινε στον Άδη τρεις ημέρες και τρεις νύχτες. Ο ίδιος ο Ιησούς, αυτό το αποκάλεσε **σημείο**, όταν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι του ζήτησαν να δουν ένα σημείο γι' αυτά που τους έλεγε: *«Εκείνος δε αποκριθείς είπε προς αυτούς· Γενεά πονηρά και μοιχαλίσ ΣΗΜΕΙΟΝ ζητεί, και ΣΗΜΕΙΟΝ δεν θέλει δοθή εις αυτήν ειμή το ΣΗΜΕΙΟΝ Ιωνά του προφήτου. Διότι ως ο Ιωνάς ήτο εν τη κοιλία του κήτους τρεις ημέρας και τρεις νύκτας, ούτω θέλει είσθαι ο Υιός του ανθρώπου εν τη καρδιά της γης τρεις ημέρας και τρεις νύκτας»* (Ματθαίος ΙΒ/12:39-40).

Σε μια άλλη περίπτωση ο Ιησούς μιλούσε στους μαθητές Του, για τα γεγονότα των τελευταίων καιρών και αυτοί Τον ρώτη-

σαν: «*Διδάσκαλε, πότε λοιπόν θέλουνσι γείνει ταύτα και τι το ΣΗΜΕΙΟΝ, όταν μέλλωσι ταύτα να γείνωσιν;*» (Λουκάς ΚΑ/21:7). Ο Ιησούς δεν τους έδωσε ένα σημείο, αλλά πολλά σημεία, λέγοντάς τους ότι θα υπάρξουν σεισμοί, πείνες, αρρώστιες και θα σηκωθεί το ένα έθνος εναντίον του άλλου (Λουκάς ΚΑ/21:8-11). Για τα σημεία αυτά κατά καιρούς έχουμε μία μερική εκπλήρωσή τους, αλλά όσο βαδίζουμε προς τον ένδοξο ερχομό του Ιησού θα εντείνονται και ήδη στις ημέρες μας **γινόμαστε αυτόπτες μάρτυρες**, όχι μόνο της μεγάλης συχνότητάς τους, αλλά και της μεγάλης καταστροφικής έντασης και διάρκειά τους, που ξεπερνά κάθε προηγούμενο και είναι φανερό πλέον ότι βρισκόμαστε μπροστά σε συγκλονιστικά γεγονότα που θα καλύψουν ολόκληρη τη Γη.

Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει τα βιβλία των εκδόσεών μας με τίτλο «**ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**» (κωδικός 03) και «**ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ**» (κωδικός 42).

Τα παραπάνω σημεία, του Ιωνά και των εσχάτων ημερών, καθώς και πολλών άλλων παρομοίων σημείων, που αναφέρονται μέσα στην Βίβλο, **είναι διαφορετικά** από το «ΣΗΜΕΙΟΝ» της τηρησης της διαθήκης που ο Θεός έθεσε με τους Νώε, Αβραάμ και Μωυσή, αλλά και με άλλους αγίους Του. Εφόσον όμως ο Κύριος το είπε, ο Λόγος Του είναι «ναι και αμήν» και εκπληρώνεται. Είτε αφορά «άπαξ» εκπλήρωση που έγινε στο παρελθόν, είτε αφορά εκπλήρωση στο παρόν και στο μέλλον.

Τα σημεία, που ο ίδιος ο Θεός θέτει, **είναι η σφραγίδα του Λόγου Του** ότι θα μείνει πιστός στη διαθήκη Του και θα ευλογήσει αυτούς που θα την τηρήσουν. Εάν όμως ο πιστός αθετήσει τη διαθήκη και δεν τηρήσει τις εντολές του Θεού, τότε "σπάει" η διαθήκη και θερίζει της συνέπειες της παράβασής του.

(5) **ΣΗΜΕΙΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ**: Με τη φράση «σημεία και τέρατα», ή «σημεία και τεράστια», ή «σημεία και θαύματα», η Βίβλος αναφέρεται **σε θαυμαστές επεμβάσεις του Θεού**, τις οποίες βλέπουμε να ενεργούνται και μέσα στη ζωή της εκκλησίας σε όλες τις εποχές. Τα «σημεία» αυτά, τα ενήργησε ο Ιησούς κατά την επίγεια

διακονία Του και υποσχέθηκε ότι η εκκλησία Του, θα κάνει ακόμα μεγαλύτερα σημεία και ενέργειες θαυμάτων, τα οποία θα είναι μια συμμαρτυρία του Κυρίου στον άγιο Λόγο Του: *«Αληθώς, αληθώς σας λέγω, όστις πιστεύει εις Εμέ, τα έργα τα οποία κάμνω και εκείνος θέλει κάμει, και **μεγαλύτερα τούτων θέλει κάμει, διότι Εγώ υπάγω προς τον Πατέρα μου»*** (Ιωάννης ΙΔ/14:12). Στη ζωή της πρώτης αποστολικής εκκλησίας αυτό ήταν κάτι το συνηθισμένο:

- *«**Κατέλαβε δε πάσαν ψυχήν φόβος, και πολλά τεράστια και σημεία εγίνοντο διά των αποστόλων»*** (Πράξεις Β/2:43).
- *«**Πολλά δε σημεία και τέρατα εγίνοντο εις τον λαό διά των χειρών των αποστόλων»*** (Πράξεις Ε/5:12).
- Ο πρωτομάρτυρας Στέφανος απολογούμενος στο Συνέδριο είπε: *«**Ούτος εξήγαγεν αυτούς, αφού έκαμε τέρατα και σημεία εις την γη της Αιγύπτου και εις την Ερυθρά θάλασσα και εις την έρημο τεσσαράκοντα έτη»*** (Πράξεις Ζ/7:36).
- *«**Ο δε Σίμων και αυτός επέστευσε, και βαπτισθείς έμενε πάντοτε μετά του Φιλίππου, και θεωρών σημεία και θαύματα μεγάλα γινόμενα εξεπλήττετο»*** (Πράξεις Η/8:13).
- *«**Και ο Θεός συνεπεμαρτύρει με σημεία και τέρατα και με διάφορα θαύματα και με διανομάς του αγίου Πνεύματος κατά την θέλησιν αυτού»*** (Εβραίους Β/2:4).

Στα παραπάνω σημεία και θαύματα συμπεριλαμβάνονται και τα σημεία που αναφέρονται στο Μάρκος Ις'/16:17-18 και τα οποία σημεία είναι το κεντρικό θέμα στο "8^ο επιχείρημα" που εξετάζουμε και για τα οποία θα αναφερθούμε με περισσότερα στοιχεία στη συνέχεια: *«**Σημεία δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, Εν τω ονόματί μου θέλουσι...***»

(6) **ΣΗΜΕΙΑ ΨΕΥΔΟΥΣ και ΑΠΑΤΗΣ**: Παράλληλα με τα θαυμαστά σημεία του Θεού, υπάρχουν και τα σημεία ψεύδους και απάτης του Διαβόλου, ο οποίος είναι *«ο πλανών την οικουμένην όλην»* (Αποκάλυψη ΙΒ/12:9). Ο Διάβολος είναι πλαστογράφος και προσπαθεί να αντιπιοηθεί την εξουσία του Κυρίου Ιησού και των

αγίων Του, κάνοντας σημεία απάτης. Όταν εμφανισθεί ο Αντίχριστος θα έρθει «*κατ' ενέργειαν του Σατανά εν πάση δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψεύδους*» (Β΄ Θεσσαλονικείς Β/2:9).

Ο Ιησούς μας προειδοποιεί, πώς να ξεχωρίζουμε τα σημεία ψεύδους του Διαβόλου: «*Τότε εάν κάποιος είπη προς εσάς· Ιδού, εδώ είναι ο Χριστός ή εδώ, μη πιστεύσητε· διότι θέλουσιν εγερθή ψευδόχριστοι και ψευδοπροφήται και θέλουσι δείξει ΣΗΜΕΙΑ ΜΕΓΑΛΑ και τέρατα, ώστε να πλανήσωσιν, ει δυνατόν, και τους εκλεκτούς*» (Ματθαίος ΚΔ/24:23-24, βλ. Μάρκος ΙΓ/13:22).

Στο ΙΓ/13 κεφάλαιο της Αποκάλυψης έχουμε τα δύο θηρία, τον Αντίχριστο και τον Ψευδοπροφήτη, όπου το 2^ο θηρίο ενεργούσε με σημεία πλάνης υπέρ του 1^{ου} θηρίου: «*Και έκαμνε ΣΗΜΕΙΑ ΜΕΓΑΛΑ, ώστε και πρρ έκαμνε να καταβαίνη εκ του ουρανού εις την γην ενόπιον των ανθρώπων. Και επλάνα τους κατοικούντας επί της γης διά τα ΣΗΜΕΙΑ, τα οποία εδόθησαν εις αυτό να κάμη ενόπιον του θηρίου...*» (Αποκάλυψη ΙΓ/13:13-14).

(Γ) ΤΑ ΠΕΝΤΕ ΣΗΜΕΙΑ ΠΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ

Μετά από την παραπάνω παρουσίαση των «σημείων» που αναφέρονται μέσα στον Λόγο του Θεού και έχοντας γνωρίσει τη σπουδαία θέση που κατέχουν τα σημεία στην πνευματική πορεία του πιστού, γιατί τα σημεία είναι ορόσημα και αφετηρία για συγκλονιστικά γεγονότα που λαμβάνουν τόσο στη ζωή του κάθε πιστού ξεχωριστά, όσο και σε ολόκληρο το σώμα του Χριστού, θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στα πέντε σημεία που ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς αναφέρει στο Μάρκος Ιζ΄/16:17-18.

«**Σ η μ ε ί α** δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, **Εν τω ονόματι μου....**

- (1) **Θέλουσιν ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ·**
- (2) **Θέλουσι ΛΑΛΕΙ ΝΕΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ·**
- (3) **ΟΦΕΙΣ** θέλουσι πιάνει·
- (4) **Και εάν ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΤΙ ΠΙΩΣΙ**, δεν θέλει βλάψει αυτούς·
- (5) **Επί ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ** θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν **ΙΑΤΡΕΥΕΣΘΑΙ**».

Διατυπώθηκε στην αρχή το ερώτημα: «Γιατί από τα πέντε σημεία, που αναφέρθηκε ο ίδιος ο Ιησούς, το σημείο της βάπτισης του πιστού με το άγιο Πνεύμα να είναι το *«θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας»* και να μην είναι ένα από τα άλλα τέσσερα ή να είναι και τα πέντε;»

Την απάντηση θα την δούμε εξετάζοντας, κατά σειρά, ένα προς ένα τα παραπάνω πέντε σημεία, **αφήνοντας για το τέλος το 2^ο σημείο** (*«θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας»*) και από την εξέταση να διαπιστώσουμε ποια από τα πέντε αυτά σημεία υπήρχαν και πριν την Πεντηκοστή και σε θετική περίπτωση, το 8^ο επιχείρημα δεν μπορεί να σταθεί, καθόσον οι υποστηρικτές του στηρίζονται σε λάθος διδαχές που δεν έχουν ερείσματα μέσα στην Βίβλο.

Σ Η Μ Ε Ι Ο 1 ο

Εν τω ονόματί μου θέλουσιν ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ

1. ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΟΥΣ 12 ΜΑΘΗΤΕΣ: Η εντολή του Κυρίου Ιησού προς τους πιστούς σε όλες τις γενιές είναι **να εκβάλλουν δαιμόνια** με την εξουσία του ονόματός Του. **Πριν την Πεντηκοστή**, ο Ιησούς προσκάλεσε τους 12 μαθητές Του και τους έστειλε δύο - δύο να κηρύξουν ότι η βασιλεία των ουρανών πλησίασε και να ενεργούν στο όνομά Του σημεία και τεράστια: *«...Και προσκαλέσας τους δώδεκα, ήρχισε να αποστέλλη αυτούς δύο - δύο, και έδιδεν εις αυτούς εξουσίαν κατά των πνευμάτων των ακαθάρτων...»* (Μάρκος ς'/6:7).

Ο Ιησούς έδωσε την εξουσία στους **12 στενότερους μαθητές Του**, που ήταν συνέχεια μαζί Του, να ενεργούν σημεία και θαύματα. Το ίδιο αναφέρει και ο Ματθαίος στο Ευαγγέλιό του, προσθέτοντας ότι οι μαθητές είχαν πλήρη εξουσία επάνω και σε κάθε αρρώστια, ακόμα και να ανασταίνουν νεκρούς:

- *«Και προσκαλέσας τους δώδεκα μαθητάς Αυτού, έδωκεν εις αυτούς εξουσίαν (κατά) ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΑΚΑΘΑΡΤΩΝ, ώστε να εκβάλλωσιν αυτά και να θεραπεύωσι πάσαν νόσον και πάσαν ασθένειαν»* (Ματθαίος 1'/10:1).
- *«Και υπάγοντες κηρύττετε, λέγοντες ότι επλησίασεν η βασιλεία*

των ουρανών. Ασθενούντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς εγείρετε, δαιμόνια εκβάλλετε· δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε» (Ματθαίος 17/10:7-8).

2. ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΟΥΣ 70 ΜΑΘΗΤΕΣ: Την ίδια εξουσία έδωσε ο Ιησούς Χριστός, πριν την Πεντηκοστή και στους 70 μαθητές Του, τους οποίους είχε σε ευρύτερο κύκλο:

- «*Μετά δε ταύτα διώρισεν ο Κύριος και άλλους εβδομήκοντα, και απέστειλεν αυτούς ανά δύο έμπροσθεν Αυτού εις πάσαν πόλιν και τόπον, όπου έμελλεν Αυτός να υπάγη*» (Λουκάς 17/10:1).
- «*Υπέστρεψαν δε οι εβδομήκοντα μετά χαράς, λέγοντες· Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσονται εις ημάς εν τω ονόματί σου. Είπε δε προς αυτούς· Εθεώρον τον Σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα. Ιδού, δίδω εις εσάς την εξουσίαν του να πατήτε επάνω όφρων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, και ουδέν θέλει σας βλάψει*» (Λουκάς 17/10:17-19).

3. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Και στις δύο περιπτώσεις, βλέπουμε ότι οι 12 και οι 70 μαθητές, όχι μόνο πριν την Πεντηκοστή, αλλά και πριν τη σταυρική θυσία του Ιησού και την ανάστασή Του, είχαν την εξουσία να εκβάλλουν δαιμόνια.

Άρα, όταν ένας πιστός εκβάλλει δαιμόνια, **αυτό ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΗΜΕΙΟ** ότι έλαβε το άγιο Πνεύμα, αφού οι μαθητές του Ιησού το έκαναν αυτό, χωρίς να έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, αφού αυτό συνέβηκε αργότερα, την ημέρα της Πεντηκοστής.

Ο αναγεννημένος πιστός έχει εξουσία να ενεργεί δυνάμεις. Άλλη είναι η εμπειρία της αναγέννησης και άλλη είναι η εμπειρία του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα. **Με την αναγέννηση** ο οίκος του πιστού (το σώμα του) καθαρίζεται και αγιάζεται. **Με το βάπτισμα εν Πνεύματι** ο οίκος γεμίζει με το Πνεύμα του Κυρίου, που κατοικεί πλέον μόνιμα μέσα του. Οι απόστολοι είχαν αναγεννηθεί και ήσαν καθαροί. Ο ίδιος ο Ιησούς το είπε στον Πέτρο και στους λοιπούς μαθητές Του: «*Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς· Ο λελομμένος δεν έχει χρειάν ειμή τους πόδας να νιφθή, αλλ' είναι ΟΛΟΣ καθαρός· και σεις είσθε καθαροί, αλλ' ουχί πάντες*» (Ιωάννης 13/13:1).

Η αναγέννηση και η πνευματική καθαρότητα των μαθητών, τους έδινε εξουσία να πατούν επάνω σε όλη τη δύναμη του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του. Για τη διαφορά της “αναγέννησης” με το “βάπτισμα εν Πνεύματι” θα αναφερθούμε με λεπτομέρειες στο «Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ».

Σ Η Μ Ε Ι Ο 3ο

Εν τω ονόματί μου ΟΦΕΙΣ θέλουσι πιάνει

Αφήνουμε το 2^ο σημείο και ερχόμαστε στο 3^ο κατά σειρά, που ο πιστός έχει την εξουσία να πιάνει όφεις (φίδια) και δεν θα μπορούν να τον βλάψουν. Μέσα στην Βίβλο έχουμε μια τέτοια περίπτωση με τον απόστολο Παύλο, που του συνέβη όταν πηγαίνοντας για την Ρώμη, ναυάγησαν στη νήσο Μελίτη (σημερινή Μάλτα). Έκανε ψύχος και ο Παύλος πήρε μερικά κλαδιά για να τα ρίξει στη φωτιά. Μέσα στα κλαδιά ήταν και μια οχιά που τον δάγκωσε, ο Παύλος όμως *«απετίναξε το θηρίον εις το πυρ και δεν έπαθεν ΟΥΔΕΝ κακόν»* (Πράξεις ΚΗ/28:5).

Γνωρίζουμε ότι ο Παύλος ήταν βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα, αλλά μπορούμε όμως το περιστατικό με την οχιά, να το θεωρήσουμε ότι ήταν το ΣΗΜΕΙΟ ότι είχε λάβει το άγιο Πνεύμα; Εάν κάποιος το ισχυριστεί αυτό, θα τον θεωρήσουμε γραφικό. Όταν συμβαίνουν τέτοια γεγονότα, **δείχνουν την προστασία του Κυρίου επάνω στους αγίους Του**, επάνω στα παιδιά Του που είναι μέλη του σώματός Του.

Πολλοί αδελφοί, έχουν ομολογήσει ότι τους συνέβησαν τέτοια περιστατικά **και δεν έπαθαν τίποτα**, χωρίς όμως να είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα. Αυτό όμως δεν είναι σημείο ότι κάποιος έλαβε το άγιο Πνεύμα, γιατί σε μια τέτοια περίπτωση, θα πηγαίναμε να πιάσουμε φίδια για να μας δαγκώσουν και έτσι να φανερωθεί εάν έχουμε ή όχι βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα.

Η Γραφή λέγει να μην πειράζουμε τον Κύριο, που σημαίνει ότι ο Κύριος επεμβαίνει και μας προστατεύει και ελευθερώνει, όταν αυτό συμβεί, χωρίς εμείς να το επιδιώξουμε, αλλά είναι μια επίθεση του εχθρού, όπως συνέβηκε και με τον απόστολο Παύλο. **Εάν όμως το κάνουμε για να αποδείξουμε ότι ο Κύριος**

είναι μαζί μας, τότε πειράζουμε τον Θεό. Αυτό προσπάθησε να κάνει και ο Διάβολος με τον Ιησού στην έρημο. Αφού τον πήρε και τον ανέβασε ψηλά επάνω στο ιερό, Του είπε, **να πέσει κάτω** και εφόσον είναι Υιός του Θεού, δεν θα πάθει τίποτα, γιατί *«είναι γεγραμμένον...»*, **προσέξτε**, ο Διάβολος γνώριζε τι ήταν γραμμένο στον Ψαλμό 91:11-12 και το επανέλαβε στον Ιησού λέγοντάς Του ότι ο Θεός *«θέλει προσταξεί εις τους αγγέλους αυτού περί σου, και θέλουσι ΣΕ ΣΗΚΩΝΕΙ επί των χειρών αυτών, διά να ΜΗ ΠΡΟΣΚΟΨΗΣ προς λίθον τον πόδα σου»* (Ματθαίος Δ/4:6). Ο Ιησούς που και Αυτός το γνώριζε, του απάντησε: *«Πάλιν είναι γεγραμμένον, δεν θέλεις πειράσει Κύριον τον Θεόν σου»* (Ματθαίος Δ/4:7).

Εάν ο Ιησούς, έπεφτε από λάθος, ή τον έριχναν κάτω οι εχθροί του και **όχι να το έκανε ο ίδιος**, τότε θα επενέβαινε ο Θεός για να τον προστατέψει. Το ίδιο συμβαίνει και στην περίπτωση που μας δαγκώσει ένα φίδι και εμείς δεν το έχουμε πάρει είδηση.

ΠΡΟΚΛΗΣΗ 1η: Εάν εμμένεις στον ισχυρισμό σου και πιστεύεις πως, όταν αναγεννήθηκες, έλαβες ταυτόχρονα και το άγιο Πνεύμα σαν μόνιμη κατοίκηση μέσα σου, χωρίς όμως να μιλήσεις ξένες γλώσσες, **ΣΕ ΠΡΟΚΑΛΩ** να πας να σε δαγκώσει ένα φίδι **για να το αποδείξεις** και να υπάρχουν μάρτυρες, ώστε η μαρτυρία σου να είναι αξιόπιστη. Μη φοβάσαι να το κάνεις, αφού η Βίβλος λέγει ότι στο όνομα του Ιησού «όφεις θέλουσι πιάνει» και κατά τη διδασκαλία σου δεν θα πάθεις τίποτα, αφού αυτό θα είναι το «σημείο» ότι έχεις λάβει το άγιο Πνεύμα!

Σ Η Μ Ε Ι Ο 4ο

Εν τω ονόματί μου και

εάν ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΤΙ ΠΙΩΣΙ, δεν θέλει βλάψει αυτούς!

Το 4^ο κατά σειρά σημείο ταυτίζεται και είναι το ίδιο με το προηγούμενο 3^ο σημείο, γι' αυτό και θα αναφερθούμε συνοπτικά, καθόσον έχουμε καλύψει το θέμα. Το να πιεί κάποιος πιστός δηλητήριο, για να αποδείξει ότι είναι το «σημείο» ότι έχει λάβει το άγιο Πνεύμα θεωρείται ανόητο.

Ο Θεός προστατεύει αυτούς που έχουν πιεί δηλητήριο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, που είναι όταν αυτός που θα το πιεί δεν θα γνωρίζει ότι αυτό που του δίνουν να πιεί είναι δηλητήριο. Εάν

το γνωρίζει και το κάνει εσκεμμένα, τότε «πειράζει» τον Θεό, όπως ήδη αναφέραμε στο προηγούμενο 3^ο σημείο.

Άρα, ούτε και αυτό είναι σημείο εάν ο πιστός έχει λάβει ή όχι το άγιο Πνεύμα, παρ' όλο που αυτό **είναι σημείο**, όχι γι' αυτόν που το πίνει, **αλλά γι' αυτούς που θέλουν να τον δηλητηριάσουν**, γιατί βλέπουν ότι η πίστη του στο όνομα του Ιησού έχει μεγαλύτερη δύναμη επάνω του και τον προστατεύει.

Σχετική περίπτωση είναι με τις **κατάρες** και τα **μάγια** που κάνουν σατανιστές εναντίον αναγεννημένων παιδιών του Θεού. Επειδή το αίμα του Ιησού καλύπτει τους πιστούς, έχουν μια κυκλική προστασία γύρω τους, με αποτέλεσμα να μην παθαίνουν κανένα κακό και αυτό **είναι ένα σημείο**, όχι για τους πιστεύοντες, αλλά γι' αυτούς που ενεργούν με τη δύναμη του Διαβόλου και βλέπουν ότι δεν έχουν καμιά ισχύ επάνω στα παιδιά του Θεού, που επικαλούνται το όνομά Του..

ΠΡΟΚΛΗΣΗ 2η: Εάν εξακολουθείς να πιστεύεις πως με την αναγέννησή σου έλαβες ταυτόχρονα και το άγιο Πνεύμα σαν μόνιμη κατοίκηση μέσα σου, χωρίς όμως να μιλήσεις ξένες γλώσσες, **ΣΕ ΠΡΟΚΑΛΩ** να πιείς δηλητήριο **για να το αποδείξεις** και να υπάρχουν μάρτυρες, για να είναι αξιόπιστη η μαρτυρία σου. Μη φοβάσαι να το κάνεις, αφού η Βίβλος λέγει ότι στο όνομα του Ιησού «και εάν κάτι θανάσιμο πιούν, δεν θέλει βλάψει αυτούς» και κατά τηνπίστη σου δεν θα πάθεις τίποτα, αφού αυτό θα είναι το «**σημείο**» ότι έχεις λάβει το άγιο Πνεύμα!

Σ Η Μ Ε Ι Ο 5ο

Εν τω ονόματί μουεπί αρρώστους

θέλουσιν επιθέσει τα χείρας και θέλουσι ΙΑΤΡΕΥΕΣΘΑΙ

Το 5^ο κατά σειρά σημείο έχει άμεση σχέση με το 1^ο σημείο («θέλουσι εκβάλλει δαιμόνια») και επειδή το έχουμε καλύπτει επαρκώς, εδώ θα κάνουμε μια γενική ανασκόπηση. Ούτε και το σημείο αυτό είναι απόδειξη ότι κάποιος έλαβε το άγιο Πνεύμα, γιατί οι μαθητές του Ιησού, **πριν την Πεντηκοστή**, όταν τους έστειλε δύο - δύο, **θεράπευαν τους αρρώστους με την εξουσία που τους είχε δώσει ο Ιησούς και η εξουσία που τους είχε δώσει δεν ήταν μόνο για μερικές αρρώστιες, αλλά ήταν για «πάσαν νόσον και πά-**

σαν ασθένειαν» (Ματθαίος 1'/10:1). Όταν ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού λέγει «πάσαν» δεν εξαιρεί καμιά αρρώστια.

Οι μαθητές στη θεραπεία των ασθενών ακολουθούσαν και μια ακόμα τακτική που δεν βλέπουμε τον Ιησού να το έκανε στην επίγεια διακονία Του, αλλά Αυτός ήταν που τους δίδαξε να το κάνουν, άλειψαν με λάδι τους ασθενείς και προσευχόντουσαν για τη θεραπεία τους: «...Και εξέβαλλον πολλά δαιμόνια και ήλειψον πολλούς αρρώστους με έλαιον και εθεράπευον» (Μάρκος 5'/6:13).

Αργότερα, μετά την Πεντηκοστή, βλέπουμε τον αδελφόθεο Ιάκωβο να παραγγέλλει στους πιστούς να κάνουν το ίδιο ακριβώς, να αλείψουν τους ασθενείς με λάδι: «Ασθενεί τις μεταξύ σας; ας προσκαλέση τους πρεσβυτέρους της εκκλησίας, και ας προσευχηθώσιν επ' αυτόν, αλείψαντες αυτόν με έλαιον εν τω ονόματι του Κυρίου. Και Η ΜΕΤΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΕΥΧΗ θέλει σώσει τον πάσχοντα, και ο Κύριος θέλει εγείρει αυτόν...» (Ιάκωβος Ε/5:14-15). Εδώ έχουμε την προσευχή της πίστης («η μετά πίστεως ευχή»), η οποία ενεργεί για τη θεραπεία.

Ο κάθε αναγεννημένος πιστός, χωρίς να έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, έχει την εξουσία να προσεύχεται με πίστη για τον πάσχοντα. Εδώ δεν έχουμε, ούτε το **χάρισμα της πίστης**, ούτε το **χάρισμα των ιαμάτων** (βλ. Α' Κορινθίους 1Β/12:9), αλλά έχουμε την **προσευχή της πίστης**, που ενεργεί και φέρνει αποτέλεσμα, υπακούοντας ο πιστός στις εντολές του Λόγου του Θεού. Τα χαρίσματα πίστης και ιαμάτων δίνονται όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, ενώ η προσευχή της πίστης είναι για όλους ανεξαιρέτως τους πιστούς, εφόσον μένουν το θέλημα του Κυρίου και ΥΠΑΚΟΥΝ στον Λόγο Του.

Βλέπουμε λοιπόν με τους 12 και τους 70 μαθητές του Κυρίου Ιησού, να γίνονται **σημεία και τεράστια**, πριν ακόμα ο Θεός εκπληρώσει την υπόσχεσή Του και εκχέει το Πνεύμα Του «επί πάσαν σάρκαν» (βλ. Ιωήλ Β/2:21-29, κλπ), γεγονός που συνέβηκε για πρώτη φορά την ημέρα της Πεντηκοστής. Άρα, η θεραπεία των ασθενών **δεν είναι σημείο** ότι κάποιος έλαβε το άγιο Πνεύμα, γιατί ο κάθε αναγεννημένος πιστός, μπορεί να προσεύ-

χεται για τους αρρώστους και αυτοί να θεραπεύονται, κατά την υπόσχεση του Κυρίου.

Θα μπορούσαμε να καταγράψουμε εκατοντάδες περιπτώσεων, όπου πιστοί αναγεννημένοι, χωρίς να έχουν στη ζωή τους την εμπειρία της Πεντηκοστής, προσευχήθηκαν σε ασθενείς και αυτοί θεραπεύτηκαν. Αυτό δεν είναι μόνο εμπειρίες των άλλων, αλλά είναι και δικές μας προσωπικές εμπειρίες, γιατί αυτό είναι αναπόσπαστο κομμάτι της πνευματικής μας πορείας. Ο Ιησούς Χριστός επάνω στο σταυρό του Γολγοθά έκανε τέλειο έργο, πήρε ΚΑΙ τις αμαρτίες μας ΚΑΙ τις ασθένειες μας. **Τέτοιες προσωπικές εμπειρίες είναι και δικές μου πριν ακόμα βαπτισθώ με το άγιο Πνεύμα**, όπου έβλεπα το χέρι του Θεού να κινείται θαυμαστά, ακούοντας της προσευχή της πίστης και οι ασθενείς να γίνονται τέλεια υγιείς.

Σ Η Μ Ε Ι Ο 2ο

Εν τω ονόματί μου θέλουσι ΛΑΛΕΙ νέες γλώσσας

Ερχόμαστε τώρα στο 2^ο σημείο που είναι και το κεντρικό θέμα στο επιχείρημα που εξετάζουμε. Απ' όλα τα σημεία που αναφέρονται στο Μάρκος 13'/16:17-18 (σύνολο πέντε), μόνο ένα σημείο είναι που έχει άμεση σχέση με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και αυτό το σημείο είναι «*οι νέες γλώσσες*», είναι το «*λαλείν ετέραις γλώσσαις*».

Οι γλώσσες, σε όλες τις περιπτώσεις είναι το μόνο σημείο ότι ο πιστός λαμβάνει το άγιο Πνεύμα και κανένα άλλο δεν αναφέρεται, ούτε υπονοείται μέσα στην Αγία Γραφή. Όλα τα άλλα σημεία (εκβολή δαιμονίων, προστασία από φίδια και δηλητήρια, και θεραπείες ασθενειών) τα είχαν οι μαθητές ΠΡΙΝ ΑΚΟΜΑ ΛΑΒΟΥΝ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ. Το μόνο σημείο, το οποίο ήρθε επάνω τους, όταν έλαβαν το άγιο Πνεύμα είναι ότι μίλησαν με νέες γλώσσες, τις οποίες δεν γνώριζαν και με τις οποίες δόξαζαν και μεγάλυναν τον Θεό.

Είναι τόσο καθαρή η διδασκαλία του Λόγου του Θεού για το θέμα αυτό, είναι τόσο καθαρά τα γεγονότα που περιγράφονται, που είναι να απορεί κάποιος, γιατί υπάρχει τόση πνευματική

άγνοια και τόσο πνευματικό σκοτάδι, ώστε οι πιστοί να δέχονται λάθος διδαχές και να μην εννοούν τις μεθοδείες του Διαβόλου, που θέλει να νοθεύσει την υγιαίνουσα διδασκαλία της Αγίας Γραφής και το σώμα του Χριστού, η εκκλησία, να χάσει τη δύναμη και την εξουσία που ο Κύριος Ιησούς της έχει δώσει.

Ο αδελφόθεος Ιούδας στην ομώνυμη επιστολή του γράφει: «*Αγαπητοί, επειδή καταβάλλω πάσαν σπουδήν να σας γράψω περί της ΚΟΙΝΗΣ σωτηρίας, έλαβον ανάγκην να σας γράψω, προτρέπων εις το να αγωνίζησθε διά την πίστιν, η οποία ΑΠΑΞ παρεδόθη εις τους αγίους*» (βλ. Ιούδας, εδ.3). Εδώ ο θεόπνευστος συγγραφέας χρησιμοποιεί τη φράση «*της κοινής σωτηρίας*». Η λέξη «κοινή», όπως χρησιμοποιείται εδώ, αλλά όπως είναι και σήμερα η έννοιά της, σημαίνει κάτι το οποίο **είναι ΚΟΙΝΟ για όλους**, κάτι δηλαδή στο οποίο συμμετέχουν **εξίσου**, όλα τα μέλη κάποιας ομάδας.

Άρα, η «σωτηρία», που είχαν οι πρώτοι εκείνοι χριστιανοί, ήταν «κοινή» **ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ**. Αυτό σημαίνει ότι όλοι τους πίστευαν στο **ίδιο ευαγγέλιο** και όλοι τους σώθηκαν με τον **ίδιο τρόπο**. Κατά την κοινή λογική και σύμφωνα με τους ερμηνευτικούς κανόνες της Βίβλου («*ολίγον εδώ και ολίγον εκεί, διδασκαλία επί διδασκαλία και στίχον επί στίχο*»), **εάν μερικοί** μίλησαν ξένες γλώσσες όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, **ΤΟΤΕ** όλοι, όσοι έλαβαν το άγιο Πνεύμα μίλησαν με γλώσσες **σαν ΣΗΜΕΙΟ**.

Εξετάζοντας το «7^ο επιχείρημα» είδαμε ότι και στις 6 περιπτώσεις που αναφέραμε μέσα από την Καινή Διαθήκη (Πεντηκοστή, Σαμάρεια Κορνήλιος, Εφέσιοι, Κορίνθιοι και απ. Παύλος) **ΟΛΟΙ μίλησαν με γλώσσες** και αυτό είναι το ΣΗΜΕΙΟ ότι έλαβαν το άγιο Πνεύμα, χωρίς να χρειάζεται ερμηνεία και δεν είναι το ΧΑΡΙΣΜΑ των γλωσσών, που ακολουθεί το “σημείο” και το οποίο χάρισμα **δεν το έχουν όλοι** και χρειάζεται ερμηνεία (είδη γλωσσών και ερμηνεία γλωσσών).

... / / / ...

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 8°

Το επιχείρημα ότι «*οι γλώσσες δεν είναι το ΜΟΝΟ σημείο ότι ο πιστός έλαβε το άγιο Πνεύμα*», που προβάλλουν οι υποστηρικτές του, έχει παντελή έλλειψη ερεισμάτων μέσα στην Βίβλο. Ο Θεός έδωσε πολλά σημεία, καθένα από τα οποία έχει μια διαφορετική θέση μέσα στον Λόγο του Θεού και δεν ταυτίζεται με τ' άλλα σημεία. Για παράδειγμα, ο Θεός έδωσε στο Νώε το σημείο «*τόξον εν τη νεφέλη*», που φανερώνει την υπόσχεσή Του ότι ο κόσμος δεν θα καταστραφεί ποτέ πλέον με νερό. Αυτό το σημείο δεν μπορούμε να το συσχετίσουμε και να το ταυτίσουμε με τα σημεία και τα τεράστια που κάνει ο Κύριος με την εκκλησία Του.

Τα 5 σημεία που αναφέρονται στο Μάρκος Ιζ´/16:17-18, το καθένα έχει τη δική του (διαφορετική) θέση μέσα στο σχέδιο του Θεού για τον άνθρωπο:

- **«Θέλουσιν ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΛΑΙΜΟΝΙΑ»:** Είναι σημείο, που φανερώνει την εξουσία των παιδιών του Θεού ενάντια στις δυνάμεις του σκότους στο παντοδύναμο όνομα του Κυρίου Ιησού (Ματθαίος Ι´/10:1,7-8, Λουκάς Ι´/10:1,17-19, κλπ).
- **«ΟΦΕΙΣ θέλουσι πιάνει» και «και εάν ΘΑΝΑΣΙΜΟΝ ΤΙ ΠΙΩΣΙ, δεν θέλει βλάψει αυτούς»:** Είναι σημεία και στις δύο περιπτώσεις, που φανερώνουν την τέλεια προστασία του Κυρίου επάνω στο λαό Του.
- **«Επί ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν ΙΑΤΡΕΥΕΣΘΑΙ»:** Είναι σημείο που φανερώνει, τόσο την εξουσία των παιδιών του Θεού επάνω στις ασθένειες, όσο και τη σταυρική θυσία του Ιησού με τις πληγές του οποίου «*εμείς ιάθημεν*» (Ησαΐας ΝΓ/53:5, Α΄ Πέτρου Β/2:24) .
- **«Θέλουσιν λαλεί ΝΕΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ»:** Είναι σημείο, που φανερώνει την μόνιμη κατοίκηση του Πνεύματος του Θεού μέσα στον πιστό και αυτό είναι **το μόνο σημείο** που μας δίνει η Αγία Γραφή.

... /// ...

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 9°

«Το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και οι ξένες γλώσσες, δεν είναι από τις ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ της Γραφής»

«Το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και το "λαλείν ξένες γλώσσες", δεν είναι απαραίτητο στις ημέρες μας, γιατί δεν είναι από ΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ της Αγίας Γραφής, όπως είναι η μετάνοια, η πίστη στον Θεό, η αναγέννηση και οι άλλες διδασκαλίες που έχουν σχέση με τη σωτηρία του ανθρώπου».

(Α) ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

Το παραπάνω είναι ένα ακόμα επιχείρημα όλων αυτών που εμμένουν στην άποψη ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής δεν είναι πλέον απαραίτητη στις ημέρες μας και ότι με την αναγέννηση έχουν όλα τα αναγκαία πνευματικά εφόδια που χρειάζονται για να προχωρήσουν σε μια νικηφόρα πορεία.

Θα δώσουμε την απάντηση μέσα από την Αγία Γραφή, η οποία θα μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια και έτσι θα βγάλουμε ασφαλή συμπεράσματα. Θα ρωτήσει κάποιος πολύ εύλογα και φυσικά θα έχει δίκιο: **«Αφού ΟΛΟΙ ισχυρίζονται ότι στηρίζουν τις απόψεις τους στην Αγία Γραφή και αφού ΟΛΟΙ διεκδικούν ότι κατέχουν την αλήθεια, ΓΙΑΤΙ εγώ να δεχτώ τη δική σου άποψη ως σωστή και να μην δεχτείς εσύ τη δική μου άποψη ως σωστή;»**. Αυτό είναι ένα εξαιρετικά ουσιώδες ερώτημα, αλλά πιστεύω ότι η απάντησή μου είναι πολύ απλή και αποδεκτή.

Ο Λόγος του Θεού ερμηνεύεται πάντα με δύο τρόπους: **(1) Ή με τον σαρκικό τρόπο**, τον κατά γράμμα, που είναι ο ανθρωπίνος τρόπος, και **(2) Ή με τον πνευματικό τρόπο**, με αυτόν που τον αποκαλώ *«οπτόν εν πυρί»* (βλ. Έξοδος 1Β/12:8-9), που είναι ο αποκαλυπτικός Λόγος του Κυρίου, ψημένος με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος του Θεού.

Όταν ακολουθήσουμε τη 2^η περίπτωση και δεν ερμηνεύσουμε την Γραφή «κατά το δοκούν», σύμφωνα με τις δικές μας δογματικές πεποιθήσεις που γαλουχηθήκαμε στην αρχή της πίστης μας, τότε **αφήνουμε την ίδια την Γραφή να ερμηνεύσει τον εαυτό της** και το αποτέλεσμα θα είναι θαυμαστό και αποδεκτό, σε οποιονδήποτε δογματικό χώρο και εάν ανήκουμε.

Έτσι και εδώ, στην περίπτωση που εξετάζουμε, θα αφήσουμε την Αγία Γραφή να μας οδηγήσει στην αλήθεια, ερμηνεύοντας τα σχετικά εδάφια που σε παρόμοιες περιπτώσεις, λόγω άγνοιας, **παραλείπονται**. Για να μην υπάρξει κενό και αμφιβολία, ως προς την αξιοπιστία της Βίβλου, σε όσες περιπτώσεις κρίνεται απαραίτητο θα γίνεται παράλληλη παρουσίαση και του κειμένου του Ν.Βάμβα (που είναι το βασικό κείμενο στη μελέτη μας) και του πρωτότυπου - θεόπνευστου αρχαίου Ελληνικού κειμένου.

(B) ΤΑ ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ

Στην επιστολή προς Εβραίους διαβάζουμε για τα «**αρχικά στοιχεία**» των λόγων του Θεού και για την «**αρχική διδασκαλία**» του Χριστού:

- **Κείμενο Ν.ΒΑΜΒΑ:** *«Περί του οποίου (Μελχισεδέκ) πολλά έχουμε να είπωμεν και ΔΥΣΕΡΜΗΝΕΥΤΑ, διότι εγείνετε νωθοί τας ακοάς. Επειδή ενώ, ως προς τον καιρόν έπρεπε να ήσθε διδάσκαλοι, πάλιν έχετε χρείαν του να σας διδάσκη τις τα αρχικά στοιχεία των λόγων του Θεού, και κατηντήσατε να έχητε χρείαν γάλακτος και ουχί στερεάς τροφής»* (Εβραίους Ε/5:11-12).
- **Κείμενο ΑΡΧΑΙΟ UBS:** *«Περί ού πολός ημίν ο λόγος και δυσερμήνευτος, επει νωθοί γεγονατε ταις ακοαίς. Και γαρ οφείλοντες είναι διδάσκαλοι διά τον χρόνον, πάλιν χρείαν έχετε του διδάσκειν υμάς τινά τα στοιχεία της αρχής των λογίων του Θεού, και γεγονατε χρείαν έχοντες γάλακτος και ου στερεάς τροφής»* (Εβραίους Ε/5:11-12).

Εδώ ο συγγραφέας της προς Εβραίους επιστολής αναφέρεται στα **αρχικά στοιχεία** της διδασκαλίας του Λόγου Θεού και κάνει την επισήμανση ότι τα στοιχεία αυτά λείπουν από τη ζωή

των πιστών, με αποτέλεσμα να μην μπορούν να αυξηθούν πνευματικά και να παραμένουν σε νηπιακή ηλικία, έχοντας ακόμα ανάγκη από γάλα και όχι από στερεά πνευματική τροφή. Εδώ δεν αναφέρει ποια είναι η αρχική διδασκαλία που πρέπει να γνωρίζει και να ακολουθεί ο κάθε πιστός. Το γράφει παρακάτω:

- **Κείμενο Ν.ΒΑΜΒΑ:** «*Διά τούτο αφήσαντες την αρχικήν διδασκαλίαν του Χριστού, ας φερώμεθα προς την τελειότητα, χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου θεμέλιον μετανοίας από νεκρών έργων και πίστεως εις Θεόν, της διδαχής των βαπτισμών και της επιθέσεως των χειρών, και της αναστάσεως των νεκρών και της κρίσεως της αιωνίου*» (Εβραίους 5'6:1-2).
- **Κείμενο ΑΡΧΑΙΟ UBS:** «*Διό αφέντες τον της αρχής του Χριστού λόγον επί την τελειότητα φερώμεθα, μη πάλιν θεμέλιον καταβαλλόμενοι μετανοίας από νεκρών έργων, και πίστεως επί Θεόν, βαπτισμών διδαχής, επιθέσεώς τε χειρών, αναστάσεώς τε νεκρών, και κρίματος αιωνίου...*» (Εβραίους 5'6:1-2).

Εδώ μας αναφέρει συγκεκριμένα ποια είναι η αρχική διδασκαλία, η οποία αποτελείται σε **έξι βασικά στοιχεία**, τα οποία πρέπει να γνωρίζει (προσέξτε αυτό...), όχι ένας ΩΡΙΜΟΣ πνευματικά πιστός, αλλά ένας ΝΕΟΣ στην πίστη. **Αυτό σημαίνει ότι τα στοιχεία αυτά ΠΡΕΠΕΙ να τα διδάσκει κάθε πιστός** στην αρχή της πίστης του και μετά να προχωρεί σε βαθύτερη γνώση του Λόγου του Θεού.

Εάν ο πιστός μείνει ΜΟΝΟ σε αυτά τα αρχικά στοιχεία της πίστης, τότε παραμένει συνέχεια σε νηπιακή ηλικία και ως *«μετέχων γάλακτος είναι άπειρος του λόγου της δικαιοσύνης· επειδή είναι νήπιος των τελείων όμως είναι η στερεά τροφή, οι οποίοι διά την έξιν (τη συνεχή χρήση) έχουσι τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρίνωσι το καλόν και το κακόν...»* (Εβραίους Ε/5:13-14).

Ξεκινά λοιπόν εδώ με την επισήμανση ότι, αφού αφήσουμε την ΑΡΧΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ του Χριστού, ας προχωρούμε προς την τελειότητα, γιατί *«των τελείων είναι η στερεά τροφή»* και θα προχωρούμε σ' αυτή την πορεία **χωρίς να βάζουμε νέο θεμέλιο**.

Μας αναφέρει **έξι** αρχικά στοιχεία, που είναι απαραίτητα να γνωρίζει ο πιστός και τα οποία κατά σειρά είναι:

(1) **«Χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου θεμέλιον ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ από νεκρών έργων.....»**

Το πρώτο βήμα που πρέπει να κάνει ο κάθε άνθρωπος είναι **να αναγνωρίσει** ενώπιον του Θεού ότι είναι αμαρτωλός και έχει ανάγκη σωτηρίας και ότι από μόνος του, με τις δικές του προσπάθειες, με τις δικές του πράξεις και με τα καλά του έργα, δεν μπορεί να σωθεί από την αμαρτία που τον βαραίνει. Θα πρέπει να συντριφτεί η καρδιά του και **να μετανοήσει** για την αμαρτωλή κατάστασή του. Χωρίς μετάνοια και συντριβή καρδιάς, ο αμαρτωλός άνθρωπος δεν μπορεί να πλησιάσει τον άγιο Θεό.

Το δεύτερο βήμα είναι **να αναγεννηθεί** από το Πνεύμα του Κυρίου, ώστε ενώπιόν Του να είναι ένας νέος πνευματικός άνθρωπος (βλ. Ιωάννης Α/1:12, Γ/3:3-8, Ε/5:24-28, Β' Κορινθίους Ε/5:17, κλπ). Δηλαδή, **να σταυρώσει** τον παλιό αμαρτωλό εαυτό του, το «εγώ» του και **να αναστηθεί** μέσα από τον τάφο των αμαρτιών του ένας νέος σωσμένος άνθρωπος.

Αυτό, ο απόστολος Πέτρος το ξεκαθάρισε από την πρώτη στιγμή την ημέρα της Πεντηκοστής και δεν άφησε περιθώρια για άλλες σκέψεις και παρερμηνείες. Η μετάνοια από τα νεκρά και άκαρπα έργα, η μετάνοια από την αμαρτία είναι το πρώτιστο από τα ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της διδασκαλίας του Χριστού, που πρέπει να γνωρίζει ο κάθε νέος πιστός.

Για το θέμα αυτό έχουμε ήδη αναφερθεί αρκετές φορές και θα αναφερθούμε πάλι αμέσως παρακάτω, που θα ασχοληθούμε με την “διδαχή των βαπτισμών”, γιατί το θέμα αυτό είναι ζωτικής σημασίας για τον άνθρωπο, που ζει στην άγνοια και στο σκοτάδι. Είπε λοιπόν ο απόστολος Πέτρος στο συγκεντρωμένο πλήθος: **«Μετανοήσατε, και ως βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος...»** (Πράξεις Β/2:38).

(2) «...και ΠΙΣΤΕΩΣ εις Θεόν...»

Η πίστη είναι βασική μέσα στη ζωή του ανθρώπου και αποτελεί το **αρχικό βήμα** προς τη σωτηρία. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να μετανοήσει, εάν πρώτα δεν πιστέψει στο ευαγγέλιο του Ιησού, εάν δηλαδή δεν δεχτεί πρώτα τα καλά νέα της σωτηρίας.

Ο απόστολος Παύλος γράφει: *«Η πίστις είναι εξ ακοής, η δε ακοή διά του λόγου του Θεού»* (Ρωμαίους Ι΄/10:17). Και πως να πιστέψουν, εάν δεν ακούσουν τον Λόγο του Θεού; Την ημέρα της Πεντηκοστής, άκουσαν τον Πέτρο, συντρίφθηκε η καρδιά τους, ΠΙΣΤΕΨΑΝ στο μήνυμα της σωτηρίας και ΜΕΤΑΝΙΩΣΑΝ για το παρελθόν τους.

Στην προς Εβραίους επιστολή ολόκληρο το ΙΑ/11 κεφάλαιο αναφέρεται στο θέμα της πίστης και εκεί υπάρχει και ο ορισμός της πίστης: *«Είναι δε η πίστις ελπίζομένων ΠΕΠΟΙΘΗΣΙΣ, βεβαίωσις πραγμάτων μη βλεπομένων»* (Εβραίους ΙΑ/11:1). Το αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει: *«Ἐστίν δε πίστις ελπίζομένων ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ, πραγμάτων ἔλεγχος ου βλεπομένων»*.

- **Με την πίστη** δεχόμαστε τη θυσία του Ιησού ότι έγινε προσωπικά για εμάς, δεχόμαστε ότι έπρεπε εγώ και εσύ να πεθάνουμε, αλλά ο Ιησούς πήρε τη δική μας θέση, πληρώνοντας τα λύτρα των αμαρτιών μας.
- **Με την πίστη** προσευχόμαστε ο Κύριος να μας θεραπεύσει και αυτό το δεχόμαστε ως τετελεσμένο γεγονός.
- **Με την πίστη** δεχόμαστε ότι ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και είναι ζωντανός ανάμεσά μας.
- **Με την πίστη** δεχόμαστε την υπόσχεσή Του ότι θα έρθει πάλι να μας παραλάβει.

Όλα γίνονται με την πίστη και αυτή η πίστη ευαρεστεί τον Θεό, γιατί *«χωρίς πίστη αδύνατον είναι να ευαρεστήσει κάποιος τον Θεό»* (Εβραίους ΙΑ/11:6). Ο ίδιος ο Ιησούς είπε ότι μακάριοι αυτοί που δεν είδαν, αλλά ΠΙΣΤΕΨΑΝ (Λουκάς Κ/20:29).

Η πίστη είναι το πνευματικό νεύρο του πιστού, γι' αυτό είναι και ένα από τα ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της πίστης που πρέπει να

διδάσκεται ο κάθε νέος πιστός. Βλέποντας ο Κύριος την πίστη μας αυτή, κάνει χάρη και επεμβαίνει στη ζωή μας και μας σώζει: «*Διότι κατά χάριν είσθε σεσωσμένοι διά της πίστεως· και τούτο δεν είναι από σας, Θεού το δώρον*» (Εφεσίους Β/2:8).

(3) «...της διδασχής των ΒΑΠΤΙΣΜΩΝ...»

Εδώ ο Λόγος του Θεού μας εκπλήσσει, γιατί αναφέρεται σε πληθυντικό αριθμό και λέγει «**των βαπτισμών**». Πόσα λοιπόν βαπτίσματα έχουμε; Σύμφωνα με τους απορρίπτοντες την εμπειρία της Πεντηκοστής, που συνοδεύεται από το «λαλείν ξένες γλώσσες», έχουμε μόνο ΕΝΑ βάπτισμα, το οποίο είναι **το βάπτισμα στο νερό**. Το άλλο βάπτισμα, **το εν Πνεύματι βάπτισμα**, υπήρχε κάποτε και τώρα δεν υπάρχει η αναγκαιότητά του.

Η Βίβλος όμως το αναφέρει με σαφήνεια ότι μέσα στα βασικά στοιχεία της αρχικής διδασκαλίας του Χριστού είναι και η «**διδαχή των βαπτισμών**». Έχουμε δύο βαπτίσματα:

- **Το πρώτο είναι το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ:**

«Μετανοήσατε και ΑΣ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού...» (Πράξεις Β/2:38).

Μετά τη μετάνοια και τη σωτηρία (αναγέννηση) ακολουθεί το βάπτισμα στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού (βλ. Πράξεις Β/2:38, Ρωμαίους ς´/6:3, Γαλάτες Γ/3:27, Α' Κορινθίους Α/1:13, κλπ). Με το βάπτισμα θάβουμε τον ΠΑΛΑΙΟ **σαρκικό άνθρωπο**, ο οποίος πεθαίνει ως προς τον κόσμο με τα στοιχεία του και τις επιθυμίες του και σηκώνει στους πνευματικούς του ώμους το σταυρό της περιφρόνησης και του διωγμού του κόσμου για να υψωθεί το όνομα του σωτήρα του και λυτρωτή Ιησού. Στη συνέχεια, όταν βγαίνει από το νερό, ανασταίνεται συμβολικά ο ΝΕΟΣ **πνευματικός άνθρωπος**.

- **Το δεύτερο είναι το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ:**

«...Και θέλετε λάβει την ΔΩΡΕΑΝ του αγίου Πνεύματος...»

Επόμενο βήμα είναι να λάβει ο πιστός τη δύναμη «*εξ ύψους*» (βλ. Πράξεις Α/1:8, Β/2:1-4, Λουκάς ΚΔ/24:49, κλπ), χωρίς την οποία είναι μπροστά στο Διάβολο ένας «άοπλος πιστός». Έχει

μεν την **ΕΞΟΥΣΙΑ** ενάντια στις πονηρές δυνάμεις από τη στιγμή που αναγεννήθηκε, αλλά χρειάζεται και τη **ΔΥΝΑΜΗ** για να επιβάλλει την εξουσία του.

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής έλεγε για τον Μεσσία Ιησού ότι Αυτός είναι που θα σας βαπτίσει με ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ και ΦΩΤΙΑ: «*Εγώ μεν σας βαπτίζω εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος είναι ισχυρότερός μου ...αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι αγίω και πυρί*» (βλ. Ματθαίος Γ/3:11, Ιωάννη Α/1:33).

Στην επιστολή προς Εβραίους ο Λόγος του Θεού τοποθετεί τα δύο βαπτίσματα (δηλαδή στο ΝΕΡΟ και στο ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ) στην ΑΡΧΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ του Χριστού, που σημαίνει ότι οι απόστολοι και γενικά όλη η πρώτη εκκλησία αμέσως δίδασκαν στους νεοκατήχητους τα ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ των λόγων του Θεού, τα οποία επιγραμματικά είναι:

- **ΜΕΤΑΝΟΙΑ** (αφού πιστέψει στον Λόγο του Θεού).
- **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ** (αφού ομολογήσει την πίστη του στην αλήθεια του Λόγου του Θεού).
- **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ.**

(4) «...και της επιθέσεως των ΧΕΙΡΩΝ...»

Ο Ιησούς μας δίνει την εντολή και την εξουσία να γίνουμε τα δικά Του χέρια και να διακονούμε τους ανθρώπους: «*Υπάγετε εις όλον τον κόσμον, και κηρύξατε το ευαγγέλιον εις όλην την κτίσιν.... (και) εν τω ονόματί μου... επί αρρώστους ΘΕΛΟΥΣΙΝ ΕΠΙΘΕΣΕΙ ΤΑΣ ΧΕΙΡΑΣ, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι*» (Μάρκος Ις'/16:15-18).

Η ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΧΕΙΡΩΝ είναι μία από τις πιο βασικές διδασκαλίες της Γραφής, η οποία γίνεται για διάφορες διακονίες, όπως **για** θεραπεία ασθενών (Μάρκος Ις'/16:18, Πράξεις Ε/5:15-17, Θ/9:12,17, ΚΗ/28:8), **για** μετάδοση πνευματικών χαρισμάτων (Β' Τιμόθεου Α/1:6, Α' Τιμόθεου Δ/4:14), **για** εκλογή εργατών που θα υπηρετήσουν τον Κύριο (Πράξεις ζ'/6:6), **για** αποστολή εργατών σε υπηρεσία (Πράξεις ΙΓ/13:3), **για** βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού (Πράξεις Η/8:14-17, ΙΘ/19:6), **για** ελευθερία από δαιμονικά πνεύματα και για πολλές άλλες περιπτώσεις που συναντούμε

μέσα στην Αγία Γραφή.

Ο Ιησούς Χριστός σχεδόν σε κάθε περίπτωση επέθετε τα χέρια Του, σε όσους ερχόντουσαν να Του ζητήσουν θεραπεία, ή ελευθερία, ή οτιδήποτε άλλο (βλ. Λουκάς Δ/4:10, ΙΓ/13:13, Μάρκος ς'/6:5, Ζ/7:32, Η/8:23-25, Ι'/10:16, κλπ).

Η επίθεση των χειρών είναι από τα ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της πίστης, γι' αυτό είναι απαραίτητο ο κάθε νέος πιστός να γνωρίζει τη χρησιμότητά τους μέσα στο σώμα του Ιησού Χριστού. Η άγνοια αυτής της διδασκαλίας του Λόγου του Θεού, θα οδηγήσει όχι μόνο τον κάθε πιστό ξεχωριστά σε πλάνη, αλλά και ολόκληρες ομάδες πιστών.

Είναι μεν βασική διδασκαλία της Γραφής η επίθεση των χειρών, αλλά ο απόστολος Παύλος προτρέπει τον συνεργάτη του Τιμόθεο «*ΜΗ επίθετε χείρας ταχέως εις μηδένα...*» (Α' Τιμόθεου Ε/5:22). Χρειάζεται οδηγία και διάκριση από τον Κύριο πως θα ενεργούμε σε κάθε περίπτωση, γι' αυτό δεν πρέπει να βιαζόμαστε να ενεργούμε «ταχέως» στο θέμα αυτό.

(5) «...και της ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ των νεκρών...»

Η ανάσταση από τους νεκρούς είναι το ΚΕΝΤΡΟ της Βίβλου. Η θυσία του Ιησού και ο θάνατός Του, δεν νοούνται χωρίς την ανάσταση. Ο Ιησούς Χριστός πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας. Ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του το τονίζει αυτό συνέχεια και στην επιστολή Α' Κορινθίους έχει αφιερώσει ολόκληρο το ΙΕ/15 κεφάλαιο για την ανάσταση των πιστών από τους νεκρούς.

Εάν ο άνθρωπος δεν πιστέψει στην ανάσταση του Ιησού και κατ' επέκταση στην ανάσταση των νεκρών, **τότε ακυρώνει το έργο του Ιησού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά.** Εάν δεχτούμε αυτή την άποψη, τότε **μάταια** πέθανε ο Ιησούς, **μάταια** μαρτύρησαν μέσα στους αιώνες οι χιλιάδες χιλιάδων πιστοί για την πίστη τους, **μάταια** ζητούμε σωτηρία και θεραπεία, **μάταια** ζητούμε να μας ελευθερώσει από τα πονηρά δεσμά, **μάταια** αγωνιζόμαστε και κοπιάζουμε για την πνευματική μας οικοδομή,

όλα είναι μάταια, αφού σε λίγο θα πεθάνουμε και όλα θα τελειώσουν σ' έναν ψυχρό τάφο.

Αυτό είναι μια πλάνη του Διαβόλου, γι' αυτό ο κάθε νέος πιστός που βρίσκεται σε νηπιακή πνευματική ηλικία πρέπει να διδάσκεται τη δύναμη της ανάστασης, είναι μέρος της ΑΡΧΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, που πρέπει να γνωρίζουν όλοι.

(6) «...και της ΚΡΙΣΕΩΣ της αιωνίου...»

Η βάση του θρόνου του Θεού, επάνω στον οποίο κάθετα είναι «δικαιοσύνη και κρίσις» (Ψαλμός 97:3) και η δικαιοσύνη του Θεού οδήγησε τον Υιό Του επάνω σταυρό του Γολγοθά, για να μην απολεσθεί κανένας που πιστεύει σ' αυτόν αλλά να έχει ΑΙΩΝΙΑ ΖΩΗ (βλ. Ιωάννης Γ/3:16-19) και να αποφύγει την ΑΙΩΝΙΑ ΚΡΙΣΗ. Την κόλαση ο Θεός δεν την έφτιαξε για τον άνθρωπο, αλλά την έφτιαξε για τον Διάβολο και τους αγγέλους του, οι άνθρωποι πηγαίνουν εκεί, γιατί απορρίπτουν το λυτρωτικό έργο του Ιησού και ακολουθούν θεληματικά τον Διάβολο.

Εκτός από την κρίση στο ΒΗΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ που θα είναι μόνο για τους πιστούς (βλ. Β' Κορινθίους Ε/5:10, Ρωμαίους ΙΔ/14:10, Α' Κορινθίους Γ/3:11-15), θα υπάρχει και η κρίση στο Μεγάλο ΛΕΥΚΟ ΘΡΟΝΟ, όπου ο Θεός θα κρίνει «τα κρυπτά των ανθρώπων δια του Ιησού Χριστού» (Ρωμαίους Β/2:16). Όλοι θα εμφανιστούν ενώπιόν Του, για να υποστούν τη δίκαιη κρίση ή τη δίκαιη ανταμοιβή, που οι ίδιοι διάλεξαν όταν βρίσκονταν στη Γη.

Αυτή η διδαχή είναι από τα ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της πίστεως, που πρέπει να διδάσκεται κάθε νέος πιστός. Δεν θα υπάρχει πλέον ΚΑΜΙΑ ΕΛΠΙΔΑ για όσους είχαν απορρίψει τη λυτρωτική θυσία του Ιησού (Αποκάλυψη Κ/20:11, Ματθαίος ΚΕ/25:31-46). Είναι αποφασισμένο για τους ανθρώπους «*άπαξ να αποθάνωσι, μετά δε τούτο είναι ΚΡΙΣΙΣ*» (Εβραίους Θ/9:27).

(Γ) ΟΙΚΟΔΟΜΟΥΝΤΕΣ ΣΤΟ ΣΩΣΤΟ ΘΕΜΕΛΙΟ

«...Διά τούτο αφήσαντες την αρχικήν διδασκαλίαν του Χριστού, ας φερώμεθα προς την τελειότητα, χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου θεμέλιον (1) ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ από νεκρών έργων, (2) και

ΠΙΣΤΕΩΣ εις Θεόν, (3) της διδαχής των ΒΑΠΤΙΣΜΩΝ, (4) και της ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ των χειρών, (5) και της ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ των νεκρών, (6) και της ΚΡΙΣΕΩΣ της αιωνίου» (Εβραίους 6:1-2).

Αυτά τα έξι (6) είναι τα αρχικά στοιχεία της πίστης, τα οποία ένας νέος πιστός διδασκόταν και επάνω σ' αυτή την αρχική διδασκαλία του Χριστού **θεμελιώθηκε** η πρώτη αποστολική εκκλησία και επάνω **στο ίδιο θεμέλιο** πρέπει και εμείς σήμερα να οικοδομούμε και ένα από τα αρχικά στοιχεία ήταν και το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, το οποίο πρέπει να διδάσκεται κάθε νέος στην πίστη, που βρίσκεται ακόμα σε νηπιακή ηλικία.

Έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές στο περιστατικό με τους δώδεκα Εφέσιους μαθητές (Πράξεις 19:1-7) και κρίνεται αναγκαίο να επανέλθουμε επί του θέματος, γιατί έχει άμεση σχέση με τα αρχικά στοιχεία της πίστης που εξετάζουμε εδώ. Όταν ο απόστολος Παύλος βρήκε τους μαθητές αυτούς στην Έφεσο, **το πρώτο πράγμα**, το επαναλαμβάνω για έμφαση "το ΠΡΩΤΟ πράγμα" που τους ρώτησε ήταν *«ελάβετε Πνεύμα άγιο αφού επίστευσατε;»* (Πράξεις 19:2).

Σύμφωνα με τους υποστηρικτές της άποψης ότι με την αναγέννηση ο πιστός λαμβάνει ταυτόχρονα και το άγιο Πνεύμα, ή με τους υποστηρικτές της άλλης άποψης ότι σήμερα δεν είναι αναγκαία η εμπειρία της Πεντηκοστής, τότε θα μπορούσε κάποιος από τους Εφέσιους μαθητές να πει στον Παύλο: **«Δεν καταλαβαίνουμε, τι ερώτηση είναι αυτή, που μας κάνεις αδελφέ Παύλε, αφού γνωρίζεις ότι είμαστε πιστοί, εσύ το είπες τώρα "ΑΦΟΥ επιστεύσατε", εφόσον λοιπόν είμαστε αναγεννημένοι, έχουμε λάβει το άγιο Πνεύμα, για ΠΟΙΟ άγιο Πνεύμα μας ρωτάς;»**.

Αυτή βέβαια η ερώτηση είναι υποθετική για τους Εφέσιους μαθητές, αλλά είναι όμως μια πραγματικότητα για τη σημερινή εποχή που ζούμε, καθόσον την ερώτηση αυτή (με διάφορες παραλλαγές) την έχω ακούσει **προσωπικά** από πολλά στόματα αδελφών, ένας από τους οποίους που είναι χρόνια μέσα στον αγρό του Κυρίου και με ομολογουμένως εξαιρετικό έργο, μου είπε: **«Γιατί αδελφέ, μού κάνεις αυτή την ερώτηση και μου θέτεις τη**

διάκριση σε "αναγέννηση" και "βάπτισμα με άγιο Πνεύμα", αφού εγώ έχω λάβει το άγιο Πνεύμα όταν αναγεννήθηκα και σαν ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ, έχω το έργο που έχω κάνει για τον Κύριο και αυτό δεν είναι δικό μου, αλλά έχει γίνει με τη χάρη Του, εάν δεν έχω το άγιο Πνεύμα, πως ο Κύριος με ευλογεί;».

Η διδασκαλία της Αγίας Γραφής, αλλά και του Παύλου με τους Εφέσιους μαθητές δεν λέγει αυτό που διδάσκεται σήμερα, γιατί ο Παύλος γνώριζε πως υπήρχε περίπτωση κάποιιοι να πιστέψουν και να αναγεννηθούν, αλλά να μην έχουν λάβει ακόμα το άγιο Πνεύμα, ή και να μη γνωρίζουν ότι πρέπει να το λάβουν, γιατί αυτό είναι μια διαφορετική ενέργεια του Πνεύματος του Θεού μέσα στη ζωή των πιστών. Άλλωστε, δεν είναι επιχείρημα ότι επειδή ο Κύριος σαν αναγεννημένοι, όχι απλά μας ευλογεί, αλλά μας ΥΠΕΡΕΥΛΟΓΕΙ, άρα έχουμε λάβει και το άγιο Πνεύμα, γιατί τα σημεία (εκτός του λαλείν ξένες γλώσσες), ακολουθούν τους πιστους και χωρίς να έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, όπως συνέβηκε και με τους μαθητές του Ιησού Χριστού, που τους έστειλε ανά δύο και όπως με λεπτομέρειες αναφέραμε, όταν εξετάσαμε το προηγούμενο 8^ο επιχείρημα.

Η διδασκαλία του Παύλου ήταν αυτό που διακήρυξε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής στο συγκεντρωμένο πλήθος και θα το επαναλάβουμε για μια ακόμα φορά εδώ, καθόσον αυτό πρέπει να γίνει αποκάλυψη μέσα μας:

*«Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς· **Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή** έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και **θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος**. Διότι προς εσάς είναι η επαγγελία και προς τα τέκνα σας και προς πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών» (Πράξεις Β/2:38-39).*

Ο Λόγος του Θεού, διά στόματος του αποστόλου Πέτρου, το διευκρινίζει «και θέλετε λάβει την δωρεάν...» (αρχαίο «λήμψεσθε»), που σημαίνει ότι η δωρεά του αγίου Πνεύματος είναι κάτι το διαφορετικό από την αναγέννηση, είναι μια εμπειρία που ο πιστός την αποκτά αργότερα, ίσως και πολύ γρήγορα μετά την

αναγέννηση, αλλά είναι όμως μία τελείως διαφορετική ενέργεια του Πνεύματος του Θεού επάνω στον πιστό.

Επανερχόμαστε στη συνομιλία του Παύλου με τους Εφέσιους μαθητές, οι οποίοι όταν στην ερώτηση του Παύλου απάντησαν «...*αλλ' ουδέ αν υπάρχει Πνεύμα άγιον ηκούσαμεν*», ΤΟΤΕ ο Παύλος αμέσως τους ρώτησε «...*εις τι λοιπόν βαπτίσθητε*;». Εύλογη η απορία του Παύλου, γιατί πώς είναι δυνατόν να τους βάπτισε κάποιος και **να ΜΗΝ τους δίδαξε τα αρχικά στοιχεία της πίστης**, ένα από τα οποία είναι και η «διδαχή των βαπτισμών», το βάπτισμα στο νερό και μετά ακολουθεί και το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα. Για τον Παύλο αυτό ήταν **μεγάλο λάθος, γιατί άφηναν τους πιστούς στην άγνοια και σε λάθος διδασκαλία και εφόσον το έκαναν στους μαθητές εκείνους στην Έφεσο, άρα θα το είχαν κάνει και σε άλλες περιπτώσεις.**

Η διδαχή της πρώτης αποστολικής εκκλησίας για το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, **δεν ήταν κάτι το πρόσκαιρο**, που αργότερα, ίσως σε μερικά χρόνια, ή σε μερικούς αιώνες θα σταματούσε. Δυστυχώς όμως ο Σατανάς, εχθρός του Θεού και του ανθρώπου, αργά, σταθερά και μεθοδικά κατόρθωσε να το σταματήσει και σήμερα πολλές ομάδες αναγεννημένων πιστών επιμένουν πεισματικά σε μια λάθος διδαχή και μερικοί (έστω και λίγοι) έχουν φθάσει κατά καιρούς, λόγω άγνοιας, να ισχυρίζονται ότι το να μιλά κάποιος ξένες γλώσσες δεν είναι από τον Θεό, αλλά είναι (μόνο) από τον Διάβολο.

Αυτό είναι βλασφημία του αγίου Πνεύματος του Θεού με την ορθή έννοια του όρου. «**Βλασφημώ**» σύμφωνα με το Λεξικό της Ελληνικής γλώσσας του καθηγητή Μπαμπινιώτη σημαίνει «**βλάπτω τη φήμη ή την υπόληψη κάποιου**». Στην περίπτωση που εδώ εξετάζουμε, βλάπτουμε τη φήμη του Πνεύματος του Θεού, αποδίδοντας ενέργειες που προέρχονται από άλλη πηγή. Αυτό κάνει ο Διάβολος μέσα στην πορεία των αιώνων.

Ο Θεός δεν έδωσε τα ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της πίστης μόνο για την περίοδο των αποστολικών χρόνων και μετά να σταματήσουν, αλλά τα έδωσε για όλες τις εποχές και για όλους τους πι-

στούς «...όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών» (Πράξεις Β/ 2:39). Εφόσον ο Κύριος μας έχει προσκαλέσει μέσα στην ποίμνη Του και μας έχει αναγεννήσει, τότε όλα αυτά είναι και για μας σήμερα, που ζούμε στον 21ο αιώνα μ.Χ.

Τα έξι αρχικά στοιχεία της πίστης πρέπει να τα διδάσκεται κάθε νέος πιστός, κάθε πνευματικό νήπιο, για να μπορέσει να προχωρήσει και να ωριμάσει πνευματικά. Είναι το πνευματικό άδολο γάλα που πρέπει να "πίνουν" όλα τα πνευματικά βρέφη, όπως πολύ χαρακτηριστικά επισημαίνει ο απόστολος Πέτρος, γράφοντας «*επιποθήσατε ως νεογέννητα βρέφη το λογικόν άδολον γάλα, διά να αυξηθήτε δι' αυτού*» (Α΄ Πέτρου Β/2:2). Εάν δεν συμβεί αυτό, τότε θα χωλαίνουν πνευματικά και θα παραμένουν επί χρόνια σε νηπιακή ηλικία.

Πριν κλείσουμε το θέμα, θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός ότι ο Λόγος του Θεού, αναφέρεται σε "**δυσερμήνευτα**" θέματα (αρχαίο "λόγος δυσερμήνευτος"), τα οποία όσοι πιστοί είναι νωθροί, απρόθυμοι στο να ακούν και να μαθαίνουν, έχουν ανάγκη να διδαχθούν και πάλι τα «*αρχικά στοιχεία των λόγων του Θεού*» (Εβραίους Ε/5:11-12). Το ίδιο ακριβώς αναφέρει και ο απόστολος Πέτρος, χρησιμοποιώντας το όρο "**δυσνόητα**", τα οποία «*οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλόνουσιν, ως και τας λοιπάς γραφάς προς την ιδίαν αυτών απώλειαν*» (Β΄ Πέτρου Γ/3:16).

Εάν λοιπόν η πρώτη αποστολική εκκλησία, δίδασκε στα πνευματικά νήπια μετάνοια από νεκρά έργα και πίστη στον Θεό, βάπτισμα στο νερό και στο άγιο Πνεύμα ("διδαχή βαπτισμών"), επίθεση των χειρών, ανάσταση νεκρών και αιώνια κρίση, ποιος είμαι εγώ και ποιος είσαι εσύ, ώστε να αθετούμε και να καταργούμε τον Λόγο του Θεού και να διδάσκουμε στους νέους πιστούς "**άλλο ευαγγέλιο**" και απλές αλήθειες της Γραφής να τις παρουσιάζουμε ως δυσερμήνευτες και δυσνόητες; Ας προσέξουμε τα λόγια του Παύλου: «*Εάν ημεείς (οι απόστολοι) ή άγγελος εξ ουρανού, σας κηρύττη άλλο ευαγγέλιον παρά εκείνο, το οποίον σας εκηρύξαμεν, ας ήναι ανάθεμα*» (Γαλάτες Α/1:8).

. . . / / / . . .

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 9^ο

Το επιχείρημα ότι «*το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και οι ξένες γλώσσες, δεν είναι από τις ΒΑΣΙΚΕΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ της Αγίας Γραφής*», που προβάλλουν οι υποστηρικτές του, αντικρούεται από την ίδια την Αγία Γραφή, η οποία μας αναφέρει έξι (6) ΑΡΧΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ της πίστης, που πρέπει να διδάσκεται ένας νέος στην πίστη και τα αποκαλεί **ΑΡΧΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**. Τα στοιχεία αυτά, όπως περιγράφονται στην επιστολή Εβραίου 5'6:1-2 είναι τα ακόλουθα:

«...Διά τούτο αφήσαντες την αρχικήν διδασκαλίαν του Χριστού, ας φερώμεθα προς την τελειότητα, χωρίς να βάλλωμεν εκ νέου θεμέλιον

- (1) *ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ από νεκρών έργων,*
- (2) *και ΠΙΣΤΕΩΣ εις Θεόν,*
- (3) *της διδασχής των ΒΑΠΤΙΣΜΩΝ,*
- (4) *και της ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ των χειρών,*
- (5) *και της ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ των νεκρών,*
- (6) *και της ΚΡΙΣΕΩΣ της αιωνίου».*

Στο 3^ο κατά σειρά στοιχείο «*της διδασχής των βαπτισμών*», αναφέρονται περισσότερα του ενός βαπτίσματα (πληθυντικός αριθμός), που είναι το βάπτισμα στο νερό και το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα. Η διδασκαλία των βαπτισμών, μαζί με τα υπόλοιπα πέντε στοιχεία είναι το θεμέλιο της πρώτης αποστολικής εκκλησίας και είναι το σταθερό θεμέλιο που οικοδομείται το σώμα του Ιησού Χριστού σε όλες τις εποχές, άρα και στη δική μας εποχή σήμερα.

Το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, σαν μέρος της αρχικής διδασκαλίας του Χριστού είναι και για εμάς σήμερα και είναι μια διαφορετική εμπειρία από την αναγέννηση η οποία χρονικά προηγείται, όπως και ο απόστολος Πέτρος το ξεκαθάρισε την ημέρα της Πεντηκοστής, αναφέροντας κατά σειρά: (1) Μετάνοια, (2) Βάπτισμα στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, και (3) Δωρεά του αγίου Πνεύματος.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 10°

«Η ΠΛΗΡΩΣΗ του αγίου Πνεύματος γίνεται με την αναγέννηση και δεν είναι απαραίτητο το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος»

«Όταν ο άνθρωπος αναγεννιέται και αυτό γίνεται με την ενέργεια του αγίου Πνεύματος του Θεού, ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΑ πληρώνεται και με το άγιο Πνεύμα και κατά συνέπεια εκπληρώνει τον λόγο της Γραφής “πληρούσθε διά του Πνεύματος” και δεν είναι απαραίτητο να βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα και να μιλήσει ξένες γλώσσες, για να έχει ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ πλήρωση με το άγιο Πνεύμα».

Το παραπάνω επιχείρημα είναι μία καθαρή διαστρέβλωση της αλήθειας που γίνεται από τον εχθρό της ψυχής, τον Διάβολο, ο οποίος δεν θέλει ο λαός του Θεού να είναι γεμάτος από τη δόξα της παρουσίας του Θεού. Θέλει να κάνει τον πιστό να είναι ευχαριστημένος, δροσίζοντας την καρδιά του μόνο με μερικές σταγόνες από τις ευλογίες του Θεού, αλλά να χάνει τους ορμητικούς καταρράκτες των πλούσιων ευλογιών του Θεού. Του δίνει να τρώει μερικά ψίχουλα, αλλά του κρύβει το ολόκληρο καρβέλι και αυτή είναι μία προσφιλής τακτική του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του. Δυστυχώς πολλοί πιστοί έχουν εξαπατηθεί και εμμένουν σε μια τέτοια κατάσταση. Θα ήθελα λοιπόν να δούμε τι αναφέρει ο Λόγος του Θεού και ποια ερμηνεία δίνει επ' αυτού.

(1) «ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΗ ΣΒΥΝΕΤΕ...»

Ο απόστολος Παύλος δίνοντας συμβουλές και προτροπές στους αγίους της εκκλησίας της Θεσσαλονίκης τους λέγει: *«Το Πνεύμα μη σβύνετε, προφητείας μη εξουθενείτε»* (Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/5:19-20). Εδώ ο Παύλος αναφέρεται στο Πνεύμα του Θεού που βαπτίζεται ο πιστός, που του δίνει τη γλώσσα και την ερμηνεία γλωσσών, που του δίνει τα χαρίσματα, μεταξύ των οποίων είναι και το χάρισμα της προφητείας.

Αυτό το ΠΝΕΥΜΑ λέγει ο Παύλος στους πιστούς **ΝΑ ΜΗ ΤΟ**

ΣΒΗΝΟΥΝ. Τι σημαίνει «σβήνω μια φωτιά;». Σημαίνει ότι φροντίζω, όχι μόνο να σταματήσει η φωτιά να καίει, αλλά και να πάρω τα απαραίτητα μέτρα μήπως και μείνει κάποια σπίθα και αναζωπυρωθεί. Όταν σβήσουμε από μέσα μας το Πνεύμα του Θεού, θα σταματήσει να ενεργεί και θα είμαστε πνευματικά κρύοι. Θα σταματήσουν και τα χαρίσματα του Πνεύματος, τα οποία είναι απόρροια του βαπτίσματος του πιστού με το άγιο Πνεύμα, αλλά και της συνεχούς πλήρωσής του με το Πνεύμα.

Εδώ ο Παύλος λέγει *«προφητείας μη εξουθενείτε»*, που σημαίνει ότι πήραμε το χάρισμα της προφητείας, όταν το Πνεύμα του Θεού έκαψε μέσα μας και ενεργούσε στη ζωή μας. Αργότερα όμως, όταν σβήσαμε το Πνεύμα, τότε ο προφητικός λόγος που μας έδωσε ατόνησε και στο τέλος χάθηκε.

(2) «ΝΑ ΑΝΑΖΩΠΥΡΗΣ ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ...»

Ο απόστολος Παύλος έστειλε δύο επιστολές στο συνεργάτη του Τιμόθεο, στις οποίες αναφέρεται στο χάρισμα που είχε λάβει ο Τιμόθεος μετά από προσευχή και τον προτρέπει να το αναζωπυρώνει, γιατί αλλιώς θα σβήσει:

- *«...Σε υπενθυμίζω να αναζωπυρής το χάρισμα του Θεού, το οποίον είναι εν σοι διά της επιθέσεως των χειρών μου»* (Β΄ Τιμόθεου Α/1:6).
- *«Μη αμέλει το χάρισμα, το οποίον είναι εν σοι, το οποίον εδόθη εις σε διά προφητείας μετά επιθέσεως των χειρών του πρεσβυτερίου»* (Α΄ Τιμόθεου Δ/4:14).

Η εκκλησία στην εποχή του Παύλου ήταν γεμάτη χαρίσματα, γιατί τα εκζητούσαν, δεν ζούσαν μια τυπική και χλιαρή πνευματική ζωή. Ο Παύλος συνέχεια προτρέπει τους πιστούς να ζητούν με ζήλο, με θέρμη τα χαρίσματα: *«Ζητείτε μετά ζήλου τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύητε»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:1). Εάν σήμερα δεν υπάρχουν χαρίσματα μέσα στο σώμα του Χριστού, είναι γιατί οι πιστοί δεν δέχονται το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και κατά συνέπεια φοβούνται να βάζουν τα χέρια τους επάνω σε άλλους πιστούς και να προσευχηθούν για να τους γεμίσει ο Κύριος με τα χαρίσματά Του, κατά τον Λόγο Του.

(3) «ΠΛΗΡΟΥΣΘΕ ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ...»

Όταν ο πιστός εξουθενεί τις προφητείες, αλλά και τον Λόγο του Θεού με την απιστία του, **όταν** δεν εκζητεί με ζήλο τα χαρίσματα του Πνεύματος και **όταν** δεν αναζωπυρώνει το χάρισμα που έχει, τότε οδηγείται στο να σβήνει το Πνεύμα του Θεού από τη ζωή του. Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει για το εντελώς αντίθετο, όχι μόνο δεν πρέπει να σβήνουμε το Πνεύμα, αλλά να υπάρχει καθημερινή πλήρωση με το Πνεύμα. Ο απόστολος Παύλος γράφει στους Εφέσιους πιστούς «...*πληρούσθε δια του Πνεύματος*» (Εφεσίους Ε/5:18).

Εάν ρωτήσουμε αυτούς που δεν δέχονται την εμπειρία της Πεντηκοστής, τι εννοεί ο Παύλος λέγοντας να πληρωνόμαστε με το Πνεύμα, η απάντησή τους συνήθως είναι ότι η πλήρωση με το Πνεύμα γίνεται στον άνθρωπο, όταν αυτός αναγεννηθεί. Αυτό όμως σημαίνει ότι έγινε σε κάποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή στο παρελθόν (με την αναγέννηση) και μετά σταμάτησε.

Όταν ο Παύλος λέγει «*πληρούσθε εν Πνεύματι*» (αρχαίο κείμενο), χρησιμοποιεί ενεστώτα χρόνο, που σημαίνει, όχι κάτι που έγινε στο **παρελθόν**, αλλά κάτι που γίνεται ΤΩΡΑ, στο **παρόν** και κάτι που θα γίνεται **καθημερινά**. Αυτό είναι το θέλημα του Θεού, ο πιστός καθημερινά να γεμίζει από το Πνεύμα Του και να προσεύχεται δια του Πνεύματος. Όταν γίνεται αυτό, από μέσα του βγαίνουν τα ανεκλάλητα μυστήρια του Θεού, βγαίνουν οι στεναγμοί οι αλάλητοι προς τον Θεό: «*Ωσαύτως δε και το Πνεύμα συμβοηθεί εις τας ασθενείας ημών· επειδή το τι να προσεχηθώμεν ως πρέπει ΔΕΝ ΕΞΕΥΡΟΜΕΝ, αλλ' αυτό το Πνεύμα ικετεύει υπέρ ημών διά στεναγμών αλαλήτων· ο δε ερευνών τας καρδίας εξεύρει τι είναι το φρόνημα του Πνεύματος, ότι κατά Θεόν ικετεύει υπέρ των αγίων*» (Ρωμαίους Η/8:26-27).

Η γνήσια εκκλησία του Ιησού πρέπει καθημερινά να πληρώνεται (να γεμίζει) με το άγιο Πνεύμα, γιατί εάν ο πιστός σβήνει το Πνεύμα, τότε δεν μιλά με ξένες γλώσσες, δεν προφητεύει, δεν αφήνει να εκδηλώνονται τα χαρίσματα στη ζωή του και γενικά δεν αφήνει το Πνεύμα του Θεού να ενεργεί στη ζωή του, με από-

τέλεσμα να αρχίζει σιγά - σιγά να χάνει πνευματικό έδαφος και να οδηγείται στον πνευματικό μαρασμό και ακόμα στην πτώση.

Στις Πράξεις διαβάζουμε τι συνέβη στους μαθητές **μετά από προσευχή που έγινε**, αφού οι θρησκευτικοί άρχοντες άφησαν ελεύθερους τον Πέτρο και τον Ιωάννη, που τους είχαν συλλάβει και τους ανέκριναν για τη θεραπεία του εκ γενετής χωλού: *«Μετά δε την δέησιν αυτών εσείσθη ο τόπος όπου ήσαν συνηγμένοι, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου και ελάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρρησίας»* (Πράξεις Δ/4:31).

Εδώ ο Λόγος του Θεού αναφέρει ότι γέμισαν ΟΛΟΙ (*«επλήσθησαν άπαντες»*) με το άγιο Πνεύμα και όχι μερικοί. Ίσως κάποιος να έχει την απορία πως συνέβηκε αυτό, αφού οι μαθητές είχαν γεμίσει με το Πνεύμα, τώρα ξαναγέμισαν; Πως γίνεται αυτό; Με την προσευχή η καρδιά του πιστού έρχεται σε κατάνυξη και ανοίγει μπροστά στον Θεό. Τότε, αρχίζει να Τον δοξάζει, να πλημμυρίζει με το Πνεύμα Του και να έχει στενή σχέση και επικοινωνία μαζί Του.

Όταν τελειώνει η προσευχή έρχεται πάλι ο πιστός στη ρουτίνα της καθημερινότητας, αρχίζουν οι αναγκαίες δουλειές, αρχίζουν οι μέριμνες και τα τρεξίματα, κλπ, με αποτέλεσμα να αρχίζει η πνευματική του πτώση και να αρχίσει να κατεβαίνει η στάθμη της πλήρωσής του με το άγιο Πνεύμα. Τότε, **για να ανέβει και πάλι** η πνευματική στάθμη του πιστού και **για να αρχίσει να γεμίζει** η δεξαμενή της καρδιάς του με ζωντανό νερό, έρχεται σε επαφή με πνευματικά αδέρφια και αρχίζει να δοξάζει και να λατρεύει τον Θεό και τότε το Πνεύμα του Θεού τον πληρώνει και αυτό γίνεται συνέχεια και συνέχεια.

Όταν η ζωή του πιστού βρίσκεται σε συνεχή πλήρωση με το άγιο Πνεύμα, τότε λέμε ότι ο πιστός αυτός είναι **«πλήρης πνεύματος αγίου»**. Οι επτά διάκονοι που διάλεξαν οι μαθητές για να υπηρετούν στα τραπέζια των φτωχών, ήσαν πλήρης Πνεύματος αγίου (βλ. Πράξεις ς'/6:2-β), δηλαδή η ζωή τους ήταν **σε μια συνεχή πληρότητα** από το Πνεύμα του Θεού.

Υπάρχουν όμως και **οι σταδιακές πληρώσεις** με το Πνεύ-

μα του Θεού. Ο Θεός γεμίζει τον πιστό με το Πνεύμα Του όταν αυτός ανοίγει την καρδιά του ενώπιόν Του, αλλά αυτό γίνεται για ένα χρονικό διάστημα, γιατί μετά επέρχεται η μείωση λόγω των βιοτικών αναγκών και μεριμνών. Μετά όμως αρχίζει και πάλι η πλήρωση στην προσευχή και πάλι και πάλι, ώστε να είναι συνέχεια γεμάτος από την παρουσία και τη δόξα του Θεού, γι' αυτό ο Λόγος του Θεού μας δίνει την εντολή «*πληροῦσθε δια του Πνεύματος*» (Εφεσίους Ε/5:18) και «*το Πνεύμα μη σβύνετε*» (Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/5:19).

Μετά από τα παραπάνω, γνωρίζουμε ότι εάν δεν μιλούμε γλώσσες και δεν προφητεύουμε και εάν δεν έχουμε όλα τα πνευματικά χαρίσματα, ο λόγος του Παύλου «πληροῦσθε δια του Πνεύματος» δεν θα είχε κανένα νόημα. Κατά συνέπεια, εάν δεν βαπτισθούμε με το άγιο Πνεύμα, δεν μπορούμε καθημερινά να πληρωνόμαστε με το Πνεύμα, αλλά θα είναι συνέχεια σβηστό. (ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Λεπτομέρειες για την πλήρωση με το άγιο Πνεύμα θα αναφερθούμε στο «Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ»).

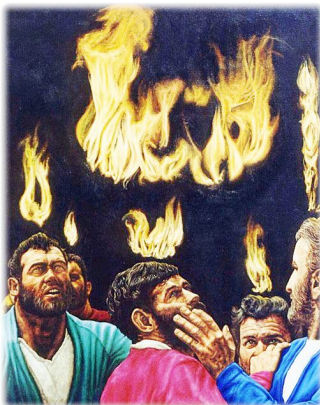
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 10°

Το επιχείρημα αυτών που υποστηρίζουν ότι «*η πλήρωση του αγίου Πνεύματος γίνεται με την αναγέννηση και κατά συνέπεια δεν είναι απαραίτητο το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος*», έρχεται σε πλήρη αντίθεση με όλη τη διδασκαλία της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, η οποία δίδασκε το σώμα του Χριστού ότι (1) η ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ, (2) το ΒΑΠΤΙΣΜΑ εν Πνεύματι και (3) η ΠΛΗΡΩΣΗ του Πνεύματος, είναι τρεις διαφορετικές ενέργειες του αγίου Πνεύματος του Θεού. Οι δύο πρώτες γίνονται μόνο **ΜΙΑ φορά**, ενώ η 3η, η πλήρωση με το άγιο Πνεύμα γίνεται **ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ**.

Μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων βλέπουμε ότι σε όσες περιπτώσεις οι πιστοί πληρώνονταν με άγιο Πνεύμα ήσαν βαπτισμένοι εν Πνεύματι, **είχαν την εμπειρία της Πεντηκοστής στη ζωή τους**. Οι απόστολοι, που είχαν μαθητεύσει τριάμισι χρόνια με τον Κύριο Ιησού και ήσαν αυτόπτες μάρτυρες όλων εκείνων των συγκλονιστικών γεγονότων που είχαν λάβει χώρα από τη διακονία του Ιησού, αλλά και από τη δική τους μετέπειτα διακο-

νία, καθημερινά πληρωνόντουσαν με το Πνεύμα του Θεού, γνωρίζοντας ποιο ήταν το κλειδί που άνοιγε τους καταρράκτες των ευλογιών του Θεού και το κλειδί ήταν η **ομοθυμαδόν ένθερμη προσευχή**, δοξάζοντας και λατρεύοντας τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού με όλη τη δύναμη της καρδιάς τους.

Η πλήρωση με το άγιο Πνεύμα του Θεού τους έδινε δύναμη και τους οδηγούσε με θάρρος και χωρίς φόβο τι θα πουν στους άρχοντες και στο λαό. Γι' αυτό ο Παύλος μας προτρέπει *«πληρούσθε δια του Πνεύματος»* (Εφεσίους Ε/5:18) και *«το Πνεύμα μη σβύνετε»* (Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/5:19). Όταν συμβαίνει αυτό στη ζωή του πιστού, όλα τα χαρίσματα του Πνεύματος του Θεού, βρίσκονται σε ενέργεια και δεν σβήνουν και για να μη σβήνουν ο Λόγος του Θεού, δια του Παύλου, μας προτρέπει το χάρισμα που έχουμε να το αναζωπυρώνουμε για τη δόξα του Κυρίου.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 11°
**«Ο Ιησούς Χριστός ΔΕΝ μίλησε ποτέ
με ξένες γλώσσες»**

«Ο Ιησούς Χριστός, όταν έλαβε το άγιο Πνεύμα, κατά την ημέρα της βάπτισής Του στο νερό στον Ιορδάνη ποταμό, δεν μίλησε με ξένες γλώσσες και αυτό δεν συνέβηκε ούτε μετέπειτα στη διακονία Του, γνωρίζοντας ότι μέσα Του κατοικούσε όλο το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα, γιατί λοιπόν εμείς σήμερα πρέπει να μιλήσουμε με ξένες γλώσσες στην προσευχή;»

(Α) Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΕΦΕΡΕ ΤΟΝ ΧΩΡΙΣΜΟ

1. Η εμπειρία της Πεντηκοστής με τα θαυμαστά αποτελέσματά της που άλλαξε τον ρου της ιστορίας ολόκληρου του κόσμου, ήταν μια πραγματικότητα αναμφισβήτητη στους πρώτους αποστολικούς χρόνους. Όσοι όμως υποστηρίζουν το παραπάνω επιχείρημα, δέχονται ότι **δεν είναι απαραίτητη μια νέα Πεντηκοστή** και σαν ισχυρό επιχείρημα φέρουν το γεγονός ότι και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός, ενώ ήταν πλήρης Πνεύματος αγίου, **δεν μίλησε ποτέ ξένες γλώσσες.**

Προκειμένου να δώσουμε απάντηση στο παραπάνω πρόβλημα **εύλογο** επιχείρημα (γιατί πολλοί θα έχουν την απορία αυτή) , θα πρέπει να δούμε μέσα από τον Λόγο του Θεού, γιατί μεταξύ των δύο περιστατικών που συνέβησαν στον "ΙΟΡΔΑΝΗ ποταμό" και στο "ΑΝΩΓΕΙΟ της Πεντηκοστής", υπάρχει αυτή η ουσιώδης διαφορά η οποία είναι η εξής: Οι συγκεντρωμένοι στο ανώγειο, όταν βαπτίστηκαν με το άγιο Πνεύμα του Θεού, **όλοι** μίλησαν με "ξένες γλώσσες", ενώ ο Ιησούς στον Ιορδάνη ποταμό, όταν βαπτίστηκε με το άγιο Πνεύμα του Πατέρα, που ήρθε και έμεινε "επ' Αυτόν", δεν μίλησε ξένες γλώσσες και είναι ο μοναδικός άνθρωπος που βαπτίζεται εν Πνεύματι και δεν μίλησε με ξένες γλώσσες. **Γιατί συνέβηκε αυτό; Ποιος ήταν ο λόγος;** Θα δούμε, τι λέγει η Αγία Γραφή επ' αυτού.

Ο απόστολος Παύλος αναφέρει ότι μέσα μας, τα βάθη του ανθρώπου, τα γνωρίζει ΜΟΝΟ τα πνεύμα μας, όπως ακριβώς συμβαίνει και με τον Θεό: *«Λιότι τις (ποιος) των ανθρώπων γινώσκει τα του ανθρώπου, ειμή το πνεύμα του ανθρώπου το εν αυτώ; Ούτω και τα του Θεού ουδείς γινώσκει ειμή το Πνεύμα του Θεού»* (Α΄ Κορινθίους Β/2:11). Όταν ο άνθρωπος δεν γνωρίζει προσωπικά τον Θεό, δεν έχει επίγνωση της αλήθειας, ή όταν ακόμα βρίσκεται στα αρχικά βήματα της πίστης του, σαν νήπιος πνευματικά, τότε το **πνεύμα** του με τη **διάνοιά** του (το νου) δεν έχουν καμιά σχέση μεταξύ τους, ή θα συναντήσουμε σπάνιες περιπτώσεις που θα υπάρχει η εξαίρεση από τον κανόνα, τουλάχιστον στον φυσικό τομέα. **Για να δούμε γιατί συμβαίνει αυτό, θα πρέπει να πάμε πολύ πίσω, στη δημιουργία του ανθρώπου.**

Ο Θεός όταν έπλασε τον Αδάμ, τον έκανε τέλειο, που σημαίνει ότι το πνεύμα του ήταν σε τέλεια (πλήρη) αρμονία με την ψυχή του και το νου του και μπορούσε να επικοινωνεί ελεύθερα με τον Θεό και να εκφράζει στον Θεό τα βάθη του, **χωρίς να χρειάζεται κάποια άλλη (ειδική) βοήθεια** μέσα στο πνεύμα του για να επικοινωνεί με το Πνεύμα του Θεού.

Αυτό συνέβαινε μέχρι που έπεσε στην αμαρτία και επειδή η αμαρτία μπήκε μέσα του, ο άνθρωπος χώρισε, όχι μόνο από τον Θεό και δεν μπορεί πλέον να επικοινωνεί ελεύθερα μαζί Του, **αλλά χώρισε και μέσα του**, χώρισε σε ΣΑΡΚΙΚΟ άνθρωπο και σε ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ άνθρωπο. Αυτό συνέβηκε στους πρωτόπλαστους, αυτό συμβαίνει από τότε σε όλους τους ανθρώπους, γιατί με την αμαρτία του ενός ανθρώπου, όλος ο κόσμος βρίσκεται κάτω από το καθεστώς της αμαρτίας (Ρωμαίους Ε/5:12).

2. Με τον Ιησού δεν υπήρχε τέτοιο πρόβλημα, γιατί εφόσον γεννήθηκε *«εκ Πνεύματος αγίου»* από την παρθένο Μαρία, δεν έφερε μέσα Του το σπέρμα της αμαρτίας του προπάτορα Αδάμ και κατά συνέπεια δεν είχε μέσα Του "**σαρκικό άνθρωπο**". Ο Ιησούς ήταν κατά πάντα "**πνευματικός άνθρωπος**", έχοντας υποταχθεί κατά πάντα στο θέλημα του Πατέρα Θεού, με τον οποίο ήταν τέλεια ενωμένος και ταυτισμένος και επικοινωνούσε μαζί

Του ελεύθερα, χωρίς κάποια βοήθεια στο δικό Του ανθρώπινο πνεύμα. Αυτό συνέβαινε, γιατί το ΠΝΕΥΜΑ του Ιησού ήταν σε πλήρη αρμονία με το ΝΟΥ Του και δεν χρειαζόταν βοήθεια μέσα στο πνεύμα Του για να εκφραστεί προς τον Πατέρα. Ο Ιησούς ως άνθρωπος ήταν τέλειος, μέσα Του κατοικούσε όλο το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα σωματικά (Κολοσσαείς Α/1:19, Β/2:9) και ο Διάβολος δεν είχε καμιά εξουσία επάνω Του.

Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο ο Ιησούς Χριστός δεν μίλησε ξένες γλώσσες όταν βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα του Θεού στον Ιορδάνη ποταμό, γιατί πολύ απλά, πριν το γεγονός της βάπτισής Του ήταν τέλεια ενωμένος με τον Πατέρα και έτσι μπορούσε να εκφράσει τα βάθη της ψυχής Του χωρίς καμιά άλλη βοήθεια.

3. Εμείς όμως, σαν άνθρωποι, που βρισκόμαστε κάτω από τον ζυγό και την κυριαρχία της αμαρτίας, δεν μπορούμε να φθάσουμε στο σημείο αυτό, ώστε να έχουμε τέλεια επικοινωνία με τον Θεό, χωρίς κάποια άλλη βοήθεια. Είναι απαραίτητη η βοήθεια αυτή να έρθει από τον Θεό, ο οποίος είναι ταυτισμένος με την αγιότητα, γι' αυτό ο Θεός μας δίνει τη βοήθεια αυτή όταν μας βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του και μας φέρνει σε στενή ένωση μαζί Του, όταν κατοικεί μόνιμα μέσα μας και το σώμα μας γίνεται ναός του Πνεύματός Του.

Τι γίνεται όταν ο Θεός έρχεται και κατοικεί μέσα μας με το βάπτισμα του Πνεύματός Του; Το ανθρώπινο πνεύμα μας, που γνωρίζει τις αληθινές και βαθιές ανάγκες μας (Α' Κορινθίους Β/2:11), τις εκφράζει δια του Πνεύματος του Θεού στον ίδιο τον Θεό και έτσι ερχόμαστε σε επαφή και ταύτιση με τον δημιουργό μας και Κύριο του σύμπαντος και γινόμαστε πνευματικοί άνθρωποι, γιατί πλέον το "**δικό μας πνεύμα**" είναι υποταγμένο στο "**Πνεύμα του Θεού**" και Αυτός μας κυβερνά.

Ο ΣΑΡΚΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ θέλει να εκτελεί την επιθυμία της σάρκας και του κόσμου μέσα στον οποίο ζει, ενώ **ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ** επιποθεί να εκτελεί το θέλημα του Θεού και έτσι υπάρχει μέσα στον άνθρωπο μια συνεχής πάλη σάρκας και

πνεύματος (βλ. Γαλάτες Ε/5:16-25) και η πάλη αυτή συνήθως είναι άνιση, γιατί υπερισχύει η σάρκα, αλλά όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού τότε έχουμε αντιστροφή των όρων και υπερισχύει το πνεύμα.

Όταν ο Κύριος μας αναγεννήσει και μας βαπτίσει με το Πνεύμα Του, τότε το Πνεύμα Του μας *«συμβοηθεί εις τας ασθενείας ημών» επειδή το τι να προσευχηθώμεν ως πρέπει δεν εξεύρομεν, αλλ' αυτό το Πνεύμα ικετεύει υπέρ ημών διά στεναγμών αλαλήτων»* (Ρωμαίους Η/8:26). Δεν γνωρίζουμε πως να προσευχηθούμε και να εκφράσουμε τα βάθη της ψυχής μας στον Θεό, γιατί μας εμποδίζει η αποκοπή μας από τον Θεό εξαιτίας της αμαρτίας. Όταν όμως έρθει ο Θεός και κατοικήσει μέσα μας, στήνοντας μέσα μας τη "σκηνή" Του, **τότε δια του Πνεύματός Του και με τη νέα γλώσσα** που μας δίνει, μπορούμε να Του εκφράσουμε τα βάθη της καρδιάς μας.

Αυτή είναι η προσευχή εν Πνεύματι, είναι η ομιλία μας προς τον Θεό με τη γλώσσα του Πνεύματος, η οποία είναι άγνωστη για μας, διότι *«ο λαλών γλώσσαν (αγνώριστον) δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν· διότι ουδείς ακούει αυτόν, αλλά με το πνεύμα αυτού λαλεί μυστήρια»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:2). Ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει να προσευχόμαστε και με το ΝΟΥ στη μητρική μας γλώσσα που την καταλαβαίνουμε και με το ΠΝΕΥΜΑ σε άγνωστη για μας γλώσσα που μας την δίνει το Πνεύμα του Θεού (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:14-15). Με αυτό τον τρόπο έρχεται σε αρμονία το πνεύμα μας με το νου μας και γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο είναι απαραίτητο να βαπτισθούμε με το Πνεύμα του Θεού και να προσευχόμαστε σε ξένες γλώσσες.

4. Μέσα στην Αγία Γραφή και ιδιαίτερα στην Καινή Διαθήκη, συχνά συναντάμε τη διάκριση που υπάρχει στον εσωτερικό άνθρωπο σε πνεύμα και ψυχή, που με την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία, η ενότητα του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου (πνεύματος και ψυχής) έχει διαταραχθεί:

- «Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης είτε να σας αγιάση ολοκλήρως, και να διατηρηθή ολόκληρον το ΠΝΕΥΜΑ σας και η ΨΥΧΗ και

το σώμα αμέμπως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού» (Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/5:23).

- «*Διότι ο λόγος του Θεού είναι ζων και ενεργός και κοπτερότερος υπέρ πάσαν δίστομον μάχαιραν και διέρχεται μέχρι διαιρέσεως και ΨΥΧΗΣ και ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, αρμών τε και μυελών, και διερευνά τους διαλογισμούς και τας εννοίας της καρδιάς....*» (Εβραίους Δ/4:12).

Ο άνθρωπος αποτελείται από τον **εξωτερικό** άνθρωπο, που είναι το ΣΩΜΑ και από τον **εσωτερικό** άνθρωπο που είναι το ΠΝΕΥΜΑ και η ΨΥΧΗ (νους, κλπ). Ότι καταστράφηκε μέσα στον κήπο της Εδέμ, ο Θεός θέλει πάλι να το αποκαταστήσει και να φέρει την ενότητα στον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου και αυτό γίνεται με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος.

Η ανάγκη που υπήρχε στον άνθρωπο να έρθει και πάλι σε εσωτερική ενότητα, δεν υπήρχε για τον Ιησού Χριστό γιατί ήταν τέλειος: **ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ**, όχι εκ σπέρματος ανδρός, ώστε να φέρει μέσα Του την αμαρτωλή φύση, όπως την φέρουμε εμείς, αλλά γεννήθηκε «*εκ Πνεύματος αγίου*» (Ματθαίος Α/1:18, Λουκάς Α/1:35). **ΕΖΗΣΕ** ζωή άγια και αναμάρτητη και κανείς δεν μπορούσε να Τον ελέγξει περί αμαρτίας (Ιωάννης Η/8:41). **ΥΠΑΚΟΥΣΕ** κατά πάντα στο θέλημα του Πατέρα, γεγονός που Τον οδήγησε στο σταυρικό θάνατο, για να ικανοποιήσει τη θεία δικαιοσύνη. **ΕΝΙΚΗΣΕ** όλους τους πειρασμούς και τις παγίδες του Διαβόλου και τέλος, όταν Τον σταύρωσαν και πέθανε, ο Άδης δεν μπόρεσε να κρατήσει τον Δίκαιο μεταξύ των αδίκων και **αναστήθηκε ΝΙΚΗΤΗΣ**.

Το επιχείρημα που προβάλλουν όσοι δεν δέχονται την εμπειρία της Πεντηκοστής ότι, *εφόσον ο Ιησούς δεν μίλησε με ξένες γλώσσες, άρα δεν είναι απαραίτητο και για τον πιστό να μιλά με ξένες γλώσσες*, δεν έχει κανένα έρεισμα μέσα στην Αγία Γραφή. **Εάν υποθέσουμε, πως έχουν δίκιο** όσοι υποστηρίζουν την παραπάνω λάθος άποψη, τότε θα έπρεπε ούτε οι απόστολοι, ούτε και οι πιστοί της πρώτης αποστολικής εκκλησίας να μιλήσουν με γλώσσες, αφού ο ίδιος ο Ιησούς δεν μίλησε.

Γιατί αυτοί να μιλήσουν; **Μήπως** ο Θεός τους έκανε κάποια

ιδιαίτερη χάρη; **Μήπως** αυτοί ήσαν οι ευνοούμενοι του Θεού, ενώ ο Ιησούς Χριστός είχε υποδεέστερη θέση ενώπιον του Πατέρα Θεού, επειδή στο σταυρό του Γολγοθά φορτώθηκε όλη την αμαρτία του κόσμου; Η απάντηση είναι "φυσικά όχι", αλλά για να μιλήσουν με ξένες γλώσσες, όσοι βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, σημαίνει **πως υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος και σκοπός**, που δεν υπήρχε για τον αναμάρτητο Ιησού και αυτός ο σκοπός του Θεού για τον άνθρωπο, δεν ήταν μόνο για την εποχή εκείνη, αλλά είναι για όλες τις εποχές, γεγονός που σημαίνει ότι είναι και για σήμερα.

(B) BABEL και ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Ίσως σε κάποιον να προκαλεί εντύπωση πως μπορούν να ταιριάξουν αυτές οι δύο περιπτώσεις, Βαβέλ και Πεντηκοστή, αφού μεταξύ τους δεν υπάρχει κάτι το κοινό. **Η Βαβέλ** είναι σύμβολο της αλαζονείας του ανθρώπου και της απομάκρυνσής του από τον Θεό, είναι σύμβολο μιας καρδιάς που κατέχεται από εγωισμό και υπερηφάνεια. **Η Πεντηκοστή** είναι σύμβολο της ταπεινής καρδιάς του πιστού που εκζητεί τη δόξα του Θεού να τον πλημμυρίζει καθημερινά και ο Θεός ανταποκρίνεται στην προσδοκία του αυτή, γιατί είναι πιστός στον Λόγο Του, όπου λέγει: «(Ο Κύριος) *να σου δώση κατά την καρδίαν σου και να εκπληρώση πάσαν βουλήν σου*» (Ψαλμός Κ/20:1-4).

BABEL: Μέχρι περίπου το 1900 π.Χ. (600 χρόνια μετά τον κατακλυσμό) όλοι οι άνθρωποι μιλούσαν μόνο μία γλώσσα: «*Και ήτο πάσα η γη μιας γλώσσης και μιας φωνής*» (Γένεση ΙΑ/11:1). Την περίοδο εκείνη οι απόγονοι του Νώε κατοικούσαν στην πεδιάδα Σενναάρ και είχαν ξεφύγει από το θέλημα του Θεού. Η καρδιά τους υψώθηκε και ήθελαν να κατασκευάσουν «*πόλιν και πύργον, του οποίου η κορυφή να φθάνη έως του ουρανού*» (Γένεση ΙΑ/11:4) και να αποκτήσουν ξακουστό όνομα για τον εαυτό τους.

Εξαιτίας της αλαζονείας και της υπερηφάνειάς τους ο Θεός σύγχυσε τις γλώσσες τους με αποτέλεσμα να μην μπορούν να συνεννοηθούν μεταξύ τους. Διαβάζουμε στην Βίβλο: «*Και διεσκόρπισεν αυτούς ο Κύριος εκείθεν επί του προσώπου πάσης της*

γης· και έπαυσαν να οικοδομώσι την πόλιν. Διά τούτο ωνομάσθη το όνομα αυτής Βαβέλ· διότι εκεί συνέχεεν ο Κύριος την γλώσσαν πάσης της γής· και εκείθεν διεσκόρπισεν αυτούς ο Κύριος επί το πρόσωπον πάσης της γης» (Γένεση ΙΑ/11:8-9). Η σύγχυση των γλωσσών ήταν αποτέλεσμα της αμαρτίας του ανθρώπου που πήγαζε από το γεγονός ότι απέρριψε τον Θεό.

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ: Την ημέρα της Πεντηκοστής, λόγω της ταπείνωσης και της υπακοής του ανθρώπου στον Θεό, συνέβηκε το εντελώς αντίθετο απ' ότι είχε συμβεί στον Πύργο της Βαβέλ, οι πιστοί γεμάτοι από το Πνεύμα του Θεού επικοινωνούσαν πλέον πνευματικά με όλους τους ανθρώπους και δεν υπήρχε πλέον πρόβλημα μεταξύ τους. Οι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα, τόσο την ημέρα της Πεντηκοστής, όσο και σε όλες τις εποχές και σε όλες τις γενιές, σε όποια εθνικότητα και να ανήκουν, τώρα τους ενώνει η γλώσσα του Πνεύματος και μπορούν όλοι μαζί, να δοξάζουν και να μεγαλύνουν τον Θεό με τέλεια ενότητα μεταξύ τους, με μια καρδιά και με μια πίστη.

Την ημέρα της Πεντηκοστής που οι 120 συγκεντρωμένοι στο ανώγειο γέμισαν από την παρουσία του Πνεύματος του Θεού, όλοι όσοι τους άκουγαν να δοξάζουν τον Θεό, θαύμαζαν, γιατί τους άκουγαν στη δική τους γλώσσα και διάλεκτο. Ήσαν συγκεντρωμένοι απ' όλες τις εθνικότητες. Αναφέρει η Βίβλος:

«Εξεπλήττοντο δε πάντες και εθαύμαζον, λέγοντες προς αλλήλους· Ιδού, πάντες ούτοι οι λαλούντες δεν είναι Γαλιλαίοι; Και πως ημείς ακούομεν έκαστος εις την ίδια ημών διαλέκτω, εις την οποία εγεννήθημεν;

Πάρθοι και Μήδοι και Ελαμίται και οι κατοικούντες την Μεσοποταμίαν, την Ιουδαίαν τε και Καπαδοκίαν, τον Πόντον και την Ασίαν, και την Φρυγίαν και την Παμφυλίαν, την Αιγυπτον και τα μέρη της Λιβύης, της κατά την Κυρήνην και οι παρεπιδημούντες Ρωμαίοι, και Ιουδαίοι και προσήλυτοι, Κρήτες και Άραβες, ακούομεν αυτούς λαλούντας εν ταις γλώσσαις ημών τα μεγαλεία του Θεού.

Εθαύμαζον δε πάντες και ηπόρουν, άλλος προς άλλον λέγοντες· Τι σημαίνει τούτο;» (Πράξεις Β/2:7-12).

Ότι κατέστρεψε ο Διάβολος στον κήπο της Εδέμ και ότι οι άνθρωποι δημιούργησαν με τη αλαζονεία τους στην Βαβέλ, την ημέρα εκείνη της Πεντηκοστής τα τείχη του διαχωρισμού γκρεμίστηκαν με πάταγο. Το θαυμαστό είναι ότι όλοι αυτοί (Πάρθοι, Μήδοι, Αιγύπτιοι, Ρωμαίοι, Κρήτες, κλπ) που άκουγαν τους αποστόλους και τους λοιπούς μαθητές να δοξάζουν τον Θεό στη γλώσσα του, **δεν είχαν ακόμα ακούσει το κήρυγμα του Πέτρου** για να πιστέψουν, αυτό συνέβηκε λίγο μετά.

- **Η αμαρτία χώρισε** τον άνθρωπο εσωτερικά σε **σαρκικό** άνθρωπο και σε **πνευματικό** άνθρωπο.
- **Η αμαρτία χώρισε** τον άνθρωπο **από τον Θεό** και τον απομάκρυνε από την άγια παρουσία Του, που ήταν η πηγή της χαράς του.
- **Η αμαρτία χώρισε** τους ανθρώπους **και μεταξύ τους**, με αποτέλεσμα να κυβερνιούνται από την αμαρτία φανερώνονται στη ζωή τους πάθη.
- **Η αμαρτία έφερε** στη Βαβέλ τη σύγχυση στην επικοινωνία των ανθρώπων, με αποτέλεσμα να υπάρχει διαχωρισμός και απομάκρυνση μεταξύ τους και στον φυσικό τομέα και στον πνευματικό τομέα..

Όλες τις παραπάνω καταστάσεις ο Θεός τις σβήνει, όταν ο άνθρωπος βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα και εκζητεί καθημερινά να βρίσκεται μέσα στην δόξα της παρουσίας του Θεού.

Αφήσαμε για το τέλος κάτι που είναι πολύ βασικό: Το πιο μικρό μέλος του σώματος του ανθρώπου είναι γλώσσα, την οποία *«ουδείς των ανθρώπων δύναται να δαμάση· είναι ακράτητον κακόν, μεστή θανατηφόρου φαρμάκου»* (Ιάκωβος Γ/3:6-10). Όταν ο πιστός βαπτιστεί με το Πνεύμα του Θεού, τότε δαμάζει και τη γλώσσα του και μπορεί πλέον να "λαλεί μυστήρια" προς τον Θεό. Έρχεται το Πνεύμα του Θεού και σαρώνει κάθε ρυπαρότητα από μέσα του και φέρνει την επικοινωνία του ανθρώπου και με τον Θεό και μεταξύ τους.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 11°

Στο επιχείρημα όσων υποστηρίζουν ότι «ο Ιησούς δεν μίλησε ποτέ ξένες γλώσσες όταν βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα στον Ιορδάνη ποταμό, άρα και εμείς σήμερα δεν είναι απαραίτητο να μιλήσουμε με ξένες γλώσσες στην προσευχή», η Αγία Γραφή μας κάνει μια αποκάλυψη που έχει σχέση με την πτώση του ανθρώπου στην αμαρτία. Ο Αδάμ στον κήπο της Εδέμ είχε τέλεια επικοινωνία με τον δημιουργό Του, γιατί ο Θεός τον είχε κάνει τέλειο, το πνεύμα και η ψυχή του ήταν ενωμένα μεταξύ τους και μπορούσε να εκφράσει τα βάθη του στον Θεό. Το ίδιο συνέβαινε και με την Εύα που την έπλασε αργότερα από το πλευρό του Αδάμ.

Όταν ο άνθρωπος αμάρτησε, δεν χώρισε από τον Θεό μόνο εξωτερικά, γιατί ο Αδάμ έπαυσε να έχει την όμορφη επικοινωνία που «συνομίλει» με τον Θεό, **αλλά χώρισε και μέσα του σε σαρκικό άνθρωπο και σε πνευματικό άνθρωπο**, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να εκφράσει τα βάθη του πνεύματός του προς τον Θεό, δεν γνώριζε το πως και τι πρέπει να προσευχηθεί, **γιατί τον εμπόδιζε η αμαρτία**. Έπρεπε να μπει μέσα του το Πνεύμα του Θεού, να καθαρίσει την καρδιά του και έτσι να αποκατασταθεί η επικοινωνία του και η σχέση του με τον δημιουργό του. Αυτό συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, όπου και το πιο μικρό μέλος του σώματος του ανθρώπου, που είναι η **γλώσσα** και η οποία γεμάτη κακό και θανατηφόρο δηλητήριο, με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος δαμάζεται και ο πιστός μπορεί πλέον να "λαλεί μυστήρια" προς τον Θεό.

Τέτοιο πρόβλημα με τον Ιησού δεν υπήρχε, γιατί εφόσον γεννήθηκε «εκ Πνεύματος αγίου» από την παρθένο Μαρία, δεν έφερε μέσα Του το σπέρμα της αμαρτίας του προπάτορα Αδάμ, ήταν αναμάρτητος και είχε τέλεια σχέση και επικοινωνία με τον Θεό, χωρίς το πνεύμα Του, ως άνθρωπος, να χρειάζεται βοήθεια για να επικοινωνεί με τον Πατέρα Θεό, **γι' αυτό και δεν μίλησε ξένες γλώσσες** όταν στον Ιορδάνη βαπτίστηκε και στο νερό από τον Ιωάννη και με το άγιο Πνεύμα του Πατέρα.

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 36 - 4

Α' έκδοση: 02/2021 - Σελίδες 552

❖ Ένα βιβλίο που αποτελεί «ΥΜΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ» για το σημαντικό ρόλο της μέσα στην εκκλησία, στην οικογένεια και στην κοινωνία. Επειδή το θέμα «γυναίκα» από τους αρχαίους χρόνους ήταν ένα αμφιλεγόμενο θέμα που δημιουργούσε αντιπαραθέσεις, στο βιβλίο αυτό ασχολούμαστε με όλες τις περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Βίβλο και δίνονται απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα που απασχολούν κάθε εκζητητή των αληθειών της Αγίας Γραφής.

❖ Στο βιβλίο αυτό, δίνονται απαντήσεις σε θέματα, όπως είναι:

- Μπορεί μια γυναίκα να κηρύττει, να προσεύχεται ή να προφητεύει;
- Ποιες είναι οι διακονίες και οι υπευθυνότητές της μέσα στην εκκλησία;
- Ποια είναι η πνευματική της εξουσία, που της δόθηκε από τον Θεό;
- Ποια ενδυμασία αρμόζει στη γυναίκα, που επαγγέλλεται θεοσέβεια;
- Μπορεί μια χωρισμένη να παντρευτεί ξανά;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για τις γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις;
- Ποιος ο ρόλος της γυναίκας σαν σύζυγος και σαν μητέρα
- Και πολλές άλλες απαντήσεις θα βρείτε στο βιβλίο «σταθμό για τη γυναίκα»

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ 12°
**«Το άγιο Πνεύμα υπήρχε και στην
περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης»**

«Το άγιο Πνεύμα υπήρχε και στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, το λάμβαναν οι πιστοί ΧΩΡΙΣ να μιλούν ξένες γλώσσες και αυτό αναφέρεται σε πολλές περιπτώσεις μέσα στην Παλαιά Διαθήκη, όπως στις παρακάτω:

- *"Και το Πνεύμα του Κυρίου ΠΕΡΙΕΧΥΘΗ επί τον Γεδεών"* (Κριτές 5'/6:34).
- *"Τότε ΕΠΗΛΘΕΝ επί τον Ιεφθάε Πνεύμα Κυρίου"* (Κριτές 1Α/11:29).
- *"Και ΕΠΗΛΘΕΝ επ' αυτόν (τον Σαμψών) το Πνεύμα του Κυρίου"* (Κριτές 1Δ/14:6).
- *"Και ΕΠΗΛΘΕ Πνεύμα Κυρίου επί τον Δαβιδ"* (Α΄ Σαμουήλ 1ς'/16:13)».

Με το θέμα αυτό έχουμε ασχοληθεί με λεπτομέρειες στο «Κεφάλαιο ΤΡΙΤΟ», αλλά και στο επόμενο «Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ» και έχει καλυφθεί πλήρως. Επειδή όμως, είναι ένα επιχείρημα όσων υποστηρίζουν ότι δεν είναι απαραίτητο να μιλήσουμε με ξένες γλώσσες όταν λάβουμε το άγιο Πνεύμα, θα κάνουμε μια γενική **ανασκόπηση** του όλου θέματος, προσθέτοντας και μερικές ακόμα απαραίτητες παρατηρήσεις.

Το άγιο Πνεύμα του Θεού πράγματι υπήρχε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά η ενέργεια του Πνεύματος του Θεού επάνω στον κεχρισμένο του Θεού δεν ήταν μόνιμη, αλλά **παροδική** (προσωρινή). Όταν τελείωνε η ενέργεια του Πνεύματος, όταν δηλαδή εκπληρωνόταν ο σκοπός για τον οποίο είχε χρισθεί ο **προφήτης**, τότε το Πνεύμα του Κυρίου αποχωρούσε απ' αυτόν.

Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, ή στην "περίοδο του Νόμου", όπως την γνωρίζουν πολλοί, δεν υπήρχε η μόνιμη εσωτερική κατοίκηση του Πνεύματος του Θεού μέσα στον άνθρωπο, όπως γίνεται σήμερα από την Πεντηκοστή και μετά, γιατί ακόμα ο Θεός δεν είχε γεννήσει τον Ιησού, που θα ήταν το εξιλαστήριο

μέσον της αμαρτίας και εφόσον η αμαρτία δεν είχε συγχωρεθεί, ο άγιος Θεός δεν μπορούσε να κατοικεί μόνιμα μέσα στον αμαρτωλό άνθρωπο. Έπρεπε να υπάρχει το σκέπαστρο (ο ιλασμός, το κάλυμμα) της αμαρτίας.

Αυτό όμως συνέβηκε στη νέα "οικονομία της Χάρης", στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, την οποία εγκαινίασε ο Ιησούς Χριστός με τη σταυρική Του θυσία στον Γολγοθά, όπου πήρε επάνω Του τις αμαρτίες όλου του κόσμου και πλήρωσε Αυτός τα λύτρα των αμαρτιών και ο Θεός δέχτηκε τη θυσία του Υιού Του.

Για να καταλάβουμε τη διαφορά του ενός Πνεύματος (της Παλαιάς Διαθήκης) και του άλλου Πνεύματος (της Καινής Διαθήκης) και για να καταδείξουμε ότι δεν έχει κανένα Βιβλικό στήριγμα ο ισχυρισμός όλων αυτών που δέχονται ότι το άγιο Πνεύμα της Καινής Διαθήκης (το Πνεύμα της επαγγελίας του Πατρός) υπήρχε και στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, θα επαναλάβουμε και θα προσέξουμε ιδιαίτερα τα λόγια του Ιησού: **«Εάν τις διψά, ας έρχηται προς Εμέ και ας πίνη. Όστις πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού...»** (Ιωάννης Ζ/7:37-38).

Απλά και κατανοητά λόγια του Ιησού, ότι από την κοιλιά εκείνου που πιστεύει σ' Αυτόν, θα αρχίσουν να ρέουν όχι μικρά ρυάκια νερού, όχι λίγα νερά, αλλά θα ρέουν ποταμοί ΖΩΝΤΑΝΟΥ ΝΕΡΟΥ, θα ρέουν ποταμοί ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ. Ο ίδιος ο Ιησούς μιλούσε για το Πνεύμα της επαγγελίας που επρόκειτο να λάβουν οι πιστοί και για επιβεβαίωση αυτού ο θεόπνευστος συγγραφέας Ιωάννης το διευκρινίζει με σαφήνεια στο αμέσως επόμενο εδάφιο: **«...Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον ΕΜΕΛΛΟΝ να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες εις Αυτόν διότι δεν ήτο έτι δεδομένον Πνεύμα άγιον, επειδή ο Ιησούς έτι δεν εδοξάσθη»** (Ιωάννης Ζ/7:39).

Το λέγει καθαρά "έμελλον", δηλαδή δεν είχαν πάρει ακόμα το Πνεύμα, αλλά επρόκειτο να το πάρουν, γιατί ακόμα δεν είχε δοθεί το Πνεύμα της υπόσχεσης του Πατέρα, επειδή το έργο της θυσίας του Ιησού **δεν είχε ακόμα τελειώσει** και δεν είχε δοξασθεί. Αυτή ήταν η διαφορά ανάμεσα στις δύο περιόδους, πριν και

μετά Χριστό. Υπήρχε το άγιο Πνεύμα στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, **αλλά ΔΕΝ ΗΤΑΝ το Πνεύμα της υπόσχεσης της Καινής Διαθήκης**, το οποίο ο Θεός είχε μέσα στο σχέδιό Του για να δώσει στον άνθρωπο.

Για να μην γίνει παρανόηση και παρερμηνεία για όσους δεν έχουν αποκαλυπτικό λόγο, το ίδιο Πνεύμα ήταν και στις δύο περιόδους (Παλαιάς και Καινής Διαθήκης), γιατί δεν υπάρχουν "πολλά Πνεύματα", αλλά υπάρχει μόνο "ένα Πνεύμα" που είναι του Πατέρα. Ο Θεός είναι Πνεύμα (βλ. Ιωάννης Δ/4:23-24, Ησαΐας ΜΗ/48:16, Ιωήλ Β/2:28, κλπ) και από το Πνεύμα Του εξέχεε, **τόσο** στους πιστούς της Παλαιάς Διαθήκης, **όσο** και στους πιστούς της Καινής Διαθήκης, με μόνη μεγάλη διαφορά το γεγονός ότι στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης **δεν ήταν ο παράκλητος** (ο μεσίτης), γιατί τον ρόλο της μεσιτείας τον είχαν οι ιερείς που θυσίαζαν ζώα για να καλύψουν την αμαρτία του ανθρώπου, που ήταν τύπος της μοναδικής ("άπαξ") μελλοντικής θυσίας του Ιησού.

Σε κανένα σημείο της Παλαιάς Διαθήκης δεν βλέπουμε το Πνεύμα του Θεού να έχει τον χαρακτηρισμό «**παράκλητος**», αυτό το συναντούμε μόνο στην Καινή Διαθήκη. Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του: *«Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει άλλον ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ, διά να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα»* (Ιωάννης ΙΔ/14:16). Γνωρίζουμε, πως ο Ιησούς ήρθε στους μαθητές ΤΟΤΕ, που έλεγε τα λόγια αυτά και πως έρχεται σε μας ΣΗΜΕΡΑ, δεν έρχεται πλέον με ανθρώπινο σχήμα (σαν άνδρας από τη Ναζαρέτ), δεσμευμένος από τον χρόνο, χώρο και σχήμα, έρχεται ως "Πνεύμα ζωοποιούν" (Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:45), έρχεται ως "παράκλητος-μεσίτης": *«...Και εάν τις αμαρτήση, έχομεν ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΝ προς τον Πατέρα, τον ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ τον δίκαιον· και αυτός είναι ΙΛΑΣΜΟΣ των αμαρτιών ημών»* (Α΄ Ιωάννου Β/2:1-2).

Ήταν το Πνεύμα του Θεού που ερχόταν επάνω στους προφήτες και στους πιστούς της Παλαιάς Διαθήκης, αλλά δεν υπήρχε η **καινούρια σχέση** με τον Θεό που έχει ο πιστός στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Απόδειξη αυτού είναι τα λόγια του ίδιου του Ιησού, ο οποίος μιλούσε ότι "επρόκειτο να έρθει το άγιο

Πνεύμα" και αυτό σημαίνει ότι η ενέργεια και η επίσκεψη του Πνεύματος του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη δεν ήταν η **ΙΔΙΑ**, αλλά ήταν κάτι το **ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ** στην περίοδο της Καινής Διαθήκης.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ 12°

Στο επιχείρημα ότι «*το άγιο Πνεύμα υπήρχε και στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης*» θεωρείται αυθαίρετο, καθόσον υπάρχει η μαρτυρία του Λόγου του Θεού ότι στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης «*δεν ήτο ακόμα δεδομένο Πνεύμα άγιον, επειδή ο Ιησούς ακόμα δεν εδοξάσθη*» (Ιωάννης Ζ/7:39).

Ο Θεός είναι Πνεύμα και το Πνεύμα Του ερχόταν επάνω στους προφήτες της Παλαιάς Διαθήκης και όταν εκπλήρωναν την αποστολή τους έφευγε. Δεν υπήρχε δηλαδή η **μόνιμη κατοίκηση του Πνεύματος** μέσα στον πιστό, γιατί η αμαρτία του ανθρώπου δεν μπορούσε να σκεπαστεί με τις θυσίες των ζώων, καθόσον «*είναι αδύνατον αίμα τάρων και τράγων να αφαιρεί αμαρτίας*» (Εβραίους Ι'/10:4).

Στην περίοδο της Καινής Διαθήκης ο Ιησούς με τη σταυρική Του θυσία πλήρωσε το τίμημα της αμαρτίας με το δικό Του αίμα και όχι με το αίμα των ζώων και έτσι **σκεπάστηκε η αμαρτία**. Τώρα πλέον μπορεί ο Θεός να έρχεται και να στήνει τη σκηνή Του μέσα στον πιστό και το σώμα του πιστού να γίνεται ο ναός του Πνεύματος του Θεού (Α' Κορινθίους ς'/6:19, κλπ).

Αυτό είναι το Πνεύμα της επαγγελίας που υποσχέθηκε ο Θεός (βλ. Ιωήλ Β/2:28-29, Ησαΐας ΜΔ/44:3, Ιεζεκιήλ ΙΑ/11:19-20, κλπ). Ο Ιησούς Χριστός, λίγο πριν αναληφθεί στον ουρανό, είπε στους μαθητές Του «*ιδού, Εγώ αποστέλλω την ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ Μου εφ' υμάς*» (Λουκάς ΚΔ/24:49). Ο Θεός εκπλήρωσε την υπόσχεσή Του την ημέρα της Πεντηκοστής όπου εξέχεε το Πνεύμα Του και από τότε αρχίζει μία νέα περίοδος για την εκκλησία Του, αρχίζει μια νέα σχέση του πιστού με τον Θεό.

Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΦΕΛΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΘΕΜΑ:

16 ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Α) Στο κεφάλαιο αυτό θα αναφερθούμε στα αποτελέσματα και στα οφέλη που υπάρχουν μέσα στη ζωή του πιστού, όταν αυτός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, καθώς και ποια είναι η ενέργεια του Πνεύματος μέσα του.

Πολλοί που γνωρίζουν επιφανειακά τον Λόγο του Θεού και δεν εφαρμόζουν τους ερμηνευτικούς Βιβλικούς κανόνες για την κατανόηση της Γραφής, πιστεύουν ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος είναι **μόνο** να μιλήσουν ξένες γλώσσες στην προσευχή, αλλά κάτι τέτοιο, ούτε διδάσκεται ρητά στην Αγία Γραφή, ούτε αφήνεται να υπονοηθεί ότι μπορεί να συμβαίνει. **Οι ξένες γλώσσες είναι το ΣΗΜΕΙΟ** ότι ο πιστός έλαβε το άγιο Πνεύμα, είναι το σημείο ότι ο Θεός παίρνει τη γλώσσα του και ομιλεί τα μυστήριά Του: *«Ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν· διότι ουδείς ακούει αυτόν, αλλά με το πνεύμα αυτού λαλεί μυστήρια»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:2).

Το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι μέρος της αρχικής διδασκαλίας του Χριστού προς έναν νέο πιστό, είναι ένα από τα **αρχικά στοιχεία** της πίστης (Εβραίους ς΄/6:1-2) και δεν είναι απλά και μόνο να ομιλεί με ξένες γλώσσες. Το θέμα είναι να έχουμε αποκάλυψη "όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, τι γίνεται μέσα στην καρδιά και γενικότερα τι γίνεται μέσα στη ζωή του".

Αυτό είναι κάτι που πολλοί πιστοί, ενώ έχουν την εμπειρία της Πεντηκοστής, το αγνοούν και δεν το λαμβάνουν σοβαρά υπόψη τους, ώστε να αφήσουν τον Κύριο να τους οδηγήσει «εις

πάσαν την αλήθειαν» και να έχουν μια συνεχή ανοδική πνευματική πορεία. Εάν δεν συμβεί αυτό, η ζωή τους θα είναι χωρίς τη δύναμη του αγίου Πνεύματος, θα είναι χωρίς ζωντανά νερά να αναβλύζουν από μέσα τους και έτσι το μόνο που θα κατορθώνουν είναι να *«λυπούν το άγιο Πνεύμα»* (Εφεσίους Δ/4:30) και να *«σβήνουν το άγιο Πνεύμα* (Α΄ Θεσσαλονικείς Ε/5:19).

(B) Τα οφέλη του πιστού από το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος είναι πολλά και **οι ενέργειες** του Πνεύματος του Θεού επάνω στον πιστό προσωπικά, αλλά και συνολικά στο σώμα της εκκλησίας είναι πολλές και διαφορετικές. Θα αναφέρουμε μέσα από τον Λόγο του Θεού τις **16** πιο αντιπροσωπευτικές ενέργειες του Πνεύματος του Θεού, οι οποίες καλύπτουν σφαιρικά το όλο θέμα και τις οποίες μπορείτε να τις αυξήσετε αριθμητικά.

Διαβάστε και ξανά διαβάστε πολύ προσεκτικά όλα τα παρακάτω ε-
δάφια και μην τα προσπερνάτε, επειδή τα **γνωρίζετε**, είναι Λόγος Θεού:

(01) **Δίνει στον πιστό "Δ Υ Ν Α Μ Η"**

- *«Ουχί διά δυνάμεως ουδέ διά ισχύος αλλά διά του Πνεύματός μου, λέγει ο Κύριος των δυνάμεων»* (Ζαχαρίας Δ/4:6).
- *«Και ιδού, εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ' υμάς· σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ εωσού ενδύθητε δυνάμιν εξ ύψους»* (Λουκάς ΚΔ/24:49 -βλ. Πράξεις Α/1:8).

(02) **Δίνει στον πιστό "Χ Α Ρ Ι Σ Μ Α Τ Α"**

- *«Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους, προς την τελειοποίησιν των αγίων, διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώματος του Χριστού...»* (Εφεσίους Δ/4:11-12).
- *Βλέπε: Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:1-11 και 27-31.*

(03) **Δίνει στον πιστό "Ν Ι Κ Η" & "Α Ι Ω Ν Ι Α Ζ Ω Η"**

- *«Σεις εκ του Θεού είσθε, τεκνία, και ενικήσατε αυτούς, διότι μεγαλύτερος είναι εκείνος όστις είναι εν υμίν παρά όστις είναι εν τω κόσμω»* (Α΄ Ιωάννου Δ/4:4).
- *Βλέπε: Ρωμαίους Η/8:11-16.*

(04) **Δίνει στον πιστό "Κ Α Ρ Π Ο"**

- «Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια κατά των τοιούτων δεν υπάρχει νόμος» (Γαλάτες Ε/5:22-23).

(05) **Δίνει στον πιστό δύναμη ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ**

- «...Αλλά θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθῃ το ἅγιον Πνεῦμα ἐφ' υμᾶς, καὶ θέλετε εἰσθαι εἰς Ἐμὲ μάρτυρες καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρεία καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξεις Α/1:8).
- Βλέπε: Πράξεις Β/2:36, Γ/3:13-15, Λουκᾶς ΙΒ/12:11-12.

(06) **Δίνει στον πιστό δύναμη ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ-ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ**

- «Μετά δε τὴν δέησιν αὐτῶν ἐσείσθη ὁ τόπος ὅπου ἦσαν συνηγμένοι, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου καὶ ἐλάλουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μετὰ παρρησίας» (Πράξεις Δ/4:31).

(07) **Χρίει και υποδεικνύει ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ**

- «Καὶ ἐνῶ ὑπηρετοῦν εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐνήστευον, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· **Χωρίσατε εἰς Ἐμὲ τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον διὰ τὸ ἔργον, εἰς τὸ ὁποῖον προσεκάλεσα αὐτοὺς. Τότε ἀφῶ ἐνήστευσαν καὶ προσευχήθησαν καὶ ἐπέθεσαν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς, ἀπέστειλαν**» (Πράξεις ΙΓ/13:2-3).

(08) **Βοηθεῖ "...δι' αναστεναγμών αλαλήτων" πως να προσευχόμεσθε**

- «Ὡσαύτως δε καὶ τὸ Πνεῦμα συμβοηθεῖ εἰς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν· ἐπειδὴ τὸ τι νὰ προσευχηθῶμεν ὡς πρέπει δὲν ἐξεύρομεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ἰκετεύει ὑπὲρ ἡμῶν διὰ στεναγμῶν αλαλήτων· ὁ δε ἐρευνῶν τὰς καρδίας ἐξεύρει τι εἶναι τὸ φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἰκετεύει ὑπὲρ τῶν ἁγίων» (Πράξεις ΙΓ/13:2-3).

(09) **Αποκαλύπτει τα κρυφά των ανθρώπων**

- «Εἶπε δε ὁ Πέτρος· **Ανανία, διὰ τι ἐγέμισεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, ὥστε νὰ ψευσθῆς εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ νὰ κρατήσης ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ ἀγροῦ; Ἐνῶ ἔμενε, δὲν ἦτο σου; καὶ ἀφῶ ἐπωλήθη, δὲν ἦτο ἐν τῇ ἐξουσίᾳ σου; Διὰ τι ἔβαλες ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; Δὲν ἐψεύσθης εἰς ἀνθρώπους, ἀλλ' εἰς τὸν Θεόν...**» (Πράξεις Ε/5:3-4).

- (10) **Σφραγίζει τον πιστό για την ημέρα της απολύτρωσης**
- «*Μη λυπείτε το Πνεύμα το άγιον του Θεού με το οποίον εσφραγισθητε διά την ημέραν της απολυτρώσεως*» (Εφεσίους Δ/4:30).
 - «*Όστις (Θεός) και εσφράγισεν ημάς και έδωκε τον αρραβώνα του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών*» (Β΄ Κορινθίους Α/1:22).
 - «*Εκείνος δε, όστις έπλασεν ημάς δι' αυτό τούτο, είναι ο Θεός, όστις και έδωκεν εις ημάς τον αρραβώνα του Πνεύματος...*» (Β΄ Κορινθίους Ε/5:5).
- (11) **Το Πνεύμα λυπάται μέσα μας για τις πράξεις μας**
- «*Και μη λυπείτε το Πνεύμα το άγιον του Θεού, με το οποίον εσφραγισθητε διά την ημέραν της απολυτρώσεως*» (Εφεσίους Δ/4:30).
- (12) **Το Πνεύμα θα μας διδάξει τα πάντα**
- «*Ο δε παράκλητος, το Πνεύμα το άγιον, το οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς*» (Ιωάννης ΙΔ/14:26).
- (13) **Το Πνεύμα μαρτυρεί για τον Χριστό**
- «*Όταν όμως έλθη ο παράκλητος, τον οποίον Εγώ θέλω πέμψει προς εσάς παρά του Πατρός, το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον εκπορεύεται παρά του Πατρός, εκείνος θέλει μαρτυρήσει περί Εμού*» (Ιωάννης ΙΕ/15:26).
- (14) **Το Πνεύμα θα ελέγξει τον κόσμο**
- «*...Και ελθών εκείνος θέλει ελέγξει τον κόσμον περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως*» (Ιωάννης Ις΄/16:8).
- (15) **Το Πνεύμα ερευνά τα πάντα**
- «*Εις ημάς δε ο Θεός απεκάλυπεν αυτά διά του Πνεύματος αυτού· επειδή το Πνεύμα ερευνά τα πάντα και τα βάθη του Θεού*» (Α΄ Κορινθίους Β/2:10).
- (16) **Το Πνεύμα δίνεται στους πειθαρχούντας στον Θεό**
- «*...Και ημείς είμεθα μάρτυρες αυτού περί των λόγων τούτων, και το Πνεύμα δε το άγιον, το οποίον έδωκεν ο Θεός εις τους πειθαρχούντας εις αυτόν*» (Πράξεις Ε/5:32).

Το Πνεύμα του Κυρίου δεν πρέπει να το σβήνουμε, αλλά να καίει συνέχεια μέσα μας, γιατί όταν είναι πάντα ζέον μέσα μας, τότε μας ανανεώνει πνευματικά και μας ζωοποιεί.

2. ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ΣΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

«...Και ημείς είμεθα μάρτυρες αυτού περί των λόγων τούτων, και το Πνεύμα δε το άγιον, το οποίον έδωκεν ο Θεός εις τους πειθαρχούντας εις αυτόν» (Πράξεις Ε/5:32). Οι λόγοι αυτοί είναι μια απλή αλήθεια, ο Θεός δίνει το άγιο Πνεύμα Του σ' αυτούς που πειθαρχούν στον Λόγο Του, σ' αυτούς που υπακούν στο θέλημά Του και που Τον ευαρεστούν με την άγια και καθαρή ζωή τους.

Για να ευαρεστήσει ο πιστός τον Θεό, θα πρέπει να ενεργεί πάντοτε με πίστη. Η Αγία Γραφή μας λέγει ότι *«χωρίς πίστεως είναι αδύνατον να ευαρεστήσει κάποιος τον Θεό»* (Εβραίους ΙΑ/11:6) και *«...και παν ό,τι δεν γίνεται εκ πίστεως, είναι αμαρτία»* (Ρωμαίους ΙΔ/14:23). Αυτό σημαίνει πως όταν ο Διάβολος κατορθώσει να κάνει τον πιστό να μην πιστεύει ότι το "λαλείν γλώσσας" είναι το σημείο του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα, που να μην πιστεύει ότι αυτό είναι μια ξεχωριστή εμπειρία που λαμβάνει χώρα μετά την αναγέννηση, **τότε ΔΕΝ ΠΕΙΘΑΡΧΕΙ** στον Λόγο του Θεού και ο δίκαιος Θεός δεν μπορεί να τον βαπτίσει με το Πνεύμα Του.

Η πειθαρχία στον Θεό προϋποθέτει υπακοή, γιατί όποιος λαμβάνει το άγιο Πνεύμα, αυτό το αισθάνεται ότι είναι απόλυτη ανάγκη στη ζωή του, γι' αυτό ταπεινώνεται ενώπιον του Θεού, συντρίβεται η καρδιά του και εκζητεί τη δύναμη του Θεού.

Εάν δεν πιστεύουμε στην επαγγελία του αγίου Πνεύματος, εάν δεν πιστεύουμε σ' αυτό που λέγει ο Λόγος του Θεού και θέλουμε να διαστρεβλώνουμε την αλήθεια και να την τοποθετούμε στα δικά μας μέτρα, **τότε ΑΠΕΙΘΟΥΜΕ** στον Κύριο και δεν πειθαρχούμε στον Λόγο Του και έτσι ο Κύριος δεν μπορεί να ενεργήσει και να μας βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του.

ΑΛΛΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ είναι ο Κύριος να έρθει μέσα στην καρδιά μας και **να μας αναγεννήσει**, καθαρίζοντας τον οίκο Του (το σώμα μας) και ΑΛΛΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ είναι να λάβουμε την επαγγελία

του Πνεύματος και να έρθει ο ίδιος ο Θεός **να κατοικήσει μέσα μας**, γεμίζοντας τον ήδη καθαρό οίκο με το Πνεύμα Του. Είναι δύο διαφορετικές εμπειρίες του πιστού, **που χρονικά απέχουν μεταξύ τους**. Και οι δύο είναι ενέργειες του Πνεύματος του Θεού, στην 1η ενέργεια ο πιστός καθαρίζεται από την αμαρτία και στην 2η ενέργεια γεμίζει - σφραγίζεται με το Πνεύμα του Θεού.

Το βασικό όφελος του πιστού από το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος είναι **η πειθαρχία στον Λόγο του Θεού**, η οποία είναι απαραίτητη για να μπορεί ο Κύριος να εκπληρώσει όλες τις υποσχέσεις Του μέσα μας, τόσο πριν από το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, όσο και μετά απ' αυτό. Πειθαρχώ σημαίνει υπακούω, σημαίνει συμμορφώνομαι σ' αυτό που θέλει ο Κύριος από εμάς, θέλει **να υπακούμε και να συμμορφωνόμαστε** με τις εντολές Του και τότε οι καταρράκτες των ευλογιών Του θα είναι μια ευλογημένη πραγματικότητα στη ζωή μας.

3. Ο ΠΙΣΤΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

A. Όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, τότε το σώμα του γίνεται ναός του Θεού, γίνεται ο πνευματικός οίκος μέσα στον οποίο αναπαύεται το Πνεύμα του Θεού. Για τη θαυμαστή αυτή αλήθεια έχουμε τη μαρτυρία της Αγίας Γραφής:

- 1) *«...Δεν εξεύρετε ότι είσθε ναός Θεού και το Πνεύμα του Θεού κατοικεί εν υμίν (μέσα σας); Εάν τις φθείρη τον ναόν του Θεού, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι ΑΓΙΟΣ, όστις είσθε σεις» (Α΄ Κορινθίους Γ/3:16-17).*

Εδώ, ο Λόγος του Θεού με πολύ απλό τρόπο αναφέρει ότι είμαστε ναός του Θεού, **ε π ε ι δ ή το Πνεύμα του Θεού, κατοικεί μέσα μας** και κάνει την διευκρίνιση ότι "ο ναός του Θεού είναι ΑΓΙΟΣ", γιατί ο Θεός είναι ΑΓΙΟΣ. Άρα ο πιστός που βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα του αγίου Θεού γίνεται μέρος της αγιότητας του Θεού, γι' αυτό πρέπει να τηρεί το σώμα του καθαρό.

- 2) *«...Ή δεν εξεύρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του αγίου Πνεύματος του εν υμίν (του κατοικούντος μέσα σας), το οποίον έχετε από Θεού, και δεν είσθε κύριοι εαυτών; Διότι ηγοράσθητε διά*

τιμής· δοξάσατε λοιπόν τον Θεόν διά του σώματός σας και διά του πνεύματός σας, τα οποία είναι του Θεού» (Α΄ Κορινθίους ς΄/6:19-20).

Εδώ η Γραφή αναφέρει το ίδιο γεγονός, μόνο που αντί για "ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ", λέγει ότι είμαστε "ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ", γιατί μέσα μας κατοικεί το ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, του ενός και μόνου Θεού που υπάρχει και είναι ο δημιουργός του σύμπαντος και ο πλάστης μας. Βλέπουμε ότι οι όροι "Θεός" και "άγιο Πνεύμα" ταυτίζονται, που σημαίνει ότι, είτε πούμε ότι είμαστε "ναός του ΘΕΟΥ", είτε πούμε ότι είμαστε "ναός του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ", είναι το ίδιο πράγμα, γιατί «ο Θεός είναι Πνεύμα», όπως το είπε και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός στη Σαμαρείτισσα γυναίκα (βλ. Ιωάννης Δ/4:23-24, Ιωήλ Β/2:28, Κριτές Γ/3:10, Ματθαίος Γ/3:16, κλπ). Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες παρακάτω, όταν θα εξετάσουμε το 5ο κατά σειρά εδάφιο (Εβραίους Γ/3:6, βλ. επόμενη σελίδα).

Διευκρινίζει ο Λόγος του Θεού, διά του αποστόλου Παύλου, ότι εφόσον μέσα μας κατοικεί ο Θεός και το σώμα μας είναι ναός του αγίου Πνεύματός Του, θα πρέπει να έχουμε επίγνωση **ότι πλέον δεν είμαστε κύριοι (αφεντικά) του σώματός μας**, γι' αυτό μας προτρέπει να δοξάζουμε τον Θεό και με το ΣΩΜΑ μας και με το ΠΝΕΥΜΑ μας, τα οποία ε ί ν α ι του Θεού.

3) «...*Τίνα δε συμβίβασιν (έχει) ο ναός του Θεού με τα είδωλα; Διότι σεις είσθε ναός Θεού ζώντος, καθώς είπεν ο Θεός ότι θέλω ΚΑΤΟΙΚΕΙ εν αυτοίς και ΠΕΡΙΠΑΤΕΙ, και θέλω είσθαι Θεός αυτών, και αυτοί θέλουσιν είσθαι λαός μου...*» (Β΄ Κορινθίους ς΄/6:16).

Ο Θεός κατοικεί μέσα μας διά του Πνεύματός Του και αυτό σημαίνει πως, όπου εμείς πηγαίνουμε, εκεί πηγαίνει και ο Θεός, **γιατί το σώμα μας είναι πλέον η κατοικία Του**. Όπου το ίχνος των ποδών μας πατεί, είναι άγιος τόπος, γιατί ο άγιος Θεός "κατοικεί" μέσα μας και περιπατεί" μαζί μας (Δευτερονόμιο ΙΑ/11:24).

4) «...*Εις τον οποίο (Ιησού) πάσα η οικοδομή συναρμολογούμενη αυξάνεται εις ναόν άγιον εν Κυρίω· εις τον οποίον και σεις*

συνοικοδομείσθε εις κατοικητήριον του Θεού διά του Πνεύματος» (Εφεσίους Β/2:21-22).

Το σώμα της εκκλησίας είναι μια πνευματική οικοδομή, που συναρμολογείται από αγίους, γι' αυτό λέγει "**ναόν άγιον εν Κυρίω**". Κάθε πιστός, όταν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, το σώμα του γίνεται **το κατοικητήριο του Θεού** διά του Πνεύματός Του. Συγκλονιστικό γεγονός! Εμείς που δεν είμαστε άξιοι, εμείς που γεννηθήκαμε με το σπέρμα της αμαρτίας και της αδικίας (βλ. Ρωμαίους Γ/3:10-23), τώρα ο Κύριος μας κάνει την ύψιστη τιμή να σκηνώσει μέσα μας, δηλαδή να στήσει τη σκηνή Του, να στήσει την κατοικία Του μέσα μας: *«Και ο λόγος σαρκ εγένετο και εσκήνωσεν εν ημίν και εθεασάμεθα την δόξαν Αυτού δόξαν ως μονογενοός παρά Πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας»* (Ιωάννης Α/1:14 - αρχαίο κείμενο). Ο Ιησούς "έστησε τη σκηνή Του" μέσα μας. Το κείμενο του Ν.Βάμβα έχει μεταφραστεί λάθος, γράφει *«...και κατώκησε μεταξύ ημών»*, δηλαδή ο Ιησούς κατοίκησε "μεταξύ μας" και όχι "μέσα μας".

"Εσκήνωσεν εν ημίν" (αρχαίο). Εδώ αναφέρεται για τον Ιησού, για τον Λόγο του Πατέρα που έγινε "σαρκ" και έστησε τη σκηνή Του μέσα μας, όπως ο Ιησούς το είχε προείπει στους μαθητές Του, όταν τους μιλούσε "διά παροιμιών", κάτι που τότε δεν μπορούσαν να το καταλάβουν, αλλά το κατάλαβαν όταν έλαβαν στη ζωή τους την εμπειρία της Πεντηκοστής: *«Εάν τις με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί και εν αυτό θέλομεν κατοικήσει»* (Ιωάννης ΙΔ/14:23). Εδώ χρησιμοποιεί πληθυντικό "θέλομεν", δηλαδή ο Πατέρας Θεός και ο Υιός θα στήσουν τη σκηνή Τους μέσα στον βαπτισμένο εν Πνεύματι πιστό, όπως θα δούμε και στη συνέχεια, εξετάζοντας το επόμενο εδάφιο.

5) **«...Ο δε Χριστός ως Υιός επί τον οίκον Αυτού, του οποίου ημείς είμεθα οίκος, εάν κρατήσωμεν μέχρι τέλους βεβαίαν την παρησίαν και το καύχημα της ελπίδος»** (Εβραίους Γ/3:6).

Εδώ ο Λόγος του Θεού μας δίνει μία διαφορετική αποκάλυψη της αλήθειας, ότι δηλαδή ο πιστός είναι "**οίκος του Χριστού**",

γεγονός το οποίο θίξαμε και στο προηγούμενο εδάφιο. Πως κατοικεί ο Υιός μέσα μας; Κατοικεί «ως Πνεύμα ζωοποιούν» (βλ. Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:45, Ιωάννης Ε/5:21, Β΄ Κορινθίους Γ/3:17, Πράξεις Γ/3:16, κλπ), κατοικεί **διά** του αγίου Πνεύματος του Πατέρα.

Ο αναστημένος και ένδοξος Ιησούς κάθεται **μέσα** στο θρόνο του Πατέρα: «*Ὅστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' Εμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, καθὼς και ἐγὼ ἐνίκησα και ἐκάθησα μετὰ του Πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αυτού*» (Αποκάλυψη Γ/3:21). Ο Ιησούς είναι το κατοικητήριο του Πατέρα, γι' αυτό στον ουρανό έχουμε ένα θρόνο για δύο πρόσωπα, είναι «ο θρόνος του **ΘΕΟΥ** και του **ΑΡΝΙΟΥ**» (Αποκάλυψη ΚΒ/22:3), είναι "ο Πατέρας μέσα στον Υιό".

Όλο το πλήρωμα του αγίου Πνεύματος του Θεού Πατέρα, κατοικεί μέσα στον Υιό Του, στον Ιησού και ο Ιησούς κατοικεί μέσα μας ΔΙΑ του Πνεύματος του Πατέρα, γι' αυτό ο Ιησούς είπτε στους μαθητές Του, πριν την Πεντηκοστή «*προς αυτόν θέλομεν ελθεί και εις αυτόν θέλομεν κατοικήσει*» (Ιωάννης ΙΔ/14:23).

Άρα, εάν χρησιμοποιήσουμε τις παρακάτω ορολογίες, εννοούμε το ίδιο ακριβώς πράγμα:

- «**ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ**» (Α΄ Κορινθίους Γ/3:16-17).
- «**ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**» (Α΄ Κορινθίους ζ΄/6:19-20).
- «**ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΖΩΝΤΟΣ ΘΕΟΥ**» (β΄ Κορινθίους ζ΄/6:16).
- «**ΚΑΤΟΙΚΗΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**» (Εφεσίους Β/2:21-22).
- «**ΟΙΚΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ**» (Εβραίους Γ/3:6).
- «**ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΔΙΑ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ**» (Α΄ Πέτρου Β/2:5).
- «**ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**» (Αποκάλυψη ΚΑ/21:3).

Με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος το σώμα του πιστού γίνεται το σπίτι του Θεού. Ο απόστολος Παύλος γράφει ότι αυτό ήταν το αποκεκρυμμένο μυστήριο από τους αιώνες και αυτό το μυστήριο είναι ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΕΣΑ ΜΑΣ: «*Το μυστήριον, το οποίον ήτο αποκεκρυμμένον από των αιώνων και από των γενεών, τώρα δε εφανερώθη εις τους αγίους αυτού, εις τους οποίους ηθέλησεν ο Θεός να φανερώση τις (είναι) ο πλούτος της δόξης του μυστηρίου τούτου εις*

τα έθνη, "ός έστιν Χριστός εν υμίν" (αρχαίο), η ελπίς της δόξης» (Κολοσσαείς Α/1:27). Στο κείμενο της μετάφρασης του Ν.Βάμβα γράφει "...όστις είναι ο Χριστός εις εσάς", αποδίδοντας λάθος τον όρο.

Ο ΥΙΟΣ, ο άνθρωπος Χριστός Ιησούς, που πέθανε και αναστήθηκε, κατοικεί μέσα μας διά του ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ του Θεού ΠΑΤΕΡΑ. Ο απόστολος Ιωάννης γράφει: «Πας ο αρνούμενος τον Υιόν ΔΕΝ ΕΧΕΙ ουδέ τον Πατέρα. Όστις ομολογεί τον Υιόν ΕΧΕΙ και τον Πατέρα» (Α΄ Ιωάννου Β/2:23).

- Όποιος έχει τον "Υιό", έχει και τον "Πατέρα".
- Όποιος έχει τον "Πατέρα", έχει και τον Υιό".

Όποιος έχει ΚΑΙ τον "Πατέρα" ΚΑΙ τον "Υιό", **τι έχει;** Έχει την "**κοινωνία του αγίου Πνεύματος του Θεού**" στη ζωή του, γι' αυτό ο Ιησούς είπε «θέλωμεν ελθεί και θέλωμεν κατοικήσει» (Ιωάννης ΙΔ/14:23). Όταν λέμε "Πνεύμα άγιον" εννοούμε «ο Πατήρ εν τω Υιώ» (Ιωάννης ΙΔ/14:13), γιατί ο Πατέρας ευδόκησε να κατοικήσει με όλο του πλήρωμα του Πνεύματός Του μέσα στον Υιό του (βλ. Κολοσσαείς Α/1:19 και Β/2:9). Όταν ο "Πατήρ εν τω Υιώ" κατοικήσουν μέσα στον πιστό με **το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος**, τότε το σώμα του πιστού γίνεται ο **ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** του ζώντος.

6) «...Και σεις, ως λίθοι ζώντες, **οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, διά να προσφέρητε πνευματικός θυσίας ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού**» (Α΄ Πέτρου Β/2:5).

Εδώ έχουμε μια ακόμα θαυμαστή αποκάλυψη του Λόγου του Θεού. Όλοι οι πιστοί, μέσα στους οποίους κατοικεί ο Θεός διά του Πνεύματός Του, είναι **ΛΙΘΟΙ ΖΩΝΤΕΣ**, είναι δηλαδή πνευματικές ζωντανές πέτρες και όλοι μαζί, αυτοί οι μικροί οίκοι του Θεού, **όταν συναρμολογηθούν**, σχηματίζουν τον μεγάλο πνευματικό οίκο του Θεού, την ένδοξη εκκλησία Του, κεφαλή της οποίας είναι ο αναστημένος Ιησούς.

Β. Όπως αναλυτικά έχουμε αναφέρει ο «Θεός είναι Πνεύμα» και μία από τις ιδιότητές Του είναι η πανταχού παρουσία Του, αλλά στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης η παρουσία Του δεν ήταν πάντοτε και παντού ορατή και αισθητή, παρά μόνο μέσα

στη **Σκηνή του Μαρτυρίου** εν μορφή νεφέλης, όταν ο λαός Ισραήλ ήταν περιπλανώμενος στην έρημο και αργότερα η παρουσία Του ήταν αισθητή μέσα στην **Κιβωτό της Διαθήκης**, που ήταν τοποθετημένη στα άγια των αγίων του ναού του Σολομώντα.

Δεν μπορούσε ο Θεός να κατοικήσει μόνιμα μέσα στις καρδιές των Ισραηλιτών, γιατί δεν είχε θυσιαστεί ακόμα ο Αμνός της θυσίας, ο Ιησούς Χριστός, για να μπορέσει έτσι ο άνθρωπος να ντυθεί τη δικαιοσύνη και την αγιότητα του Θεού και με αυτό τον τρόπο να πλησιάσει τον Θεό χωρίς εμπόδια. Ο Θεός όμως **έδωσε την υπόσχεσή Του** ότι θα εκχέει το Πνεύμα Του «επί πάσαν σάρκαν» και όταν ο Ιησούς Χριστός (το Αρνίον το εσφαγμένο, προ καταβολής κόσμου) θυσιάστηκε, πέθανε, αναστήθηκε και αναλήφθηκε, τότε ο Θεός **τήρησε την υπόσχεσή Του** και βλέπουμε να την εκπληρώνει την ημέρα της Πεντηκοστής.

Ο Θεός, μετά την ημέρα της Πεντηκοστής, δεν κατοικεί πλέον σε **ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΟΥΣ ΝΑΟΥΣ**, όπως συνέβαινε στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης (βλ. Πράξεις Ζ/7:48-49, ΙΖ/17:24, κλπ), αλλά κατοικεί μέσα σε **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥΣ ΝΑΟΥΣ**, που είναι τα πιστά παιδιά Του. Όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού, τότε το σώμα του γίνεται το κατοικητήριο του Θεού, γίνεται ο ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού.

Γ. Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ: Όταν ο Ιησούς δίδασκε τους μαθητές Του πως να προσεύχονται, τους έλεγε ποια είναι τα πρωτεύοντα θέματα που πρέπει να ζητούν στην προσευχή. Τους είπε να προσεύχονται με αυτόν τον τρόπο: «*Πάτερ ημών ο εν τοις ουρανοίς· αγιασθήτω το όνομά Σου· ελθέτω η βασιλεία Σου· γενηθήτω το θέλημά Σου...*» (Ματθαίος ζ'/6:9-10). Ο Ιησούς με τη φράση "ελθέτω η βασιλεία Σου" εννοούσε αυτό ακριβώς το γεγονός, να έρθει δηλαδή η βασιλεία του Θεού μέσα στις καρδιές των ανθρώπων. Πότε όμως ήρθε η βασιλεία του Θεού μέσα στον άνθρωπο και πιο είναι το σημείο ότι συνέβηκε αυτό;

Σε κάποια περίπτωση που ο Ιησούς μιλούσε στους μαθητές Του, τους είπε κάτι, που εκείνη τη στιγμή δεν είχαν την αποκάλυψη για να το εννοήσουν: «*Αληθώς, σας λέγω ότι είναι τινές*

(μερικοί) των εδώ ισταμένων, οίτινες (οι οποίοι) δεν θέλουσι γευθή θάνατον, **εωσού ιδωσι την ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** ελθούσαν **μετά δυνάμει**» (Μάρκος Θ/9:1). Τι εννοούσε εδώ ο Ιησούς; Με απλά λόγια, τους είπε ότι μερικοί απ' αυτούς που στέκονται εδώ και που τους βλέπετε, **δεν θα πεθάνουν**, εάν πρώτα δεν δουν τη βασιλεία του Θεού να έρχεται **με δύναμη**. Τους έλεγε ότι θα είναι μάρτυρες ενός μεγάλου και θαυμαστού γεγονότος.

Ο Ματθαίος που αναφέρεται στο ίδιο γεγονός, κάνει μια διαφοροποίηση, η οποία ερμηνεύει τι εννοούσε ο Ιησούς με τη φράση "βασιλεία του Θεού": *«Αληθώς σας λέγω, είναι τινές των εδώ ισταμένων, οίτινες (οι οποίοι) δεν θέλουσι γευθή θάνατον, εωσού ιδωσι τον ΥΙΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ* **ερχόμενον εν τη βασιλεία αυτού**» (Ματθαίος Ις'/16:28). Εδώ ο Λόγος του Θεού ταυτίζει τη βασιλεία του Θεού με τον ερχομό του Υιού του ανθρώπου. Τι εννοεί εδώ;

Γνωρίζουμε πως ΟΛΟΙ οι σύγχρονοι του Ιησού Χριστού έχουν πεθάνει και κανένας απ' αυτούς δεν ζει. Όμως ο Ιησούς το είπε πολύ καθαρά και με σαφήνεια ότι μερικοί απ' αυτούς δεν θα πεθάνουν εάν πρώτα δεν δουν να έρχεται **η βασιλεία του Θεού**, κατά τον Μάρκο, ή εάν δεν δουν **τον Υιό του ανθρώπου** να έρχεται μέσα στη βασιλεία Του, κατά τον Ματθαίο. Αυτό σημαίνει ότι η βασιλεία του Θεού, για την οποία μιλούσε ο Ιησούς, **ήρθε** κατά την πρώτη εκατονταετηρίδα, γιατί ο άνθρωπος δεν ζει πάω από ενενήντα ή εκατό χρόνια περίπου.

Πότε λοιπόν ήρθε η βασιλεία του Θεού μέσα στον άνθρωπο; Πότε ήρθε ο Υιός του ανθρώπου, ο αναστημένος Ιησούς μέσα στη βασιλεία Του; Μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων έχουμε την απάντηση:

«...Και ότε ήλθεν η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν εν τω αυτώ τόπω. Και εξαίφνης έγεινεν ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και εγέμισεν όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι· και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου, και ήρχισαν να λαλώσι ξένας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν

εις αυτούς να λαλώσιν» (Πράξεις Β/2:1-4).

Η βασιλεία του Θεού ήρθε στη Γη και πιο συγκεκριμένα ήρθε μέσα στις καρδιές των πιστών ανθρώπων την ημέρα της Πεντηκοστής. Όταν σε κάποια περίπτωση οι Φαρισαίοι ρώτησαν τον Ιησού πότε έρχεται η βασιλεία του Θεού, ο Ιησούς τους απάντησε ότι «*δεν έρχεται η βασιλεία του Θεού ούτως ώστε να παρατηρηται· ουδέ θέλουσιν ειπέ· Ιδού, εδώ (είναι), ή Ιδού εκεί· διότι ιδού, η βασιλεία του Θεού είναι εντός υμών*» (Λουκάς ΙΖ/17:20-21). Η βασιλεία του Θεού είναι μέσα μας ("εντός υμών"), είναι μια βασιλεία πνευματική και όχι ορατή. Όταν ο Πιλάτος ρώτησε τον Ιησού "εάν είναι ο βασιλιάς των Ιουδαίων", Αυτός απάντησε: «*Η βασιλεία η εμή ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ· εάν η βασιλεία η εμή ήτο εκ του κόσμου τούτου, οι υπηρέται μου ήθελον αγωνίζεσθαι, διά να μη παραδωθώ εις τους Ιουδαίους...*» (Ιωάννης ΙΗ/18:36).

Η βασιλεία του Ιησού είναι πνευματική, βασιλεύει Αυτός μέσα στις καρδιές μας και αυτό γίνεται με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, γι' αυτό ο Κύριος μας δίνει την εντολή: «*Αλλά ζητείτε πρώτον την βασιλείαν του Θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα θέλουσι σας προστεθή*» (Ματθαίος ζ'6:33).

Το πρώτο μήνυμα του Ιωάννη του Βαπτιστή ήταν «*Μετανοείτε· διότι επλησίασεν η βασιλεία των ουρανών*» (Ματθαίος Γ/3:2). Το ίδιο ήταν και το πρώτο μήνυμα του Ιησού: «*...Από τότε ήρχισεν ο Ιησούς νά κηρύττη καί νά λέγη· Μετανοείτε διότι επλησίασεν η βασιλεία των ουρανών*» (Ματθαίος Δ/4:17). Ο Ιησούς κατά την επίγεια διακονία Του συνέχιζε να το επαναλαμβάνει: «*Και περιήρχετο ο Ιησούς όλην την Γαλιλαίαν, διδάσκων εν ταίς συναγωγαίς αυτών και κηρύττων ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ και Θεραπειύων πάσαν νόσον και πάσαν ασθένειαν μεταξύ τού λαού*» (Ματθαίος Δ/4:23-24).

Για να εγκαθιδρυθεί όμως μία νέα βασιλεία, η βασιλεία του Θεού, έπρεπε πριν να πέσει μια άλλη βασιλεία, η βασιλεία του σκότους, η βασιλεία του άρχοντα του κόσμου τούτου, του Διαβόλου. Προϋπόθεση για να γίνει αυτό ήταν να γίνει μια μάχη μεταξύ των βασιλειών. Έγινε η μάχη αυτή, με επίκεντρο το έργο

της θυσίας του Ιησού επάνω στον Γολγοθά. Εκεί συντρίφθηκε η βασιλεία του σκότους, ο Ιησούς κατέστρεψε τα έργα του Διαβόλου και τον κατέστησε "άνεργο", τον άφησε χωρίς δουλειά. Εάν σήμερα ο Διάβολος έχει έργο, είναι γιατί εμείς του δίνουμε τόπο: *«Όστις πράττει την αμαρτίαν είναι εκ του Διαβόλου, διότι απ' αρχής ο Διάβολος αμαρτάνει. Διά τούτο εφανερώθη ο Υιός του Θεού, διά να καταστρέψη τα έργα του Διαβόλου...»* (Α΄ Ιωάννου Γ/3:8).

Γι' αυτή την βασιλεία μιλούσαν όλοι οι προφήτες του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη, ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός και αυτή η βασιλεία ήρθε με δύναμη την ημέρα της Πεντηκοστής. Τότε οι μαθητές τα κατάλαβαν όλα, γιατί όταν ο Ιησούς τους μιλούσε για το θαυμαστό αυτό γεγονός, τους μιλούσε "διά παροιμιών". Ο Ιησούς τους είχε πει: *«Ταύτα διά παροιμιών ελάλησα προς εσάς· αλλ' έρχεται ώρα, ότε δεν θέλω σας λαλήσει πλέον διά παροιμιών, αλλά παρηρησία θέλω σας αναγγείλει περί του Πατρός»* (Ιωάννης Ις΄/16:25). Τώρα είχαν προσωπική εμπειρία και οι ίδιοι ήταν μέρος της βασιλείας του Θεού.

Ο Πατέρας Θεός "ντύθηκε" τον αναστημένο και ένδοξο Ιησού, ντύθηκε τον μεσίτη και ο Ιησούς έγινε το κατοικητήριο του Πνεύματος του Θεού. Σήμερα κατοικεί μέσα στις καρδιές πιστών διά του αγίου Πνεύματος του Πατέρα. Γι' αυτό λέγει ο Ματθαίος *«εωσού ίδωσι τον Υιόν του ανθρώπου ΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εν τη βασιλεία αυτού»* (Ματθαίος Ις΄/16:28). Ο Θεός αφού τον ανάστησε, του έδωσε όλη τη δόξα Του και όλη την κυριότητα Του και **τον απέστειλε** την ημέρα της Πεντηκοστής ως "Πνεύμα ζωοποιούν" για να μας ευλογεί (βλ. Πράξεις Β/2:36, ΙΕ/15:45).

Αυτό το διακήρυξε ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, λέγοντας: *«Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστειλεν Αυτόν διά να σας ευλογή όταν επιστρέψετε έκαστος από των πονηριών υμών»* (Πράξεις Γ/3:26). Ο Θεός, αφού ανέστησε τον Ιησού, Τον απέστειλε. Έφυγε σωματικά και γύρισε πνευματικά την ημέρα της Πεντηκοστής και έστησε τη βασιλεία Του μέσα μας και έτσι το σώμα μας γίνεται ναός του Θεού του ζώντος. Ο Κύριος Ιησούς το προείπε *«...προς αυτόν θέ-*

λομεν ελθεί και εις αυτόν θέλομεν κατοικήσει», όπως θα δούμε και αμέσως παρακάτω στην 4η περίπτωση που εξετάζουμε.

4. ΜΟΝΙΜΗ ΚΑΤΟΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΠΙΣΤΟ

(1) Ο Ιησούς έδωσε μια υπόσχεση: «...Και ό,τι αν ζητήσητε εν τω ονόματί μου, (Εγώ) θέλω κάμει τούτο, διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ. Εάν ζητήσητέ τι εν τω ονόματί Μου, Εγώ θέλω κάμει αυτό...» (Ιωάννης ΙΔ/14:13-14). Υπόσχεται πως όποιος ζητήσει κάτι στο όνομά Του, θα το κάνει Αυτός και όχι κάποιος άλλος "ΕΓΩ θέλω κάμει αυτό". Γιατί θα το κάνει; Θα το κάνει «διά να δοξασθή ο Πατήρ εν τω Υιώ» και δοξάστηκε "ο Πατήρ εν τω Υιώ" την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν ήρθε το άγιο Πνεύμα επάνω στους 120 συγκεντρωμένους πιστούς στο ανώγειο, γιατί όταν λέμε "άγιο Πνεύμα", γνωρίζουμε ότι είναι ο Θεός Πατέρας εν Χριστώ Ιησού μέσα μας, όπως Αυτός το υποσχέθηκε.

Ο Ιησούς συνεχίζει και λέγει: «Εάν με αγαπάτε, τας εντολάς μου φυλάξατε. Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει "άλλον" παράκλητον, διά να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα» (Ιωάννης ΙΔ/14:15-16). Θα μας δώσει "άλλον παράκλητο" για να μένει μαζί σας στον αιώνα. Το ρήμα "μένω" σημαίνει "κατοικώ, διαμένω" (εξ' ού και **μονή /κατοικία**). Πότε το άγιο Πνεύμα του Θεού "μένει" (κατοικεί) μέσα μας; Αυτό γίνεται όταν ο Κύριος μας βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του.

Το εύλογο ερώτημα που έρχεται σε πολλούς και το οποίο έχουμε αναφέρει σε προηγούμενο κεφάλαιο, είναι: "Εάν κάποιος είναι αναγεννημένος και δεν έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, τότε ο Θεός δεν μένει μέσα του;" Όχι, ο Θεός δεν κατοικεί μόνιμα μέσα του, αλλά είναι ΜΑΖΙ ΤΟΥ, δηλαδή εργάζεται επάνω του στο έργο ανακαίνισης και καθαρισμού, τον βοηθά, τον στηρίζει, τον ενδυναμώνει, **αλλά ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ μέσα του** και αυτό το λέγει πολύ καθαρά ο ίδιος ο Ιησούς: «Εάν κάποιος (τις) με αγαπά, τον λόγον μου θέλει φυλάξει, και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και ΠΡΟΣ ΑΥΤΟΝ θέλομεν ελθεί και ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ θέλομεν κατοικήσει» (Ιωάννης ΙΔ/14:23).

(2) **ΘΕΛΟΜΕΝ ΕΛΘΕΙ και ΚΑΤΟΙΚΗΣΕΙ:** Ο Ιησούς με τα παραπάνω λόγια στο Ιωάννης ΙΔ/14:23 αναφέρεται σ' αυτούς που Τον αγαπούν, δεν μιλάει για όλους, λέγει «*εάν κάποιος ΜΕ αγαπά...*». Εάν αγαπάς τον Κύριο Ιησού με όλη την καρδιά σου και φυλάσσεις τις εντολές Του, τότε η υπόσχεση του Θεού για το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα **είναι και για σένα προσωπικά** γιατί αγαπάς τον Κύριο και πειθαρχείς στον Λόγο Του. Είναι αυτονόητο και πολύ φυσικό, εάν δεν είσαι αναγεννημένος πιστός, να μην πειθαρχείς και να μην φυλάσσεις τον Λόγο Του.

Συνεχίζει ο Ιησούς να λέγει σ' αυτούς που Τον αγαπούν, ποιο θα είναι το αποτέλεσμα αυτής της ευλογημένης σχέσης που έχουν μαζί Του. Αφού η αγάπη αυτή, είναι η γέφυρα που ενώνει τον πιστό με τον Θεό, τότε λέγει ο Ιησούς «*...και ο Πατήρ μου θέλει αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν θέλομεν ελθεί*». Ποιοι είναι οι "θέλομεν;" Εδώ μιλά ο Ιησούς Χριστός και χρησιμοποιεί πρώτο πληθυντικό αριθμό, που σημαίνει ότι αναφέρεται στον εαυτό Του και σε κάποιον άλλον.

"Θέλομεν ελθεί" είναι ο Θεός εν Χριστώ Ιησού, είναι ο Πατήρ εν τω Υιώ, είναι ο ένας και μόνος αληθινός Θεός που υπάρχει και που κατοικεί με όλο το πλήρωμά Του μέσα στον κεχρισμένο Του, τον αναστημένο άνθρωπο Ιησού.

"Θέλομεν ελθεί" είναι ο Θεός εν Χριστώ που θα έρθει μέσα μας και θα έρθει ως Πνεύμα άγιο, ως Πνεύμα ζωοποιούν: «*...Ούτως είναι και γεγραμμένον· Ο πρώτος άνθρωπος Αδάμ έγεινεν εις ψυχήν ζώσαν· ο έσχατος Αδάμ (ο Ιησούς) εις Πνεύμα ζωοποιούν*» (Α΄ Κορινθίους ΙΕ/15:45).

Θα έρθουν μέσα μας ο Πατήρ εν τω Υιώ και δεν θα έρθουν απλά, αλλά θα κατοικήσουν «*...και εις αυτόν θέλομεν κατοικήσει*». Το θεόπνευστο αρχαίο Ελληνικό κείμενο λέγει «*...και εν αυτό μονήν ποιήσωμεν*». Αναφέραμε ότι το ρήμα "μένω" σημαίνει "κατοικώ", άρα και "μονή" σημαίνει "κατοικία" (εξ' ου και **μοναστήρι**). Δοξάζουμε τον Κύριο Ιησού, επειδή η Καινή Διαθήκη γράφτηκε απευθείας στην Ελληνική γλώσσα και εμείς **σαν Έλληνες** έχουμε το ευλογημένο και ύψιστο προνόμιο να έχουμε τέλεια

γραμματική γνώση του νοήματος κάθε λέξης της Γραφής, κάτι που οι άλλοι λαοί, απανταχού της Γης, στερούνται, γι' αυτό και θα είμαστε αναπολόγητοι όταν μια ημέρα βρεθούμε σαν Έλληνες μπροστά στο βήμα του Χριστού.

Όταν ο Θεός μας βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του, γινόμαστε η ΜΟΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, γινόμαστε το κατοικητήριο του Πνεύματος του Θεού και δεν υπάρχει άλλο μεγαλύτερο πράγμα επάνω στη Γη και μεγαλύτερη δόξα από το γεγονός ότι ο Θεός μας έχει δώσει το Πνεύμα Του και έχει κατοικήσει μέσα μας. Ο Ιησούς λέγει ότι μας βαπτίζει εν Πνεύματι «...*διά να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα*» (Ιωάννης ΙΔ/14:16). Εάν δεν βαπτισθούμε με το Πνεύμα του Θεού, τότε ΔΕΝ έρχεται το Πνεύμα να κατοικήσει μέσα μας, το οποίο Πνεύμα θα κράζει «*Αββά, ο Πατήρ*» (Ρωμαίους Η/8:15) και ΔΕΝ γινόμαστε η μονή, το κατοικητήριο του ζώντος Θεού.

(3) Ο ΚΟΣΜΟΣ, ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ: Με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, κατοικεί μέσα μας το Πνεύμα του Θεού, «*το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να λάβη, διότι δεν βλέπει αυτό ουδέ γνωρίζει αυτό· σεις όμως γνωρίζετε αυτό...*» (Ιωάννης ΙΔ/14:17). Επειδή ο πιστός έχει μέσα του το Πνεύμα της αληθείας, έχει και διωγμούς στον κόσμο αυτό και έχει διωγμούς γιατί έρχεται σε αντίθεση με το πνεύμα που διοικεί τον κόσμο και το πνεύμα αυτό είναι το πνεύμα του ψεύδους και της απάτης, είναι το πνεύμα της αμαρτίας και του σκότους, έρχεται σε πόλεμο με τις δυνάμεις του άρχοντα και του θεού του κόσμου αυτού, τον Διάβολο (βλ. Ιωάννης ΙΒ/12:31, Β' Κορινθίους Δ/4:4, κλπ).

Όταν όμως ο άνθρωπος, που έχει μέσα του πνεύματα πονηρίας και είναι γεμάτος αμαρτία, πιστέψει στη λυτρωτική θυσία του Κυρίου Ιησού και Τον αναγνωρίσει σαν προσωπικό Του σωτήρα και Τον κάνει κυβερνήτη της καρδιάς του, τότε ελευθερώνεται από τα σκοτεινά πονηρά πνεύματα που τον κυβερνούσαν και ζητεί από τον Κύριο να τον γεμίσει με το δικό Του Πνεύμα.

Το "πνεύμα του κόσμου" και το "Πνεύμα του Θεού" δεν συμβιβάζονται, αλλά έρχονται σε αντίθεση και σύγκρουση μεταξύ τους, γι' αυτό και ο κάθε άνθρωπος θα πρέπει να πάρει μια στα-

θερή θέση και απόφαση στη ζωή του, που είναι, ή θα ακολουθήσει τον Κύριο Ιησού και θα παραδοθεί τελειώς σ' αυτόν, ή θα ακολουθήσει τον Διάβολο. Ενδιάμεσες καταστάσεις δεν υπάρχουν, δεν μπορεί να υπηρετεί ταυτόχρονα δύο κυρίους: «*Ουδείς δύναται δύο κυρίους να δουλεύη· ΔΙΟΤΙ ή τον ένα θέλει μισήσει και τον άλλον θέλει αγαπήσει, ή εις τον ένα θέλει προσκολληθή και τον άλλον θέλει καταφρονήσει*» (Ματθαίος ζ΄/6:24). Όποιος δουλεύει δύο κυρίους, δεν είναι αρμόδιος για τη βασιλεία του Θεού και ο Κύριος θα τον βγάλει έξω από το άγιο σώμα Του, δεν θέλει χλιαρούς στην πίστη, αλλά θέλει ολοκληρωτικά αφιερωμένους σ' Αυτόν: «*Επειδή είσαι χλιαρός και ούτε ψυχρός ούτε ζεστός, μέλλω να σε εξεμέσω εκ του στόματός μου*» (Αποκάλυψη Γ/3:16).

(4) ΣΕΙΣ, ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ: Συνεχίζει ο Ιησούς, λέγοντας: «*Το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να λάβη, διότι δεν βλέπει αυτό, ουδέ γνωρίζει αυτό· σεις όμως γνωρίζετε αυτό*» (Ιωάννης ΙΔ/14:17). Σαν αναγεννημένοι πιστοί, έχουμε αντιμετωπίσει πολλές φορές την άρνηση από τους ανθρώπους να δεχτούν το ευαγγέλιο της αγάπης του Ιησού, το θεωρούν ότι για τον 21ο αιώνα είναι κάτι το αναχρονιστικό, κάτι που είναι για τους αφελείς και τους οπισθοδρομικούς. Αυτό ακριβώς εννοούσε και ο Ιησούς όταν έλεγε ότι ο κόσμος δεν μπορεί να λάβει το άγιο Πνεύμα, γιατί «*δεν βλέπει αυτό, ουδέ γνωρίζει αυτό...*». Ο άνθρωπος εκουσίως κλείνει την καρδιά του στον Ιησού και έτσι ο Κύριος δεν μπορεί να ενεργήσει μέσα στη ζωή του και να τον λυτρώσει από την αμαρτία, δεν παραβιάζει τη θέλησή του.

Δεν μπορεί ο άνθρωπος να γνωρίσει τον Θεό, εάν πρώτα δεν μάθει να ακούει, εάν πρώτα δεν ανοίξει την καρδιά του στον Ιησού και να Τον εκζητήσει. Όποιος αγαπά πραγματικά τον Κύριο, τότε θα καθίσει και θα μάθει γι' Αυτόν και όταν το κάνει αυτό, τότε ο Κύριος θα έρθει και θα του αποκαλυφθεί.

Συνεχίζοντας ο Ιησούς, λέγει: «*...Σεις όμως γνωρίζετε αυτό, Διότι ΜΕΝΕΙ μεθ' υμών...*» (Ιωάννης ΙΔ/14:17). Ο Ιησούς μιλά στους μαθητές Του και δεν τους λέγει ότι "μένει εν υμίν", δηλαδή ότι "μένει μέσα σας", αλλά τους λέγει ότι "μένει μεθ' υμών", δη-

λαδή "μένει μαζί σας". Είναι δύο διαφορετικές καταστάσεις, ή το Πνεύμα του Θεού είναι **"μαζί μας"** (εφόσον έχουμε αναγεννηθεί), ή είναι **"μέσα μας"** (εφόσον έχουμε βαπτισθεί εν Πνεύματι).

Εδώ ο Ιησούς λέγει στους μαθητές ότι το Πνεύμα της αληθείας **είναι μαζί τους** ("μένει μεθ' υμών"), αυτό σημαίνει ότι οι μαθητές ήταν αναγεννημένοι. Οι μαθητές του Ιησού ήσαν υιοί του Ισραήλ και βρισκόντουσαν μέσα στις διαθήκες και στις επαγγελίες του Θεού, τα ονόματά τους είχαν γραφτεί στο **βιβλίο της ζωής**, γεγονός που μας το αποκαλύπτει πολύ καθαρά και ο Λόγος του Θεού, ότι δηλαδή και τα ονόματα των πιστών της Παλαιάς Διαθήκης είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο της ζωής και όχι ότι γράφονται τα ονόματα μόνο των αγίων της Καινής Διαθήκης, όπως πολλοί δέχονται λανθασμένα, κυρίως λόγω άγνοιας και αυτό θα το δούμε αμέσως παρακάτω.

Όταν Μωυσής ήταν επάνω στο όρος Σινά και έπαιρνε τις εντολές και τα διατάγματα από τον Θεό, κάτω ο λαός Ισραήλ είχε πέσει στην **ειδωλολατρεία**, έχοντας φτιάξει ένα χρυσό μοσχάρι, το οποίο λάτρευε και προσκυνούσε. Ο Μωυσής, μπροστά σ' αυτή την τρομερή ανομία του λαού του, ζητεί από τον Θεό να τους συγχωρήσει και εάν δεν το κάνει, τότε να εξαλείψει το όνομά του από το βιβλίο της ζωής: *«Δέομαι ούτος ο λαός ημάρτησεν αμαρτίαν μεγάλην και έκαμον εις εαυτούς θεούς χρυσούς· πλην τώρα, εάν συγχωρήσης την αμαρτίαν αυτών· ει δε μη, εξαλείψόν με, δέομαι, εκ της βίβλου σου, την οποίαν έγραψας»* (Έξοδος ΛΒ/32:31-32).

Οι μαθητές του Ιησού, πριν την σταυρική Του θυσία, ζούσαν στο καθεστώς του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Ο Ιησούς τους απέστειλε δύο - δύο για να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας Του και οι μαθητές σαν αναγεννημένοι πιστοί εξέβαλαν δαιμόνια και θεράπευσαν ασθενείς (βλ. Ματθαίος Ι'/10:1-14, Λουκάς Θ'/9:1-6, Μάρκος ς'/6:7-13). Όταν αργότερα επέστρεψαν και διηγήθηκαν γεμάτοι χαρά στον Ιησού τι είχε συμβεί, Αυτός τους είπε: *«Εις τούτο μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς· αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ονόματά σας εγράφησαν εν τοις ουρανοίς»* (Λουκάς Ι'/10:20). Οι μαθητές, πριν την Πεντηκοστή, ήταν αναγεν-

νημένοι και τα ονόματά τους είχαν γραφτεί στο βιβλίο της ζωής.

Ο Ιησούς είχε πει στους μαθητές Του «*τώρα σεις είσθε καθαροί διὰ τον ΛΟΓΟΝ τον οποίον ελάλησα προς εσάς*» (Λουκάς 1'/10:20). Οι μαθητές ήσαν καθαροί, ήσαν ελευθερωμένοι από τις πλάνες "διὰ του λόγου του Κυρίου" και είχαν τον Λόγο του Θεού ζωντανό μπροστά τους, είχαν τον Ιησού Χριστό, γιατί ο Ιησούς είναι ο Λόγος του Θεού (Ιωάννης Α/1:1), γι' αυτό και ο Ιησούς τους λέγει «*σεις όμως γνωρίζετε αυτό* (δηλ. το Πνεύμα της αληθείας, τον παράκλητο), *δ ι ό τ ι ΜΕΝΕΙ μεθ' υμών* (μαζί σας)...». Σε κάθε αναγεννημένο πιστό το Πνεύμα του Θεού **ΕΙΝΑΙ ΜΑΖΙ του**, αλλά δεν είναι **ΜΕΣΑ του**. Είναι μαζί του και κάνει έργο καθαρισμού του οίκου, ώστε ο οίκος (το σώμα) να καθαρισθεί και τότε να έρθει να κατοικήσει μέσα του ο άγιος Θεός (Β' Κορινθίους ζ'/6:16-18).

(5) ΚΑΙ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΑΣ: Συνοψίζοντας, ο Ιησούς λέγει στους μαθητές Του ότι, εάν Τον αγαπούν, θα πρέπει να φυλάξουν τις εντολές Του και αυτό είναι το δικό τους μέρος που πρέπει να κάνουν. Ο Ιησούς από τη δική Του μεριά, θα παρακαλέσει τον Πατέρα, αφού θα φύγει σωματικά και δεν θα Τον βλέπουν, να τους δώσει "άλλον" (διαφορετικό) παράκλητο, που είναι το "Πνεύμα της αληθείας". Εδώ είναι η θαυμαστή αποκάλυψη του Λόγου του Θεού, που αποτελείται από δύο μέρη:

- Στο 1ο μέρος, είναι **ο ΚΟΣΜΟΣ**, ο οποίος, εφόσον είναι μακριά από τον Θεό, χωρίς αναγέννηση, δεν μπορεί να πάρει το Πνεύμα της αληθείας, για τον απλό λόγο ότι δεν βλέπει, ούτε γνωρίζει αυτό: «*..Το Πνεύμα της αληθείας, το οποίον ο κόσμος δεν δύναται να λάβη, διότι δεν βλέπει αυτό ουδέ γνωρίζει αυτό...*»
- Στο 2ο μέρος είναι **οι ΜΑΘΗΤΕΣ**, οι οποίοι γνωρίζουν το Πνεύμα της αληθείας, το βλέπουν με τα φυσικά τους μάτια, γιατί το έχουν μπροστά τους στο πρόσωπο του Ιησού και μένει συνέχεια μαζί τους. Αυτό τους τονίζει ο Ιησούς, λέγοντας «*σεις όμως γνωρίζετε αυτό, διότι μένει μεθ' υμών...*»

Η αποκάλυψη των λόγων του Ιησού προς τους μαθητές Του δεν σταματά στο γεγονός ότι το Πνεύμα της αληθείας **τώρα**

μένει μαζί τους, αλλά προχωρεί ακόμα πιο βαθιά και τους λέγει ότι, ενώ τώρα είναι μαζί σας, **σε λίγο** «και εν υμίν θέλει είσθαι», σε λίγο θα είναι **και μέσα σας**. Συγκλονιστική αποκάλυψη! Αυτό συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, το Πνεύμα της αληθείας κατοίκησε μέσα τους και αυτή η εμπειρία είναι κάτι το τελείως διαφορετικό από την αναγέννηση. Πριν ο Ιησούς, ήταν σωματικά ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ, τώρα είναι πνευματικά ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ, γιατί ο Ιησούς είναι το Πνεύμα της αληθείας, Αυτός είναι «η οδός και η ΑΛΗΘΕΙΑ και η ζωή» (Ιωάννης ΙΔ/14:6) και διά του Ιησού έγινε «η χάρις και η ΑΛΗΘΕΙΑ» (Ιωάννης Α/1:17).

Για να καταλάβουμε ακόμα περισσότερο για ποιο Πνεύμα μιλούσε ο Ιησούς, όταν έλεγε ότι θα παρακαλέσει τον Πατέρα για να δώσει άλλον παράκλητο, που είναι το Πνεύμα της αληθείας, συνεχίζει και κάνει μία ακόμα θαυμαστή αποκάλυψη στους μαθητές Του, αλλά και σε όλο το σώμα της εκκλησίας Του μέσα στους αιώνες: «...Και εν υμίν θέλει είσθαι», ΔΕΝ ΘΕΛΩ σας αφήσει ορφανούς· έρχομαι προς εσάς» (Ιωάννης ΙΔ/14:18). Τους λέγει ο Ιησούς "έρχομαι προς εσάς για να μείνω μέσα σας".

Μέσα στον πιστό μένει ο Κύριος της δόξας, μένει ο Θεός Πατέρας εν Χριστώ Ιησού μέσα μας. Αυτό είναι το άγιο Πνεύμα και εμείς γινόμαστε η μονή, το κατοικητήριο του Θεού. Αυτό γίνεται με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, όπου το σώμα του πιστού γίνεται ο ναός του Θεού τους ζώντος. Ο Ιησούς, που είπε "έρχομαι προς εσάς" είναι μέσα μας ως Πνεύμα ζωοποιούν και την αλήθεια αυτή την κήρυξε ο απόστολος Πέτρος από την πρώτη στιγμή: «Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ διά να σας ευλογή όταν επιστρέψατε έκαστος από των πονηριών υμών» (Πράξεις Γ/3:26).

Ο Θεός Πατέρας, ο ένας και μόνος Θεός που υπάρχει, **αφού ανέστησε** τον Υιό Του, τον άνθρωπο Χριστό Ιησού, **κατοίκησε μέσα Του** διά του αγίου Πνεύματός Του, δίνοντάς Του όλη τη δόξα Του και όλη την κυριότητά Του (βλ. Πράξεις Β/2:36, Ε/5:31, κλπ) και μετά από αυτό Τον απέστειλε, γι' αυτό ο ίδιος ο Ιησούς είπε "ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΣΑΣ ΑΦΗΣΕΙ ΟΡΦΑΝΟΥΣ". Ο άνθρωπος μένει

ορφανός, όταν πεθάνει ο πατέρας και όχι ο γιος. Εδώ ο Ιησούς, ο Υιός του Θεού, μιλάει ως ο Πατέρας Θεός και λέγει στους μαθητές Του ότι δεν θα τους αφήσει ορφανούς. Όπως εξηγήσαμε, αυτό πράγματι συνέβηκε την ημέρα της Πεντηκοστής, όπου εκπληρώθηκαν τα λόγια του Ιησού *«θέλωμεν ελθεί και θέλωμεν κατοικήσει»*.

5. ΤΟ ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΠΟΥΤΡΩΣΗΣ

(Α) ΤΟ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ

Ο άνθρωπος **πίστεψε** στη λυτρωτική θυσία του Ιησού Χριστού επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, **ελευθερώθηκε** από τις αμαρτίες του και η καρδιά του που ήταν γεμάτη από ρυπαρότητα καθαρίστηκε (βλ. Ματθαίος 1Ε/15:19, Μάρκος Ζ/7:21, Γαλάτες Ε/5:19-21, κλπ), **ντύθηκε** τη δικαιοσύνη του Θεού, βγάζοντας το ρυπαρό ιμάτιο της αμαρτίας, **βαπτίσθηκε** με το άγιο Πνεύμα του Θεού και το σώμα του έγινε ο ναός του Πνεύματος του Θεού, έγινε το κατοικητήριο (η μονή) του Θεού. Όλα αυτά είναι μια ευλογημένη πορεία του κάθε πιστού, αλλά υπάρχει όμως ένα πρόβλημα, το οποίο εξακολουθεί να παραμένει.

Το πρόβλημα είναι ότι το σώμα του πιστού, έγινε μεν ναός του ζωντανού Θεού, **αλλά εξακολουθεί να είναι φθαρτό και να υπόκειται στην πτώση και στην αμαρτία**, όπως πολύ χαρακτηριστικά και με γλαφυρά χρώματα το περιγράφει ο Παύλος:

- *«14. Διότι εξεύρομεν ότι Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ· εγώ δε είμαι σαρκικός, πεπωλημένος υπό την αμαρτίαν. 15. Διότι εκείνο, το οποίον πράττω, δεν γνωρίζω· επειδή εκείνο το οποίον θέλω τούτο δεν πράττω, **αλλ' εκείνο το οποίον μισώ τούτο πράττω.....***

*20. Εάν δε εγώ πράττω εκείνο το οποίον δεν θέλω, δεν εργάζομαι αυτό πλέον εγώ, **αλλ' η αμαρτία η κατοικούσα εν εμοί.** 21. Ευρίσκω λοιπόν τον νόμον τούτον ότι, ενώ εγώ θέλω να πράττω το καλόν, **πάρεστιν** (βρίσκεται κοντά) εις εμέ το κακόν.....*

*22. διότι **ηδύνομαι** (ευχαριστιέμαι) **μεν εις τον νόμον του Θεού***

κατά τον εσωτερικόν άνθρωπον, 23. βλέπω όμως εν τοις μέλεσί μου (εις τα μέλη μου) άλλον νόμον αντιμαχόμενον εις τον νόμον του νοός μου, και αιχμαλωτίζοντά με εις τον νόμον της αμαρτίας, τον όντα εν τοις μέλεσί μου» (Ρωμαίους Ζ/7:14-23).

- *«...ΜΗΔΕ ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΤΕ τα μέλη σας όπλα αδικίας εις την αμαρτίαν, αλλά παραστήσατε εαυτούς εις τον Θεόν ως ζώντας εκ νεκρών, και τα μέλη σας όπλα δικαιοσύνης εις τον Θεόν. Διότι η αμαρτία δεν θέλει σας κυριεύσει· επειδή δεν είσθε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν»* (Ρωμαίους ζ'6:13-14).

Ο απόστολος Παύλος ήταν βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα και το σώμα του ήταν ναός του Πνεύματος του Θεού, αλλά εδώ μας κάνει μια αποκάλυψη ότι μέσα του γίνεται μια πάλη και υπάρχουν φορές που πράττει εκείνο το οποίο μισεί. Ενώ ευχαριστιέται ("ηδύνομαι") στο ΝΟΜΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, κατά τον εσωτερικό άνθρωπο, μέσα στα μέλη του υπάρχει ένας ΑΛΛΟΣ ΝΟΜΟΣ που τον αιχμαλωτίζει στο νόμο της αμαρτίας. Για να νικήσουμε από τη συνεχή αυτή μάχη, μας προτρέπει να μην παριστάνουμε τα μέλη του σώματός μας (που είναι ναός του Θεού), μέλη αδικίας στην αμαρτία, αλλά να τα παριστάνουμε όπλα δικαιοσύνης στον Θεό.

Άρα το ερώτημα είναι: "Πως, πότε και με ποιον τρόπο, θα ελευθερωθεί ο αναγεννημένος και βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα του Θεού από το σώμα του θανάτου τούτου;". Ο Λόγος του Θεού για το θέμα αυτό, μας αποκαλύπτει ότι ο Κύριος θα δώσει στους πιστούς, στο λαό Του, **σώματα ουράνια**, τα οποία θα είναι ένδοξα, άφθαρτα και πνευματικά.

Ο απόστολος Παύλος, γράφοντας προς τους αγίους της εκκλησίας της Κορίνθου, τονίζει πολύ παραστατικά τη διαφορά που θα έχουν τα ουράνια σώματα των πιστών (όχι των απίστων) από τα επίγεια - φθαρτά σώματα: *«...(Είναι) και σώματα επουράνια και σώματα επίγεια· πλην άλλη μεν η δόξα των επουρανίων, άλλη δε η (δόξα) των επιγείων. Άλλη δόξα είναι του ηλίου, και άλλη δόξα της σελήνης, και άλλη δόξα των αστέρων· διότι αστήρ διαφέρει αστέρος κατά την δόξαν»* (Α' Κορινθίους ΙΕ/15:40-41).

Αυτό που περιγράφει ο Παύλος, μπορούμε να το καταλά-

βουμε μέσα από το ίδιο τον Κύριου Ιησού, μέσα στον οποίο κατοικούσε σωματικά όλο το πλήρωμα της θεότητας του Πατέρα. **Άλλη δόξα** είχε ο Ιησούς, όταν ήταν εδώ στη Γη ως άνθρωπος με σώμα θνητό, το οποίο ήταν υποκείμενο στη φθορά του θανάτου και στην αμαρτία. **Άλλη δόξα** έχει τώρα Ιησούς μετά την ανάστασή Του, γιατί το αναστημένο σώμα Του είναι "πνευματικόν" και δεν είναι πλέον "ζωϊκόν", δηλαδή φθαρτό σώμα, που να πεθαίνει και πάλι όπως συνέβηκε με τον Λάζαρο, τον υιό της χήρας της Ναϊν, κλπ, οι οποίοι αναστήθηκαν με τα φθαρτά σώματά τους και πάλι πέθαναν. Γράφει ο απόστολος Παύλος:

- *«Ούτω και η ανάστασις των νεκρών.*
- *Σπείρεται εν φθορά, ανίσταται (ανασταίνεται) εν αφθαρσία·*
- *Σπείρεται εν ατιμία, ανίσταται εν δόξη·*
- *Σπείρεται εν ασθενεία, ανίσταται εν δυνάμει·*
- *Σπείρεται σώμα ζωϊκόν, ανίσταται σώμα πνευματικόν.*
- *Είναι σώμα ζωϊκόν, και είναι σώμα πνευματικόν».*

(Α' Κορινθίους ΙΕ/15:42-44)

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ότι το ουράνιο σώμα που θα πάρουν οι πιστοί, θα είναι "σύμμορφον με το σώμα της δόξας του Ιησού", θα είναι ΟΜΟΙΟ με το ένδοξο σώμα της ανάστασής Του, θα είναι "σύμμορφο" με αυτό, που σημαίνει ότι θα έχει την ίδια μορφή, θα έχει τα ίδια χαρακτηριστικά που είχε και το αναστημένο σώμα του Ιησού (γινόταν αόρατο και ορατό, περνούσε μέσα από τους τοίχους, δεν δεσμευόταν από την ύλη, κλπ).

- *«Διότι το πολίτευμα ημών είναι εν ουρανοίς, οπόθεν και προσμένομεν σωτήρα τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, όστις θέλει μετασχηματίσει το σώμα της ταπεινώσεως ημών, ώστε να γείνη σύμμορφον με το σώμα της δόξης αυτού κατά την ενέργειαν, διά της οποίας δύναται και να υποτάξη τα πάντα εις εαυτόν»* (Φιλιππησίους Γ/3:20-21).
- *«Διότι εάν εγείναμεν σύμφυτοι με αυτόν κατά την ομοιότητα του θανάτου αυτού, θέλομεν είσθαι και (κατά την ομοιότητα) της αναστάσεως, τούτο γινώσκοντες, ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθη, διά να καταργηθή το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μη ήμεθα πλέον δούλοι της αμαρτίας»* (Ρωμαίους ς'/6:5-6).

(B) ΑΡΠΑΓΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Το ερώτημα που ακολουθεί μετά από τα παραπάνω είναι: "Πότε θα συμβεί αυτό; Πότε τα σώματά μας θα γίνουν ένδοξα, όπως είναι το σώμα του αναστημένου Ιησού;" Ο Ιησούς μιλώντας στους μαθητές Του, για την επάνοδο Του, ανέφερε σημαντικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα και που θα συγκλονίσουν ολόκληρο τον πλανήτη Γη και τα γεγονότα αυτά θα είναι **σημάδια προειδοποίησης** του ένδοξου ερχομού Του (βλ. Λουκάς κεφ. ΚΑ/21 και ΙΖ/17, Ματθαίος κεφ. ΚΔ/24, Μάρκος κεφ. ΙΓ/13).

Ο Ιησούς είπε ότι: *«Όταν δε ταύτα αρχίσωσι να γίνονται, ανακύψατε και σηκώσατε τας κεφαλάς σας, διότι πλησιάζει η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ σας»* (Λουκάς ΚΑ/21:28). Για ποια «απολύτρωση» αναφέρεται εδώ Ιησούς; Αναφέρεται για την απολύτρωση του σώματος, το οποίο στενάζει κάτω από το βάρος της αμαρτίας και υπόκειται στη φθορά και στο θάνατο. Ο απόστολος Παύλος αναφέρει και μια ακόμα λεπτομέρεια, ότι όχι μόνο ο άνθρωπος υποφέρει, αλλά και η κτίση ολόκληρη *«συστενάζει και συναγωνιά έως του νυν»* (Ρωμαίους Η/8:22) και προσμένει και αυτή *«την φανέρωσιν των υιών του Θεού ...Επειδή η κτίσις υπετάχθη εις την ματαιότητα»* (βλ. Ρωμαίους Η/8:19-20). Και συνεχίζει ο Παύλος *«...Και ημείς αυτοί στενάζομεν εν εαυτοίς, ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΕΣ την υιοθεσίαν, την ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΗΜΩΝ»* (εδ. Η/8:24).

Μιλώντας ο Λόγος του Θεού για την «απολύτρωση του σώματος», αναφέρεται στην «αρπαγή της εκκλησίας», όπου **οι ΖΩΝΤΕΣ ΠΙΣΤΟΙ** θα αρπαχτούν στον ουρανό, αφού πρώτα τα επίγεια και θνητά σώματά τους μεταμορφωθούν «εν ριπή οφθαλμού» σε ουράνια και ένδοξα και **οι ΠΙΣΤΟΙ νεκροί** θα αναστηθούν, επίσης με ένδοξα και άφθαρτα σώμα και όλοι μαζί θα συναντήσουν τον Ιησού στον αέρα. **Έχουμε** την *ανάσταση των ΦΘΑΡΤΩΝ σωμάτων των αποθανόντων πιστών*, αυτών δηλαδή που τα σώματά τους φθάρηκαν μέσα στη γη. **Έχουμε** και τη *μεταμόρφωση των ΘΝΗΤΩΝ σωμάτων των ζώντων πιστών*, αυτών δηλαδή που τα σώματά τους δεν πρόλαβαν να φθαρούν με το φυσικό θάνατο, γι' αυτό ο Παύλος διευκρινίζει ότι το «φθαρτό» σώμα θα ντυθεί

την αφθαρσία και το «θνητό» σώμα θα ντυθεί την αθανασία. Τα παρακάτω εδάφια είναι αποκαλυπτικά για το συγκλονιστικό αυτό γεγονός:

(1) **Α΄ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΕ΄/15:51-53**

«Ιδού, μυστήριον λέγω προς εσάς, πάντες μεν, δεν θέλομεν κοιμηθή, πάντες όμως θέλομεν ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΘΗ εν μια στιγμή (αρχ.κείμενο «εν ατόμω»), εν ριπή οφθαλμού, εν τη εσχάτη σάλπιγγι, . . . διότι θέλει σαλπίζει, και ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ θέλουσιν αναστηθή άφθαρτοι και ΗΜΕΙΣ (οι ζώντες) θέλομεν μεταμορφωθή. Διότι πρέπει το φθαρτόν τούτο να ενδυθή αφθαρσίαν, και το θνητόν τούτο να ενδυθή αθανασίαν».

(2) **Α΄ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Δ΄/4:15-17**

«Διότι τούτο σας λέγομεν διά του λόγου του Κυρίου, ότι ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΖΩΝΤΕΣ, όσοι απομένομεν εις την παρουσίαν του Κυρίου, δεν θέλομεν προλάβει τους κοιμηθέντας,

. . . επειδή αυτός ο Κύριος θέλει καταβή απ' ουρανού με κέλευσμα, με φωνήν αρχαγγέλου, και με σάλπιγγα Θεού, και οι ΑΠΟΘΑΝΟΝΤΕΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ θέλουσιν αναστηθή πρώτον, έπειτα ΗΜΕΙΣ ΟΙ ΖΩΝΤΕΣ όσοι απομένομεν, θέλομεν αρπαχθή μετ' αυτών εν νεφέλαις εις απάντησιν του Κυρίου εις τον αέραν, και ούτω θέλομεν είσθαι πάντοτε μετά του Κυρίου...»

(3) **ΜΑΤΘΑΙΟΣ ΚΔ΄/24:31**

«Και θέλει αποστείλει τους αγγέλους Αυτού, και μετά σάλπιγγος μεγάλης, και θέλουσι ΣΥΝΑΞΕΙ τους εκλεκτούς Αυτού εκ των τεσσάρων ανέμων, απ' άκρων ουρανών έως άκρων αυτών».

Κάποια μέρα λοιπόν (ίσως είναι πολύ κοντά) πλήθος πιστών από όλα τα μέρη της Γης θα εξαφανιστούν την ίδια ακριβώς στιγμή. Είναι η ευλογημένη ημέρα που ο νυμφίος Ιησούς θα έρθει να παραλάβει την εκλεκτή Του νύμφη εκκλησία, για να είναι πάντοτε μαζί Του. Στη Γη κάτω η κατάσταση που θα δημιουργηθεί θα είναι τραγική, γιατί θα έχει αναλάβει τη διακυβέρνηση ο παγκόσμιος δικτάτορας, που είναι γνωστός ως Αντίχριστος.

Με την αρπαγή των πιστών καταργείται και ο τελευταίος ε-

χθρός του ανθρώπου, ο **θάνατος**. Οι άνθρωποι, των οποίων τα θνητά σώματα θα μεταμορφωθούν, δεν θα προλάβουν να γνωρίσουν τη φθορά του θανάτου. Την ημέρα εκείνη όλοι οι αρπαχθέντες άγιοι, με δυνατή φωνή που θα συγκλονίσει το σύμπαν ολόκληρο, θα φωνάξουν, ψάλλοντας την υπέροχη ωδή: *«Κατεπόθη ο θάνατος εν νίκη. Που (είναι) θάνατε, το κέντρον σου; Που (είναι) άδη η νίκη σου; Το δε κέντρον του θανάτου (είναι) η αμαρτία, και η δύναμις της αμαρτίας ο νόμος. Αλλά χάρις εις τον Θεόν, ο οποίος ΔΙΔΕΙ εις ημάς ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ, διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού»* (Α΄ Κορινθίους 15/54-56). Αυτή είναι η ενδοξότερη στιγμή του λαού του Θεού. Πέρασε από δοκιμασίες, θλίψεις, δεινά και ταραχή, χλευάστηκε και διώχτηκε, αλλά ήρθε τώρα η ώρα της συντριβής του Διαβόλου και της λαμπρής νίκης.

Στο ερώτημα λοιπόν "πως θα γίνει, πότε θα γίνει και με ποιον τρόπο θα γίνει να ελευθερωθεί ο πιστός από το σώμα της φθοράς και της αμαρτίας», η απάντηση είναι ότι αυτό θα συμβεί κατά την αρπαγή της εκκλησίας, όπου τα σώματα των πιστών (νεκρών και ζώντων) θα μετασχηματισθούν σε άφθαρτα και αθάνατα. Το μόνο που δεν έχει επιτραπεί να γνωρίζουμε επακριβώς είναι η χρονική εκπλήρωση της θαυμαστής αυτής υπόσχεσης του Κυρίου: *«...Περί της ημέρας εκείνης και της ώρας ΟΥΔΕΙΣ γινώσκει, ουδέ οι άγγελοι των ουρανών* {“ουδέ ο Υιός”, λέγει στο Μάρκος 13/32}, *εμὴ ὁ Πατήρ μου ἰσχύει»* (Ματθαίος ΚΔ/24:36).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το θαυμαστό γεγονός της αρπαγής της νύμφης εκκλησίας του Ιησού, ο ενδιαφερόμενος μπορεί να διαβάσει τα βιβλία των εκδόσεών μας με τίτλους: **«ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ»** (κωδικός 03) και **«ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ»** (κωδικός 28).

(Γ) Ο ΑΡΡΑΒΩΝΑΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ένα ερώτημα αγωνίας που θα μπορούσε να θέσει κάποιος είναι: "Υπάρχει κάποιο σημείο ότι ο πιστός θα μετέχει στην ένδοξη αρπαγή της εκκλησίας και δεν θα αποκλειστεί; Πως θα γνωρίζουμε ότι κάποιος θα είναι πράγματι μέσα στην αρπαγή;" Είναι βασικό για τον κάθε άνθρωπο να αναγνωρίσει ότι ενώπιον του Θεού είναι αμαρτωλός και ότι από μόνος του δεν μπορεί να σωθεί. Πρέπει να με-

τανοήσει ειλικρινά και να συντριβεί η καρδιά του μπροστά στο θρόνο της χάρις και της αγάπης του Θεού και να δεχτεί τον Ιησού Χριστό σαν προσωπικό του σωτήρα, έχοντας καλυφτεί με το πολύτιμο αίμα Του. Τότε, είναι πλέον ένα αναγεννημένο παιδί του Θεού και οι επαγγελίες Του είναι και γι' αυτόν. Μία από τις υποσχέσεις του Κυρίου είναι ότι θα έρθει να παραλάβει το λαό Του.

- Για να μετέχει λοιπόν της αρπαγής της εκκλησίας, αρκεί κάποιος να είναι αναγεννημένος, να είναι δηλαδή παιδί του Θεού, ή χρειάζεται συνεχής αγιασμός και υπακοή στο λόγο Του; Τι αναφέρει για το θέμα αυτό η Αγία Γραφή;

Υπάρχει ένα σημάδι που ο Θεός μας έχει δώσει, ώστε να έχουμε τη βεβαιότητα της αρπαγής μέσα μας και να μην μπορεί ο εχθρός της ψυχής να μας βάζει αμφιβολία, απιστία και απογοήτευση. Το σημείο αυτό ο Λόγος του Θεού το ονομάζει «*η σφραγίδα του αγίου Πνεύματος*» και είναι «**ο αρραβώνας**» της ένδοξης κληρονομιάς μας.

Ο Θεός έχει για όλα τα παιδιά Του μια πνευματική σφραγίδα με την οποία μας σφραγίζει για την ημέρα της απολύτρωσης του σώματός μας. Μας σφραγίζει με το άγιο Πνεύμα Του με το οποίο μας βαπτίζει. **ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ είναι ο αρραβώνας της νύμφης εκκλησίας με τον νυμφίο της Ιησού Χριστό.** Δεν μας σφραγίζει με το άγιο Πνεύμα Του επειδή γίναμε πνευματικά τέλειοι, ή επειδή το αξίζουμε, αλλά για να «**φερόμεθα προς την τελειότητα**», ώστε καθημερινά να έχουμε νίκη ενάντια των πονηρών δυνάμεων, να καθαρίζουμε τους εαυτούς μας από κάθε μόλυσμα σάρκας και πνεύματος και να διατηρούμε τη στολή μας λευκή και καθαρή, για να είμαστε εκκλησία ένδοξη, χωρίς πνευματικές κηλίδες ή ρυτίδες και όταν ο Ιησούς θα έρθει να την παραλάβει θα την παραστήσει στον εαυτό Του νύμφη αγνή.

Όπως ο Αντίχριστος θα σφραγίσει τους δικούς του με το χάραγμα του (βλ. Αποκάλυψη ΙΓ/13:18), ώστε να γνωρίζει ότι του ανήκουν, έτσι και ο Ιησούς Χριστός σφραγίζει με το Πνεύμα Του τους αγίους Του, δίνοντάς τους την υπόσχεση της κληρονομιάς τους. Το ότι το σφράγισμα (βάπτισμα) με το άγιο Πνεύμα είναι ά-

μεσα και στενά συνδεδεμένο με την αρπαγή της εκκλησίας, φαίνεται πολύ καθαρά μέσα στις επιστολές του απόστολου Παύλου. Έχουμε ήδη αναφερθεί σε προηγούμενα κεφάλαια για το θέμα αυτό, αλλά λόγω της μεγάλης και εξαιρετικής σημασίας που έχει για το αιώνιο μέλλον του πιστού, εδώ να αναφερθούμε με περισσότερες λεπτομέρειες:

(1) **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Α/1:13-14**

«...Εις τον οποίο (Ιησού) και σεις ελπίζατε, ακούσαντες τον λόγο της αλήθειας, το ευαγγέλιο της σωτηρίας σας, εις τον οποίο πιστεύσαντες ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗΤΕ ΜΕ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ, το οποίον (Πνεύμα) είναι ο αρραβών της κληρονομίας μας, μέχρι της ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ του αποκτηθέντα λαού (Αυτού) εις έπαινον της δόξας Αυτού».

Εδώ είναι σαφής και ρητή η σύνδεση του «σφραγίσματος» της εκκλησίας με το άγιο Πνεύμα και της «απολύτρωσης» της εκκλησίας. **ΣΦΡΑΓΙΣΜΑ και ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ**. Το σφράγισμα δεν θα είναι για πάντα, αλλά θα είναι **μέχρι** την ημέρα της απολύτρωσης, γιατί μετά δεν θα το χρειάζεται πλέον.

Ο Ιησούς Χριστός κληρονόμησε τα πάντα από τον Πατέρα και εμείς, σαν παιδιά Του Θεού, είμαστε συγκληρονόμοι του Υιού Του: *«Εάν δε τέκνα και κληρονόμοι, κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού, εάν συμπάσχωμεν, διά να γείνωμεν και συμμετοχοι της δόξης Αυτού»* (Ρωμαίους Η/8:17). Επίσης *«Όθεν δεν είσαι πλέον δούλος, αλλ' υιός, εάν δε υιός, και ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΘΕΟΥ διά του Χριστού»* (Γαλάτες Δ/4:7).

Ο Θεός για να επικυρώσει την κληρονομία Του, μας δίνει τον αρραβώνα Του, μας σφραγίζει με το άγιο Πνεύμα Του, που είναι το σημείο της υπόσχεσής Του για την απολύτρωση του σώματός μας. «**Αρραβώνας**» σημαίνει «**υπόσχεση**», σε ευρεία όμως έννοια σημαίνει και «**κατάρωμα ή προκαταβολή**». Για παράδειγμα, θέλει κάποιος να αγοράσει ένα σπίτι αξίας σαράντα χιλιάδων ευρώ, δίνει στον ιδιοκτήτη για προκαταβολή το ποσό των χιλίων ευρώ και έτσι αποκτά νομικά δικαιώματα επάνω στο σπίτι αυτό, όχι όμως πλήρη κυριαρχικά δικαιώματα, γιατί ακόμα δεν του ανή-

κει, γι' αυτό και δεν έχει το δικαίωμα να το μεταπωλήσει. Αργότερα όμως, όταν καταβάλει και το υπόλοιπο ποσό, τότε γίνεται κύριος του σπιτιού.

Το ίδιο συμβαίνει όταν ένας νέος αρραβωνιάζεται μια κοπέλα. Ο αρραβώνας που γίνεται μεταξύ τους, σημαίνει ότι της υπόσχεται ότι στο μέλλον θα είναι ολοκληρωτικά δική του και σαν σημείο της υπόσχεσης αυτής, της δίνει το δαχτυλίδι του αρραβώνα, που θα το φορεί στο χέρι της ΜΕΧΡΙ που θα γίνουν οι γάμοι τους, οπότε και θα έχει όλα τα νόμιμα δικαιώματα του συζύγου. Με το δαχτυλίδι του αρραβώνα την «καταρώνει» από οποιοδήποτε άλλο επίδοξο νυμφίο. Είναι σημείο ότι, όσο φορεί το δαχτυλίδι, θα τον προσμένει.

Ο απόστολος Παύλος γράφει ότι το σφράγισμα του πιστού με το άγιο Πνεύμα είναι ο αρραβώνας (το καπάρωμα) της κληρονομιάς του και αυτό θα είναι **μέχρι** την αρπαγή της εκκλησίας, όπου θα έρθει και η απολύτρωση του σώματός του και θα γίνει πλέον κύριος της ουράνιας κληρονομιάς.

(2) **ΕΦΕΣΙΟΥΣ Δ/4:30**

«...Και μη ληψείτε το Πνεύμα το άγιο του Θεού, με το οποίο ΕΣΦΡΑΓΙΣΘΗΤΕ διά την ημέρα της απολύτρωσης».

(3) **ΡΩΜΑΙΟΥΣ Η/8:24**

«...Και ημείς οι ίδιοι στενάζουμε εν εαυτοίς, ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΕΣ την υιοθεσία, την ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΜΑΣ».

Από τις παραπάνω αναφορές, φαίνεται πολύ καθαρά ότι για να απολυτρωθεί κάποιος από το σώμα της φθοράς και της αμαρτίας, γεγονός που θα συμβεί με την αρπαγή της εκκλησίας (πιστών ζώντων και πιστών αναστημένων νεκρών), θα πρέπει να έχει σφραγιστεί με τον αρραβώνα του Πνεύματος, να έχει δηλαδή **βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα**. Αυτό είναι το ΣΗΜΕΙΟ ότι θα μετέχει της αρπαγής.

(4) **Β' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α/1:22, Ε/5:5**

«...Ο οποίος (Θεός) και μας ΕΣΦΡΑΓΙΣΕ, και έδωσε τον αρραβώνα του Πνεύματος στις καρδιές μας»

«Εκείνος δε ο οποίος μας έπλασε, δι' αυτό τούτο (είναι) ο Θεός, ο οποίος και μας έδωσε τον ΑΡΡΑΒΩΝΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ».

Ο Κύριος Ιησούς μας έδωσε το σημείο της υπόσχεσής Του, μας έδωσε το ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ του αρραβώνα: *«Επειδή σας ηρραβώνισα με έναν ΑΝΔΡΑ (το νυμφίο Ιησού) διά να σας παραστήσω ΠΑΡΘΕΝΟΝ ΑΓΝΗ (τη νύμφη εκκλησία) εις τον Χριστόν»* (Β' Κορινθίους ΙΑ/11:22). Η ΝΥΜΦΗ εκκλησία αυτή τη στιγμή έχει αρραβωνιαστεί με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος το ΝΥΜΦΙΟ της, τον ΕΚΛΕΚΤΟ της, τον ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ της, όπως αναφέρεται στο βιβλίο Άσμα Ασμάτων, έχει αρραβωνιαστεί τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ και περιμένει την ένδοξη στιγμή που θα γίνει ο γάμος της στον ουρανό, αφού πρώτα έρθει να την παραλάβει στο μεσουράνημα, όπως ήδη αναφέραμε.

Ο Ιησούς δέκα ημέρες μετά την ανάληψή Του, εξέχεε για πρώτη φορά το Πνεύμα Του επάνω στην εκκλησία Του και σφράγισε με τον αρραβώνα της κληρονομίας Του συνολικά 120 άτομα, που είχαν μαζευτεί στο ανώγειο και προσευχόντουσαν περιμένοντας την εκπλήρωση της υπόσχεσής Του. Εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια ο Ιησούς βαπτίζει με το άγιο Πνεύμα Του τον καθένα που Τον εκζητεί και συγκεντρώνει τη νύμφη εκκλησία Του μέσα στους αιώνες. Στους τελευταίους καιρούς που ζούμε και λίγο πριν έρθει και πάλι θα γίνει η μεγαλύτερη παγκόσμια έκχυση του Πνεύματος, που δεν έχει γίνει ποτέ άλλοτε στο παρελθόν.

- **ΣΗΜΕΙΟ** ότι ο πιστός θα είναι μέσα στην αρπαγή είναι **να έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα**, να έχει το δαχτυλίδι του αρραβώνα.
- **ΣΗΜΕΙΟ** όμως ότι κάποιος έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα είναι **να μιλεί ξένες γλώσσες** στην προσευχή.

Ο Ιησούς είναι ο ίδιος «χθες, σήμερα και στους αιώνες», ο Κύριος δεν άλλαξε, οι υποσχέσεις Του παραμένουν για πάντα και όποιος τις εκζητήσει θα τις πάρει. Η υπόσχεση του αγίου Πνεύματος είναι για τον καθένα. Οι Εφέσιοι πιστοί έλαβαν την επαγγελία αυτή, βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα και μίλησαν ξένες γλώσσες, ο Κορνήλιος και η οικογένειά του το ίδιο, όλη πρώτη εκκλη-

σία εκζήτησε και πήρε τη δωρεά του αγίου Πνεύματος.

Από τότε που συνέβηκε το γεγονός αυτό, που ο Ιησούς άρ-
χισε **να σφραγίζει με το Πνεύμα Του** την εκκλησία Του, πέρα-
σαν περίπου δυο χιλιάδες χρόνια και οι καρδιές των ανθρώπων
δεν άλλαξαν. Σήμερα, πολλοί υποστηρίζουν ότι το βάπτισμα του
αγίου Πνεύματος, που συνέβηκε τότε και συνοδεύοταν από το
φαινόμενο της ομιλίας των ξένων γλωσσών, ήταν μόνο για την ε-
ποχή εκείνη, για την περίοδο της πρώτης αποστολικής εκκλησίας,
για να μπορέσει να κηρυχθεί το ευαγγέλιο με δύναμη Πνεύματος
αγίου στα γύρω ειδωλολατρικά έθνη.

Άλλοι υποστηρίζουν ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής ήταν
μεν για την εποχή εκείνη, αλλά **εάν θέλει** ο Θεός δίνει το Πνεύμα
Του και σήμερα "σε όσους ευαρεστείται". Άλλοι επίσης υποστηρί-
ζουν ότι ο Θεός βαπτίζει και σήμερα με το άγιο Πνεύμα Του, αλλά
χωρίς το σημείο της υπερφυσικής ομιλίας των ξένων γλωσσών.
Ο Λόγος του Θεού λέγει πως *«ότι σπείρει ο άνθρωπος, αυτό και
θα θερίσει»*, εάν σπείρει απιστία στον Λόγο Του θα θερίσει και
τον καρπό της απιστίας του. Για όλες αυτές τις περιπτώσεις και
πολλές άλλες (σύνολο 12) έχουμε αναφερθεί με λεπτομέρειες στο
«Κεφάλαιο ΕΚΤΟ».

Κατά συνέπεια, όσοι ανήκουν σε κάποια από τις παραπάνω
κατηγορίες, δεν θα μπορούν να γίνουν μέτοχοι της αρπαγής, **για-
τί δεν θα έχουν τον αρραβώνα του Πνεύματος**, δεν θα έχουν
σφραγιστεί με το άγιο Πνεύμα για την ημέρα της απολύτρωσης,
αφού δεν θα το εκζητούν.

(5) **Β΄ ΤΙΜΟΘΕΟΥ Β/2:19**

*«Το στερεόν όμως θεμέλιον του Θεού μένει, έχον την σφραγίδα
ταύτην· Γνωρίζει ο Κύριος τους όντας αυτού, και Ας απομα-
κρυνθή από της αδικίας πας όστις ονομάζει το όνομα του Κυ-
ρίου...».*

Ο Κύριος γνωρίζει αυτούς που είναι δικοί Του, γνωρίζει
τους *«όντας Αυτού»* και τους γνωρίζει γιατί έχει θέσει επάνω τους
τη δική Του σφραγίδα, τους έχει δώσει το δαχτυλίδι των γάμων
τους, γι' αυτό και η προτροπή που δίνει ο Παύλος προς την εκ-

κλησία του Ιησού είναι «να απομακρυνθή από της αδικίας» και τούτο, γιατί ο Κύριος θέλει «να παραστήση αυτήν εις εαυτόν ένδοξον εκκλησίαν, μη έχουσαν κηλίδα ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, αλλά διά να είναι αγία και άμωμος» (Εφεσίους Ε/5:27).

Όλη η δραστηριότητα της δημιουργίας του Θεού και ο αντικειμενικός σκοπός όλων των σχεδίων Του και όλων των ενεργειών Του, καθώς και ο απώτερος σκοπός όλων των γεγονότων της ιστορίας από την αρχή των αιώνων, ήταν η δημιουργία μιας άσπιλης νύμφης, η οποία μετά το γάμο της με το Αρνίο, τον Ιησού, που θυσιάστηκε για να την κερδίσει, θα καθίσει μέσα στο θρόνο του αγαπημένου της και θα διοικήσει. Ο Θεός μπήκε μέσα στο ρεύμα της ανθρώπινης ιστορίας για να κερδίσει την καρδιά της αγαπημένης του Υιού Του, την καρδιά της νύμφης εκκλησίας, της γυναίκας του Αρνίου.

6. ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

- **ΘΑ ΜΑΣ ΔΙΔΑΞΕΙ ΤΑ «Π Α Ν Τ Α» και**
- **ΘΑ ΜΑΣ ΟΔΗΓΗΣΕΙ «ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ»**

(Α) ΘΑ ΜΑΣ ΔΙΔΑΞΕΙ ΤΑ ΠΑΝΤΑ

«Ο δε παράκλητος, το Πνεύμα το άγιον, το οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς» (Ιωάννης ΙΔ/14:26).

Ο Ιησούς μας λέγει ότι ο παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας θα μας διδάξει τα πάντα. Τι εννοεί εδώ λέγοντας "πάντα" και γιατί θα διδάξει μόνον τους πιστούς (γιατί εδώ βλέπουμε ότι ο Ιησούς απευθύνεται αποκλειστικά στους μαθητές Του), ο κόσμος δεν πρέπει να διδαχθεί τον Λόγο του Θεού, δεν πρέπει να σωθεί; Σαν απάντηση στο ερώτημα αυτό, θα πρέπει να επισημάνουμε μερικές καταστάσεις, που όλοι μας βιώνουμε και γνωρίζουμε και οι καταστάσεις αυτές αφορούν όλους αυτούς που δεν έχουν γνωρίσει προσωπικά τον Κύριο Ιησού:

- Όλος ο κόσμος «*κείται εν τω Πονηρώ*» (Α΄ Ιωάννου Ε/5:19) και **εκούσια** αρνείται να δεχτεί τις αλήθειες του ευαγγελίου

του Ιησού. Οι άνθρωποι, μακριά από τον Θεό αρέσκονται να ακολουθούν το σκοτάδι, γιατί κρύβει τα άνομα έργα τους και μισούν το φως, γιατί φανερώνει την αμαρτία τους, για την οποία και θα λάβουν το μισθό τους: *«Και αυτή είναι η κρίσις, ότι το φως ήλθεν εις τον κόσμον, και οι άνθρωποι ηγάπησαν το σκότος μάλλον παρά το φώς· διότι ήσαν πονηρά τα έργα αυτών. Επειδή πας, όστις πράττει φάύλα, μισεί το φως και δεν έρχεται εις το φως, διά να μη ελεγχθώσι τα έργα αυτού»* (Ιωάννης Γ/3:19-20).

- Ο Λόγος του Θεού λέγει ότι *«πας όστις επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου θέλει σωθή»* (Ρωμαίους Ι'/10:13, Ιωήλ Β/2:32, Πράξεις Β/2:21, κλπ). Οι άνθρωποι μακριά από τον Θεό έχουν δημιουργήσει μία δική τους θρησκεία, που τους επιτρέπει να συμβιβάζονται με την αμαρτία, γι' αυτό το όνομα του Ιησού, όχι μόνο δεν το επικαλούνται, αλλά το υβρίζουν. Όλοι έχουμε γίνει αυτόπτες μάρτυρες περιπτώσεων, οργισμένων ανθρώπων να βρίζουν τα θεία, ρίχνοντας την ευθύνη στον Θεό για την "κακοτυχία" τους.
- Μέσα στην Βίβλο ρητά αναφέρεται ότι *«εάν κάποιος δεν γεννηθεί "άνωθεν" δεν μπορεί να ίδει την βασιλεία του Θεού...»* (Ιωάννης Γ/3:3) Οι άνθρωποι όμως, απορρίπτοντες τη λυτρωτική θυσία του Ιησού, προσπαθούν να μπουν στη βασιλεία του Θεού με τον δικό τους τρόπο, προτάσσοντας τα "καλά τους έργα", καθώς και ένα σύστημα ανθρωπίνων διατάξεων, που τους βολεύουν και δεν τους δημιουργούν ενοχές στον τρόπο που αρέσκονται να ζουν.
- Όλοι οι κατ' όνομα χριστιανοί γνωρίζουν ότι ο Θεός είναι "ένας" και καυχώνται ότι πλέον δεν είναι ειδωλοάτρες όπως ήσαν οι αρχαίοι πρόγονοί μας, αλλά για να πλησιάσουν τον Θεό έχουν θέσει πολλούς μεσίτες, δίνοντας υποδεέστερη τιμή και λατρεία στον μόνο μεσίτη, τον Κύριο Ιησού, που σφράγισε τη θέση αυτή με το αναμάρτητο αίμα Του: *«Διότι είναι ένας ("είς") Θεός, ένας και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, όστις έδωκεν εαυτόν*

αντίλητρον υπέρ πάντων, μαρτυρίαν γενομένην εν ωρισμένοις καιροίς» (Α΄ Τιμόθεου Β/2:5-6).

Όλα αυτά που αναφέραμε ενδεικτικά παραπάνω και πολλά άλλα, δεν επιτρέπουν στον Θεό να τους διδάξει τα "πάντα", αφού Τον απορρίπτουν και στη θέση Του έχουν βάλει μία δική τους θρησκεία, η οποία έχει μεν *«μορφή ευσέβειας, αλλά αρνούνται τη δύναμή της»* (Β΄ Τιμόθεου Γ/3:5), έχουν βάλει ανθρωπίνες διατάξεις και διδασκαλίες *«τα οποία έχουν φαινόμενο μόνον σοφίας εις εθελοθρησκεία και ταπεινοφροσύνη και σκληραγωγία του σώματος...»* (Κολοσσαείς Β/2:22-23). Εφόσον λοιπόν, απορρίπτουν τον Θεό, δεν μπορεί να κατοικήσει μέσα τους το Πνεύμα του Θεού για να εργαστεί μαζί τους και να τους διδάξει την αλήθεια. Αυτό ο Ιησούς, το κάνει μόνο με όσους ανοίγουν την καρδιά τους σ' Αυτόν.

Ο απόστολος Παύλος λέγει προς τους πιστούς της εκκλησίας της Κορίνθου ότι εμείς δεν μιλάμε *«με διδακτούς λόγους ανθρωπίνης σοφίας, αλλά με διδακτούς (λόγους) του Πνεύματος του αγίου, συγκρίνοντας τα πνευματικά προς τα πνευματικά. Ο φυσικός όμως άνθρωπος (ο σαρκικός άνθρωπος) δεν δέχεται τα του Πνεύματος του Θεού· διότι είναι μωρία εις αυτόν, και δεν δύναται να γνωρίση αυτά, διότι πνευματικώς ανακρίνονται...»* (Β΄ Τιμόθεου Γ/3:5). Όταν ο πιστός άνθρωπος μιλά λόγους με την αποκάλυψη του Πνεύματος, είναι τελείως διαφορετικό από το να μιλά λόγους που απορρέουν από την ανθρωπίνη δύναμη και σοφία.

Αυτό είναι ένα από τα βασικά αποτελέσματα και οφέλη της **βάπτισης** (και στη συνέχεια της πλήρωσης) **του πιστού με το άγιο Πνεύμα**, δηλαδή τα λόγια του Θεού να μιλούν μέσα στο Πνεύμα του ανθρώπου και να υπάρχει η θεόπνευστη δύναμη και αποκάλυψη του Θεού στον άνθρωπο. Ο Θεός δίνει την αποκάλυψη αυτή, στον κάθε άνθρωπο που ανοίγει την καρδιά του σ' Αυτόν. Αυτό δεν μπορούν να το έχουν οι άνθρωποι του κόσμου, που δεν έχουν επίγνωση του Θεού.

Εάν δεν έρθει η δύναμη του Πνεύματος του Θεού μέσα στον αναγεννημένο πιστό, δεν μπορεί να γίνει το έργο του Θεού σωστά *«εν λόγω και εν δυνάμει Πνεύματος»*. Αυτή τη δύναμη του α-

γίου Πνεύματος πρέπει να έχει ο πιστός, γιατί όταν φύγει το Πνεύμα, τότε μένει μόνο το γράμμα, το οποίο θανατώνει, ενώ «*το Πνεύμα είναι εκείνο το οποίον ζωοποιεί*» (Ιωάννης 5'6:63).

Εάν θέλουμε να δούμε και να διαπιστώσουμε με ποιον τρόπο το γράμμα θανατώνει, δεν έχουμε παρά να κοιτάξουμε την κατεστημένη ανά τον κόσμο εκκλησία, όλων των δογματικών αποχρώσεων (Ορθόδοξη, Καθολική, Διαμαρτυρόμενη), η οποία εκκλησία έχει αρνηθεί το Πνεύμα του Θεού και τις εκδηλώσεις Του και έτσι έχει μείνει ένα ξερό γράμμα, χωρίς ζωή. Φυσικά σε κάθε κανόνα υπάρχουν και οι εξαιρέσεις, αλλά εδώ αναφερόμαστε στο γενικό καθεστώς που υπάρχει και επικρατεί παγκόσμια.

Ο απόστολος ΠΕΤΡΟΣ την ημέρα της Πεντηκοστής, γεμάτος από τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού ήταν φωτιά, δεν μπορούσε να σταματήσει να μιλά. Μέσα του είχε φουντώσει η φλόγα του Θεού, βγήκε έξω και με δυνατή φωνή, συντάραξε τις καρδιές των ακουόντων. Το αποτέλεσμα από το μήνυμά του ήταν μέσα σε λίγα λεπτά να πιστέψουν τρεις χιλιάδες από τους συγκεντρωμένους Ισραηλίτες, ήταν η δύναμη του αγίου Πνεύματος, που ενεργούσε εκείνη τη στιγμή επάνω στον Πέτρο και στους υπόλοιπους μαθητές.

Σήμερα, που οι άνθρωποι χρησιμοποιούν την ανθρώπινη δύναμη και σοφία, γίνονται τρεις χιλιάδες κηρύγματα για να σωθεί μία ψυχή. Τι μεγάλη και χτυπητή αντίθεση! **Ένα κήρυγμα τότε με δύναμη Πνεύματος αγίου και σώθηκαν τρεις χιλιάδες. Τρεις χιλιάδες κηρύγματα σήμερα, χωρίς το χρίσμα του Πνεύματος και σώζεται ένας άνθρωπος.** Θα πρέπει να αναλογισθούμε ότι την εποχή εκείνη δεν υπήρχαν μεγαφωνικές εγκαταστάσεις, ώστε να καλύπτουν τεράστιες συγκεντρώσεις, όπως γίνεται σήμερα. Ο Πέτρος, θα πρέπει με φωνή βροντερή, γεμάτος από τη φωτιά του Θεού να ξεσήκωσε τα πλήθη, δεν μιλούσε άχρωμα, χωρίς πάθος, αλλά από το στόμα του έβγαιναν πύρινα λόγια, έβγαιναν πνευματικά βέλη που πήγαιναν κατευθείαν στο στόχο τους, μέσα στις καρδιές των ανθρώπων

Ο απόστολος ΠΑΥΛΟΣ είναι μια άλλη παρόμοια θαυμα-

στή περίπτωση. Είναι αδύνατον να φαντασθούμε τον Παύλο να βρίσκεται μπροστά σε άρχοντες και ηγεμόνες και να τους μιλά τα μεγαλεία του Θεού με φωνή τρεμάμενη, δειλή, σιγά και φοβισμένα. Όταν ο Παύλος κήρυττε τον Λόγο του Θεού το ακροατήριο τρανταζόταν και οι καρδιές των ανθρώπων άνοιγαν στο μήνυμα του ευαγγελίου του Χριστού.

Στις Πράξεις αναφέρεται ένα περιστατικό όπου ο Παύλος απολογείτο μπροστά στον Ιουδαίο διοικητή Φήστο και στον βασιλιά Αγρίππα. Ο Παύλος ανόρθωσε το παράστημά του και με δυνατή φωνή άρχισε να τους κηρύττει τον λόγο της αλήθειας. Ήταν τέτοια η δύναμη του Πνεύματος του Θεού και η παρρησία των λόγων του, ώστε ο Φήστος με μεγάλη φωνή του είπε *«μαίνεσαι, Παύλε, τα πολλά γράμματα σε καταφέρουσιν εις μανίαν»*, αλλά ο Παύλος χωρίς ίχνος φόβου και δειλίας, απάντησε *«δεν μαίνομαι, κράτιστε Φήστε, αλλά προφέρω λόγους αληθείας και νοός υγιαίνοντος»* (Πράξεις Κς´/26:24-25).

Φωτιά πνευματική έβγαине από το στόμα του Παύλου και η παρουσία του Θεού ήταν εκεί, που στο τέλος ανάγκασε τον Αγρίππα να του πει *«Παύλε, παρ' ολίγον με πείθεις να γείνω Χριστιανός»* (Πράξεις Κς´/26:28). Λόγια που έδειχναν ότι τον άγγιξε το χρισμένο μήνυμα του Παύλου, αλλά όμως έμεινε στο **"παρ' ολίγον"**, γιατί προτίμησε τη λάμψη και τη δόξα του κόσμου, που είχαν καταλάβει την καρδιά του.

Ο Ιησούς είπε ότι το άγιο Πνεύμα θα μας διδάξει τα **πάντα**. Χωρίς το βάπτισμα του Πνεύματος, χωρίς να έχουμε μέσα μας το Πνεύμα της αληθείας, χωρίς το σώμα μας να είναι ο ναός του Θεού του ζώντος, δεν μπορούμε να έχουμε αποκάλυψη και να γνωρίζουμε τις αλήθειες του Λόγου του Θεού, δεν μπορούμε, όσο και εάν προσπαθούμε, να γνωρίζουμε **λεπτομέρειες** μέσα από τον Λόγο Του. Η πίστη στον Θεό έχει ισχυρά εδραιώματα, δεν είναι ξερή και τυπική πίστη, είναι πίστη που ξεκίνησε με τη σωστή διδασκαλία των **αρχικών στοιχείων** (βλ. Εβραίους Ε/5:12, ς´/6:1-2), αλλά συνεχίζει με **αποκαλυπτικές λεπτομέρειες**.

Ο Ιησούς λέγει για τον λόγο Του ότι *«ένα ιώτα, ή μία κεραία*

δεν θέλει παρέλθῃ» (Ματθαίος Ε/5:18) μέχρι να γίνουν όλα όσα τους είπε, αναφερόμενος σε γεγονότα των εσχάτων καιρών (βλ. Λουκάς ΚΑ/21:33, Ματθαίος ΚΔ/24:35, Μάρκος ΙΓ/13:31). Αυτό σημαίνει ότι ο Κύριος δίνει μεγάλη έμφαση στη λεπτομέρεια και από λεπτομέρειες είναι που διδάσκονται μέσα στον Λόγο του Θεού **βασικές αλήθειες**, όχι όμως από **ΜΙΑ λεπτομέρεια**, ξεκομμένη από το σύνολο (όπως γίνεται από πολλούς για να στηρίξουν τις απόψεις τους), **αλλά από ΠΟΛΛΕΣ λεπτομέρειες**, οι οποίες είναι ισχυρά στηριγμένες μέσα στον Λόγο του Θεού.

Μία πολύ εύλογη και εύστοχη απορία είναι η εξής: "Όλοι πιστεύουν καλοπροαίρετα ότι ακολουθούν την αλήθεια, **πως** όμως θα γνωρίζουμε ότι πράγματι έχουν την αλήθεια, ώστε να διδασκόμαστε σωστά τον Λόγο του Θεού και να μην πέφτουμε σε πλάνη; **Ποιες** είναι οι λεπτομέρειες σε κάθε διδασκαλία, που μας το επιβεβαιώνουν;"

Θα αναφέρω ένα απλό παράδειγμα. Ο Ιησούς είχε πει: *«Αληθώς σας λέγω, εάν έχετε πίστιν και δεν διαστάσητε, ουχί μόνον το της συκῆς θέλετε κάμει, αλλά και εις το όρος τούτο αν είπητε, Σηκώθητι και ρίβθητι εις την θάλασσαν, θέλει γείνει»* (Ματθαίος ΚΑ/21:21). Αυτά τα λόγια για έναν άνθρωπο που δεν έχει το Πνεύμα του Θεού είναι "γρίφος", δεν μπορεί να γνωρίζει την πνευματική σημασία τους. Εάν πάρει κατά γράμμα τα λόγια του Ιησού Χριστού και αρχίζει να φωνάζει (για παράδειγμα) στο βουνό της Πάρνηθας "σε διατάσσω βουνό, πέσε στη θάλασσα", όχι μόνο το βουνό ποτέ δεν πρόκειται να πέσει στη θάλασσα, αλλά και τον ίδιο θα τον θεωρήσουν ανόητο και γραφικό.

Ένας άνθρωπος όμως, που είναι χρισμένος από το Πνεύμα του Θεού, καταλαβαίνει ποια είναι η πνευματική σημασία των λόγων του Ιησού. Όταν ο Κύριος έλεγε να πούμε στο «βουνό» να πέσει στη «θάλασσα και αυτό θα γίνει», εννοούσε τα «προβλήματα» τις «δυσκολίες», που με ένα λόγο πίστης τα πετάμε στα βάθη των θαλασσών. Αυτός είναι ο αποκαλυπτικός Λόγος του Θεού, που είναι ψημένος με τη φωτιά του Πνεύματός Του.

Το άγιο Πνεύμα του Θεού που κατοικεί μέσα στον πιστό είναι που λαμπρύνει και μεγαλώνει τον Λόγο Του μέσα στην καρ-

διά του και εάν ο πιστός δεν έχει το Πνεύμα του Θεού με όλες τις ενέργειές Του (βάπτισμα, χαρίσματα, καρπό, πλήρωση, κλπ), καθώς και άγια ζωή, δεν μπορεί να καταλάβει τη διδασκαλία και τα πνευματικά μηνύματα του θεόπνευστου Λόγου του Θεού.

(B) ΘΑ ΜΑΣ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΣΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

«...Έτι πολλά έχω να είπω προς εσάς, δεν δύνασθε όμως τώρα να βαστάζετε αυτά. Όταν δε έλθη ΕΚΕΙΝΟΣ, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει εις ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ αλήθειαν· διότι δεν θέλει λαλήσει αφ' εαυτού, αλλ' όσα αν ακούση θέλει λαλήσει, και θέλει σας αναγγείλει τα μέλλοντα» (Ιωάννης Ις'/16:12-13).

Χωρίς το Πνεύμα του Θεού δεν μπορεί ο άνθρωπος να οδηγηθεί "εις πάσαν την αλήθεια" και πρέπει να γνωρίζουμε πως ο Θεός διά του Πνεύματός Του θέλει να μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια του Λόγου Του. Εκείνος που δεν το θέλει αυτό είναι μόνο ο Διάβολος, γιατί εάν γνωρίζουμε την αλήθεια, θα έχουν ξεσκεπαστεί οι μεθοδείες του και εφόσον θα τις γνωρίζουμε, θα μπορούμε να του επιφέρουμε καίρια πλήγματα και να κάνουμε τις δυνάμεις της κόλασης να σείονται και να τρέμουν.

Μπορεί να έχουμε πιστέψει στο λυτρωτικό μήνυμα του Λόγου του Θεού και να έχουμε αναγεννηθεί και βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, υπάρχουν όμως μέσα στις Γραφές μερικά σημεία που χαρακτηρίζονται ως "δυσερμήνευτα" και "δυσνόητα" (βλ. Εβραίους Ε/5:11, Β' Πέτρου Γ/3:16), τα οποία δεν μπορούμε να τα καταλάβουμε και να τα δούμε με τα σαρκικά μας και τότε είναι που χρειαζόμαστε το Πνεύμα του Θεού για να μας οδηγήσει στην αλήθεια και να μας την αποκαλύψει.

Υπάρχουν πράγματι δύσκολα σημεία μέσα στην Αγία Γραφή, τα οποία ο πιστός δεν μπορεί να τα καταλάβει, αλλά το βασικό πρόβλημα δεν είναι αυτό καθ' εαυτό, το πρόβλημα είναι ότι αδιαφορεί για να μάθει την αλήθεια, ή ότι δεν τον ενδιαφέρει όλη η αλήθεια, ή ότι είναι ευχαριστημένος να γνωρίζει τα γεγονότα επιφανειακά. Πιστοί άνθρωποι, χρόνια στον Κύριο, δεν έχουν

επίγνωση, ποιος είναι ο Θεός που λατρεύουν, που υψώνουν και που δοξάζουν, ή δεν γνωρίζουν πως να προσεύχονται, ή αγνοούν τελείως τα προνόμια και τα δικαιώματα που έχουν σαν παιδιά του Θεού, σαν πριγκιπόπουλα του ουρανού.

Θα αναφέρουμε παρακάτω **ενδεικτικά** τέσσερις περιπτώσεις, που "δείχνουν" ότι μεταξύ τους αντιφάσκουν και κατά συνέπεια πολλοί μπορεί να τις θεωρήσουν ως δυσερμήνευτες. Γνωρίζουμε όμως ότι ο Λόγος του Θεού είναι "ναι και αμήν" **και δεν αντιφάσκει** και εδώ είναι που χρειαζόμαστε το Πνεύμα της αληθείας για να μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια, χρειαζόμαστε τον αποκαλυπτικό Λόγο του Θεού για να μπούμε στα βάθη του Κυρίου και να αναφωνήσουμε *«ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού. Πόσον ανεξερεύνητοι είναι αι κρίσεις αυτού και ανεξιγίαστοι αι οδοί αυτού»* (Ρωμαίους ΙΑ/11:33).

(1) Ο ΙΗΣΟΥΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ και ΜΕΣΑ ΜΑΣ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΜΑΣ: Ο Ιησούς Χριστός είπε: *«...Διότι όπου είναι δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το όνομά μου, εκεί είμαι εγώ εν τω μέσω αυτών»* (Ματθαίος ΙΗ/18:20). Το ίδιο είχε πει, λίγο πριν αναληφθεί: *«...Και ιδού, εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντελείας του αιώνος»* (Ματθαίος ΚΗ/28:20). Εδώ ο Ιησούς αναφέρει ότι είναι ανάμεσά μας και ότι θα είναι συνέχεια μαζί μας.

ΜΕΣΑ ΜΑΣ: Ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του συχνά αναφέρει ότι ο Ιησούς Χριστός κατοικεί μέσα μας. Στους Κορινθίους πιστούς γράφει: *«Η δεν γνωρίζετε εαυτούς ότι ο Ιησούς Χριστός είναι εν υμίν; εκτός εάν ήσθε αδόκιμοι κατά τι»* (Β' Κορινθίους ΙΓ/13:5). Το ίδιο γράφει και προς τους πιστούς της εκκλησίας της Ρώμης: *«Εάν ο Χριστός είναι εν υμίν, το μεν σώμα είναι νεκρόν διά την αμαρτίαν, το δε πνεύμα ζωή διά την δικαιοσύνην»* (Ρωμαίους Η/8:10, βλ.Γαλάτες Δ/4:19).

❖ Το πως ο Ιησούς είναι **και "μαζί μας" και "μέσα μας"** ο Λόγος του Θεού μας έχει δώσει θαυμαστή αποκάλυψη, για την οποία ήδη αναφερθήκαμε και θα αναφερθούμε με ακόμα περισσότερες λεπτομέρειες όταν θα εξετάζουμε το "Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ", βλέποντας για μια ακόμα φορά ότι ο Λόγος του Θεού δεν αντιφά-

σκει, αλλά βρίσκεται σε μια θαυμαστή ενότητα και ταύτιση. Να θυμηθούμε τα λόγια του Ιησού προς τους μαθητές Του στο Ιωάννης ΙΔ/14:17, που τους έλεγε ότι το Πνεύμα της αληθείας είναι ανάμεσά τους και το έβλεπαν στο πρόσωπό του («...*σεις όμως γνωρίζετε αυτό, διότι μένει ΜΕΘ' ΥΜΩΝ...*») και ότι σε λίγο θα ήταν και μέσα τους («*και ΕΝ ΥΜΙΝ θέλει είσθαι*»).

(2) ΣΤΑ ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ και ΣΤΑ ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ

ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ: Μέσα στην Καινή Διαθήκη αναφέρεται ότι ο Ιησούς κάθεται στα δεξιά του θρόνου του Θεού: «*Τοιούτον έχομεν αρχιερέα, όστις εκάθησεν εν δεξιά του θρόνου της μεγαλοσύνης εν τοις ουρανοίς*» (Εβραίους Η/8:1 - βλ. ΙΒ/12:2). «...*Εάν λοιπόν συνανέστητε μετά του Χριστού, τα άνω ζητείτε, όπου είναι ο Χριστός καθημένος εν δεξιά του Θεού*» (Κολοσσαείς Γ/3:1, βλ. Ρωμαίους Η/8:34, Α΄ Πέτρου Γ/3:22, κλπ).

ΔΕΞΙΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ: Στο 1^ο εδάφιο του Ψαλμού ΡΙ'/110 βλέπουμε τον ΥΙΟ να κάθεται στα δεξιά του ΠΑΤΕΡΑ: «*Είπεν ο ΚΥΡΙΟΣ (ΓΙΑΧΒΕ, ο Πατέρας) προς τον ΚΥΡΙΟΝ μου (ΑΔΟΝΑΪ, ο Υιός), Κάθου ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ μου, εωσού θέσω τους εχθρούς σου υποπόδιον των ποδών σου*». Στο 5^ο εδάφιο του ίδιου Ψαλμού βλέπουμε το αντίθετο, τον ΠΑΤΕΡΑ να κάθεται στα δεξιά του ΥΙΟΥ: «*Ο Κύριος (ο ΓΙΑΧΒΕ) ο ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΣΟΥ, θέλει συντρίψει βασιλείς εν τη ημέρα της οργής Αυτού*». Το ίδιο αναφέρεται και στον Ψαλμό Ις'/16:8, δηλαδή ο Πατέρας να κάθεται στα «δεξιά» του Υιού: «*Ενώπιόν μου είχαν τον ΚΥΡΙΟΝ (Γιάχβε) διαπαντός, διότι (είναι) ΕΚ ΔΕΞΙΩΝ ΜΟΥ διά να μη σαλευθώ*».

❖ Στις παραπάνω περιπτώσεις δεν υπάρχει καμιά αντίφαση, ούτε ο Λόγος είναι δυσνόητος. Ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει ότι δεν κάθεται στα ΔΕΞΙΑ του θρόνου, αλλά κάθεται ΜΕΣΑ στο θρόνο του Θεού Πατέρα, όπου μια ημέρα θα καθίσει μαζί Του και η ένδοξη νύμφη εκκλησία: «*Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' Εμού εν τω θρόνω μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθησα ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΜΟΥ εν τω θρόνω Αυτού*». ΘΡΟΝΟΣ σημαίνει ΕΞΟΥΣΙΑ και στον Ιησού δόθηκε από τον Πατέρα «*πάσα εξουσία εν ουρανών και επί γης*» (Ματθαίος ΚΗ/28:18). Μέσα στην Βίβλο παρατη-

ρούμε τον Θεό να ενεργεί πάντοτε με τη «δεξιά» και ποτέ με την «αριστερά» χείρα, γιατί; Γιατί πρόκειται για μεταφορικό λόγο που δείχνει ότι το «δεξί χέρι» του Θεού είναι το «χέρι» της ΔΥΝΑΜΗΣ, της ΕΞΟΥΣΙΑΣ και της ΙΣΧΥΟΣ (βλέπε: Έξοδος ΙΕ/15:6, Δευτερονόμιο ΛΓ/ 32:2, Πράξεις Ζ/7:38, Εβραίους Β/2:2, κλπ).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το θέμα αυτό έχουμε αναφερθεί και στο "Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ". Περισσότερες λεπτομέρειες ο ενδιαφερόμενος θα βρει στα βιβλία των εκδόσεών μας «**ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**» (κωδικός 02) και «**ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ**» (κωδικός 23).

(3) Ο ΘΕΟΣ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ Ή ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ;

ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ: Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του ότι θα στείλει την επαγγελία του Πατέρα: «*Και ιδού, εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ' υμάς...*» (Λουκάς ΚΔ/24:49). «*Και συνερχόμενος μετ' αυτών, παρήγγειλε να μη απομακρυνθώσιν από Ιεροσολύμων, αλλά να περιμένωσι την επαγγελίαν του Πατρός, την οποίαν ηκούσατε, είπε, παρ' εμού*» (Πράξεις Α/1:8). Ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, διευκρίνισε ότι η "επαγγελία του Πατρός", είναι η υπόσχεση του Πατέρα για το **άγιο Πνεύμα**, που θα έστελνε στο λαό Του (Πράξεις Β/2:33).

ΙΗΣΟΥΣ (ΥΙΟΣ): Ο Πέτρος όμως στο ίδιο κήρυγμά του την ημέρα Πεντηκοστής, είπε ότι ο Θεός απέστειλε τον Ιησού, αφού πρώτα Τον ανέστησε: «*Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστειλεν Αυτόν διά να σας ευλογή όταν επιστρέψητε έκαστος από των πονηριών υμών*» (Πράξεις Γ/3:26). Ο

❖ Στις παραπάνω περιπτώσεις αναφέρεται ότι ο Θεός απέστειλε και το "άγιο Πνεύμα Του" και τον "Ιησού". Ο Ησαΐας αναφέρεται προφητικά ότι ο Θεός απέστειλε **μαζί** (ταυτόχρονα) και τον ΥΙΟ Του και το ΠΝΕΥΜΑ Του: «*Πλησιάσατε προς Εμέ, ακούσατε τούτο ...και τώρα Κύριος ο Θεός απέστειλεν (1) ΕΜΕ και (2) το ΠΝΕΥΜΑ Αυτού*» (Ησαΐας ΜΗ/48:16). Για τη θαυμαστή αυτή αποκαλυψη, που είναι "**ο Πατήρ εν τω Υιώ**", αναφερθήκαμε με λεπτομέρειες όταν αναλύσαμε το θέμα πως ο Θεός κατοικεί μόνιμα μέσα στον πιστό και πως το σώμα του γίνεται ναός του Θεού. Ο

Πατέρας "ντύθηκε" τον μεσίτη και Υιός έγινε η "μονή" του Πατέρα και την ημέρα της Πεντηκοστής, ο Υιός, διά του αγίου Πνεύματος του Πατέρα, κατοίκησε μέσα στις καρδιές των πιστών.

(4) ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ:

ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ: Ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιό του, συχνά χρησιμοποιεί για το άγιο Πνεύμα του Θεού τον χαρακτηρισμό "παράκλητος": «*Και εγώ θέλω παρακαλέσει τον Πατέρα, και θέλει σας δώσει άλλον παράκλητον, διά να μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα...*» (Ιωάννης ΙΔ/14:16). Ο Ιωάννης όμως αναφέρει κάτι που ίσως για μερικούς είναι δυσνόητο. Τη μια φορά λέγει ότι τον παράκλητο θα τον πέμψει ο Πατέρας: «*Ο δε ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ, το Πνεύμα το άγιον, το οποίον θέλει πέμψει ο Πατήρ εν τω ονόματί μου, εκείνος θέλει σας διδάξει πάντα, και θέλει σας υπενθυμίσει πάντα όσα είπον προς εσάς*» (Ιωάννης ΙΔ/14:26). Την άλλη φορά λέγει ότι τον παράκλητο θα τον πέμψει ο Υιός, ο Ιησούς: «*Όταν όμως έλθη ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ, τον οποίον εγώ θέλω πέμψει προς εσάς παρά του Πατρός, το Πνεύμα της αληθείας...*» (Ιωάννης ΙΕ/15:26).

Ο ΙΗΣΟΥΣ: Ενώ ο Ιωάννης στο Ευαγγέλιό του χρησιμοποιεί τον όρο "παράκλητος" για το άγιο Πνεύμα, στις επιστολές του τον χρησιμοποιεί αποκλειστικά για τον Ιησού: «*Τεκνία μου, ταύτα σας γράφω διά να μη αμαρτήσητε. Και εάν τις αμαρτήση, έχομεν παράκλητον προς τον Πατέρα, τον ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ τον δίκαιον και αυτός είναι ιλασμός των αμαρτιών ημών...*» (Α΄ Ιωάννου Β/2:1-2).

❖ Παράκλητος σημαίνει **μεσίτης**. Το ερώτημα είναι "υπάρχουν 2 μεσίτες;" Ο Λόγος του Θεού πολύ καθαρά μας αποκαλύπτει ότι υπάρχει ΜΟΝΟ ένας μεσίτης: «*Διότι είναι ΕΙΣ (ένας) Θεός, ΕΙΣ (ένας) και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός...*» (Α΄ Τιμόθεου Β/2:5, Βλ. Εβραίους Ζ/7:25).

Ένας μεσίτης υπάρχει και για να είναι κάποιος μεσίτης πρέπει να μετέχει «*σαρκός και αίματος*» (Εβραίους Β/2:14) και το άγιο Πνεύμα (επειδή είναι Πνεύμα) δεν μετέχει σαρκός και αίματος, ούτε και θυσιάστηκε για τη σωτηρία των ανθρώπων. Για να είναι κάποιος μεσίτης μεταξύ ΘΕΟΥ και ΑΝΘΡΩΠΩΝ πρέπει να μετέχει και των δύο φύσεων και της ανθρώπινης και της θείας φύσης. Το

άγιο Πνεύμα δεν μπορεί να είναι μεσίτης μας προς τον Θεό, αλλά μόνον ο Ιησούς, γιατί *«διά του ιδίου αυτού αίματος, εισήλθεν άπαξ εις τα άγια, αποκτήσας αιωνίαν λύτρωσιν»* (Εβραίους Θ/9:12 - Διάβαση: Εφεσίουσ Α/1:7, Κολοσσαείς Α/1:14, Πράξεις Κ/20:28, κλπ).

Ένας είναι ο μεσίτης, ο ΙΗΣΟΥΣ! Αυτός είναι το Πνεύμα της αληθείας και Αυτός σήμερα είναι μέσα μας ως Πνεύμα ζωοποιούν. Αυτό αποκάλυψε στους μαθητές Του, όταν τους μιλούσε "διά παροιμιών:" *«...Εγώ όμως την αλήθειαν σας λέγω· συμφέρει εις εσάς να απέλθω εγώ. Διότι εάν δεν απέλθω, ο παράκλητος δεν θέλει ελθεί προς εσάς· αλλ' αφού απέλθω, θέλω πέμψει αυτόν προς εσάς»* (Ιωάννης Ις'/16:7). Πολύ καθαρός και πολύ απλός ο λόγος του Ιησού. Λέγει στους μαθητές Του ότι *"εάν ο ίδιος, δεν φύγει, ο παράκλητος δεν θα έλθει"*. Εδώ ο Ιησούς ταυτίζει τον εαυτό Του με τον παράκλητο (μεσίτη). Έπρεπε να φύγει ο Ιησούς σωματικά και να έρθει πάλι πνευματικά. Αυτό διακήρυξε ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, όταν είπε ότι ο Θεός Πατέρας, αφού ανέστησε τον Υιό Του "τον απέστειλε" (Πράξεις Γ/2:26).

Η Αγία Γραφή μας διδάσκει, αλλά και στη μελέτη μας αυτή, συχνά το επαναλαμβάνουμε ότι *«ο Θεός εν Χριστώ»* (1) είναι **ανάμεσά μας** εφόσον έχουμε αναγεννηθεί και (2) είναι **μέσα μας** εφόσον έχουμε βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα του Θεού. Ο ίδιος ο Θεός του Αβραάμ, του Ισαάκ, του Ιακώβ είναι ανάμεσά μας και μέσα μας στο πρόσωπο του εκλεκτού Του, του Κυρίου Ιησού.

(Γ) ΕΚΕΙΝΟΣ ΘΕΛΕΙ ΔΟΞΑΣΕΙ ΕΜΕ

«...Όταν δε έλθη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν· διότι δεν θέλει λαλήσει αφ' εαυτού, αλλ' όσα αν ακούση θέλει λαλήσει, και θέλει σας αναγγείλει τα μέλλοντα....

....Εκείνος θέλει δοξάσει Εμέ, διότι εκ του Εμού θέλει ΛΑΒΕΙ και ΑΝΑΓΓΕΙΛΕΙ προς εσάς» (Ιωάννης Ις'/16:13-14).

1. Πολλές παρόμοιες περιπτώσεις (όπως οι 4 παραπάνω) θα μπορούσαμε να αναφέρουμε, αλλά δεν είναι αυτό καθ' εαυτό το θέμα μας. Είναι περιπτώσεις, που χωρίς τον αποκαλυπτικό λόγο

της Γραφής, φαίνονται δυσερμηνευτες και δυσνόητες. Ο Ιησούς το είχε πει πολύ καθαρά στους μαθητές Του ότι, αυτά που τους έλεγε, δεν μπορούσαν να τα βαστάξουν: «...*Έτι πολλά έχω να είπω προς εσάς, δεν δύνασθε όμως τώρα να βαστάζετε αυτά*» (Ιωάννης 15'/16:12). Έρχεται όμως το Πνεύμα του Θεού και μας οδηγεί σε ΟΛΗ την αλήθεια και μας βγάζει από τα σκοτάδια της αμάθειας, της άγνοιας και των παραδόσεων του κόσμου, μας βγάζει έξω από τα ανθρώπινα συστήματα, που πηγή τους είναι ο Διάβολος, ο πλανών την οικουμένη όλη.

Ο Θεός μας έχει ελευθερώνει από τα συστήματα του εχθρού της ψυχής και συνεχίζει καθημερινά να κάνει μέσα μας έργο καθαρισμού. Κάποιος εργάτης του Κυρίου είχε πει ένα όμορφο παράδειγμα, για το πως ο Κύριος μας ελευθερώνει από την αμαρτία και μας καθαρίζει από τη ρυπαρότητα του κόσμου: Είναι σαν να έχουμε σκοντάψει και να έχουμε πέσει μέσα σε λάσπες, αλλά επειδή δεν μας αρέσει να μένουμε μέσα στις λάσπες, σηκωνόμαστε για να βγούμε έξω από τις λάσπες και να φύγουμε. Το πρόβλημα όμως εξακολουθεί να υπάρχει, γιατί, **ενώ βγήκαμε έξω από τις λάσπες, τα ρούχα μας είναι ακόμα λασπωμένα**, που πρέπει να τα καθαρίσουμε ή να τ' αλλάξουμε. Ο Θεός αυτό ακριβώς θέλει να κάνει και μ' εμάς. Σαν πρώτο βήμα είναι να μας βγάλει έξω από τη λάσπη της αμαρτίας και σαν δεύτερο βήμα είναι να αρχίζει να μας καθαρίζει συνέχεια και συνέχεια, μέχρι να δει επάνω μας τον εαυτό Του.

Ο Ιησούς, ενώ είπε ότι ο παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας θα μας διδάξει τα πάντα και θα μας οδηγήσει σε όλη την αλήθεια, συνεχίζει να μας οδηγεί σε πιο βαθιά γνώση και αποκάλυψη του Λόγου Του: «**Εκείνος, θέλει δοξάσει Εμέ, διότι εκ του Εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς**» (Ιωάννης 15'/16:14). Λέγει ότι «**Εκείνος...**» δηλαδή ο παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας «**...θέλει δοξάσει Εμέ**». Πως δοξάζεται ο Θεός; Δοξάζεται μέσα από τους πιστούς που Τον υψώνουν και Τον λατρεύουν "εν πνεύματι και αληθεία" και που έχουν παρρησία και δύναμη να ομολογούν το όνομά Του και να εξαγγέλλουν τον Λόγο Του.

Υπάρχουν περιπτώσεις (λίγες ή πολλές) που αναγεννημένοι πιστοί δειλιάζουν να μιλήσουν για τον Κύριο Ιησού σε άλλους ανθρώπους με θάρρος. Μιλούν βέβαια, αλλά το κάνουν με πίεση γιατί βλέπουν ότι υπάρχει ανάγκη, αλλά δεν έχουν μέσα τους την ελευθερία του αγίου Πνεύματος. Όταν όμως, τα ίδια άτομα, βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα, τότε τα αρνάκια του Κυρίου, γίνονται λιοντάρια του Κυρίου, ο λόγος τους είναι χρισμένος με δύναμη και εξουσία και φωτιά βγαίνει από μέσα τους. Παράδειγμα έχουμε τον απόστολο Πέτρο, ο οποίος πριν την Πεντηκοστή, ήταν δειλός και άτολμος, φοβήθηκε ακόμα και μια δούλη και δεν τόλμησε να ομολογήσει ότι ήταν ένας από τους μαθητές του Ιησού (Ματθαίος Κς'/26:69-75). Μετά την Πεντηκοστή όμως ήταν ένα ορμητικό ποτάμι, που παρέσερνε τα πάντα στο πέρασμά του.

Ο Ιησούς δεν σταματά στο γεγονός ότι "ο παράκλητος θα Τον δοξάσει", αλλά συνεχίζει και λέγει «...διότι εκ του Εμού θέλει λάβει και αναγγείλει προς εσάς...». Εδώ μας αποκαλύπτει ότι ο παράκλητος, που κατοικεί μέσα μας, ΘΑ ΛΑΒΕΙ και ΘΑ ΑΝΑΓΓΕΙΛΛΕΙ, παίρνει δηλαδή από τον Ιησού («εκ του Εμού θέλει λάβει») και μας δίνει («και αναγγείλει προς εσάς»). Βλέπουμε ότι μας αποκαλύπτει τα βάθη του Κυρίου Ιησού, μας φανερώνει Εκείνον και το έργο Του, μας φανερώνει το μεγαλείο που είναι κρυμμένο μέσα Του.

Ο απόστολος Παύλος λέγει: *«Διά να παρηγορηθώσιν αι καρδίαι αυτών, ενωθέντων ομού εν αγάπη και εις πάντα πλούτον της πληροφορίας της συνέσεως, ώστε να γνωρίσωσι το μυστήριον του Θεού και Πατρός και του Χριστού, εις το οποίον είναι κεκρυμμένοι πάντες οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσεως»* (Κολοσσαείς Β/2:2-3). Το αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει «...εις επίγνωσιν του μυστηρίου του Θεού, Χριστού, εν ώ εισίν πάντες οι θησαυροί της σοφίας και γνώσεως απόκρυφου». Σήμερα εμείς γνωρίζουμε τους απόκρυφους θησαυρούς της σοφίας και της γνώσεως, που περιέχονται μέσα **στο μυστήριο του Χριστού**, μόνο εάν μας τους αποκαλύψει ο Θεός διά του Πνεύματός Του.

Το Πνεύμα του Θεού που κατοικεί πλήρως μέσα στον αναστημένο και ένδοξο Κύριο Ιησού, είναι που μας αποκαλύπτει

τους κρυμμένους θησαυρούς της σοφίας και της γνώσης του Θεού. Αυτό ο Θεός δεν το κάνει σε οποιονδήποτε, αλλά το κάνει σε εκείνους που ταπεινά Τον δέχονται, που υπακούν στον Λόγο Του και ζουν άγια ζωή. **Το Πνεύμα του Θεού είναι η μαρτυρία του Ιησού Χριστού**, μας μιλά και μας αποκαλύπτει τη φύση του Ιησού, το νόημα των λόγων Του, φωτίζει και τη ζωή μας και μας μορφώνει σύμφωνα με την ομοίωσή Του. Αυτή είναι η εργασία του αγίου Πνεύματος του Θεού σήμερα σε κάθε πιστό, **να μορφώνει τον Κύριο Ιησού μέσα μας.**

2. Σε πολλές περιπτώσεις μέσα στην Καινή Διαθήκη βλέπουμε τον Ιησού να μιλάει στους μαθητές Του για τον εαυτό Του, σαν να επρόκειτο για κάποιον άλλον. Ενώ ο "ίδιος" είναι ο παράκλητος, είναι ο μεσίτης, στα εδάφια που αναφέραμε από τα κεφάλαια ΙΔ/14 και Ις/16 του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου, μιλούσε για "άλλον" παράκλητο, **αλλά από τα ίδια τα λόγια Του ήταν φανερό ότι μιλούσε για τον εαυτό Του**, μιλούσε για τη δική Του (διαφορετική) φανέρωση ανάμεσα στους πιστούς, γεγονός που θα συνέβαινε μετά την ανάληψή Του.

Αυτά τα οποία έλεγε ο Ιησούς στους μαθητές Του τότε και τα οποία λέγει και σ' εμάς σήμερα, αφορούν τη σχέση Του με τον Πατέρα, τα έλεγε όμως με "τρόπο παροιμιώδη", τα έλεγε "αινιγματικά", που σημαίνει ότι εκείνη τη στιγμή **έκρυβε την έννοια της αλήθειας** και οι μαθητές δεν μπορούσαν να την καταλάβουν και αυτό το επισήμανε ο Ιησούς, λέγοντας: *«Ταύτα διά ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ ελάλησα προς εσάς· αλλ' έρχεται ώρα, ότε δεν θέλω σας λαλήσει πλέον διά παροιμιών, αλλά παρρησία θέλω σας αναγγείλει περί του Πατρός»* (Ιωάννης Ις/16:25).

Ο Ιησούς δεν απογοητεύει τους μαθητές Του λέγοντάς τους ότι εκείνη τη στιγμή τους μιλά "διά παροιμιών", γιατί αμέσως τους λέγει ότι θα έρθει ώρα που δεν θα τους μιλήσει πλέον διά παροιμιών, **αλλά με παρρησία θα τους μιλήσει για τον Πατέρα.** Εάν προσέξουμε τα λόγια του Ιησού, βλέπουμε ότι όλα θα τα κάνει Αυτός: Εγώ θα σας λαλήσω, Εγώ θα σας αναγγείλω, Εγώ θα σας οδηγήσω στην αλήθεια και ο Ιησούς ενεργεί όλα αυτά,

γιατί Αυτός είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή, γιατί Αυτός είναι το Πνεύμα της αληθείας, γιατί μέσα σ' Αυτόν κατοικεί ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ, που είναι ο Πατέρας Θεός: *«Εξεύρομεν δε ότι ο Υιός του Θεού ήλθε και έδωκεν εις ημάς νόησιν, διά να γνωρίζωμεν τον ΑΛΗΘΙΝΟΝ, και είμεθα εν τω αληθινώ (μέσα στον αληθινό), εν τω Υιώ αυτού Ιησού Χριστώ. Ούτος είναι ο αληθινός Θεός και η ζωή η αιώνιος»* (Α' Ιωάννου Ε/5:20). Εδώ έχουμε ταύτιση του ΑΛΗΘΙΝΟΥ (του Θεού) με τον ΥΙΟ (τον Ιησού) και εφόσον όλο το πλήρωμα του αληθινού και αιώνιου Θεού κατοικεί μέσα στον Υιό, ο Ιησούς ονομάζεται "ο αληθινός Θεός" και " η ζωή η αιώνιος". Οι μαθητές, μετά την Πεντηκοστή, που ο Κύριος τους μίλησε με παρρησία, εννόησαν τα αινιγματικά λόγια που τους έλεγε ο Ιησούς, πριν σταυρωθεί.

Το άγιο Πνεύμα θα μας οδηγήσει *«εις πάσαν την αλήθειαν»* όταν βαπτισθούμε εν Πνεύματι και δεν θα βαδίζουμε πλέον "διά παροιμιών", αλλά θα είμαστε διδακτοί του Θεού. Όσοι όμως δεν είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα και εσκεμμένα εμμένουν σ' αυτή την κατάσταση, γιατί δεν εκζητούν την εμπειρία της Πεντηκοστής στη ζωή τους, τότε πνευματικά θα μείνουν πίσω και ο λόγος της Γραφής θα είναι γι' αυτούς "αινιγματικός", θα βρίσκονται στην ίδια κατάσταση που ήταν οι μαθητές πριν την Πεντηκοστή.

Ένα ερώτημα που συχνά ακούγεται είναι το εξής: «Αυτοί που είναι μεν αναγεννημένοι, αλλά δεν πιστεύουν ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα που συνοδεύεται από το "λαλείν ξένες γλώσσες" είναι και για εμάς σήμερα και κατά συνέπεια δεν το εκζητούν και ίσως να το πολεμούν μέσα στην άγνοιά τους, τι θα γίνουν; Θα πάνε στον ουρανό;».

Η αναγέννηση, η προσωπική αποδοχή του λυτρωτικού έργου του Ιησού στον Γολγοθά, **είναι το εισιτήριο για τον ουρανό** (βλ. Ιωάννης Γ/3:1-6). Κατά συνέπεια, οι αναγεννημένοι όταν αναχωρήσουν από τη Γη, θα βρεθούν στην παρουσία του Θεού και εκεί, ανάλογα με τα πνευματικά υλικά που οικοδόμησαν εδώ στη Γη, θα λάβουν και το μισθό τους στον ουρανό (βλ. Α' Κορινθίους Γ/3:9-15).

Όσο "μπαίνουμε" μέσα στους έσχατους καιρούς και πλη-

σιάζουμε προς την ημέρα της αρπαγής της εκκλησίας, αλλά και του ένδοξου ερχομού του Κυρίου Ιησού, η παραπάνω κατάσταση δεν θα συνεχιστεί, γιατί ο Ιησούς την αληθινή Του εκκλησία, που θα είναι άγια και άμωμη (βλ. Εφεσίους Ε/5:26-27), θα την βγάλει έξω από τα ανθρώπινα συστήματα και κατεστημένα και αφού δώσει τη μαρτυρία της εν λόγω και εν δυνάμει Πνεύματος, θα την παραλάβει για να είναι για πάντα μαζί Του.

Εάν η εκκλησία της αρπαγής (η εκκλησία της Φιλαδέλφειας) πιστεύει στο βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και στο λαλείν ξένες γλώσσες, **εάν** πιστεύει στη θεία θεραπεία από τις αρρώστιες, **εάν** πιστεύει στην εκβολή των δαιμονίων, **εάν** πιστεύει στα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος και γενικά **εάν** δέχεται τον αποκαλυπτικό προφητικό λόγο **και ΕΣΥ, ΑΥΤΑ ΔΕΝ ΤΑ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ** και σαν επακόλουθη συνέπεια είναι να μην έχεις και τον αρραβώνα του Πνεύματος, να μην έχεις σφραγισθεί με το Πνεύμα για την ημέρα της απολύτρωσης (βλέπε: Εφεσίους Α/1:13-14, Δ/4:30, Ρωμαίους Η/8:24, Β΄ Κορινθίου Α/1:22), **τότε θα γίνει κατά την πίστη σου και αυτόματα δεν θα είσαι μέσα στην εκκλησία της αρπαγής**, ενώ θα έχεις αναγέννηση.

Όταν γίνει η αρπαγή της εκκλησίας της Φιλαδέλφειας, όλοι όσοι ανήκουν στην εκκλησία της θλίψης (της Λαοδικείας), δεν θα αρπαχθούν λόγω της ολιγοπιστίας τους και της κακοδοξίας τους και θα περάσουν μέσα από το σύστημα του Αντίχριστου για να καθαριστούν και να ελευθερωθούν απ' όλα αυτά, γιατί *«δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν ΟΥΔΕΝ το οποίον μιαίνει και προξενεί βδέλυγμα και ψεύδος, αλλά μόνον οι γεγραμμένοι εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου»* (Αποκάλυψη ΚΑ/21:27, Βλ.Αποκάλυψη ΚΒ/22:3, 15). Ο Θεός δεν θέλει μισή διαθήκη, αλλά θέλει να εκτελούμε όλη τη διαθήκη Του και να είμαστε πιστοί στον άγιο Λόγο Του.

Το συμπέρασμα είναι ότι δεν πρέπει να ακούμε τα ψεύδη του Σατανά, ο οποίος χρησιμοποιεί διάφορους τρόπους και μεθοδείες για να σε αποτρέψει να πάρεις τη δύναμη της Πεντηκοστής στη ζωή σου. Μην τον αφήνεις να σου βάζει σκέψεις αρνητικές όπως, ότι είσαι πολύ αμαρτωλός για να σου δώσει ο Θεός

το Πνεύμα Του, ή ότι έχεις ακόμα καιρό για να το πάρεις, ή ότι μπορεί να μη θέλει ο Θεός να στο δώσει, ή εάν θέλει ο Θεός θα στο δώσει και δεν μπορείς εσύ να το απαιτείς και πολλές άλλες παρόμοιες σκέψεις. Όλα αυτά είναι πνευματικά σκουπίδια του εχθρού της ψυχής μας. Ο Κύριος ΘΕΛΕΙ να μας δώσει τη δύναμη του Πνεύματός Του και να μας βαπτίσει εν Πνεύματι αγίω και φωτιά, πρέπει να εννοήσουμε ότι αυτό το έχουμε απόλυτη ανάγκη και ο Κύριος θα μας το δώσει, γιατί είναι δική Του υπόσχεση.

7. ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ΘΑ ΕΛΕΓΞΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

«...Και ελθών εκείνος θέλει ελέγξει τον κόσμον περί αμαρτίας και περί δικαιοσύνης και περί κρίσεως.....

- **Περί ΑΜΑΡΤΙΑΣ** μεν, διότι δεν πιστεύουσιν εις Εμέ·
- **Περί ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ** δε, διότι υπάγω προς τον Πατέρα μου και πλέον δεν Με βλέπετε·
- **Περί δε ΚΡΙΣΕΩΣ**, διότι ο άρχων του κόσμου τούτου εκρίθη» (Ιωάννης Ις΄16:8-11).

Ο Ιησούς, μιλώντας στους μαθητές Του "διά παροιμιών", τους λέγει όταν θα έρθει "εκείνος", ο παράκλητος (το Πνεύμα της αληθείας) και θα ελέγξει τον κόσμο για τρεις περιπτώσεις:

- (α) Περί ΑΜΑΡΤΙΑΣ
- (β) Περί ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
- (γ) Περί ΚΡΙΣΕΩΣ

Μέρος Α' - "Περί ΑΜΑΡΤΙΑΣ"

«...Περί αμαρτίας μεν, διότι ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΟΥΣΙΝ εις Εμέ... »

1. Οι πιστοί που έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα και καθημερινά πληρώνονται με τη δύναμη του Πνεύματος θα ελέγξουν τον κόσμο, φέρνοντας στον κόσμο το μήνυμα του ευαγγελίου, κηρύττοντας στον κόσμο τη λυτρωτική θυσία του Ιησού Χριστού. Το μήνυμα της αλήθειας θα ελέγξει το ψέμα και το σκοτάδι που επικρατεί στον κόσμο. Αυτό έκανε η πρώτη αποστολική εκκλησία, όπως θα δούμε μέσα από τη ζωή τριών ανδρών (Πέτρου, Στέφανου και Παύλου), που ήταν γεμάτοι από τη φωτιά του αγίου Πνεύματος του Θεού.

❖ **Ο απόστολος ΠΕΤΡΟΣ** την ημέρα της Πεντηκοστής, πλήρης Πνεύματος αγίου, έλεγξε τους ομοεθνείς του Ισραηλίτες "περί αμαρτίας", με ένα μήνυμα γεμάτο δύναμη, παρρησία και αλήθεια. Δεν δίστασε ο πρώην δειλός Πέτρος, που τρεις φορές αρνήθηκε τον Ιησού, τώρα να το βροντοφωνάξει και να τους κατηγορήσει δημόσια ότι ήσαν φονιάδες του Ιησού, όχι μόνο την ημέρα της Πεντηκοστής, αλλά και λίγες ημέρες αργότερα, όταν είχαν τους αποστόλους στο Συνέδριο για να απολογηθούν για τη θεραπεία του χωλού εκ γενετής:

- *«Βεβαίως λοιπόν ας εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός Κύριον και Χριστόν έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον σεις **ΕΣΤΑΥΡΩΣΑΤΕ**»* (Πράξεις Β/2:36).
- *«Σεις όμως τον άγιον και δίκαιον ηρνήθητε, και εξητήσατε άνδρα φονέα να χαρισθή εις εσάς, τον δε αρχηγόν της ζωής **ΕΘΑΝΑΤΩΣΑΤΕ**, τον οποίον ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών, του οποίου ημείς είμεθα μάρτυρες»* (Πράξεις Γ/3:14-15).
- *«...Ας ήναι γνωστόν εις πάντας υμάς και εις πάντα τον λαόν του Ισραήλ ότι διά του ονόματος του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, τον οποίον σεις **ΕΣΤΑΥΡΩΣΑΤΕ**, τον οποίον ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών, διά τούτου παρίσταται ούτος ενώπιον υμών υγιής»* (Πράξεις Δ/4:10).

Ο Πέτρος γεμάτος με δύναμη και θάρρος και με βροντώδη φωνή τους λέγει "**ΣΕΙΣ τον σταυρώσατε, ΣΕΙΣ τον θανατώσατε**". Τους ελέγχει δριμύτατα και δημόσια. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα η καρδιά των συγκεντρωμένων Ισραηλιτών να σπάσει και γεμάτοι αγωνία να ρωτήσουν τον Πέτρο, τι πρέπει να κάνουν: *«Αφού δε ήκουσαν (ταύτα), ήλθεν εις κατάνυξιν η καρδιά αυτών, και είπον προς τον Πέτρον και τους λοιπούς αποστόλους· **ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΜΩΜΕΝ**, άνδρες αδελφοί;»* (Πράξεις Β/2:37).

Η καρδιά των Ισραηλιτών, κάτω από τον έλεγχο του αγίου Πνεύματος, διά του στόματος του Πέτρου, ήρθε σε κατάνυξη, κατατρυπήθηκε από τη δύναμη των λόγων του Πέτρου. Η λέξη "**κατάνυξη**" είναι σύνθετη, προέρχεται από το "**κατά**" και το ρήμα "**νύσσω**" (=κεντώ - τρυπώ). Το ρήμα "**κατανύσσω**" σημαίνει "**τρυπώ με αιχμηρό αντικείμενο**" και μεταφορικά σημαίνει "**αισθάνομαι κάτι το**

βαθύ, λύπη που διαπερνά την καρδιά" (βλέπε, Λεξικό Ελληνικής Γλώσσας Γ. Μπαμπινιώτη, σελ. 860, έκδοση 1998).

Όταν ο Λόγος του Θεού λέγει ότι *«ήλθεν εις ΚΑΤΑΝΥΞΙΝ η καρδιά αυτών»*, σημαίνει ότι η συνειδησή τους κατατρυπήθηκε από τα λόγια του Πέτρου, αισθάνθηκαν λύπη και πόνος να διαπερνά την καρδιά τους, η οποία άνοιξε στο μήνυμα του ευαγγελίου, στο μήνυμα της σωτηρίας και αυτό είναι έργο του αγίου Πνεύματος, που τους έλεγξε για την αμαρτία τους.

❖ **Ο πρωτομάρτυρας ΣΤΕΦΑΝΟΣ**, ήταν πλήρης Πνεύματος αγίου και πίστεως και *«έκαμνε τέρατα και σημεία μεγάλα εν τω λαώ»* (βλ. Πράξεις 5/6:5-8). Όταν τον συνέλαβαν και απολογείτο στο Συνέδριο, μπροστά στους άρχοντες και τους πρεσβυτέρους, τους έλεγξε αυστηρά, λέγοντας:

«Σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι την καρδιαν και τα ότα, σεις πάντοτε αντιφέρεσθε κατά του Πνεύματος του αγίου· καθώς οι πατέρες σας, ούτω και σεις....

*.....Τίνα των προφητών δεν **έδιωξαν οι πατέρες σας; μάλιστα εφόνευσαν εκείνους, οι οποίοι προκατήγγειλαν περί της ελεύσεως του Δικαίου, του οποίου ΣΕΙΣ εγείνατε τώρα προδότες και φονείς· οι οποίοι ελάβετε τον νόμον εκ διαταγών αγγέλων και δεν εφυλάξατε»** (Πράξεις 7/7:51-53).*

Εδώ έχουμε μια αντίθετη ενέργεια στις καρδιές των Συνέδρων απ' ότι συνέβηκε στην περίπτωση του Πέτρου την ημέρα της Πεντηκοστής. Ο Στέφανος με θάρρος άρχισε να τους αποκαλεί σκληρόκαρδους που αντιτάσσονται στις ενέργειες του αγίου Πνεύματος, που έδιωξαν τους προπάτορές τους, που σκότωσαν τους προφήτες, που προανήγγειλαν την έλευση του Μεσσία και που τώρα έγιναν προδότες και φονιάδες.

Ήταν τόσο έντονος ο έλεγχος του αγίου Πνεύματος, που αντί να μετανοήσουν *«κατεκόπτοντο τας καρδιάς αυτών και έτριζον τους οδόντας κατ' αυτού»* (Πράξεις 7/7:54) και μη αντέχοντες να ακούν τον έλεγχο του Πνεύματος του Θεού, διά του στόματος του Στέφανου *«έφραζαν τα ότα αυτών και ώρμησαν ομοθυμαδόν (όλοι μαζί) επ' αυτών»* (Πράξεις 7/7:57) και αφού τον έβγαλαν έξω από

τον χώρο του Συνεδρίου τον θανάτωσαν με λιθοβολισμό.

Ο Στέφανος τους έλεγξε για την αμαρτωλή και υποκριτική κατάστασή τους, αλλά ο ίδιος ήταν ένα λαμπρό φως μέσα στο πνευματικό σκοτάδι που κάλυπτε τις καρδιές των ομοεθνών του και ιδιαίτερα των θρησκευτικών αρχόντων. Αυτή η λαμπρότητα του προσώπου του έγινε αντιληπτή απ' όλους, αλλά η καρδιά τους όμως δεν άλλαξε: «...*Και ατενίσαντες εις αυτόν ΠΑΝΤΕΣ οι καθήμενοι εν τω συνεδρίω, είδον το πρόσωπον αυτού ως πρόσωπον αγγέλου*» (Πράξεις 5'6:15).

Η μαρτυρία του πιστού έχει πάντοτε δύο πλευρές: Από τη μία **φωτίζει και δείχνει** τη δόξα του Θεού στον κόσμο και από την άλλη **ελέγχει** τον κόσμο, φανερώνοντας την αμαρτία του. Ο σταυρός του μαρτυρίου του Ιησού Χριστού παρουσιάζει αυτές τις δύο ιδιότητες:

- **Από τη μία δείχνει** την αγάπη του Θεού για τον αμαρτωλό και αποστάτη άνθρωπο, δείχνει την καλοσύνη του Θεού, δείχνει την ηθική ωριμότητα και ομορφιά του Θεού.
- **Από την άλλη προειδοποιεί** τον αμαρτωλό για τη φοβερή κρίση που τον περιμένει, εφόσον θα εξακολουθεί να παραμένει στην αμαρτία. Του δείχνει ότι ο Θεός δεν είναι μόνο ΑΓΑΠΗ, αλλά είναι και ΚΡΙΤΗΣ, «*δικαιοσύνη και κρίσις (είναι) η βάση του θρόνου αυτού*» (Ψαλμός 97:2).

❖ **Ο απόστολος ΠΑΥΛΟΣ**, γεμάτος δύναμη αγίου Πνεύματος, όταν απολογείτο μπροστά στον ηγεμόνα Φήλικα και τη γυναίκα του Δρουσίλλα, τους μίλησε για τη δικαιοσύνη του Θεού, για εγκράτεια και για μέλλουσα κρίση. Το Πνεύμα του Θεού τους έλεγξε έντονα, ώστε ο Φήλικας σταμάτησε τον Παύλο να μιλά, δεν άντεχε άλλο να τον ακούει, γιατί η καρδιά του και η συνειδησή του ελέγχονταν: «*Ενώ δε αυτός ωμίλει περί δικαιοσύνης και εγκρατείας και περί της μελλούσης κρίσεως, ο Φήλιξ γενόμενος ΕΜΦΟΒΟΣ απεκρίθη· Κατά το παρόν ύπαγε, και όταν λάβω καιρόν θέλω σε μετακαλέσει*» (Πράξεις ΚΔ/24:25).

2. Το άγιο Πνεύμα του Θεού θα ελέγξει τον κόσμο "περί αμαρτίας" (ενικός αριθμός), δεν λέγει "περί αμαρτιών" (πληθυντικός α-

ριθμός), που σημαίνει ότι θα ελέγξει τον κόσμο **ΜΟΝΟ για μια αμαρτία**. "Ποια είναι αυτή η αμαρτία, που δεν συγχωρείται, γιατί γνωρίζουμε ότι ο Ιησούς επάνω στο σταυρό πήρες όλες τις αμαρτίες μας και όλες τις αρρώστιες μας;" Όταν αναφερόμαστε για κόσμο, αναφερόμαστε για μη αναγεννημένους και η μια αμαρτία είναι ότι **ο άνθρωπος δεν δέχτηκε τη λυτρωτική θυσία του Ιησού Χριστού στον Γολγοθά ότι έγινε προσωπικά γι' αυτόν**. Αυτή είναι η μία αμαρτία, που οδηγεί τον αμετανόητο άνθρωπο στην αιώνια κρίση και από τη μια αυτή αμαρτία μετά απορρέουν όλες οι άλλες αμαρτίες, τις οποίες ο Ιησούς Χριστός πήρε επάνω στο σταυρό.

Το άγιο Πνεύμα όμως, δεν θα ελέγξει μόνο τον κόσμο περι αμαρτίας, αλλά θα ελέγξει και τον πιστό που λαμβάνει το άγιο Πνεύμα στη ζωή του, γιατί λέγει ο Ιησούς «...*περί αμαρτίας διότι δεν πιστεύουν εις Εμέ*». Απιστία δεν έχει μόνο ο μη αναγεννημένος που απορρίπτει τον Θεό, απιστία έχει και ο πιστός, όταν αμφιβάλλει για τις ενέργειες του Πνεύματος του Θεού μέσα στη ζωή του και χωρίς πίστη δεν μπορεί κάποιος να ευαρεστήσει τον Θεό (Εβραίους ΙΑ/11:6).

Εδώ υπάρχει και ο αντίλογος: "Δεν υπάρχει πιστός που να έχει τέλεια πίστη; Όλοι μας έχουμε σε κάποιο θέμα ολογοπισθήσει; Υπάρχουν φορές που έχουμε αναρωτηθεί, μπορεί ο Θεός να θεραπεύσει αυτή την αρρώστια; Είναι αδύνατον αυτός ο σκληρός άνθρωπος να πιστέψει στον Κύριο, ματαιοπονώ εάν του μιλήσω;" Βέβαια, εάν σκεφτόμαστε με αυτό τον τρόπο, δεν αφήνουμε τον Κύριο να ενεργήσει και θα γίνει κατά την πίστη μας.

Σε όλες τις περιπτώσεις που ο Διάβολος μας πειράζει με **απιστία** και **αμφιβολία**, έρχεται το Πνεύμα του Θεού και βάζει μέσα μας έλεγχο και δεν μας αφήνει να ησυχάσουμε, μέχρι να εκτελέσουμε τον Λόγο του Κυρίου. Για παράδειγμα, υπάρχει περίπτωση που μας παρουσιάστηκε η ευκαιρία να μιλήσουμε σε μια ψυχή και ενώ μέσα μας το Πνεύμα του Θεού μας παρακινούσε έντονα να της μιλήσουμε, έρχεται ο Σατανάς σπέρνοντας την αμφιβολία ότι δεν θα πιστέψει και για να μας "πείσει" γι' αυτό,

μας παρουσιάζει όλα τα αρνητικά σημάδια επάνω του. Γι' αυτό ακριβώς μας λέγει ο Λόγος του Θεού ότι ο παράκλητος, το Πνεύμα της αληθείας θα ελέγξει τον κόσμο *«...περί αμαρτίας διότι δεν πιστεύουν εις Εμέ»*.

Θα σας αναφέρω ένα άσχημο γεγονός που μου διηγήθηκε ένας αδελφός, που συνέβηκε στη γυναίκα του και αυτό έγινε η αιτία η γυναίκα του να αφιερωθεί περισσότερο στον Κύριο:

«Η Ισμήνη (το όνομα δεν είναι πραγματικό), ήταν αναγεννημένη και βαπτισμένη με το άγιο Πνεύμα. Δούλευε σ' ένα εμπορικό κατάστημα σε μεγάλη επαρχιακή πόλη. Κάποια ημέρα, καθώς το αφεντικό της βρισκόταν μπροστά στην πόρτα, το Πνεύμα του Θεού την "έσπρωχνε" να του μιλήσει για τη σωτηρία του Ιησού.

Η Ισμήνη, επειδή το αφεντικό της ήταν αδιάφορος στα πράγματα του Θεού, δίσταζε να του μιλήσει. Σαν δικαιολογία έβρισκε τη δική της θέση, "πως αυτή μια απλή υπάλληλος, να πάει να του μιλήσει, τι να τον πει, αφού δεν θα την ακούσει;". Ενώ έπρεπε να πάει αμέσως να του μιλήσει, υπακούοντας στη φωνή του Κυρίου, τελικά πήρε την απόφαση να μην το κάνει.

Την ίδια ημέρα και μετά από λίγο, για κάποιο λόγο το αφεντικό της βγήκε από το κατάστημα και δεν πρόσεξε ένα αυτοκίνητο που περνούσε με μεγάλη ταχύτητα, το οποίο τον παρέσυρε και τον σκότωσε μπροστά στα μάτια της. Η Ισμήνη στενοχωρήθηκε και ταράχθηκε από το γεγονός αυτό. Ελέγχθηκε από το Πνεύμα του Θεού για την ανυπακοή της και από τότε η Ισμήνη πήρε τη σταθερή απόφαση, όταν ο Θεός την οδηγεί να μιλήσει σε κάποιον για τον Λόγο Του, να το κάνει αμέσως».

Όταν το Πνεύμα του Θεού μας οδηγεί να εκτελέσουμε τον Λόγο Του, εμείς πρέπει να το κάνουμε, χωρίς δισταγμό και με χαρά, οτιδήποτε και να είναι αυτό. Εάν δεν το κάνουμε, τότε θα μας ελέγξει για τη δειλία μας και την απιστία μας.

Μέρος Β' - "Περί ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ"

«...Περί δικαιοσύνης δε, διότι ΥΠΑΓΩ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΟΥ και πλέον δεν με βλέπετε...»

Εδώ ο Ιησούς μας λέγει ότι το άγιο Πνεύμα θα ελέγξει τον κόσμο περί δικαιοσύνης, **γιατί** πηγαίνει προς τον Πατέρα και

έτσι οι άνθρωποι δεν θα Τον βλέπουν με τα φυσικά τους μάτια και εδώ έχουμε θέμα πίστης και πίστη είναι να πιστεύεις κάτι που δεν βλέπεις, όπως ακριβώς το αναφέρει ο Λόγος του Θεού: «*Εί-
ναι δε η πίστις ελπιζομένων πεποιθήσις (αρχ. "υπόστασις"), βεβαίωσις
πραγμάτων μη βλεπομένων*» (Εβραίους ΙΑ/11:1).

Ο απόστολος Παύλος στις επιστολές του συχνά επαναλαμ-
βάνει μια βασική κατάσταση της καρδιάς του πιστού που είναι η
σώζουσα και ενεργός πίστη, λέγοντας «*ο δε δίκαιος θέλει ζήσει εκ
πίστεως*» (Ρωμαίους Α/1:17, Βλ. Γαλάτες Γ/3:11, Φιλιππησίους Γ/3:9)
και το άγιο Πνεύμα που κατοικεί μέσα στην καρδιά του πιστού
τον ελέγχει για την πίστη του, τον ελέγχει εάν εργάζεται και εμπι-
στεύεται τον Κύριο, τον οποίο δεν βλέπει με τα σαρκικά του μά-
τια, αλλά όμως γνωρίζει ότι κατοικεί μέσα του πνευματικά και ο
ίδιος είναι ναός του ζωντανού Θεού.

Ο Ιησούς είπε πει στον Νικόδημο «*Μη θαυμάσης ότι σου εί-
πον, ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΕΝΝΗΘΗΤΕ ΑΝΩΘΕΝ. Ο άνεμος όπου θέλει πνέει, και
την φωνήν αυτού ακούεις, αλλά δεν εξεύρεις πόθεν έρχεται και που
υπάγει· ούτως είναι πας, όστις εγεννήθη εκ του Πνεύματος*» (Ιωάννης
Γ/3:7-8). Έτσι συμβαίνει και με το Πνεύμα του Θεού που κατοικεί
μέσα στον πιστό, ο ίδιος **δεν το βλέπει**, αλλά βλέπει όμως τα
αποτελέσματα από τις ενέργειές Του.

Το άγιο Πνεύμα θα ελέγξει τον κόσμο "περί δικαιοσύνης".
Η βάση του θρόνου του Θεού, επάνω στον οποίο κάθεται ο δη-
μιουργός του σύμπαντος είναι «*δικαιοσύνη και κρίσις*» (Ψαλμός
97:2) και η δικαιοσύνη του Θεού απαιτεί τον θάνατο του αμαρ-
τωλού, αλλά ο Θεός από αγάπη για τον άνθρωπο, για να μη χα-
θεί αιώνια, έριξε την κρίση Του επάνω στον Υιό Του και ο άν-
θρωπος που απορρίπτει το έργο του σταυρού το άγιο Πνεύμα θα
τον ελέγξει περί δικαιοσύνης.

Ο Ιησούς «*παρεδόθη διά τας αμαρτίας ημών και ανέστη διά
την δικαίωσιν ημών*» (Ρωμαίους Δ/4:25). Με το έργο Του επάνω
στο σταυρό ο Ιησούς έφερε σε μια θαυμαστή ενότητα και συνερ-
γασία τη δικαιοσύνη του Θεού με την αγάπη Του, γεγονός που
πολύ παραστατικά και προφητικά το παρουσιάζει ο Δαβίδ: «*Έλε-*

ος και αλήθεια συναπηντήθησαν· δικαιοσύνη και ειρήνη εφιλήθησαν. Αλήθεια εκ της γης θέλει αναβλαστήσει· και ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ εξ ουρανού θέλει κύψει» (Ψαλμός ΠΕ/85:10-11).

Ο απόστολος Παύλος λέγει ότι ο Ιησούς «εγενήθη εις ημάς σοφία από Θεού, και δικαιοσύνη και αγιασμός και απολύτρωσις» (Α' Κορινθίους Α/1:30). Ο Ιησούς, μέσα στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα του Πνεύματος του Θεού, συγκεντρώνει στο πρόσωπό Του όλες τις ιδιότητες του Θεού και η δικαιοσύνη του Θεού (μία από τις ιδιότητές Του) είναι η βάση του θρόνου Του, αλλά η απιστία του ανθρώπου τον τυφλώνει και δεν μπορεί να δει τη δόξα του σταυρού, επάνω στον οποίο κρίθηκε η αμαρτία και αποδόθηκε δικαιοσύνη, αλλά το Πνεύμα του Θεού θα κάνει αποκατάσταση, ελέγχοντας τον κόσμο περί δικαιοσύνης. Θα ελέγξει όμως και τον πιστό, όταν αυτός αθετεί τον Λόγο του Θεού και δεν μένει μέσα στο άγιο θέλημά Του.

Μέρος Γ' - "Περί ΚΡΙΣΕΩΣ"

«...Περί δε κρίσεως, διότι ο άρχων τον κόσμον τούτον εκρίθη»

1. ΟΙ ΜΕΘΟΔΕΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ: Η 3η ενέργεια του Πνεύματος του Θεού είναι να ελέγξει και να κρίνει τον εχθρό της ψυχής μας, τον Διάβολο, ο οποίος συνέχεια, χωρίς να έχει διαλείμματα στο ωράριο εργασίας του, βασανίζει και καταδυναστεύει τον άνθρωπο με πολλούς τρόπους, όπως με σωματικές ασθένειες, με πνευματικά δεσμά, με ψυχικές ασθένειες, με συνεχή προβλήματα άγχους, θλίψης, πόνου, αγωνίας, φόβου, κλπ. Ο Διάβολος είναι ο πατέρας του ψεύδους και ο κλέφτης της χαράς του ανθρώπου, όπως πολύ χαρακτηριστικά το είπε ο ίδιος ο Κύριος Ιησούς: *«Ο κλέπτης δεν έρχεται, ειμή διά να κλέψη και θύση και απολέση· Εγώ ήλθον διά να έχωσι ζωήν και να έχωσιν αυτήν εν αφθονία»* (Ιωάννης Ι'/10:10).

Προσφιλής μέθοδος του Διαβόλου είναι να ταλαιπωρεί τον άνθρωπο με αρρώστιες και να του προκαλεί πόνο και φόβο. Ο Ιησούς Χριστός επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πήρε όλες τις αμαρτίες μας και όλες αρρώστιες μας και με πίστη ο άνθρωπος ελευθερώνεται από κάθε αρρώστια. Αυτό Διάβολος δεν το θέλει

και συνέχεια εξαπολύει βέλη με αρρώστιες επάνω στον άνθρωπο και τον εξαπατά, λέγοντάς του "ο Θεός σου δίνει τις αρρώστιες για να σε δοκιμάσει". Μεγάλο ψέμα από τον πατέρα του ψεύδους, ο Ιησούς ποτέ δεν είπε σε κάποιον "πάρε μια αρρώστια για να δοκιμαστείς". Αντίθετα, πέρασε όλη τη ζωή Του *«ενεργετών και θεραπεύων πάντας τους καταδυναστευομένους υπό του Διαβόλου»* (Πράξεις 1'/10:38). Ο Λόγος του Θεού λέγει "όλους τους καταδυναστευομένους" και ο Διάβολος είναι απ' αρχής ο δυνάστης και ο τύραννος του ανθρώπου.

Ο πιστός έχει εξουσία και δύναμη να έρθει ενάντια στις ενέργειες του Διαβόλου, έχει την εξουσία στο όνομα του Ιησού να διατάξει την αρρώστια να φύγει. Ο Ιησούς, λίγο πριν αναληφθεί, μας έδωσε την εξουσία αυτή, να ενεργούμε στο παντοδύναμο όνομά Του, λέγοντας *«Εν τω ονόματί Μου ...επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι»* (Μάρκος 1ς'/16: 17-18). Γνωρίζω περιπτώσεις ανθρώπων, που είχαν μέσα τους **πνεύματα ασθένειας** και όταν τα πνεύματα αυτά επιτιμήθηκαν στο όνομα του Ιησού, οι άνθρωποι ελευθερώθηκαν και αμέσως γιατρεύτηκαν. Η Καινή Διαθήκη είναι γεμάτη από περιπτώσεις ανθρώπων που είχαν μέσα τους πνεύματα (δαιμόνια) ασθένειας και ελευθερώθηκαν (βλ. Λουκάς 1Α/11:14, 1Γ/13:10-17, Μάρκος 9/9: 17-25, Β' Κορινθίου 1Β/12:7-9, κλπ).

Ένας άλλος τρόπος που ο Διάβολος καταδυναστεύει τον άνθρωπο είναι να του δημιουργεί διάφορα προβλήματα και να τον γεμίζει με **άγχος, αγωνία, κατάθλιψη, πόνο** και γενικά να του **καταβαρύνει** την καρδιά. Ο Ιησούς μας έδειξε τον τρόπο, πως να βγαίνουμε νικητές μέσα απ' όλες αυτές τις καταστάσεις. Η ελπίδα μας, η πίστη μας και η εμπιστοσύνη μας είναι στον Κύριο Ιησού, υπακούοντας στον Λόγο Του. Για παράδειγμα, μας λέγει ο Ιησούς *«θέλεις αγαπά τον πλησίον σου ως σεαυτόν»* (Ματθαίος ΚΒ/22:39). Εάν εμείς βρισκόμαστε σε έριδα με τον πλησίον μας και όπου βρεθούμε και όπου σταθούμε τον συκοφαντούμε, τότε, το πιο απλό που μπορεί να μας συμβεί είναι το βράδυ να μην μπορούμε να ησυχάσουμε και να κοιμηθούμε έχοντας ταραγμένη τη συνειδήσή μας και μετά από τη στενοχώρια μας να αρχίσει να

πονά το στομάχι μας. Τίποτα απ' όλα αυτά, δεν θα είχε συμβεί, εάν είχαμε πνεύμα συγχωρητικότητας και αγάπης για τον πλησίον μας. Είναι βασική αρχή μέσα στον Λόγο του Θεού πως «*ό,τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει*» (Γαλάτες 5'/6:7).

Ο άρχων και ο θεός του κόσμου τούτου, ο Διάβολος, **κρίθηκε** και δεν έχει πλέον εξουσία επάνω στους αγίους του Θεού, γι' αυτό και μπορούμε να εκβάλλουμε τα πονηρά πνεύματα που είναι μέσα μας και μένουν μέσα μας για δύο βασικούς λόγους. **Ο ένας λόγος** είναι ότι ο Διάβολος με τις πονηρές δυνάμεις του μας ξεγελά, καθώς και το όνομά του είναι **Πονηρός** (βλ. Ματθαίος 1Γ/ 13:19, Α' Ιωάννου Ε/5:18-19) και **ο άλλος λόγος** είναι γιατί εμείς **του δίνουμε τόπο** και ανοίγουμε θύρα εισόδου στα πνεύματα της πονηρίας (Εφεσίους Δ/4:27).

2. ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ: Το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα μας δίνει φοβερή δύναμη και εξουσία να συντρίψουμε όλη τη δύναμη του εχθρού. Ο Ιησούς μετά την ανάστασή Του και πριν αναληφθεί είπε στους μαθητές Του:

«Υπάγετε εις όλον τον κόσμον και κηρύξατε το ευαγγέλιον εις όλην την κτίσιν. Όστις πιστεύση και βαπτισθή θέλει σωθή, όστις όμως απιστήση θέλει κατακριθή...»

...Σημεία δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, Εν τω ονόματί μου θέλουσιν εκβάλλει δαιμόνια· θέλουσι λαλεί νέας γλώσσας· όφεις θέλουσι πιάνει· και εάν θανάσιμόν τι πίωσι, δεν θέλει βλάψει αυτούς· επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας, και θέλουσιν ιατρεύεσθαι....» (Μάρκος Ις'/16:15-18).

Τα λόγια αυτά του Ιησού είναι για τους αναγεννημένους πιστούς και όχι για τους πνευματικά απερίμητους. Δεν μπορούμε να εκβάλλουμε δαιμόνια από έναν μη πιστό, από έναν που δεν έχει αναγνωρίσει τον Ιησού Χριστό ως προσωπικό του σωτήρα και που δεν έχει καθαρίσει ο οίκος του (το σώμα του), γιατί τότε το δαιμόνιο που επιτιμήθηκε και βγήκε έξω, μη βρίσκοντας πουθενά ανάπαυση, θα επιστρέψει στην πρώτη κατοικία του επτά φορές πιο ισχυρότερο:

«Όταν δε το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθη από του ανθρώπου, διέρχεται δι' ανύδρων τόπων και ζητεί ανάπαυσιν και δεν ευρίσκει. Τότε λέγει: "Ας επιστρέψω εις τον οίκον μου, όθεν εξήλθον· και ελθόν ευρίσκει αυτόν κενόν, σεσαρωμένον και εστολισμένον...."

*.....Τότε υπάγει και παραλαμβάνει μεθ' εαυτού ΕΠΤΑ άλλα πνεύματα **πονηρότερα εαυτού**, και εισελθόντα κατοικούσιν εκεί, και γίνονται τα έσχατα του ανθρώπου εκείνου χειρότερα των πρώτων. Ούτω θέλει είσθαι και εις την γενεάν ταύτην την **πονηράν**» (Ματθαίος ΙΒ/12:43-45).*

Το πονηρό πνεύμα επιστρέφει στον "οίκον του", χωρίς να βρίσκει καμιά απολύτως αντίσταση από τον άνθρωπο που βγήκε. **Γιατί συμβαίνει αυτό;** Γιατί ο άνθρωπος που απελευθερώθηκε από τα πονηρά δεσμά, **δεν βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα**, ώστε να πληρωθεί (να γεμίσει) ο οίκος τους με δύναμη μεγαλύτερη και ισχυρότερη από τη δύναμη του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του.

Η ερώτηση που πολλές φορές ακούγεται καλοπροαίρετα από πιστούς, που δεν έχουν εμπειρία στα πνευματικά είναι: "Μόνο, όταν ο άνθρωπος έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα το πονηρό πνεύμα δεν βρίσκει έδαφος να μπει μέσα του, δεν είναι αρκετό το ότι έχει αναγεννηθεί και ανήκει στον Ιησού;"

Δεν είναι αρκετό, γιατί με την αναγέννηση ο άνθρωπος πνευματικά ΞΑΝΑγεννιέται, έρχεται δηλαδή το Πνεύμα του Θεού και κάνει μέσα του **έργο καθαρισμού** της ψυχής του από τις αμαρτίες του, αλλά χρειάζεται όμως να βαπτισθεί και με το άγιο Πνεύμα για να γίνει μέσα του και **η ενθρόνιση** του Θεού εν Χριστώ Ιησού μέσα του. Όταν συμβεί αυτό, το σώμα του πιστού γίνεται ναός του Θεού και ο πιστός δεν φοβάται πλέον τον Σατανά, γιατί έχει δύναμη και εξουσία εναντίον του.

- **Με την αναγέννηση** ο πιστός αποκτά ΕΞΟΥΣΙΑ ενάντια στις δυνάμεις του σκότους.
- **Με το βάπτισμα** του αγίου Πνεύματος ο πιστός αποκτά

και ΔΥΝΑΜΗ για να επιβάλει την εξουσία που έχει.

Να δώσω ένα απλό και κατανοητό παράδειγμα μέσα από την καθημερινότητα για τη διαφορά δύναμης και εξουσίας. Βλέπουμε στο δρόμο έναν αστυνομικό χωρίς όπλο να κάνει πεζούς περιπολία για την τήρηση της τάξης. Η στολή που φορεί ο αστυνομικός είναι **σύμβολο της εξουσίας**, που του έχει δώσει το κράτος. Ξαφνικά, όπως βαδίζει, αντιλαμβάνεται να γίνεται μία ληστεία σ' ένα κατάστημα κοντά του. Έχει την **εξουσία** για να επέμβει και να συλλάβει τους ληστές, αλλά δεν έχει **όπλο για να επιβάλει** την εξουσία του.

Μεταφορικά, η **εξουσία** του αστυνομικού είναι η αναγέννηση του πιστού και η **δύναμη** του όπλου του είναι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Χρειαζόμαστε και τα δύο, γιατί είναι δύο διαφορετικές ενέργειες του Πνεύματος. Με την αναγέννηση καθαρίζεται το σώμα μας από την αμαρτία και με το βάπτισμα εν Πνεύματι γεμίζει από τη δύναμη και την παρουσία του Θεού, ώστε να σφραγίζονται οι είσοδοι για τις πονηρές δυνάμεις. Ο πιστός έχει ανάγκη στην καθημερινή του πορεία μέσα στον κόσμο, να διατηρεί και το σώμα του και την ψυχή του καθαρά και αμόλυπτα από τον κόσμο και την αμαρτία. Αυτό μας παραγγέλλει ο Παύλος: *«Έχοντες λοιπόν, αγαπητοί, ταύτας τας επαγγελίας, **ας καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού ΣΑΡΚΟΣ και ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού**»* (Β' Κορινθίους Ζ/7:1).

Πρέπει να δεχτούμε αυτή την αλήθεια του Λόγου του Θεού και να καθαριζόμαστε σωματικά και πνευματικά, ώστε να έχουμε τη δύναμη να διώχνουμε από τη ζωή μας τον Διάβολο και τις δυνάμεις του και αυτό θα επιτελέσει στην αύξηση του αγιασμού μας. Η δόξα της παρουσίας του Κυρίου θα γεμίσει και θα λαμπρύνει τη ζωή μας.

Όταν δεν συμβαίνει αυτό, βλέπουμε να υπάρχουν μέσα στο σώμα του Χριστού, την εκκλησία, διαμάχες, χωρισμοί, ψευδοδιδασκαλίες, έλλειψη αγάπης και ενότητας και πολλά άλλα έργα της σάρκας, τα οποία ο Παύλος αναφέρει πολύ συχνά στις επιστολές του. Αυτά συμβαίνουν, γιατί ακόμα δεν έχουν φύγει

μέσα από τους πιστούς τα "αγκάθια", δεν έχουν ανοίξει και παραδώσει ολοκληρωτικά την καρδιά τους στον Κύριο Ιησού, ώστε να βγάλει από μέσα τους κάθε ίχνος του εχθρού. Εάν κάνουμε τον Ιησού κυβερνήτη της ζωής μας και του παραδώσουμε το τιμόνι της καρδιάς μας, τότε θα κάνει μέσα μας τέλειο έργο καθαρισμού και ελευθερίας από πονηρά δεσμά, γιατί μας αγαπά και πέθανε για μας, πέθανε για τον καθένα μας προσωπικά.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για το πως ενεργούν τα πνεύματα της πονηρίας ΜΕΣΑ και ΕΠΑΝΩ στον πιστό, διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο: "ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ" (κωδικός 17-18).

3. Ο ΑΝΕΡΓΟΣ ΔΙΑΒΟΛΟΣ: «...*Περί δε κρίσεως, διότι ο άρχων του κόσμου τούτου εκρίθη*». Ο άρχοντας του συστήματος του κόσμου αυτού κρίθηκε και συντρίφτηκε, του αφαιρέθηκε κάθε εξουσία, γι' αυτό ο πιστός, έχοντας εξουσία και δύναμη Πνεύματος αγίου, μάχεται για να καταστρέψει όλα τα πονηρά έργα του Διαβόλου, κατά το παράδειγμα του Κυρίου Ιησού, ο οποίος διερχόταν τις πόλεις και τα χωριά «*ευεργετών και θεραπεύων πάντα τους καταδυναστευομένους υπό του Διαβόλου*» (Πράξεις 1'/10:38).

Ο Ιησούς είχε τέλεια εξουσία επάνω σε όλες τις αρρώστιες, θεράπευε όλους όσους βρισκόντουσαν κάτω και μέσα στη δυναστεία του Διαβόλου. Εκείνο που πρέπει, για μία ακόμα φορά να το τονίσουμε και να το διακηρύξουμε (γιατί αυτή είναι η αλήθεια), είναι ότι η αρρώστια είναι από τον Διάβολο, την οποία έφερε επάνω στον άνθρωπο εξαιτίας της παρακοής του μέσα στον κήπο της Εδέμ. Ο πιστός είναι πρίγκιπας του ουρανού και έχει την εξουσία να προστάξει την αρρώστια για να φύγει. Αυτό το δικαίωμα, μας το έδωσε ο Ιησούς, ο οποίος επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πήρε και τις ΑΜΑΡΤΙΕΣ μας και τις ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ μας, αφαίρεσε κάθε δύναμη του Διαβόλου και **τον κατέστησε άνεργο**, τον έκανε ζητιάνο και εάν σήμερα βλέπουμε τον Διάβολο να έχει αλλάξει τους ρόλους και να εμφανίζεται ως "πλούσιος" είναι γιατί οι πιστοί του δίνουν τόπο για να τον κατακτήσει.

Ο Ιησούς επάνω στο σταυρό είχε ανοιχτά τα χέρια Του. Με το ένα χέρι Του πήρε όλες τις **αμαρτίες μας** και με το άλλο χέρι

Του πήρε όλες τις αρρώστιες μας. Αυτό είναι το κέντρο του μηνύματος του ευαγγελίου:

- «Αυτός (ο Ιησούς) τωόντι τας **ΑΣΘΕΝΕΙΑΣ** ημών εβάστασε και τας θλίψεις ημών επεφορτίσθη...» (Ησαΐας ΝΓ/53:4).
- «Όστις (ο Ιησούς) τας **ΑΜΑΡΤΙΑΣ** ημών αυτός εβάστασεν εν τω σώματι αυτού επί του ξύλου, διά να ζήσωμεν εν τη δικαιοσύνη, αποθανόντες κατά τας αμαρτίας· με του οποίου την πληγήν ιατρεύθητε» (Α' Πέτρου Β/2:24).
- «Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον, και μη λησμονής πάσας τας ενεργεσίας αυτού· τον **ΣΥΓΧΩΡΟΥΝΤΑ** πάσας τας **ανομίας σου· τον ΙΑΤΡΕΥΟΝΤΑ** πάσας τας **αρρωστίας σου**» (Ψαλμός ΡΓ/103:2-3).

Ο Ιησούς πήρε και τις ΑΜΑΡΤΙΕΣ μας και τις ΑΡΡΩΣΤΙΕΣ μας. Εάν πιστεύουμε και διδάσκουμε ότι επάνω στο σταυρό πήρε **μόνο τις αμαρτίες μας** και μας χάρισε αιώνια ζωή, αλλά δεν πιστεύουμε ότι πήρε και τις αρρώστιες μας, **τότε δεχόμαστε το μισό έργο του Ιησού**. Αυτό σημαίνει ότι μας έσωσε μεν από τις αμαρτίες μας, αλλά μας αφήνει να υποφέρουμε από τις αρρώστιες, τάχαγια δοκιμασία και "εάν" είναι θέλημά Του, τότε μας θεραπεύει. Αυτό είναι ένα **άλλο ευαγγέλιο** (Γαλάτες Α/1:8-9), ο Ιησούς μας έδωσε τέλεια ελευθερία από την αμαρτία, τις αρρώστιες και από τα δεσμά του Διαβόλου και τώρα η δύναμη του εχθρού είναι κάτω από τα πόδια της εκκλησίας.

8. ΔΥΝΑΜΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΣ

Μέρος Α'

"ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ"

1. Ο Ιησούς Χριστός, τόσο πριν το θάνατό Του, όσο και μετά την ανάστασή Του και μέχρι να αναληφθεί, συνέχεια μιλούσε στους μαθητές Του για την επαγγελία του Πνεύματος του Πατρός, γεγονός που φανέρωνε πόσο αναγκαίο ήταν οι μαθητές να κατανοήσουν ότι έπρεπε να πάρουν το άγιο Πνεύμα στη ζωή τους, αλλιώς ο Κύριος δεν θα μπορούσε να τους αποστείλει σε διακονία:

- α) «...Και ιδού, εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός μου εφ' υμᾶς· σεις δε καθήσατε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ εωσού ενδυσθήτε **δύναμιν εξ ύψους**» (Λουκάς ΚΔ/24:49).
- β) «...Αλλά θέλετε **λάβει δύναμιν**, όταν επέλθῃ το ἅγιον Πνεῦμα εφ' υμᾶς, και θέλετε εἶσθαι εἰς **Εμέ μάρτυρες** και εν Ιερουσαλήμ και εν πάσῃ τη Ιουδαία και Σαμαρεία και ἕως εσχάτου της γῆς» (Πράξεις Α/1:8).

Εδώ ο Ιησούς μιλούσε στους μαθητές Του για το Πνεῦμα της επαγγελίας του Πατέρα και τους ετοίμαζε για τη διακονία τους, αλλά **δεν είχε ἔρθει ακόμα η ὥρα** να Τον υπηρετήσουν και να γίνουν οι μάρτυρες του ονόματός Του, γιατί δεν είχαν πάρει μέσα τους τη δύναμη εξ ύψους.

Ο Ιησούς τους λέγει «*αλλά θέλετε **λάβει δύναμιν**, όταν επέλθῃ το ἅγιον Πνεῦμα εφ' υμᾶς*» και αφού πάρουν τη δύναμη, τότε συμπληρώνει «...θέλετε εἶσθαι εἰς **Εμέ μάρτυρες**». Ο Ιησούς κάνει μια συγκεκριμένη διευκρίνιση στους μαθητές Του ότι θα είναι μάρτυρες σ' Αυτόν ("εις Εμέ"), θα είναι μάρτυρες του ίδιου, όχι κάποιου άλλου.

Οι αναγεννημένοι πιστοί είναι μάρτυρες του ονόματος του Κυρίου ΙΗΣΟΥ και όχι κάποιου άλλου ονόματος, είναι μάρτυρες του μόνου ονόματος που έχει δοθεί από τον ουρανό και του μόνου ονόματος που μπορεί να σώσει τον άνθρωπο: «*Και δεν υπάρχει δι' ουδενός άλλου η σωτηρία· διότι **οὔτε ὄνομα ἄλλο εἶναι ὑπὸ τον ουρανόν δεδομένον μεταξύ των ανθρώπων, διὰ του οποίου πρέπει να σωθῶμεν***» (Πράξεις Δ/4:12).

Είμαστε μάρτυρες του ονόματος, που είναι πάνω από κάθε άλλο ὄνομα, που είναι πάνω από αρχές, εξουσίες, κυριότητες και δυνάμεις. Είμαστε μάρτυρες του ονόματος του Ιησού, στο οποίο ὄνομα μια ημέρα ὅλες οι δυνάμεις (ἄγγελοι του ουρανού, ἄγγελοι του σκότους και ἄνθρωποι) θα γονατίσουν και θα προσκυνήσουν: «*Διὰ τοῦτο και ο Θεός υπερύψωσεν αυτόν και ἐχάρισεν εἰς αυτόν ὄνομα το ὑπὲρ παν ὄνομα, διὰ να κλίνη εἰς το ὄνομα του **Ιησού** παν γόνυ ἐπουρανίων και ἐπιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλῶσσα να ομολογήσῃ ὅτι ο Ιησούς Χριστός εἶναι Κύριος εἰς δόξαν*

Θεού Πατρός...» (Φιλιππησίους Β/2:9-11).

Τον Ιησού εξυψώνουμε, τον Ιησού μεγαλύνουμε, τον Ιησού δοξάζουμε, τον Ιησού λατρεύουμε, τον Ιησού ομολογούμε και γινόμαστε μάρτυρες του θαυμαστού ονόματός Του, «**θέλετε είσθαι εις Εμέ μάρτυρες**». Είναι όνομα σωτηρίας, θεραπείας και ελευθερίας, είναι το μόνο όνομα που κάνει να τρέμουν οι δυνάμεις της κόλασης. Για να είμαστε όμως **αληθινοί μάρτυρες** του ένδοξου Ιησού πρέπει να ντυθούμε με τη δύναμη εξ ύψους, πρέπει να λάβουμε το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Όλη η πρώτη εκκλησία ήταν γεμάτη από τη δύναμη του αγίου Πνεύματος, γι' αυτό οι πιστοί δεν γνώριζαν τι σημαίνει πνευματική χλιαρότητα, ήταν γεμάτοι από τη φωτιά του Πνεύματος που έκαιγε μέσα τους

Θα πρέπει να το κατανοήσουμε ότι στη ζωή μας έχουμε ανάγκη τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού **τώρα**, σήμερα και όχι αύριο. Εάν τότε ο Κύριος ενεργούσε θαυμαστά με τη δύναμη του Πνεύματός Του, σήμερα ο κόσμος έχει ακόμα μεγαλύτερη ανάγκη να δει τη δύναμη του Θεού να εκχέεται μέσα από όλους τους πιστούς Του και να δίνουν τη μαρτυρία τους με παρρησία.

Το άγιο Πνεύμα είναι **ΔΥΝΑΜΗ και ΕΝΕΡΓΕΙΑ μέσα μας** και ότι έχει να δώσει ο Θεός στους πιστούς, στην εκκλησία Του, το δίνει διά του Πνεύματός Του, γι' αυτό, **εάν εσύ συνειδητά αρνηθείς το άγιο Πνεύμα και τις ενέργειές Του**, γνώριζε ότι σε περιμένει καταδίκη, έστω και εάν βγήκες από την Αίγυπτο της αμαρτίας, γιατί ποτέ δεν έφθασες στο τέρμα της πορείας σου που είναι η πνευματική Χαναάν, αλλά χάθηκες μέσα στην έρημο του κόσμου με τις μέριμνες, όπως συνέβηκε και με το λαό Ισραήλ.

Ο Ιησούς είχε μιλήσει για την "**ασυγχώρητη αμαρτία**", την αμαρτία που ο Ιωάννης στις επιστολές του αποκαλεί "**θανάσιμη αμαρτία**" (Α' Ιωάννου Ε/5:16-17). Θανάσιμη αμαρτία είναι εκείνη που οδηγεί τον πιστό στον πνευματικό θάνατο, που τον οδηγεί δηλαδή στο χωρισμό από τον Θεό. Ο Λόγος του Θεού, σαν κύρια πηγή της θανάσιμης αμαρτίας αναφέρει τη «**βλασφημία του αγίου Πνεύματος**» και όπως ήδη έχουμε αναφέρει σε προηγούμενο κεφάλαιο "βλασφημώ" σημαίνει "βλάπτω τη φήμη"

και βλασφημία του αγίου Πνεύματος είναι όταν ο άνθρωπος και ειδικότερα ο πιστός (που έχει γνωρίσει την αλήθεια) διαστρεβλώνει και δεν δέχεται τις ενέργειες του Πνεύματος, είτε μέσα στην προσωπική του ζωή, είτε μέσα σε ολόκληρο το σώμα της εκκλησίας.

Μια τέτοια περίπτωση έχουμε, όταν ο Ιησούς κάποτε θεράπευσε έναν δαιμονιζόμενο, που ήταν τυφλός και κωφός και οι Φαρισαίοι είπαν: «*Ούτος δεν εκβάλλει τα δαιμόνια, ειμή διά του Βεελζεβούλ, του άρχοντος των δαιμονίων*» (Ματθαίος 1Β/12:24). Προσέξτε, τα λόγια αυτά δεν τα είπαν άπιστοι, αλλά τα είπαν οι θεματοφύλακες του νόμου του Θεού, τα είπαν οι διδάσκαλοι του νόμου του Θεού. Με τα λόγια αυτά απέδιδαν την ενέργεια του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ότι ήταν ενέργεια του ΣΑΤΑΝΑ και διαστρεβλωναν τη φήμη και το έργο του αγίου Πνεύματος.

Ας προσέξουμε, γιατί όταν συνειδητά απορρίπτουμε και αρνούμαστε τις ενέργειες του αγίου Πνεύματος, αυτό είναι "βλασφημία" και θα θερίσουμε τις συνέπειες της απιστίας μας. Δεν πρέπει να αφήνουμε τον εχθρό της ψυχής μας να σπέρνει μέσα μας αμφιβολία, απιστία και κατάκριση για τον Λόγο του Θεού. Θα πρέπει να μάθουμε να τον πολεμάμε στην προσευχή και να διαφυλάσσουμε το νου μας από τις επιθέσεις του, γι' αυτό ο Κύριος μας έδωσε την "**περικεφαλαία της σωτηρίας**" (Εφεσίους 5'/6:17) για να μας σώζει από τις παγίδες και τις πλάνες του Διαβόλου.

2. Δεν πρέπει να αφήνουμε τον Διάβολο να μας καθηλώνει με σκέψεις απιστίας και οι προσευχές μας να είναι τυπικές και θα μπορούσα να πω ότι είναι "ψεύτικες προσευχές". Δεν πρέπει να τον αφήνουμε να μας καθηλώνει με αδράνεια, δειλία και αναποφασιστικότητα, αλλά να οπλιστούμε με δύναμη εξ ύψους και να τον αντιμετωπίσουμε αποτελεσματικά. Εάν αυτό το κάνουμε, τότε θα είμαστε **μάρτυρες του Ιησού** μέσα σ' ένα περιβάλλον που θα κατακλύζεται από την αμαρτία.

Ένα παράδειγμα συγκλονιστικής και θαυμαστής μαρτυρίας μέσα από τον Λόγο του Θεού, που υπερβαίνει τα όρια της **φαντασίας** και που το έχουμε ήδη αναφέρει είναι με τον απόστολο Πέτρο, πως δηλαδή ομολογούσε τον Ιησού **ΠΡΙΝ** την Πεντηκοστή

και πως Τον ομολογούσε **ΜΕΤΑ** την Πεντηκοστή.

"Π Ρ Ι Ν Τ Η Ν Π Ε Ν Τ Η Κ Ο Σ Τ Η"

Όταν ο Ιησούς Χριστός μιλούσε στους μαθητές Του για το θάνατό Του, ο Πέτρος ξεχώρισε τον εαυτό Του από τους άλλους μαθητές και με "υπερηφάνεια" είπε: *«Και αν πάντες σκανδαλισθώσιν εν Σοι, εγώ ποτέ δεν θέλω σκανδαλισθή»* (Ματθαίος Κς'/26:33). Ο Ιησούς που γνώριζε την καρδιά του, προσπάθησε να τον προσγειώσει στην πραγματικότητα, λέγοντάς του: *«Αληθώς σου λέγω ότι ταύτην την νύκτα, πριν φωνάξη ο αλέκτωρ, τρίς (φορές) θέλεις με απαρνηθή»* (Ματθαίος Κς'/26:34).

Ο Ιησούς είπε στον Πέτρο κάτι το πολύ απλό και το πολύ κατανοητό, που δεν χρειαζόταν ιδιαίτερη εξήγηση για να το καταλάβει κάποιος, του είπε ότι εκείνη τη νύχτα και μάλιστα σε λίγη ώρα, θα τον απαρνιόταν τρεις φορές. Ο Πέτρος όχι μόνο δεν κατάλαβε τα λόγια του Ιησού, αλλά συνέχισε ακόμα με πιο έντονο ύφος να μεγαλαυχεί και να υψώνει τον εαυτό του, λέγοντας ότι ακόμα και εάν χρειαστεί θα πεθάνει μαζί με τον Ιησού, θα το έκανε: *«Και αν γείνη χρεία να αποθάνω μετά Σού, δεν θέλω Σε απαρνηθή...»* (Ματθαίος Κς'/26:35).

Ήταν λόγια μιας καρδιάς που δεν είχε επίγνωση τι συνέβαινε στην πραγματικότητα, μιας καρδιάς με περισσή υπερηφάνεια, γιατί όπως το είπε ο Ιησούς, έτσι και έγινε ακριβώς. Ο Πέτρος τρεις φορές απαρνήθηκε τον Ιησού και το τραγικό είναι ότι δεν Τον απαρνήθηκε μπροστά σε άρχοντες και εξουσίες, αλλά μπροστά σε μια δούλη, που δεν είχε καμιά εξουσία και δύναμη και μάλιστα οι Ρωμαίοι αποκαλούσαν την εποχή εκείνη τους δούλους "res", δηλαδή "πράγμα". Ο Πέτρος, ελεύθερος πολίτης, δείλιασε μπροστά σε μια δούλη, μπροστά σε μία "res" και ακόμα το πιο τραγικό ήταν ότι την τρίτη φορά που ρωτήθηκε, όχι από τη δούλη, αλλά από τους εκεί παρευρισκομένους, εάν ήταν και αυτός ένας από τους μαθητές του Ιησού *«άρχισε να καταναθεματίζει και να ομνύη ότι δεν γνωρίζω τον άνθρωπον...»* (βλ. Ματθαίος Κς'/26:73-74).

Τι σημαίνει ότι ο Πέτρος άρχισε να αναθεματίζει; **"Αναθε-**

ματίζω" σημαίνει "εκτοξεύω κατάρες, αναθέματα εναντίον κάποιου" και "αναθεματίζω την ώρα και τη στιγμή που κάποιος βρέθηκε στο δρόμο μου" (βλ. Λεξικό Ελληνικής γλώσσας Γ.Μπαμπινιώτη, σελ. 155, έκδοση 1998). Ο Πέτρος άρχισε να λέγει κατάρες, λόγια που δεν άρμοζαν σ' έναν άνθρωπο που ο Ιησούς τον έκρινε άξιο να τον εμπιστευθεί και που τον είχε αποστείλει, μαζί με τους άλλους μαθητές να κηρύξουν τον ερχομό της βασιλείας και που στο όνομά Του ενεργούσαν θαύματα.

Αυτός όμως ήταν ο Πέτρος **ΧΩΡΙΣ τη δύναμη εξ ύψους**, χωρίς τη δύναμη του αγίου Πνεύματος μέσα του. Είχε δειλία και φόβο και δεν είχε τη δύναμη να ομολογήσει τον Ιησού, να ομολογήσει Αυτόν που κάποτε ομολόγησε, λέγοντας «*Συ είσαι ο Χριστός ο Υιός του Θεού του ζώντος*» (βλ. Ματθαίος 15/16:13-18). Θα μπορούσαμε να πούμε, ότι η ομολογία αυτή του Πέτρου, ναί μεν ήταν μια αποκάλυψη του Θεού, αλλά ήταν μια ομολογία "εκ του ασφαλούς", ήταν μία ομολογία χωρίς κινδύνους, αφού έγινε σε στενό κύκλο, μεταξύ των μαθητών του Ιησού.

"Μ Ε Τ Α Τ Η Ν Π Ε Ν Τ Η Κ Ο Σ Τ Η"

Γνωρίζοντας κάποιος, **ποιος** ήταν ο Πέτρος πριν την Πεντηκοστή και **ποιος** ήταν ο Πέτρος μετά την Πεντηκοστή, το εύλογο ερώτημα που αυθόρμητα γεννιέται είναι: "Τον δειλό Πέτρο, ο οποίος τρεις φορές απαρνήθηκε τον Κύριό Του, που Τον αγαπούσε πολύ και που μαζί με τους άλλους μαθητές ήταν κλεισμένος μέσα στο ανώγειο, **τι ήταν εκείνο** που μετά την Πεντηκοστή, τον έκανε θαρραλέο και δεν δίστασε να κατηγορήσει δημόσια του Ισραηλίτες ότι ήταν φονιάδες του Ιησού Χριστού;"

Ο Πέτρος αυτό δεν το έκανε μόνο μια φορά, αλλά κάθε φορά που άνοιγε το στόμα του για να μιλήσει, τους κατηγορούσε με σκληρά λόγια ότι αυτοί ήταν υπεύθυνοι για το θάνατο του Ιησού. Όταν αναφερθήκαμε ότι το Πνεύμα της αληθείας θα ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας, αναφερθήκαμε και για τη θαρραλέα στάση του Πέτρου μετά την Πεντηκοστή, αλλά εδώ όμως θα αναφερθούμε εκτενέστερα.

(α) **Στο πρώτο κήρυγμα** που έκανε Πέτρος ήταν όταν επέπε-

σε το άγιο Πνεύμα επάνω σε όλους τους συγκεντρωμένους στο ανώγειο και με πύρινα λόγια, που έβγαιναν από μια καρδιά γεμάτη από τη φωτιά του Πνεύματος, κατηγόρησε δύο φορές (την ίδια στιγμή) τους Ισραηλίτες ως φονιάδες του Ιησού:

- *«Άνδρες Ισραηλίται, ακούσατε τους λόγους τούτους· τον Ιησούν τον Ναζωραίο, άνδρα αποδεδειγμένον προς εσάς από του Θεού διά θαυμάτων και τερασιών και σημείων, τα οποία ο Θεός έκαμε δι' αυτού εν μέσω υμών, καθώς και σεις εξεύρετε, τούτον λαβόντες παραδεδομένον κατά την ωρισμένην βουλήν και πρόγνωσιν του Θεού, διά χειρών ανόμων σταυρώσαντες **ΕΘΑΝΑΤΩΣΑΤΕ**»* (Πράξεις Β/2:22-23).
- *«Βεβαίως λοιπόν ας εξεύρη πας ο οίκος του Ισραήλ ότι ο Θεός Κύριον και Χριστόν έκαμεν αυτόν τούτον τον Ιησούν, τον οποίον **ΣΕΙΣ εσταυρώσατε**»* (Πράξεις Β/2:36).

(β) Στο δεύτερο κήρυγμα που έκανε ο Πέτρος, μετά τη θεραπεία του χωλού μπροστά στο ναό, συνέχισε με καυστικά λόγια να σφυροκοπά τις καρδιές των ομοεθνών του, λέγοντάς τους:

- *«Ο Θεός του Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ, ο Θεός των πατέρων ημών, εδόξασε τον Υιόν αυτού Ιησούν, τον οποίον σεις παρεδώκατε και ηρνήθητε αυτόν ενώπιον του Πιλάτου, ενώ εκείνος έκρινε να απολύση αυτόν....*
- *....Σεις όμως τον άγιον και δίκαιον ηρνήθητε, και εξητήσατε άνδρα φονέα να χαρισθή εις εσάς, τον δε αρχηγόν της ζωής **εθανατώσατε**, τον οποίον ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών, του οποίου ημείς είμεθα μάρτυρες»* (Πράξεις Γ/3:13-15).

(γ) Στο τρίτο κήρυμά του ο Πέτρος βρισκόταν μπροστά στους άρχοντες του λαού Ισραήλ, αλλά δεν φοβήθηκε να διακηρύξει την αλήθεια. Ο Πέτρος έμοιαζε με ένα ορμητικό ποτάμι που παράσερνε τα πάντα στο πέρασμα του. Όταν οι άρχοντες ρώτησαν τους μαθητές *«διά ποίας δυνάμεως ή διά ποίου ονόματος επράξατε τούτο σεις;»* (Πράξεις Δ/4:7), αναφερόμενοι στη θεραπεία του εκ γενετής χωλού, ο Πέτρος πήρε τον λόγο και είπε:

- *«Ας ήναι γνωστόν εις πάντας υμάς και εις πάντα τον λαόν του*

Ισραήλ ότι διά του ονόματος του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου, τον οποίον ΣΕΙΣ εσταυρώσατε, τον οποίον ο Θεός ανέστησεν εκ νεκρών, διά τούτου παρίσταται ούτος ενώπιον υμών υγιής» (Πράξεις Δ/4:10).

(δ) Στο τέταρτο κήρυγμα (απολογία) που έκανε ο Πέτρος πάλι μπροστά στο Συνέδριο, μετά από τη θαυμαστή απελευθέρωσή των μαθητών του Ιησού από τη φυλακή από τον άγγελο του Κυρίου, με περίσσιο θάρρος συνέχισε να κατηγορεί τους άρχοντες και τους πρεσβυτέρους του Ισραήλ ως φονιάδες του Ιησού. Σε ερώτηση που έκαναν στους αποστόλους «*δεν σας παρηγγείλαμε ρητώς να μη διδάσκητε εν τω ονόματι τούτου; Και ιδού, εγεμίσατε την Ιερουσαλήμ από της διδαχής σας...*» (Πράξεις Ε/5:28), ο Πέτρος, παίρνοντας τον λόγο τους απάντησε:

- «*Πρέπει να πειθαρχώμεν εις τον Θεόν μάλλον παρά εις τους ανθρώπους. Ο Θεός των πατέρων ημών ανέστησε τον Ιησούν, τον οποίον σεις εθανατώσατε κρεμάσαντες επί ξύλου*» (Πράξεις Ε/5:29-30).

3. Σε όλες τις περιπτώσεις τα λόγια του Πέτρου ήταν λόγια που έλεγχαν δριμύτητα τους Ισραηλίτες. Αναφερθήκαμε στην αρχή ότι αυτό που έγινε με τον Πέτρο ξεπερνά τα όρια της **φαντασίας**. Αυτό είναι μια πραγματικότητα εάν αναλογισθούμε ότι ο Πέτρος στην εποχή του κοινωνικά ανήκε στην κατώτερη τάξη, ήταν ένας απλός βιοπαλαιστής, ένας ψαράς που καθημερινά μοχλούσε για να βγάλει τα προς το ζειν, ήταν ένας άνθρωπος που δεν κατείχε κάποια θέση εξουσίας και δύναμης, δεν ανήκε στην ελίτ της εποχής εκείνης, μάλιστα αναφέρεται στις Πράξεις ότι τον Πέτρο και τον Ιωάννη τους χαρακτήρισαν ότι ήσαν «*αγράμματοι και ιδιώται*» (Πράξεις Δ/4:13).

Πως μπορούσε λοιπόν ο Πέτρος να αντιταχθεί σ' ένα πανίσχυρο θρησκευτικό και πολιτικό κατεστημένο; **Πως** μπορούσε να τα βάλει με την κοσμοκράτειρα Ρωμαϊκή δύναμη; **Που** βρήκε τη δύναμη να υψώσει το ανάστημά του στους αυταρχικούς Φαρισαίους; **Εάν αυτό συνέβαινε, δεν θα ήταν σενάριο ταινίας επιστημονικής φαντασίας;** Και όμως αυτό ακριβώς έγινε! Ο

σύγχρονος "Δαβίδ" της εποχής του, ανόρθωσε το ανάστημά του απέναντι σ' έναν "Γολιάθ" που ήταν η τότε άρχουσα τάξη. Ο Πέτρος σαν ένας άλλος ήρωας, βγαλμένος μέσα από παιδικές ιστορίες, έκανε κάτι που φάνταζε ακατόρθωτο και ανθρώπινα αδύνατο, βγήκε έξω και δημόσια κατηγόρησε, όχι μόνο τους απλούς πολίτες, αλλά και το παντοδύναμο θρησκευτικό ιερατείο, ότι σε συνεργασία με τον Ρωμαίο κατακτητή ήσαν φονιάδες του Ιησού, ήσαν υπεύθυνοι για το θάνατό Του. Τα λόγια που τους είπε, ήσαν πύρινες φλόγες που πήγαιναν κατευθείαν μέσα στην καρδιά τους και τους ταρακουνούσαν:

- ΣΕΙΣ τον σταυρώσατε!
- ΣΕΙΣ τον παραδώσατε!
- ΣΕΙΣ τον αρνηθήκατε!
- ΣΕΙΣ τον θανατώσατε!

Λόγια, όχι ενός "νάνου", αλλά ενός "γίγαντα". Για μια ακόμα φορά "ζωντάνεψε" η παλιά ιστορία του Δαβίδ, που γυμνός, μόνο με μια σφεντόνα πήγε να αντιμετωπίσει τον πάνοπλο Γολιάθ. Τώρα, στη θέση του Δαβίδ ήταν ο Πέτρος και στη θέση του Γολιάθ ήσαν οι άρχοντες του λαού. **Μία μάχη που φάνταζε άνιση και εκ των προτέρων χαμένη για τον "Δαβίδ - Πέτρο".** Η μάχη ήταν πράγματι άνιση, αλλά όχι για τον Πέτρο, ήταν άνιση για τους άρχοντες του λαού, γιατί μαζί με τον Πέτρο ήταν ο αναστημένος Ιησούς, που με το Πνεύμα Του είχε μετατρέψει τον δειλό Πέτρο σ' ένα λιοντάρι, που με τη φωνή του έκανε τις καρδιές των ακουόντων να συντρίβονται.

Η δύναμη που ενεργούσε μέσα από τον Πέτρο, ήταν η δύναμη εξ ύψους, ήταν το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Ο Πέτρος, όταν άρχισε να μιλά την ημέρα της Πεντηκοστής, αλλά και μετά, δεν κρατούσε σημειώσεις για το τι θα τους έλεγε, δεν είχε σχεδιάσει πως θα ενεργούσε, γιατί δεν γνώριζε και ο ίδιος πως ο Κύριος Ιησούς θα τους έστελνε την επαγγελία του Πνεύματος. Γεμάτος από το άγιο Πνεύμα, **άρχισε** να εξηγεί τις προφητείες για το πρόσωπο του Ιησού, **άρχισε** να τους ελέγχει για

τη δική τους αμαρτωλή κατάσταση και **άρχισε** να τους προτρέπει να μετανοήσουν. Το αποτέλεσμα ήταν συγκλονιστικό και πέρα από κάθε ανθρώπινη πρόβλεψη και προσδοκία, που μόνο στη φαντασία κάποιου θα μπορούσε να γίνει, αλλά τώρα ήταν μια ζωντανή πραγματικότητα. Τρεις χιλιάδες ψυχές δέχτηκαν τον λόγο της αλήθειας και σε λίγο έγιναν πέντε χιλιάδες. Ο "Δαβίδ" της εποχής εκείνης πέτυχε μια θριαμβευτική νίκη κατά του "Γολιάθ", γιατί ο Κύριος της δόξα ήταν μαζί του.

Εάν ο πιστός δεν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, δεν θα μπορέσει να αποκτήσει τη δύναμη αυτή και να γίνει ένας σύγχρονος "Δαβίδ" ενάντια στον "Γολιάθ", ενάντια στον Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις του. Το να έχει ο πιστός τη δύναμη του Πνεύματος του Θεού είναι ένα από τα μεγαλύτερα οφέλη που λαμβάνει όταν βαπτίζεται εν Πνεύματι. Ο Ιησούς τέτοιους μάρτυρες θέλει να Τον υπηρετούν.

4. Ότι συνέβαινε στον Πέτρο, πριν την Πεντηκοστή, το ίδιο συνέβαινε και με τους άλλους μαθητές του Ιησού, που ακόμα δεν είχαν λάβει τη δύναμη εξ ύψους. **Ήσαν φοβισμένοι και δειλοί**, είχαν κρυφτεί στα σπίτια τους και δεν τολμούσαν να βγουν έξω, ο φόβος τους είχε κατακυριεύσει και κατατρομοκρατήσει. Πως θα μπορούσαν αυτοί οι αδύναμοι να τα βάλουν με τους ισχυρούς άρχοντες και τους πρεσβυτέρους;

Ο Θωμάς, όταν του είπαν οι λοιποί μαθητές ότι είδαν τον Κύριο, **δεν πίστεψε ότι ο Ιησούς αναστήθηκε**, παρ' όλο που ο Ιησούς όταν ήταν μαζί τους, πολύ συχνά μιλούσε για το θάνατό Του και την ανάστασή Του. Το ότι ο Θωμάς δεν πίστεψε στα λόγια έντεκα ανθρώπων (όχι ενός ή δύο), αυτό σημαίνει ότι τους θεωρούσε πως παραλογίζονταν και δεν ήξεραν τι έλεγαν, θεωρούσε πως όλα αυτά που του έλεγαν ήταν στη φαντασία τους. Ο διάλογος που θα έγινε μεταξύ τους για να τον πείσουν ότι είχαν δει το Κύριο, θα ήταν αρκετά έντονος, αλλά ο Θωμάς ζητούσε χειροπιαστές αποδείξεις, γι' αυτό τους είπε: *«Εάν δεν ιδω εις τας χείρας Αυτού τον τύπον των ήλων (=καρφιών) και (εάν δεν) βάλω τον δάκτυλόν μου εις τον τύπον των ήλων, και (εάν δεν) βάλω την χείρα*

μου εις την πλευράν Αυτού, δεν θέλω πιστεύσει» (Ιωάννης Κ/20:25).

Όχι μόνο ο Θωμάς, αλλά και οι λοιποί μαθητές του Ιησού δεν πίστευαν ότι θα αναστηθεί ο Κύριός τους, γι' αυτό όταν Τον συνέλαβαν και Τον σταύρωσαν, από το φόβο τους είχαν κρυφτεί πίσω από αμπαρωμένες πόρτες. Έτρεμαν, μήπως τους συλλάβουν. Μερικοί, έπαψαν πλέον να θέλουν να ακολουθήσουν και να υπηρετήσουν τον Ιησού (μετά απ' όσα συνέβησαν), γι' αυτό και επέστρεψαν στις εργασίες τους.

Θα πρέπει να επισημάνουμε το γεγονός, πως όταν ο Πέτρος είπε στον Ιησού *«και αν χρειαστεί να πεθάνω μαζί Σου, δεν θα σε αρνηθώ...»*, μας αναφέρει ο Λόγος του Θεού ότι και οι λοιποί μαθητές συμφώνησαν μαζί του, ότι και αυτοί θα κάνουν το ίδιο: *«...Ομοίως είπον και πάντες οι μαθηταί»* (Ματθαίος Κς'/26:35). Φυσικά, όχι μόνο "δεν πέθαναν" μαζί με τον Ιησού, αλλά ήταν τέτοιος ο φόβος τους, που δεν τολμούσαν ούτε καν να Τον ακολουθήσουν στην πορεία Του προς τον Γολγοθά, όπως έκανε ο πολύς όχλος. Όπως γνωρίζουμε, ο μόνος μαθητής που ξεχώρισε ήταν ο Ιωάννης που ακολούθησε όλο το μαρτύριο του Ιησού.

Όλοι οι μαθητές και οι ακόλουθοι του Ιησού και του στενού και του ευρύτερου κύκλου Του, ήσαν καταφοβισμένοι και απογοητευμένοι από τη σύλληψη και τη θανάτωση του δασκάλου τους. Διαβάζουμε μέσα στην Γραφή, για δύο μαθητές, που προφανώς ανήκαν στον ευρύτερο κύκλο των μαθητών του Ιησού, πήγαιναν προς την πόλη Εμμαούς σε κατάσταση μεγάλης απογοήτευσης, γιατί τα γεγονότα δεν εξελίχθηκαν όπως αυτοί νόμιζαν και έλπιζαν. Ο Ιησούς είχε ήδη αναστηθεί, αλλά αυτοί δεν το γνώριζαν και η απελπισία βάραινε την καρδιά τους γιατί όλα γύρω τους είχαν καταρρεύσει (βλ. Λουκάς ΚΔ/24:13-22).

Όταν όλοι οι μαθητές βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, δεν θύμιζαν τίποτα από τα φοβισμένα και αδύναμα ανθρωπάκια, που δεν τολμούσαν ούτε στην αγορά να πάνε για να κάνουν τα ψώνια τους. Τώρα είχαν μετατραπεί σε **ισχυρούς πολεμιστές** που δεν τους φόβιζε τίποτε, δεν τους φόβιζαν οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι, δεν τους φόβιζαν οι άρχοντες του Ισραήλ, δεν τους φόβιζε

η Ρωμαϊκή εξουσία. Τώρα, γι' αυτούς έκαιγε μέσα τους η φλόγα να μεταδώσουν το ευαγγέλιο του Ιησού, τα αρνάκια είχαν γίνει λιοντάρια. Αυτή είναι η δύναμη της Πεντηκοστής που αλλάζει τον άνθρωπο και του δίνει θάρρος και παρρησία να σταθεί ενάντια σε ανθρωπίνες και πνευματικές εξουσίες για να διεκδικήσει τη νίκη και να έχει πνευματικό θρίαμβο στη ζωή του.

Εάν πραγματικά αγαπάς τον Κύριο Ιησού με όλη την καρδιά σου και θέλεις να γίνεις μάρτυρας της αλήθειας, εάν θέλεις να γίνεις μάρτυρας του Ιησού Χριστού, τότε άφησε τον Κύριο να σε βαπτίσει με το Πνεύμα Του εάν δεν έχεις ακόμα βαπτισθεί. Εάν όμως έχεις βαπτισθεί, τότε άφησε τον Κύριο να κάνει τέλειο έργο μέσα σου και να σου δώσει όλη τη δύναμή Του. Πίστεψέ το ότι αυτή η εμπειρία είναι και για σένα προσωπικά. Απελευθέρωσε τη δύναμη του Λόγου του Θεού μέσα σου και θα δεις θαυμάσια μεγαλεία στη ζωή σου.

Μέρος Β΄

"ΜΗ ΜΕΡΙΜΝΑΤΕ ΤΙ ΘΑ ΠΕΙΤΕ"

«Όταν δε σας φέρωσιν εις τας συναγωγάς και τας αρχάς και τας εξουσίας, μη μεριμνάτε ΠΩΣ ή ΤΙ να απολογηθήτε, ή ΤΙ να είπητε· διότι το άγιον Πνεύμα θέλει σας διδάξει εν αυτή τη ώρα τι πρέπει να είπητε...» (Λουκάς ΙΒ/12:11-12).

"Μέριμνα" σημαίνει **"φροντίζω, δείχνω έμπρακτο ενδιαφέρον για κάτι, έχω έγνοια, ανησυχώ για κάτι"**. Εδώ ο Ιησούς μας προτρέπει να βγάλουμε έξω από την καρδιά μας κάθε σκέψη που φέρνει ανησυχία. Μας λέγει, όταν χρειαστεί **να απολογηθούμε** για την πίστη μας και για τις αλήθειες του Λόγου Του, να μη μεριμνάμε πως και τι θα πούμε, γιατί το άγιο Πνεύμα που κατοικεί μέσα μας, θα μας διδάξει τι πρέπει να πούμε.

Ο Λόγος του Θεού όμως δεν αναφέρεται μόνο να μην μεριμνάμε τι θα πούμε στις περιπτώσεις που θα βρεθούμε μπροστά σε άρχοντες και σε εξουσίες, αλλά αναφέρεται να μη μεριμνάμε **για οποιοδήποτε πράγμα** συμβαίνει στη ζωή μας, να μη μεριμνάμε και για την καθημερινότητά μας, να μη μεριμνάμε τι θα φάμε, ή τι θα πιούμε, ή τι θα ντυθούμε, γιατί ο Κύριος έχει φρο-

ντίδα για όλα αυτά. Ο Ιησούς είπε: «*Διά τούτο σας λέγω, μη μεριμνάτε περί της ζωής σας τι να φάγητε και τι να πίνητε, μηδέ περί του σώματός σας τι να ενδυθήτε...*» (Ματθαίος ζ'/6:25). Ο απόστολος Παύλος λέγει: «*Μη μεριμνάτε περί μηδενός, αλλ' εν παντί πράγματι ας γνωρίζωνται τα ζητήματά σας προς τον Θεόν μετ' ευχαριστίας διά της προσευχής και της δεήσεως*» (Φιλιππησίους Δ/4:6).

Η Γραφή είναι γεμάτη με λόγια παρήγορα και λόγια ελπίδας, είναι γεμάτη με λόγια εμπιστοσύνης στον Κύριο για κάθε ζήτημα και πρόβλημα που παρουσιάζεται στη ζωή μας. Δεν πρέπει να έχουμε άγχος ή αγωνία όταν μιλάμε τον Λόγο του Θεού πως θα ενεργήσουμε και τι θα πούμε, γιατί όταν ανοίξουμε το στόμα μας **με πίστη** και αρχίσουμε να μιλάμε τον Λόγο, τότε ο Κύριος θα φέρει μέσα μας ένα ποτάμι με ζωντανά νερά, όπου θα αρχίσουμε να μιλάμε με τέτοιο τρόπο, που το Πνεύμα του Θεού θα αιχμαλωτίσει τους ακούοντες, θα αρχίσουμε να μιλάμε λόγια χρισμένα που θα συγκλονίζουν κατήγορους, αντιφρονούντες, άρχοντες, αρχές και εξουσίες και θα αγγίζουν ταπεινές καρδιές.

Μέσα στην Βίβλο έχουμε πολλές περιπτώσεις πιστών ανθρώπων, που με χρισμένο λόγο από το Πνεύμα του Θεού άλλαξαν καταστάσεις και έφεραν ανατροπή και σε ολόκληρες κοινωνίες. Στην παράγραφο που αναφερθήκαμε ότι το Πνεύμα της αληθείας θα κρίνει τον κόσμο "περί αμαρτίας", αναφερθήκαμε πώς το Πνεύμα του Θεού έλεγξε την αμαρτία μέσα από τη διακονία των αποστόλων Πέτρου και Παύλου και του πρωτομάρτυρα Στέφανου. Η ζωή των τριών αυτών αγίων του Θεού ήταν ένα θαυμαστό παράδειγμα για το πως τα λόγια του Ιησού "μη μεριμνάτε" έγιναν μια πραγματικότητα στη ζωή τους και σε αυτό θα αναφερθούμε αμέσως παρακάτω. Δεν θα είναι επανάληψη των όσων ήδη αναφέραμε, αλλά θα είναι η συνέχειά τους.

❖ **Ο απόστολος Πέτρος** την ημέρα Πεντηκοστής, γεμάτος από το Πνεύμα του Θεού, άνοιξε το στόμα του και άρχισε να εξηγήει με θαυμαστή ακρίβεια και με λεπτομέρειες **(1)** τις προφητείες του Ιωήλ που αναφέρονταν ότι ο Θεός θα εξέχεε το Πνεύμα Του «*επί πάσαν σάρκα*» (βλ. Ιωήλ Β/2:21-32) και **(2)** τον προφητικό Ψαλ-

μό Ις'/16 που αναφερόταν στο θάνατο και την ανάσταση του Ιησού, εξηγώντας με θαυμαστή αποκάλυψη τα λόγια του Δαβίδ *«διότι δεν θέλεις εγκαταλείψει την ψυχήν μου εν τω άδη, ουδέ θέλεις αφήσει τον όσιόν σου να ίδη διαφθοράν»*. **Που τα γνώριζε όλα αυτά ο Πέτρος;** Μπορεί να είχε ακούσει τις προφητείες αυτές, αλλά δεν γνώριζε πότε και πως θα εκπληρώνονταν! Την ημέρα της Πεντηκοστής ο Πέτρος ήταν ένας δυναμικός και φλογερός κήρυκας και ερμηνευτής του νόμου του Θεού, που θα τον ζήλευαν οι νομοδιδάσκαλοι της εποχής του, μπροστά στη δύναμη των λόγων του Πέτρου οι Γραμματείς και οι Φαρισαίοι ήσαν απλά μαθητούδια. Είχαν τέτοια σοφία και δύναμη τα λόγια του, που εκείνη τη στιγμή, δεν μιλούσε ο ασήμαντος και απλός ψαράς Πέτρος, αλλά μιλούσε ο ίδιος ο Κύριος διά του Πνεύματός Του, μέσα από το στόμα του χρισμένου Πέτρου (βλ. Πράξεις Β/2).

Ο Πέτρος, όταν ήταν μαζί με τους λοιπούς μαθητές στο ανώγειο και περίμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού, δεν έκανε σεμινάρια λόγου, δεν έκανε ερμηνευτικά μαθήματα της Γραφής, δεν κρατούσε σημειώσεις για να τις χρησιμοποιήσει όταν θα λάβαινε το Πνεύμα της επαγγελίας, δεν έκανε ορθοφωνία πως θα μιλούσε σ' ένα τεράστιο πλήθος, δεν έκανε τίποτα απ' όλα αυτά, απλά έμενε με πίστη, όπως όλοι τους, στην προσευχή και περίμενε να γίνει αυτό που δεν γνώριζε.

Τα λόγια του Ιησού "μη μεριμνάτε τι να είπητε" την ημέρα της Πεντηκοστής, για τον Πέτρο ήταν μια θαυμαστή πραγματικότητα. Άνοιξε το στόμα του και τα υπόλοιπα ήταν ενέργεια του Πνεύματος του Θεού. Μέσα του υπήρχε μια καθαρή πηγή που ανάβλυζε ζωντανά νερά, μια πηγή που ο Λόγος του Θεού έβγαине σαν ένα ορμητικό ποτάμι, που άγγιζε και σύντριβε καρδιές. Αυτό συνεχίστηκε σε όλη τη μετέπειτα διακονία του Πέτρου.

❖ **Ο Στέφανος** ήταν ένας από τους επτά διακόνους, που εξέλεξαν οι απόστολοι για να διακονούν στα τραπέζια τις ανάγκες των αδελφών (βλ. Πράξεις ς'/6:1-6). Με τα σημερινά δεδομένα θα λέγαμε ότι η διακονία του Στέφανου ήταν ενός απλού **τραπεζοκόμου**, να προσφέρει δηλαδή ψωμί στα τραπέζια των φτωχών.

Δεν γνωρίζουμε τι μόρφωση είχε ή τι δουλειά έκανε στη ζωή του, αλλά γνωρίζουμε αυτό που η Γραφή λέγει για τον Στέφανο, ότι ήταν πλήρης Πνεύματος αγίου και αυτό φαινόταν σε όλη την πορεία του. Όταν αργότερα τον οδήγησαν μπροστά στο Συνέδριο για να απολογηθεί, όλοι οι σύνεδροι *«είδον το πρόσωπον αυτού ως πρόσωπον αγγέλου»* (Πράξεις 5/6:15).

Όταν ο Στέφανος απολογείται στο Συνέδριο, έδωσε μια συγκλονιστική μαρτυρία και μέσα σε λίγα λεπτά με γλαφυρό και παραστατικό τρόπο ξετύλιξε όλη την **ιστορική πορεία** του λαού Ισραήλ. Ο δομημένος και μεστός λόγος του Στέφανου ήταν τέτοιος που σήμερα θα ζήλευε κάθε πολιτικός ηγέτης να εκφωνήσει στους οπαδούς του (βλ. Πράξεις 7/2:2-52). Ο Στέφανος δεν έκανε καμιά προετοιμασία τι θα έλεγε μπροστά στο Συνέδριο, ούτε όταν τον συνέλαβαν και τον φυλάκισαν, ώστε να του δώσουν χρόνο για να προετοιμάσει με τον δικηγόρο του την απολογία του, όπως γίνεται σήμερα. Τον συνέλαβαν και αμέσως τον οδήγησαν στο Συνέδριο και ο αρχιερέας του ζήτησε να απολογηθεί για όσα του καταμαρτυρούσαν οι μάρτυρες, οι οποίοι ψευδώς τον κατηγορήσαν, λέγοντες: *«Ο άνθρωπος ούτος δεν παύει λαλών λόγια βλάσφημα κατά του αγίου τούτου τόπου και του νόμου· διότι ηκούσαμεν αυτόν λέγοντα, ότι Ιησούς ο Ναζωραίος ούτος θέλει καταλύσει τον τόπον τούτον και αλλάξει τα έθιμα, τα οποία παρέδωκεν εις ημάς ο Μωσής...»* (Πράξεις 5/6:13-14).

Ο Στέφανος ήταν γεμάτος από το Πνεύμα του Θεού, μέσα του φούντωνε ο ζήλος και η επιθυμία να διακηρύξει την αλήθεια μπροστά στο λαό και στους άρχοντες. **Άνοιξε το στόμα του, το άγιο Πνεύμα τον έχρισε και ο λόγος του ήταν καυστικός, γεμάτος έλεγχος.** Δεν μερίμνησε πως και τι απολογηθεί, ποταμοί ζωντανών νερών έβγαιναν από μέσα του και πλημμύρισαν το χώρο γύρω του. Το χρισμένο διά Πνεύματος αγίου μήνυμα του Στέφανου αποτελεί για όλες τις γενιές ένα **μανιφέστο διακήρυξης** της πνευματικής πορείας του Ισραήλ, αλλά και της σκληροκαρδίας των αρχόντων. Οι καρδιές όμως των ακουόντων, αντί να ελεγχθούν και να μετανοήσουν όπως είχε γίνει με τον Πέτρο την

ημέρα της Πεντηκοστής, σκλήρυναν ακόμα περισσότερο γιατί δεν άντεχαν τον έντονο έλεγχο του Πνεύματος του Θεού, δεν άντεχαν να ακούν αλήθειες, γιατί ζούσαν μέσα στην πλάνη και στο σκοτάδι και έτσι θανάτωσαν τον Στέφανο.

❖ **Ο απόστολος Παύλος** είναι ένα ακόμα λαμπρό παράδειγμα πως ο Θεός ενεργούσε μαζί Του, όταν βρισκόταν μπροστά σε άρχοντες και εξουσίες. Θα πρέπει να αναφέρουμε, όταν ο Παύλος συνάντησε τον Κύριο Ιησού στο δρόμο προς την Δαμασκό, του αποκαλύφθηκε ποια θα είναι και η αποστολή του. Ο Κύριος είπε στον μαθητή Ανανία, τον οποίο έστειλε να συναντήσει τον Σαούλ: *«Υπαγε, διότι ούτος είναι σκεύος εκλογής εις Εμέ, διά να βασιτάση το όνομά μου ενώπιον ΕΘΝΩΝ και ΒΑΣΙΛΕΩΝ και των υιών ΙΣΡΑΗΛ»* (Πράξεις Θ/9:15).

Μερικά χρόνια αργότερα, όταν έφεραν τον Παύλο μπροστά στον ηγεμόνα Φήλικα, ο Παύλος γεμάτος από την παρουσία και τη δύναμη του αγίου Πνεύματος του Θεού, άρχισε να μιλά για την ανάσταση των νεκρών και την μέλλουσα κρίση, γεγονός που έκανε τον Φήλικα να τρέμει: *«Ενώ δε αυτός ωμίλει περί δικαιοσύνης και εγκρατείας και περί της μελλούσης κρίσεως, ο Φήλιξ γενόμενος έμφοβος απεκρίθη· Κατά το παρόν ύπαγε, και όταν λάβω καιρόν θέλω σε μετακαλέσει»* (Πράξεις ΚΔ/24:25).

Το ίδιο συνέβηκε μερικές ημέρες αργότερα, όταν οδήγησαν τον Παύλο μπροστά στον Αγρίππα και στον Φήστο, ο οποίος δεν μπορούσε να αντισταθεί στη δύναμη των λόγων του Παύλου και του λέγει *«Μαίνεσαι Παύλε»*. Ο Παύλος, χωρίς φόβο και δειλία, ανόρθωσε το ανάστημά του και με φωνή γεμάτη σιγουριά και αυτοπεποίθηση, του απάντησε: *«Δεν μαίνομαι, κράτιστε Φήστε, αλλά προφέρω λόγους αληθείας και νοός υγιαίνοντος»* (Πράξεις Κς'/26:25). Δεν μπορούσε κανένας να αντισταθεί στη δύναμη του αγίου Πνεύματος που ενεργούσε μέσα από τον Παύλο.

Ο Παύλος δεν είχε καμιά ανησυχία και αγωνία πως και τι να απολογηθεί όταν βρισκόταν μπροστά σε άρχοντες και ηγεμόνες. Δεν χρειαζόταν να μεριμνά τι θα έλεγε στην απολογία του κάθε φορά που τον οδηγούσαν σε δικαστήρια. Ένα πράγμα χρει-

αζόταν ο Παύλος και αυτό το αναφέρει συνέχεια στις επιστολές του, να πληρώνεται καθημερινά με το άγιο Πνεύμα του Θεού και ο Κύριος θα τον οδηγούσε σε κάθε περίπτωση πως και τι να απολογηθεί.

❖ Τέτοιους μάρτυρες του ονόματός Του εκζητεί ο Κύριος Ιησούς. Δεν θέλει να είμαστε πιστοί δειλοί, ολιγόπιστοι και χωρίς εμπιστοσύνη στον Λόγο Του. Δεν θέλει να ντρεπόμαστε να Τον ομολογήσουμε, ή να προσευχόμαστε δημόσια για τους έχοντες ανάγκη. Ο Ιησούς μας το είπε πολύ καθαρά *«αλλά θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθη το άγιον Πνεύμα εφ' υμάς, και θέλετε είσθαι εις Εμέ μάρτυρες...»* (Πράξεις Α/1:8). Όταν βαπτισθούμε με το άγιο Πνεύμα παίρνουμε δύναμη μαρτυρίας, δύναμη αγιασμού, δύναμη οδηγίας και δύναμη για νικηφόρα πορεία εναντίον των δυνάμεων του εχθρού της ψυχής μας, του Διαβόλου.

Ότι συνέβηκε με τον Πέτρο, τον Παύλο και τον Στέφανο, που αναφέραμε, **το ίδιο συμβαίνει και με μας σήμερα**, όταν έχουμε τη δύναμη του αγίου Πνεύματος μέσα μας. Είμαστε μάρτυρες πολλών προσωπικών εμπειριών μέσα στην πνευματική μας πορεία, είμαστε μάρτυρες πως το Πνεύμα του Κυρίου μας οδηγεί σε κάθε περίπτωση (που η μία είναι διαφορετική από την άλλη) για το πως θα μιλήσουμε και τι θα πούμε.

Πολλές φορές μιλάμε σ' έναν άνθρωπο τον Λόγο του Κυρίου, χωρίς να γνωρίζουμε τι προβλήματα, ή τι δυσκολίες αντιμετωπίζει. Δεν έχουμε κάνει καμιά προετοιμασία για το πως θα ενεργήσουμε, εκτός από τη προσευχή μας. Έρχεται ο Κύριος με αποκάλυψη, με πνεύμα γνώσεως και μας αποκαλύπτει τα μύχια της καρδιάς του και εκείνη τη στιγμή πέφτει το Πνεύμα του Κυρίου και αιχμαλωτίζει την ψυχή εκείνη και προσευχόμαστε για το πρόβλημα που αντιμετωπίζει και ελευθερώνεται.

Έχουμε βρεθεί μπροστά σε σκληρόκαρδους ανθρώπους, σε εμπαίκτες και σε χλευαστές, του Λόγου του Θεού, σε αρνητές της αλήθειας, σε φανατισμένους, σε θρησκευόμενους χωρίς επίγνωση της αλήθειας, σε γνωστικές. Έχουμε βρεθεί όμως και σε καρδιές που είναι έτοιμες να δεχτούν τις αλήθειες του ευαγγελίου,

ή σε ψυχές που είχαν πόνο και θλίψη και εκζητούσαν τον Θεό με λάθος τρόπο, γιατί δεν ήξεραν πως θα Τον βρουν, ή σε ανθρώπους που εκζητούσαν τη θεραπεία τους από αρρώστιες. Σε όλες τις περιπτώσεις, το Πνεύμα του Θεού μας οδηγούσε πως να ενεργήσουμε και όταν ο Κύριος μας οδηγεί με το Πνεύμα Του, η δόξα Του γεμίζει το χώρο, η παρουσία Του είναι αισθητή, το αποτέλεσμα είναι θαυμαστό και το όνομά Του δοξάζεται.

Πολλές φορές, ακόμα και από την αρχή της πίστης μου, όταν μιλούσα για τα πράγματα του Θεού, χωρίς να το καταλάβω έβλεπα τους γύρω μου να είναι τελείως απορροφημένοι, γι' αυτά που τους έλεγα. Θα μπορούσα να πω κατά τη λαϊκή έκφραση "κρέμονταν από τα χείλη μου". Αυτό δεν ήταν έργο δικό μου, δεν ήταν δική μου ικανότητα, αλλά ήταν του Πνεύματος του Κυρίου που κατοικούσε μέσα μου.

Θυμάμαι μια περίπτωση που συνέβηκε το 1981, όταν υπηρετούσα τη θητεία μου στην Αεροπορία στην Λήμνο και αυτό που συνέβηκε τότε, με ακολουθεί μέχρι και σήμερα και θα εξηγήσω πως με ακολουθεί. Ήμουν στη Λέσχη Αξιωματικών και μιλούσα σε μερικούς σημερινούς και υπαξιωματικούς για εσχατολογικά θέματα, όπως, **πως** θα φανερωθεί και θα κυβερνήσει ο Αντίχριστος, **πως** θα γίνει η αρπαγή της εκκλησίας και **πως** θα έρθει με δόξα και πάλι ο Κύριος Ιησούς. Για μια στιγμή διαπίστωνα ότι το "ακροατήριο" είχε μεγαλώσει κατά πολύ και όλοι είχαν απορροφηθεί από τα λόγια μου. Δεν ήμουν εγώ που μιλούσα εκείνη τη στιγμή, δεν ήταν η δική ικανότητα στον λόγο, αλλά ήταν ο Κύριος που πήγαζε από μέσα ζωντανά νερά.

Ένα ανθυπασπιστής στο βαθμό μου ζήτησε, εάν μπορούσα όλα αυτά που τους έλεγα να τα καταγράψω και να του τα δώσω για να τα μελετήσει (θυμάμαι ακόμα και το όνομά του). Μου άρεσε η πρόταση αυτή και έγραψα σε 14 σελίδες σε κόλλες αναφοράς όλα αυτά που τους έλεγα προφορικά. Στο γραπτό μου αυτό μήνυμα έδωσα τον τίτλο "**ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ - ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ**". Το γραπτό αυτό κείμενο αποτέλεσε την αιτία να συγγράψω αργότερα (το έτος 1995) το βιβλίο με τίτλο

"ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ", του οποίου η τελευταία του 7η έκδοση κυκλοφόρησε το έτος 2021 (σελ. 570). Γι' αυτό ανέφερα στην αρχή ότι το γεγονός αυτό με ακολουθεί μέχρι σήμερα. Ο ενδιαφερόμενος μπορεί να κατεβάσει ολόκληρο το βιβλίο σε pdf από την ιστοσελίδα μου, www.AlkiviadisFiladelfos.com.

Το πως το Πνεύμα του Κυρίου ενεργεί με θαυμαστό τρόπο, χωρίς να υπάρχει προηγουμένως κάποια προετοιμασία, το έχω διαπιστώσει πολλές κατά τη διακονία του λόγου. Ενώ έχω ετοιμάσει κάποιο μήνυμα για να φέρω στους αδελφούς, ο Κύριος την τελευταία στιγμή μου το αλλάζει και με λίγα εδάφια, που μου δίνει σαν κεντρικό θέμα, ενεργεί με έναν διαφορετικό τρόπο, που φέρει τη δική Του σφραγίδα. Το Πνεύμα του Θεού είναι που στις περιπτώσεις αυτές οδηγεί τη συνάθροιση, γι' αυτό και οι ψυχές αγγίζονται από το μήνυμα, ελευθερώνονται από προβλήματα και θεραπεύονται από αρρώστιες.

Το ίδιο έχω παρατηρήσει όταν συγγράφω ένα κείμενο (άρθρο, μήνυμα ή βιβλίο). Από μέσα μου βγαίνει ένας χείμαρρος σκέψεων που πολλές φορές για να προλάβω να τις γράφω, το κάνω πολύ γρήγορα και μετά τις διορθώνω (γραμματικά ή συντακτικά). Όταν τελειώνω το κείμενο, μένω έκπληκτος, γιατί αναγνωρίζω ότι οι σκέψεις αυτές δεν είναι δικές μου, αλλά είναι από το Πνεύμα του Κυρίου που κατοικεί μέσα μου και με οδηγεί πως και τι θα γράψω και αυτό φαίνεται από το άγγιγμα που έχει το κείμενο σε αυτούς που το διαβάζουν, καθόσον αφήνουν σχόλια ευχαριστίας. Δοξάζω τον Κύριο, γιατί Αυτός είναι ο οδηγός μας και κάθε ενέργειά μας φέρνει τη σφραγίδα του Πνεύματός Του.

Ο Ιησούς μας το είπε **"μη μεριμνάτε τι θα είπητε"** και αυτό ισχύει για όλα τα θέματα. Εμείς απλά θα πρέπει να είμαστε τα εύχρηστα σκεύη στα δικά Του χέρια, σκεύη που θα είναι πάντα γεμάτα με το άγιο Πνεύμα Του. Η προτροπή του Λόγου του Θεού είναι: **«Πληρούσθε διά του Πνεύματος»** (Εφεσίους Ε/5:18).

... / / / ...

**το έργο του
αγίου Πνεύματος
του Θεού
στη ζωή μας**

Να
**μας διδάξει
τα πάντα**
Ιωάννης 14/14:26

**Να δώσει
ΑΝΑΠΑΥΣΗ
στους
κουρασμένους**
Ησαΐας 40/28:11-12

**Να μας οδηγήσει
σε όλη την ΑΛΗΘΕΙΑ,
και
Να μας αναγγείλει
τα μέλλοντα**
Ιωάννης 15/16:13

**Να έχουμε
τη δύναμη
να ειμαστε
μάρτυρες**
Πράξεις 1/1:8

**Να
ΖΩΟΠΟΙΗΣΕΙ
τα σώματά μας**
Ρωμαίους 8/8:11

**Να
ΕΛΕΓΞΕΙ
τον κόσμο**
Ιωάννης 15/16:8-11

ΑΡΠΑΓΗ
αποφύλαξης
ελευθέρωσης

Εφεσούς Α/1:13 Δ/4:30
Β/2:10 Α/1:22 Ε/1:25
Ρωμαίους Η/8:23

9. ΔΥΝΑΜΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ ΚΑΙ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ

(Α) ΠΡΟΣΕΥΧΗ: ΤΟ ΞΕΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Το δυναμικό ξεκίνημα της πρώτης αποστολικής εκκλησίας, όπως αναφέρεται στις Πράξεις των Αποστόλων, άρχισε **με προσευχή**, αλλά και στη συνέχεια τροφοδοτήθηκε και ενισχύθηκε **με προσευχή**. Σήμερα, 3η δεκαετία του 21ου αιώνα, που ο Θεός και πάλι εκχέει με θαυμαστό τρόπο το Πνεύμα Του στην εκκλησία Του, κατά την υπόσχεσή Του, προσδοκούμε να δούμε μέσα στο λαό Του ένα νέο πνεύμα χάριτος και ικεσίας.

Θα πρέπει όμως να γνωρίζουμε και να το κατανοήσουμε πολύ καλά, πως όσο δυναμική και να είναι η επίσκεψη του Πνεύματος επάνω στη ζωή μας, εάν δεν εκφράζεται με μια ζωή προσευχής, τότε η ευλογία γρήγορα θα είναι απλά μια ανάμνηση μακρινής δόξας. **Μια ενέργεια του Θεού θα κρατήσει τόσο, όσο το πνεύμα της προσευχής την εμπνέει**. Το αποτέλεσμα της επίσκεψης του αγίου Πνεύματος επάνω στον πιστό θα είναι να οδηγηθεί στην εν Πνεύματι ζωή. **Το "ζώντες εν Πνεύματι" είναι αποτέλεσμα της "ζωής εν Πνεύματι"**.

Διαβάζοντας το βιβλίο των Πράξεων, εκείνο που αμέσως παρατηρούμε είναι ότι η πρώτη εκκλησία αντιμετώπισε και ξεπέρασε κάθε μεγάλη κρίση στην αρχική της πορεία με το όπλο της προσευχής και ειδικότερα *«μετά πάσης προσευχής»* (Εφεσίους 5'6: 18). ΠΡΟΣΕΥΧΗ και ΠΛΗΡΩΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ είναι δύο έννοιες που συμπορεύονται και στο τέλος ταυτίζονται. Αυτό το βλέπουμε στη ζωή της πρώτης εκκλησίας να είναι πραγματικότητα: *«Μετά δε την δέησιν αυτών εσεισθη ο τόπος όπου ήσαν συνηγμένοι, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος αγίου και ελάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρρησίας»* (Πράξεις Δ/4:31).

- "Δέηση" και "επλήσθησαν άπαντες", είναι δύο ενέργειες που δεν διαχωρίζονται. Η **"δέηση"** αφορά την ενέργεια του ΑΝΘΡΩΠΟΥ και το **"επλήσθησαν άπαντες"** αφορά την ενέργεια του ΘΕΟΥ διά του Πνεύματός Του.
- Εδώ έχουμε δύο "θέλω". Είναι το **θέλω του ανθρώπου** που επιθυμεί να πληρωθεί με το Πνεύμα του Θεού και είναι

το **θέλω του Θεού** που επιθυμεί να πληρώσει τα παιδιά Του με το Πνεύμα Του. Δύο θέλω (ανθρώπου και Θεού) που ταυτίζονται.

Καμιά απορία δεν υπάρχει, γιατί ο χώρος που ήσαν συγκε-
ντρωμένοι οι πιστοί σείσθη και **ΟΛΟΙ** ("άπαντες") επλήσθησαν
από το άγιο Πνεύμα. Βλέπουμε ότι η πλήρωση του αγίου Πνεύ-
ματος ήταν ταυτόχρονα η αιτία και η συνέπεια της αποτελεσμα-
τικής και επίμονης προσευχής. Θα μπορούσαμε να το παρουσιά-
σουμε σαν έναν νικηφόρο κύκλο, ως εξής:

- Προσευχόντουσαν, **ΓΙΑΤΙ** είχαν πληρωθεί με το άγιο Πνεύμα.
- Είχαν πληρωθεί με το άγιο Πνεύμα, **ΓΙΑΤΙ** προσευχόντουσαν.

Αυτό είναι το όφελος του πιστού όταν βαπτισθεί με το άγιο
Πνεύμα, όταν δηλαδή αποκτήσει στη ζωή του την εμπειρία της
Πεντηκοστής. Θα μπορεί τότε να ζει την αληθινή ζωή της προ-
σευχής, μιας ζωντανής επικοινωνίας με τον Κύριο Ιησού, που θα
τον οδηγεί μέσα στα άγια αγίων.

Όταν η αγάπη του Κυρίου Ιησού παραμένει μέσα μας ζω-
ντανή, τότε το Πνεύμα του Κυρίου που κατοικεί μέσα μας, θα μας
αποκαλυφθεί σαν το «**πνεύμα χάριτος και ικεσίας** (προσευχής)»,
το οποίο **ΘΑ ΕΝΣΤΑΛΑΞΕΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ** τη δυνατή επιθυμία, τόσο για
τη σωτηρία των αμαρτωλών, όσο και για τον αγιασμό των αγίων
και **ΘΑ ΜΕΣΟΛΑΒΗΣΕΙ ΓΙ' ΑΥΤΟΥΣ** που έχουν μεγάλους πνευματι-
κούς πόθους, πολλά δάκρυα και «*στεναγμούς αλαλήτους*» για το
απολωλός και για το σώμα του Χριστού (βλ. Ρωμαίους Η/8:26-27).
Όσο συνεχίζεται η «πρώτη αγάπη» του πιστού, είναι βέβαιο ότι
θα οδηγείται από το άγιο Πνεύμα του Κυρίου και θα αγωνίζεται
πολύ στην προσευχή.

Θα πρέπει να γνωρίζουν οι πιστοί την αιτία, που δεν βλέ-
πουν στην προσευχή τους να σείεται ο τόπος και η αιτία είναι ότι
θεωρούν την προσευχή σαν καθήκον και υποχρέωση. Η προ-
σευχή δεν είναι καθήκον και υποχρέωση, αλλά είναι ένα ευλογη-
μένο ΠΡΟΝΟΜΙΟ, που σου δίνει το δικαίωμα διά του αίματος
του Ιησού να πλησιάζεις τον Θεό μέσα στο **θρόνο Του**.

(B) ΑΙΤΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΧΛΙΑΡΟΤΗΤΑΣ

Βασικά χαρακτηριστικά της ζωής του πιστού είναι η αγάπη του και ο πόθος του να προσεύχεται και να μελετά τον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Αυτά είναι δύο στοιχεία, τα οποία εάν λείπουν από τη ζωή του πιστού, τότε πνευματικά χαλαρώνει, μειώνεται το ενδιαφέρον του και η αγάπη του για τον Κύριο Ιησού, συμβιβάζεται εύκολα με τον κόσμο και η ζωή του πλέον παρουσιάζεται ως πνευματικά νεκρή.

Πολλές φορές ακούμε πολλούς πιστούς να λένουν τα παρακάτω. Εκείνο όμως που μας εκπλήσσει είναι ότι αυτά δεν ακούγονται μόνο από νέους πιστούς, που έχουν πολύ λίγο χρόνο στην πίστη, αλλά ακούγονται και από αυτούς που έχουν γνωρίσει τον Κύριο Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα και λυτρωτή, πριν από πολλά χρόνια:

- Δεν έχω πραγματική **επιθυμία να προσευχηθώ**. Προσεύχομαι περισσότερο από καθήκον, επειδή πρέπει να προσευχηθώ και όχι γιατί το αισθάνομαι σαν ζωτική ανάγκη να επικοινωνήσω με το σωτήρα μου Ιησού.
- **Δεν έχω βεβαιότητα** ότι ο Θεός με ακούει όταν Του μιλάω στην προσευχή. Αισθάνομαι ότι ο Θεός είναι πολύ μακριά.
- Προσεύχομαι ο Θεός να ενεργήσει στη ζωή μου, αλλά **δεν βλέπω να γίνεται τίποτε** και απογοητεύομαι.
- Όταν προσεύχομαι **μου έρχονται διάφορες σκέψεις** και δεν μπορώ να συγκεντρωθώ. Προσπαθώ να τις διώξω, αλλά δεν τα καταφέρνω.
- Μου αρέσει **να προσεύχομαι σιγά** από μέσα μου και όχι δυνατά για να μη με ακούν οι γύρω μου, γιατί φοβάμαι μήπως πω κάτι που δεν είναι σωστό.
- Δεν μπορώ να προσευχηθώ για πολύ ώρα, **γιατί κουράζομαι**. Άλλωστε δεν έχω να πω πολλά στον Θεό και του λέω συνέχεια τα ίδια και τα ίδια.

Φυσικά, δεν είναι μόνο τα παραπάνω που ακούγονται από πιστούς, θα μπορούσε ο κατάλογος να είναι μακρύς, αλλά ανα-

φέρονται οι πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις. Γιατί όμως συμβαίνει αυτό στη ζωή πολλών πιστών; Τι είναι αυτό που τους εμποδίζει να ζουν και να βιώνουν μια καρποφόρα προσευχή; Τι είναι αυτό που τους λείπει; Αυτό συμβαίνει συνήθως σε πιστούς που **δεν έχουν λάβει τη δύναμη του αγίου Πνεύματος** μέσα στη ζωή τους, που δεν λάβει ακόμα τη "δύναμη εξ ύψους", γι' αυτό και δεν έχουν πνεύμα προσευχής, με αποτέλεσμα να κουράζονται και να αποκάμουν στην προσευχή.

Όσοι είναι αναγεννημένοι, αλλά δεν έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, είναι ελευθερωμένοι από την αμαρτία διά της πίστεως στο αίμα του Ιησού Χριστού, αλλά στερούνται τη δύναμη του Ιησού μέσα στη ζωή τους. Έχουν την εξουσία, σαν υιοί και θυγατέρες του ουράνιου βασιλιά, αλλά δεν έχουν τη δύναμη να επιβάλλουν την εξουσία τους. Δεν έχουν τα ζωντανά νερά του Πνεύματος του Κυρίου, τα οποία να αναβλύζουν από μέσα τους, γι' αυτό και οι προσευχές τους είναι στερεότυπες και τυπικές και επαναλαμβάνουν ή περιστρέφονται συνέχεια στα ίδια πράγματα. Η ευλογία της προσευχής δεν υπάρχει στο πρόσωπό τους και η δόξα της παρουσίας του Κυρίου Ιησού στην προσευχή τους φαίνεται σαν κάτι το μακρινό!

Αυτό είναι ένα γενικό φαινόμενο, το οποίο παρατηρείται σε ομάδες πιστών ανθρώπων, που δεν έχουν λάβει στη ζωή τους την εμπειρία της Πεντηκοστής. Φυσικά υπάρχουν και οι εξαιρέσεις πιστών, που είναι μόνο αναγεννημένοι και είναι λαμπρά παραδείγματα αφιέρωσης και αγιασμού, αλλά αυτό όμως δεν είναι ο γενικός κανόνας, είναι η εξαίρεση.

Αντίθετα, οι πιστοί που έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, όπου και εάν βρίσκονται, η χαρά και η απόλαυσή τους είναι να προσεύχονται και να δοξολογούν τον Κύριο Ιησού "εν Πνεύματι", ενώ υπάρχουν και περιπτώσεις πολλών πιστών βαπτισμένων με το άγιο Πνεύμα, οι οποίοι σβήνουν το Πνεύμα του Κυρίου από τη ζωή τους, αλλά αυτό είναι η εξαίρεση και όχι ο κανόνας.

... /// ...

(Γ) Η ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

1. Για το θέμα της αναγκαιότητας της εν Πνεύματι προσευχής και του "αδιαλείπτως προσεύχεσθε", θα αναφερθώ σε προσωπικές μου εμπειρίες, για να γίνω πιο κατανοητός. Η **εν Πνεύματι προσευχή** είναι αποτέλεσμα του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα (Α΄ Κορινθίους 12/14:15) και γίνεται σε ξένες γλώσσες. Όταν όμως γίνεται στη μητρική μας γλώσσα, ο λόγος είναι χρισμένος και αποκαλυπτικός, είναι λόγια που βάζει στα χείλη μας το Πνεύμα του Θεού που κατοικεί μέσα μας. Για το θέμα της προσευχής με το νου και με το Πνεύμα, θα αναφερθούμε παρακάτω.

Πριν βαπτισθώ με το άγιο Πνεύμα, ενώ είχα ζήλο και αγάπη για τον Κύριο, οι προσευχές μου **ήσαν ολιγόλεπτες**, από τρία μέχρι δέκα λεπτά το πολύ. Πολλές φορές όταν τελείωνα την προσευχή, δεν αισθανόμουν τη ζωντανή παρουσία του Κυρίου Ιησού και συνήθως όταν προσευχόμουν **ήμουν καθιστός** και όχι στα γόνατα. Υπήρχαν περιπτώσεις που ο τρόπος αυτός της προσευχής με κούραζε, γιατί γινόταν τυπικός.

Αυτή δεν είναι μόνο δική μου εμπειρία, αλλά και πολλών άλλων πιστών, όπως οι ίδιοι ομολογούσαν και εκζητούσαν κάτι να αλλάξει στη ζωή τους για να υπάρχει ζωντανή επικοινωνία με τον Κύριο. Τον τρόπο αυτό της προσευχής τον εφάρμοζα στα πρώτα βήματα της πίστης μου, γιατί έτσι έβλεπα να γίνεται και στη ζωή άλλων πιστών, που είχαν χρόνια στον Κύριο και το αποτέλεσμα όλης αυτής της κατάστασης ήταν η ζωή μου να είναι πνευματικά χλιαρή. Ήμουν και με τον Ιησού, αλλά ήμουν και με τον κόσμο. Μέσα μου όμως υπήρχε ο πόθος να αλλάξουν όλα και να βρω πάλι την "πρώτη μου αγάπη" για τον Κύριο. Όσο όμως έβλεπα να μη γίνεται τίποτα, η καρδιά μου γέμιζε με θλίψη.

Όταν υπηρετούσα τη στρατιωτική μου θητεία στην Λήμνο, ήμουν τελείως ξεκομμένος για είκοσι μήνες από αδελφούς και εκκλησίες, που στο θέμα του βαπτίσματος με το άγιο Πνεύμα δεν ορθοτομούσαν σωστά τον Λόγο του Θεού. Εκεί άρχισα να εφαρμόζω για πρώτη φορά, μετά από τέσσερα χρόνια χριστιανικής ζωής, ένα πρόγραμμα καθημερινής προσευχής, διάρκειας τουλάχιστον

χιστον μιας ώρας. Ήμουν σε υπηρεσία στη Λέσχη Αξιωματικών και έτσι είχα την ευχέρεια να έχω κενό κάποια συγκεκριμένη ώρα. Προσευχόμουν γονατιστός, ύψωνα τα χέρια στον Κύριο και Του άνοιγα την καρδιά μου σε λατρεία και δοξολογία. Εφάρμοζα, χωρίς να μου το έχει διδάξει κάποιος, έναν τρόπο λατρείας στον Κύριο, που συνδύαζε προσευχή και δοξολογία με ύμνους.

Τότε ήταν που άρχισα να καταλαβαίνω τη ζωτική ανάγκη της προσευχής στη ζωή του πιστού και όχι μόνο αυτό, αλλά άρχισε ο Κύριος να με οδηγεί μ' ένα διαφορετικό τρόπο, πρωτόγνωρο για μένα και να μου αποκαλύπτει το θέλημά Του στη ζωή μου. Πολλά πράγματα, που πριν δεν τα θεωρούσα ότι ήσαν αμαρτία, ο Κύριος άρχισε να μου φανερώνει ότι ενώπιόν Του ήσαν βδέλυγμα και έτσι άρχισα να ελευθερώνομαι και η ζωή μου προοδευτικά να καθαρίζεται και να αγιάζεται.

Όσο περισσότερο αφιερωνόμουν στον Κύριο Ιησού, με ταπείνωση, με υπακοή στον Λόγο Του και με προσευχή, τόσο περισσότερο ο Κύριος με άγγιζε θαυμαστά. Μέσα μου όμως υπήρχε μια ανησυχία ότι κάτι μου έλειπε, γνώριζα ότι σαν αναγεννημένο παιδί του Θεού είχα εξουσία κατά τον Λόγο Του (βλ. Μάρκος Ις'/16:17-18), δεν είχα όμως τη δύναμή Του για να ζω συνέχεια μια νικηφόρα πνευματική πορεία.

Όταν βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα, η ζωή μου δεν είχε πλέον καμιά σχέση με τη ζωή μου πριν βαπτισθώ εν Πνεύματι, δεν υπήρχε μέτρο σύγκρισης πριν και μετά. Η ζωή μου άλλαξε ριζικά και πήρε ένα διαφορετικό νόημα, τότε κατάλαβα τι σημαίνει ζωή προσευχής, τότε γνώρισα ένα άγγιγμα του Ιησού στην προσευχή που με έκανε να συγκλονίζομαι.

Δεν υπάρχει κανένα μέτρο σύγκρισης ανάμεσα στην προσευχή του πιστού, που είναι μόνο αναγεννημένος και στην προσευχή του πιστού που είναι και βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα. Ο αναγεννημένος πιστός, έχει καθαρό τον οίκο του (το σώμα του), αλλά επειδή δεν είναι μόνιμη η κατοίκηση του αγίου Πνεύματος του Θεού μέσα Του, θα λέγαμε μεταφορικά ότι **πίνει μερικά ποτήρια ζωντανό νερό**. Αντίθετα, ο βαπτισμένος με το άγιο Πνεύ-

μα, επειδή κατοικεί μέσα του μόνιμα ο Θεός, θα λέγαμε μεταφορικά ότι **είναι πλημμυρισμένος από το ζωντανό νερό**, αφού από την κοιλιά του αναβλύζουν ποταμοί ζωντανών υδάτων.

Αυτή είναι η διαφορά μεταξύ των δύο καταστάσεων, μεταξύ του αναγεννημένου και μη βαπτισμένου εν Πνεύματι πιστού και του βαπτισμένου με το άγιο Πνεύμα. Τώρα, ως βαπτισμένος με το Πνεύμα του Κυρίου, δεν προσεύχομαι πλέον για λίγα λεπτά, όπως έκανα πριν, αλλά προσεύχομαι για ώρες και εκείνο που είναι θαυμαστό είναι ότι οι ώρες περνούν χωρίς να το καταλαβαίνω, γιατί είναι τόσο δυνατή και ζωντανή η παρουσία του Κυρίου, που δεν θέλω να σταματήσω.

Ο Λόγος του Θεού για το θέμα της προσευχής είναι αποκάλυπτικός και μας προτρέπει να βρισκόμαστε συνέχεια σε θέση πολέμου. Ο κάθε πιστός είναι ένας πολεμιστής στην προσευχή:

- **«ΑΔΙΑΛΕΙΠΤΩΣ προσεύχεσθε»** (Α' Θεσσαλονικείς Ε/5:17).
- **«Προσευχόμενοι ΕΝ ΠΑΝΤΙ ΚΑΙΡΩ μετά πάσης προσευχής...»** (Εφεσίους ζ'/6:18).
- **«ΕΜΜΕΝΕΤΕ εις την προσευχήν, αγρυπνούντες εις αυτήν μετ' ευχαριστίας...»** (Κολοσσαείς Δ/4:2).
- **«ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ εις τας προσευχάς»** (Α' Πέτρου Δ/4:7).
- **«ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ - ΑΓΡΥΠΝΕΙΤΕ - ΠΡΟΣΕΥΧΕΣΘΕ»** (Μάρκος ΙΓ/13:33).

Πριν λοιπόν ο Κύριος με βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του, δεν μπορούσα να καταλάβω πως μπορούσε να εφαρμοστεί στη ζωή μου (αλλά και στη ζωή του κάθε πιστού) το "αδιαλείπτως προσεύχεσθε" και το "προσευχόμενοι εν παντί τόπω". Αυτό μου φαινόταν τόσο δύσκολο και ακατόρθωτο, αλλά όταν ο Κύριος μου έδωσε την εμπειρία της Πεντηκοστής και γέμισε τη ζωή μου με το Πνεύμα Του και τη δύναμή Του, είδα πόσο απλό και πόσο εύκολο είναι.

- **Π Ρ Ι Ν, σαν αναγεννημένος πιστός**, προσευχόμενοι μόνο με το ΝΟΥ (ολιγόλεπτες και κουραστικές προσευχές).
- **Τ Ω Ρ Α, σαν βαπτισμένος με το αγιο Πνεύμα**, προσεύχο-

μαι και με το ΝΟΥ και με το ΠΝΕΥΜΑ (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:15).

2. Όταν ο πιστός προσεύχεται με το νου, προσεύχεται στη μητρική του γλώσσα (π.χ. στην Ελληνική), ή σε κάποια άλλη γλώσσα, την οποία έχει διδαχθεί στο σχολείο (π.χ. στην Αγγλική), προσεύχεται δηλαδή **σε μια κατανοητή γι' αυτόν γλώσσα**. Γνωρίζει τι ζητάει εκείνη την ώρα από τον Κύριο.

Όταν όμως προσεύχεται με το πνεύμα (προσευχή εν Πνεύματι), προσεύχεται **σε άγνωστη γι' αυτόν γλώσσα**, ο ίδιος δεν γνωρίζει τι προσεύχεται, γιατί όπως γράφει ο Παύλος *«επειδή το τι να προσευχηθώμεν ως πρέπει δεν εξεύρομεν, αλλ' αυτό το Πνεύμα ικετεύει υπέρ ημών διά στεναγμών αλαλήτων»* (Ρωμαίους Η/8:26). Για τον λόγο αυτό, έρχεται το Πνεύμα του Θεού και μας διδάσκει ΠΩΣ να προσευχηθούμε και ΤΙ να προσευχηθούμε και όταν ο πιστός προσεύχεται εν Πνεύματι σε ξένες γλώσσες *«δεν λαλεί προς ανθρώπους, αλλά προς τον Θεόν· διότι ουδείς ακούει (αυτόν), αλλά με το πνεύμα (αυτού) λαλεί μυστήρια...»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:2).

Έτσι ο βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα πιστός, οπουδήποτε και εάν βρίσκεται, στο αυτοκίνητο, στη δουλειά, στη βόλτα του κλπ, μπορεί να προσεύχεται συνέχεια με το πνεύμα σε άγνωστες γλώσσες και το "αδιαλείπτως προσεύχεσθε" γίνεται γι' αυτόν μια πραγματικότητα στη ζωή του. Η προσευχή πλέον είναι η απόλαυσή του και η πνευματική του ξεκούραση. Η προσευχή με το πνεύμα είναι από τα βασικότερα οφέλη του πιστού όταν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, γιατί ο Λόγος του Θεού μας λέγει ότι *«ο λαλών γλώσσαν (αγνώριστον) ΕΑΥΤΟΝ οικοδομεί»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:4) και εάν κάποιος δεν έχει αυτή την εμπειρία, δεν μπορεί να καταλάβει τι εννοεί εδώ η Αγία Γραφή.

Είναι απαραίτητο για την πνευματική μας πορεία και την προσωπική μας οικοδομή να προσευχόμαστε σε ξένες γλώσσες και αδιάλειπτα. Θυμάμαι, πως όταν ήμουν φοιτητής και ταξίδευα με το λεωφορείο από την Αθήνα για να πάω στο Αίγιο, στη γενέτειρά μου, αποφάσιζα να αφιερώνω το χρόνο αυτό (περίπου 3 ώρες) σε προσευχή, αλλά όμως κουραζόμουν και σταματούσα και μάλιστα αρκετές φορές όπως είχα κλείσει τα μάτια και προ-

σευχόμενοι με έπαιρνε για λίγο και ο ύπνος. Αργότερα, όταν βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα ο χρόνος της εν Πνεύματι προσευχής, μου φαινόταν ότι ήταν πολύ λίγος. Ειδικά, όταν οδηγώ και είμαι μόνος μου στο αυτοκίνητο, οπουδήποτε και να πηγαίνω (κοντά ή μακριά), προσεύχομαι και ψάλλω δυνατά και η καρδιά μου γεμίζει με ουράνια χαρά. Είναι μια όμορφη στιγμή.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για τη χρησιμότητα και τα οφέλη του "λαλείν ξένες γλώσσες", μιλήσαμε με λεπτομέρειες στο "Κεφάλαιο ΕΚΤΟ".

(Δ) Η ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

1. Η αδιάλειπτη προσευχή με το πνεύμα σε ξένες γλώσσες είναι ένα ισχυρό και αποτελεσματικό όπλο που συντρίβει τον Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις του. "Διάβολος" είναι **αυτός που διαβάλλει** και συκοφαντεί και "Σατανάς" σημαίνει **αντίπαλος**. Ο εχθρός της ψυχής μας, συνέχεια μας αντιμάχεται και μας διαβάλλει, γι' αυτό και βρισκόμαστε σε πόλεμο μαζί του. Ο κάθε πιστός είναι ένας εν δυνάμει πολεμιστής του Κυρίου, που συνέχεια πολεμά τον εχθρό της ψυχής: *«Διότι δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις ΑΙΜΑ και ΣΑΡΚΑ, ἀλλ' εναντίον εις τας αρχάς, εναντίον εις τας εξουσίας, εναντίον εις τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου· εναντίον εις τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις»* (Εφεσίους ζ'6:12).

Ο χριστιανός πολεμιστής που βρίσκεται σε συνεχή προσευχή είναι μπροστάρης στον αγώνα, βρίσκεται πάντα στις πρώτες γραμμές της μάχης και τα όπλα του δεν είναι σαρκικά, δεν είναι υλικά, αλλά είναι πνευματικά. Ο απόστολος Παύλος μας το επισημαίνει αυτό, λέγοντας: *«Διότι τα όπλα του πολέμου ημών δεν είναι σαρκικά, ἀλλὰ δυνατά συν Θεώ προς καθαίρεισιν οχυρωμάτων· επειδή καθαιρούμεν λογισμούς και παν ύψωμα επαιρόμενον εναντίον της γνώσεως του Θεού και αιχμαλωτίζομεν παν νόημα εις την υπακοήν του Χριστού»* (Β' Κορινθίους Ι'/10:4-5). Μεταφράζοντας τα λόγια του Παύλου, μας λέγει ότι "...τα όπλα του πολέμου μας δεν είναι σαρκικά, αλλά είναι δυνατά με τον Θεό να καθαιρούμε τα οχυρώματα του εχθρού, δεδομένου ότι έχουμε τη δύναμη να καθαιρούμε τους λογισμούς που μας βάζει ο εχθρός και να καθαιρούμε κάθε

ύψωμα, που υψώνεται αλαζονικά ενάντια στη γνώση του Θεού και έτσι να αιχμαλωτίζουμε κάθε νόημα στην υπακοή τού Χριστού". Κανένας δεν μπορεί να σταθεί στην εξουσία και στη δύναμη που έχουν οι πολεμιστές του Κυρίου.

Ο πολεμιστής του Κυρίου έχει **επτά ισχυρά όπλα**, τα οποία είναι: (1) Το **αίμα** του Ιησού, (2) το **όνομα** του Ιησού, (3) ο **Λόγος** του Θεού, (4) η **ομολογία** του Λόγου, (5) η **προσευχή**, (6) η **δοξολογία** και (7) το **βάπτισμα** του αγίου Πνεύματος. Θα ονομάσω τα όπλα αυτά **"επιθετικά όπλα"**, γιατί πρέπει ο πιστός να μη μένει αδρανής, αλλά να ασκεί επιθετική τακτική, ώστε να μη δίνει στον εχθρό το χρόνο για να ανασυνταχθεί.

Ο απόστολος Παύλος περιγράφει ως εξής την πανοπλία του πιστού: *«Διά τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, διά να δυνηθήτε να αντισταθήτε εν τη ημέρα τη πονηρά και αφού καταπολεμήσητε τα πάντα, να σταθήτε. Σταθήτε λοιπόν (1ο) περιεζωσμένοι την οσφύν σας με αλήθειαν (2ο) και ενδεδυμένοι τον θώρακα της δικαιοσύνης (3ο) και έχοντες υποδεδημένους τους πόδας με την ετοιμασίαν του ευαγγελίου της ειρήνης· (4ο) επί πάσι δε αναλάβετε την ασπίδα της πίστεως, διά της οποίας θέλετε δυνηθή να σβέσητε πάντα τα βέλη του πονηρού τα πεπρωμένα· (5ο) και λάβετε την περικεφαλαίαν της σωτηρίας (6ο) και την μάχαιραν του Πνεύματος, το οποίο {“ό εστί”, αρχ.} είναι ο λόγος του Θεού»* (Εφεσίους 5/6:13-17).

"Πανοπλία" είναι σύνθετη λέξη και σημαίνει "όλα τα όπλα", άρα δεν υπάρχουν άλλα όπλα, ο Θεός μας τα έχει δώσει όλα και είναι αρκετά για να συντρίψουν τον Διάβολο και τις σκοτεινές δυνάμεις τους. Η πανοπλία του πιστού περιλαμβάνει έξι όπλα τα οποία είναι: (1) Οσφύ της **ΑΛΗΘΕΙΑΣ**, (2) θώρακας της **ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ**, (3) πόδια **ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ**, (4) ασπίδα της **ΠΙΣΤΗΣ**, (5) περικεφαλαία της **ΣΩΤΗΡΙΑΣ**, και (6) μάχαιρα του **ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**. Θα ονομάσω τα όπλα αυτά **"αμυντικά όπλα"**, παρ' όλο που η μάχαιρα του Πνεύματος είναι επιθετικό όπλο.

Τα παραπάνω επιθετικά και αμυντικά όπλα είναι το "βαρύ πυροβολικό" του πιστού, που τον καθιστούν άτρωτο από τις επιθέσεις των πονηρών δυνάμεων. Ο Διάβολος προσπαθεί να βρει

ρωγμές στην άμυνα των πιστών, ώστε να περάσει σε αντεπίθεση, ή να στήσει παγίδες που θα φέρει διάσπαση στο στρατεύμα του Κυρίου, που είναι και μια προσφιλή μέθοδός του. Πρέπει ο λαός του Κυρίου να μένει σε υπακοή και υποταγή στον Λόγο του Κυρίου και η τελική έκβαση της μάχης είναι δεδομένη, γιατί κεφαλή του στρατεύματος είναι ο ένδοξος Ιησούς.

Ο Διάβολος τρέμει τον πιστό που είναι βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα, γιατί έχει φοβερή εξουσία και δύναμη εναντίον του, καθόσον πιστός γνωρίζει πως να χρησιμοποιεί τα παραπάνω όπλα. Ο βαπτισμένος με τη φωτιά του Πνεύματος του Θεού, καλυμμένος με το **αίμα του Ιησού**, χρησιμοποιεί την εξουσία του παντοδύναμου **ονόματος του Ιησού** και του χρισμένου Λόγου του Θεού και τρέπεται σε φυγή τις πονηρές δυνάμεις.

2. Για να γίνει πιο κατανοητός ο πνευματικός πόλεμος του πιστού και πως χρησιμοποιούνται τα πνευματικά όπλα, όταν είμαστε βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα, θα αναφέρω μερικά παραδείγματα μέσα από την προσωπική μου ζωή και διακονία:

(α) **Περίπτωση 1η:** Ένα βράδυ προσευχόμουν μόνος μου, κλεισμένος στο δωμάτιό μου και γονατιστός στην άκρη του κρεβατιού. Προσευχόμουν **και με το νου** (στα Ελληνικά, σε κατανοητή γλώσσα) **και με το πνεύμα** (σε άγνωστες γλώσσες) και ταυτόχρονα έψαλλα στον Κύριο ύμνους εν Πνεύματι σε άγνωστες γλώσσες. Ήταν μια πολύ ευλογημένη στιγμή, ο ουρανός είχε ανοίξει και βροχές ευλογιών έρχονταν επάνω μου.

Αυτό όμως ο Διάβολος δεν το ήθελε και μία δαιμονική παρουσία ήρθε μέσα στο δωμάτιο για να με ταραξει. Ο Διάβολος έχει οργανώσει τις πονηρές δυνάμεις του με στρατιωτική δομή και ιεραρχία. Κατάλαβα μέσα στο πνεύμα μου ότι ήταν κάποια ισχυρή δαιμονική προσωπικότητα, ότι ήταν κάποιος πρίγκιπας του σκότους με μεγάλη εξουσία από τον Διάβολο. Όταν έγινε αντιληπτή η παρουσία του πονηρού πνεύματος, με κατέλαβε ένα άσχημο συναίσθημα και μια ανατριχίλα με διαπέρασε.

Πριν προλάβω να σκεφτώ οτιδήποτε για να κάνω και πως

να αντιδράσω, μου παίρνει ο Θεός διά του Πνεύματός Του το στόμα και αρχίζω με δύναμη να επιτιμώ το πονηρό πνεύμα σε ξένες γλώσσες, ασκώντας εξουσία και δύναμη επάνω του. Τα λόγια, έβγαιναν από το στόμα μου σαν ένας χείμαρρος και ο ήχος της φωνής μου είχε προστακτικό τόνο.

Ο δαιμονικό πνεύμα μετά από έναν τέτοιο "βομβαρδισμό" δεν μπορούσε πλέον να μείνει στο χώρο που βρισκόμουν και έφυγε. Η συνέχεια για μένα ήταν συγκλονιστική. Η ευλογία που έλαβα από την εμπειρία αυτή δεν περιγράφεται με απλά λόγια.

(β) **Περίπτωση 2η:** Σε κάποια περίπτωση, μια μικρή παρέα αδελφών προσευχόμαστε ένα βράδυ στο σπίτι μου για μια αδελφή να βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα. Ξαφνικά, όπως προσευχόμαστε, η αδελφή πέφτει στο πάτωμα και άρχισε να κουλουριάζεται και να σέρνεται σαν **φίδι** και να ξεφυσά με μεγάλη δύναμη από το στόμα. Αμέσως έβαλα τα χέρια μου επάνω της και διέταξα στο όνομα του Ιησού το πονηρό αυτό πνεύμα που ενεργούσε σαν φίδι να φύγει από μέσα της. Στην αρχή, όχι μόνο δεν υπήρχε θετικό αποτέλεσμα, αλλά οι εκδηλώσεις άρχισαν να γίνονται πιο έντονες.

Ζητήσαμε από τα πονηρά πνεύματα που ενεργούσαν μέσα της να μας αποκαλύψουν το όνομά τους. Τότε τα χείλη της αδελφής σφίχτηκαν με πείσμα και δεν έβγαινε καμιά φωνή. Αμέσως είπα: «**Πνεύμα εσύ που δένεις το στόμα της αδελφής, σε διατάσσω στο όνομα του Ιησού Χριστού να φύγεις!!!**». Φεύγοντας το πονηρό πνεύμα άρχισαν και τα υπόλοιπα πνεύματα να αποκαλύπτονται.

Συνεχίσαμε να προσευχόμαστε και φθάνοντας προς το τέλος της προσευχής, εκδηλώθηκε ένα ισχυρό **πνεύμα σαρκασμού**. Η όψη του προσώπου της αδελφής άλλαξε, πήρε μια έκφραση κοροϊδίας και άρχισε να γελά σαρκαστικά. Διατάχθηκε το πνεύμα αυτό να φύγει και άρχισε να γελά πιο έντονα και να αρνείται να φύγει. Τότε, καθώς ήμουν γονατιστός, σηκώνομαι, πηγαίνω και ανοίγω το παράθυρο και με επιτακτική φωνή λέγω στο πονηρό πνεύμα που ο Κύριος μας είχε αποκαλύψει εκείνη τη στιγμή: «**Πνεύμα σαρκασμού, στο όνομα του Ιησού Χριστού, βγες**

τώρα έξω από την αδελφή και φύγε έξω από τον χώρο αυτό, δεν έχεις καμιά θέση εδώ. Διακηρύττουμε ότι είμαστε όλοι καλυμμένοι με το αίμα του Ιησού Χριστού, που χύθηκε στο Γολγοθά και είμαστε χρισμένοι με το Πνεύμα Του. Βγες έξω και φύγε, πήγαινε και μην ξαναενοχλήσεις κανέναν πλέον μέχρι την τελική κρίση...». Πολλές φορές έχουμε οδηγηθεί από τον Κύριο, κατά τη διάρκεια προσευχής απελευθέρωσης κάποιου ατόμου, να ενεργούμε με τρόπους, τους οποίους πριν δεν μπορούσαμε να τους σκεφτούμε.

Στο τέλος, αφού ελευθερώθηκε η αδελφή, ήρθε και το επισφράγισμα της όλης προσπάθειάς μας. Προσευχηθήκαμε ο Κύριος Ιησούς να την βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του, ώστε η απελευθέρωσή της να είναι πλήρης. Εφόσον καθαρίστηκε ο οίκος της από ανεπιθύμητους παραβάτες, έπρεπε τώρα να γεμίσει με το Πνεύμα του Κυρίου. Προσευχηθήκαμε και ζητήσαμε ο Κύριος να την γεμίσει με το Πνεύμα Του και πράγματι όπως έδειξαν στη συνέχεια τα γεγονότα, εκείνο το βράδυ αγγίχτηκε από το Πνεύμα του Κυρίου. Επειδή όμως είχε εξαντληθεί σωματικά από τη διακονία απελευθέρωσης, σταματήσαμε την προσευχή, αλλά την επόμενη ημέρα μίλησε στην προσευχή της σε ξένες γλώσσες.

(γ) Περίπτωση 3η: Ένα Σάββατο πρωί, ξύπνησα κατά τις 6 περίπου με έναν φοβερό πονοκέφαλο. Πάντα σε κάθε πρόβλημα υγείας ζητάω πρώτα από τον Κύριο Ιησού να αναλάβει το θέμα και να δώσει έκβαση. Προσευχήθηκα και ο πόνος έφυγε παντελώς. Μετά από δύο ώρες, κατά τις 8, άρχισε το κεφάλι μου πάλι να πονά. Προσεύχομαι πάλι και ο πόνος σταματά. Αυτό συνεχιζόταν να συμβαίνει ανά δίωρο, δηλαδή ερχόταν ο πόνος, προσευχόμενοι και έφευγε.

Επειδή αυτό συνέβαινε κάθε δύο ώρες, κατάλαβα ότι ήταν μια δαιμονική επίθεση και ότι το πρόβλημα δεν ήταν παθολογικό, που θα μπορούσε να θεραπευτεί με κάποιο παυσίπονο. Όταν η πηγή του προβλήματος είναι από τον Διάβολο, κανένα φάρμακο δεν έχει ισχύ, ή μπορεί να υπάρξει μεν κάποια καλύτερευση, αλλά το πρόβλημα δεν έχει καταπολεμηθεί και παραμένει. Γι' αυτό και πολλές ασθένειες **δεν θεραπεύονται**, γιατί προ-

έρχονται από τον Διάβολο και αυτό το βλέπουμε πολύ συχνά μέσα στην Βίβλο. Εκείνη την περίοδο, είχα αποφασίσει για ένα μήνα, να μην παίρνω κανένα φάρμακο, όχι γιατί δεν αποδέχομαι τη θεραπεία μέσω φαρμάκων, αλλά για να αυξήσω την πίστη μου και την εμπιστοσύνη μου στον Λόγο του Θεού, που μας λέγει ότι ο Ιησούς στο σταυρό του Γολγοθά πήρε όλες τις **αμαρτίες** μας και όλες τις **αρρώστιες** μας και με τις πληγές Του είμαστε θεραπευμένοι (βλ. Ησαΐας ΝΓ/53:4-5, Α' Πέτρου Β/2:24, κλπ). Θα πρέπει να διευκρινίσω ότι είναι μεγάλη, πολύ μεγάλη ευλογία που έχουμε τα φάρμακα και τους γιατρούς, γιατί και αυτά είναι δώρα δικά Του για αγάπη προς τον άνθρωπο.

Ο Διάβολος με πίεζε με τον τρόπο αυτό (να έχω δηλαδή πο-νοκέφαλο κάθε δύο ώρες), **να σταματήσω την προσευχή** και να ακολουθήσω τον ανθρώπινο τρόπο θεραπείας, επειδή ήμουν πεπεισμένος ότι είχα την ημέρα εκείνη δαιμονική επίθεση. Τον Διάβολο εκείνη τη στιγμή δεν τον ενδιέφερε η θεραπεία μου, αλλά ήθελε να κλονίσει την πίστη μου στον Λόγο του Κυρίου, όπως κάνει και σε όλες τις άλλες τις περιπτώσεις.

Μέχρι τις 4 το απόγευμα συνεχιζόταν η επίθεση του Πονηρού με το ίδιο σύστημα, ανά δίωρο. Αποφάσισα να δώσω μια οριστική μάχη μαζί του και άρχισα να προσεύχομαι συνέχεια μέχρι τη νίκη. Ενώ πριν προσευχόμουν λίγο και περνούσε ο πόνος, τώρα αποφάσισα να αφιερώσω τουλάχιστον μία ώρα στην προσευχή. Το αποτέλεσμα ήταν θαυμαστό, ελευθερώθηκα τελείως και το υπόλοιπο της ημέρας δεν είχα πλέον κανένα πόνο. Ο Διάβολος δεν μπορεί να σταθεί μπροστά μας όταν τον "σφυροκοπάμε" στην προσευχή και αυτό γίνεται όταν είμαστε βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα, όπου προσευχόμαστε εν Πνεύματι και ο Διάβολος τρέπεται σε φυγή.

(δ) **Περίπτωση 4η:** Σε κάποια περίπτωση μία αδελφή εν Χριστώ, που ήταν βαπτισμένη με το άγιο Πνεύμα, μου ζήτησε να προσευχηθώ επάνω της, γιατί είχε ταυτόχρονα έντονο πόνο στο κεφάλι και φοβερό πόνο στο στομάχι. Έβαλα το χέρι μου επάνω της και άρχισα να προσεύχομαι σε γλώσσες, αφήνοντας τον Κύ-

ριο να με οδηγήσει πως θα ενεργήσω.

Προσευχόμεουν συνέχεια χωρίς να βλέπω κάποια καλύτερευση, αντίθετα η κατάσταση φαινόταν να χειροτερεύει και η αδελφή βογκούσε ακόμα περισσότερο από τους πόνους. Εκείνη τη στιγμή, ο Κύριος με λόγο γνώσεως μου αποκαλύπτει ότι το πρόβλημα που πονούσε η αδελφή στο στομάχι, δεν ήταν παθολογικό, ότι δηλαδή έφαγε κάτι να την ενόχλησε στο στομάχι, αλλά ήταν ένα πονηρό πνεύμα που ήθελε να βρει τόπο για να κάνει κατοχή μέσα της και της προκαλούσε τον πόνο αυτό. Αμέσως άρχισα με εξουσία και δύναμη αγίου Πνεύματος να επιτιμώ το πονηρό πνεύμα σε ξένες γλώσσες.

Όπως προσευχόμεουν εν Πνεύματι βλέπω τα μάτια της αδελφής να έχουν ένα παρακλητικό ύφος, γεμάτο από φόβο πόνου και να είναι κόκκινα. Κατάλαβα ότι το πνεύμα ήταν ισχυρό και δεν ήθελε να αποκαλυφθεί. Τότε είπα: **"Πνεύμα, εσύ που προκαλείς τον πόνο στο στομάχι, σε διατάσσω στο όνομα του Ιησού Χριστού να φανερωθείς. Αποκαλύψου τώρα στο όνομα του Ιησού και πες μου ποιο είναι το όνομά σου. Σε διατάσσω τώρα να μου πεις ποιο είναι το όνομά σου;"** Το έκανα αυτό, γιατί όταν δεν γνωρίζουμε ποιο είναι το όνομα του πονηρού πνεύματος (ώστε να το επικαλεστούμε), το διατάσσουμε να φύγει από τις εκδηλώσεις του.

Τότε ήρθε ένα άλλο πονηρό πνεύμα και έδεσε το στόμα της αδελφής για να μην μπορεί να μιλήσει και έτσι αποκαλυφθεί ποιο ήταν το πνεύμα που έφερνε τον πόνο. Το επιτίμησα στο όνομα του Ιησού και έφυγε. Αμέσως λύθηκε η γλώσσα της αδελφής και είπε σιγά και αδύναμα **"πεθαίνω"**.

Αμέσως είπα: **"Πνεύμα ΘΑΝΑΤΟΥ, σε διατάσσω στο όνομα του Κυρίου Ιησού βγες έξω από την αδελφή, είναι καλυμμένη με το αίμα του Ιησού και δεν έχεις καμιά εξουσία επάνω της. Βγες έξω τώρα από την αδελφή και φύγε από αυτόν το χώρο"**. Το πονηρό πνεύμα, δεν μπορούσε να μείνει άλλο μέσα της, μπροστά στην εξουσία του παντοδύναμου ονόματος του Κυρίου Ιησού, έφυγε και η αδελφή έγειρε στο πλάι αποκαμωμένη, αλλά απελευθερωμένη και χαμογελαστή.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Για πολλές περιπτώσεις απελευθέρωσης πιστών ανθρώπων από πονηρά πνεύματα, διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας "ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ" (κωδικός 17-18).

3. Πρέπει ο πιστός να προσεύχεται σε γλώσσες σε κάθε τόπο και χρόνο. Η δύναμη του Σατανά εκμηδενίζεται και το όνομα του Κυρίου Ιησού δοξάζεται και υψώνεται στη ζωή μας. Ο Σατανάς γνωρίζει πάρα πολύ καλά την εξουσία και τη δύναμη που έχουν οι πιστοί **όταν είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα**, γι' αυτό και μάχεται με σφοδρότητα και μανία κάθε τι, που έχει σχέση με την εμπειρία της Πεντηκοστής.

Σήμερα, υπάρχουν ολόκληρες ομάδες πιστών, τοπικές εκκλησίες, ομολογίες, κλπ, που δεν δέχονται ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι και για μας σήμερα και υπάρχουν περιπτώσεις που πιστεύουν ότι η προσευχή σε άγνωστες γλώσσες είναι από τον εχθρό της ψυχής. Αυτή η πλάνη και η απάτη του Διαβόλου είναι ένα πολύ ισχυρό όπλο που χρησιμοποιεί κατά της αλήθειας του Λόγου του Θεού. Άλλωστε, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι και τον ίδιο τον Ιησού, οι σύγχρονοί του θρησκευτικοί ηγέτες τον κατηγορήσαν ότι *«έχει (τον) Βεελζεβούλ, και ότι διά του άρχοντος των δαιμονίων εκβάλλει τα δαιμόνια»* (βλ. Μάρκος Γ/3:22, Ματθαίος ΙΒ/12:24-30, Λουκάς ΙΑ/11:15).

Εφόσον τον Ιησού, που ήταν η ορατή φανέρωση του Θεού του αοράτου, που ήταν "ο Θεός εν Χριστώ", είπαν ότι είναι λαοπλάνος, και δαιμονόπληκτος, γιατί ο Σατανάς να κάνει εξαίρεση σ' εμάς, που είμαστε απλοί και αδύναμοι άνθρωποι; Εάν δεν προσέξουμε και δεν εκζητήσουμε την αλήθεια από τον Κύριο, ο Διάβολος θα μας ξετινάξει στην κυριολεξία, θα ενσπείρει μέσα μας το ψέμα και την πλάνη, αφού είναι μαέστρος στο ψέμα ως *«πατήρ του ψεύδους»* (Ιωάννης Η/8:44) και γνωρίζει πολύ καλά πως να διαστρεβλώνει τον Λόγο του Θεού και να πείθει τον άνθρωπο, πιστό και μη πιστό, για την ... "αλήθεια", όπως αυτός την παρουσιάζει.

Ο απόστολος Παύλος μας προτρέπει *«προσευχόμενοι εν παντί καιρώ μετά πάσης ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ και ΔΕΗΣΕΩΣ διά του Πνεύμα-*

τος, και εις αυτό τούτο αγρυπνούντες με πάσαν προσκαρτέρησιν και δέησιν υπέρ πάντων των αγίων» (Εφεσίους ζ΄/6:18). Η φράση "μετά ΠΑΣΗΣ προσευχής" σημαίνει ότι ο πιστός πρέπει να προσεύχεται παντού και πάντοτε, να προσεύχεται όπου και εάν βρίσκεται ("εν παντί καιρώ") με κάθε ε ί δ ο ς προσευχής, να προσεύχεται δηλαδή και με το ΝΟΥ και με το ΠΝΕΥΜΑ. Εάν ο πιστός δεν έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, δεν μπορεί να προσεύχεται "μετά πάσης προσευχής", γιατί θα προσεύχεται μόνο με το νου, γι' αυτό και είναι επιτακτική ανάγκη στη ζωή μας να ζητάμε τη δύναμη του αγίου Πνεύματος να φανερώνεται στη ζωή μας.

Ο Δαβίδ γράφει: «Ζητείτε τον Κύριον ΚΑΙ την δύναμιν Αυτού» (Ψαλμός ΡΕ/105:4). Τι σημαίνουν αυτά τα λόγια; Σημαίνει ότι πρέπει να τα ζητάμε και δύο. Δεν πρέπει δηλαδή να ζητάμε μόνο τον **Κύριο ΙΗΣΟΥ** στη ζωή μας για να μας αναγεννήσει και να μας ελευθερώσει από τις αμαρτίες μας και εκεί να τελειώσουν όλες οι αναζητήσεις μας, αλλά να εκζητάμε και τη **ΔΥΝΑΜΗ Του** για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε σε νίκη και πνευματικό θρίαμβο.

(Ε) ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ

1. Άλλο πράγμα είναι η ΠΡΟΣΕΥΧΗ προς τον Θεό και άλλο πράγμα είναι η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ προς τον Θεό. Δεν είναι το ίδιο όπως μερικοί νομίζουν. Είναι δύο διαφορετικές ενέργειες του πιστού, που η κάθε μία έχει ένα συγκεκριμένο μεν σκοπό, αλλά με το ίδιο υπέροχο και θαυμαστό αποτέλεσμα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ είναι η δέησή μας προς τον Κύριο Ιησού, είναι το άνοιγμα της καρδιάς μας προς Αυτόν που είναι η σωτηρία μας. Με την προσευχή κάνουμε γνωστά τα αιτήματά μας προς τον Κύριο και Τον ευχαριστούμε διά πίστεως για την εκπλήρωσή τους. Η προσευχή είναι ένας ανοιχτός δίαυλος επικοινωνίας μεταξύ της γης (ανθρώπου) και του ουρανού (Θεού).

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ έχουμε όταν αφήνουμε στην προσευχή μας να ξεχειλίζει το πνεύμα μας προς τον Θεό για τη μεγαλοσύνη Του, τη δόξα Του και την ωραιότητά Του. Πρόκειται για ένα ξεχείλισμα ευγνωμοσύνης και λατρείας προς τον Κύριο της δόξας. Αρ-

χίζοντας ο πιστός με προσευχή, η καρδιά σιγά - σιγά ανοίγει και καταλήγει σε δοξολογία, αλλά όταν συμβαίνει το αντίθετο, **ο πιστός να ξεκινά πρώτα με δοξολογία**, τότε και η προσευχή του είναι χρισμένη και αποκαλυπτική. Υπάρχει φοβερή ευλογία όταν ο πιστός ατομικά και η εκκλησία σαν σύνολο ξεκινούν τη λατρεία τους προς τον Κύριο με δοξολογία, γιατί η δοξολογία έχει τη δύναμη να κατεβάζει τον ουρανό στη γη, έχει τη δύναμη να ανοίγει τους καταρράκτες των ευλογιών του Θεού και έχει τη δύναμη να κάνει τους καταρράκτες να μη στερεύουν ποτέ, αλλά να είναι μια πηγή από την οποία θα αναβλύζει, σωτηρία, θεραπεία, ελευθερία, αγιασμός και καθαρότητα.

Το διαχωρισμό της προσευχής με τη δοξολογία τον κάνει ο απόστολος Παύλος, ο οποίος γράφει προς την εκκλησία της Κορίνθου: **«Θέλω ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΗ με το πνεύμα** (δηλαδή σε άγνωστες γλώσσες), **θέλω δε ΠΡΟΣΕΥΧΗΘΗ και με τον νοούν** (δηλαδή σε κατανοητή γλώσσα).....» (Εβραίους Β/2:14). Εδώ ο Παύλος κάνει σαφή διαχωρισμό για δύο είδη προσευχής, με το "πνεύμα" και με το "νου". Και συνεχίζει: **«Θέλω ΨΑΛΛΕΙ με το πνεύμα, θέλω δε ΨΑΛΛΕΙ και με τον νοούν»** (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:15). Εδώ, επίσης αναφέρει δύο είδη δοξολογίας, για δοξολογία (ψαλμωδία) που γίνεται και με το "πνεύμα" και με το "νου".

Ο Παύλος με αποκαλυπτικό λόγο εξηγεί στο επόμενο 16ο εδάφιο, ποιος είναι ο Λόγος που οι πιστοί πρέπει να προσεύχονται και με το πνεύμα και με το νου: **«Διότι ΕΑΝ ΔΟΞΟΛΟΓΗΣΗΣ με το πνεύμα** (σε άγνωστες γλώσσες), **εκείνος όστις έχει τάξιν ιδιώτων πως θέλει ειπί το "αμήν" εις την ευχαριστίαν σου, μη εξεύρων τι λέγεις;**» (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:16). Ο Παύλος εδώ, δείχνει πολύ καθαρά τη χρησιμότητα του κάθε είδους της προσευχής. Η προσευχή με το πνεύμα είναι για τον πιστό, για να οικοδομείται ο ίδιος προσωπικά και όχι οι άλλοι γύρω του, εκτός βέβαια εάν υπάρχει ο διερμηνεύων. Η προσευχή με το νου είναι για να οικοδομούνται όλοι οι ακούοντες.

Ένα άλλο όφελος του πιστού, που έχει όταν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, είναι ότι μπορεί να ψάλλει εν Πνεύματι και να δο-

ξολογεί τον Κύριο σε γλώσσες, κάτι που ο πιστός δεν μπορεί να κάνει όταν είναι μόνον αναγεννημένος και δεν έχει την εμπειρία της Πεντηκοστής, όταν δεν έχει τη "δύναμη εξ ύψους" στη ζωή του. **Τόσο** η προσευχή σε ξένες γλώσσες, **όσο** και η δοξολογία σε ξένες γλώσσες είναι απαραίτητα για την προσωπική οικοδομή του πιστού: «*Ο λαλών γλώσσαν αγνώριστον εαυτόν οικοδομεί, ο δε προφητεύων (σε κατανοητή γλώσσα) την εκκλησίαν οικοδομεί*» (Α' Κορινθίους 14/14:4).

2. Θυμάμαι, πως όταν ζούσα μέσα στον κόσμο και την αμαρτία, πριν γνωρίσω τον Κύριο Ιησού σαν προσωπικό μου σωτήρα, κάθε ημέρα, όπου και αν βρισκόμουν πάντοτε τραγουδούσα τα τραγούδια του κόσμου, τα οποία στην πλειονότητά τους (με εξαιρέσεις βέβαια) είναι τραγούδια αμαρτίας και όλοι γνωρίζουμε ότι **εξυμούν την αμαρτία**, εξυμούν την παράνομη αγάπη, τα πάθη, τους έρωτες, κλπ. Τα τραγούδια αυτά δεν εξυμούν το σωτήρα και λυτρωτή του κόσμου, τον Κύριο Ιησού.

Θα αναφέρω, ως παράδειγμα, μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις: Ένα πολύ γνωστό τραγούδι λέγει "**Μαρία με τα κίτρινα, ποιον αγαπάς καλύτερα, τον ΑΝΔΡΑ σου ή τον ΓΕΙΤΟΝΑ...**". Ποιον από τους δύο αγαπά η Μαρία; Αγαπά τον άνδρα της για τον οποίο κάποτε έδωσε όρκους πίστης και αγάπης και αυτό είναι μέσα στο θέλημα του Θεού, **ή** αγαπά τον γείτονα, που είναι ο παράνομος δεσμός και που αυτό είναι έργο του Διαβόλου για να καταστρέψει την οικογένειά της;

Δύο άλλα τραγούδια λέγουν: "**Βρε μελαχροινάκι, απόψε με πόντισες φαρμάκι...**" και "**Για το χατήρι σου μπεμπέκα μου, απόψε θα το σκάσω από τη γυναίκα μου...**". Το μήνυμα από τα τραγούδια αυτά είναι καθαρά ανήθικο και όμως όλα αυτά τα τραγούδια βρίσκονται στα χείλη των ανθρώπων.

Υπάρχουν επίσης τραγούδια, κυρίως ξένα, που τα λόγια τους είναι σατανικά και βρίζουν τον ανοιχτά Ιησού, όπως: "**Ιησού, εσύ είσαι σιχαμερός...**" (Black Sabbath), "**Θέλω ο Χριστός να γονατίσει μπροστά στο Σατανά...**" (Led Zeppelin). Τα τραγούδια αυτά έχουν παρασύρει στην αμαρτία, στην αθεΐα, στα ναρκωτικά,

στη βία, κλπ, χιλιάδες νέους.

Μπορεί ένας αναγεννημένος πιστός, όταν τραγουδά τέτοιου είδους τραγούδια, να δοξάζει τον Θεό; Την απάντηση θα την δώσω μέσα από την προσωπική μου εμπειρία. Όταν έδωσα την καρδιά μου στον Ιησού Χριστό και αναγεννήθηκα σ' έναν νέο άνθρωπο, πολλά πράγματα άλλαξαν στη ζωή μου και άλλαξαν αυθόρμητα, γιατί δεν με ευχαριστούσαν πλέον οι "απολαύσεις" του κόσμου, οι οποίες δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό καρδιάς μου. Στο θέμα της δοξολογίας, όπως και της προσευχής, είχα διαφορετική θέση σαν αναγεννημένος μόνο και διαφορετική θέση σαν βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα.

❖ **Σαν αναγεννημένος** ευχαριστιόμουν να ψάλλω στον Κύριο, ειδικά στα πρώτα χρόνια της πίστης μου, αλλά υπήρχαν περιπτώσεις που το έκανα με πίεση, ή από τυπικότητα και συνήθεια. Δεν υπήρχε το αυθόρμητο ξεχείλισμα της καρδιάς σε δοξολογία προς τον Κύριο. Αντίθετα, από τη μια μεριά έψαλλα (τραγουδούσα) ύμνους προς τον Κύριο και από την άλλη μεριά τραγουδούσα τραγούδια του κόσμου, που άκουγα στο ραδιόφωνο. **Μου άρεσαν και τα τραγούδια του Θεού και τα τραγούδια του κόσμου.** Είχα δηλαδή συμβιβάσει τις καταστάσεις.

Ζούσα για ένα διάστημα ανάμεσα σε δύο φρονήματα, γιατί έτσι με δίδαξαν. Θυμάμαι πως, όταν αφιέρωσα τη ζωή μου στον Κύριο Ιησού, ρώτησα κάποιον αδελφό, τη γνώμη του οποίου θεωρούσα σεβαστή, να μου πει, εάν μπορούμε σαν παιδιά του Θεού να ακούμε και τα τραγούδια του κόσμου. Αυτός μου απάντησε ότι "δεν μπορούμε τα τραγούδια αυτά να τα θεωρήσουμε σαν αμαρτία, γιατί μιλάνε συνήθως για την αγνή αγάπη μεταξύ των ανθρώπων και αυτό δεν είναι κακό". Βέβαια, εκ των υστέρων κατάλαβα ότι δεν ήθελε να με σκανδαλίσει και μου έδωσε την απάντηση αυτή. Έτσι έχοντας ήσυχη τη συνείδησή μου ότι μένω στο θέλημα του Θεού, αγόραζα με πάθος δίσκους LP και κασέτες με τραγούδια του κόσμου και περιστασιακά διοργάνωνα και γλέντια. Την περίοδο εκείνη είχα μία από τις πιο πλούσιες συλλογές, που αργότερα, όταν βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα, την

κατέστρεψα. Αυτή ήταν η ζωή μου σαν αναγεννημένος πιστός, όσον αφορά τον τρόπο προσευχής και δοξολογίας προς τον Κύριό μου και σωτήρα μου Ιησού..

❖ **Όταν βαπτίσθηκα με το άγιο Πνεύμα** η ζωή της προσευχής και της δοξολογίας απέκτησε τότε το πραγματικό νόημα. Ο Κύριος έβαζε συνέχεια στο στόμα μου τα δικά Του άσματα, τα δικά Του τραγούδια, που είναι από το Πνεύμα του. Σαν βαπτισμένος με το Πνεύμα του Κυρίου θέλω να κάνω κάτι και εάν δεν το κάνω δεν είμαι ευχαριστημένος. Θέλω να προσεύχομαι και πολύ περισσότερο να ψάλλω εν Πνεύματι σε άγνωστες γλώσσες. Όταν γίνεται αυτό, ο Κύριος με γεμίζει με την παρουσία Του και δεν μπορώ να σταματήσω. Η ζωή μου, από τη στιγμή που έλαβα την εμπειρία της Πεντηκοστής, άλλαξε ριζικά και από ζωή που ήταν χλιαρή και περπατούσα ανάμεσα σε δύο φρονήματα, έγινε ζωή προσευχής και δοξολογίας.

Παρ' όλο που στον κόσμο υπάρχουν και εξαιρετικά τραγούδια, όπως είναι το έντεχνο τραγούδι (μελοποιημένη ποίηση) και έχουμε στην Ελλάδα αξιόλογους δημιουργούς, η φήμη των οποίων έχει ξεπεράσει τα σύνορα της χώρας μας, η καρδιά μου πλέον δεν φλέγεται γι' αυτά, αλλά εκζητεί τα ουράνια άσματα που δοξάζουν τον Κύριο Ιησού και γαληνεύουν την ψυχή μου, που πολλές φορές είναι φορτωμένη και πιεσμένη από τα προβλήματα της καθημερινότητας. Τώρα στα χείλη μου βρίσκονται τα τραγούδια του Θεού, που είναι ευλογημένα σε στίχους και σε μουσική και που πλημμυρίζουν την καρδιά μου.

Ένα όμορφο τραγούδι λέγει:

**Ω Κύριέ μου, πόσο Σε θαυμάζω
και εκστατικός τα έργα Σου κοιτώ.**

**Βλέπω το φως, τον ήλιο και τ' αστέρια,
που Συ εσκόρπισες στον ουρανό.**

**ΕΠΩΔΟΣ: Τότε η ψυχή μου ψάλλει και υμνεί
τη δόξα Σου τη θαυμαστή
και μέσα απ' την καρδιά μου ταπεινά,
Σ' ευχαριστώ για όλα αυτά.**

Ένα άλλο τραγούδι λέγει:

"Απ' το αίμα του σταυρού Σου, ω Χριστέ μου ξεκινούν, κύματα θείας αγάπης, που το σύμπαν συγκλονούν.

ΕΠΩΔΟΣ: Ω, πλυμένος με το αίμα, πλησιάζω τον Θεό, και την άπειρή Του αγάπη, ταπεινά ευχαριστώ.

Τι υπέροχα λόγια, που γεμίζουν την ψυχή μας και που μας δίνουν δύναμη για μια νικηφόρα πνευματική ζωή με θρίαμβο. Δεν μπορούν να συγκριθούν τα λόγια αυτά με τα ματαιόδοξα λόγια των τραγουδιών που συνέχεια μας βομβαρδίζουν από την τηλεόραση, το ραδιόφωνο, το διαδίκτυο, κλπ. Γιατί λοιπόν να έχω στα χείλη μου τα τραγούδια του κόσμου που υμνούν τον πόνο, τη θλίψη, την αμαρτία, τη μιζέρια του ανθρώπου και να μην έχω τα τραγούδια του Θεού που υμνούν τη μεγαλοσύνη Του και τη δόξα Του;

3. Ο άνθρωπος που έχει γνωρίσει τη ζωή του **ΚΑΙ τον Κύριο Ιησού** σαν προσωπικό του σωτήρα **ΚΑΙ τη δύναμή Του** συνέχεια ψάλλει....

- **Ψάλλει** ουράνιες μελωδίες.
- **Ψάλλει** άσματα που ο Θεός βάζει στο στόμα του.
- **Ψάλλει** το "άσμα νέον" του Θεού.
- **Ψάλλει** τα θαυμάσια και τα μεγαλεία Του.
- **Ψάλλει** τις υποσχέσεις και τις ευλογίες Του.
- **Ψάλλει** ευχαριστίες στον σωτήρα Του!

Συνέχεια ψάλλει! Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει: *«Λαλούντες μεταξύ σας με ψαλμούς και ύμνους και ωδές πνευματικές, άδοντες και ψάλλοντες εν τη καρδία υμών εις τον Κύριον»* (Εφεσίους Ε/5:19). Η θλίψη, ο πόνος, οι δυσκολίες, όλα εξαφανίζονται όταν ο πιστός ψάλλει και δοξολογεί στον Κύριο. Τι υπέροχο παράδειγμα πνευματικού μεγαλείου μας δίνουν ο απόστολος Παύλος και ο Σίλας, όταν μέσα στη φοβερή φυλακή των Φιλιππών που τους είχαν κλείσει οι Ρωμαίοι σαν κοινούς εγκληματίες, **έψαλλαν στον Κύριο**, παρ' όλο που το σώμα τους πονούσε από το σκληρό μαστίγωμα των Ρωμαίων. Εκεί

φάνηκε η δόξα του Κυρίου, που με θαυμαστό τρόπο τους ελευθέρωσε (βλ. Πράξεις 15'/16:25). Επειδή το γεγονός αυτό είναι συγκλονιστικό και για μας αποτελεί ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση, να δοξάζουμε δηλαδή τον Κύριο ακόμα και στη θλίψη θα ήθελα να αναφερθώ με περισσότερες λεπτομέρειες αμέσως παρακάτω:

Ο απόστολος Παύλος μαζί με τον συνεργάτη του Σίλα έρχονται στην πόλη των Φιλίππων, η οποία τότε ήταν Ρωμαϊκή αποικία. Μετά από κατηγορίες ζηλόφθονων ομοεθνών τους, συλλαμβάνονται από τους Ρωμαίους και αφού τους χτύπησαν άσχημα τους έριξαν μέσα στη φυλακή. Θα πρέπει να γνωρίζουμε πως όταν οι Ρωμαίοι ραβδούχοι χτυπούσαν, δεν "χάιδευαν", αλλά τα μαστίγιά τους είχαν στις άκρες βαριδία που ξέσκιζαν τις σάρκες.

Όλοι θα περίμεναν ο Παύλος και ο Σίλας, όπως ήσαν καταπονημένοι, καταματωμένοι, χωρίς δυνάμεις και ίσως πεινασμένοι, να αρχίσουν να απογοητεύονται, να γογγύζουν κατά των ομοεθνών τους για τη μοχθηρία τους και να καταφέρονται κατά των Ρωμαίων που τους έριξαν στη φυλακή, χωρίς δίκη, γιατί ο Παύλος θα μπορούσε να το αποφύγει αυτό, καθόσον ήταν επίσημα πολιτογραφημένος Ρωμαίος πολίτης.

Τίποτα, τίποτα από όλα αυτά δεν έγινε. Έκαναν κάτι άλλο, που είναι πέρα από την ανθρώπινη λογική, έξω από τη συνηθισμένη συμπεριφορά των ανθρώπων, κάτι που αφήνει άφωνο όποιος το ακούει. **Τι έκαναν;** Μέσα στη σκληρή παγωμένη φυλακή, χωρίς να τους νοιάζει εάν πονούσαν και εάν το αίμα έτρεχε, άρχισαν **να προσεύχονται** δυνατά και **να υμνούν** τον Θεό και τους άκουγαν όλοι οι δέσμιοι και ο δεσμοφύλακας.

Τότε είναι που συνέβηκε κάτι το τρομερό και το αναπάντεχο: Γίνεται ένας τρομερός σεισμός, σπάζουν τα δεσμά τους και ανοίγουν οι πόρτες της φυλακής. Δεν ήταν ένας γενικός σεισμός σε ολόκληρη την πόλη των Φιλίππων, αλλά ο σεισμός ήταν ΜΟΝΟ για μέσα στο κτίριο της φυλακής. Ήταν μια θαυμαστή ενέργεια του Κυρίου. **Με τη δοξολογία τους, κινήθηκε το "χέρι" του Θεού και σείστηκε ο χώρος.** Όταν συνέβηκε αυτό, ο δε-

σμοφύλακας πίστεψε ότι οι φυλακισμένοι είχαν αποδράσει. Γνώριζε τι προέβλεπε ο Ρωμαϊκός νόμος για την απόδραση των καταδίκων. Δεν θα τον εκτελούσαν απλά, αλλά θα περνούσε από βασανιστήρια για την "αμέλειά" του να του ξεφύγουν οι κρατούμενοι, έστω και αν αυτό οφειλόταν σε φυσική καταστροφή. Για τον λόγο αυτό έβγαλε το ξίφος του για να αυτοκτονήσει.

Δεν πρόλαβε όμως να το κάνει αυτό, γιατί μέσα από το βάθος της σκοτεινής φυλακής ακούει μία φωνή, τη φωνή του Παύλου να του λέγει "**Μην κάνεις κακό στον εαυτό σου, είμαστε όλοι εδώ!!**". Σίγουρα ο δεσμοφύλακας που είχε συνηθίσει να ακούει τους φυλακισμένους να κατηγορούν, να βρίζουν, ή να παρακαλούν, ή να φωνάζουν πως είναι αθώοι, είδε ότι η συμπεριφορά των δύο καταματωμένων καταδίκων δεν είχε καμιά σχέση με όλα όσα ήξερε μέχρι τότε και αυτό θα τον είχε παραξενέψει.

Όταν συνειδητοποίησε ο δεσμοφύλακας τι είχε συμβεί και ότι γλύτωσε τον θάνατο "παρά τρίχα", όπως λέμε σήμερα, έκανε και αυτός κάτι που δεν είναι συνηθισμένο για έναν σκληροτράχηλο Ρωμαίο στρατιωτικό της εποχής εκείνης. Παίρνοντας φως για να βλέπει, πήγε και γονάτισε από ευγνωμοσύνη μπροστά στους δύο φυλακισμένους και αφού τους έβγαλε έξω στο φως, τους έκανε **μία ερώτηση**, η οποία επρόκειτο να μείνει στην ιστορία σαν η ερώτηση που απευθύνει ο κάθε άνθρωπος που ψάχνει εναγωνίως την αλήθεια, που εκζητεί με την καρδιά του τον Θεό, τους ρώτησε: *«Κύριοι, τι πρέπει να κάνω διά να σωθώ;»* (Πράξεις Κς'/26:30). Αυτή η ερώτηση είναι η αγωνία του αμαρτωλού σε όλες τις γενιές "τι πρέπει να κάνω για να σωθώ;"

Η απάντηση, την οποία έλαβε από τον Παύλο και τον Σίλα ήταν κάτι παραπάνω από συγκλονιστική, όπου μέσα σε λίγες λέξεις αποκάλυπτε μια μεγαλειώδη αλήθεια: *«Οι δε είπον· Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθή, συ και ο οίκος σου»* (Πράξεις Κς'/26:31). Μία ΕΡΩΤΗΣΗ και μία ΑΠΑΝΤΗΣΗ που κρύβουν μέσα τους το κέντρο του μηνύματος του ευαγγελίου του Ιησού Χριστού.

Στη συνέχεια η ιστορία είναι απλή. Ο δεσμοφύλακας τους

πήρε στο σπίτι του, τους περιποιήθηκε και εκεί άκουσε τα καλά νέα στης σωτηρίας του Ιησού και πίστεψε ο ίδιος και όλη η οικογένειά του και σαν επιβεβαίωση του τέλειου έργου που έκανε ο Κύριος Ιησούς στη ζωή τους, βαπτίστηκαν στον νερό στο όνομά Του. Όλα αυτά ήταν αποτέλεσμα της ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ των δύο φυλακισμένων, του Παύλου και του Σίλα.

4. Ο Ιάκωβος, ο λεγόμενος "αδελφόθεος" στην ομώνυμη επιστολή του γράφει: *«Κακοπαθεί κάποιος μεταξύ σας; ΑΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΤΑΙ. Ευθυμεί κάποιος (μεταξύ σας); ΑΣ ΨΑΛΛΗ!»* (Ιάκωβος Ε/5:13). Η προσευχή και η ψαλμωδία προς τον Κύριό μας Ιησού αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της πνευματικής μας ζωής. Εκτός του ότι είναι χαρά να ψάλλουμε που αυθόρμητα πηγάζει από μέσα μας, είναι και **εντολή του Κυρίου** να ψάλλουμε και όταν δεν υπακούμε και απειθούμε, είμαστε παραβάτες του Λόγου Του και θερίζουμε αυτό σπέρνουμε.

Αντίθετα η υπακοή στις εντολές του Θεού ανοίγει την πύλη που μας οδηγεί στην άγια παρουσία Του, ανοίγει τους καταρράκτες των άπειρων ευλογιών Του. Ο ψαλμωδός Δαβίδ γράφει: *«Και έβαλεν εν στόματί μου ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ, ύμνον εις τον Θεόν ημών»* (Ψαλμός Μ/40:3). Το "νέον άσμα" δεν είναι ανθρώπινο τραγούδι, που το γράφει ο άνθρωπος με τη δική του σκέψη και το δικό του νου, αλλά είναι θείο τραγούδι, που βάζει ο ίδιος ο Κύριος στα χείλη των αγίων Του.

Όταν ο Παύλος μας προτρέπει να ψάλλουμε, όχι μόνο με το ΝΟΥ, αλλά να ψάλλουμε και με το ΠΝΕΥΜΑ, μας προτρέπει για να έχουμε αυτήν ακριβώς την εμπειρία και ευλογία στη ζωή μας. Πρέπει να αφήνουμε τον Θεό να μας δίνει τους ύμνους Του (στίχους και μουσική) και όχι να προσπαθούμε εμείς να συνθέτουμε με πίεση και με ζόρι ύμνους, γιατί εκεί μπαίνει (χωρίς εμείς να το θέλουμε) το ανθρώπινο - σαρκικό φρόνημα και έτσι υπάρχουν περιπτώσεις που ο Πονηρός βρίσκει εύκολα έδαφος να εισηγηθεί κάτι που δεν συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού. Ο Κύριος θέλει χρισμένες καρδιές και χρισμένα χείλη να ψάλλουν χρισμένους ύμνους λατρείας και δοξολογίας.

(ΣΤ) Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ

1. Ας θυμηθούμε με συντομία μια περίπτωση δοξολογίας από τη ζωή του λαού Ισραήλ, ο οποίος όταν βγήκε από την Αίγυπτο, λόγω της συνεχιζόμενης παρακοής του στο νόμο του Θεού, περιπλανιόταν για 40 χρόνια μέσα στην έρημο. Όταν τελικά έφτασαν στη γη Χαναάν, ο Μωυσής είχε πεθάνει και την αρχηγία την είχε αναλάβει ο Ιησούς του Ναυή, οι δε Ισραηλίτες που είχαν φθάσει ήταν η δεύτερη γενιά, γιατί η πρώτη γενιά η οποία βγήκε από την Αίγυπτο, είχε πέσει στην έρημο, λόγω της απιστίας της (βλ. Αριθμοί, κεφ. ζ΄/6, Α' Κορινθίους Ι'/10:5).

Έπρεπε ο Ισραήλ να κατακτήσει την πόλη Ιεριχώ, την οποία ο Θεός είχε υποσχεθεί, αλλά από στρατιωτική άποψη φαινόταν απόρητη. Σύμφωνα με τους κατασκόπους που είχαν σταλεί στην πόλη ήταν ισχυρά οχυρωμένη με ψηλά τείχη, οι πολίτες της ήσαν γιγαντώσωμοι και είχαν άρτια οργάνωση. Ο Θεός όμως έδωσε στον Ιησού του Ναυή συγκεκριμένες οδηγίες πως θα κατακτήσει την πόλη. Δεν του είπε να επιτεθεί με το στρατό στην πόλη, αλλά του είπε κάτι που ανθρώπινα φαινόταν παράξενο, ακόμα θα μπορούσε κάποιος να το ονομάσει "ανόητο".

Είπε ο Κύριος στον Ιησού του Ναυή: **«Θα περιέλθετε την πόλη όλοι οι άνδρες του πολέμου, κύκλο της πόλεως μία φορά ("άπαξ")· έτσι θα κάνεις για 6 ημέρες. Και 7 ιερείς θα βαστάζουν μπροστά από την κιβωτό 7 κεράτινες σάλπιγγες· και την 7η ημέρα θα βαδίσετε γύρω από την πόλη 7 φορές· και οι ιερείς θα σαλπίζουν με τις σάλπιγγες. Και όταν σαλπίσουν με την κεράτινη σάλπιγγα παρατεταμένα, καθώς ακούσετε τον ήχο της σάλπιγγας, ΟΛΟΣ Ο ΛΑΟΣ ΘΑ ΑΛΑΛΑΞΕΙ ΜΕ ΜΕΓΑ ΑΛΑΛΑΓΜΟ και το τείχος της πόλης θα καταπέσει από τη βάση του, και ο λαός θα ανέβει, ο καθένας κατευθείαν μπροστά του»** (Ιησούς του Ναυή, κεφ.ζ΄/6:4-5). Τους είπε ο Θεός για 7 ημέρες να γυρίζουν με την Κιβωτό της Διαθήκης γύρω από τα τείχη της πόλης, τις 6 πρώτες ημέρες μόνο μία φορά και την 7η ημέρα να γυρίζουν 7 φορές. Όταν ακούσουν το παρατεταμένο ήχο της σάλπιγγας, τότε **όλος ο λαός θα αλαλάξει πολύ δυνατά**, τα τείχη θα πέσουν και στη συνέχεια θα

μπουν μέσα για να καταλάβουν την πόλη. Όλα έγιναν ακριβώς, όπως ο Κύριος διέταξε, ο λαός αλάλαξε και τα τείχη έπεσαν.

Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ έριξε τα απόρθητα τείχη. Η Παλαιά Διαθήκη έχει πολλούς τύπους και συμβολισμούς, που στην Καινή Διαθήκη βλέπουμε το αντίτυπο και την πνευματική εκπλήρωση. Ο **κατά σάρκα λαός Ισραήλ** με την δοξολογία έριξε τα *"τείχη στην Ιεριχώ"*. Σήμερα ο **πνευματικός λαός Ισραήλ**, η εκκλησία του Ιησού με την δοξολογία γκρεμίζει τα *"τείχη των προβλημάτων"*, όσο απόρθητα και εάν φαντάζουν. Η δοξολογία γκρεμίζει την *"Ιεριχώ"* που ο κάθε πιστός έχει κτίσει μέσα του, ή την *"Ιεριχώ"* που κτίζουν οι άλλοι γύρω του. Θα πρέπει να γνωρίζουμε πως η ζωή μας έχει πολλά τείχη που πρέπει να πέσουν.

2. Η δύναμη της δοξολογία φανερώνεται σε όλες τις ενέργειες της ζωής μας και γκρεμίζει προβλήματα, δυσκολίες, αρρώστιες και κάθε τείχος που ο Διάβολος ανορθώνει μπροστά μας. Θα αναφέρουμε μερικές περιπτώσεις τι επιτυγχάνουμε με τη δοξολογία, που βγαίνει από μια καρδιά γεμάτη από Πνεύμα του Θεού:

- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** υψώνει πάντοτε τα μάτια του πιστού προς τον Κύριο Ιησού, τον σωτήρα του και συγκεντρώνει την προσοχή του από τη μάχη στην τελική νίκη, γιατί ο Ιησούς είναι ήδη ο ΝΙΚΗΤΗΣ.
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** ανάβει μέσα μας καινούριες εστίες με φωτιά πίστης και με φωτιά αληθινής λατρείας, που μας οδηγεί μέσα στα άγια των αγίων.
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** διαπερνά και τα πιο πυκνά σκοτάδια της αμφιβολίας και της απογοήτευσης και φέρνει τη ΝΙΚΗ.
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** κάνει τον πιστό να μη βλέπει τις αντίξοες περιστάσεις της ζωής, αλλά να βλέπει προς τον Κύριο Ιησού και να Τον εμπιστεύεται πλήρως.
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** κάνει τις καμπάνες της χαράς να αντηχούν στην ψυχή μας και γρήγορα μας γεμίζει την καρδιά μας με τη δόξα και την ομορφιά της ουράνιας μουσικής, της μουσικής που μας δίνει το άγιο Πνεύμα του Θεού.

- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** εν Πνεύματι με ξένες γλώσσες είναι "η γλώσσα τ' ουρανού".
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** συντρίβει και τρέπει σε φυγή τις δυνάμεις του Σατανά, εξαφανίζει το φόβο και απελευθερώνει τη δύναμη του Θεού, την οποία θέτει στη διάθεσή μας: *«Η δύναμής μας είναι του Κυρίου η χαρά»* (Νεεμίας Η/8:10).
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** είναι η πύλη που μας οδηγεί στην παρουσία του Θεού: *«Ανοίξτε εις εμέ τας πύλας της δικαιοσύνης· θέλω εισέλθει εις αυτάς και θέλω δοξολογήσει τον Κύριον»* (Ψαλμός ΡΙΗ/118:19).
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** είναι το διαβατήριο που μας επιτρέπει να μπούμε στις αυλές του Κυρίου: *«Εισέλθετε εις τας πύλας αυτού εν δοξολογία, εις τας αυλάς αυτού εν ύμνω· δοξολογείτε αυτόν· ευλογείτε το όνομα αυτού»* (Ψαλμός Ρ/100:4).
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** είναι η πνευματική θυσία που ζητά ο Θεός από κάθε παιδί Του: *«Δι' αυτού λοιπόν ας αναφέρωμεν πάντοτε εις τον Θεόν θυσίαν αιnéσεως, τουτέστι καρπών χειλέων ομολογούντων το όνομα αυτού»* (Εβραίουσ ΙΓ/13:15).
- **Η ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ** είναι η πνευματική στολή που πρέπει να ντυθεί το κάθε παιδί του Κυρίου, να ντυθεί την *«στολήν αιnéσεως»* (Ησαΐας ΞΑ/61:3).

Αυτό σημαίνει δοξολογία. Δεν είναι απλά να φάλλουμε από συνήθεια, ή από υποχρέωση, ή από καθήκον, ή για να μας βλέπουν οι άλλοι. Δοξολογία είναι όταν άφθονα εκχέεται μέσα μας η παρουσία του Θεού, διά του Πνεύματός Του, όταν το *«ποτήριόν μας υπερχειλίζει»* (Ψαλμός ΚΓ/23:5). Ο Λόγος του Θεού, μέσα από τους Ψαλμούς του Δαβίδ, δίνει την πρώτη θέση στη δοξολογία:

- *«Δοξολογείτε τον Κύριον· επικαλείσθε το όνομα αυτού· κάμετε γνωστά εν τοις λαοίς τα έργα αυτού. Ψάλλετε εις αυτόν· ψαλμωδείτε εις αυτόν· λαλείτε περί πάντων των θαυμασίων αυτού»* (Ψαλμός ΡΕ/105:1-2).
- *«Αγαθόν το να δοξολογή τις τον Κύριον και να ψαλμωδή εις*

το όνομά σου, Ύψιστε· να αναγγέλλη το πρωϊ το έλεός σου και την αλήθειάν σου πάσαν νύκτα, με δεκάχορδον όργανον και με ψαλτήριον· με ωδήν και κιθάραν.» (Ψαλμός 92:1-3).

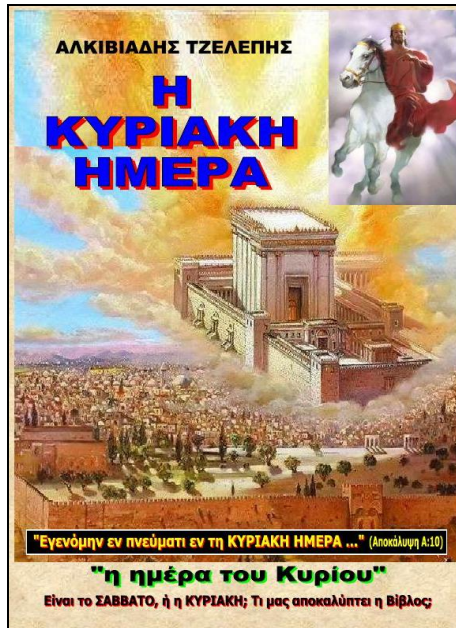
Συναθροίσεις, εκκλησίες και ομολογίες, που δεν δέχονται το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και το "λαλείν ξένες γλώσσες", δεν έχουν και τη δύναμη του Πνεύματος, με αποτέλεσμα η δοξολογία να απουσιάζει από τη λατρεία τους. Κάθε φορά που οι πιστοί συγκεντρώνονται για να ακούσουν τον Λόγο του Θεού και για να λατρεύσουν τον Κύριο, αρκούνται στο να ψάλλουν με στερεότυπο πρόγραμμα τρεις ύμνους (δύο στην αρχή και έναν στο τέλος, ή κάποια άλλη σειρά) και δεν θεωρούν ότι είναι πρόπον να χαλάσουν την καθιερωμένη σειρά. Στο τέλος της συνάθροισης φεύγουν πάλι, μαζί με το βάρος των προβλημάτων με τα οποία είχαν έρθει, αφού δεν μπόρεσαν να τα αφαιρέσουν καθόσον δεν υπήρχε δοξολογία και αισθάνονται "ευλογημένοι" ότι άκουσαν το μήνυμα του ευαγγελίου.

Αντίθετα, σε συναθροίσεις, που δέχονται το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και θεωρούν ότι η δοξολογία έχει πρωταρχικό ρόλο στη ζωή του πιστού, όταν συγκεντρώνονται για να λατρεύσουν τον Κύριο, ο χώρος στον οποίο βρίσκονται σείεται από τον αλαλαγμό και τη δοξολογία και η παρουσία του Πνεύματος του Κυρίου ενεργεί με σημεία και τεράστια.

Ο ουρανός βρίσκεται στη γη και εάν κάποιος δεν έχει βρεθεί μέσα σε μια τέτοια συγκέντρωση δεν μπορεί να εννοήσει τίποτα απ' όλα όσα περιγράφουμε. Η δόξα του Κυρίου είναι εκεί και οι ενέργειες του Πνεύματός Του είναι θαυμαστές. Οι θλίψεις φεύγουν, οι πόνοι εξαφανίζονται, οι αρρώστιες θεραπεύονται, οι αντιδικίες και οι εντάσεις φαίνονται μακρινά όνειρα του παρελθόντος, οι καρδιές ανοίγουν στον Κύριο και αναγεννιούνται και οι πιστοί βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα ή πληρώνονται με το άγιο Πνεύμα εάν είναι ήδη βαπτισμένοι. Αυτό είναι ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ και αυτό είναι αληθινή ΛΑΤΡΕΙΑ.

. . . / / / . . .

από τις εκδόσεις μας

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 30 - 2

Α΄ έκδοση: 05/2018 ❖ Σελίδες 270

Ποια είναι η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ την οποία αναφέρει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη Α/1:10; Πρόκειται για την "ημέρα της Κυριακής" ή για την μελλοντική "ημέρα του Κυρίου;" Όταν ο Ιωάννης έγραψε την Αποκάλυψη το 95 μ.Χ. ο όρος "Κυριακή" για την πρώτη ημέρα της εβδομάδας ήταν άγνωστος. Ήταν όμως γνωστός στον αρχαίο ειδωλολατρικό κόσμο, γιατί την πρώτη ημέρα της εβδομάδας λάτρευαν τον θεό Ήλιο και τον Περσικό θεό Μίθρα και ονόμαζαν την ημέρα αυτή "Die Dominica", που σημαίνει "ημέρα του Κυρίου" (Dominicus=Κύριος)

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου:

- Η έννοια της λέξης «ΗΜΕΡΑ»
- Η πρώτη αποστολική Εκκλησία τηρούσε την ημέρα του Σαββάτου;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για την «**εβδομη ημέρα ή Σάββατο**» και για την «**πρώτη ημέρα**» της εβδομάδας;
- Τι είναι τα «**δύο Σάββατα**;»
- Είναι καλό να τηρούμε σαν «**άγια ημέρα**» το Σάββατο;

Κεφάλαιο ΟΓΔΩΟ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ & ΕΥΘΥΝΕΣ ΤΟΥ ΠΙΣΤΟΥ, ΟΤΑΝ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

(Α) ΜΟΛΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Έχουμε αναφέρει σε προηγούμενα κεφάλαια πως, όταν ο πιστός βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, τότε ο Θεός κατοικεί μόνιμα μέσα του και το σώμα του γίνεται η **μονή**, το **κατοικητήριο** του Θεού, γίνεται ο **ναός** του Θεού: «...*Σεις είσθε ναός Θεού (του) ζώντος*» (Β' Κορινθίους ζ'/6:16) και «*Η δεν εξεύρετε ότι το σώμα σας είναι ναός του αγίου Πνεύματος του (κατοικούντος) εν υμίν, το οποίον έχετε από Θεού, και δεν είσθε (κύριοι) εαυτών;*» (Α' Κορινθίους ζ'/6:19).

Η μεγάλη τιμή που μας έκανε ο Κύριος των κυρίων και ο Βασιλιάς των βασιλιάδων **να κατοικεί μέσα μας** και να είναι το σώμα μας ο ναός του αγίου Πνεύματός Του, έχει σαν συνέπεια και σαν αποτέλεσμα κι εμείς με τη σειρά μας να τιμούμε τον Θεό, **έχοντας ΠΑΝΤΟΤΕ τον οίκο Του καθαρό**. Δεν πρέπει να μολύνουμε τον οίκο Του με πολλούς και διαφόρους τρόπους που μας παγιδεύει και μας πλανά ο Διάβολος.

Δεν πρέπει να μιλάμε άσχημα και άπρεπα, γιατί από στόμα μας πρέπει να βγαίνουν λόγια ευλογίας και όχι κατάρας, από το στόμα μας πρέπει να βγαίνει πάντα γλυκό νερό και όχι πικρό, ούτε να βγαίνουν και τα δύο, έχοντες συμβιβαστεί με τον κόσμο και το σύστημά του. **Δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε το σώμα μας και να κάνουμε πράξεις που έρχονται σε αντίθεση με το άγιο θέλημά Του**. Δεν πρέπει να αφήνουμε τον Πονηρό να κατακλύζει το μυαλό μας με σκέψεις που δεν δοξάζουν τον Κύριο, γι' αυτό και ο Κύριος μας έδωσε την περικεφαλαία της σωτηρίας για να περιφρουρούμε το μυαλό μας.

Όλο το σώμα μας, κάθε μέλος του, μικρό ή μεγάλο, πρέπει να διατηρεί την πνευματική του καθαρότητα, η οποία αντανακλά και την φυσική καθαριότητα και το αντίστροφο, δηλαδή και η φυσική καθαριότητα αντανακλά την πνευματική καθαριότητα. Πρέπει να διατηρούμε τον οίκο του Θεού καθάρο και στον πνευματικό και στον φυσικό τομέα, γιατί δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι, όπου υπάρχουν ακαθαρσίες και ακαταστασίες, είναι ένδειξη πως εκεί βρίσκονται και ακάθαρτα πνεύματα.

Το σώμα μας, όπως και η ψυχή μας, ήταν κάτω από την εξουσία του Διαβόλου, γι' αυτό και μας άρεσε να κάνουμε την αμαρτία και να την απολαμβάνουμε. Όταν όμως ο Κύριος Ιησούς μας ελευθέρωσε από τη δουλεία της αμαρτίας, όταν μας έβγαλε από την εξουσία του σκότους που ζούσαμε, τότε το σώμα μας καθарίστηκε από τη βρωμιά της αμαρτίας και τέθηκε κάτω από την εξουσία του Θεού, γι' αυτό ο απόστολος Παύλος αναφέρει ότι εσείς «δεν είσθε κύριοι εαυτών» (Α' Κορινθίους 5'/6:19).

Δεν είμαστε πλέον "κύριοι" του εαυτού μας, δεν έχουμε δηλαδή την κυριότητα (την εξουσία) του εαυτού μας, γιατί ο Κύριος Ιησούς είναι ο κύριος του σώματός μας και της ψυχής μας, έχοντας πληρώσει Αυτός την εξαγορά μας από την αμαρτία με το δικό Του πολύτιμο άγιο αίμα. Τώρα, **Αυτός** είναι ο κυβερνήτης της ζωής μας και κρατά σταθερά το τιμόνι της καρδιάς μας, **Αυτός** κατευθύνει τα βήματά μας, πνευματικά και φυσικά. **Αυτός** μας νουθετεί, μας διδάσκει, μας οδηγεί και μας ελέγχει. **Αυτός** είναι τα πάντα στη ζωή μας.

Εφόσον ο Κύριός μας κατοικεί μέσα μας διά του Πνεύματός Του, εμείς δεν πρέπει να καταστρέφουμε τον άγιο ναό Του μολύνοντας τον με τσιγάρα, ναρκωτικά, ποτά, λαιμαργία, πορνεία και γενικά κάθε μορφής ασωτία και αμαρτία. Ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού, συνέχεια μας νουθετεί και μας δείχνει πως να ζούμε σε αγιότητα και να αποστρεφόμεστε κάθε τι που ενώπιον του Θεού είναι βδέλυγμα:

- *«Πορνεία δε και πάσα ακαθαρσία ή πλεονεξία μηδέ ας ονομάζεται μεταξύ σας, καθώς πρέπει εις αγίους, μηδέ αισχροτήs*

και μωρολογία ή βωμολοχία, τα οποία είναι απρεπή, αλλά μάλλον ευχαριστία» (Εφεσίους Ε/5:3-4).

- «ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ λοιπόν πως να περιπατήτε ακριβώς, μη ως άσοφοι, αλλ' ως σοφοί..... » (Εφεσίους Ε/5:15).
- «...Και μη μεθύσκεσθε με οίνον, εις τον οποίον είναι ασωτία, αλλά πληροúσθε διά του Πνεύματος» (Εφεσίους Ε/5:18).
- «Αλλά τώρα σας έγραψα να μη συναναστρέφησθε, εάν τις αδελφός ονομαζόμενος ήναι πόρνος ή πλεονέκτης ή ειδωλολάτρης ή λοιδορός ή μέθυσος ή άρπαξ· με τον τοιούτον μηδέ να συντρώγητε» (Α' Κορινθίους Ε/5:11).
- «Σας παραγγέλλομεν δε, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να απομακρύνησθε από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και ουχί κατά την παράδοσιν, την οποίαν παρέλαβε παρ' ημών» (Β' Θεσσαλονικείς Γ/3:6).
- «Ούτω και η γλώσσα είναι μικρόν μέλος, όμως μεγαλαυχεί. Ιδού, ολίγον πυρ πόσον μεγάλην ύλην ανάπτει και η γλώσσα πυρ (είναι), ο κόσμος της αδικίας. Ούτω μεταξύ των μελών ημών η γλώσσα είναι η μολύνουσα όλον το σώμα και φλογίζουσα τον τροχόν του βίου...» (Ιάκωβος Γ/3:5-6).

Είναι μεγάλη η ευθύνη μας ενώπιον του Θεού όταν αμαρτάνουμε και αυτό να γίνεται συνειδητά, γιατί πρέπει να το συνειδητοποιήσουμε βαθιά μέσα μας ότι ο Κύριός μας Ιησούς δεν είναι κάπου μακριά και δεν μας βλέπει, ή είναι κάπου δίπλα μας, **αλλά είναι ΜΕΣΑ ΜΑΣ**. Πρέπει η ζωή μας να είναι άγια και καθαρή και τότε και τα μέλη του σώματός μας θα είναι άγια και καθαρά και ο Κύριος θα ευαρεστείται να αναπαύεται μέσα μας.

Δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε **τα μέλη** του σώματός μας, τα οποία (ως βαπτισμένοι εν Πνεύματι) είναι και μέλη του άγιου οίκου του Θεού, σαν «όπλα αδικίας εις την αμαρτίαν». Δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε **το στόμα μας** για την αμαρτία, πρέπει να προσέχουμε τι λέμε, όχι άσχημες, οργισμένες και απρεπείς εκφράσεις, όχι ύβρεις και όχι «λόγος σαπρός» (βλ. Εφεσίους Δ/4:29)

Πρέπει να προσέχουμε **τα μάτια μας** τι βλέπουν στην τηλεόραση, στον κινηματογράφο ή στο διαδίκτυο, ή τι διαβάζουν. Πρέπει να προσέχουμε **τα αυτιά μας** τι ακούμε και να απέχουμε από κάθε τι ρυπαρό, όπως άσεμνα ανέκδοτα, βρώμικα λόγια, κατηγορίες, σατανική μουσική, κλπ. Δεν πρέπει να χρησιμοποιούμε τα μέλη του ναού του Θεού ως όπλα αμαρτίας και αδικίας, αλλά να τα χρησιμοποιούμε σαν *«όπλα δικαιοσύνης εις τον Θεό»* (Ρωμαίους ς'/6:13). Όλο το σώμα να είναι στην υπηρεσία του Κυρίου για να φανερώνεται και η δόξα Του.

Ο απόστολος Παύλος στην επιστολή τους προς τους πιστούς της εκκλησίας της Ρώμης, αναφερόμενος για τα ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΑΔΙΚΙΑΣ και για τα ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ γράφει:

«Ας μη βασιλεύη λοιπόν η αμαρτία εν τω θνητώ νμών σώματι, ώστε κατά τας επιθυμίας αυτού να υπακούητε εις αυτήν, μηδέ παριστάνετε τα μέλη σας όπλα αδικίας εις την αμαρτίαν, αλλά παραστήσατε εαυτούς εις τον Θεόν ως ζώντας εκ νεκρών, και τα μέλη σας όπλα δικαιοσύνης εις τον Θεόν. Διότι η αμαρτία δεν θέλει σας κυριεύσει· επειδή δεν είσθε υπό νόμον, αλλ' υπό χάριν» (Ρωμαίους ς'/6:12-14).

Αυστηρή είναι η προειδοποίηση του Λόγου του Θεού γι' αυτούς που καταστρέφουν τον άγιο οίκο Του: *«Εάν τις φθείρη τον ναόν του Θεού, τούτον θέλει φθείρει ο Θεός· διότι ο ναός του Θεού είναι άγιος, όστις είσθε σεις...»* (Α' Κορινθίους Γ/3:17). Όταν ο πιστός καταστρέφει και μολύνει τον άγιο ναό του Θεού (το σώμα του), τότε θα λάβει και τη δίκαιη αμοιβή μου **"τούτον θέλει φθείρει ο Θεός"**, δηλαδή θα τον καταστρέψει.

Δεν πρέπει σαν αναγεννημένοι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού να παίζουμε με την αμαρτία, αλλά ταυτόχρονα να θέλουμε να είμαστε καθαροί και άγιοι ενώπιον του Θεού, αυτό δεν γίνεται και είναι υποκρισία. Όταν συμβαίνει αυτό, προσβάλλουμε τον "κύριο" του οίκου, που είναι ο ίδιος ο Θεός.

... / / / ...

(B) ΜΟΛΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

1. Ο απόστολος Παύλος γράφει: «*Έχοντες λοιπόν, αγαπητοί, ταύτας τας επαγγελίας, ας καθαρίσωμεν εαυτούς από παντός μολυσμού ΣΑΡΚΟΣ και ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού*» (Β' Κορινθίους Ζ/7:1). Αναφερθήκαμε ότι δεν πρέπει να μολύνουμε το σώμα μας, μέσα στο οποίο κατοικεί ο Θεός όταν βαπτισθήκαμε με το άγιο Πνεύμα. Εδώ, ο Παύλος μας λέγει ότι δεν πρέπει να μολύνουμε και το πνεύμα μας με ακάθαρτες (πονηρές) σκέψεις και με διαλογισμούς της καρδιάς, η οποία «*είναι απατηλή υπέρ πάντα και σφόδρα διεφθαρμένη*» (Ιερεμίας ΙΖ/17:9).

Ο Ιησούς σε κάποια περίπτωση που μιλούσε είπε στους παρευρισκομένους, τι είναι αυτό που μολύνει πνευματικά τον άνθρωπο, κάνοντας αντιπαραβολή με την εισερχόμενη από το στόμα φυσική τροφή **που ΔΕΝ ΜΟΛΥΝΕΙ** τον άνθρωπο και με τα εξερχόμενα από το στόμα έργα μια πονηρής καρδιάς, **που ΜΟΛΥΝΟΥΝ** τον άνθρωπο:

- «*Δεν μολύνει τον άνθρωπον το εισερχόμενον εις το στόμα, αλλά το ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΟΝ εκ του στόματος τούτο μολύνει τον άνθρωπονΔεν εννοείτε έτι ότι παν το εισερχόμενον εις το στόμα καταβαίνει εις την κοιλίαν και εκβάλλεται εις αφεδρόνα;*» (Ματθαίος ΙΕ/15:11,17).
- «*Τα δε εξερχόμενα εκ του στόματος εκ της καρδιάς εξέρχονται, και εκείνα μολύνουσι τον άνθρωπον.*
... **Διότι** εκ της καρδιάς εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί, φόνοι, μοιχείαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίας.
... **Ταύτα** είναι τα μολύνοντα τον άνθρωπον· το δε να φάγη τις με αντίπτους χείρας δεν μολύνει τον άνθρωπον» (Ματθαίος ΙΕ/15:18-20).

Απλός και κατανοητός ο λόγος, **το εισερχόμενο** στο στόμα (η τροφή) δεν βλάπτει, αλλά **το εξερχόμενο** από την πονηρή καρδιά, που εκδηλώνεται πάλι από το στόμα, βλάπτει. Πρέπει να διατηρούμε το πνεύμα μας αμόλυντο από τα βδελύγματα του κόσμου και εδώ είναι όλη η ουσία του θέματος, δηλαδή, όταν το

πνεύμα μας είναι καθαρό και άγιο, **τότε** και τα λόγια μας που εξέρχονται από στόμα και οι ενέργειές μας, θα είναι ευάρεστες ενώπιον του Θεού. Αντίθετα, όταν το πνεύμα μας είναι μολυσμένο από την αμαρτία, **τότε** κάθε λόγος μας και κάθε ενέργειά μας θα έχουν τη σφραγίδα της αμαρτίας.

Η μόλυνση του πνεύματός μας, παρουσιάζει πολλές μορφές και προκαλείται από διάφορες αιτίες, οι οποίες στη μεγάλη τους πλειοψηφία είναι οι ίδιες για όλους τους ανθρώπους, αλλά υπάρχουν και περιπτώσεις που έχουμε διαφοροποίηση ως προς το βαθμό επίδρασης και μόλυνσης. Αναφέρουμε παρακάτω μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

(α) ΤΙ ΣΚΕΦΤΟΜΑΣΤΕ: Μολύνουμε το πνεύμα μας, όταν σκεφτόμαστε πράγματα και γεγονότα, που είναι πονηρά και ακάθαρτα και η πηγή τους είναι κατευθείαν από τον Διάβολο και έρχονται σε αντίθεση με το άγιο θέλημα του Θεού, το οποίο πρέπει με χαρά να πραγματοποιείται στη ζωή μας. Σκέψεις εκδίκησης, έριδας, καταλαλιάς, αντιπάθειας, περιφρόνησης, πικρίας, φόβου, απάτης, κλπ είναι σκέψεις που μολύνουν το πνεύμα μας και σαν άμεσο αποτέλεσμα έχει, όχι μόνο να χάνουμε την ειρήνη μας, αλλά να παγώνει και η επικοινωνία μας με τον Κύριο.

(β) ΤΙ ΒΛΕΠΟΥΜΕ: Μολύνουμε το πνεύμα μας, όταν βλέπουμε προγράμματα στην τηλεόραση που περιέχουν σκηνές βίας, πορνείας, διαστροφές, σατανικά μηνύματα και κάθε τι που ταραξεί το πνεύμα μας και χάνεται η ειρήνη μας. Έχει παρατηρηθεί, όταν τελειώνει ένα έργο, τόσο την ίδια ημέρα, όσο και τις επόμενες ημέρες, οι σκηνές που είδαμε να μην φεύγουν από το μυαλό μας και αυτό να γίνεται χωρίς εμείς να το επιδιώκουμε και έτσι το πνεύμα μας μολύνεται.

Έχει αποκαλύψει το Πνεύμα του Θεού περιπτώσεις που πνεύματα πονηρίας μπήκαν μέσα σε ανθρώπους εξαιτίας διαφόρων προγραμμάτων των ΜΜΕ. Ο Διάβολος ελέγχει όλα τα συστήματα για να επηρεάζει τον άνθρωπο, γι' αυτό ακόμα και σε αθώα θέματα (για παράδειγμα μία διαφήμιση) βάζει το δικό του μήνυμα, ώστε να επηρεάζει το υποσυνείδητό μας. Στις περιπτώ-

σεις αυτές το αντιλαμβανόμαστε, εάν βάλουμε να δούμε τη διαφήμιση σε πάρα πολύ αργή κίνηση την εικόνα. Εκεί βλέπουμε σε δέκατα δευτερολέπτου κάποια σατανική μορφή και μετά να χάνεται. Όσοι δεν γνωρίζουν ότι αυτό είναι μία σατανική ενέργεια, αναρωτιούνται πως αυτό μπήκε μέσα στη διαφήμιση, ή το θεωρούν ένα τυχαίο γεγονός και δεν ασχολούνται ιδιαίτερα.

Μία πιστή γυναίκα αποκάλυψε ότι έβλεπε στην τηλεόραση ένα ντοκιμαντέρ, στο οποίο παρουσίαζε μητέρες να σκοτώνουν τα παιδιά τους. Το γεγονός αυτό, σε πολλούς είναι γνωστό γιατί είχε συγκλονίσει τον κόσμο ολόκληρο από τη δημοσιότητα που είχε πάρει. Μετά από μερικές ημέρες η πιστή αυτή γυναίκα, η οποία είχε ένα μωρό δύο ετών, ένιωθε μέσα της μια έντονη επιθυμία να κακοποιήσει το παιδί της. Στην αρχή το θεώρησε ότι αυτό ήταν αποτέλεσμα από την πίεση που είχε από τα καθημερινά προβλήματα γι' αυτό και ξεσπούσε επάνω στο μωρό της, ειδικά όταν αυτό έκλαιγε.

Αργότερα παρατήρησε ότι αυτό συνέβαινε και όταν ήταν ήρεμη και μάλιστα περνούσαν ακόμα και "φευγαλέες" σκέψεις να σκοτώσει το παιδί της. Σαν μητέρα, η σκέψη αυτή την τρόμαζε. Τότε κατάλαβε, ότι υπήρχε επάνω της μια ισχυρή δαιμονική επιρροή, γι' αυτό και απέφευγε να μένει μόνη στο σπίτι με το μωρό. Όταν το συζήτησε με τον άνδρα της κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι αυτό ήταν αποτέλεσμα από το ντοκιμαντέρ που είχε δει. Στη συνέχεια το θέμα το έφεραν ενώπιον της εκκλησίας, έγινε προσευχή επιτίμησης και ο Κύριος Ιησούς την ελευθέρωσε τελείως. Η γυναίκα αυτή είχε μολύνει το πνεύμα της εξαιτίας μιας εκπομπής, που είχε χαρακτηριστεί και ως "αξιόλογη".

Θα ήθελα να κάνω μια προσωπική διευκρίνιση. Δεν είμαι κατά της τηλεόρασης και γενικά των ΜΜΕ. Σπίτι μου έχω μία από τις πιο πλούσιες συλλογές σε ταινίες, έργα, ντοκιμαντέρ, κλπ. Διαθέτω πολλές θρησκευτικές, ιστορικές, κοινωνικές και λοιπές ταινίες, ντοκιμαντέρ για όλα τα θέματα (ζώα, φύση, τεχνολογία, κοινωνία, κλπ), θέματα μέσα από την επικαιρότητα και πολλά άλλα λα βίντεο με ποικίλα θέματα. Πρέπει όμως σε όλα αυτά να είμαστε

πολύ προσεκτικοί στο τι βλέπουμε και στο τι ακούμε και να είμαστε πάντα καλυμμένοι με το αίμα του Κυρίου Ιησού, ώστε να μην επηρεαζόμαστε και μολύνεται το πνεύμα μας. Δεν μπορούμε να αποκοπούμε από τον κόσμο και να μη γνωρίζουμε τι συμβαίνει γύρω μας, γιατί και αυτό είναι μια παγίδα του Διαβόλου, είναι καλογερίστικο πνεύμα απομόνωσης. Ας προσέξουμε μήπως φθάσουμε στο αντίθετο άκρο.

Πολλοί πιστοί πέφτουν σε μια πολύ έξυπνη παγίδα του Διαβόλου. Όταν είναι σπίτι και δεν λείπουν για δουλειές έχουν συνέχεια ανοιχτή την τηλεόραση, με αποτέλεσμα να απασχολούν το μυαλό τους με πράγματα του κόσμου, **χωρίς αυτά να θεωρούνται ότι είναι αμαρτία**. Το πρόβλημα είναι ότι το μυαλό τους είναι συνέχεια απορροφημένο απ' αυτά που βλέπουν και ακούν, ενώ για τον Κύριο δεν αφήνουν χρόνο, ή αφιερώνουν ελάχιστο, με αποτέλεσμα το πνεύμα τους να παύει να είναι ενωμένο με το Πνεύμα του Κυρίου και να επέρχεται σιγά-σιγά πνευματική χαλαρότητα, που οδηγεί σε συμβιβασμούς με τον κόσμο και κάθε μορφή συμβιβασμού φέρνει μόλυσμα στο πνεύμα, κάτι που δεν αρμόζει σε πιστούς βαπτισμένους με το άγιο Πνεύμα, που το σώμα τους είναι ο οίκος του Θεού.

Δεν πρέπει ο πιστός να αφιερώνει λιγότερο χρόνο για τον Κύριο και περισσότερο χρόνο για τα πράγματα του κόσμου, ανεξάρτητα εάν αυτά δεν είναι αμαρτία. Ο **Δαβίδ Γουίλκερσον** (David Wilkerson), εργάτης του Λόγου του Θεού, που είναι παγκόσμια γνωστός από το βιβλίο του "**Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΙΛΕΤΟ**", το οποίο έγινε και κινηματογραφική ταινία, αναφέρει στο βιβλίο αυτό ένα γεγονός που άλλαξε όλη την πορεία της ζωής του και της διακονίας του. Κάθε βράδυ είχε αφιερώσει δύο ώρες να βλέπει τηλεόραση, για να χαλαρώνει και να ξεκουράζεται. Δεν έκανε κάτι που ήταν αμαρτία, όλοι μας φροντίζουμε να βρισκόμαστε τρόπο και χρόνο για ξεκούραση.

Αποφάσισε κάποια στιγμή να αφιερώσει τις δύο αυτές ώρες στον Κύριο με προσευχή. **Ο Θεός άρχισε να του μιλά μέσα στο πνεύμα του και να τον οδηγεί σε μια νέα διακονία που**

είχε σχέση με τις συμμορίες νεαρών στη Νέα Υόρκη. Το αποτέλεσμα ήταν νέοι άνθρωποι που ζούσαν μέσα στη βία, στην πορνεία και στα ναρκωτικά, να γνωρίσουν τον Κύριο Ιησού ως προσωπικό τους σωτήρα και όχι μόνο να αλλάξει ριζικά η ζωή τους, αλλά και οι ίδιοι να γίνουν και κήρυκες του Λόγου του Θεού. Αυτό συνέβηκε, επειδή ο Γουίλκερσον (1931-2011) αποφάσισε να αφιερώσει περισσότερο χρόνο για τον Κύριο. Εάν εμείς κάνουμε το αντίθετο, ο Θεός δεν μπορεί να ενεργήσει μαζί μας και το πνεύμα μας εύκολα θα μολύνεται από τις συνεχείς επιρροές του κόσμου.

(γ) ΤΙ ΑΚΟΥΜΕ: Ότι συμβαίνει με αυτά που βλέπουμε στην τηλεόραση ή στο διαδίκτυο, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και όταν ακούμε πράγματα που μολύνουν τα πνεύμα μας, όπως εάν βρισκόμαστε σε μια παρέα και ακούμε ένα άσεμνο ανέκδοτο και δεν παίρνουμε θέση, ή όταν υπάρχουν κατηγορίες και επικρίσεις εναντίον άλλων, ή όταν ακούμε ένα τραγούδι με περιεχόμενο αμαρτίας, όπως ήδη έχουμε αναφέρει παραπάνω.

Ο Διάβολος πριν πέσει στην αμαρτία ονομαζόταν **Εωσφόρος**, που σημαίνει "Υιός της αυγής" και ήταν ένα χρισμένο χερούβ που επισκίαζε με τη μεγαλοπρέπειά του. Η υπηρεσία του ενώπιον του Θεού ήταν *«υπηρεσία των αυλών και των τουμπάνων»* (βλ. Ιεζεκιήλ ΚΗ/28:13-15, Ησαΐας ΙΔ/14:12-15), η υπηρεσία του δηλαδή ήταν να προσφέρει δοξολογία στον Θεό. Ως εκπεσών άγγελος τώρα γνωρίζει πολύ καλά πως να χρησιμοποιεί τη μουσική και μέσω αυτής να οδηγεί ψυχές στην κόλαση.

Έχει συμβεί σε όλους μας, όταν έχουμε ακούσει κάποιο τραγούδι, το οποίο ομολογουμένως δεν μας άρεσε για διάφορους λόγους, μετά εμείς, χωρίς να το θέλουμε ή να το επιδιώκουμε, ο ήχος της μουσικής και τα λόγια αρχίζουν να στριφογυρίζουν μέσα στο μυαλό μας και ο Διάβολος που δεν μένει ποτέ αδρανής, αξιοποιεί με τον καλύτερο τρόπο την ευκαιρία που του παρουσιάζεται, ή που την έχει δημιουργήσει ο ίδιος. Φέρνει στο μυαλό μας λεπτομέρειες που ακούσαμε, που σε άλλη περίπτωση δεν θα τις θυμόμαστε καθόλου, με αποτέλεσμα το "άσχημο"

τραγούδι που ακούσαμε, όχι μόνο να μην φεύγει από τη σκέψη μας, αλλά να συλλαμβάνουμε το εαυτό μας να το σιγοτραγουδά αθέλητα και ακόμα χειρότερα να αρχίζει να μας αρέσει.

Θα ρωτήσει κάποιος: "Αυτά είναι μέσα στην καθημερινότητά μας, εμείς δεν τα επιδιώκουμε και όμως τα ζούμε, τι πρέπει να κάνουμε για να μπορούμε να ζούμε μια άγια ζωή, μια ζωή με καθαρή καρδιά και με καθαρές σκέψεις; Πως θα μπορούμε να ζούμε χωρίς τα μολύσματα του κόσμου;"

Σαν απάντηση στο ερώτημα αυτό, θα αναφέρω ένα παράδειγμα μέσα από την προσωπική μου ζωή: Όταν ήμουν στην Υπηρεσία, το μεσημέρι επέστρεφα στο σπίτι με το υπηρεσιακό λεωφορείο. Ο οδηγός του οχήματος έβαζε σε κασέτες την εποχή εκείνη τραγούδια που ακούνε μόνο στα καταγώγια της νυχτερινής Αθήνας και μάλιστα ο ήχος ήταν σε μεγάλη ένταση και όλοι αυτό το δέχονταν αδιαμαρτύρητα. Ήθελα ή όχι, ήμουν υποχρεωμένος μέχρι να κατέβω να ακούω τα τραγούδια αυτά και να μολύνεται το πνεύμα μου. **Τι έπρεπε να κάνω, για να μπορώ να διατηρήσω την καθαρότητα του πνεύματός μου;**

ΟΤΑΝ βρισκόμουν μέσα στο λεωφορείο (περίπου τρία τέταρτα), έκλεινα τα μάτια και προσευχόμουν, ώστε το μυαλό μου να απασχολείται με άλλα πράγματα και να αποσπάται η προσοχή μου από αυτά που άκουγα. Άλλωστε, λόγω της δυνατής μουσικής, συνέβαινε σε μερικές περιπτώσεις να "λαγοκοιμάμαι".

ΟΤΑΝ κατέβαινα από το υπηρεσιακό όχημα, χρειαζόμουν περίπου δέκα λεπτά για να φθάσω πεζός στο σπίτι μου. Παρατήρησα ότι τα λόγια των τραγουδιών μου έρχονταν και ξανά μου έρχονταν στη σκέψη μου και δεν μπορούσα να τα διώξω. Τότε, καθώς βάδιζα, άρχιζα να ψάλλω ύμνους και να προσεύχομαι εν Πνεύματι. Σχεδόν αμέσως το αποτέλεσμα της αλλαγής ήταν φανερό, η σκέψη μου και το πνεύμα άρχιζαν να καθαρίζονται από κάθε ρυπαρότητα και μόλυσμα και η καρδιά μου να γεμίζει με αγαλλίαση προς τον Κύριο. Ο Λόγος του Θεού μέσα από την προσευχή και την δοξολογία έφερναν την αποκατάσταση.

2. Η προσευχή και η δοξολογία είναι δύο ισχυρά και δραστηκά όπλα κατά της ρυπαρότητας και του ΣΩΜΑΤΟΣ μας και της ΨΥΧΗΣ μας και του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ μας. Πρέπει να μην το αμελούμε, αλλά να ζητούμε συνέχεια στην προσευχή μας από τον Κύριο Ιησού να μας διατηρεί άγιους και καθαρούς:

- «*Αυτός δε ο Θεός της ειρήνης είτε να σας αγιάση ολοκλήρως, και να διατηρηθή ολόκληρον το πνευμά σας και η ψυχή και το σώμα αμέμπτως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού. Πιστός (είναι) εκείνος όστις σας καλεί, όστις και θέλει εκτελέσει*» (Α' Θεσσαλονικείς Ε/5:23-24).
- «*Όστις (ο Ιησούς) και θέλει σας στηρίζει έως τέλους αμέμπτους εν τη ημέρα του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού*» (Α' Κορινθίους Α/1:8).
- «*...Τώρα όμως διήλλαξε προς εαυτόν διά του σώματος της σαρκός αυτού διά του θανάτου, διά να σας παραστήση ενώπιον αυτού αγίους και αμώμους και ανεγκλήτους*» (Κολοσσαείς Α/1:22).
- «*...Διά να στηρίξη τας καρδιάς σας αμέμπτους εις την αγιωσύνην έμπροσθεν του Θεού και Πατρός ημών εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού μετά πάντων των αγίων αυτού*» (Α' Θεσσαλονικείς Γ/3:13).

Ο Λόγος του Θεού, στις επιστολές του Παύλου, συνέχεια αναφέρεται ότι πρέπει να είμαστε "**άμεμπτοι**", να μην μπορεί κανείς να μας προσάψει καμιά μομφή (κατηγορία). Ο πιστός που είναι γεμάτος από το Πνεύμα του Θεού πρέπει να είναι καθαρός, χωρίς κανένα ψεγάδι, σε όλο το είναι του:

- **Άμεμπτος** στο πνεύμα, στην ψυχή και στο σώμα του.
- **Άμεμπτος** στην ημέρα του Κυρίου Ιησού.
- **Άμεμπτος** στην αγιωσύνη του.
- **Άμεμπτος** όταν παρασταθεί ενώπιον του ΙΗΣΟΥ.

Με το ίδιο τρόπο που ανέφερα παραπάνω για τα τραγούδια της αμαρτίας, δηλαδή με προσευχή και δοξολογία, μπορούμε

να αντιμετωπίσουμε οποιοδήποτε μολυσμό και του πνεύματος και της σάρκας. Για το θέμα αυτό, δεν πρέπει να ξεχνάμε μια μεγάλη αλήθεια που μας φανερώνει ο Λόγος του Θεού ότι **Αυτός που είναι μέσα μας, ο Ιησούς, είναι ισχυρότερος από αυτόν που είναι στον κόσμο, δηλαδή τον Διάβολο** και «*εάν ο Θεός (ήναι) υπέρ ημών, τις (θέλει είσθαι) καθ' ημών;*» (Ρωμαίους Η/8:31).

(Γ) «ΠΕΡΙΠΑΤΕΙΤΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ»

1. Η προτροπή που μας δίνει ο Λόγος του Θεού είναι: «*Λέγω λοιπόν, Περιπατείτε κατά το Πνεύμα και δεν θέλετε εκπληροί την επιθυμίαν της σαρκός...*» (Γαλάτες Ε/5:16). Ο πιστός που έχει βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, έχει τη δύναμη του Κυρίου και μπορεί να αντισταθεί στις δυνάμεις της αμαρτίας και στα **έργα της σάρκας**, ένας κατάλογος των οποίων είναι ο παρακάτω:

«Φανερά δε είναι τα έργα της σαρκός, τα οποία είναι μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπία, θυμοί, μάχαι, διχοστασία, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώμοι, και τα όμοια τούτων, περί των οποίων σας προλέγω, καθώς και προείπον, ότι οι πράττοντες τα τοιαύτα, βασιλείαν Θεού δεν θέλουσι κληρονομήσει» (Γαλάτες Ε/5:19-21).

Ίσως μερικοί να μην έχουν συνειδητοποιήσει ότι ο Παύλος τις επιστολές του, δεν τις έστειλε σε άπιστους, σε μη αναγεννημένους, αλλά τις έστειλε προς τους αγίους των τοπικών εκκλησιών που είχε ιδρύσει και μέσα στις επιστολές του μιλούσε για τα έργα της σάρκας και καυτηρίαζε την αμαρτία. Έδινε συμβουλές και προτροπές πως **οι πιστοί** να αποφεύγουν την αμαρτία.

Μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού συναντάμε δύο κατηγορίες αναγεννημένων πιστών, που είναι οι **σαρκικοί χριστιανοί** και οι **πνευματικοί χριστιανοί**, που μεταξύ τους πάντα υπάρχει διαμάχη. Μέσα στον θεόπνευστο Λόγο του Θεού αναφέρονται πολλές περιπτώσεις που ο "σαρκικός" μάχεται τον "πνευματικό", γιατί «*η σαρξ επιθυμεί εναντία του Πνεύματος, το δε Πνεύμα (επιθυμεί) εναντία της σαρκός· ταύτα δε αντίκεινται προς άλλα,*

ώστε εκείνα, τα οποία θέλετε, να μη πράττετε» (Γαλάτες Ε/5:17). Η σάρκα έρχεται ενάντια στο πνεύμα:

- Ο **ΚΑΪΝ** (σαρκικός) μάχεται τον **ΑΒΕΛ** (πνευματικός).
- Ο **ΙΣΜΑΗΛ** (τέκνο παρακοής και απιστίας) μάχεται τον **ΙΣΑΑΚ** (τέκνο υπόσχησης του Θεού).
- Ο **ΗΣΑΪ** (σαρκικός) μάχεται τον **ΙΑΚΩΒ** (πνευματικός).
- Ο **ΣΑΟΥΛ** (σαρκικός) μάχεται τον **ΔΑΒΙΔ** (πνευματικός).
- Ο **ΣΑΡΚΙΚΟΣ** πιστός μάχεται τον **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ** πιστό.
- Η "εκκλησία της **ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ**" μάχεται την "εκκλησία της **ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ**".

Ο σαρκικός χριστιανός είναι αυτός που δίνει τροφή στον Διάβολο. Ο προφήτης Ησαΐας για το θέμα αυτό είναι πολύ αποκαλυπτικός: *«Άρτος δε του ΟΦΕΩΣ (θέλει είσθαι) το χώμα»* (Ησαΐας ΞΕ/65:25) και μέσα στην Βίβλο αρχαίος όφης αποκαλείται ο Διάβολος (βλ. Γένεση Γ/3:1-4, Αποκάλυψη ΙΒ/12:9, Κ/20:2). Η βασική τροφή του όφεως είναι το "χώμα", που είναι οι σαρκικοί χριστιανοί: *«Και είπε Κύριος ο Θεός προς τον όφιν, Επειδή έκαμες τούτο, επικατάρατος να ήσαι μεταξύ πάντων των κτηνών, και πάντων των ζώων του αγρού· επί της κοιλίας σου θέλεις περιπατεί, και χώμα ΘΕΛΕΙΣ ΤΡΩΓΕΙ, πάσας τας ημέρας της ζωής σου»* (Γένεση Γ/3:14).

Εδώ ο Θεός, δεν διέταξε το φίδι να τρώει πραγματικό χώμα (όπως ίσως να νομίζει μερίδα πιστών), γιατί γνωρίζουμε όλοι μας πολύ καλά από την Ζωολογία ότι τα φίδια δεν τρέφονται με χώμα, αλλά ως ερπετά τρέφονται με πτηνά, αυγά, έντομα κλπ. Εδώ ο Θεός δεν απευθύνεται στο φίδι του αγρού, αλλά στον Διάβολο, που παρομοιάζεται με φίδι, γι' αυτό και η Γραφή τον αποκαλεί ο "αρχαίος όφης". Στην Αποκάλυψη γράφει: *«Και ερρίφθη ο δράκων ο μέγας, ο όφης ο αρχαίος, ο καλούμενος Διάβολος και ο Σατανάς, ο πλανών την οικουμένην όλην...»* (Αποκάλυψη ΙΒ/12:9).

Ο Θεός λέγει στον Διάβολο (τον όφι) ότι η τροφή του θα είναι το "χώμα". **Τι εννοεί εδώ ο Θεός;** Το χώμα που θα τρώει ο Διάβολος είναι ο άνθρωπος. **"Αδάμ"** σημαίνει "άνθρωπος" και προέρχεται από τη ρίζα της Εβραϊκής λέξης **"αδαμά"**, που ση-

μαίνει "γήινος-χωματένιος" και ο Κύριος είπε στον Αδάμ, μετά την πτώση του: «*Εν τω ιδρώτι του προσώπου σου θέλεις τρώγει τον άρτον σου, ΕΩΣΟΥ επιστρέψης εις την γην, εκ της οποίας ελήφθης· επειδή γη είσαι, και εις γην θέλεις επιστρέψει*» (Γένεση Γ/3:19). Ο Διάβολος τρέφεται με χωματένιους - σαρκικούς χριστιανούς, γι' αυτό ο αναγεννημένος πιστός που ζει μια ζωή σαρκική, όπως πολύ γλαφυρά αναφέρεται και στις επιστολές του αποστόλου Παύλου, γίνεται το φαγητό που "θρέφει και αυξάνει" τον Διάβολο και τις πονηρές του δυνάμεις.

Ο Ιησούς Χριστός είπε ότι όποιος δεν φάγει τη σάρκα του Υιού του ανθρώπου και δεν πιεί το αίμα Του δεν θα έχει ζωή αιώνια (Ιωάννης ς'/6:53-55) και αυτό είναι μία βασική προϋπόθεση για να περιπατεί ο πιστός κατά το Πνεύμα. Εάν το κάνει αυτό ο πιστός, ο Κύριος Ιησούς μένει μέσα σ' αυτόν: «*Όστις τρώγει την σάρκα Μου και πίνει το αίμα Μου εν Εμοί μένει, και Εγώ εν ατώ...*» (Ιωάννης ς'/6:56).

Η σάρκα και το αίμα είναι δύο βασικά στοιχεία από τα οποία αποτελείται ο άνθρωπος και χωρίς αυτά δεν μπορεί να υπάρξει. Μόνο που εδώ ο Κύριος Ιησούς δεν αναφέρεται στον **φυσικό** άνθρωπο, αλλά στον **πνευματικό** άνθρωπο, που πρέπει "να φάγει" τη σάρκα και "να πιεί" το αίμα του Υιού του ανθρώπου, που είναι οι λόγοι Του και αυτοί οι λόγοι είναι ΠΝΕΥΜΑ και ΖΩΗ. Μας φανερώνει εδώ ο Ιησούς Χριστός ότι ο μόνος τρόπος που μπορεί ο άνθρωπος να έχει αιώνια ζωή είναι **να γίνει μέτοχος** του άγιου Λόγου του Θεού.

Εάν ο πιστός δεν φάγει πνευματικά τη "σάρκα" του Ιησού και δεν πιεί το "αίμα" Του, ώστε να ζει ενωμένος με τον Κύριο και να περιπατεί κατά το Πνεύμα, **τότε ο Διάβολος θα φάει τη δική του σάρκα**. Αυτό συμβαίνει, γιατί ο πιστός αφήνει τη σάρκα του ακαλλιέργητη από το Πνεύμα του Θεού και δεν αφήνει τον Θεό να εργαστεί στη ζωή του, με αποτέλεσμα η σάρκα του να γίνεται τροφή του Διαβόλου και όσο περισσότερο τροφή του δίνει, τόσο αυτός "μεγαλώνει" και αποκτά δικαιώματα επάνω του.

Έτσι εξηγείται, γιατί πολλοί πιστοί, είτε είναι **ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕ-**

ΝΟΙ, είτε είναι και **ΒΑΠΤΙΣΜΕΝΟΙ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ**, παρουσιάζουν χαμηλή πνευματική ζωή, μια ζωή που δεν φανερώνει θεοσέβεια, μια ζωή σαρκική χωρίς πνευματικούς καρπούς, μια ζωή γεμάτη από καταλαλιά, έριδες, διχοστασίες, προβλήματα, άγχη, υπερηφάνεια, εγωισμούς και μικρότητες.

Εάν για παράδειγμα, αφήσουμε να μας καταλάβει η ζήλεια για κάποιον άνθρωπο, ανεξάρτητα εάν είναι πιστός ή όχι, **τότε** αρχίζουμε να δίνουμε τροφή στον Διάβολο, σε σημείο που μετά να μην μπορούμε να ησυχάσουμε, με αποτέλεσμα να χάνουμε την ειρήνη μας και την ενότητά μας με τον Κύριο Ιησού, να μην έχουμε διάθεση για προσευχή και μελέτη του Λόγου του Θεού και να βρίσκουμε ότι "όλα μας φταίνε".

Ίσως στην αρχή να δίνουμε στον Διάβολο να τρώει μόνο "κρέμα" και αυτό να μην το καταλαβαίνουμε. Έτσι όμως εργάζεται ο Διάβολος για να μας εξαπατά και αργότερα να του δίνουμε "στερεά" τροφή. Πρέπει να είμαστε πνευματικά άγρυπνοι και να αρεσκόμαστε να περπατούμε κατά το Πνεύμα. Πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί, ώστε να μην αφήνουμε τον Διάβολο να μας προξενεί πνευματικά ρήγματα και τραύματα.

Θα πρέπει συνέχεια να το θυμόμαστε και να μη το ξεχνάμε ποτέ, ότι πολεμάμε μ' έναν πονηρό εχθρό, ο οποίος χαρακτηρίζεται ως πανούργος και ότι ενεργεί με πολλές μεθοδείες κατά του λαού του Θεού. Δεν θα πρέπει να νομίζουμε ότι μπορούμε να τον ξεγελάσουμε εύκολα, **επειδή βαπτισθήκαμε με το άγιο Πνεύμα και γίναμε ο ναός του Θεού του ζώντος**. Αυτό εάν το πιστεύουμε είναι ανόητο και δείχνει πόσο πνευματικά ανώριμοι είμαστε. Δεν πρέπει να νομίζουμε ότι φθάσαμε στην τελειότητα επειδή **και** βαπτισθήκαμε με το άγιο Πνεύμα **και** ο Κύριος μας έδωσε τα πνευματικά Του χαρίσματα.

Στην προς Εβραίους επιστολή αναφέρεται ότι η διδαχή των βαπτισμών (βάπτισμα στο νερό και βάπτισμα εν Πνεύματι) είναι από τα αρχικά στοιχεία της πίστης και είναι για τα πνευματικά νήπια (βλ. Εβραίους Ε/5:12-14, ς'/6:1-3). Στη μάχη με τον Διάβολο και τις πονηρές του δυνάμεις, εμείς οι πιστοί, είμαστε πνευματικά νήπια

και έχουμε πολεμική εμπειρία μόνο ολίγων ετών, ενώ ο Διάβολος έχει πείρα πολλών αιώνων, γι' αυτό και χρειάζεται κάθε ημέρα ο Κύριος να μας πληρώνει με το άγιο Πνεύμα Του, να μας διδάσκει και να μας οδηγεί από νίκη σε νίκη, από δύναμη σε δύναμη και από δόξα σε δόξα.

Αυτό σημαίνει ότι δεν έχουμε φθάσει ακόμα στην κορυφή, επειδή βαπτισθήκαμε με το Πνεύμα του Θεού, ή επειδή προσευχήμαστε σε γλώσσες, ή επειδή έχουμε "δυνατά" χαρίσματα. Ο Παύλος, που είχε επίγνωση αυτού του γεγονότος, έλεγε "**πυγμαχώ**" (Α' Κορινθίους Θ/9:26) και πυγμαχούσε συνέχεια με τον Διάβολο, μαχόταν συνέχεια με τις πονηρές δυνάμεις του σκότους. Πρέπει και εμείς να πυγμαχούμε καθημερινά για να διατηρούμε το σώμα μας (που είναι ο άγιος ναός του Θεού) καθαρό και αμόλυντο από την αμαρτία και να μη δίνουμε τροφή στον Διάβολο, αλλά να περιπατούμε κατά το Πνεύμα και όχι κατά σάρκα.

2. Θα αναφέρουμε στη συνέχεια μερικές χαρακτηριστικές περιπτώσεις από τη ζωή αγίων ανθρώπων του Θεού, που σε κάποια στιγμή της ζωής τους έδωσαν τροφή στον Διάβολο, με τραγικές συνέπειες για τη μετέπειτα πορεία τους:

(α) Ένας εργάτης του Θεού που ζούσε στην Ελλάδα, διακονούσε τακτικά τον Λόγο Θεού, αλλά ταυτόχρονα ζούσε και τη ζωή της αμαρτίας, έχοντας συμβιβαστεί με τον κόσμο, σε σημείο που εάν κάποιος δεν γνώριζε ότι ήταν πιστός και κήρυκας του ευαγγελίου, από τη συμπεριφορά του δεν θα το καταλάβαινε.

Μία Κυριακή πρωί, καθώς κήρυττε τον Λόγο του Θεού, μία αδελφή από το ακροατήριο τον βλέπει **να έχει στο πρόσωπό του πολλούς επιδέσμους**. Ανησύχησε με αυτό που είδε και στενοχωρήθηκε, γιατί πίστεψε ότι κάτι κακό του συνέβηκε και μάλιστα σκέφτηκε ότι ίσως να κτύπησε με το αυτοκίνητό του. Όταν όμως τελείωσε η συνάθροιση και πήγε να τον χαιρετήσει και να τον ρωτήσει τι του συνέβηκε, με έκπληξη διαπίστωσε ότι το πρόσωπό του ήταν τελείως καθαρό.

Η αδελφή κατάλαβε ότι ο Κύριος της έδειξε σε όραση ότι η καρδιά του κήρυκα δεν ήταν καθαρή ενώπιόν Του. Στον ίδιο δεν

είπε, αλλά πλησίασε τη γυναίκα του και της λέγει "ο Κύριος, μου έδειξε ότι άνδρας σου είναι γεμάτος ανομίες" και της ανέφερε τι ακριβώς είχε δει στην όραση. Η γυναίκα του κήρυκα, που γνώριζε τη ζωή του, όταν πήγαν στο σπίτι, του είπε για την όραση που είδε η αδελφή και από τότε σταμάτησε τη διακονία του.

Ο αδελφός αυτός είχε δώσει τόπο στον Διάβολο, με αποτέλεσμα ο Διάβολος να τρέφεται απ' αυτόν, αλλά ο **άγιος** Θεός, που θέλει **άγιοι** άνθρωποι να διακονούν τον **άγιο** Λόγο Του, τον αποκάλυψε και τον μετακίνησε από τη διακονία που του είχε δώσει. Ο Κύριος θέλει η καρδιά μας να είναι καθαρή ενώπιόν Του και δεν θέλει χείλη που δεν διατηρούν την αγιότητα τους να κηρύττουν τον άγιο Λόγο Του.

(β) Ένας εργάτης του ευαγγελίου είχε ιδιαίτερο χάρισμα από τον Θεό εναντίον της **παραμορφωτικής αρθρίτιδας**. Η δόξα του Θεού ήταν επάνω του και όπου πήγαινε να διακονήσει τον Λόγο, ο Κύριος ενεργούσε μαζί του σημεία και τεράστια και όσοι ειδικότερα έπασχαν από αρθρικές αρρώστιες θεραπεύονταν.

Λόγω της μεγάλης δόξας που ο Κύριος είχε επιθέσει επάνω του, σε κάποια περίοδο της ζωής του άνοιξε την καρδιά του σε **πνεύμα (δαιμόνιο) υπερηφάνειας** και άρχισε να παρουσιάζει ότι αυτό οφειλόταν στη δική του ικανότητα. Το αποτέλεσμα ήταν και ο ίδιος να προσβληθεί από την ασθένεια αυτή και να μην υπάρχει γι' αυτόν θεραπεία, γιατί η ασθένεια αυτή δεν ήταν κάτι το παθολογικό, αλλά ήταν μια ασθένεια που την προκαλούσε κάποιο ακάθατο πνεύμα, ένα **πνεύμα ασθένειας**.

Ο αδελφός αυτός στην αρχή άνοιξε την καρδιά του σε πνεύμα υπερηφάνειας και στη συνέχεια, εφόσον έδωσε τροφή στον Διάβολο, το δαιμόνιο αυτό (πνεύμα ασθένειας) μπήκε μέσα του, με αποτέλεσμα να πεθάνει από την ίδια αρρώστια, που ο Θεός τον είχε χρησιμοποιήσει θαυμαστά για τη θεραπεία άλλων.

(γ) Ένας άλλος εργάτης του Κυρίου είχε το χάρισμα του ευαγγελιστή και ο Κύριος είχε επιθέσει μεγάλη δόξα επάνω του, ώστε από τα χρισμένα μηνύματά του χιλιάδες να έχουν δεχτεί τον Ιη-

σού Χριστό ως προσωπικό τους σωτήρα. Αργότερα αποκαλύφθηκε ότι μέσα του φιλοξενούσε **πνεύμα πορνείας**, χωρίς όμως να γίνει γνωστό, πως άνοιξε την καρδιά του στο πνεύμα αυτό. Ο Θεός φανέρωσε την αμαρτία του και όταν αυτό μαθεύτηκε, τον μετατόπισε από τη θέση του και σταμάτησε και η διακονία του.

Ενώ αυτός ο αδελφός είχε πέσει σε τόσο μεγάλη αμαρτία, ο Θεός εξακολουθούσε να ευλογεί τα κηρύγματά του. Αυτό, ίσως σε πολλούς να φανεί παράξενο, γιατί ο Θεός για ένα διάστημα το "ανεχόταν". Η απάντηση είναι απλή: Όταν ο αδελφός αυτός κήρυττε τον Λόγο του Θεού, ο Θεός ήταν εκεί για να ευλογήσει **τον δικό Του Λόγο**, κατά την υπόσχεσή Του, γι' αυτό έχριε τον Λόγο Του, γιατί αγαπούσε **και** τον εργάτη Του (τον οποίο περίμενε να μετανοήσει) **και** τους ακούοντες.

Ο Κύριος Ιησούς ήταν εκεί και ευλογούσε τη συγκέντρωση γιατί υποσχέθηκε "**όπου δύο ή τρεις συγκεντρωμένοι στο όνομα Μου, θα είμαι και Εγώ εκεί**" (Ματθαίος 18:20) και ο κόσμος είχε συγκεντρωθεί στο όνομα του Κυρίου Ιησού, χωρίς να γνωρίζει για την αμαρτία του ομιλητή και ο Κύριος έχριε τον Λόγο Του **για να τους ευλογήσει**. Ο άγιος Θεός μακροθυμεί και περιμένει με υπομονή και αγάπη, αλλά δεν μπορεί όμως να αφήνει την αμαρτία να θριαμβεύει, γι' αυτό και αποκάλυψε τον αδελφό αυτό και σταμάτησε τη διακονία του.

3. Σαν παιδιά του Θεού, λυτρωμένα με το πολύτιμο αίμα του Ιησού, δεν πρέπει να δίνουμε τροφή στον Διάβολο. Πρέπει να κάνουμε χρήση της εξουσίας που μας έχει δώσει ο Ιησούς και να αρχίσουμε να επιτιμούμε τον Διάβολο και τις στρατιές του, γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Πονηρός δεν θα σταματήσει ποτέ να μας πειράζει, γιατί ζούμε μέσα στο δικό του σύστημα, αφού όλος ο κόσμος *«εν τω Πονηρώ κείται»* (Α' Ιωάννου Ε/5:19).

Δεν πρέπει να δίνουμε *«τόπο εις τον Διάβολο»* (Εφεσίους Δ/4:27), αλλά να βαδίζουμε ενωμένοι με τον Κύριο Ιησού, ζώντας εν Πνεύματι και να καθαρίζουμε τους εαυτούς μας *«από παντός μολυσμού σαρκός και πνεύματος, εκπληρούντες αγιωσύνην εν φόβω Θεού»* (Β' Κορινθίους Ζ/7:1) και εφόσον το κάνουμε αυτό, τότε ο

οίκος του Θεού θα είναι καθαρός και Αυτός θα ευαρεστείται να κατοικεί μέσα μας.

Όταν αναγεννηθήκαμε ο Κύριος Ιησούς μας έδωσε **ΕΞΟΥΣΙΑ** επάνω σε όλη τη δύναμη του εχθρού και όταν βαπτισθήκαμε με το άγιο Πνεύμα μας έδωσε και **ΔΥΝΑΜΗ** για να επιβάλλουμε την εξουσία μας. Πρέπει λοιπόν με εξουσία και δύναμη να επιτιμούμε στο όνομα του Κυρίου Ιησού τα πνεύματα της πονηρίας και να ελευθερωνόμαστε απ' όλα τα δεσμά. Τίποτα δεν είναι αδύνατον για τους κεχρισμένους του Κυρίου Ιησού, γιατί η δύναμή Του είναι επάνω τους και θα ενεργεί θαυμαστά.

Η εκκλησία του Κυρίου Ιησού στις ημέρες μας έχει μεγάλη ανάγκη για αποκατάσταση, αγιότητα και καθαρισμό, ώστε να είναι έτοιμη όταν έρθει ο νυμφίος Ιησούς να την παραλάβει μαζί Του (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/4:13-18, Α' Κορινθίους ΙΕ/15:51-57), να είναι νύμφη ντυμένη στα λευκά, χωρίς να έχει επάνω της κάποιο φεγάδι, να είναι κοσμημένη με αγιότητα, ευσέβεια και καθαρότητα και να είναι *«ως νύμφην κεκοσμημένην με τα πολύτιμα αυτής καλλωπίσματα»* (Ησαΐας ΞΑ/61:10).

Για να συμβεί όμως αυτό, πρέπει οι πιστοί που αποτελούν το σώμα της εκκλησίας, να ζητούν από τον Ιησού (την κεφαλή της εκκλησίας) να τους καθαρίζει από κάθε μολυσμό σάρκας και πνεύματος και αυτό να γίνεται, όχι μόνο μια φορά και μετά να υπάρχει ανάπαυση και πνευματική χαλάρωση, αλλά να γίνεται συνεχώς για να διατηρεί η εκκλησία την καθαρότητά της.

Ο Λόγος του Θεού μας προειδοποιεί: *«Και δεν θέλει εισέλθει εις αυτήν (στην ουράνια πόλη) ουδέν το οποίον μαιίνει και προξενεί βδέλυγμα και ψεύδος, αλλά μόνον οι γεγραμμένοι εν τω βιβλίω της ζωής του Αρνίου»* (Αποκάλυψη ΚΑ/21:27).

. . . / / / . . .

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ

1η κατηγορία: "5 Χαρίσματα Διακονίας"

ΕΦΕΣΙΟΥΣ Δ:11-13

11. Και αυτός έδωκεν άλλους μεν **ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ**, άλλους δε **ΠΡΟΦΗΤΑΣ**, άλλους δε **ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΣ**, άλλους δε **ΠΟΙΜΕΝΑΣ** και **ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ**,
12. προς την **τελειοποίησιν** των αγίων διά το έργον της διακονίας, διά την **οικοδομήν** του σώματος του Χριστού,
13. **Ε Ν Σ Ο Υ** καταντήσωμεν πάντες εις την **ενότητα** της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις **άνδρα τέλειον**, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού . . .

Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΒ: 27-28

27. Και σεις εισθε **ΣΩΜΑ** Χριστού και **ΜΕΛΗ** κατά μέρος.
28. Και άλλους μεν έβασεν ο Θεός εν τη εκκλησία πρώτων **ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ**, δεύτερον **ΠΡΟΦΗΤΑΣ**, τρίτον **ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ**, έπειτα **ΘΑΥΜΑΤΑ**, έπειτα χαρίσματα **ΙΑΜΑΤΩΝ**, **ΒΟΗΘΕΙΑΣ**, **ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ**, είδη **ΓΛΩΣΣΩΝ**.

επιμέλεια - παρουσίαση
ΦΙΛΩΣΕ(ΦΩΣ)-ΠΙΠ2020

2η κατηγορία: "9 Πνευματικά Χαρίσματα"

Α' ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΙΒ: 4-11

04. Είναι δε διαίρεσεις **ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ**, το Πνεύμα όμως το αυτό.
05. Είναι και διαίρεσεις **ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ**, ο Κύριος όμως ο αυτός.
06. Είναι και διαίρεσεις **ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΩΝ**, ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσι.
07. Δίδεται δε εις έκαστον η **φανέρωσις** του Πνεύματος **προς το συμφέρον**.
08. **Δ Ι Ο Τ Ι**
- εις άλλον μεν δίδεται διά του Πνεύματος **Λόγος σοφίας**, εις άλλον δε **Λόγος γνώσεως** κατά το αυτό Πνεύμα, εις άλλον δε **πίστις** διά του αυτού Πνεύματος,
09. εις άλλον δε χαρίσματα **ιαμάτων** διά του αυτού Πνεύματος
10. εις άλλον δε **ενέργεια θαυμάτων**, εις άλλον δε **προφητεία**, εις άλλον δε **διακρίσεις πνευμάτων**, εις άλλον δε **είδη γλωσσών**, εις άλλον δε **ερμηνεία γλωσσών**.
11. Πάντα δε ταύτα ενεργεί το έν και το αυτό Πνεύμα, διανέμον ίδια εις έκαστον καθώς θέλει.

Χαρίσματα Α Π Ο Κ Α Λ Υ Ψ Η Σ

Λόγος Σοφίας - Λόγος γνώσεως - Διακρίσεις πνευμάτων

Χαρίσματα Ο Μ Ι Λ Ι Α Σ

Προφητεία - Είδη γλωσσών - Ερμηνεία γλωσσών

Χαρίσματα Δ Υ Ν Α Μ Η Σ

Πίστις - Χαρίσματα ιαμάτων - Ενέργειες θαυμάτων

εφάλαιο ΕΝΑΤΟ

ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Α) ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ ΔΥΝΑΜΗ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

1. «Πνευματικά χαρίσματα», ή «χαρίσματα του αγίου Πνεύματος» ονομάζονται οι υπερφυσικές δυνάμεις που δίνει ο Θεός στον πιστό. Για να αντισταχθεί στις πονηρές δυνάμεις του Διαβόλου και για να έχει ανοδική πνευματική πορεία ο κάθε πιστός έχει ανάγκη τα χαρίσματα του Πνεύματος στη ζωή του, γι' αυτό πρέπει με πίστη να τα εκζητεί από τον Κύριο, ο οποίος και τα δίνει κατά τον πλούτο της χάριτος και του ελέους Του.

Για το θέμα των πνευματικών χαρισμάτων και για την πρωταρχική θέση που έχουν στη λειτουργία του σώματος του Χριστού, ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει:

- «*Περί δε των πνευματικών, αδελφοί, δεν θέλω να αγνοήτε...*» (Α' Κορινθίους 1Β/12:1).
- «**Ζητείτε** δε μετά ΖΗΛΟΥ τα καλύτερα (αρχ. μείζονα) χαρίσματα...» (Α' Κορινθίους 1Β/12:31).
- «*Ακολουθείτε την αγάπην και **ζητείτε** μετά ΖΗΛΟΥ τα πνευματικά, μάλλον δε το να προφητεύητε...*» (Α' Κορινθίους 1Δ/14:1).
- «*Ωστε, αδελφοί, **ζητείτε** μετά ΖΗΛΟΥ το προφητεύειν, και το λαλείν γλώσσας μη εμποδίζετε*» (Α' Κορινθίους 1Δ/14:39).

Αυτό που παρατηρούμε εδώ είναι ότι πρέπει να ζητούμε τα πνευματικά «μετά ζήλου», γιατί χωρίς τα χαρίσματα είμαστε άοπλοι στην πνευματική μάχη, γι' αυτό πρέπει να τα εκζητούμε με θέρμη, με ζήλο και να μην αποκάνουμε στην προσευχή μέχρι να τα αποκτήσουμε, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για να μας δώσει τα πνευματικά χαρίσματα ο Κύριος είναι να μας βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του.

Το αυθόρμητο ερώτημα που γεννιέται είναι: "Όσοι είναι αναγεννημένοι, αλλά δεν έχουν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, δεν μπορούν να έχουν χαρίσματα;" Ο Ιησούς έχει δώσει σε όλους τους πιστούς **ΕΞΟΥΣΙΑ** και **ΔΥΝΑΜΗ**. Η εξουσία έρχεται αμέσως με την αναγέννηση και η δύναμη δίνεται με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Οι αναγεννημένοι πιστοί δεν μπορούν να έχουν όλα τα χαρίσματα, για παράδειγμα έχουν το χάρισμα του ευαγγελιστή, αλλά δεν μπορούν να έχουν το χάρισμα των γλωσσών ή της ερμηνείας γλωσσών.

Ο Κύριος Ιησούς έχει δώσει εξουσία **σ' όλους** τους πιστούς: «*ΣΗΜΕΙΑ δε εις τους πιστεύσαντας θέλουσι παρακολουθεί ταύτα, εν τω ονόματί μου θέλουσιν ΕΚΒΑΛΛΕΙ ΔΑΙΜΟΝΙΑ, θέλουσι λαλεί ΝΕΑΣ ΓΛΩΣΣΑΣ, όφεις θέλουσι πιάνει, και εάν θανάσιμόν τι πίωσι, ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΒΛΑΨΕΙ ΑΥΤΟΥΣ, επί αρρώστους θέλουσιν επιθέσει τας χείρας και ΘΕΛΟΥΣΙ ΙΑΤΡΕΥΕΣΘΑΙ*» (Μάρκος Ις'/16:17-18). Την παραπάνω εξουσία να ενεργεί σημεία την έχει ο κάθε αναγεννημένος πιστός, πλην της περίπτωσης του «λαλείν νέας γλώσσας», γιατί αυτό προϋποθέτει την εμπειρία της Πεντηκοστής μέσα στη ζωή του.

Αυτό το βλέπουμε μέσα στην Καινή Διαθήκη από την πορεία των μαθητών του Ιησού, πριν και μετά την Πεντηκοστή. **ΠΡΙΝ** την Πεντηκοστή έκαναν θαύματα, όταν ο Ιησούς τους έστειλε δύο - δύο, αλλά η πνευματική τους πορεία και γενικά η μαρτυρία τους ήταν άτολμη και χλιαρή. Πολλές φορές φέρθηκαν με δειλία και φόβο. **ΜΕΤΑ** όμως που βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα είχαν και εξουσία και δύναμη να εκτελούν τον Λόγο του Κυρίου με παρρησία, τόλμη, αφοβία και αποφασιστικότητα. Δεν τους ένοιαζε πλέον τίποτε, ούτε δοκιμασίες και κακουχίες, ούτε φυλακή και χλευασμός. Ένα μόνο τους ενδιέφερε, να υπακούσουν και να εκτελέσουν το θέλημα του Κυρίου Ιησού.

2. Τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος δίνονται για να φανερωθεί η δύναμη και η δόξα του Θεού, αλλά και για την πνευματική **τελειοποίηση** και **οικοδομή των πιστών** (βλ. Εφεσίους Δ/4:12). Όσοι αναγεννημένοι πιστοί και εργάτες του ευαγγελίου δεν

δέχονται ότι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και το λαλείν ξένες γλώσσες είναι και για την εκκλησία σήμερα, έχει σαν άμεσο επακόλουθο να μη δέχονται και τα πνευματικά χαρίσματα, με αποτέλεσμα να προσπαθούν να οικοδομήσουν τους πιστούς με ανθρώπινες ενέργειες και δυνάμεις και όχι με τη δύναμη του Πνεύματος και την ενέργεια των πνευματικών χαρισμάτων. Ο Κύριος όμως λέγει «*ουχί διά δυνάμεως (ανθρώπινης), ουδέ διά ισχύος (ανθρώπινης), αλλά ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΟΥ...*» (Ζαχαρίας Δ/4:6).

Αυτός είναι λόγος που υπάρχει διαφορά μεταξύ των δύο κατηγοριών, μεταξύ των πιστών που είναι μόνο αναγεννημένοι και των πιστών που είναι και βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα. Ο Παύλος λέγει: «*Αλλ' ημείς δεν ελάβομεν το πνεύμα του κόσμου, αλλά το πνεύμα το εκ του Θεού, διά να γνωρίσωμεν τα υπό του Θεού χαρισθέντα εις ημάς. Τα οποία και λαλούμεν ουχί με διδακτούς λόγους ανθρωπίνης σοφίας, αλλά με διδακτούς του Πνεύματος του αγίου, συγκρίνοντες τα πνευματικά προς τα πνευματικά*» (Α' Κορινθίου Β/2:12-13).

Εάν ο πιστός δεν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα και στερείται στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, το ερώτημα είναι: ΠΩΣ μπορεί να γνωρίσει "τα υπό του Θεού χαρισθέντα;" ΠΩΣ μπορεί να γνωρίσει όλα και όχι μερικά από αυτά που ο Θεός του χάρισε; Σαν αναγεννημένος θα έχει μερική γνώση των δώρων του Θεού, αλλά σαν βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα θα μπορεί να έχει όλα τα δώρα του Θεού, όπως προσευχή και δοξολογία σε ξένες γλώσσες, ερμηνεία γλωσσών, είδη γλωσσών, προφητεία, χαρίσματα ιαμάτων, λόγο γνώσεως και λόγο σοφίας, διακρίσεις πνευμάτων, κλπ.

Ο αναγεννημένος πιστός, δεν μπορεί να πάρει τα χαρίσματα αυτά, παρ' όλο που ο Κύριος του τα έχει δώσει και του ανήκουν, εάν πρώτα δεν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα. **Θα δώσω ένα απλό παράδειγμα μέσα από την καθημερινότητά μας:** Έχεις χρήματα στην τράπεζα, τα οποία είναι δικά σου και γνωρίζεις ότι σου ανήκουν και μπορείς να τα πάρεις όποια στιγμή thou θέλήσεις. Πηγαίνεις λοιπόν στην τράπεζα για να αποσύρεις ένα

χρηματικό ποσό, το οποίο έχεις ανάγκη, αλλά όταν φθάνεις στο ταμείο διαπιστώνεις ότι δεν έχεις μαζί του την αστυνομική ταυτότητα, με αποτέλεσμα να φύγεις από την τράπεζα χωρίς να έχεις κάνει ανάληψη των χρημάτων, παρ' όλο που είναι στην κυριότητά σου. Το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τα χαρίσματα του Πνεύματος, εφόσον αναγεννήθηκες σου ανήκουν, γιατί τα υποσχέθηκε ο Κύριος, αλλά για να τα πάρεις θα πρέπει να έχεις τη σφραγίδα (την ταυτότητα) του αγίου Πνεύματος και αυτή η σφραγίδα είναι το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος (Εφεσίους Α/1:13, Δ/4:30, Β' Κορινθίους Α/1:22, Ε/5:5, Ρωμαίους Η/8:23, κλπ).

3. Πολλοί πιστοί, που δεν δέχονται το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και με τα επακολουθούντα σημεία και χαρίσματα, λένουν ότι **"προφήτης"** είναι ο "κήρυκας" και κατά συνέπεια προφητεία είναι το κήρυγμα. Αυτή η ερμηνεία είναι αυθαίρετη και δεν έχει κανένα στήριγμα μέσα στην Βίβλο. Προφήτης είναι αυτός που **"προ-λέγει"** ("προ-φημι") και μιλά, όχι με το νου του και το μυαλό του, αλλά μιλά με το Πνεύμα του Θεού και η προφητεία είναι ένα από τα εννέα χαρίσματα που αναφέρει ο Παύλος στο ΙΒ/12 κεφάλαιο της επιστολής Α' Κορινθίους.

"Προφητεύω" και "κηρύττω" είναι δύο διαφορετικές λέξεις ως προς την έννοιά τους. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι στην κυριολεξία **ούτε η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ είναι κήρυγμα, αλλά ούτε και το ΚΗΡΥΓΜΑ είναι προφητεία.**

Εδώ υπάρχει και ο αντίλογος, ο οποίος είναι ο εξής: Με το κήρυγμα δίνεται ένα μήνυμα για τον πιστό, αλλά μήνυμα για οικοδομή, προτροπή και παρηγορία δίνεται και με την προφητεία σύμφωνα με την Α' Κορινθίους ΙΔ/14:3, γιατί λέγεις ότι **"η προφητεία δεν είναι κήρυγμα;"** Ή το ίδιο συμβαίνει και με το κήρυγμα, μπορεί μέσα του να περιέχει και προφητικό λόγο, γιατί εσύ λέγεις ότι **"το κήρυγμα δεν είναι προφητεία;"** Η απάντηση στα δύο αυτά ερωτήματα - απορίες είναι η εξής:

Στο ΚΗΡΥΓΜΑ λειτουργεί καθαρά ο νους του ανθρώπου, γιατί ο ομιλητής γνωρίζει τι λέγει, ακόμα και στην περίπτωση που το κήρυγμα είναι εμπλουτισμένο με προφητικό λόγο, γιατί όταν

το μήνυμα είναι χρισμένο, έχει μέσα του και αποκαλυπτικό (προφητικό) λόγο, αλλά αυτό γίνεται πάντα στην κατανοητή γλώσσα που γίνεται το κήρυγμα και όχι στην άγνωστη γλώσσα του αγίου Πνεύματος του Θεού.

Στην ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ενεργεί αποκλειστικά το άγιο Πνεύμα, χρησιμοποιώντας σε πολλές περιπτώσεις και το ιδιαίτερο λεκτικό γνώρισμα του προφητεύοντος. Ο προφητεύων, δεν γνωρίζει εκ των προτέρων τι θα πει, όπως συμβαίνει στο κήρυγμα. Η προφητεία μπορεί να γίνεται, ή στη γλώσσα του Πνεύματος και μετά να υπάρχει ερμηνεία, ή να γίνεται απευθείας στη γλώσσα μας.

Συμπερασματικά θα λέγαμε ότι **το κήρυγμα** είναι μία θεία έμπνευση, χωρίς να υπάρχουν υπερφυσικά χαρακτηριστικά, ενώ **η προφητεία** είναι σε κάθε λεπτομέρειά της υπερφυσική. Όσοι δεν δέχονται την εμπειρία την Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες, με τον ίδιο τρόπο που ερμηνεύουν και εξηγούν το χάρισμα της προφητείας, ερμηνεύουν και τα άλλα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει πνευματική πρόοδος, αλλά στασιμότητα.

(B) ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜ. ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ

1. Ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στη ξεχωριστή και ταυτόχρονα ηγετική θέση που πρέπει να έχουν τα πνευματικά χαρίσματα, τόσο μέσα στη ζωή του πιστού (ατομικά), όσο και μέσα στη ζωή του σώματος της εκκλησίας του Χριστού (συνολικά). Ο Κύριος δίνει τα χαρίσματά Του για το έργο Του, για τη φυσιολογική αύξηση και οικοδομή του σώματός Του.

Η εκκλησία παρομοιάζεται με την εικόνα του ανθρωπίνου σώματος, κεφαλή του οποίου είναι ο Ιησούς Χριστός (βλ. Εφεσίους Α/1:22-23 & Δ/4:1-6, Α' Κορινθίους ΙΒ/12:12-27, κλπ). Όπως **το ανθρώπινο σώμα** για να διατηρηθεί στη ζωή χρειάζεται τροφή και νερό, για να πάρει τις απαραίτητες ουσίες, ώστε να είναι ακμαίο και υγιές, έτσι και **το σώμα της εκκλησίας του Χριστού** για να οικοδομηθεί σωστά και να τελειοποιηθούν οι πιστοί, θα πρέπει να έχει τα χαρίσματα του Πνεύματος, τα οποία δεν πρέ-

πει να μένουν παθητικά, αλλά να ενεργούνται και να φανερώνεται η δόξα της κεφαλής του σώματος, η δόξα του ένδοξου και αναστημένου Ιησού στο υπόλοιπο σώμα.

- Το «**βάπτισμα**» του αγίου Πνεύματος είναι η ΔΥΝΑΜΗ του πιστού.
- Ο «**καρπός**» του Πνεύματος είναι ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ του πιστού.
- Τα «**χαρίσματα**» του Πνεύματος είναι τα ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΚΑΛΩΠΙΣΜΑΤΑ της νύμφης εκκλησίας.

Πολλοί λέγουν «**Εγώ θέλω να έχω μόνο τον καρπό του Πνεύματος, δεν χρειάζομαι το βάπτισμα ή τα χαρίσματα, αφού δεν με κάνουν πιο πνευματικό!**» Ένα φυσικό δέντρο δεν μπορεί, σε καμιά περίπτωση να έχει καρπό, εάν δεν έχει κορμό, κλαδιά και φύλλα. Το ίδιο και ένα πνευματικό δέντρο, δεν θα έχει ποτέ καρπό, εάν δεν έχει πνευματικό κορμό (βάπτισμα) και κλαδιά με πλούσιο φύλλωμα (χαρίσματα). Το θέμα αυτό το αναλύσαμε στο "Κεφάλαιο ΕΚΤΟ", όταν εξετάσαμε το 5ο επιχείρημα που προβάλλουν όσοι δεν δέχονται την εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες.

2. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΔΙΝΕΙ ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ: Τα πνευματικά χαρίσματα δόθηκαν στο σώμα της εκκλησίας από την κεφαλή του σώματος, τον Κύριο Ιησού, ο οποίος είχε υποσχεθεί ότι θα στείλει την επαγγελία του Πατρός μετά την ανάληψή Του: «*Αναβάς εις ύψος, ηχημαλώτευσεν αιχμαλωσίαν και έδωκε χαρίσματα εις τους ανθρώπους. Το δε ανέβη τι είναι, ειμή ότι και κατέβη πρώτον εις τα κατώτερα μέρη της γης; Ο καταβάς αυτός είναι και ο αναβάς υπεράνω ΠΑΝΤΩΝ των ουρανών, διά να πληρώση τα πάντα. Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους*» (Εφεσίους Δ/4:8-11).

Εδώ ο Παύλος αναφέρεται στη σταύρωση, στην ταφή και στην ανάσταση του Ιησού, ο οποίος όταν πέθανε κατέβηκε "**πρώτον**" στα κατώτερα μέρη της γης, πήγε στον Άδη και «*ηχημαλώτευσεν αιχμαλωσίαν*». Αναστήθηκε νικητής, έχοντας πάρει τα κλειδιά του Άδη και του θανάτου και μαζί Του πήρε και αυτούς που

ήσαν αιχμάλωτοι στον κόλπο του Αβραάμ. Το "δεύτερον", θριαμβευτής πλέον ανέβηκε υπεράνω των ουρανών, ανέβηκε στον τρίτο ουρανό, εκεί που είναι ο θρόνος του Θεού για να γεμίσει με πληρότητα τα πάντα και το "τρίτον" εξέχεε το Πνεύμα της επαγγελίας και έδωσε χαρίσματα (εδ.11) στο σώμα της εκκλησίας Του.

3. Η ΔΙΠΛΗ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ: Ο Ιησούς έδωσε χαρίσματα στους αγίους Του (**α**) για την ιδιαίτερη διακονία τους, στόχος της οποίας είναι η τελειοποίηση των αγίων και η οικοδομή του σώματος του Χριστού, και (**β**) για να μην είναι πνευματικά νήπια, ακολουθώντας κάθε άνεμο διδασκαλίας.

(α) Όσον αφορά το πρώτο μέρος, που έχει να κάνει με την τελειοποίηση των αγίων, ο απόστολος Παύλος λέγει:

«Εις ένα δε έκαστον ημών εδόθη η χάρις κατά το μέτρον της δωρεάς του Χριστού...»

... Και αυτός έδωκεν άλλους μεν ΑΠΟΣΤΟΛΟΥΣ, άλλους δε ΠΡΟΦΗΤΑΣ, άλλους δε ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΑΣ, άλλους δε ΠΟΙΜΕΝΑΣ και ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥΣ, προς την τελειοποίησιν των αγίων διά το έργον της διακονίας, διά την οικοδομήν του σώματος του Χριστού...»

... ΕΩΣΟΥ καταστήσωμεν πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του Υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού...»
(Εφεσίους Δ/4:7, 12-13).

Το αρχαίο κείμενο δεν λέγει «προς την τελειοποίησιν», αλλά «προς καταρτισμόν των αγίων». Πρέπει ο λαός του Θεού, διά των χαρισμάτων του Πνεύματος να καταρτισθεί σωστά, για να μπορέσει στη συνέχεια και να οικοδομηθεί σωστά και αυτό θα γίνει μέχρι ("εωσού") να φθάσουμε όλοι σε ενότητα πίστης και επίγνωσης του Κυρίου Ιησού. Η τελειοποίηση των αγίων, που θα έχει σαν κατάληξη να φθάσουν στην ενότητα της πίστης θα γίνει μέσα από τα πνευματικά χαρίσματα και εδώ ο Λόγος του Θεού, διά του αποστόλου Παύλου, παρουσιάζει πέντε χαρίσματα, τα οποία είναι χαρίσματα διακονίας ("...διά το έργον της διακονίας") και τα οποία θα μπορούσαμε να τα χαρακτηρίσουμε με σύγχρονη ορο-

λογία ότι είναι πέντε "υπουργήματα", για τα οποία θα αναφερθούμε εκτενέστερα παρακάτω.

Η εκκλησία σήμερα έχει μεγάλο πρόβλημα, **γιατί στερείται της ενότητας**, με αποτέλεσμα, όχι απλοί πιστοί, αλλά εργάτες του ευαγγελίου με ομολογουμένως ευλογημένη διακονία, να εμποδίζουν να φανερωθεί η δόξα της κεφαλής του σώματος της εκκλησίας (του Ιησού) στο υπόλοιπο σώμα και αυτό γίνεται, είτε λόγω της άγνοιας που έχουν στα πνευματικά, είτε λόγω υπερβολικού ζήλου που οδηγεί σε λάθος κατεύθυνση. Πριν πει αυτά τα λόγια ο Παύλος στους Εφέσιους πιστούς, τους προτρέπει να περπατήσουν άξια της πρόσκλησης του Κυρίου: *«Σας παρακαλώ λοιπόν εγώ ο δέσμιος εν Κυρίω να περιπατήσετε αξίως της προσκλήσεως, κατά την οποίαν προσεκλήθητε, μετά πάσης ταπεινοφροσύνης και πραότητος, μετά μακροθυμίας, υποφέροντες αλλήλους εν αγάπη, ΣΠΟΥΔΑΖΟΝΤΕΣ να διατηρήτε την ενότητα του Πνεύματος διά του συνδέσμου της ειρήνης...»* (Εφεσίους Δ/4:1-3).

Μέσα από τα λόγια αυτά, βλέπουμε την αγωνία και τον πόνο του Παύλου για την **ενότητα** του σώματος της εκκλησίας του Χριστού, που σημαίνει ότι ακόμα (τότε) **δεν υπήρχε ενότητα** και αυτό αποτυπώνεται στα δύο εδάφια που αναφέρονται για την "ενότητα του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ" και για την "ενότητα της ΠΙΣΤΕΩΣ":

- *«...Να διατηρήτε την ενότητα του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»* (εδ.3).
- *«...Καταντήσωμεν πάντες εις την ενότητα της ΠΙΣΤΕΩΣ»* (εδ.13).

Τα χαρίσματα έχουν δοθεί για να τελειοποιήσουν το σώμα της εκκλησίας του Χριστού, ώστε να έρθει και η ενότητα στο σώμα. Πρέπει ο κάθε πιστός να ζητά **«μετά ζήλου»** τα πνευματικά χαρίσματα, γιατί δεν οικοδομείται μόνον η εκκλησία, σαν σύνολο, αλλά και ο ίδιος ο πιστός ξεχωριστά, καθόσον ο Κύριος τον έχει χρίσει και διά μέσου αυτού ενεργούνται τα χαρίσματά Του.

(β) Μετά την τελειοποίηση, έρχεται και η πνευματική αύξηση και η οικοδομή του σώματος και παύουν πλέον οι πιστοί να συμπεριφέρονται σαν πνευματικά νήπια:

«...Διά να μη ήμεθα πλέον νήπιοι, κυματιζόμενοι και περιφερόμενοι με πάντα άνεμον της διδασκαλίας, διά της δολιότη-

τος των ανθρώπων, διά της πανουργίας εις το μεθοδεύεσθαι την πλάνην, αλλά αληθεύοντες εις την αγάπην να αυξήσωμεν εις Αυτόν κατά πάντα, όστις είναι η κεφαλή, ο Χριστός,

*. . . **εξ ού παν το σώμα συναρμολογούμενον και συνδεδεμένον διά πάσης συναφείας των συνεργούντων μελών, κατά την ανάλογον ενέργειαν ενός εκάστου μέρους κάμνει την αύξησιν του σώματος προς οικοδομήν εαυτού εν αγάπη...**»*
(Εφεσίους Δ/4:14-16).

"Διά να μη ήμεθα πλέον νήπιοι": Τα χαρίσματα δίνονται για την τελειοποίηση των αγίων, αυτό σημαίνει ότι ο **τέλειος** δεν είναι πλέον **νήπιος** και το αντίθετο, ότι ο **νήπιος**, ανεξάρτητα πόσα χρόνια έχει στον Κύριο, δεν έχει φθάσει στην **τελειότητα**. Εδώ έχουμε δύο καταστάσεις, που είναι διαφορετικές η μία από την άλλη, είναι ο **ώριμος** πνευματικά πιστός (τέλειος), είναι και ο **ανώριμος** πνευματικά πιστός (νήπιος).

Εάν ο πιστός εξακολουθεί να παραμένει σε νηπιακή πνευματική ηλικία, δεν θα έχει ποτέ γερές βάσεις και θεμέλια μέσα από τον Λόγο του Θεού και θα παρασύρεται από κάθε άνεμο ψευδοδιδασκαλίας, που θα έρχεται επάνω του διά μέσου της δολιότητας και της πανουργίας του εχθρού της ψυχής μας, του Διαβόλου, ο οποίος μεθοδικά, με μαεστρία και με τέχνη, οδηγεί τον άνθρωπο στην πλάνη.

Θα πρέπει να διευκρινίσουμε για να μη γίνει παρερμηνεία και το εκμεταλλευτεί αυτό ο Διάβολος πως, όταν αναφερόμαστε εδώ σε νηπιακή ηλικία, **δεν εννοούμε σε καμία περίπτωση τον νέο στην πίστη**, γιατί αυτός είναι ένα φυσιολογικό πνευματικά νήπιο και έχει επάνω του ειδική χάρη και προστασία από τον Κύριο, μέχρι να αυξηθεί πνευματικά. Αναφερόμαστε στους πιστούς, που έχουν χρόνια στον Κύριο, αλλά εξακολουθούν να παραμένουν πνευματικά νήπια και αυτό σημαίνει πως όλα τα πνευματικά μέλη επάνω τους **δεν έχουν αναπτυχθεί και είναι ατροφικά**. Για παράδειγμα, τα πνευματικά τους πόδια είναι αδύναμα για να τρέξουν να μεταφέρουν το μήνυμα του ευαγγελίου, ή για να τρέξουν στις πνευματικές και υλικές ανάγκες των αδελφών.

Αυτή, την συνεχιζόμενη πνευματική νηπιακή κατάσταση, την περιγράφει με πολύ γλαφυρά χρώματα και εικόνες ο Λόγος του Θεού, διευκρινίζοντας ότι όποιος εξακολουθεί να πίνει γάλα είναι "άπειρος" του λόγου της δικαιοσύνης, ενώ το αντίθετο, η στερεά τροφή είναι για τους τέλειους, οι οποίοι είναι πάντα σε πνευματική ετοιμότητα, έχοντας εκπαιδευτεί (γυμναστεί), ώστε να μπορούν να διακρίνουν το καλό από το κακό:

«Επειδή ενώ ως προς τον καιρόν έπρεπε να ήσθε διδάσκαλοι, πάλιν έχετε χρείαν του να σας διδάσκη τις τα αρχικά στοιχεία των λόγων του Θεού, και κατηντήσατε να έχητε χρείαν γάλακτος και ουχί στερεάς τροφής. . .

. . . ΔΙΟΤΙ πας ο μετέχων γάλακτος είναι άπειρος του λόγου της δικαιοσύνης· επειδή είναι νήπιος· των τελείων όμως είναι η στερεά τροφή, οι οποίοι διά την έξιν (τη συνήθεια) έχουσι τα αισθητήρια γεγυμνασμένα εις το να διακρίνωσι το καλόν και το κακόν» (Εβραίους Ε/5:12-14).

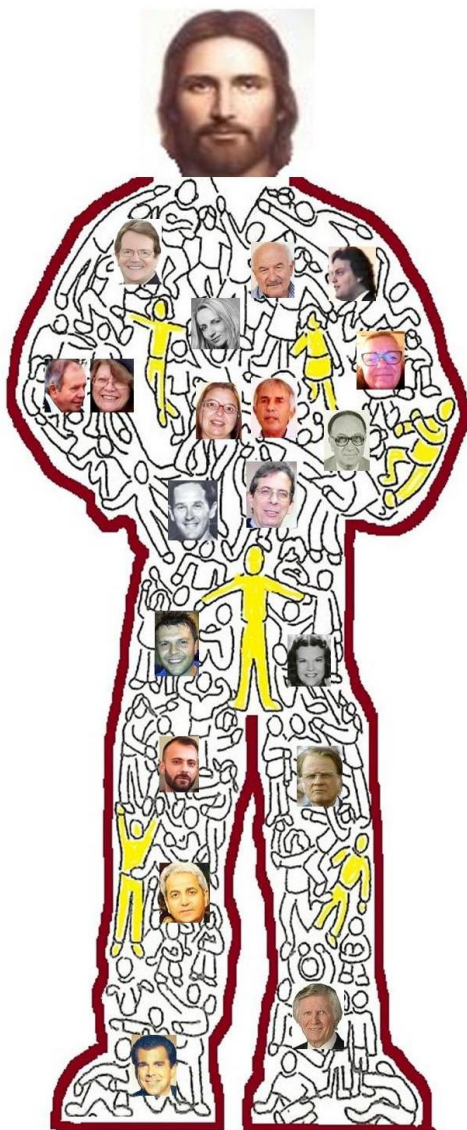
Ο σωστός καταρτισμός των αγίων, δεν οδηγεί απλά σε κάποια γενική πνευματική αύξηση, αλλά οδηγεί «να αυξήσωμεν εις Αυτόν κατά ΠΑΝΤΑ», να αυξήσουμε στον ένδοξο Ιησού, μέσα στον οποίο είναι κρυμμένοι όλοι οι θησαυροί της σοφίας και της γνώσης του Θεού.

Όταν το σώμα του Χριστού, υψώσει την κεφαλή του (τον Ιησού), τότε και το κάθε μέλος του σώματος θα ενεργεί για τη δική του οικοδομή ξεχωριστά, τελώντας προς τούτο **σε τέλειο σύνδεσμο** και με τα υπόλοιπα μέλη του σώματος, με αποτέλεσμα ολόκληρο το σώμα θα έχει φθάσει στην αληθινή ενότητα πίστης και επίγνωσης του Υιού του Θεού.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Στην επόμενη σελίδα βλέπετε μία σχηματική παράσταση του σώματος της εκκλησίας, **με κεφαλή** (εξουσία) τον Κύριο Ιησού, του οποίου τα μέλη έχουν συναρμολογηθεί με τον τέλειο **σύνδεσμο της αγάπης**. Μέσα στο σώμα (στα χέρια, στα πόδια, στην κοιλιά, κλπ) βρίσκονται και **εσύ** και εγώ και κάθε πιστός, ανάλογα με την διακονία που μας έχει εμπιστευθεί η κεφαλή του σώματος, ο ΙΗΣΟΥΣ.

- Τοποθέτησε (κόλλησε) σε **μικρογραφία** και **τη δική σου** φωτογραφία.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ κεφαλή του σώματος

"Θέλω δε να εξεύρητε ότι η κεφαλή παντός ανδρός είναι ΧΡΙΣΤΟΣ κεφαλή δε της γυναίκας ο ΑΝΗΡ, κεφαλή δε του Χριστού ο ΘΕΟΣ" (Α' Κορινθίους ΙΑ:3)

"...Ο ανήρ είναι κεφαλή της γυναίκας, καθώς και ο Χριστός (είναι) ΚΕΦΑΛΗ της εκκλησίας και Αυτός είναι ο ΣΩΤΗΡ του σώματος" (Εφεσίους Ε:22-23)

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ μέλη του σώματος

"Σεις εισθε ΣΩΜΑ Χριστού και ΜΕΛΗ κατά μέρος" (Α' Κορινθίους ΙΒ:27)

"Καθώς έχομεν εις ένα σώμα μέλη πολλά, πάντα δε τα μέλη δεν έχουν το αυτό έργον, ούτω και ημείς οι πολλοί ένα σώμα είμεθα εν Χριστώ, ο δε καθείς μέλη αλλήλων" (Ρωμαίους ΙΒ:4-5)

Α' Κορινθίους ΙΑ:3
Α' Κορινθίους ΙΒ:12-27
Εφεσίους Α:22-23, 30
Εφεσίους Δ:11-16
Κολοσσαείς Α:24 - 25

(Γ) ΕΙΔΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ

1. Ο απόστολος Παύλος, κατεχοχὴν ερμηνευτὴς και απολογητῆς του Λόγου του Θεού, στην επιστολή Α΄ Κορινθίους, παρουσιάζει την ενέργεια του αγίου Πνεύματος του Θεού να εκδηλώνεται με εννέα (9) χαρίσματα, τα οποία είναι:

«Εἶναι δε **διαιρέσεις ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ**, το Πνεύμα ὅμως το αὐτό, εἶναι και **διαιρέσεις ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ**, ο Κύριος ὅμως ο αὐτός, εἶναι και **διαιρέσεις ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΩΝ**, ο Θεός ὅμως εἶναι ο αὐτός, ο ενεργῶν τα πάντα εν πάσι. . .

...Δίδεται δε εις ἕκαστον ἡ φανέρωσις του Πνεύματος προς το συμφέρον. Διότι εις ἄλλον μεν δίδεται διὰ του Πνεύματος ΛΟΓΟΣ ΣΟΦΙΑΣ, εις ἄλλον δε ΛΟΓΟΣ ΓΝΩΣΣΕΩΣ, κατὰ το αὐτό Πνεύμα, εις ἄλλον δε ΠΙΣΤΙΣ, διὰ του αὐτοῦ Πνεύματος. . .

...εις ἄλλον δε (δίδεται) ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΙΑΜΑΤΩΝ, διὰ του αὐτοῦ Πνεύματος, εις ἄλλον δε ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΘΑΥΜΑΤΩΝ, εις ἄλλον δε ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ, εις ἄλλον δε ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ, εις ἄλλον δε ΕΙΔΗ ΓΛΩΣΣΩΝ, εις ἄλλον δε ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΓΛΩΣΣΩΝ...

...Πάντα δε ταῦτα ενεργεῖ το εν και το αὐτό Πνεύμα, διανεμόν ἰδία εις ἕκαστον καθὼς θέλει» (Α΄ Κορινθίους 1Β/12:4-11).

❖ Παρατηρούμε ὅτι υπάρχουν τρεις κατηγορίες μεταξύ των εννέα χαρισμάτων και μεταξύ των κατηγοριῶν αὐτῶν υπάρχουν και τρεις διαιρέσεις/διανομές (σε κάθε κατηγορία). «Διαιρώ» δεν σημαίνει μόνο «χωρίζω», αλλά και «διανέμω». Ἐχουμε διανομή χαρισμάτων, διακονιῶν και ενεργημάτων του αγίου Πνεύματος.

(α) «Εἶναι δε **διαιρέσεις ΧΑΡΙΣΜΑΤΩΝ**, το Πνεύμα ὅμως το αὐτό...» (εδ.4). "Χαρίσματα" σημαίνει μία δοσμένη "χάρη" (δωρεά) ἀπὸ τον Θεό. Εδῶ εἶναι ο Θεός, που σαν Πνεύμα δίνει τα χαρίσματα στους ανθρώπους.

(β) «Εἶναι και **διαιρέσεις ΔΙΑΚΟΝΙΩΝ**, ο Κύριος ὅμως ο αὐτός...» (εδ.5). "Διακονία" σημαίνει "υπηρεσία" και μάλιστα πνευματική υπηρεσία. Ο Κύριος θέτει διαφορετικούς τύ-

πους διακονιών. Υπάρχουν διακονίες που είναι για τις **ανάγκες των πιστών**, αλλά υπάρχουν και διακονίες που έχουν **θέση εξουσίας** μέσα στην εκκλησία, ο Κύριος όμως είναι πάνω από κάθε διακονία.

Ενώ στην πρώτη περίπτωση (εδ.4) είδαμε ότι ο Θεός σαν ΠΝΕΥΜΑ δίνει χαρίσματα, εδώ στο εδ.5 βλέπουμε ότι ο Θεός σαν ΚΥΡΙΟΣ δίνει τις διακονίες.

(γ) «Είναι και **διαιρέσεις ΕΝΕΡΓΗΜΑΤΩΝ**, ο Θεός όμως είναι ο αυτός, ο ενεργών τα πάντα εν πάσι...» (εδ.6). Με τον χαρακτηρισμό "ενεργημάτων" ο Λόγος του Θεού αναφέρεται στο αποτέλεσμα της δύναμης των χαρισμάτων. Είναι θα λέγαμε μια εξωτερική εργασία της διακονίας, κάτι δηλαδή που φαίνεται και στον φυσικό τομέα. Ο Θεός φέρνει διάφορες ενέργειες του Πνεύματός Του, σύμφωνα με την ικανότητα του ατόμου, μέσα από το οποίο εργάζεται.

❖ Οι τρεις κατηγορίες των πνευματικών χαρισμάτων με τις τρεις αντίστοιχες διαιρέσεις της κάθε κατηγορίας (σύνολο εννέα διαιρέσεις) είναι:

(α) **Χαρίσματα ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ**

1. Λόγος σοφίας,
2. Λόγος γνώσεως (και)
3. διακρίσεις πνευμάτων.

- Τα χαρίσματα αυτά, αποκαλύπτουν γεγονότα και καταστάσεις που δεν μπορεί το φυσικό μάτι του ανθρώπου να διακρίνει. Μπορούμε τα χαρίσματα αυτά να τους δώσουμε την ονομασία "*τα πνευματικά ΜΑΤΙΑ της εκκλησίας*".

(β) **Χαρίσματα ΔΥΝΑΜΗΣ**

1. Ενέργειες θαυμάτων,
2. Πίστη (και)
3. Χαρίσματα ιαμάτων.

- Τα χαρίσματα αυτά, μπορούμε να τα ονομάσουμε "*τα πνευματικά ΧΕΡΙΑ της εκκλησίας*".

(γ) Χαρίσματα ΟΜΙΛΙΑΣ

1. Προφητεία,
2. Είδη γλωσσών (και)
3. Ερμηνεία γλωσσών.
 - Τα χαρίσματα αυτά, μπορούμε να τα ονομάσουμε "*το πνευματικό ΣΤΟΜΑ της εκκλησίας*".

2. Στην προς Εφεσίους επιστολή ο απόστολος Παύλος αναφέρει πέντε χαρίσματα, τα οποία είναι διαφορετικές ενέργειες του Πνεύματος του Θεού από τις παραπάνω εννέα (9) και τα οποία κατά σειρά είναι **Απόστολοι, Προφήτες, Ευαγγελιστές, Ποιμένες και Διδάσκαλοι**: *«Και αυτός έδωκεν άλλους μεν αποστόλους, άλλους δε προφήτας, άλλους δε ευαγγελιστάς, άλλους δε ποιμένας και διδασκάλους...»* (Εφεσίους Δ/4:11).

Ο Παύλος στην Α' Κορινθίους παρουσιάζει το ίδιο, αλλά με μια μικρή διαφοροποίηση, καθόσον παρουσιάζει με **συνοπτικό** τρόπο τα πιο βασικά χαρίσματα, δηλαδή τρία χαρίσματα διακονίας και πέντε χαρίσματα πνευματικά: *«Και σεις είσθε σώμα Χριστού και μέλη κατά μέρος. Και άλλους μεν έθεσεν ο Θεός εν τη εκκλησία πρώτον αποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, έπειτα ΘΑΥΜΑΤΑ, έπειτα χαρίσματα ΙΑΜΑΤΩΝ, ΒΟΗΘΕΙΑΣ, ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΙΣ, ΕΙΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ...»* (Α' Κορινθίους ΙΒ/12:27-28).

Τα εννέα χαρίσματα είναι για όλο το σώμα της εκκλησίας του Χριστού, ενώ τα άλλα πέντε χαρίσματα, που αναφέρονται στην προς Εφεσίους επιστολή είναι για την ηγεσία της εκκλησίας, η οποία φυσικά έχει και ορισμένα από τα εννέα χαρίσματα ανάλογα με τις ανάγκες της διακονίας που το Πνεύμα του Θεού χρίει τον πιστό για να εκτελέσει το έργο Του.

Τα χαρίσματα δόθηκαν για να οικοδομείται ολόκληρο το σώμα της εκκλησίας του Ιησού Χριστού: *«Ούτω και σεις, επειδή είσθε ζηλωταί πνευματικών, ζητείτε να περισσεύητε (εν αυτοίς) προς την οικοδομήν της εκκλησίας...»* (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:12).

Ο απόστολος Παύλος για παράδειγμα ήταν κλητός απόστολος από το άγιο Πνεύμα διά της προφητείας (Πράξεις ΙΓ/13:1-3)

και είχε πολλά χαρίσματα, όπως:

- **Δυνάμεων**, ανάστησε τον Εύτυχο και θεράπευσε τον χωλό στα Λύστρα (Πράξεις ΙΔ/14:8-10, Κ/ 20:7-10).
- **Είδη γλωσσών** (Α' Κορινθίους ΙΔ/14:18).
- **Λόγο γνώσεως**, που βλέπουμε στην περίπτωση του μάγου Ελύμα (Πράξεις ΙΓ/ 13:6-11).
- **Λόγο σοφίας και προφητείας**, καθόσον συχνά αναφέρει στις επιστολές του θέματα που έχουν σχέση με την αρπαγή της εκκλησίας και τον Αντίχριστο (βλ. Α' Θεσσαλονικείς Δ/ 4:13-18, Β' Θεσσαλονικείς Β/2:7-12, Α' Κορινθίους ΙΕ/15:51-58).
- **...Και πολλά άλλα χαρίσματα** που έδωσε ο Κύριος στον Παύλο για να φέρει σε πέρας τη διακονία που του εμπιστεύθηκε.

Πρέπει λοιπόν "**να μη σβήνουμε το Πνεύμα**", αλλά ούτε "**να εξουθενούμε τις προφητείες**" (Α' Θεσσαλονικείς Ε/5:19-20) και να μην εμποδίζουμε "**το λαλείν ξένες γλώσσες**", γιατί στην περίπτωση αυτή (εφόσον το κάνουμε), είτε το θέλουμε είτε όχι, είτε το γνωρίζουμε είτε όχι, πηγαίνουμε ενάντια στο θέλημα του Θεού.

(Δ) 3 ΑΡΧΕΣ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ

Υπάρχουν γενικές αρχές που πρέπει να γνωρίζουμε για τη λειτουργία των πνευματικών χαρισμάτων μέσα στο σώμα της εκκλησίας του Χριστού. Εδώ θα ασχοληθούμε μόνο με τρεις αρχές, οι οποίες θεωρούνται βασικές και οι οποίες είναι:

- (1) Το "χάρισμα" δεν αντικαθιστά και δεν παίρνει τη θέση του θεόπνευστου Λόγου του Θεού.
- (2) Άλλο είναι ο "καρπός του Πνεύματος" και άλλο είναι τα "χαρίσματα του Πνεύματος".
- (3) Όλοι οι πιστοί δεν έχουν όλα τα χαρίσματα και δεν έχουν τα ίδια χαρίσματα.

Π Ρ Ω Τ Ο Ν

Το "χάρισμα" δεν ΑΝΤΙΚΑΘΙΣΤΑ και δεν ΠΑΙΡΝΕΙ τη θέση του "Λόγου του Θεού"

Το χάρισμα δεν πρέπει να παίρνει τη θέση του γραπτού Λόγου του Θεού, της Αγίας Γραφής, γιατί αυτό είναι ένα πάρα πολύ σοβαρό θέμα, καθόσον πολλοί πιστοί κάνουν το τραγικό λάθος να εμπιστεύονται **μόνο τα λόγια του προφήτη**, χωρίς να εξετάζουν και να ελέγχουν εάν η "προφητεία" συμφωνεί ή όχι με τον Λόγο του Θεού. Όσοι το έχουν κάνει αυτό, στην πλειοψηφία τους, είχαν τραγικές συνέπειες στην μετέπειτα πορεία τους, φθάνοντας ακόμα και στην αποστασία, καθόσον είχαν βάλει πάνω από την Γραφή την προφητεία, η οποία δεν εκπληρώθηκε όπως διακαώς ποθούσαν, με αποτέλεσμα να σκανδαλιστούν, να χάσουν την πίστη τους και στο τέλος να συμβιβαστούν και να αγαπήσουν τον παρόντα κόσμο.

Όσο και αν προσπαθήσει ο πιστός να μιλήσει στη θέση του Θεού, ο λόγος του υπόκειται σε λάθη, ενώ ο Λόγος του Θεού είναι αλάνθαστος, γι' αυτό πρέπει να γνωρίζει τις **πέντε** παρακάτω περιπτώσεις:

- (1) **Η προφητεία κάποτε θα καταργηθεί.** Αυτό σημαίνει ότι η προφητεία σαν χάρισμα έχει ένα σκοπό, που είναι να δώσει στον πιστό λόγο προτροπής, οικοδομής και παρηγορίας και να οδηγή-

σει το σώμα του Χριστού, σαν σύνολο, στο "τέλειο" και όταν έρθει το τέλειο, τότε η προφητεία δεν θα έχει λόγο ύπαρξης και θα καταργηθεί: *«Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει τα άλλα όμως, είτε ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ είναι, θέλουσι καταργηθή· είτε ΓΛΩΣΣΑΙ, θέλουσι παύσει· είτε ΓΝΩΣΙΣ, θέλει καταργηθή»* (Α΄ Κορινθίους ΙΓ/13:8).

(2) **Ο Λόγος του Θεού θα μείνει στον αιώνα.** Υπάρχει ο **γραπτός** Λόγος του Θεού (οι Γραφές ή ο νόμος του Θεού), που μας δόθηκε, αρχής γενομένης με την Πεντάτευχο του Μωυσή και έκλεισε με την Αποκάλυψη του Ιωάννη. Υπάρχει και ο **ζωντανός** Λόγος του Θεού, που είναι ο Ιησούς, ο οποίος εκπλήρωσε κατά πάντα τον γεγραμμένο Λόγο και εφόσον ο Ιησούς είναι ζωντανός στους αιώνες, το ίδιο είναι και ο Λόγος του Θεού: *«Διότι πάσα σαρκί είναι ως χόρτος, και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου. Εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος αυτού εξέπεσεν. Ο ΛΟΓΟΣ όμως ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ μένει εις τον αιώνα.....»* (Α΄ Πέτρου Α/1:24-25).

(3) **Η προφητεία πρέπει να ελέγχεται.** Ο Λόγος του Θεού είναι ο μόνος αλάνθαστος οδηγός στη ζωή πιστού, γι' αυτό η προφητεία πρέπει να ελέγχεται εάν συμφωνεί με τον Λόγο. Για το θέμα αυτό ο απόστολος Παύλος δίνει οδηγίες, ώστε οι ακούοντες να γνωρίζουν την πηγή της προφητείας: *«Εάν τις λαλή γλώσσαν αγνώριστον, ας κάμωσι τούτο ανά δύο ή το περισσότερο ανά τρεις και εκ διαδοχής, και ένας ας διερμηνεύη· αλλ' εάν δεν είναι διερμηνευτής, ας σιωπά εν τη εκκλησία, ας λαλή δε προς εαυτόν και προς τον Θεόν. Προφήται δε ας λαλώσι δύο ή τρεις, και οι άλλοι ας διακρίνωσιν»* (Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:27-29).

(4) **Προφητεία ψευδής πρέπει να απορρίπτεται.** Όταν μία προφητεία δεν συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού και δεν εκπληρώνει τον ορισμό της Γραφής, δεν εκπληρώνει τα γεγραμμένα, θα πρέπει αμέσως να απορρίπτεται, χωρίς κανένα δισταγμό.

Ο Θεός δίνει έναν προφητικό λόγο στον προφήτη Ιεζεκιήλ που καταδικάζει τους ψευδοπροφήτες, αυτούς που προφητεύουν "εν ονόματι Κυρίου του Θεού", χωρίς όμως ο Θεός να τους έχει δώσει προφητεία ή όραση, αλλά προφέρουν λόγο, σύμφωνα με

την καρδιά τους. Προσέξτε τον παρακάτω λόγο, διαβάστε τον και ξανά διαβάστε τον, αργά και με προσοχή:

1. Και έγινε λόγος Κυρίου προς εμέ, λέγων:
2. Υιέ ανθρώπου, προφήτευσον επί τους προφήτας του Ισραήλ τους προφητεύοντας και ειπέ προς τους προφητεύοντας εξ ιδίας αυτών καρδίας, Ακούσατε τον λόγον του Κυρίου:
3. Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός: Ουαί εις τους προφήτας τους μωρούς, τους περιπατούντας οπίσω του πνεύματος αυτών, και δεν είδον ουδεμίαν όρασιν. 4. Ισραήλ, οι προφήται σου είναι ως αι ΑΛΩΠΕΚΕΣ εν ταις ερήμοις.
5. Δεν ανέβητε εις τας χαλάστρας, ουδέ ανεγείρατε τα περιφράγματα υπέρ του οίκου Ισραήλ, διά να σταθή εν τη μάχη την ημέραν του Κυρίου.
6. Είδον ματαιότητα και μαντείας ψευδείς, οι οποίες λέγουσιν, Ο Κύριος λέγει· και ο Κύριος δεν απέστειλεν αυτούς· και έκαιμον τους ανθρώπους να ελπίζωσιν ότι ο λόγος αυτών ήθελε πληρωθή.
7. Δεν είδετε οράσεις ματαίας και ελαλήσατε μαντείας ψευδείς και λέγετε, **Ο Κύριος είπεν, ενώ εγώ δεν ελάλησα;**» (Ιεζεκιήλ ΙΓ/13:1-7).

Εδώ ο Θεός αναφέρεται στους προφήτες του κατά σάρκα λαού Ισραήλ, όπου έχουμε μια μερική εκπλήρωση του προφητικού Λόγου Του. Αφορά όμως και τον πνευματικό Ισραήλ, την εκκλησία, όπου έχουμε μια ολική εκπλήρωση του Λόγου. Για όσους προφητεύουν ψευδώς η ετυμηγορία του Θεού είναι φοβερή, θα είναι έξω από τις επαγγελίες Του: *«Όθεν ούτω λέγει Κύριος ο Θεός, Επειδή λαλήσατε ματαιότητας και είδετε ψεύδη, διά τούτο, ιδού, εγώ είμαι εναντίον σας, λέγει Κύριος ο Θεός. Και η χειρ μου θέλει είσθαι επί τους προφήτας τους βλέποντας ματαιότητας και μαντεύοντας ψεύδη· δεν θέλουσιν είσθαι εν τη βουλή του λαού μου και εν τη καταγραφή του οίκου του Ισραήλ, δεν θέλουσι καταγραφή, ουδέ θέλουσιν εισέλθει εις γην Ισραήλ, και θέλετε γνωρίσει ότι εγώ είμαι Κύριος ο Θεός...»* (Ιεζεκιήλ ΙΓ/13:8-9).

Ο Θεός δεν μας άφησε στο έλεος κάποιου που κυνηγά το

χάρισμα της προφητείας για να κάνει τον πνευματικό, ή που έχει μεν από τον Θεό το χάρισμα της προφητείας, αλλά από άγνοια ή από επίδειξη **δεν το χρησιμοποιεί σωστά**. Για να αποφύγουμε αυτές τις καταστάσεις, ο Θεός μας έδωσε τον Λόγο Του, που είναι αιώνιος και ασάλευτος, που είναι ο σταθερός βράχος επάνω στον οποίο με σιγουριά και εμπιστοσύνη μπορούμε να στηριχτούμε και να ελέγξουμε την ορθότητα μιας προφητείας.

Ένα από τα χαρίσματα του Πνεύματος, που ο Κύριος μας δίνει και με το οποίο μπορούμε με ασφάλεια να ελέγξουμε μία προφητεία εάν είναι ή όχι ψευδοπροφητεία είναι το **χάρισμα της διάκρισης** των πνευμάτων.

(5) **Η προφητεία δεν αντικαθιστά τις ξένες γλώσσες**. Αυτή η άποψη υπάρχει από μερίδα πιστών, που δεν δέχονται τα πνευματικά χαρίσματα, καθόσον ταυτίζουν την "προφητεία" με το "λαλείν ξένες γλώσσες, για να δικαιολογήσουν τη θέση τους. Ο Λόγος του Θεού για το θέμα αυτό γράφει: *«Και αφού ο Παύλος επέθηκεν επ' αυτών τας χείρας, ήλθε το Πνεύμα το άγιον επ' αυτούς, και ΕΛΑΛΟΥΝ ΓΛΩΣΣΑΣ **ΚΑΙ** ΠΡΟΕΦΗΤΕΥΟΝ»* (Πράξεις 19:6).

Το αρχαίο κείμενο γράφει *«ελάλουν **τε** γλώσσαις και επροφήτεον»*. Το "και" (αρχ."τε") είναι συμπλεκτικός σύνδεσμος που συνδέει δύο πράγματα. Εδώ πρόκειται για την περίπτωση που Παύλος πήγε στην Έφεσο και βρήκε τους δώδεκα μαθητές που είχαν κάνει μόνο το βάπτισμα του Ιωάννη και τους ρώτησε εάν είχαν λάβει το άγιο Πνεύμα και αυτοί απάντησαν ότι δεν είχαν ακούσει καν ότι υπάρχει Πνεύμα άγιο. Αφού βαπτίσθηκαν στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού, ο Παύλος προσευχήθηκε για να λάβουν την εμπειρία της Πεντηκοστής, επιθέτοντας τα χέρια του επάνω τους και όταν ήλθε το άγιο Πνεύμα (α) **ΚΑΙ** μιλούσαν ξένες γλώσσες εν Πνεύματι (β) **ΚΑΙ** προφήτευαν στην κατανοητή γλώσσα τους.

Πολύ καθαρός ο Λόγος του Θεού, εδώ έχουμε δύο διαφορετικές καταστάσεις, ανεξάρτητη η μία από την άλλη. **Οι γλώσσες** είναι το "σημείον" ότι ο πιστός βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα και με τις γλώσσες εν Πνεύματι δοξάζει και μεγαλύνει τον

Θεό. **Η προφητεία** δεν είναι το σημείο των χαρισμάτων, αλλά είναι ένα από τα αποτελέσματα και τα οφέλη του πιστού από το βάπτισμα εν Πνεύματι.

Υπάρχουν λοιπόν περιπτώσεις, που ο πιστός όταν βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα, εκτός από τη δοξολογία στον Θεό σε ξένες (άγνωστες) γλώσσες, ταυτόχρονα να προφητεύει, όπως συνέβηκε με τους μαθητές στην Έφεσο, **αλλά η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ δεν αντικαθιστά τις ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ σαν το αρχικό σημείο, που συνοδεύει το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα.** Μπορεί κάποιος να προφητεύει και εν Πνεύματι σε γλώσσες, αλλά υπάρχει όμως στη συνέχεια η διερμηνεία σε κατανοητή γλώσσα.

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν

Άλλο είναι ο "ΚΑΡΠΟΣ του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ" (και)

Άλλο είναι τα "ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ"

Πολλοί είναι εκείνοι, που λόγω άγνοιας και έλλειψης επίγνωσης των πνευματικών να συγχέουν τον "καρπό" του αγίου Πνεύματος με τα "χαρίσματα" του αγίου Πνεύματος, αλλά ο Λόγος του Θεού, κάνει σαφή διάκριση μεταξύ των δύο καταστάσεων. Ο απόστολος Παύλος γράφει:

- «Ο δε καρπός του Πνεύματος είναι **αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, αγαθωσύνη, πίστις, πραότης, εγκράτεια**· κατά των τοιούτων δεν υπάρχει νόμος...» (Γαλάτες Ε/5:22-23)
- «Διότι ήσθε ποτέ σκότος, τώρα όμως φως εν Κυρίω· περιπατείτε ως τέκνα φωτός· διότι **ο καρπός του Πνεύματος είναι εν πάση αγαθωσύνη και δικαιοσύνη και αληθεία**· εξετάζοντες τι είναι ευάρεστον εις τον Κύριον» (Εφεσίους Ε/5:8-10).

Ο καρπός του Πνεύματος έρχεται **ΕΝΤΟΣ** μας (μέσα μας) και είναι απαραίτητος για την αιώνια ζωή, ενώ το χάρισμα έρχεται **ΕΚΤΟΣ** και μπορεί να μας βλάψει εάν δεν το χρησιμοποιούμε σωστά. Για παράδειγμα, μπορεί να υπερηφανευτούμε για το χάρισμα που ο Κύριος μας έδωσε, γι' αυτό πρέπει να μένουμε πάντα ταπεινοί, σε οποιοδήποτε χάρισμα μας έχει δοθεί.

Τα χαρίσματα του Πνεύματος δεν μας κάνουν πνευματικούς, αλλά γινόμαστε πνευματικοί, όταν φανερώνεται στη ζωή μας ο καρπός του Πνεύματος, τα χαρίσματα μας έχουν δοθεί για να τελειοποιήσουν την εκκλησία. **Ο καρπός** του Πνεύματος (αγάπη, χαρά, ειρήνη, μακροθυμία, χρηστότητα, αγαθοσύνη, πίστη, πραότητα, εγκράτεια) είναι το θεμέλιο της ζωής μας.

Πρέπει να ζητάμε με ζήλο τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, γιατί δεν οικοδομείται πνευματικά μόνο η εκκλησία σαν σύνολο, αλλά οικοδομείται και ο κάθε πιστός ατομικά, τον οποίο ο Κύριος έχρισε για διακονία και διά μέσου του ενεργούνται τα χαρίσματα του Πνεύματος.

Όταν ο Θεός μας δίνει χαρίσματα, μας τα δίνει για να γίνουμε υπηρέτες των άλλων, κατά το παράδειγμα του Ιησού Χριστού, ο οποίος δεν ήρθε για να υπηρετηθεί, αλλά ήρθε για να υπηρετήσει, γι' αυτό και πρέπει να είμαστε ταπεινοί ενώπιόν Του. Ο Λόγος του Θεού μας προτρέπει:

«Έκαστος κατά το ΧΑΡΙΣΜΑ, το οποίον έλαβεν, υπηρετείτε κατά τούτο εις αλλήλους ως καλοί οικονόμοι της πολυειδούς χάριτος του Θεού· εάν τις λαλή (ας λαλή ως λαλών) λόγια Θεού· εάν τις υπηρετή (ας υπηρετή) ως υπηρετών εκ της δυνάμεως, την οποίαν χορηγεί ο Θεός· διά να δοξάζεται εν πάσιν ο Θεός διά Ιησού Χριστού, εις τον οποίον είναι η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας των αιώνων· αμήν» (Α' Πέτρου Δ/4:10-11).

Η προσωπική πίστη είναι απαραίτητη σε κάθε χάρισμα που δίνεται. Είναι δυνατόν το χάρισμα να φύγει από τον πιστό, όταν κάνει κακή χρήση, γιατί ο Κύριος δίνει τα δώρα Του για την τελειοποίηση των αγίων και όχι για να προσβάλλεται τ' όνομά Του. Μπορεί επίσης ο πιστός να αναπτύξει μέσα από το χάρισμα γνώση και να έχει παρρησία, γνωρίζοντας ποια είναι η πραγματική κατάσταση που επικρατεί μέσα στην εκκλησία.

... /// ...

Τ Ρ Ι Τ Ο Ν

Όλοι οι πιστοί δεν έχουν Ο Λ Α τα χαρίσματα και δεν έχουν τα Ι Δ Ι Α χαρίσματα

Είναι αυτονόητο ότι όλοι οι πιστοί δεν μπορεί να έχουν **όλα τα χαρίσματα**, όπως επίσης να έχουν **όλοι τα ίδια χαρίσματα**. Εάν συνέβαινε αυτό, τότε όλοι θα ήσαν "πνευματικά ρομπότ", χωρίς ελεύθερη βούληση, αφού δεν θα διέφεραν και όλοι θα έκαναν την ίδια διακονία. Μέσα στο σώμα του Χριστού, ο καθένας έχει διαφορετική θέση. Ο Παύλος λέγει «*διότι το σώμα δεν είναι ΕΝΑ μέλος, αλλά (είναι) ΠΟΛΛΑ μέλη*» (Α' Κορινθίους ΙΒ/12:14).

Αυτό σημαίνει ότι, άλλος είναι το "**πόδι**" του ενός σώματος, που τρέχει για να φέρει τα καλά νέα του ευαγγελίου. Άλλος είναι το "**χέρι**" του σώματος που ευεργετεί τον πλησίον, όταν προσεύχεται για θεραπεία, ελευθερία, κλπ. Άλλος είναι το "**αυτί**" του σώματος που ακούει το πρόβλημα του αδελφού. Άλλος είναι το "**μάτι**" του σώματος που βλέπει τις ανάγκες των αδελφών και ούτω καθεξής. Ο Κύριος δίνει τα χαρίσματά Του, όπως Αυτός θέλησε: «*Αλλά τώρα ο Θεός έθεσε τα μέλη ένα έκαστον αυτών εις το σώμα καθώς ηθέλησεν. Εάν όμως πάντα ήσαν ένα μέλος, που (είναι) το σώμα; Αλλά τώρα είναι μεν πολλά μέλη, ένα όμως σώμα*» (Α' Κορινθίους ΙΒ/12:18-20).

Όλοι δεν έχουν τα ίδια χαρίσματα και αυτό ο Παύλος το αναφέρει με σαφήνεια στους Κορίνθιους πιστούς, λέγοντας στην αρχή ότι ο Θεός έθεσε για τη διοίκηση της εκκλησίας αποστόλους, προφήτες και διδασκάλους, καθώς και χαρίσματα ιαμάτων, βοηθείας, κυβερνήσεων και είδη γλωσσών (Α' Κορινθίους ΙΒ/12:27-28) και μετά στα επόμενα δύο εδάφια λέγει:

- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **απόστολοι**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **προφήται**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ είναι **διδάσκαλοι**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ (ενεργούσι) **θαύματα**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ έχουσι **χαρίσματα ιαμάτων**;

- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ **λ α λ ο ύ σ ι γ λ ώ σ σ α ς**;
- ΜΗ ΠΑΝΤΕΣ **διερμηνεύουσι**; (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:29-30).

Για το θέμα αυτό, έχουμε αναφερθεί με λεπτομέρειες στο "Κεφάλαιο ΕΚΤΟ", όταν εξετάσαμε το **6ο** επιχείρημα αυτών, που δεν δέχονται την εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες ότι και για σήμερα και ειδικότερα εξετάσαμε τον ισχυρισμό τους «...*Μη πάντες λαλούσι γλώσσας*;».

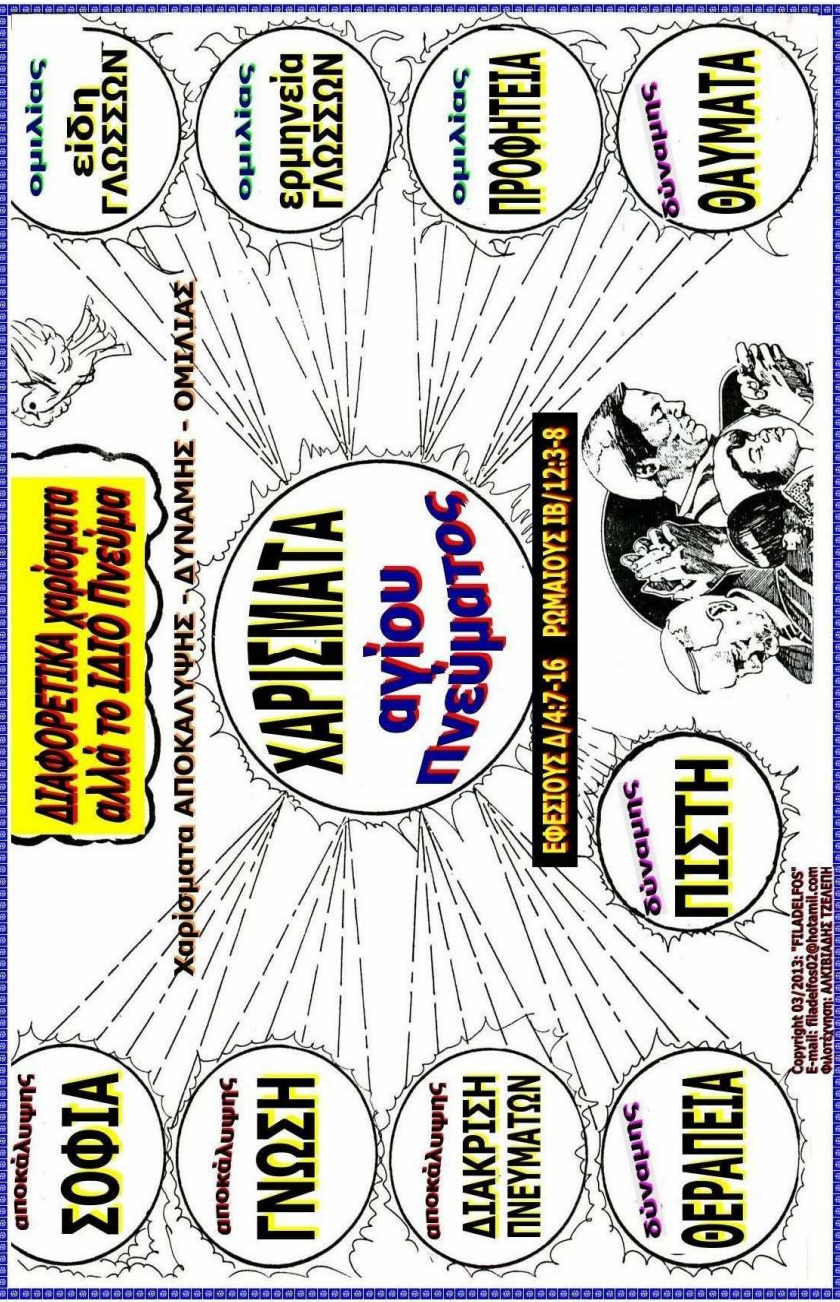
Εξηγήσαμε ότι ο Παύλος με τη φράση αυτή, δεν αναφέρεται στο «λαλείν νέας γλώσσας» **σαν σημείο**, αλλά **σαν χάρισμα**. Το σημείο είναι για τον καθένα που βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα, γι' αυτό προτρέπει «*το λαλείν γλώσσας ΜΗ ΕΜΠΟΔΙΖΕΤΕ*», ενώ το χάρισμα δεν είναι για όλους. Ο Θεός δίνει τα χαρίσματα Του όπως Εκείνος θέλει («...*καθώς ηθέλησεν*»).

Ο Παύλος τελειώνοντας παραπάνω την απαρίθμηση των χαρισμάτων και εφόσον όλοι οι πιστοί δεν έχουν όλα τα χαρίσματα, ή δεν έχουν τα ίδια χαρίσματα, προτρέπει τους πιστούς να ζητούν ΜΕ ΖΗΛΟ τα μεγαλύτερα χαρίσματα: «*Ζητείτε δε μετά ζήλου τα καλήτερα (αρχ. "μείζονα") χαρίσματα....*» (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:31).

Το αρχαίο κείμενο αναφέρει τα "**μείζονα**" (μεγαλύτερα) χαρίσματα, ενώ το κείμενο του Βάμβα αναφέρει τα "**καλύτερα**" χαρίσματα. Οι δύο λέξεις δεν είναι συνώνυμες, είναι διαφορετικές έννοιες. Τα χαρίσματα είναι "μείζονα" (μεγαλύτερα) για το συγκεκριμένο πρόσωπο, σύμφωνα με την ανάγκη, στην οποία βρίσκεται εκείνη τη στιγμή:

- Είναι τα χαρίσματα "μείζονα" για την κάθε **στιγμή**.
- Είναι τα χαρίσματα "μείζονα" για την κάθε **περίσταση**.
- Είναι τα χαρίσματα "μείζονα" για τον **καθένα** ξεχωριστά.

... / / / ...

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ - ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (διαφορές μεταξύ τους)

(Α) ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ - ΠΩΣ ΑΠΟΚΤΑΤΑΙ!

1. Υπάρχουν πολλές χριστιανικές ομολογίες και κινήσεις που δέχονται ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, που συνοδεύεται από το υπερφυσικό φαινόμενο των ξένων γλωσσών ήταν **μόνο** για την πρώτη αποστολική περίοδο και κατά συνέπεια δεν είναι και για τη σημερινή εποχή που εμείς ζούμε.

Για να στηρίξουν τη διδαχή αυτή, διακηρύττουν πως, όταν ο άνθρωπος αναγεννηθεί από το Πνεύμα του Θεού, **ταυτόχρονα** βαπτίζεται και με το άγιο Πνεύμα, **χωρίς όμως να συνοδεύεται από την εμπειρία των ξένων γλωσσών** σαν σημείο ότι έλαβε το άγιο Πνεύμα. Σαν αποτέλεσμα αυτής της διδασκαλίας είναι ότι δέχονται πως **οι απόστολοι** του Κυρίου Ιησού, πριν την ημέρα της Πεντηκοστής, **δεν ήσαν αναγεννημένοι**.

Η άποψη αυτή είναι πάρα πολύ σοβαρή και θα πρέπει να την εξετάσουμε εάν συμφωνεί με τον Λόγο του Θεού, γιατί εάν αληθεύει, τότε πολλοί αστήρικτοι στις Γραφές μπορεί να οδηγηθούν στο συμπέρασμα ότι όλοι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης είναι καταδικασμένοι και δεν πρόκειται να σωθούν, αφού ούτε και οι θυσίες των ζώων είναι ικανές να καλύψουν τις αμαρτίες τους, καθόσον η Γραφή με σαφήνεια διακηρύττει ότι *«αδύνατον είναι αίμα τάρων και τράγων να αφαιρή αμαρτίας»* (Εβραίους 1'/10:4).

Το ερώτημα στην περίπτωση αυτή είναι: "Δηλαδή, όλοι οι άγιοι άνθρωποι, πριν τη θυσία του Ιησού, ήσαν χωρίς τον Θεό, ήσαν έξω από τις επαγγελίες του Θεού; Ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ, ο Μωυσής, ο Δαβίδ, ο Ησαΐας, Δανιήλ, ο Σαμουήλ, κλπ δεν είχαν ενότητα με τον Θεό, δεν είχαν αυτό που στην Καινή

Διαθήκη αποκαλούμε αναγέννηση; Τότε, πως σώζονταν; Στο θέμα αυτό ποια είναι η πληροφόρηση του Λόγου του Θεού;"

Το ΠΡΩΤΟ ερώτημα που είναι πολύ βασικό και που πρέπει ν' απαντηθεί, ώστε να μην υπάρχουν απορίες στα παραπάνω ερωτηματικά, είναι: "**Πως** και με ποιον τρόπο ο άνθρωπος σώζεται και ελευθερώνεται από τις αμαρτίες του, **πως** αποκαθιστά τις σχέσεις του με τον Θεό και **πως** γίνεται μέτοχος των ευλογιών Του; Με ποιο απλά λόγια, **πως** ο άνθρωπος αναγεννιέται και σώζεται, **πως** δηλαδή γεννιέται για δεύτερη φορά, πως ξανά γεννιέται;"

Την απάντηση στο τόσο κρίσιμο ερώτημα, την δίνει ο ίδιος ο Ιησούς στη αποκαλυπτική συνομιλία που είχε ένα βράδυ με τον νομοδιδάσκαλο του Ισραήλ Νικόδημο, προς τον οποίο είπε: «*Α-ληθώς, αληθώς σου λέγω, εάν τις δεν γεννηθή άνωθεν, δεν δύναται να ιδή την βασιλείαν του Θεού*» (Ιωάννης Γ/3:3). Σαφής και καθαρός ο λόγος του Ιησού ότι, εάν κάποιος δεν γεννηθεί "άνωθεν", δηλαδή από ψηλά, από τον ουρανό δεν μπορεί να κερδίσει τη βασιλεία του Θεού. Εδώ ο Ιησούς μιλά καθαρά για μια νέα γέννηση, που είναι διαφορετική από τη **φυσική γέννηση** που έχουμε από τους γονείς μας, αναφέρεται για μια **πνευματική γέννηση** που γίνεται από τον ουρανό, που γίνεται άνωθεν.

Το ΔΕΥΤΕΡΟ ερώτημα που τίθεται είναι: "Με ποιον τρόπο γίνεται η άνωθεν πνευματική γέννηση, η **αναγέννηση** όπως συχνά την αποκαλούμε και αυτό είναι ένας Γραφικός όρος;"

Την απάντηση και στο ερώτημα αυτό, μας την δίνει η Αγία Γραφή, διά στόματος του αποστόλου Πέτρου και θα ήθελα να προσέξουμε ιδιαίτερα τις εκφράσεις και τις λέξεις που χρησιμοποιεί ο θεόπνευστος Λόγος του Θεού: «*Επειδή ανεγεννήθητε ουχί εκ φθαρτού σπέρματος, αλλά αφθάρτου, διά του λόγου του Θεού του ζώντος και μένοντος εις τον αιώνα*» (Α' Πέτρου Α/1:23). Το αρχαίο Ελληνικό κείμενο γράφει: «**Αναγεννημένοι ουκ εκ σποράς φθαρτής αλλά αφθάρτου, διά λόγου ζώντος Θεού και μένοντος**».

Ο απόστολος Πέτρος που έγραψε τα λόγια αυτά με αποκάλυψη του αγίου Πνεύματος του Θεού, κάνει σαφή διαχωρισμό μεταξύ των δύο γεννήσεων του ανθρώπου που είναι: **Η ΦΥΣΙΚΗ**

γέννηση που γίνεται από φθαυτό (ανθρώπινο) σπέρμα, δηλαδή κληρονομικά εξ αίματος και η **ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ γέννηση** που γίνεται με τον άφθαυτο Λόγο του Θεού. Ειδικότερα για τις δύο γεννήσεις αναφέρουμε τα εξής:

(α) **Η ΠΡΩΤΗ φυσική ΓΕΝΝΗΣΗ** γίνεται «*εκ φθαυτού σπέρματος*», γίνεται κληρονομικά "εκ σπέρματος ανδρός", γίνεται σύμφωνα με τους νόμους που ο Θεός έχει θέσει για την αύξηση του ανθρώπινου γένους και την απόκτηση απογόνων. Το σπέρμα αυτό ονομάζεται "φθαυτό", γιατί ο άνθρωπος είναι "φθειρόμενος", δηλαδή πεθαίνει, το σώμα που έχει εδώ στη γη δεν είναι αιώνιο. Η πορεία του κάθε ανθρώπου σ' αυτή τη ζωή είναι πρόσκαιρη, ο ένας πεθαίνει και ο άλλος γεννιέται εκ φθαυτού σπέρματος και με αυτό τον τρόπο η ζωή συνεχίζεται να υπάρχει επάνω στη Γη.

(β) **Η ΔΕΥΤΕΡΗ πνευματική ΓΕΝΝΗΣΗ** γίνεται από άφθαυτο σπέρμα «*διά του Λόγου του Θεού*», ο οποίος είναι ζωντανός και μένει στους αιώνες. Άρα, για να αναγεννηθεί ο άνθρωπος πνευματικά, να γεννηθεί δηλαδή "άνωθεν" **πρέπει να πιστέψει στον Λόγο του Θεού** και ο Λόγος αυτός είναι γραμμένος μέσα στην Αγία Γραφή και είναι **άφθαυτος** (δεν φθείρεται), είναι ζωντανός και αιώνιος. Ο Ιησούς είπε: «*Ο ουρανός και η γη θέλουσι παρέλθει, οι δε Λόγοι Μου δεν θέλουσι παρέλθει*» (Ματθαίος ΚΔ/24:35). Η Βίβλος μας πληροφορεί ότι ο Θεός δεν αλλάζει: «*Διότι Εγώ είμαι ο Κύριος, ΔΕΝ ΑΛΛΟΙΟΥΜΑΙ*» (Μαλαχίας Γ/3:6).

Εφόσον ο Θεός είναι αναλλοίωτος και είναι ο ίδιος στους αιώνες, τότε και ο Λόγος Του είναι αιώνιος, γι' αυτό όλοι οι άνθρωποι, **όλων των εποχών**, Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, για να σωθούν πρέπει να πιστέψουν στις αλήθειες του Λόγου του Θεού και να υπακούουν σ' αυτές.

Θα πει κάποιος ότι, πριν τον Μωυσή, δεν υπήρχε ο γραπτός Λόγος του Θεού, δεν υπήρχε ο νόμος Του για να τον διαβάσουν και να τον εκτελούν. Σωστά, αλλά υπήρχε ο αποκαλυπτικός Λόγος του Θεού μέσα στις καρδιές των αγίων Του, τον οποίο υπάκουαν και εφάρμοζαν, **όπως έγινε με τον Νώε**, στον οποίο ο Θεός είπε να κατασκευάσει ένα τεράστιο πλοίο στην ξηρά (πα-

ράξανο γεγονός για την εποχή εκείνη), δίνοντάς του λεπτομερείς οδηγίες και ποια ζώα θα συμπεριλάμβανε μέσα σ' αυτό, γιατί επρόκειτο να καταστρέψει τον κόσμο και ο Νώε **υπάκουσε κατά πάντα** στον Λόγο του Θεού, χωρίς να παρεκκλίνει στο παραμικρό από τις οδηγίες Του.

Το ίδιο ακριβώς συνέβηκε και **με τον Αβραάμ**, στον οποίο ο Κύριος είπε να βγει έξω από τη συγγενεία του και θα τον καταστήσει πατέρα πλήθους εθνών, ή όπως αργότερα του είπε να θυσιάσει το γιο του Ισαάκ και υπάκουσε κατά πάντα στον Λόγο (στη φωνή) του Θεού. Άλλες φορές ο Κύριος έδινε τον Λόγο Του μέσω των αγγέλων Του, όπως έγινε και με τον Λωτ, που τον προειδοποίησε για την επικείμενη καταστροφή των Σοδόμων. Ο Λωτ υπάκουσε στον Λόγο του Θεού μέσω των αγγέλων και σώθηκε μαζί με τις κόρες του, ενώ η γυναίκα του, που δεν εκτέλεσε κατά πάντα τον Λόγο του Θεού χάθηκε.

Πολύ αργότερα ο Μωυσής, με αποκάλυψη από τον Θεό, όλα αυτά τα κατέγραψε για να τα έχουν οι επερχόμενες γενιές, τόσο πριν την έλευση του Μεσσία, όσο και μετά την έλευσή Του, όπου υπήρχε ιδιαίτερο καθεστώς, καθόσον η χάρη του Θεού ξεχύθηκε επάνω στον άνθρωπο, που έπαψε να ζει υπό νόμο.

2. ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ: Το πρώτο πράγμα που πρέπει να πιστέψει ο άνθρωπος από τον Λόγο του Θεού για να μετανοήσει και να αναγεννηθεί, είναι ότι πρέπει **να αναγνωρίσει ενώπιον του άγιου Θεού ότι είναι αμαρτωλός** και για το θέμα αυτό ο Λόγος του Θεού είναι πολύ γλαφυρός, παραστατικός και αποκαλυπτικός και δεν αφήνει περιθώρια να ξεφύγει ο άνθρωπος ή να ισχυριστεί ότι δεν γνώριζε:

- *«Επειδή πάντες ήμαρτον και υστερούνται της δόξης του Θεού»* (Ρωμ. 3:23).
- *«Όλη η κεφαλή (είναι) άρρωστος και όλη η καρδιά κεχωνωμένη· από ίχνους ποδός μέχρι κεφαλής δεν υπάρχει εν αυτώ ακεραιότης (αλλά) τραύματα και μελανίσματα και έλκη σεσηπότα δεν εξεπιέστησαν, ουδέ εδέθησαν, ουδέ εμαλακώθησαν δι' αλοιφής»* (Ησαΐας Α/1:5-6).

- *«Πάντες τωόντι (πράγματι) εγείναμεν ως ακάθαρτον πράγμα, και πάσα η δικαιοσύνη ημών είναι ως ρυπαρόν ιμάτιον· διά τούτο επέσαμεν πάντες ως το φύλλον, και αι ανομίας ημών αφήρησαν ημάς ως ο άνεμος»* (Ησαΐας ΞΔ/64:6).
- *«Διότι εξ έργων νόμου δεν θέλει δικαιωθή ουδεμία σαρκ ενώπιον αυτού· επειδή διά του νόμου γίνεται η γνώρισις της αμαρτίας»* (Ρωμαίους Γ/3:20).

Διάβασε για μία ακόμα φορά τα παραπάνω εδάφια, είναι πολύ απλά και κατανοητά στην περιγραφή, παρ' όλο που η γλώσσα είναι σε απλή καθαρεύουσα (οι δύσκολες λέξεις έχουν μεταφραστεί). Όταν ο άνθρωπος αναγνωρίσει ότι ενώπιον του Θεού είναι αμαρτωλός, τότε δέχεται και τον τρόπο της σωτηρίας του, τον οποίο έχει σχεδιάσει ο ίδιος ο Θεός, προ καταβολής κόσμου και δεν στηρίζεται (όπως και πριν) στον δικό του τρόπο, δεν στηρίζεται πλέον στα "καλά του έργα" και στην "καλή του θρησκεία", αλλά δέχεται το δώρο της αγάπης του Θεού που είναι η θυσία του Υιού Του επάνω στον Γολγοθά και η θυσία αυτή είναι ο ΜΟΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ που οδηγεί στην αιώνια ζωή.

Αυτό πιστεύει με την καρδιά του ο αμαρτωλός άνθρωπος, μετανοεί ειλικρινά, ζητά συγχώρεση από τον Θεό για την απομάκρυνσή του απ' Αυτόν και δέχεται στη ζωή του τον Κύριο Ιησού ως προσωπικό του σωτήρα και λυτρωτή. Για περισσότερες λεπτομέρειες στο θέμα αυτό, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να διαβάσει το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ"** (κωδικός 24).

3. Ένα άλλο εξίσου βασικό ερώτημα που γεννιέται για το θέμα που εξετάζουμε είναι: "Πως οι άγιοι της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης (οικονομία του ΝΟΜΟΥ) **ήσαν** δικαιωμένοι ενώπιον του Θεού και πως **είναι** τώρα δικαιωμένοι στην περίοδο της Καινής Διαθήκης (οικονομία της ΧΑΡΗΣ);"

Για το θέμα αυτό ήδη έχουμε αναφερθεί με λεπτομέρειες στο "Κεφάλαιο ΤΕΤΑΡΤΟ", αλλά θα αναφερθούμε και εδώ, με στοιχεία που συμπληρώνουν και δένουν το όλο θέμα, εξετάζοντας την κάθε περίοδο ξεχωριστά.

Περίοδος της ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (οικονομία του Νόμου)

(1) Στην περίοδο αυτή οι Ισραηλίτες αποκτούσαν δικαίωση ενώπιον του Θεού "διά της πίστεως" στον Λόγο Του, που τους υποσχέθηκε ότι θα ερχόταν ο Μεσσίας, ο οποίος θα πρόσφερε τον εαυτό Του υπέρ των αμαρτιών των δικών τους και υπέρ των αμαρτιών όλου του κόσμου. Ο ερχομός του Μεσσία ήταν το όραμα, η μεγάλη προσδοκία και ο διακαής πόθος ολόκληρου του λαού Ισραήλ.

Αυτό ήταν το μήνυμα του Λόγου του Θεού στην Παλαιά Διαθήκη και θα ήταν μέχρι να έρθει Εκείνος που θα τους οδηγούσε «εις πάσαν την αλήθειαν» (Ιωάννης Ιζ'/16:13). Ο Θεός έθεσε στο λαό Του νόμους και διατάγματα, τα οποία έπρεπε να τηρεί και να εφαρμόζει, έθεσε τύπους, όπως ήσαν οι θυσίες των ζώων που απεικόνιζαν τη μελλοντική θυσία του Ιησού Χριστού και όλα αυτά τα δέχονταν "εκ πίστεως".

Σαν παράδειγμα θα αναφέρουμε τον Αβραάμ, ο οποίος ονομάστηκε "πατέρας της πίστεως" και "φίλος Θεού". Η Αγία Γραφή για το γεγονός αυτό αναφέρει: «*ΕΠΙΣΤΕΥΣΕΝ δε ο Αβραάμ εις τον Θεόν και ελογίσθη εις αυτόν εις ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ...*» (Γένεση ΙΕ/15:6, Ιάκωβος Β/2:23).

Ολόκληρο το ΙΑ/11ο κεφάλαιο της επιστολής προς Εβραίους, το οποίο είναι γνωστό ως "κεφάλαιο της πίστης", αναφέρεται ακριβώς σ' αυτή την αλήθεια του Λόγου του Θεού, πως δηλαδή οι άγιοι άνθρωποι του Θεού στην προ Χριστού περίοδο δέχθηκαν τις επαγγελίες του Θεού "διά πίστεως" ότι αυτές θα εκπληρωνόντουσαν. Αυτό ήταν που ο Θεός ζητούσε από τον άνθρωπο και εφόσον αυτός το έκανε, τότε ευαρεστούσε και τον Θεό, γιατί «*χωρίς πίστη είναι αδύνατον κάποιος να ευαρεστήσει τον Θεό...*» (Εβραίους ΙΑ/11:6).

Ο Θεός ζητούσε τότε, αλλά και σήμερα το ζητεί από κάθε άνθρωπο να του δώσει την καρδιά του: «*Υιέ μου, δος την καρδιάν σου εις Εμέ*» (Παροιμίες ΚΓ/23:26). Για να συμβεί όμως αυτό, έπρεπε ο κάθε Ισραηλίτης να πιστέψει στον Λόγο του Θεού, να τον

αγαπήσει και να τον φυλάσσει. Έτσι αποκτούσαν δικαίωση οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης ενώπιον του Θεού.

Θα ήταν μεγάλο λάθος και αντίθετο προς τον Λόγο του Θεού εάν κάποιος ισχυριστεί ότι **οι πατριάρχες** του λαού Ισραήλ (Αβραάμ, Ισαάκ, Ιακώβ), **οι προφήτες** (Δανιήλ, Ιερεμίας, Ησαΐας, Ηλίας, Σαμουήλ, κλπ), όλοι **οι άγιοι άνθρωποι** της Παλαιάς Διαθήκης (Μωυσής, Δαβίδ, Ιωάννης Βαπτιστής, κλπ) δεν είχαν ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ στη ζωή τους, δεν ήσαν ΔΙΚΑΙΩΜΕΝΟΙ ενώπιον του Θεού. Εάν συνέβαινε αυτό, σήμαινε ότι δεν θα είχαν σωθεί και τότε μετά θάνατο, που θα πήγαιναν; Ίσως κάποιος να ισχυριστεί ότι, άλλο είναι "**δικαίωση**" (Παλαιά Διαθήκη) και άλλο είναι "**αναγέννηση**" (στην Καινή Διαθήκη). Θα δούμε όμως στην πορεία της μελέτης μας ότι οι δύο όροι ταυτίζονται στην ουσία του θέματος.

Η Αγία Γραφή μας αποκαλύπτει ότι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης πήγαιναν στον "**κόλπο του Αβραάμ**", που ήταν στο επάνω μέρος του Άδη και εκεί πήγαιναν οι ψυχές των δικαίων, ενώ οι άδικοι και οι ασεβείς πήγαιναν στο **κατώτερο μέρος** του Άδη και περιμένουν την αιώνια καταδίκη τους (βλ. Λουκάς Ις'/16:22-23). Στην προ Χριστού περίοδο, όλες οι ψυχές των αποθανόντων, δικαίων και αδίκων, πήγαιναν στον Άδη, αλλά πήγαιναν σε διαφορετικό μέρος, όπου μεταξύ τους δεν υπήρχε επικοινωνία, ώστε να μπορούν να μεταβαίνουν από τον ένα χώρο των αδίκων στον άλλο χώρο των δικαίων και αντίστροφα, όπως πολύ καθαρά φαίνεται και από την αφήγηση του Ιησού για την ιστορία του πλούσιου και του φτωχού Λαζάρου (Λουκάς, κεφ. Ις'/16).

(2) Κανένας άνθρωπος δεν σώζεται, **εάν δεν έχει γεννηθεί "άνθρωθεν"**, τόσο στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης, όσο και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης. Η διαφορά είναι ότι:

- Οι άγιοι στην Παλαιά Διαθήκη πίστευαν στον Λόγο του Θεού διά πίστεως **ότι ΘΑ ΕΡΧΟΤΑΝ** ο Μεσσίας για να γίνει ιλασμός των αμαρτιών τους.
- Οι άγιοι της Καινής Διαθήκης πιστεύουν στον Λόγο του Θεού **ότι ΗΡΘΕ** ο Μεσσίας και έγινε ιλασμός των αμαρτιών μας, το οποίο πρέπει να δεχτούμε εκ πίστεως.

Οι άγιοι λοιπόν της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης αποκούσαν δικαίωση και σωζόντουσαν με την ακλόνητη πίστη στον Λόγο του Θεού (ο οποίος Λόγος είναι αιώνιος και άφθαρτος) ότι **ΘΑ ΕΡΧΟΤΑΝ** το Αρνίο το εσφαγμένο προ καταβολής κόσμου, ότι θα ερχόταν ο εκλεκτός του Θεού για να κάνει εξιλέωση υπέρ των αμαρτιών τους. Επειδή όμως στην περίοδο αυτή δεν είχε γίνει ακόμα η μοναδική θυσία από τον Μεσσία, τον οποίο πρόσμεναν, δεν είχε σκεπασθεί και η αμαρτία τους, γι' αυτό και ο Θεός δεν μπορούσε να κατοικήσει μόνιμα μέσα στους αγίους Του, σε αντίθεση με τους αγίους της Καινής Διαθήκης, όπου έγινε η θυσία του Μεσσία και κατοικεί μέσα τους με το θαυμαστό βάπτισμα του αγίου Πνεύματος.

Άρα, **ΥΠΗΡΧΕ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ**. Θα αναφέρουμε **τέσσερις** χαρακτηριστικές περιπτώσεις μέσα από τον Λόγο του Θεού, που αυτό το επιβεβαιώνει:

α) **ΜΩΥΣΗΣ**: Όταν ο Μωυσής είχε ανέβει στο όρος Σινά για να παραλάβει τις εντολές από τον Θεό, κάτω ο λαός είχε φτιάξει ένα χρυσό μοσχάρι και το προσκυνούσε. Ο Μωυσής, επιστρέφοντας από το όρος, όταν είδε τη βδελυρή πράξη του λαού να έχει πέσει στην **ειδωλολατρεία**, παρακαλεί τον Θεό για την ανομία αυτή του λαού, να εξαλείψει το δικό του όνομα μέσα από το βιβλίο της ζωής: «...*Εξάλειψόν με, δέομαι, εκ της ΒΙΒΛΟΥ Σου, την οποία έγραψας*» (Έξοδος ΛΒ/32:32).

Από το περιστατικό αυτό βλέπουμε ότι και τα ονόματα των αγίων της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης ήσαν γραμμένα στο "βιβλίο της Ζωής", όπως γίνεται και με τα ονόματα των πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης. Ο Παύλος γράφει: «...*Παρακαλώ και σε, σύντροφε γνήσιε, βοήθει αυτάς αι οποίαι συνηγωνίσθησαν μετ' εμού εις το ευαγγέλιον ομού και με τον Κλήμεντα και τους λοιπούς συνεργούς μου, των οποίων τα ονόματα είναι (γεγραμμένα) εν βιβλίω ζωής*» (Φιλιππησίους Δ/4:3).

β) **ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ**: Από τη συνομιλία που είχε ο Ιησούς με τον Νικόδημο, φαίνεται πολύ καθαρά ότι η άνωθεν γέννηση διδασκόταν στο λαό Ισραήλ. Όταν ο Ιησούς είπε στον Νικόδημο ότι

για να δει κάποιος τη βασιλεία του Θεού πρέπει να γεννηθεί "άνωθεν" και μετά του εξήγησε τη διαφορά μεταξύ της γέννησης του ανθρώπου από τη σάρκα (εξ αίματος) και της γέννησής του από το Πνεύμα, ο Νικόδημος του λέγει «*πως δύνανται να γείνωσι ταύτα;*». Η απάντηση του Ιησού ήταν αρκετά αποκαλυπτική, του είπε: «*Συ είσαι ο διδάσκαλος του Ισραήλ και ταύτα δεν εξεύρεις;*» (βλ. Ιωάννης Γ/3:2-11). Πολύ απλά του λέγει ο Ιησούς ότι "εσύ που είσαι δάσκαλος του Ισραήλ, **πως αυτά δεν τα γνωρίζεις**, αφού έπρεπε να τα διδάσκεις", όπως έκαναν και οι λοιποί αρχιερείς.

γ) **ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ πριν την ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ**: Ο Ιησούς πριν τη σταύρωσή Του είχε στείλει την ομάδα των **δώδεκα** μαθητών Του και την ομάδα των **εβδομήντα** μαθητών Του, ανά δύο, να κηρύξουν το ευαγγέλιο της βασιλείας και τους έδωσε την εξουσία να θεραπεύουν ασθενείς, να πατούν επάνω σ' όλη τη δύναμη του εχθρού και να ελευθερώνουν δέσμιους από τα πονηρά δεσμά.

Όταν επέστρεψαν οι εβδομήντα μαθητές, γεμάτοι χαρά είπαν στον Ιησού ότι και τα δαιμόνια υποτάσσονταν στον λόγο τους, όταν χρησιμοποιούσαν το όνομά Του. Ο Ιησούς τους είπε: «*...Πλην εις τούτο μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς· αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ΟΝΟΜΑΤΑ σας εγράφησαν (αρχαίο "εγγέγραπται") εν τοις ουρανοίς*» (Λουκάς Ι'/10:17-20).

Οι μαθητές του Ιησού ενεργούσαν θαύματα στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και κανένας μη πιστός δεν μπορούσε να το κάνει αυτό, γιατί ο Θεός για να κάνει το θέλημά Του χρησιμοποιούσε σκεύη εκλογής, χρησιμοποιούσε αυτούς που πίστευαν στον Λόγο Του, υπάκουαν σ' Αυτόν και τα ονόματά τους είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο της ζωής, όπως ακριβώς συνέβηκε και με τις δύο ομάδες των μαθητών του Ιησού, που βρισκόντουσαν ακόμα στην περίοδο του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης.

δ) **ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ μετά την ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ**: Στην εκκλησία της Ιερουσαλήμ είχε δημιουργηθεί ένα σοβαρό πρόβλημα που αφορούσε τους πιστούς που προέρχονταν από τα έθνη και το πρόβλημα ήταν, εάν θα έπρεπε οι νέοι πιστοί να περιτέμνονται ή όχι. Για τον λόγο αυτό, οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν για να συζητή-

σουν τι θα πρέπει να διδάσκουν στους νέους πιστούς, που προέρχονται από τα έθνη. Ο Ιάκωβος (ο λεγόμενος αδελφόθεος) που ήταν ο πρώτος ποιμένας της τοπικής εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, πήρε τον λόγο και είπε τα εξής:

«Απ' αιώνος είναι γνωστά εις τον Θεόν πάντα τα έργα Αυτού. Όθεν εγώ κρίνω να μη παρενοχλώμεν τους από των εθνών επιστρέφοντας εις τον Θεόν, αλλά να γράφωμεν προς αυτούς να απέχωσιν από των μiasμάτων των ΕΙΔΩΛΩΝ και από της ΠΟΡΝΕΙΑΣ και του ΠΝΙΚΤΟΥ και του ΑΙΜΑΤΟΣ. Δ Ι Ο Τ Ι ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας έχει εν πάση πόλει τους κηρύττοντας αυτόν εν ταις συναγωγαίς, αναγινοσκόμενος κατά παν Σάββατον» (Πράξεις ΙΕ/15:18-21).

Εδώ ο Ιάκωβος, που έχει τον λόγο σαν υπεύθυνος της εκκλησίας της Ιερουσαλήμ, τους λέγει «να ΜΗΝ παρενοχλούμε τους επιστρέφοντες στον Θεό από τα έθνη» και στη συνέχεια διευκρινίζει με απόλυτη σαφήνεια γιατί το λέγει αυτό: «ΔΙΟΤΙ ο Μωυσής από γενεάς αρχαίας ΕΧΕΙ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΟΛΕΙ ΤΟΥΣ ΚΗΡΥΤΟΝΤΑΣ αυτόν εν ταις συναγωγαίς, αναγινοσκόμενος κατά παν Σάββατον».

Πολλή απλή αλήθεια: Κάθε τοπική εκκλησία που δημιουργείτο τότε, είχε σαν βάση μερικούς Εβραίους οι οποίοι είχαν βγει από κάποια συναγωγή και αυτοί αποτελούσαν τον πυρήνα, επάνω στον οποίο οικοδομείτο η νέα εκκλησία. Αυτοί οι άνθρωποι ΓΝΩΡΙΖΑΝ το νόμο του Θεού και τον ΔΙΔΑΣΚΑΝ και στους νέους πιστούς. Γνώριζαν τις δέκα εντολές, γνώριζαν όλους τους ηθικούς θεσμούς που μας αναφέρει η Βίβλος, γνώριζαν για την Πεντάτευχο, γνώριζαν για τις θυσίες των ζώων και φυσικά γνώριζαν **πως δικαιώνεται ο άνθρωπος ενώπιον του Θεού, αφού ακόμα δεν είχε έρθει ο Μεσσίας**.

Γι' αυτό ο Ιάκωβος τους επισημαίνει ότι σε κάθε πόλη έχουν τους κηρύττοντας τον Μωυσή, ώστε να μπορούν να διδαχθούν αυτά που πρέπει να μάθουν, **μεταξύ των οποίων ήταν η αναγέννηση, ποιες ήταν οι προϋποθέσεις να γραφτούν τα ονόματά τους στο βιβλίο της ζωής και πως γινόταν η δικαίωσή τους με τις θυσίες των ζώων**. Το ότι αναφέρει «*από αρχαίας γενεάς*», σημαίνει

πως ότι συνέβαινε τότε, πριν έρθει ο Μεσσίας, το ίδιο συνέβαινε και μετά που ο Ιησούς έφυγε (όταν αναλήφθηκε σωματικά), δηλαδή ότι ο νόμος του Μωυσή **εξακολουθούσε** να διδάσκεται πάντα στις συναγωγές κάθε Σάββατο, όπως συνήθιζαν τότε.

Οι απόστολοι λοιπόν, δεν κάθονται να γράψουν και να επαναλάβουν το νόμο του Μωυσή στους εξ εθνών πιστούς, αλλά τους λέγουν μερικά ουσιώδη πράγματα, που την εποχή εκείνη ήταν **επίκαιρα**, καθόσον γύρω τους υπήρχαν μόνο ειδωλολατρικά έθνη, τους επισημαίνουν δηλαδή να απέχουν *«από των μισμάτων των ΕΙΔΩΛΩΝ και από της ΠΟΡΝΕΙΑΣ και του ΠΝΙΚΤΟΥ και του ΑΙΜΑΤΟΣ»*. Τα υπόλοιπα θέματα, μεταξύ των οποίων ήταν και η αναγέννηση, τα αφήνουν στον Μωυσή, που διδασκόταν στους νέους πιστούς εξ εθνών.

Άλλωστε όταν οι απόστολοι συγκεντρώθηκαν για να συζητήσουν τα θέματα αυτά, δεν υπήρχε ακόμα ο γραπτός λόγος της Καινής Διαθήκης, δεν γνώριζαν τη συνομιλία του Ιησού με τον Νικόδημο, **δεν γνώριζαν** τα γραπτά των αποστόλων, **δεν γνώριζαν** τίποτα απ' αυτά που γνωρίζουμε εμείς σήμερα, ώστε να έχουν μια σωστή πληροφόρηση και επίγνωση του Λόγου του Θεού, **γνώριζαν μόνο τον γραπτό νόμο του Μωυσή και αυτόν δίδασκαν**, καθώς και ότι οι απόστολοι τους κήρυτταν διά ζωής (προφορικά). Βέβαια αργότερα ο απόστολος Παύλος έστειλε επιστολές (γράμματα) στις εκκλησίες που ο ίδιος είχε ιδρύσει, αλλά το περιεχόμενο των επιστολών το γνώριζαν λίγοι, το γνώριζε η τοπική εκκλησία προς την οποία απευθυνόταν και ούτε υπήρχε τυπογραφία για να βγάζουν αντίγραφα και να τα διανέμουν στις άλλες εκκλησίες.

Περίοδος της ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (οικονομία της Χάρης)

Στην περίοδο αυτή, για να σωθεί ο κάθε άνθρωπος προσωπικά, πρέπει να πιστέψει στον Λόγο του Θεού ο οποίος λέγει, όχι ότι **ΘΑ ΕΡΘΕΙ** ο Μεσσίας για να πάρει την αμαρτία του, αλλά ότι ο Μεσσίας **ΗΡΘΕ** και **ΠΛΗΡΩΣΕ** με το δικό Του αναμάρτητο αίμα επάνω στο μαρτυρικό σταυρό του Γολγοθά και τις δικές του προ-

σωπικές αμαρτίες και τις αμαρτίες όλου του κόσμου και αυτό ισχύει πλέον για όλες τις εποχές.

Τώρα, στην περίοδο της Καινής Διαθήκης τα πράγματα είναι πιο απλά σε σύγκριση με την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης. Τώρα, για να αναγεννηθεί ο άνθρωπος και να σωθεί από τις αμαρτίες του, δεν χρειάζεται κάποια πολύπλοκη διαδικασία ή κάποιο τελετουργικό, όπως γινόταν στην προ Χριστού περίοδο, χρειάζεται μόνο να πιστέψει στον αιώνιο και ζωντανό Λόγο του Θεού, να πιστέψει στο μήνυμα του ευαγγελίου του Χριστού, που είναι τα "καλά νέα" για τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά: «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη απολεσθή πας ο πιστεών εις αυτόν, αλλά να έχη ζωήν αιώνιον...» (Ιωάννης Γ/3:16).

Σε αντίθεση με τους αγίους της Παλιάς Διαθήκης, ο Θεός τώρα μπορεί πλέον ελεύθερα, χωρίς εμπόδια και περιορισμούς, να κατοικήσει μέσα στον πιστό και το σώμα του να γίνει ο ναός του Θεού του ζώντος, γιατί αυτό ήταν το εμπόδιο της αμαρτίας στην Παλαιά Διαθήκη που τώρα παραμερίστηκε.

Ο άνθρωπος αναγεννιέται "**διά του Λόγου του Θεού**" και είναι ένα έργο που κάνει ο Κύριος Ιησούς μέσα στις καρδιές των ανθρώπων με το άγιο Πνεύμα Του. Ο Λόγος του Θεού είναι ο **ίδιος** και στις δύο περιόδους, Παλαιάς και Καινής Διαθήκης, είναι ο **ίδιος** Λόγος που αγγίζει βρώμικες και αμαρτωλές καρδιές, που τις καθαρίζει από κάθε πλάνη και τις αναγεννά σε καινούργιες πνευματικές καρδιές. Ο άνθρωπος γίνεται ένα καινούριο κτίσμα ενώπιον του Θεού: *«Θθεν εάν τις ήναι εν Χριστώ είναι νέον κτίσμα* (αρχ. "καινή κτίσις"): *τα αρχαία παρήλθον, ιδού, τα πάντα έγειναν νέα»* (Β' Κορινθίους Ε/5:17).

Με τη νέα άνωθεν γέννηση (την αναγέννηση), ο παλιός σαρκικός εαυτός του ανθρώπου συνσταυρώνεται με τον Ιησού Χριστό και Τον ακολουθεί πνευματικά σε όλη την πορεία Του, δηλαδή μαζί με τον Χριστό **συνεσταυρώθη, συναπέθανε, συνετάφη** και **συνανέστη** και εφόσον αναστήθηκε μαζί με τον Ιησού, βγήκε μέσα από τον τάφο των αμαρτιών του και τώρα ζει πλέον μια

ένδοξη πνευματική ζωή, οδηγούμενος από το Πνεύμα του Κυρίου, που τον οδηγεί «εις πάσαν την αλήθεια».

4. Μέσα από την **παραβολή του σπορέως**, φαίνεται με καθαρότητα και με σαφήνεια ότι η αναγέννηση της καρδιάς του ανθρώπου γίνεται **ΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** και δεν υπάρχει σ' αυτό καμιά αμφιβολία ή αμφισβήτηση, γιατί την εξήγηση και την ερμηνεία της παραβολής την δίνει ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός και δεν είναι δική μας (ανθρώπινη) ερμηνεία.

Ο Ιησούς ξεκίνησε την παραβολή, λέγοντας: «*Εξήλθεν ο σπείρων διά να σπείρη τον σπόρον αυτού...*» (Λουκάς Η/8:5 και Ματθαίος ΙΓ/13:3). Μέσα στη μικρή αυτή φράση, γεννιούνται αμέσως **τρία ερωτηματικά** που θέλουν την απλή απάντησή τους:

- **Ποιος είναι ο ΣΠΕΙΡΩΝ;** Είναι ο κάθε απλός πιστός, αλλά ιδιαίτερα είναι ο κάθε εργάτης του Κυρίου, που σπέρνει.
- **Ποιος είναι ο ΣΠΟΡΟΣ;** Είναι ο Λόγος του Θεού.
- **Που ΣΠΕΡΝΕΤΑΙ ο σπόρος;** Σπέρνεται μέσα στις καρδιές των ανθρώπων.

Οι καρδιές των ανθρώπων παρομοιάζονται με χωράφια, που μέσα τους σπέρνεται ο πνευματικός σπόρος, που είναι ο Λόγος του Θεού (βλ. Λουκάς Η/8:11 και Ματθαίος ΙΓ/13:18). Στην περίπτωση λοιπόν που ο σπόρος πέφτει μέσα στην καρδιά **του ανθρώπου, τι γίνεται;** Η ερμηνεία που έδωσε ο Ιησούς Χριστός είναι τετραπλή:

α) ΠΡΩΤΟΝ: Άλλες καρδιές μοιάζουν με χωράφια, που ο σπόρος του Λόγου του Θεού, όταν έπεσε μέσα τους, δεν είχε καθόλου ρίζες, γιατί έπεσε «*παρά την οδόν*», όπου καταπατήθηκε και έπειτα ήρθε ο Πονηρός ("τα πετεινά") και άρπαξε την αλήθεια που σπάρθηκε: «*Παντός ακούοντος τον λόγον της βασιλείας και ΜΗ ΝΟΟΥΝΤΟΣ, έρχεται ο Πονηρός και αρπάζει το εσπαρμένον εν τη καρδία αυτού· ούτος είναι ο σπαρθείς παρά την οδόν...*» (Ματθαίος ΙΓ/13:19).

β) ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Άλλες καρδιές μοιάζουν με χωράφια, που είναι **πετρώδη** και όταν έπεσε ο σπόρος του Λόγου του Θεού δεν είχε

βαθιές ρίζες, με αποτέλεσμα όταν ήρθαν **διωγμοί, θλίψεις** και προβλήματα στη ζωή του πιστού, αυτός κάτω από την πίεση των καταστάσεων αυτών, αποστάτησε από την αλήθεια του Λόγου του Θεού: *«Ο δε επί τα πετρώδη σπαρθείς, ούτος είναι ο ακούων τον λόγον και ευθύς μετά χαράς δεχόμενος αυτόν· δεν έχει όμως ρίζαν εν εαυτώ, αλλ' είναι πρόσκαιρος, όταν δε γείνη ΘΛΙΨΙΣ ή ΔΙΩΓΜΟΣ διά τον λόγον, ευθύς σκανδαλίζεται»* (Ματθαίος 13:20-21).

γ) ΤΡΙΤΟΝ: Άλλες καρδιές μοιάζουν με χωράφια, που είναι γεμάτες **αγκάθια** και όταν ο σπόρος του Λόγου του Θεού έπεσε στις καρδιές αυτές βλάστησε, αλλά όμως τ' αγκάθια που είναι οι μέριμνες του βίου αυτού **έπνιξαν την αλήθεια** του Λόγου του Θεού και δεν μπόρεσε να μεγαλώσει και να καρποφορήσει: *«Ο δε εις τας ακάνθας σπαρθείς, ούτος είναι ο ακούων τον λόγον, έπειτα η ΜΕΡΙΜΝΑ του αιώνος τούτου και η ΑΠΑΘΗ του πλούτου συμπνίγει τον λόγον, και γίνεται άκαρπος»* (Ματθαίος 13:22).

δ) ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Άλλες καρδιές μοιάζουν με εύφορο χωράφι, μοιάζουν με *«καλήν γη»*, στην οποία ο σπαρθείς Λόγος του Θεού απέκτησε βαθιές ρίζες, αυξήθηκε πνευματικά και καρποφόρησε: *«Ο δε σπαρθείς επί την γην την καλήν, ούτος είναι ο ακούων τον λόγον και νοών· όστις και καρποφορεί και κάμνει ο μεν εκατόν, ο δε εξήκοντα, ο δε τριάκοντα»* (Ματθαίος 13:23).

Από την παραβολή του σπορέα βλέπουμε πολύ καθαρά ότι στο χωράφι της αμαρτωλής καρδιάς του κάθε ανθρώπου σπείρεται ο ζωντανός και αιώνιος Λόγος του Θεού και εκεί, εφόσον η "γη" (η καρδιά του ανθρώπου) είναι καλή και δεν είναι πετρώδης και γεμάτη αγκάθια, τότε ο Λόγος του Θεού αποκτά βαθιές και γερές ρίζες, αυξάνει πνευματικά και φέρνει πολύ καρπό.

Μπαίνει λοιπόν ο Λόγος του Θεού μέσα στην καρδιά του ανθρώπου και αρχίζει ο Θεός διά του Πνεύματός Του να ζωοποιεί και να ενεργοποιεί τον Λόγο Του και με τη μάχαιρα του Πνεύματός Του να κόβει κάθε τι το άχρηστο που έχει ο άνθρωπος μέσα στα βάθη της καρδιάς του: *«Διότι ο Λόγος του Θεού είναι ζωντανός και ενεργός και κοπτερότερος υπέρ πάσαν δίστομον μάχαιραν και διέρχεται μέχρι διαιρέσεως και ψυχής και πνεύματος,*

και αρμών και μυελών, και διερευνά τους διαλογισμούς και τας εννοίας (προθέσεις) της καρδιάς» (Εβραίους Δ/4:12). Ο Λόγος του Θεού εισχωρεί βαθιά μέσα στον άνθρωπο και αρχίζει έργο καθαρισμού.

5. Εφόσον η αναγέννηση του ανθρώπου γίνεται "διά του Λόγου του Θεού", θα πρέπει να αναφέρουμε **πως** γίνεται αυτό και **ποια** είναι η διαδικασία που ενεργείται μέσα μας, ώστε να εννοήσουμε το μεγαλείο του Θεού στη ζωή μας. Για να γίνει αυτό πιο κατανοητό, θα χρησιμοποιήσω 2ο ενικό πρόσωπο, απευθυνόμενος προσωπικά **σε σένα** που διαβάζεις αυτά τα λόγια, ώστε να έχει άμεση επίδραση σε μια απλή και ταπεινή καρδιά που δεν γνωρίζει και δεν έχει επίγνωση του Λόγου του Θεού, αλλά ψάχνει και εκζητεί την αλήθεια:

α) Σου μιλά κάποιος πιστός άνθρωπος του Θεού ότι το μήνυμα του ευαγγελίου είναι ότι δεν σώζεσαι από τις αμαρτίες σου με τα καλά σου έργα, αλλά σώζεσαι *«κατά χάριν διά της πίστεως»* (Εφεσίους Β/2:5,8), δεχόμενος ότι το τετελεσμένο έργο της θυσίας του Ιησού επάνω στο σταυρό Γολγοθά έγινε και για σένα προσωπικά, ότι Ιησούς Χριστός πήρε τις δικές σου αμαρτίες και πέθανε Αυτός στη δική σου θέση.

Αυτό εσύ δεν το γνώριζες, είτε γιατί δεν στο είχαν διδάξει, είτε γιατί δεν σε ενδιέφεραν τα πνευματικά, είτε για άλλους λόγους που εσύ γνωρίζεις. Τώρα όμως το πιστεύεις με όλη την καρδιά σου, η οποία κάτω από το βάρος των αμαρτιών σου συντρίβεται και πιστεύεις ότι ο Ιησούς πλήρωσε για τις δικές σου αμαρτίες, για τις δικές σου αρρώστιες και για τη δική σου ελευθερία από τα πονηρά δεσμά. Δέχεσαι στη ζωή σου τον Κύριο Ιησού προσωπικό σου σωτήρα και λυτρωτή και γνωρίζεις ότι το όνομά σου τώρα **είναι** γραμμένο στο "βιβλίο της Ζωής".

Αυτό είναι ένα έργο τέλει που γίνεται στην καρδιά σου διά του ΛΟΓΟΥ του Θεού και διά του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ του Θεού, γιατί το άγιο Πνεύμα είναι που σε έλεγξε και σε έφερε στην ταπείνωση και στην αποδοχή της αλήθειας του γεγραμμένου Λόγου του Θεού, τον οποίο Λόγο, ή τον άκουσες και πίστευες, ή τον διάβασες και πίστευες, γιατί *«η πίστις είναι ΕΞ ΑΚΟΗΣ, η δε ακοή διά*

του ΛΟΓΟΥ του Θεού» (Ρωμαίους Ι'/10:17).

β) Διαβάζεις μέσα στον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, ότι δεν υπάρχουν **ΠΟΛΛΟΙ μεσίτες** για να πλησιάσουμε τον Θεό, αλλά υπάρχει **μόνο ΕΝΑΣ μεσίτης**, ο οποίος είναι ο Ιησούς Χριστός, στον οποίο και πρέπει να προσεύχεσαι για τη συγχώρεση των αμαρτιών σου και όχι να απευθύνεσαι σε άλλους ανθρώπους, οι οποίοι **δεν πέθαναν για σένα**, αλλά "αγίασαν" ακολουθώντας τον Ιησού Χριστού και των οποίων το παράδειγμα πρέπει να ακολουθήσουμε και εμείς, να κάνουμε δηλαδή ότι έκαναν αυτοί, να ακολουθήσουμε τον μόνο σωτήρα μας και μεσίτη μας: «*Διότι (είναι) ΕΝΑΣ Θεός, ΕΝΑΣ και μεσίτης Θεού και ανθρώπων, άνθρωπος Ιησούς Χριστός, ο οποίος έδωκεν εαυτόν αντίλυτρον υπέρ πάντων*» (Α' Τιμόθεου Β/2:5-6).

Εσύ αυτό που διάβασες μέσα στον Λόγο του Θεού, το πιστεύεις ότι είναι η αλήθεια και το εφαρμόζεις στη ζωή σου. **Τι σημαίνει αυτό;** Σημαίνει ότι μπήκε μέσα σου η αλήθεια του Λόγου του Θεού, σε έλεγξε το άγιο Πνεύμα του Θεού για την πλάνη που είχες να δίνεις λατρεία σε άλλους μεσίτες και τώρα δέχθηκες να δίνεις τιμή, λατρεία και δόξα στον Κύριο Ιησού που είναι ο μόνος μεσίτη μας και που πέθανε για όλους εμάς.

γ) Διαβάζεις πάλι στον Λόγο του Θεού «*Άκουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι ΕΙΣ (ένας) ΚΥΡΙΟΣ· και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της καρδιάς σου, και εξ όλης της ψυχής σου, και εξ όλης της διανοίας σου, και εξ όλης της δυνάμεώς σου· αυτή είναι η πρώτη εντολή...*» (Μάρκος ΙΒ/12:29, Δευτερονόμιο ς'/6:4), γι' αυτό και δεν πρέπει να έχεις άλλους Θεούς για να προσκυνάς και να λατρεύεις, γιατί μέσα σ' ένα κόσμο που όλος "κείται εν τω Πονηρώ" (Α' Ιωάννου Ε/5:19) υπάρχουν πολλές μορφές **ειδωλολατρείας**, μέσα στις οποίες είσαι δεμένος!

Αυτή την αλήθεια του Λόγου του Θεού που πριν δεν την γνώριζες, τώρα την δέχεσαι, την πιστεύεις και απορρίπτεις μέσα από τη ζωή σου τα κάθε μορφής είδωλα, που με σύγχρονη αμφίεση σε έχουν παραπλανήσει (καρναβάγια, εορτές, λατρεία ανθρωπών, κλπ) και υψώνεις πλέον τον ένα και μόνο αληθινό Θεό που

υπάρχει και τον οποίο γνωρίζουμε όπως μας αποκαλύφθηκε μέσα από τον Υιό Του, τον Ιησού Χριστό (βλ. Εβραίους Α/1:1, Α' Τιμόθεου Γ/3:6, κλπ).

Ο Θεός σιχαίνεται **κάθε μορφής ειδωλολατρεία**, γιατί οτιδήποτε "κλέβει" τη δόξα Του είναι βδέλυγμα ενώπιόν Του, γι' αυτό ζητεί να Τον λατρεύεις με όλη την καρδιά σου, την ψυχή σου, τη διάνοιά σου και τη δύναμή σου. Όταν λέμε "**ειδωλολατρεία**", το μυαλό μας δεν πρέπει να πηγαίνει στις αρχαίες θεότητες και να έτσι να ησυχάζουμε γιατί εμείς σήμερα δεν "λατρεύουμε" τους ψεύτικους αρχαίους θεούς, αλλά ειδωλολατρεία είναι κάθε τι που σήμερα, έχει την πρώτη θέση στην καρδιά σου και εσύ ζεις μόνο γι' αυτό, όπως για παράδειγμα είναι η πλεονεξία και αυτό το λέγει ο Λόγος του Θεού: *«Νεκρώσατε λοιπόν τα μέλη σας τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν και την πλεονεξίαν, η οποία είναι ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ»* (Κολοσσαείς Γ/3:5). Μπαίνοντας μέσα σου ο Λόγος του Θεού, γκρεμίζεις όλα τα είδωλα του κόσμου και λατρεύεις τον ένα και μόνο αληθινό Θεό που υπάρχει στο πρόσωπο του Κυρίου Ιησού.

δ) Διαβάζεις μέσα στον Λόγο του Θεού *«Μη ψευδομαρτυρήσεις»* (Λουκάς ΙΗ/18:19, Έξοδος Κ/20:16) και ότι αυτό είναι μία μεγάλη αμαρτία ενώπιον του Θεού, γιατί ο Διάβολος είναι "ο πατήρ του ψεύδους", ενώ ο Θεός είναι η ΑΛΗΘΕΙΑ. Δεν πρέπει να λέγεις ψέματα για οποιονδήποτε λόγο (κατά συνθήκη ψεύδη, πειράγματα, αστεία, κλπ), γιατί εάν συνεχίσεις έτσι, τότε θα οδηγηθείς έξω από τη βασιλεία του Θεού, γιατί αυτό είναι μίasma και βδέλυγμα ενώπιον του άγιου Θεού (βλ. Αποκάλυψη ΚΑ/21:8,27).

Εσύ αυτή την αλήθεια την δέχεσαι και ενώ πριν δεν θεωρούσες ότι είναι αμαρτία να λέγεις ψέματα, καθόσον σε βόλευαν και το δικαιολογούσες, τώρα το θεωρείς φοβερή αμαρτία και από τα χείλη σου βγαίνουν πλέον μόνο αλήθειες του Λόγου του Θεού, βγαίνουν λόγια που δοξάζουν τον σωτήρα σου Ιησού.

ε) Να αναφέρω εάν απλό παράδειγμα από την καθημερινότητα: Έχεις στο σπίτι σου ένα χώρο στάθμευσης (γκαράζ), αλλά μέσα δεν βάζεις το αυτοκίνητό σου, γιατί το αφήνεις έξω στο δρό-

μο για ευκολία μετακίνησης. Αρχίζεις όμως σιγά - σιγά να βάζεις μέσα στο γκαράζ διάφορα αντικείμενα που δεν σου είναι άμεσα χρήσιμα ή σου είναι άχρηστα και θέλεις κάποια στιγμή να τα δώσεις (τραπέζια, καρέκλες, μικρά έπιπλα, σακούλες με παλιά αντικείμενα, κλπ). Όταν αργότερα θελήσεις να χρησιμοποιήσεις τον χώρο για το αυτοκίνητο, διαπιστώνεις ότι δεν μπορείς να το κάνεις αυτό, παρά μόνο εάν πετάξεις έξω από γκαράζ ότι είχες βάλεις μέσα.

Αυτή ακριβώς είναι η εικόνα της καρδιάς μας, πριν αναγεννηθούμε ήταν ένας χώρος που είχε γεμίσει με άχρηστα πράγματα από το σύστημα του κόσμου και με πράγματα που είναι αντίθετα με το θέλημα του Θεού, όπως ψέμα, απάτη, αποστασία από τον Θεό, απιστία, σαρκικότητες, έλλειψη συγχώρεσης, εγωισμοί, πάθη, φιλονικίες, κλπ. Έρχεται όμως μετά ο Λόγος του Θεού και μας αποκαλύπτει την πραγματική κατάσταση της καρδιάς μας και αρχίζουμε να πετάμε έξω ένα - ένα ότι άχρηστο έχουμε βάλει μέσα, μέχρι **να καθαρίσει** ο πνευματικός οίκος μας, το σώμα μας.

Για παράδειγμα, σου λέγει ο Λόγος του Θεού ότι είσαι αμαρτωλός και πρέπει να μετανοήσεις, **εσύ** αυτό το πιστεύεις και πετάς έξω από την καρδιά σου την απιστία και την αμφιβολία. Σου λέγει ο Λόγος του Θεού να έχεις αγάπη και συγχώρεση, **εσύ** αυτό το δέχεσαι και πετάς έξω το μίσος και την ασυγχωρησία. Αυτό κάνεις σε όλες τις περιπτώσεις που σου αποκαλύπτει ο Λόγος Του και έτσι καθαρίζεται ο οίκος σου. Αυτό είναι μια δουλειά που έκανε ο Λόγος του Θεού, διά μέσου του Πνεύματός Του. Τώρα όμως, που ο οίκος σου είναι καθαρός (αναγεννημένος), θα πρέπει να καλέσεις τον Κύριο να σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του και να πληρώσει (να γεμίσει) όλο τον οίκο σου, ώστε να μην βάλεις ξανά μέσα τα άχρηστα αμαρτωλά πράγματα του κόσμου.

Αυτή την πνευματική έννοια έχει και το περιστατικό που ο Ιησούς μ' ένα μαстіγίο έδιωξε έξω από τον επίγειο ναό της Ιερουσαλήμ τους εμπόρους, που είχαν κάνει το ναό του Θεού "οίκος εμπορίου" (βλ. Ιωάννης Β/2:14-16). Η καρδιά μας είναι γεμάτη από τα προϊόντα του έμπορου Διαβόλου που έχει βάλει μέσα μας, όπως πνευματικά φίδια, γουρούνια, τσακάλια, κλπ. και όλα αυτά

αντιπροσωπεύουν πνεύματα (δαιμόνια) πονηρίας.

Έρχεται ο Κύριος και τα πετά όλα αυτά έξω με τη μάχαιρα του Πνεύματός Του, *«το οποίο Πνεύμα είναι ο ΛΟΓΟΣ του Θεού»* (βλ. Εφεσίους ζ'/6:17, αρχ. κείμενο) και ελευθερώνεται ο χώρος. Τότε είναι που ο Θεός έρχεται να κατοικήσει μόνιμα μέσα μας και το σώμα μας θα γίνει ο δικός Του άγιος ναός. Πρώτα μας καθαρίζει ο Λόγος του Θεού και μετά γεμίζουμε με το άγιο Πνεύμα. Λεπτομέρειες για το θέμα αυτό, διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ" (κωδικός 17-18).

6. Αυτό λοιπόν είναι η αναγέννηση. Μπαίνει μέσα μας ο σπόρος της αλήθειας του Λόγου του Θεού και αρχίζουμε να πετάμε έξω από την καρδιά μας ότι άχρηστο έχουμε, αρχίζει δηλαδή να γίνεται ένα έργο καθαρισμού και ανακαίνισης της καρδιάς μας. Ο ίδιος ο Ιησούς είπε: *«...Και θέλετε γνωρίσει την αλήθειαν, και η αλήθεια θέλει σας ελευθερώσει»* (Ιωάννης Η/8:32) και εάν σήμερα όλος ο κόσμος βρίσκεται μέσα στον Πονηρό είναι, γιατί ο άνθρωπος δεν δέχεται την αλήθεια του Λόγου του Θεού, της Αγίας Γραφής, αλλά δέχεται το ψεύδος του Διαβόλου, την πλάνη, την απάτη και την αμαρτία που πάντα δελεάζει τον άνθρωπο.

Είναι μεγάλη ανάγκη να βγούμε έξω στον κόσμο και να μιλήσουμε στους ανθρώπους για τις αιώνες αξίες και αλήθειες της Αγίας Γραφής, να διακηρύξουμε τα καλά νέα που είναι ότι ο Ιησούς Χριστός σώζει, θεραπεύει, ελευθερώνει, μας γεμίζει με το άγιο Πνεύμα Του και μας δίνει μια ζωή ευλογίας.

Στον προφήτη Ησαΐα διαβάζουμε: *«Ούτω θέλει είσθαι ο ΛΟΓΟΣ μου ο εξερχόμενος εκ του στόματός μου· δεν θέλει επιστρέψει εις Εμέ κενός, αλλά θέλει εκτελέσει το θέλημά Μου και θέλει ευδοθη εις ό,τι αυτόν αποστέλλω»* (Ησαΐας ΝΕ/55:11). Ο Λόγος του Θεού όταν πέφτει στην καρδιά του ανθρώπου, που θέλει να γνωρίσει τον Θεό, αρχίζει να ποτίζεται με το ζωντανό νερό που είναι το άγιο Πνεύμα, στη συνέχεια αρχίζει να ριζώνει, να αυξάνει και να καρποφορεί. Αρχίζει δηλαδή ο Λόγος της Θεού, που είναι **ΛΟΓΟΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ**, να ενεργεί δραστικά μέσα στην καρδιά του ανθρώπου, να του φανερώνει την αμαρτία του, να του αποκαλύπτει τον

τρόπο επανασύνδεσής του με τον Θεό και τέλος να του συστήνει τον μόνο μεσίτη και σωτήρα που είναι ο ένδοξος και αναστημένος Ιησούς.

Ο σπόρος του Λόγου του Θεού, όταν πέσει μέσα σε διψασμένη για την αλήθεια καρδιά, δεν επιστρέφει πίσω κενός (άδειος), αλλά φέρνει καρπό και οδηγεί τον άνθρωπο στην αναγέννηση, είναι ο σπόρος που έπεσε στην "καλήν γη".

(B) ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΗΣΑΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΜΕΝΟΙ **ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ;**

1. Ερχόμαστε στο κεντρικό θέμα του κεφαλαίου που μελετάμε και το κρίσιμο ερώτημα που τίθεται είναι: **"Οι μαθητές του Κυρίου Ιησού και γενικά οι 120 που ήσαν συγκεντρωμένοι στο ανώγειο και προσευχόντουσαν, πριν την ημέρα της Πεντηκοστής, είχαν αναγέννηση;"** Ίσως κάποιος θεωρήσει περιττό το ερώτημα αυτό και να απορήσει γιατί τίθεται, αφού την απάντηση ήδη την έχουμε δώσει, αλλά εδώ θα μπορούμε πολύ βαθιά στην ουσία του θέματος.

Ο Ιησούς είπε στους μαθητές Του: **«Τώρα σεις είσθε καθαροί διά τον ΛΟΓΟΝ τον οποίον ελάλησα προς εσάς»** (Ιωάννης ΙΕ/15:3). Εδώ ο Ιησούς λέγει στους μαθητές Του ότι **"ΕΙΝΑΙ καθαροί"**, όχι ότι **"ΘΑ ΕΙΝΑΙ καθαροί"** και ήσαν καθαροί, ελευθερωμένοι από τις αμαρτίες τους, γιατί είχαν πιστέψει στον Λόγο του Θεού, αλλά και γιατί είχαν μαζί τους και τον ζωντανό Λόγο του Θεού, τον Ιησού, όπως πολύ καθαρά μας αποκαλύπτει η Αγία Γραφή:

- **«Εν αρχή ήτο ο Λόγος, και ο Λόγος ήτο προς τον Θεόν, και Θεός ήτο ο Λόγος»** (Ιωάννης Α/1:1).
- **«Εκείνο, το οποίον ήτο απ' αρχής, το οποίον ηκούσαμεν, το οποίον είδομεν με τους οφθαλμούς ημών, το οποίον εθεωρήσαμεν και αι χείρες ημών εψηλάφησαν, περί του Λόγου της ζωής»** (Α' Ιωάννου Α/1:1).
- **«Και ήτο (ο Ιησούς) ενδεδυμένος ιμάτιον βεβαμμένον με αίμα, και καλείται το όνομα αυτού· ο Λόγος του Θεού»** (Αποκάλυψη ΙΘ/19:13).

Ο Λόγος του Θεού είναι ο ΙΗΣΟΥΣ και οι μαθητές ήσαν καθαροί, **γιατί είχαν τον Λόγο του Θεού ΖΩΝΤΑΝΟ μαζί τους**, είχαν τον Ιησού Χριστό και Τον έβλεπαν με τα μάτια τους, γιατί «*ο Λόγος του Θεού έγινε σάρκα*» (Ιωάννης Α/1:14), είχαν μαζί τους την ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου (Κολοσσαείς Α/1:15), είχαν μαζί τους τη φανέρωση του Θεού Πατέρα «*Και αναντιρρήτως το μυστήριον της ευσεβείας είναι μέγα· ο Θεός εμφανερώθη εν σαρκί....*» (Α' Τιμόθεου Γ/3:16). Για το θέμα αυτό, έχουμε αναφερθεί με πολλές λεπτομέρειες στο "Κεφάλαιο ΕΒΔΟΜΟ", στο 4ο μέρος του οποίου αναφερθήκαμε στη "μόνιμη κατοίκηση του αγίου Πνεύματος μέσα στον πιστό".

Όλοι οι μαθητές του Ιησού δεν ήσαν καθαροί και αυτή την λεπτομέρεια την αναφέρει ο Ιωάννης στο ομώνυμο Ευαγγέλιό του: «*Λέγει προς αυτόν (τον Πέτρο) ο Ιησούς· Ο λελουμένος δεν έχει χρεία, ειμή τους πόδας να νιφθή, αλλ' είναι ΟΛΟΣ ΚΑΘΑΡΟΣ· και σεις είσθε καθαροί, αλλ' ουχί ΠΑΝΤΕΣ. Διότι ήξενρεν εκείνον, όστις έμελλε να παραδώση αυτόν· διά τούτο είπε· Δεν είσθε πάντες καθαροί*» (Ιωάννης ΙΓ/13:10-11).

Εδώ η Γραφή αναφέρεται στο περιστατικό, κατά το οποίο ο Ιησούς έπλενε τα πόδια των μαθητών Του και όταν ο Πέτρος αντέδρασε έντονα σ' αυτό, αρνούμενος να του πλύνει τα πόδια, ο Ιησούς του είπε: «*Εάν δεν σε νίψω, ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΜΕΡΟΣ μετ' Εμού*» (Ιωάννης ΙΓ/13:8). Ο Πέτρος που κατάλαβε την πνευματική σημασία των λόγων του διδασκάλου του, είπε: «*Κύριε, μη τους ΠΟΛΑΣ μου μόνον, αλλά και τα ΧΕΙΡΑΣ και την ΚΕΦΑΛΗΝ*» (Ιωάννης ΙΓ/13:9). Τότε ήταν που ο Ιησούς του έδωσε μια αποκαλυπτική απάντηση, που έχει σχέση με την αναγέννηση του ανθρώπου, του είπε ότι «*ο λουσμένος δεν έχει ανάγκη να λουσθεί ΠΑΛΙ, παρά μόνο να πλύνει τα πόδια του, γιατί είναι ΟΛΟΣ ΚΑΘΑΡΟΣ*» (εδ.10).

Το ερώτημα είναι: «Με τι είχαν πλυθεί όλοι οι μαθητές, εκτός του Ιούδα, για τον οποίο είπε ο Κύριος "*δεν είσθε πάντες καθαροί*"; Με τι είχε λουσθεί ο Πέτρος προς τον οποίο ο Ιησούς είπε ότι αυτός που είναι ήδη λουσμένος, χρειάζεται μόνο να πλύνει τα πόδια του, γιατί τώρα είναι ΟΛΟΣ καθαρός;»

Είχαν λουσθεί «*διά του λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του αγίου Πνεύματος*» (Τίτος Γ/3:5). Οι απόστολοι ήταν καθαροί, γιατί είχαν λουσθεί με την ανακαινιστική δύναμη του αγίου Πνεύματος του Θεού, είχαν λουσθεί με το "ζωντανό νερό" που άφθονο τους έδινε ο διδάσκαλός τους, γιατί Αυτός είναι το Πνεύμα το ζωοποιούν (Α' Κορινθίους ΙΕ/15:45), είναι Αυτός είναι που ζωοποιεί τον πνευματικά νεκρό άνθρωπο **διά του Λόγου Του**.

Αυτή την πνευματική σημασία είχε το νίψιμο των ποδιών των μαθητών από τον Ιησού. Οι μαθητές **είχαν** ελευθερωθεί από τις αμαρτίες τους, από τις πλάνες τους, από τα ψεύδη του κόσμου, **είχαν** πετάξει έξω από το γκαράζ της καρδιάς τους τα άχρηστα πράγματα, **είχαν** καθαρισθεί από κάθε πνευματική ρυπαρότητα και τώρα **είχαν** ντυθεί την αλήθεια του Λόγου του Θεού, έχοντας ανάμεσά τους και Αυτόν που είναι η ΑΛΗΘΕΙΑ, η ΟΔΟΣ και η ΖΩΗ, έχοντας ανάμεσά τους τον ζωντανό Λόγο του Θεού (βλ. Ιωάννης ΙΔ/14:6,17).

Γιατί όμως, αφού οι μαθητές ήσαν καθαροί έπρεπε να πλύνουν και πάλι τα πόδια τους; Αυτή η ερώτηση έχει μεγάλη σημασία για τον καθημερινό προσωπικό αγιασμό μας. Οι μαθητές ήσαν καθαροί, γιατί δέχτηκαν στη ζωή τους τον Ιησού Χριστό, σαν Κύριό τους και ήταν ο Λόγος του Θεού Πατέρα ζωντανός ανάμεσά τους, αλλά όμως, **τόσο** τα πνευματικά πόδια των μαθητών **ΤΟΤΕ, όσο** και τα δικά μας πόδια **ΣΗΜΕΡΑ, έχουν ανάγκη να καθαρίζονται συνέχεια** από τις σκόνες της αμαρτίας του κόσμου μέσα στον οποίο ζούμε, να καθαρίζονται από τα μολύσματα του κόσμου και αυτό είναι που ο Κύριος θέλει να μας διδάξει από το περιστατικό με το νίψιμο των ποδιών των μαθητών Του.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο οι απόστολοι και γενικά οι πιστοί της πρώτης αποστολικής εκκλησίας ποτέ **δεν έπλυναν** τα πόδια άλλων πιστών. Δεν το εφάρμοσαν αυτό, γιατί κατάλαβαν ότι αυτό που ο Ιησούς έκανε σ' αυτούς (να τους πλύνει τα πόδια) είχε πνευματική σημασία και αυτό θέλει να μας διδάξει και εμάς σήμερα και να το εφαρμόζουμε στην προσωπική μας ζωή.

Ο Ιησούς είναι "η οδός, η αλήθεια και η ζωή" και η οδός της

αλήθειας που μας δίνει ζωή, **επάνω στην οποία εμείς περπατάμε**, είναι "οδός αγία", γι' αυτό πρέπει όλο το σώμα μας να είναι καθαρό και είναι βέβαια καθαρό με την αναγέννησή μας, αλλά το πρόβλημα είναι ότι, εφόσον ζούμε μέσα στον κόσμο της αμαρτίας, αναγκαζόμαστε να πατάμε επάνω στις "λάσπες" του κόσμου και τα πόδια μας να λερώνονται.

Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει τα πνευματικά μας πόδια (με τα οποία τρέχουμε να φέρουμε τα καλά νέα του ευαγγελίου και να διακονήσουμε τους αδελφούς και τον πλησίον μας) να ξεπλένονται με το ζωντανό νερό, με την καθαρτική δύναμη του Λόγου του Θεού για να καθαρίζονται από τα μολύσματα του κόσμου. Εάν δεν συμβαίνει αυτό, τότε δεν προχωρούμε πνευματικά και εξακολουθούμε να μένουμε σε νηπιακή κατάσταση και σαν σαρκικοί χριστιανοί **λερώνουμε την αγία οδό του Κυρίου** όταν βαδίζουμε επάνω σ' αυτή, κάτι που ο Κύριος βδελύσσεται γιατί είναι άγιος και καθαρός και δεν έχει καμιά σχέση με την αμαρτία.

Ο Ησαΐας αναφέρει ότι ο δρόμος αυτός δεν είναι μικρός, αλλά είναι μεγάλη λεωφόρος και επάνω της δεν μπορούν να βαδίζουν ακάθαρτοι: *«Και εκεί θέλει είσθαι ΛΕΩΦΟΡΟΣ και οδός και θέλει ονομασθή, οδός αγία· ο ακάθαρτος ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ περάσει δι' αυτής...»* (Ησαΐας ΛΕ/35:8). Εάν εμείς λερώνουμε την αγία οδό Του, ο Κύριος δεν θα επιτρέψει αυτό να συνεχίζεται, αλλά θα μας "εξεμέσει" από το άγιο σώμα Του (Αποκάλυψη Γ/3:16). Δεν θέλει ο Κύριος πιστούς, που να ντροπιάζουν το άγιο όνομά Του, αλλά θέλει καρδιές αφιερωμένες σ' Αυτόν, καρδιές αγίες και ταπεινές που να Τον λατρεύουν με καθαρότητα "εν Πνεύματι και αληθεία". Αυτή τη λατρεία ζητά από μας ο Κύριος.

Ο Κύριος Ιησούς θέλει να ταπεινώσουμε τους εαυτούς μας, κατά το παράδειγμά Του, για να μπορέσουμε και εμείς με τη σειρά μας να πλύνουμε τα πνευματικά πόδια των άλλων πιστών που έχουν λερωθεί από τις σκόνες, τις λάσπες και τη ρυπαρότητα του κόσμου. Χρειάζεται ιδιαίτερα να ταπεινωθούν οι εργάτες του Λόγου Του, όλοι όσοι έχουν ενεργή διακονία, γιατί θα γίνουν αγγεία ευλογίας προς άλλους ανθρώπους.

2. Οι μαθητές του Ιησού ήσαν καθαροί από τις αμαρτίες τους διά του Λόγου του Θεού, γιατί είχαν δεχτεί τον Λόγο μέσα τους και η καρδιά τους είχε καθαρισθεί από τα μολύσματα του κόσμου, είχαν αναγεννηθεί και "αναγέννηση" σημαίνει ριζική ανακαίνιση της καρδιάς του ανθρώπου με τη δυνατή πνοή του αγίου Πνεύματος μέσα του, που τον κάνει ένα καινούριο κτίσμα ενώπιον του Θεού, γεννήθηκε ένας νέος πνευματικός άνθρωπος που άφησε πίσω του το παρελθόν της αμαρτίας και τώρα είναι γεμάτος αγάπη για τον δημιουργό Του και αρέσκεται πλέον να ζει σε αγιότητα και καθαρότητα, ευαρεστώντας τον Κύριο.

- **Μπορούμε** να ισχυρισθούμε ότι ο **τελώνης Ματθαίος**, που πριν ήταν άπληστος και σκληρός και "ρούφαγε" οικονομικά το αίμα των συμπατριωτών του, δεν είχε αναγέννηση όταν τα παράτησε όλα και ακολούθησε τον Ιησού; Ήταν ο ίδιος όπως ήταν και πριν; Εάν δεν είχε επέλθει κάποια ριζική αλλαγή μέσα του, πως μπόρεσε και άφησε το επικερδές τελωνείο του; (βλ. Λουκάς Ε/5:27-32).
- **Μπορούμε** να δεχθούμε ότι ο αρχιτελώνης **Ζακχαίος** δεν σώθηκε από τις αμαρτίες του, αφήνοντας το παρελθόν πίσω του και ότι τα λόγια του Ιησού «**σήμερον έγινε ΣΩΤΗΡΙΑ εις τον οίκον τούτον**» (Λουκάς ΙΘ/19:9) ήσαν ψέματα και ότι δεν έγινε σωτηρία στο σπίτι του Ζακχαίου;
- **Μπορούμε** να δεχθούμε ότι ο μετανοημένος **ληστής** επάνω στον Γολγοθά, που σταυρώθηκε μαζί με τον Ιησού, δεν σώθηκε, γιατί (τάχα) δεν ήταν αναγεννημένος; Είναι δυνατόν να αμφισβητήσουμε τα λόγια του ίδιου του Ιησού, που του είπε: «**Αληθώς σοι λέγω, σήμερον θέλεις είσθαι μετ' Εμού εν τω παραδείσω;**» (Λουκάς ΚΓ/23:43).

Αυτές τις περιπτώσεις και όλες τις άλλες που αναφέρονται στην Βίβλο δεν μπορούμε να τις αρνηθούμε, γιατί τότε ερχόμαστε σε αντίθεση με τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, που καθαρά διακηρύττει: «**Όσοι δε εδέχθησαν Αυτόν (τον Ιησού), εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα αυτού· οι οποίοι, ουχί εξ αιμάτων ουδέ εκ θελήματος σαρκός**

ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν....» (Ιωάννης Α/1:12-13).

Ο λόγος της Γραφής είναι καθαρός ότι ο άνθρωπος δεν σώζεται από τις αμαρτίες του, **ΟΥΤΕ** κληρονομικά, επειδή (έτυχε) να γεννηθεί από "χριστιανούς" γονείς ("*εξ αιμάτων*"), **ΟΥΤΕ** με τη δύναμή του ("*εκ θελήματος σαρκός*"), **ΟΥΤΕ** με τη θέλησή του ("*εκ θελήματος ανδρός*"), αλλά σώζεται μόνο εάν γεννηθεί από τον Θεό «*...εκ Θεού εγεννήθησαν*».

Ο άνθρωπος για να σωθεί πρέπει να αναγεννηθεί από τον Θεό και η αναγέννηση του ανθρώπου είναι μία ενέργεια του αγίου Πνεύματος του Θεού. Ο Ιησούς Χριστός στη συνομιλία που είχε με τον Νικόδημο, του είπε: «*Το γεγεννημένον εκ ΣΑΡΚΟΣ είναι σαρξ, και το γεγεννημένον εκ του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ είναι πνεύμα...*» (Ιωάννης Γ/3:6). Έχουμε δύο διαφορετικές γεννήσεις, η μία είναι σαρκική και η άλλη πνευματική και η δεύτερη είναι το μόνο εισιτήριο που πρέπει να εφοδιασθεί ο κάθε άνθρωπος για το ταξίδι προς τον ουρανό.

3. Για να υπάρχει αξιόπιστη και αντικειμενική απάντηση, σε πολλά ερωτήματα που απασχολούν τον κάθε ειλικρινή εκζητητή της αλήθειας και για να φθάσουμε σε ασφαλή συμπεράσματα, θα πρέπει να ακολουθούμε τους "ερμηνευτικούς Βιβλικούς κανόνες" ώστε να ερμηνεύουμε σωστά τον Λόγο του Θεού.

Εφαρμόζοντας τους ερμηνευτικούς κανόνες, σημαίνει ότι δεν απομονώνουμε ένα εδάφιο, αλλά εξετάζουμε σε τι αναφέρονται τα **συμφραζόμενα εδάφια**, πριν και μετά απ' αυτό. Εξετάζουμε σε τι αναφέρεται **ολόκληρο το κεφάλαιο**, μέσα στο οποίο περιέχεται το εδάφιο που μας απασχολεί. Εξετάζουμε, εάν το εδάφιο αυτό, συμφωνεί και με την **υπόλοιπη Αγία Γραφή**, ή έρχεται σε αντίθεση με αυτήν. Δεχόμαστε την ερμηνεία **που δίνει η ίδια η Γραφή**, όπως έκανε ο Ιησούς, που ερμήνευε επακριβώς ποιος ήταν ο συμβολισμός των παραβολών που έλεγε.

Εφαρμόζοντας τους ερμηνευτικούς κανόνες, σημαίνει ότι ερμηνεύουμε τον Λόγο του Θεού «*οπτόν εν πυρί*». Τι σημαίνει αυτό; Γνωρίζουμε ότι το γράμμα θανατώνει, ενώ το Πνεύμα ζωο-

ποιεί, γι' αυτό και πρέπει να ερμηνεύουμε τα εδάφια πνευματικά, «*οπτόν εν πυρί*», να είναι δηλαδή ψημένα με τη φωτιά του αγίου Πνεύματος για να έχουμε τον αποκαλυπτικό λόγο. Ο Θεός είχε διατάξει τους Ισραηλίτες, διά μέσου του Μωυσή, να φάνε το αρνί που θα θυσίαζαν το Πάσχα «*ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ με άζυμα, και με χόρτα πικρά θέλουσι φάγει αυτό· μη φάγητε απ' αυτού ΩΜΟΝ, μηδέ ΒΡΑΣΤΟΝ εν ύδατι, αλλά ΟΠΤΟΝ ΕΝ ΠΥΡΙ...*» (Εξοδος ΙΒ/12:8-9). Τυπολογικά το ΑΡΝΙ συμβολίζει τον ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ, ο οποίος είναι το «*αρνίον το εσφαγμένον προ καταβολής κόσμου*». Ο Ιησούς όμως, το Αρνίον, είναι ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (βλ. Ιωάννης Α/1:1, Αποκάλυψη ΙΘ/19:9), αλλά είναι και ο ΑΡΤΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ (Ιωάννης ς'/6:35,48) και αυτό το συναντάμε συχνά στην Αγία Γραφή.

Εδώ, τυπολογικά μας διατάσσει ο Κύριος να «φάμε», να ερμηνεύουμε δηλαδή τον Λόγο Του, όχι κατά γράμμα, όπως ακριβώς αναγράφεται, αλλά με αποκάλυψη του Πνεύματός Του. Αυτό σημαίνει ότι, δεν πρέπει να «τρώμε» τον Λόγο **ωμό** (όπως είναι γραμμένος), ούτε **βραστό** (να δίνουμε ανθρώπινες ερμηνείες κατά το δοκούν, όπως εμείς νομίζουμε ή μας βολεύει δογματικά), αλλά να Τον τρώμε «*οπτόν εν πυρί*», ψημένο με τη φωτιά του αγίου Πνεύματός του Θεού, να έχουμε δηλαδή τον αποκαλυπτικό λόγο.

❖ Μετά από αυτές τις απαραίτητες διευκρινίσεις, θα ήθελα να μείνουμε και να εξετάσουμε δύο περιπτώσεις, στις οποίες ο Λόγος του Θεού **δεν ερμηνεύεται** "οπτόν εν πυρί", με αποτέλεσμα σήμερα η εκκλησία να στερείται δύναμης και οι πιστοί να αρκούνται σε μερικές αδύναμες βροχές, ενώ ο Κύριος έχει υποσχεθεί για το λαό Του πνευματικές καταιγίδες, που στο πέρασμά τους θα σαρώνουν κάθε μορφής αμαρτίας και το όνομα του Κυρίου Ιησού θα υψώνεται και θα δοξάζεται.

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ **(ερμηνεία "ύδατος" και "Πνεύματος")**

Όσοι πιστεύουν και διακηρύττουν....

- (α) **Ότι** το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, που συνοδεύεται με το φαινόμενο των ξένων γλωσσών, ήταν μόνο για την εποχή της πρώτης αποστολικής εκκλησίας,

- (β) **Ότι** σήμερα, όποιος αναγεννιέται λαμβάνει ταυτόχρονα και το άγιο Πνεύμα (σαν μόνιμη κατοίκηση μέσα του), χωρίς όμως την εμπειρία των ξένων γλωσσών,
- (γ) **Ότι** οι απόστολοι του Κυρίου Ιησού, δεν ήσαν αναγεννημένοι πριν την Πεντηκοστή,

....το πιστεύουν αυτό για τον ακόλουθο λόγο:

Υποστηρίζουν ότι η αναγέννηση είναι μια ενέργεια του αγίου Πνεύματος (και πράγματι είναι μία από τις ενέργειες του Πνεύματος) και εφόσον είναι ενέργεια του αγίου Πνεύματος, τότε **όποιος αναγεννιέται, ταυτόχρονα βαπτίζεται και με το Πνεύμα**, χωρίς όμως να τον ακολουθεί το φαινόμενο των ξένων γλωσσών, καθόσον αυτό (κατά τη διδαχή τους) ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική εκκλησία.

Την παραπάνω άποψη την στηρίζουν στα λόγια του Ιησού, που είπε: *«Εάν τις δεν γεννηθή εξ ΥΔΑΤΟΣ και ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, δεν δύναται να εισέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ»* (Ιωάννης Γ/3:5). Αυτό όμως το επιχείρημα είναι εναντίον της διδαχῆς τους, για τους παρακάτω τρεις λόγους:

1) Εάν δεχθούμε ότι ο Ιησούς λέγοντας **"εξ ύδατος"** εννοούσε το άγιο Πνεύμα, γιατί μέσα στην Αγία Γραφή το άγιο Πνεύμα παρομοιάζεται **και με το "ζωντανό νερό"** (βλ. Ιωάννης Δ/4:10,13-14, Ζ/7:37-39, Ησαΐας ΙΒ/12:3, Ιερεμίας Β/2:13, κλπ), τότε εδώ υπάρχει σοβαρό πρόβλημα ασάφειας, καθόσον ο Ιησούς δύο φορές λέγει το ίδιο πράγμα, χρησιμοποιώντας όμως διαφορετικές λέξεις. Λέγει δηλαδή ότι πρέπει ο άνθρωπος να *"γεννηθεί από ΠΝΕΥΜΑ" ("εξ ύδατος") και ΠΝΕΥΜΑ"*, υπάρχει κάποιος λόγος που το λέγει αυτό; Ο Ιησούς με τη φράση *«εξ ύδατος ΚΑΙ Πνεύματος»* κάτι άλλο θέλει να μας δείξει, που χρειάζεται ο αποκαλυπτικός λόγος.

Κατά συνέπεια η άποψη αυτή, δεν είναι η σωστή ερμηνεία του παραπάνω εδαφίου. Άλλωστε υπάρχει ο συμπλεκτικός σύνδεσμος **"και"** που συνδέει δύο πράγματα και είναι παράλογο να δεχτούμε ότι συνδέει το ίδιο πράγμα και όχι ότι αναφέρεται σε δύο διαφορετικές ενέργειες του Πνεύματος.

2) Εάν δεχθούμε την κατά γράμμα ερμηνεία ότι **"εξ ύδατος"**

σημαίνει ότι ακριβώς λέγει, δηλαδή ΝΕΡΟ, τότε ο Ιησούς Χριστός είπε ότι η αναγέννηση του ανθρώπου γίνεται με **το βάπτισμα στο νερό** ("εξ ύδατος") και με **το βάπτισμα στο άγιο Πνεύμα** ("και Πνεύματος"). Εδώ έχουμε καθαρά δύο διαφορετικές ενέργειες.

Εάν δεχθούμε αυτή την άποψη, τότε γεννιέται ένα εύλογο ερώτημα, που ανατρέπει τον Λόγο του Θεού: Πως μπορεί να βαπτισθεί κάποιος στο νερό, εάν πρώτα δεν πιστέψει; Ο Ιησούς αυτό το είπε τόσο καθαρά, που δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, είπε «**όστις πιστεύση και βαπτισθή θέλει σωθεί**» (Μάρκος Ις'/16:16). Η πίστη (μετάνοια και σωτηρία) προηγείται του βαπτίσματος και αυτό η Γραφή το αναφέρει συχνά.

Άρα και η δεύτερη ερμηνεία έρχεται σε αντίθεση με αυτούς που υποστηρίζουν ότι η **αναγέννηση** και το **βάπτισμα του αγίου Πνεύματος** είναι μια ταυτόχρονη ενέργεια του Πνεύματος του Θεού, γιατί μεταξύ των δύο αυτών (αναγέννησης και βαπτίσματος εν Πνεύματι) παρεμβάλλεται το **βάπτισμα στο νερό** και αυτό διακήρυξε και ο απóstολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, λέγοντας: «**Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος....**» (Πράξεις Β/2:38). Εδώ φαίνονται καθαρά οι τρεις διαφορετικές ενέργειες, που είναι (1) μετάνοια, (2) βάπτισμα στο νερό στο όνομα του Ιησού, και (3) δωρεά του αγίου Πνεύματος. Κανένας δεν βαπτίζεται στο νερό, εάν πρώτα δεν μετανοήσει και δώσει την καρδιά του στον Κύριο Ιησού, που σημαίνει ότι η αναγέννηση **προηγείται** από το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα, το οποίο είναι η τρίτη κατά σειρά ενέργεια, αφού πριν απ' αυτό είναι και το βάπτισμα στο νερό. Λεπτομέρειες για το βάπτισμα στο νερό διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "**ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ**" (κωδικός 10).

3) Μας μένει να δεχθούμε και μια τρίτη ερμηνεία ότι "**εξ ύδατος**" σημαίνει ο Λόγος του Θεού (Τίτος Γ/3:5, Εφεσίους Ε/5:25-26). Εάν δεχθούμε την ερμηνεία αυτή, τότε ο Ιησούς είπε ότι ο άνθρωπος πρέπει να αναγεννηθεί από τον "**ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**" ("εξ ύδατος") και από το "**ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**" και ο Λόγος του Θεού είναι

ΠΝΕΥΜΑ και ΖΩΗ (Ιωάννης 5'/6:63).

Η παραπάνω 3η ερμηνεία, όπως ήδη έχουμε αναφέρει, έρχεται σε πλήρη συμφωνία με την υπόλοιπη Αγία Γραφή.

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ

(ταύτιση της αναγέννησης με την Καινή Διαθήκη)

1. Όσοι δεν δέχονται ότι οι απόστολοι και γενικά οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης, δεν ήταν αναγεννημένοι, **ταυτίζουν** την αναγέννηση, σαν μία ενέργεια του Πνεύματος του Θεού, που ανήκει αποκλειστικά μόνο στην περίοδο της Καινής Διαθήκης, αλλά η σωτηρία όμως που προσφέρει ο Θεός είναι για όλους τους ανθρώπους και για όλες τις εποχές και αυτό θα το δούμε στη συνέχεια και θα διαπιστώσουμε πως "δένει" ολόκληρη η Αγία Γραφή.

1. Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης **δεν είχε έρθει** ακόμα ο Μεσσίας, ενώ στην περίοδο της Καινής Διαθήκης **ήρθε** ο Μεσσίας και στις δύο περιόδους σωζόταν ο άνθρωπος, αλλά διέφερε ο τρόπος κάλυψης των αμαρτιών και η δικαίωση του ανθρώπου.
2. Στην Παλαιά Διαθήκη ο άνθρωπος δικαιωνόταν με τις **θυσίες των ζώων**, ενώ στην Καινή Διαθήκη η δικαίωση γίνεται **διά της πίστεως** στη θυσία του Ιησού Χριστού, έχουμε τον ΤΥΠΟ της Παλαιάς Διαθήκης (του νόμου) και το ΑΝΤΙΤΥΠΟ της Καινής Διαθήκης (της χάρις). Άρα και στις δύο περιόδους σωζόταν ο άνθρωπος.
3. Στην Παλαιά Διαθήκη οι αποθανόντες πήγαιναν στον **κόλπο του Αβραάμ**, που στον τόπο αυτό **δεν πήγαιναν** οι άδικοι, ενώ στην Καινή Διαθήκη πηγαίνουν στον **παράδεισο** ή τρίτο ουρανό, στον οποίο βρίσκονται και οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης μετά την ένδοξη ανάσταση του Ιησού.

Οι τρεις παραπάνω περιπτώσεις αναφέρθηκαν **ενδεικτικά** σαν παραδείγματα και θα μπορούσαν να αναφερθούν ακόμα περισσότερες, αλλά για το θέμα αυτό έχουμε αναφερθεί και σε άλλα κεφάλαια και έχει καλυφθεί επαρκώς. Δεν μπορούμε λοιπόν να μιλάμε για "άνωθεν" γέννηση μόνο για την περίοδο της Καινής Διαθήκης, αφού ο Θεός από αγάπη, πάντοτε εργαζόταν για τη σωτηρία του ανθρώπου, την οποία είχε σχεδιάσει πριν δημιουργήσει τον κόσμο, γνωρίζοντας μέσα στην πανσοφία Του τι θα

συνέβαινε από το δημιούργημά Του.

Επειδή δεν υπήρχε στην Παλαιά Διαθήκη ο όρος "**αναγέννηση**", ή πιο ακριβέστερα δεν γινόταν χρήση του όρου αυτού, είναι ανόητο να ισχυριζόμαστε ότι δεν υπήρχε και **σωτηρία** του ανθρώπου, γιατί ως προς την ενέργειά τους οι όροι αυτοί ταυτίζονται, **γιατί** η αναγέννηση οδηγεί τον αμαρτωλό άνθρωπο στη σωτηρία και η σωτηρία που απολαμβάνει ο άνθρωπος είναι αποτέλεσμα της ανακαίνισης της καρδιάς του. "Αναγέννηση" και "σωτηρία", αλλά και ο όρος "δικαίωση", είναι όροι ταυτόσημοι **ως προς την ενέργειά τους και το αποτέλεσμα τους**, το οποίο είναι ο άνθρωπος στην επίγεια ζωή του **να ζει** μέσα στο θέλημα του Θεού και στον ουρανό **να βρεθεί** μέσα στην παρουσία Του

Αυτή την έννοια έχουν οι ερμηνευτικοί κανόνες, να γνωρίζουμε δηλαδή τι συνέβαινε στην προ Χριστού εποχή και τι συμβαίνει στην δική μας περίοδο μετά Χριστό, να γνωρίζουμε πως σωζόταν ο άνθρωπος τότε και πως σώζεται σήμερα. Δεν χρειάζεται να χρησιμοποιούμε δικές μας ορολογίες, γιατί αυτές που αναφέρει ο Λόγος του Θεού, είναι επαρκείς και αποδίδουν πιστά την ενέργεια του Πνεύματος του Θεού επάνω στον άνθρωπο.

Ο Ησαΐας αναφερόμενος στο θέμα της ερμηνείας και της διδασκαλίας του Λόγου του Θεού λέγει: *«Και ο λόγος του Κυρίου θέλει είσθαι προς αυτούς διδασκαλία επί διδασκαλίαν, διδασκαλία επί διδασκαλίαν, στίχος επί στίχον, στίχος επί στίχον, ολίγον εδώ, ολίγον εκεί...»*. Αυτό σημαίνει πνευματική ερμηνεία, παίρνεις δηλαδή μια διδασκαλία από εδώ, μια άλλη διδασκαλία από εκεί, παίρνεις ένα στίχο (εδάφιο) από το ένα μέρος και ένα στίχο από το άλλος μέρος της Γραφής, βρίσκεις λίγο εδώ και λίγο παραπέρα και στο τέλος δημιουργείς ένα θαυμαστό οικοδόμημα, το οποίο σαν ένα καλλιτεχνικό παζλ συναρμολογείται και δένει τέλεια, σαν να γράφτηκε όλο μαζί από έναν άνθρωπο και σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο.

Όσοι δεν ερμηνεύουν σωστά (πνευματικά) τον Λόγο, με τον παραπάνω τρόπο, τον οποίο δείχνει ο Λόγος του Θεού και ακολουθούν δικό τους λάθος τρόπο (ακούσια ή εκούσια), θα παγιδευ-

τούν, με αποτέλεσμα να συντριφθούν και να στραφούν προς τα πίσω, όπως πολύ γλαφυρά αναφέρει ο Ησαΐας: «...*Διά να περιπατήσωσι και να προσκόπτωσιν εις τα οπίσω και να συντριφθώσι και να παγιδευθώσι και να πιασθώσι*» (Ησαΐας ΚΗ/28:13). Για τον προφητικό λόγο του Ησαΐα, στο κεφ. ΚΗ/28, έχουμε αναφερθεί με λεπτομέρειες στο "Κεφάλαιο ΠΕΜΠΤΟ" (θέμα Β').

Άρα, σωτηρία (δικαίωση ενώπιον του Θεού), απολάμβαναν και οι πιστοί στην περίοδο της Παλιάς Διαθήκης, σύμφωνα με το διατεταγμένο του νόμου του Θεού, σωτηρία απολαμβάνουν και οι πιστοί στην περίοδο της οικονομία της χάρις που εμείς ζούμε σήμερα. Είναι αυθαίρετο να μιλάμε για άνωθεν γέννηση (αναγέννηση) μόνο για την περίοδο της Καινής Διαθήκης, όταν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης η ίδια η Γραφή μας παρουσιάζει πλήθος αγίων, ανδρών και γυναικών, αγίους που ήσαν γεμάτοι από δύναμη πίστης, πλήρως αφιερωμένοι και υποταγμένοι στον Θεό και η ζωή τους είναι ένα λαμπρό παράδειγμα προς μίμηση.

Μπορεί ο λαός Ισραήλ, να έπεφτε στην αμαρτία, φθάνοντας ακόμα και στη βδελυρή πράξη να λατρεύει ένα χρυσό μοσχάρι, αλλά ο Θεός από την πτώση του Αδάμ και μετά, ευαρεστείτο σ' αυτούς που υπάκουαν πρόθυμα στον Λόγο Του και γίνονταν τα άγια αγγεία για να εκτελέσουν το θέλημά Του.

2. ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Θα αναφέρουμε παρακάτω με **σύντομο τρόπο** ονόματα και χαρακτηριστικά γνωρίσματα αγίων ανδρών και γυναικών της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, που φανερώνει ότι τα ονόματά τους είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο της ζωής και αυτό το γνωρίζουμε και από τις περιπτώσεις του Μωυσή που επικαλέσθηκε τον Θεό, λέγοντας «*Κύριε, εξάλειψόν με, δέομαι, εκ της ΒΙΒΛΟΥ Σου, την οποία έγγραψας*» (Εξοδος ΛΒ/32:32) και του Ιησού που είπε στους εβδομήντα μαθητές Του «*χαίρετε μάλλον ότι τα ΟΝΟΜΑΤΑ σας εγράφησαν εν τοις ουρανοίς*» (Λουκάς Ι'/10:17-20). Η άνωθεν γέννηση και η "εγγραφή" στο ουράνιο βιβλίο της ζωής δεν είναι προνόμιο μόνο των αγίων της Καινής Διαθήκης.

(01) **ΕΝΩΧ και ΗΛΙΑΣ**: Ο Ενώχ είναι ο πρώτος άνθρωπος επί

Γης που δεν γνώρισε φυσικό θάνατο, αλλά αρπάχθηκε στον ουρανό, γιατί ο Ενώχ περπατούσε πνευματικά μαζί με τον Θεό και αυτό ήταν που ευαρεστούσε τον Θεό: «...*Και ΠΕΡΙΕΠΑΤΗΣΕΝ ο Ενώχ μετά του Θεού, αφού εγέννησε τον Μαθουσάλα, τριακόσια έτη, και εγέννησεν υιούς και θυγατέρας*» (Γένεση Ε/5:22).

Ο Ηλίας, χρισμένος προφήτης του Θεού είναι ο δεύτερος άνθρωπος που δεν γνώρισε φυσικό θάνατο, αλλά αρπάχθηκε στον ουρανό (Β' Βασιλέων Β/2:11). Ο Θεός ευαρεστείτο από την πιστότητα του Ηλία και μέσα στη ζωή του βλέπουμε να υπάρχουν μεγάλες επεμβάσεις του Θεού, όπως ήταν στο όρος **Κάρμηλο** (βλ. Α' Βασιλέων ΙΗ/18:21-39), ή με την **ανάσταση** του γιου της χήρας στην Σαρεπτά (βλ. Α' Βασιλέων Α/1:10-24).

Μπορεί κάποιος να αμφισβητήσει ότι τα ονόματα του Ενώχ και του Ηλία, δεν είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο του Θεού; Εδώ βλέπουμε τη μεγάλη ευλογία και τιμή που ο Θεός έκανε στη ζωή τους να μη γνωρίσουν φυσικό θάνατο. Θα πρέπει να αναφέρουμε ότι ο ΕΝΩΧ αρπάχθηκε από τον Θεό **ΠΡΙΝ** τον κατακλυσμό και είναι τύπος της «εκκλησίας της ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ», που αρπάζεται πριν την κρίση και ο ΗΛΙΑΣ αρπάχθηκε **ΜΕΤΑ** τον κατακλυσμό και είναι τύπος της «εκκλησίας της ΛΑΟΔΙΚΕΙΑΣ», που μένει κάτω και περνά μέσα από την κρίση και μετά αρπάζεται.

(02) **ΝΩΕ**: Αναφέρει η Γραφή ότι ο Νώε βρήκε χάρη ενώπιον του Θεού, ήταν άνθρωπος δίκαιος και τέλειος μεταξύ των συγχρόνων του και το πνευματικό περπάτημα του Νώε ήταν εκείνο που ευαρέστησε τον Θεό και γνωρίζουμε πως, όταν αργότερα κατέστρεψε τον κόσμο, σώθηκε μόνο ο Νώε και η οικογένειά του, σύνολο οκτώ άτομα. Διαβάζουμε για τον Νώε: «*Ο Νώε ήτο άνθρωπος δίκαιος, τέλειος μεταξύ των συγχρόνων αυτού· μετά του Θεού περιεπάτησεν ο Νώε*» (Γένεση ζ'/6:8-9). Μπορούμε να ισχυριστούμε ότι ο Νώε και η οικογένειά του δεν "ζούσαν" την άνωθεν γέννηση και ότι τα ονόματά τους δεν είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο της ζωής;

(03) **ΑΒΡΑΑΜ - ΙΣΑΑΚ - ΙΑΚΩΒ**: Μέσα στον Λόγο του Θεού αναφέρεται πολύ συχνά ότι ο ίδιος Θεός συστήνεται ως "ο Θεός

του **Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ**". Θα μπορούσε ποτέ ο άγιος και δίκαιος Θεός να ευαρεστείται σε ανθρώπους που δεν ήταν αφιερωμένοι σ' Αυτόν και να τους φέρνει ως πρότυπα και ως μέρος του σχεδίου Του για να γεννηθεί ο υπεσχημένος Μεσσίας; Ο Αβραάμ είναι ένα λαμπρό παράδειγμα αφιέρωσης, υπακοής και πίστης στον Θεό, μιας πίστης που δοκιμάστηκε όταν του ζητήθηκε να θυσιάσει το μονάκριβο γιο του Ισαάκ και ο Αβραάμ απλά **υπάκουσε**.

Ο Αβραάμ απέκτησε τον τίτλο "**ο πατέρας της πίστης**" και όλες οι γενιές τον μακαρίζουν γι' αυτό. Ο Ιησούς αποκάλυψε ότι ο πνευματικός χώρος που πήγαιναν οι δίκαιοι της Παλαιάς Διαθήκης ονομαζόταν "**κόλπος του Αβραάμ**". Μπορούμε λοιπόν να ισχυριστούμε ότι ο Αβραάμ, ο Ισαάκ και ο Ιακώβ, από σπέρμα των οποίων ήρθε ο Μεσσίας δεν ήταν αναγεννημένοι, επειδή εμείς σήμερα στην περίοδο της Καινής Διαθήκης μέσα στον όρο αυτό έχουμε χτίσει μια δική μας θεολογία;

(04) **ΜΩΥΣΗΣ**: Ο Μωυσής υπήρξε μία από τις κορυφαίες φυσιογνωμίες όλων των εποχών, πριν και μετά Χριστό. Ο Θεός τον εξέλεξε να βγάλει το λαό Του από τη σκλαβιά και είχε το προνόμιο να "δει" τον Θεό επάνω στο όρος Σινά, όταν ο Θεός του έδωσε το νόμο Του. Ο Μωυσής ήταν για τον Ισραήλ ο "χριστός", ο κεχρισμένος του Θεού, ο οποίος θα εκτελούσε όλα τα διατάγματά Του. Στην Καινή Διαθήκη συχνά συναντάμε τη φράση "**ο νόμος του Μωυσή**", αντί της φράσης "ο νόμος του Θεού", που φανερώνει τον ηγετικό ρόλο που ο ίδιος ο Θεός είχε δώσει στον Μωυσή για να εκπληρώσει τα σχέδια Του.

Ο Μωυσής ήταν ο "**τύπος**", ενώ ο Ιησούς είναι το "**αντίτυπον**" της σωτηρίας του ανθρώπου. Ο Μωυσής έβγαλε το λαό Ισραήλ **έξω από τη σκλαβιά** των Αιγυπτίων (*ο Ιησούς μας βγάζει έξω από το σύστημα του Φαραώ του κόσμου τούτου, του Διαβόλου*). Μετά ο Μωυσής πέρασε το λαό μέσα από την **Ερυθρά Θάλασσα** (*συμβολίζει το βάπτισμά μας στο νερό*) και τον οδήγησε στο όρος **Σινά**, όπου το όρος ολόκληρο φλεγόταν από την παρουσία του Θεού (*συμβολίζει το βάπτισμα του πιστού με το άγιο Πνεύμα*) με

τελικό προορισμό τη γη της επαγγελίας.

Δεν νομίζω ότι υπάρχει αναγεννημένος πιστός που μπορεί να ισχυριστεί ότι ο Μωυσής, όχι απλά δεν γνώριζε, αλλά ότι δεν είχε επίγνωση τι σημαίνει άνωθεν γέννηση ή αναγέννηση (όπως εμείς την αποκαλούμε σήμερα), όταν ο ίδιος ο Μωυσής έδωσε το νόμο του Θεού στο λαό του και ο ίδιος ο Μωυσής μιλούσε για το ουράνιο βιβλίο της ζωής, όπως ήδη αναφερθήκαμε (βλ. Έξοδος ΛΒ/32:32).

(05) **ΡΑΑΒ και ΡΟΥΘ**: Εδώ έχουμε δύο πρώην ειδωλολάτρισσες, αλλά έχουν μεταξύ τους πολλά κοινά χαρακτηριστικά, ένα από τα οποία θα "ζήλευαν" πολλοί άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης είναι ότι τα ονόματά τους αναφέρονται στη γενεαλογία του Ιησού και μακαρίζονται απ' όλες τις γενιές των αγίων, γιατί **από τους απογόνους τους προήλθε ο Μεσσίας** και οι ίδιες αποτελούν λαμπρό παράδειγμα πίστης. Η Ραάβ ήταν Χαναναία και η Ρουθ ήταν Μωαβίτισσα, ήρθαν και οι δύο **αντιμέτωπες με τον αληθινό Θεό** του Ισραήλ, η μεν Ραάβ όταν συναντήθηκε με τους δύο κατασκόπους του Ιησού του Ναυή και τους έσωσε, κρύβοντάς τους, η δε Ρουθ όταν παντρεύτηκε τον Ισραηλίτη Μααλών και ακολούθησε την πεθερά της όταν αυτός πέθανε.

Η Ραάβ έπαψε να είναι η πόρνη, όπως την γνώριζαν οι συντοπίτες της, αλλά ήταν η **Ραάβ η ελεημένη και η ευλογημένη** του Θεού. Είναι μία από τις γυναίκες που μακαρίζουν όλες οι γενιές και που όλες οι γυναίκες θα ήθελαν να είναι στη θέση της, γιατί είναι μια ηρωίδα της πίστης: *«Διά ΠΙΣΤΕΩΣ η πόρνη Ραάβ δεν συναπωλέσθη με τους απειθήσαντας, δεχθείσα τους κατασκόπους με ειρήνη»* (Εβραίους ΙΑ/11:31). Η Ραάβ είναι «η Χαναναία γυναίκα της πίστης» που αγάπησε τον αληθινό Θεό που υπάρχει.

Η Ρουθ στο πρόσωπο του άνδρα της Μααλών, όσο αυτός ζούσε και μετά το θάνατό του στο πρόσωπο της πεθεράς της Ναομί **έβλεπε** τον ένα και μόνο αληθινό Θεό που υπάρχει, τον Θεό του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, **έβλεπε** αυτό που τόσα χρόνια οι δικοί της ψεύτικοι θεοί δεν μπορούσαν να της δώσουν και τώρα αυτό που γνώρισε γέμισε τη ζωή της. Η αναφορά

του Λόγου του Θεού σε μία πρώην ειδωλολάτρισσα (εθνική), την Ρουθ, είναι ένα προφητικό μήνυμα ότι ο Μεσσίας Ιησούς δεν ήρθε για να φέρει σωτηρία μόνο στο λαό Ισραήλ, αλλά και σε όλα τα έθνη. Ο Θεός δέχεται οποιοδήποτε εθνικό, ειδωλολάτρη και απερίτμητο, που σαν τη Ρουθ λέγει «ο λαός σου, λαός μου, και ο Θεός σου, Θεός μου» (Ρουθ Α/1:16-17).

Μπορούμε να δεχθούμε ότι δύο ειδωλολάτρισσες γυναίκες που αναφέρονται στη γενεαλογία του Μεσσία δεν σώθηκαν και όταν πέθαναν δεν πήγαν στον κόλπο του Αβραάμ; Εάν το κάναμε αυτό, είναι σαν να θέλαμε να αλλάξουμε και να κρύψουμε τις αλήθειες του Λόγου του Θεού. Περισσότερα για την Ραάβ και την Ρουθ, καθώς και για την Δεβόρρα (για την οποία θα μιλήσουμε παρακάτω), διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ" (κωδικός 43).

(06) **ΔΑΒΙΔ και ΔΑΝΙΗΛ**: Οι δύο αυτοί άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης έχουν μεταξύ τους ένα κοινό χαρακτηριστικό γνώρισμα, που είναι ότι ο Θεός τους έδωσε και ένα δικό Του τίτλο, που έδειχνε ότι ο καρδιά του Θεού ευαρεστείτο από την υπακοή τους στον άγιο Λόγο Του. Ο Δαβίδ ήταν ο "**ανήρ κατά την καρδιά του Θεού**" (βλ. Α' Σαμουήλ ΙΓ/13:14, Πράξεις ΙΓ/13:22). ενώ τον Δανιήλ τον αποκάλεσε "**ανήρ σφόδρα αγαπητέ**" (βλ. Δανιήλ Ι'/10:11,19). Η πορεία και των δύο είναι γνωστή μέσα από τον Λόγο του Θεού και για να αναφερθούμε με περισσότερα στοιχεία θα χρειαζόταν να γραφτεί ένα ξεχωριστό βιβλίο για τον καθένα.

Μπορούμε λοιπόν να ισχυριστούμε ότι οι δύο αυτοί άγιοι άνδρες, επειδή έζησαν στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης **δεν γνώριζαν** τι σημαίνει πνευματική αναγέννηση, αφού και οι δύο ήσαν πολύτιμα αγγεία στα χέρια του Θεού και ειδικά από το σπέρμα του Δαβίδ ήρθε ο άγιος των αγίων, ο Μεσσίας;

(07) **ΔΕΒΟΡΡΑ**: Η Δεβόρρα είχε τρεις ιδιότητες, ήταν προφήτισσα, ηγέτιδα του λαού Ισραήλ (κριτής) και πολεμίστρια. **Σαν προφήτισσα** ήταν το στόμα του Θεού προς το λαό και είχε την πνευματική εξουσία επάνω στο λαό, καθόσον οι προφύτες είχαν προσταγές του Θεού, που έπρεπε να εκτελεστούν, γιατί σε αντί-

θετη περίπτωση θα θέριζαν τα αποτελέσματα της ανυπακοής τους. **Σαν κριτής** στον Ισραήλ είχε το ανώτατο αξίωμα μέσα στο λαό και «έκρινε» τις υποθέσεις του λαού: «...*Και η Δεβόρρα, γυνή προφήτις, γυνή του Λαφιδώθ, αυτή έκρινε τον Ισραήλ κατά τον καιρόν εκείνον...*» (Κριτές Δ/4:4-5). **Σαν πολεμίστρια**, όταν κάλεσε τον Βαράκ και του είπε τι ακριβώς είχε προστάξει ο Θεός, αυτός αναγνωρίζοντας την εξουσία της, ζήτησε την υποστήριξή της για να πολεμήσει τον Σισάρα, λέγοντάς της «*εάν συ έλθης μετ' εμού, θέλω υπάγει· αλλ' εάν δεν έλθης μετ' εμού, δεν θέλω υπάγει*» (Κριτές Δ/4:8) και η Δεβόρρα βρέθηκε μέσα στο πεδίο της μάχης.

Ποια πιστή γυναίκα, δεν θα ήθελε σήμερα να είναι μια «**σύγχρονη Δεβόρρα**», που θα πάρει τον Λόγο του Θεού και θα βγει έξω για να συντρίψει τον «**σύγχρονο Σισάρα**», τον άρχοντα του κόσμου τούτου; Ποιος είναι αυτός, που θα ισχυριστεί ότι το όνομα της χρισμένης από τον Θεό Δεβόρρας δεν είχε γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο, **επειδή** αυτός, απορρίπτοντας ότι βάπτισμα του Πνεύματος και η αναγέννηση είναι δύο ξεχωριστές ενέργειες, επικαλείται ότι άνωθεν γέννηση (αναγέννηση) δεν υπήρχε πριν την Πεντηκοστή;

(08) **ΣΕΔΡΑΧ - ΜΙΣΑΧ - ΑΒΔΕΝΕΓΩ**: Οι τρεις νέοι Ιουδαίοι, που τα ονόματά τους ήταν Ανανίας, Μισαήλ και Αζαρίας, μαζί με τον Δανιήλ, ζούσαν στην αυλή του Βαβυλώνιου βασιλιά Ναβουχοδοσόρα. Είναι θαυμαστή η πιστότητα των τριών αυτών νέων να μείνουν μέσα στο θέλημα του Θεού και να μην προσκυνήσουν τη χρυσή εικόνα κατά το διάταγμα του βασιλιά, ο οποίος όταν έμαθε την άρνησή τους, γεμάτος θυμό και οργή διέταξε να τους ρίξουν μέσα σε κάμινο φωτιάς, λέγοντάς τους με αλαζονεία «*και ποιος είναι εκείνος ο Θεός, όστις θέλει σας ελευθερώσει εκ των χειρών μου;*» (Δανιήλ Γ/3:15).

Η απάντηση των πιστών παιδιών του Θεού προκαλεί ρίγη συγκίνησης και συγκλονίζει. Με θάρρος διακήρυξαν την πίστη τους στον μόνο και αληθινό Θεό που υπάρχει, λέγοντας: «*Ο Θεός ημών, τον οποίον ημείς λατρεύομεν, είναι δυνατός να μας ελευθερώσει εκ της καμίνου του πυρός της καιομένης· και εκ της χειρός σου,*

βασιλεύ θέλει (μας) ελευθερώσει. Αλλά και αν ουχί, ας είναι γνωστόν εις σε, βασιλεύ, ότι τους ΘΕΟΥΣ σου δεν λατρεύομεν και την ΕΙΚΟΝΑ την χρυσήν, την οποίαν έστησας, δεν προσκυνούμεν» (Δαυιήλ Γ/3:17-18). Η ιστορία στη συνέχεια είναι γνωστή, ακόμα και σε αυτούς που δεν είναι εξοικειωμένοι με τον Λόγο του Θεού.

Ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι τα ονόματα των τριών αυτών νέων δεν είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο του Θεού, επειδή τον βολεύει δογματικά η διδασκαλία ότι αναγέννηση πριν Πεντηκοστή δεν υπήρχε; Οι τρεις νέοι αυτή τη στιγμή βρίσκονται στην ένδοξη παρουσία του Θεού και είναι μέλη της μεγάλης στρατιάς των αγίων της Παλαιάς Διαθήκης.

(09) **ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ**: Ο Ιωάννης προετοίμασε τον δρόμο της έλευσης του Μεσσία και μέσα στο σχέδιο του Θεού έχει εξέχουσα θέση. Ο ρόλος τους υπήρξε καταλυτικός και η ζωή του ήταν μια προσφορά και θυσία στον Θεό. Ο Ιησούς είπε ότι δεν σηκώθηκε άλλος που να είναι μεγαλύτερος του Ιωάννη: *«Αληθώς σας λέγω, μεταξύ των γεννηθέντων υπό γυναικών δεν ηγέρθη μεγαλύτερος Ιωάννου του βαπτιστού· πλην ο μικρότερος εν τη βασιλεία των ουρανών είναι μεγαλύτερος αυτού» (Ματθαίος ΙΑ/11:11).*

Ο Ιωάννης έζησε και θανατώθηκε κατά την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης και ο ίδιος ο Ιησούς αναφέρει ότι **θα είναι μέσα** στη βασιλεία των ουρανών και μάλιστα δίνει και μια λεπτομέρεια που σε πολλούς προκαλεί κατάπληξη ότι, ενώ είναι ο μεγαλύτερος μεταξύ των αγίων του Θεού, στη βασιλεία Του θα είναι ο μικρότερος. Τι εννοεί ο Ιησούς με τα λόγια αυτά;

Ο Ιωάννης έζησε στην περίοδο του νόμου και όλοι οι άγιοι της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης είχαν ένα **μεγάλο** (ας χρησιμοποιήσω τον αδόκιμο όρο) **μειονέκτημα** σε σύγκριση με τους πιστούς της περιόδου της Καινής Διαθήκης, το οποίο ήταν ότι **δεν ήσαν βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα του Θεού** και κατά συνέπεια δεν υπήρχε η **μόνιμη κατοίκηση** του Πνεύματος του Θεού μέσα τους στην περίοδο αυτή. Το Πνεύμα του Θεού ερχόταν επάνω στους εκλεκτούς Του και αφού εκπληρωνόταν ο σκοπός για τον οποίο ερχόταν, μετά έφευγε.

Ο Ιωάννης, εφόσον βρισκόταν στην περίοδο του νόμου, όπου «*δεν ήτο ακόμα δεδομένο Πνεύμα άγιον*» (Ιωάννης Ζ/7:39), δεν μπορούσε το Πνεύμα του Θεού να παραμένει μόνιμα μέσα του, γι' αυτό είπε ο Ιησούς ότι ο μικρότερος στη βασιλεία του Θεού θα είναι μεγαλύτερος του Ιωάννη, αλλά ο Ιωάννης όμως ζούσε τον Λόγο του Θεού και οι λόγοι που έβγαιναν από το στόμα του ήσαν πύρινοι και έλεγχαν την αμαρτία που υπήρχε διάχυτη γύρω του. Σύμφωνα με αυτούς που ισχυρίζονται ότι οι μαθητές του Ιησού δεν ήσαν αναγεννημένοι πριν την Πεντηκοστή, τότε και ο Ιωάννης δεν ήταν αναγεννημένος. **Πως όμως βάπτιζε στο νερό τους πιστούς, εάν ο Ιωάννης δεν είχε την άνωθεν γέννηση, δεν θα ήταν άκυρο το βάπτισμά του;**

Το βάπτισμα του Ιωάννη στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ήταν καθ' όλα έγκυρο, γι' αυτό και ο Ιησούς, ζώντας μέσα στην περίοδο του νόμου, ζήτησε από τον Ιωάννη να Τον βαπτίσει για να εκπληρώσει «*πάσαν δικαιοσύνη*» (Ματθαίος Γ/3:15). Ο ίδιος ο Θεός, ο δημιουργός του σύμπαντος, επικύρωσε την ενέργεια αυτή του Ιωάννη, όταν ακούστηκε η φωνή Του από τον ουρανό που έλεγε «*ούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός, εις τον οποίον εηρησετήθη*» και ταυτόχρονα το άγιο Πνεύμα Του ήρθε επάνω στον Υιό Του και κατοίκησε μέσα Του (Ματθαίος Γ/3:16-17).

(10) **Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ**: Στον ουρανό βλέπουμε μέσα από το βιβλίο της Αποκάλυψης η παγκόσμια εκκλησία (από τη δημιουργία του Αδάμ μέχρι τη συντέλεια) να αντιπροσωπεύεται από **24 ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥΣ**, ή κατά έναν άλλο συμβολισμό από **4 ΖΩΑ**. Μέσα στους 24 πρεσβύτερους είναι και η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (οι άγιοι της περιόδου εκείνης) και η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. Ο όρος "εκκλησία" εκφράζει το σύνολο των πιστών και δεν αναφέρεται μόνο για την περίοδο της Καινής Διαθήκης, όπως λανθασμένα πολλοί δέχονται. Ο Λόγος του Θεού, αυτό το αναφέρει πολύ καθαρά στην περίπτωση που ο διάκονος Στέφανος, πριν τον λιθοβολήσουν, αναφερόμενος για τον Μωυσή, είπε: «*Ούτος είναι όστις εν τη ΕΚΚΛΗΣΙΑ εν τη ερήμω εστάθη μετά του αγγέλου του λαλούντος προς αυτόν...*»

(Πράξεις Ζ/7:38). Η εκκλησία στην έρημο, προ Χριστού, δεν ήταν κάποιο κτίριο, αλλά ήταν το σύνολο των πιστών Ιουδαίων.

Στο ΚΑ΄/21 κεφάλαιο της Αποκάλυψης βλέπουμε ότι η "Νέα Ιερουσαλήμ" είναι η νύμφη του Αρνίου, είναι η γυναίκα του Αρνίου: «*Και εγώ ο Ιωάννης είδον την πόλιν την αγίαν, την ΝΕΑΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ καταβαίνουσαν από του Θεού εκ του ουρανού, ητοιμασμένην ως ΝΥΜΦΗΝ ΚΕΚΟΣΜΗΜΕΝΗΝ διά τον άνδρα αυτής...*» (Αποκάλυψη ΚΑ/21:2,9-10). Η νύμφη του Ιησού, ο οποίος είναι το Αρνίον το εσφαγμένον "προ καταβολής κόσμου" (βλ. Α΄ Πέτρου Α/1:18-19), ονομάζεται «μεγάλη πόλη», «νέα Ιερουσαλήμ» και «αγία Ιερουσαλήμ».

Εδώ θα πρέπει να προσέξουμε μια θαυμαστή λεπτομέρεια, που έχει άμεση σχέση με το θέμα που εξετάζουμε. Η πόλη αυτή, ενώ είναι η νύμφη του Αρνίου, φέρει τα χαρακτηριστικά και των αγίων της Παλαιάς Διαθήκης και των αγίων της Καινής Διαθήκης. Αναφέρεται στην όραση του Ιωάννη ότι το τείχος της πόλης είχε 12 ΠΥΛΩΝΕΣ και 12 ΘΕΜΕΛΙΑ και το χαρακτηριστικό σημείο είναι ότι στους πυλώνες ήσαν «*ονόματα επιγεγραμμένα, τα οποία είναι των δώδεκα φυλών των υιών Ισραήλ*» και στα θεμέλια ήσαν «*τα ονόματα των δώδεκα αποστόλων του Αρνίου...*» (Αποκάλυψη ΚΑ/21:12-14).

Οι πυλώνες (υιοί Ισραήλ) της πόλης στηριζόντουσαν επάνω στα θεμέλια (απόστολοι) και επάνω στα θεμέλια στηριζόταν ολόκληρο το οικοδόμημα της πόλης, που πνευματικά συμπεριλαμβάνει τους αγίους της Παλαιάς Διαθήκης και τους αγίους της Καινής Διαθήκης. Εάν οι απόστολοι δεν ήσαν αναγεννημένοι πριν την Πεντηκοστή, τότε δεν είχαν αναγεννηθεί και όλοι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης και εάν αυτό πράγματι συνέβαινε, σημαίνει πως δεν μπορούσαν να πάνε στον ουρανό (αρχικά βέβαια πήγαιναν στον κόλπο του Αβραάμ και μετά στον ουρανό), τότε πως στην Αποκάλυψη αναφέρονται οι 24 πρεσβύτεροι (άγιοι πριν και μετά Χριστό) και πως στην ουράνια πόλη γράφονται τα ονόματα των δώδεκα υιών του Ιακώβ;

(11) **Η ΧΗΡΑ ΜΕ ΤΟ ΔΙΛΕΠΤΟ:** Θα κλείσω το αφιέρωμα με την

παρουσίαση παραδειγμάτων από την Παλαιά Διαθήκη με ένα περιστατικό που συνέβηκε στην εποχή του Ιησού, όπου μια γυναίκα χήρα και φτωχή πρόσφερε στο ναό ΟΛΗ της περιουσία, που ήταν ένα δίλεπτο (έναν κοδράντη). Αυτό είχε και αυτό έδωσε, αλλά το έδωσε με την καρδιά της και από αγάπη στον Θεό και αυτό ήταν που ο ίδιος ο Ιησούς την επαίνεσε στους μαθητές Του, λέγοντας: **«Αληθώς σας λέγω ότι η χήρα αυτή η πτωχή, έβαλε περισσότερο πάντων, όσοι έβαλον εις το γαζοφυλάκιον· διότι πάντες εκ του ΠΕΡΙΣΣΕΥΟΝΤΟΣ εις αυτούς έβαλον· αυτή όμως εκ του ΥΣΤΕΡΗΜΑΤΟΣ αυτής έβαλε πάντα όσα ειχεν, όλην την περιουσίαν αυτής...»** (Μάρκος ΙΒ/12:42).

Η χήρα γυναίκα αγαπούσε τον Θεό με όλη την καρδιά της, την ψυχή της, τη διάνοιά της και τη δύναμή της και αυτό το έδειξε στην πράξη με το να δώσει **όλη την περιουσία της**. Ο Θεός είναι Θεός ζηλότυπος (Έξοδος Κ/20:5) και θέλει αποκλειστικότητα στις σχέσεις μας, θέλει την πρώτη θέση στη ζωή μας και αυτό για τη χήρα ήταν μια ζωντανή πραγματικότητα σ' όλη την πορεία της. Το δίλεπτο της χήρας είχε μεγάλη αξία ενώπιον του Θεού, γιατί αντιπροσώπευε τον πλούτο της καρδιάς της. Για περισσότερες λεπτομέρειες, διαβάστε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο **"Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ"** (κωδικός 43).

Ο γυναίκα αυτή βρισκόταν κάτω από το καθεστώς του νόμου της Παλαιάς Διαθήκης. Δεν γνωρίζουμε ποιο είναι το όνομά της και ποια ήταν η ηλικία της, δεν γνωρίζουμε εάν πέθανε πριν ή μετά την Πεντηκοστή, όπου αρχίζει η περίοδος της εκκλησίας. Το ερώτημα είναι, **εάν πέθανε πριν τη σταύρωση του Ιησού, που θα πήγαινε;** Μια καρδιά που δίνει όλα, όσα έχει στον Θεό, φανερώνει καρδιά υπάκουη στο νόμο Του και αυτό σημαίνει ότι ο Θεός ευαρεστείται στο άτομο αυτό και το όνομά του **γράφεται** στο βιβλίο της ζωής. Σαν την γυναίκα αυτή, τέτοιοι "αφανείς" πιστοί στον Θεό, άνδρες και γυναίκες, υπήρχε πλήθος στο λαό Ισραήλ και τα ονόματά τους είχαν γραφτεί στο βιβλίο της ζωής.

3. "ΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ"

Εάν κάποιος δεν έχει αποχωριστεί από τον κόσμο, εάν η

καρδιά του δεν έχει αλλάξει, εάν ο Λόγος του Θεού δεν έχει μπει μέσα του για να τον ανακαινίσει, **δεν μπορεί το όνομά του να έχει γραφτεί στο βιβλίο της ζωής** και όλα τα ονόματα που αναφέρθηκαν ενδεικτικά από την περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης έχουν αυτές τις προϋποθέσεις. Εφόσον λοιπόν τα ονόματά τους είναι καταχωρημένα στον ουρανό, **πως εμείς** μπορούμε να ισχυριστούμε ότι δεν είχαν αναγέννηση, **επειδή** ο όρος αυτός δεν χρησιμοποιείτο ευρέως την περίοδο εκείνη, **ή επειδή** στηρίζει την άποψή μας που δεν δεχόμαστε ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες είναι και για μας σήμερα;

Ο Ιησούς Χριστός έζησε στην περίοδο του νόμου και υποτάχθηκε στο νόμο, όλες οι ενέργειές Του ήταν σύμφωνα με τον νόμο του Μωυσή και ποτέ δεν τον παρέβηκε. Βρισκόμενος μέσα στο καθεστώς της Παλαιάς Διαθήκης, βλέπουμε να χρησιμοποιεί για τη σωτηρία του ανθρώπου τη φράση "**η άνωθεν γέννηση**" και επέπληξε προς τούτο το νομοδιδάσκαλο Νικόδημο που έδειχνε ότι είχε άγνοια του θέματος, λέγοντάς του «*συ είσαι ο διδάσκαλος του Ισραήλ και αυτά δεν τα γνωρίζεις;*» (Ιωάννης Γ/3:10).

Ο Ιησούς στα εδάφια 3 και 5 είπε στον Νικόδημο το ίδιο ακριβώς πράγμα, αλλά χρησιμοποίησε δύο διαφορετικές έννοιες (εκφράσεις), όπου η 2η ερμηνεύει την 1η, για να μπορέσει να εννοήσει τους Λόγους Του:

- «*ΕΑΝ τις δεν γεννηθῆ άνωθεν, δεν δύναται να ἴδῃ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» (Ιωάννης Γ/3:3).
- «*ΕΑΝ τις δεν γεννηθῆ ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος, δεν δύναται να εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ*» (Ιωάννης Γ/3:5).

"**Άνωθεν**" και "**ἐξ ὕδατος καὶ Πνεύματος**" είναι δύο έννοιες που ταυτίζονται και η μία συμπληρώνει την άλλη. Η γέννηση του ανθρώπου "**άνωθεν**" (από ψηλά) γίνεται "**ἐξ ὕδατος καὶ πνεύματος**", γίνεται από τον **ΛΟΓΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** ("ἐξ ὕδατος") και από το **ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ** ("καὶ Πνεύματος"). Μπαίνει μέσα στην καρδιά του αμαρτωλού ανθρώπου ο σπόρος της αλήθειας του Λόγου του Θεού και αρχίζει το Πνεύμα του Θεού να εργάζεται και να τον ελέγχει για την αμαρτωλή κατάστασή του. Ο σπόρος του Κυρίου, που

βρήκε εύφορο έδαφος ριζώνει μέσα του και τότε πέφτει στα γόνατα, εκζητώντας τον Κύριο να έρθει στην καρδιά του και ο Κύριος Ιησούς το κάνει.

Αναφερόμενος σ' αυτό ο απόστολος Πέτρος χρησιμοποιεί τον όρο αναγέννηση, που είναι η άνωθεν (εξ ουρανού) γέννηση: *«Επειδή ανεγεννήθητε ουχί εκ φθαρτού σπέρματος, αλλά αφάρτου, διά του ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ του ζώντος και μένοντος εις τον αιώνα»* (Α' Πέτρου Α/1:23). Το αρχαίο κείμενο γράφει: **«Αναγεγεννημένοι ουκ εκ σποράς φθαρτής, αλλά αφάρτου διά λόγου ζώντος Θεού και μένοντος εις τον αιώνα»**

Οι μαθητές του Ιησού, που είναι το κυρίως θέμα μας, ήσαν αναγεννημένοι, ήσαν καθαροί "διά του Λόγου του Θεού", τον οποίον είχαν ζωντανό ανάμεσά τους και τους δίδασκε, *«...αλλ' ΕΚ ΘΕΟΥ εγεννήθησαν»* και ο Ιησούς Χριστός είναι:

- **«Ο Θεός εν Χριστώ»** (Β' Κορινθίους Ε/5:19).
- **«Ο ΘΕΟΣ (που) φανερώθηκε εν ΣΑΡΚΙ»** (Α' Τιμόθεου Γ/3:16).
- **«Ο ΘΕΟΣ (ο "ΗΛ") μεθ' ημών: ο ΕΜΜΑΝΟΥ-ΗΛ»** (Ματθαίος Α/1:23).
- **«Ο ΘΕΟΣ ΙΣΧΥΡΟΣ»** - Εβραϊκά «ΕΛ ΓΚΙΜΠΟΡ» (Ησαΐας Θ/9:6).
- **«Το Α και το Ω, η ΑΡΧΗ και το ΤΕΛΟΣ»** (Αποκάλυψη Α/1:8).
- **«Ο ΩΝ, ο ΗΝ και ο ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ, ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ»** (Αποκάλυψη Α/1:8).
- **«Ο ΩΝ επί πάντων ΘΕΟΣ ευλογητός»** (Ρωμαίους Θ/9:5).
- **«Ο Αληθινός ΘΕΟΣ και η Ζωή η Αιώνιος»** (Α' Ιωάννου Ε/5:20).
- **«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ και Ο ΘΕΟΣ ΜΑΣ»** (Ιωάννης Κ/20:28).
- **«Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΘΕΟΣ και ΣΩΤΗΡΑΣ ΗΜΩΝ»** (Τίτος Β/2:13).
- **«Ο ΚΥΡΙΟΣ»** (βλ. Πράξεις Β/2:36, Ι'/10:36, Ματθαίος ΚΗ/28:18, κλπ).

4. Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΔΩΔΕΚΑΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Πως μπορούμε να δεχθούμε ότι οι απόστολοι δεν ήσαν αναγεννημένοι πριν την Πεντηκοστή, όπως ισχυρίζονται διάφορες ομολογίες, όταν ο Θεός ήταν ανάμεσά τους "εν Χριστώ Ιησού;" Οι απόστολοι, όχι μόνο είχαν αναγεννηθεί, **αλλά είχαν αναλάβει και τις ευθύνες τους** απέναντι του διδασκάλου τους Ιησού, κο-

ντά στον οποίο είχαν μαθητεύσει τριάμισι ολόκληρα χρόνια και γνώριζαν τις αλήθειες του Λόγου του Θεού, τις οποίες εφαρμόζαν με μεγάλη επιτυχία, ακόμα και πριν την Πεντηκοστή, όπως θα δούμε στη συνέχεια.

Στις Πράξεις Α/1:14-26 διαβάζουμε ότι οι απόστολοι μετά από μια ευλογημένη προσευχή "ομοθυμαδόν" και ενώ ο Ιησούς είχε ήδη αναληφθεί, **αποφάσισαν να διαλέξουν τον δωδέκατο απόστολο** στη θέση του Ιούδα του Ισκαριώτη, ο οποίος εξέπεσε της διακονίας του και διάλεξαν τον Μαθθία.

Η απόφαση αυτή των μαθητών, ουδέποτε αναίρεθηκε και ο Μαθθίας συνέχισε να παραμένει στη θέση αυτή και μετά την Πεντηκοστή, γιατί τον βλέπουμε να συνέρχεται μαζί με τους άλλους αποστόλους, σαν δωδέκατο μέλος: «*Σταθείς δε ο Πέτρος μετά των ένδεκα...*» (Πράξεις Β/2:14). Εδώ λέγει ένδεκα και ο Πέτρος που μιλούσε εξ ονόματι των άλλων, είναι σύνολο δώδεκα, μεταξύ των οποίων ήταν και ο νεοεκλεγείς Μαθθίας. Εάν δεν συνέβαινε αυτό, τότε θα έπρεπε ο Λόγος του Θεού να λέγει «*Σταθείς δε ο Πέτρος μετά των ΔΕΚΑ...*».

- Εάν οι απόστολοι, δεν ήταν αναγεννημένοι (κατά την πίστη μερικών), **πως ανέλαβαν** μια τόσο βαριά ευθύνη ενώπιον του Θεού να εκλέξουν δωδέκατο απόστολο; Και **πως γνώριζαν** ποιες ήταν οι προϋποθέσεις για να ανήκει κάποιος στην ομάδα των δώδεκα αποστόλων, ώστε να κάνουν τη σωστή εκλογή;
- Εφόσον η Γραφή με σαφήνεια λέγει ότι "**εάν κάποιος δεν γεννηθεί ΑΝΩΘΕΝ, δεν μπορεί να ιδει τη βασιλεία του Θεού**" και εφόσον ο Πέτρος δεν είχε αναγεννηθεί, τότε δεν ήταν παιδί του Θεού. Κατά συνέπεια, πως μπόρεσε και ανέλαβε, μαζί με τους λοιπούς δέκα αποστόλους να εκλέξουν ένα νέο μέλος, γεγονός που θα είχε παγκόσμιες ευθύνες και διαχρονικές προεκτάσεις;

Όλη η πρώτη εκκλησία στηρίχθηκε στους αποστόλους και στη διδασκαλία τους (Πράξεις Β/2:42) και ο Θεός επιβεβαίωνε τις ενέργειές του με τα επακολουθούντα σημεία και τεράστια: «*Εκεί-*

νοι δε (οι απόστολοι) εξελθόντες εκήρυξαν πανταχού, **συνεργούντος του Κυρίου και βεβαιούντος το κήρυγμα διά των επακολουθούντων ΘΑΥΜΑΤΩΝ...**» (Μάρκος 1ς/16:20). Εάν οι μαθητές διαπίστωναν μετά την Πεντηκοστή ότι είχαν σφάλει, θα διόρθωναν το λάθος τους, κάτι το οποίο δεν έκαναν, που σημαίνει ότι ήταν σωστή η απόφασή τους για την εκλογή του δωδέκατου αποστόλου.

5. Η ΑΓΝΟΙΑ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Ο Ιησούς είχε πει στους μαθητές Του *«αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ονόματά σας εγράφησαν (αρχ. "εγγέγραπται") εν τοις ουρανοίς»* (Λουκάς 1'/10:20). Δεν τους λέγει να χαίρονται επειδή τα ονόματά τους "θα γραφούν", αλλά επειδή τα ονόματά τους **ήδη "εγράφησαν"** στο βιβλίο της ζωής, γιατί όπως αναφέραμε τα ονόματα των αγίων της Παλαιάς Διαθήκης γράφονταν στο βιβλίο της ζωής (Έξοδος ΛΒ/32:32).

Ο Ιησούς, όταν μιλούσε στον Νικόδημο για την πνευματική γέννηση του ανθρώπου και αυτός γεμάτος απορία Τον ρώτησε "πως μπορούν να γίνουν ταύτα", ο Ιησούς του είπε *«σὺ εἶσαι διδάσκαλος του Ισραὴλ και ΤΑΥΤΑ δεν εξεύρεις»* (Ιωάννης Γ/3:1-10), που αυτό σημαίνει πάρα πολύ απλά ότι οι γραμματείς, οι Φαρισαίοι, οι ιερείς και όλοι όσοι δίδασκαν το νόμο του Θεού **γνώριζαν** για την "άνωθεν γέννηση" (αναγέννηση) και την δίδασκαν στο λαό στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.

Ο Κύριος Ιησούς με τα λόγια αυτά επιπλήττει τον Νικόδημο, που ήταν Φαρισαίος και είχε άγνοια αυτών των πραγμάτων, κάτι που δεν υπήρχε δικαιολογία για τη θέση του. Γι' αυτούς που διδάσκουν ότι οι μαθητές δεν είχαν αναγεννηθεί πριν την Πεντηκοστή, αλλά δεν μπορούν να απορρίψουν τα λόγια του Ιησού που τους είπε να χαίρονται που τα ονόματά τους εγράφησαν στο βιβλίο της ζωής, δημιουργείται μία παραλογία, καθόσον υπάρχει μια μεγάλη αντίφαση, που είναι:

- Αφού τα ονόματα των μαθητών είχαν γραφτεί στο ουράνιο βιβλίο της ζωής, πριν τη σταυρική θυσία του Ιησού, πως μπορεί οι ίδιοι να μην είχαν αναγεννηθεί και να μην είχαν σωθεί από τις αμαρτίες τους; Μήπως ο ίδιος ο Λόγος του Θεού αντιφάσκει;

- Και εάν οι απόστολοι δεν είχαν αναγεννηθεί πνευματικά πριν την Πεντηκοστή, τότε και όλοι οι άγιοι της Παλαιάς Διαθήκης, δεν είχαν αναγεννηθεί και δεν φυσικά **δεν ήσαν άγιοι**; Αυτό δεν είναι παράλογο να το ισχυρίζεται κάποιος;

Εκείνο που με βεβαιότητα και σιγουριά λέμε είναι ότι ο Λόγος του Θεού είναι ΦΩΣ και ΑΛΗΘΕΙΑ και δεν αντιφάσκει, αλλά οι άνθρωποι είναι που δεν γνωρίζουν τις αλήθειες του Λόγου του Θεού και δεν έχουν σωστή διδασκαλία επάνω στα θέματα αυτά, με αποτέλεσμα να παγιδεύονται από τον εχθρό της ψυχής, τον Διάβολο και να ερμηνεύουν εσφαλμένα με δικό τους ανθρώπινο τρόπο τον Λόγο του Θεού.

6. ΑΔΕΛΦΟΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Μετά τη σταύρωση του Ιησού, όπου χύθηκε το άγιο αίμα Του, με το οποίο εμείς σήμερα καθαριζόμαστε διά πίστεως από κάθε αμαρτία (βλ. Α' Ιωάννου Α/1:7) και μετά την ανάστασή Του, ακολουθεί ένα διάστημα πενήντα ημερών μέχρι την Πεντηκοστή, μέσα το οποίο οι μαθητές του Ιησού είχαν επικοινωνία με τον αναστημένο διδάσκαλό τους και μετά τα τραγικά γεγονότα της σταύρωσης, το πεισμένο ηθικό τους ανορθώθηκε, οι ελπίδες τους ζωντάνεψαν και πολλές νέες εξελίξεις ακολούθησαν.

Από τα γεγονότα που ακολούθησαν αμέσως με την ανάσταση του Ιησού και από τις περιγραφές του Λόγου του Θεού βλέπουμε ότι οι μαθητές του Ιησού ήσαν αναγεννημένοι, ήσαν παιδιά του Θεού και σαν αναγεννημένοι που ήσαν είχαν **πνευματικό αδελφό** τον Ιησού (αναφερόμαστε στην ανθρώπινη φύση του Ιησού) και είχαν **τον ίδιο Θεό και Πατέρα** με τον Ιησού (πάντα βέβαια ως άνθρωπος). Αυτό το ξεκαθάρισε ο ίδιος ο αναστημένος Ιησούς, όταν είπε στην Μαρία την Μαγδαληνή, την οποία συνάντησε κοντά στο μνήμα: «...*Ύπαγε προς τους αδελφούς **ΜΟΥ** και ειπέ προς αυτούς· Αναβαίνω προς τον Πατέρα **ΜΟΥ** και Πατέρα σας και Θεόν **ΜΟΥ** και Θεόν σας*» (Ιωάννης Κ/20:17).

- **ΠΩΣ** ο Ιησούς αποκαλεί τους μαθητές του "**αδελφούς**" και ονομάζει τον Θεό "**Πατέρα τους**";. Εάν κάποιος έχει αμφιβολία εάν οι απόστολοι ήσαν αναγεννημένοι πριν την Πε-

νηκοστή, τώρα τα λόγια του αναστημένου Ιησού είναι μία καθαρή επιβεβαίωση για το τι είχε συμβεί μέσα στην καρδιά των μαθητών Του.

- **ΠΩΣ** μπορεί λοιπόν ένας μη αναγεννημένος να προσεύχεται με θέρμη και να εκζητεί στη ζωή του τη δύναμη εξ ύψους, όπως έκαναν οι απόστολοι; Ένα άνθρωπος, που δεν πιστεύει συνειδητά στον Θεό και που ο άγιος Λόγος Του Θεού δεν έχει ριζώσει μέσα στην καρδιά του δεν μπορεί να προσεύχεται στον Θεό με αυτό τον τρόπο.
- **ΠΩΣ** οι απόστολοι (όπως ήδη αναφέρθηκε), πήραν την ευθύνη να εκλέξουν τον δωδέκατο απόστολο και πως είχαν επίγνωση τι έπρεπε να κάνουν για να αποφύγουν τυχόν λάθος, εάν δεν ήσαν αναγεννημένοι;
- **ΠΩΣ** οι απόστολοι έκαναν θαύματα στο όνομα του Ιησού, όταν ο Κύριος τους είχε αποστείλει και τους είχε δώσει εξουσία να πατούν επάνω σε όλη τη δύναμη του εχθρού, εάν δεν ήσαν αναγεννημένοι; Για το θέμα αυτό θα αναφερθούμε και πάλι αμέσως παρακάτω.

Οι μαθητές του Ιησού λοιπόν ήσαν αναγεννημένοι πριν την Πεντηκοστή, **αλλά αυτό δεν ήταν αρκετό**, τους έλειπε κάτι που θα τους έδινε δύναμη και αυτό ήταν ότι έπρεπε να περάσουν και από το ανώγειο της Πεντηκοστής για να λάβουν τη δύναμη εξ ύψους (από το οποίο πρέπει να περάσει ο κάθε πιστός), έπρεπε να βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα του Θεού, όπως τους είχε πει ο ίδιος ο Ιησούς: *«Διότι ο μεν Ιωάννης εβάπτισεν εν ύδατι, σεις όμως θέλετε βαπτισθή εν Πνεύματι αγίω ουχί μετά πολλάς ταύτας ημέρας»* (Πράξεις Α/1:5).

Αυτή είναι η σωστή πορεία των πραγμάτων που έχει θέσει ο Θεός για ΟΛΟΥΣ τους πιστούς και φέρει τη δική Του σφραγίδα, όλες οι άλλες είναι έξω από τον Λόγο Του και είναι ανθρώπινες απόψεις, ενέργειες και διδασκαλίες. Ο άνθρωπος αναγεννιέται με τον Λόγο του Θεού, αναγεννιέται με τον λόγο της σωτηρίας και με τον λόγο της αλήθειας. Όταν συμβεί αυτό, η καρδιά του καθαρίζεται και μετά έρχεται ο Θεός με το Πνεύμα Του, κατοικεί μέσα

του και το σώμα του γίνεται ο άγιος ναός του Θεού. Σαν "αδελφοί" του Ιησού απολαμβάνουμε όλων προνομίων, που έχουμε σαν πριγκίπισσες και πριγκιπόπουλα του ουρανού.

7. ΚΗΡΥΚΕΣ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Άλλη μια θαυμαστή μαρτυρία και απόδειξη της Αγίας Γραφής ότι οι απόστολοι του Ιησού Χριστού ήσαν αναγεννημένοι πριν την Πεντηκοστή, **είναι τα θαύματα που έκαναν**, όταν ο Ιησούς τους έστειλε δύο - δύο και όχι μόνο τους δώδεκα μαθητές, (συμπεριλαμβανομένου και του Ιούδα, πριν ξεπέσει της διακονίας του), αλλά και τους λοιπούς εβδομήντα μαθητές Του. Για το θέμα αυτό έχουμε αναφερθεί συνοπτικά, αλλά εδώ θα μείνουμε σε μερικές επί μέρους λεπτομέρειες:

- *«Και προσκαλέσας τους δώδεκα, ήρchiσε να αποστέλλη αυτούς δύο, και έδιδεν εις αυτούς εξουσίαν κατά των πνευμάτων των ακαθάρτωνΚαι εξελθόντες εκήρυττον να μετανοήσωσι, και εξέβαλλον πολλά δαιμόνια και ήλειφον πολλούς αρρώστους με έλαιον και εθεράπευον»* (Μάρκος ς'/6:7,12-13).
- *«Και προσκαλέσας τους δώδεκα μαθητάς αυτού, έδωκεν εις αυτούς εξουσίαν κατά πνευμάτων ακαθάρτων, ώστε να εκβάλλωσιν αυτά και να θεραπεύωσι ΠΑΣΑΝ νόσον και ΠΑΣΑΝ ασθένειαν.....»* (Ματθαίος Ι'/10:1).
- *«.....Και υπάγοντες κηρύττετε, λέγοντες ότι επλησίασεν η βασιλεία των ουρανών. Ασθενούντας θεραπεύετε, λεπρούς καθαρίζετε, νεκρούς εγείρετε, δαιμόνια εκβάλλετε· δωρεάν ελάβετε, δωρεάν δότε.»* (Ματθαίος Ι'/10:7-8).

Στα παραπάνω εδάφια ο Λόγος του Θεού αναφέρεται ειδικά στους **ΔΩΔΕΚΑ** μαθητές του Ιησού, που ήσαν στο στενότερο κύκλο Του και για τους οποίους υπάρχουν πολλές περιγραφές, καθώς και τα ονόματά τους. Ο Ιησούς τους έδωσε καθαρή εντολή, τι έπρεπε να κάνουν, που είναι το τρίπτυχο: (1) Να κηρύξουν μετάνοια, (2) να ελευθερώσουν τους δέσμιους από τα δαιμονικά πνεύματα και (3) να θεραπεύουν "πάσαν" νόσο και ασθένεια.

Τους έστειλε ο Κύριος Ιησούς να κηρύξουν μετάνοια, θα ήταν παράλογο να σκεφτούμε ότι, ενώ οι μαθητές κήρυτταν με-

τάνοια, οι ίδιοι να μην είχαν μετανοήσει και η καρδιά τους να μην είχε καθαριστεί διά του Λόγου του Θεού. Θα ήταν ανόητο να σκεφτούμε ότι, ενώ οι μαθητές ήσαν οι ίδιοι δέσμιοι των πονηρών πνευμάτων, εξέβαλαν δαιμόνια από άλλους δαιμόνια. Εάν, επίσης οι μαθητές δεν πίστευαν στη θεραπεία των αρρώστων, πως μπορούσαν οι ίδιοι να προσεύχονται για τη θεραπεία τους; Ο Ιησούς δεν έδωσε στους μαθητές Του εξουσία μόνο στη θεραπεία των ζωντανών, αλλά τους είπε *«νεκρούς εγείρετε»*, τους έδωσε εξουσία και επάνω στο θάνατο, αυτό δεν πρέπει να μας προβληματίζει; Μπορεί ένας που δεν έχει γεννηθεί άνθρωπος να ενεργεί με τέτοια εξουσία και δύναμη;

Την ίδια αποστολή έδωσε ο Ιησούς και στους **ΕΒΔΟΜΗΝΤΑ** μαθητές Του, που ανήκαν στον ευρύτερο κύκλο Του, τα ονόματα των οποίων δεν αναφέρονται μέσα στην Αγία Γραφή, όπως και δεν αναφέρονται και άλλες πληροφορίες γι' αυτούς, εκτός από την τόσο αποκαλυπτική συνομιλία που είχαν με τον Ιησού, όταν επέστρεψαν από την αποστολή τους:

«Υπέστρεψαν δε οι εβδομήκοντα μετά χαράς, λέγοντες· Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσονται εις ημάς εν τω ΟΝΟΜΑΤΙ Σου....

Είπε δε προς αυτούς· Εθεώρουν τον Σατανάν ως αστραπήν εκ του ουρανού πεσόντα. Ιδού, δίδω εις εσάς την εξουσίαν του να πατήτε επάνω όφεων και σκορπίων και επί πάσαν την δύναμιν του εχθρού, και ουδέν θέλει σας βλάψει....

Πλην εις τούτο μη χαίρετε, ότι τα πνεύματα υποτάσσονται εις εσάς· αλλά χαίρετε μάλλον ότι τα ΟΝΟΜΑΤΑ σας εγράφησαν εν τοις ουρανοίς» (Λουκάς Ι'/10:17-20).

Εδώ υπάρχει μια λεπτομέρεια που πολλοί ερμηνευτές του Λόγου του Θεού από άγνοια την προσπερνούν, καθόσον θεωρούν ότι αυτό έχει ισχύ μόνο μετά την Πεντηκοστή και ότι είναι αποκλειστικό προνόμιο των αγίων της Καινής Διαθήκης. Δεν αναφέρει ο Λόγος του Θεού, τι ακριβώς είπε ο Ιησούς στους εβδομήντα μαθητές Του, όταν τους κάλεσε και τους απέστειλε. Είναι βέβαιο ότι θα τους έδωσε πολλές οδηγίες και συμβουλές, όπως συμβαίνει μεταξύ δασκάλου και μαθητών.

Όταν επέστρεψαν οι εβδομήκοντα από τη συνομιλία που είχαν με τον Ιησού βλέπουμε ότι τους είχε διατάξει **να ενεργούν στο όνομά Του**, γιατί γεμάτοι χαρά του είπαν «*Κύριε, και τα δαιμόνια υποτάσσονται εις ημάς εν τω ΟΝΟΜΑΤΙ Σου*». Αυτό είναι το θαυμαστό γεγονός που παραβλέπεται από πολλούς, ότι το όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ είχε εξουσία επάνω στα πονηρά πνεύματα και στις ασθένειες, πριν την Πεντηκοστή, όταν ακόμα οι άνθρωποι ζούσαν κάτω από το καθεστώς του νόμου του Μωυσή, ζούσαν δηλαδή μέσα στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.

Αυτό μας δίνει να καταλάβουμε, γιατί μετά την Πεντηκοστή, τα δαιμόνια τρέμουν, όχι μόνο όταν διατάσσονται στο όνομα του Κυρίου ΙΗΣΟΥ, αλλά τρέμουν απλά και μόνο που ακούν το όνομα αυτό, γιατί ο πιστός έχοντας ντυθεί τη δύναμη του Θεού με το δυνατό βάπτισμα εν Πνεύματι κάνει τις δυνάμεις της κόλασης να τρέμουν. Για τον λόγο αυτό, ο Διάβολος προσπαθεί με κάθε "λογικό" και "Γραφικό" τρόπο να πείσει τους πιστούς ότι η εμπειρία της Πεντηκοστής και το λαλείν ξένες γλώσσες δεν είναι για εμάς σήμερα, αλλά ήταν για μια άλλη εποχή που υπήρχε μεγάλη "ανάγκη" να κηρυχθεί το ευαγγέλιο!

Διαβάζουμε ότι ο Ιησούς και στις δύο ομάδες των μαθητών (των δώδεκα και των εβδομήκοντα), έδωσε την εξουσία να θεραπεύουν «...*ΠΑΣΑΝ νόσον και ΠΑΣΑΝ ασθένειαν*» (Ματθαίος 1'/10:1) και να πατούν «...*επί ΠΑΣΑΝ την δύναμιν του εχθρού*» (Λουκάς 1'/10:19). Όταν ο Λόγος του Θεού λέγει "**πάσαν**", εννοεί αυτό ακριβώς που λέγει, ότι τα αναγεννημένα παιδιά του Κυρίου έχουν εξουσία επάνω σε ΟΛΗ τη δύναμη του εχθρού όταν ενεργούν στο παντοδύναμο όνομα του Ιησού και όχι μόνο αυτό, αλλά υπάρχει και η προστασία του Λόγου Του, που λέγει «*και ΟΥΔΕΝ θέλει σας βλάψει*».

Το αυτονόητο ερώτημα είναι: Είναι ποτέ δυνατόν, ένας άνθρωπος που είναι άπιστος ("ά-πιστος", χωρίς πίστη), που δεν έχει αναγεννηθεί, που ζει ακόμα μέσα στο φρόνημα του κόσμου, να ενεργεί σημεία και τεράστια στο όνομα του Ιησού και να έχει την εξουσία να πατά επάνω σε όλες τις δαιμονικές δυνάμεις, να έχει εξουσία ακόμα και

επάνω στο θάνατο;

Αυτό φυσικά δεν μπορεί να συμβεί, γιατί ένας που δεν πιστεύει στη δύναμη του Θεού, ή που έχει αμφιβολίες για την ενέργεια της δύναμής Του, δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει τη δύναμη αυτή. Μια καρδιά που βρίσκεται μακριά από το θέλημα του Κυρίου δεν μπορεί να ευαρεστήσει τον Θεό, γιατί ο Λόγος Του μας λέγει ότι *«χωρίς πίστεως (είναι) αδύνατον να ευαρεστήση τις εις Αυτόν»* (Εβραίους ΙΑ/11:6).

Οι μαθητές του Ιησού ενεργούσαν θαύματα στο όνομά Του, γιατί είχαν πιστέψει στο όνομα ΤΟ ΥΠΕΡ ΠΑΝ ΟΝΟΜΑ, είχαν αφιερώσει τη ζωή τους να ακολουθούν και να μαθητεύουν κοντά στον Ιησού, είχε η καρδιά τους καθαρισθεί από τις πλάνες και τα μολύσματα του κόσμου, γνώριζαν και είχαν επίγνωση ποιος ήταν Αυτός που ακολουθούσαν. Όταν ο Ιησούς ρώτησε τους μαθητές Του "εσείς για ποιον με λέτε ότι είμαι", ο Πέτρος με αποκάλυψη από τον Θεό απάντησε *«Συ είσαι ο "χριστός" (ο κεχρισμένος), ο Υιός του Θεού του ζώντος»* (Ματθαίος Ις'/15-16).

ΣΥΝΟΠΤΙΚΑ ο αληθής Λόγος του Θεού, η Αγία Γραφή, μας αποκαλύπτει ότι οι μαθητές του Κυρίου Ιησού, πριν την ημέρα της Πεντηκοστής, **είχαν....**

- **Είχαν γεννηθεί** *«άνωθεν»* (Ιωάννης Γ/3:3).
- **Είχαν αναγεννηθεί** *«διά του Λόγου του Θεού του ζώντος και μένοντος εις τον αιώνα»* (Α' Πέτρου Α/1:23).
- **Είχαν αναγεννηθεί**, όχι από ανθρώπινη ενέργεια *«αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν»* (Ιωάννης Α/1:13).
- **Είχαν αναγεννηθεί** κάτω από τον έλεγχο του αγίου Πνεύματος, αφού πρώτα ο λόγος της αλήθειας μπήκε μέσα τους *«το γεγεννημένον εκ Πνεύματος είναι πνεύμα»* (Ιωάννης Γ/3:6).
- **Είχαν αναγεννηθεί** από τον ΛΟΓΟ του Θεού και από το ΠΝΕΥΜΑ του Θεού, *«εξ ύδατος και Πνεύματος»* (Ιωάννης Γ/3:6).
- **Είχαν αναγεννηθεί**, γιατί μέσα στις καρδιές τους φυτεύτηκε ο λόγος της αλήθειας: *«Δέχθητε μετά πραότητος τον ΕΜΦΥ-*

ΤΕΥΘΕΝΤΑ ΛΟΓΟΝ τον δυνάμενον να σώση τας ψυχάς σας»
(1άκωβος Α/1:21).

- **Είχαν αναγεννηθεί**, γιατί δέχθηκαν στη ζωή τους τον λόγο της σωτηρίας, γιατί δέχθηκαν τα καλά νέα του ευαγγελίου του Χριστού που είναι δύναμη Θεού προς σωτηρία γι' αυτόν που πιστεύει: «*Προς εσάς απεστάλη ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ*» (Πράξεις ΙΓ/13:26), «*ακούσαντες τον ΛΟΓΟΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, το ευαγγέλιον της σωτηρίας σας*» (Εφεσίους Α/1:13).
- **Είχαν αναγεννηθεί**, γιατί τα ονόματά τους είχαν γραφτεί στο ουράνιο **ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ** (βλ. Λουκάς Ι'/10:20, Έξοδος ΛΒ/32:32, κλπ).

(Γ) ΣΧΕΣΗ "ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ" ΚΑΙ "ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ"

1. Έχοντες διαπιστώσει, τι σημαίνει αναγέννηση και πως ο άνθρωπος αναγεννιέται, για να είναι ολοκληρωμένο το θέμα μας και για να μην υπάρχουν κενά και ερωτηματικά, θα πρέπει να δούμε ποια σχέση υπάρχει ανάμεσα στην εμπειρία της "*αναγέννησης*" και στην εμπειρία της "*Πεντηκοστής με το λαλείν ξένες γλώσσες*", καθώς και ποιες είναι οι *διαφορές τους*.

Απαραίτητη λοιπόν προϋπόθεση για να βαπτισθεί κάποιος με το άγιο Πνεύμα και να λάβει στη ζωή του τη δύναμη εξ ύψους είναι να γίνει πρώτα παιδί του Θεού, να αναγεννηθεί.

Η καρδιά του ανθρώπου, όπως αναφέρεται και στην παραβολή του σπορέα, που αναλύσαμε, είναι ένα άγονο ξερό χωράφι που μέσα του, αντί να έχει μια πλούσια συγκομιδή, έχει πολλά άχρηστα πράγματα. Μια τέτοια καρδιά είναι γεμάτη με ψευδοδιδασκαλίες, πλάνες, αμαρτίες και γενικά είναι γεμάτη με κάθε ρυπαρότητα και ματαιότητα που προσφέρει ο κόσμος με πολύ ελκυστικό τρόπο και που εμποδίζει τον άγιο Θεό να έρθει και να κατοικήσει μέσα σ' αυτήν.

Εάν κάποιος θέλει να κάνει το σπίτι του να είναι κατοικήσιμο και ευχάριστο, το πρώτο πράγμα που θα κάνει είναι να το **καθαρίσει** και να **τακτοποιήσει** τα πράγματα, ώστε μετά να μπο-

ρεί να κατοικηθεί. Ή επίσης, εάν κάποιος δεν έχει σπίτι και του παραχωρήσουν ένα σπίτι σε χωριό για να μείνει, αλλά αυτό μέσα πριν είχε ζώα (αρνιά, κότες, κλπ), όπως συνήθιζαν να κάνουν παλιά στα χωριά, τι θα πρέπει να κάνει σε μια τέτοια περίπτωση;

Το πρώτο πράγμα που θα κάνει είναι να βγάλει έξω τα ζώα, μετά να το καθαρίσει από τις ακαθαρσίες και στη συνέχεια να το βάψει και να το καλλωπίσει. Τότε, αφού θα είναι έτοιμο και καθαρό, θα μπει μέσα για να μείνει. Έτσι ακριβώς συμβαίνει και με τον άνθρωπο που ανοίγει την πόρτα της καρδιάς του στον Κύριο Ιησού. Η καρδιά του είναι ένα σπίτι γεμάτο ζώα και μέσα στην Βίβλο τα ζώα (γουρούνια, φίδια, πτηνά, κλπ) συμβολίζουν τα δαιμόνια, είναι ένα σπίτι γεμάτο είδωλα και ακαθαρσίες.

Μέσα σε μια τέτοια καρδιά που ανοίγει και στρέφεται στον Θεό, έρχεται ο Λόγος του Θεού με την αλήθειά Του και αρχίζει να κάνει έργο **καθαρισμού**, έργο **αναγέννησης** της ρυπαρής καρδιάς, έργο **ανακαίνισης** διά του αγίου Πνεύματος του Θεού, το οποίο αρχίζει να ελέγχει τον άνθρωπο και εφόσον πράγματι θέλει να γνωρίσει την αλήθεια και να μη ζει στο ψέμα και στο σκοτάδι του Διαβόλου, τότε **αρχίζει να ξεπλένει** κάθε πνευματική ρυπαρότητα και το σπίτι της καρδιάς του καθαρίζεται.

Αυτό είναι το έργο της αναγέννησης που κάνει το Πνεύμα του Θεού, όταν μπει ο Λόγος της αλήθειας μέσα στην καρδιά του ανθρώπου και τώρα είναι καθαρός ενώπιόν Του, είναι άγιος, είναι ξεχωρισμένος από τον κόσμο και την αμαρτία, είναι πλέον ένα αναγεννημένο παιδί του Θεού που έχει όλα τα προνόμια σαν παιδί του μεγάλου βασιλιά του σύμπαντος.

Είναι όμως αρκετό η καρδιά του πιστού ανθρώπου να είναι απαλλαγμένη από τις ενέργειες του Σατανά; **Είναι** αρκετό να έχει βγάλει έξω και συνέχεια να βγάζει έξω (όταν ο Πονηρός βρίσκει έδαφος) κάθε βδέλυγμα του ψεύδους και του σκότους; Πιο απλά, **είναι** αρκετό ο άνθρωπος να είναι αναγεννημένος;

Σύμφωνα με τον θεόπνευστο Λόγο του Θεού, αυτό **από μόνο του** δεν είναι αρκετό, γιατί η ενέργεια του Πνεύματος του

Θεού δεν είναι ολοκληρωμένη μέσα στη ζωή του, έχει ακόμα ανάγκη από κάτι πολύ σημαντικό που θα του εξασφαλίζει τη νίκη στον πνευματικό πόλεμο που καθημερινά θα διεξάγει κατά των πονηρών σκοτεινών δυνάμεων. Αυτό, ο ίδιος ο Ιησούς το εξήγησε με τον πιο απλό και κατανοητό τρόπο, λέγοντας ότι το πονηρό ακάθαρτο πνεύμα που κατοικούσε μέσα στον άνθρωπο, όταν θα βγει από μέσα του, δεν θα βρίσκει πουθενά ανάπαυση και θα θελήσει να επιστρέψει και πάλι στην προηγούμενη κατοικία του, στο σώμα του πιστού πλέον ανθρώπου. Ας προσέξουμε, πως ακριβώς το περιέγραψε ο Ιησούς:

«Όταν δε το ακάθαρτον πνεύμα εξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνδρῶν τόπων καὶ ζητεῖ ἀνάπαυσιν καὶ δὲν εὐρίσκει.....

Τότε λέγει· "Ἄς επιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅθεν ἐξήλθον" καὶ ἐλθὼν εὐρίσκει αὐτὸν ΚΕΝΟΝ (ἄδειον), σενσαρωμένον καὶ εστολισμένον.

Τότε υπάγει καὶ παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἄλλα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικοῦσιν ἐκεῖ, καὶ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΤΑ ΕΣΧΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ. Οὕτω θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὴν γενεάν ταύτην τὴν πονηράν» (Ματθαῖος 12:43-45).

Το δαιμόνιο σκέφτηκε ότι μόνο του ήταν ανίσχυρο, γι' αυτό και εκδιώχθηκε, έπρεπε λοιπόν να φέρει μαζί του για ενίσχυση και άλλες πονηρές δυνάμεις, πιο ισχυρές από τον εαυτό του, για να επανακτήσει το έδαφος που έχασε, το οποίο θεωρούσε δικό του, **"να επιστρέψω στον οίκο ΜΟΥ"** είπε, ήθελε να διεκδικήσει και πάλι τα δικαιώματα που έχασε. Τι πρέπει να κάνει ο αναγεννημένος πιστός για να μη συμβεί αυτό και να είναι συνέχεια καθαρός ο οίκος του, το σώμα του;

Στην περίπτωση αυτή, η λύση του προβλήματος είναι **μία για κάθε πιστό**. Χρειάζεται να έρθει ο Κύριος Ιησούς και να μας βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του, να γεμίσει όλο τον οίκο μας (το σώμα μας) με την παρουσία Του και τη δόξα Του και έτσι το σώμα μας γίνεται ο ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού και αυτό το

έχουμε θίξει σε προηγούμενα κεφάλαια (βλ. Α' Κορινθίους Γ/3:16, ς'/6:19, Εφεσίους Β/2:21-22, Β' Κορινθίους ς'/6:16-18, κλπ). Ο άγιος Κύριος δεν μπορεί να έρθει και να κατοικήσει μέσα μας, εάν πρώτα δεν καθαρισθεί και ελευθερωθεί η καρδιά μας από κάθε ρυπαρότητα, από κάθε αμαρτία. Αυτός είναι ο λόγος που πρέπει ο άνθρωπος **ΠΡΩΤΑ** να πιστέψει στη λυτρωτική θυσία του Ιησού και να αναγεννηθεί και **ΜΕΤΑ** να έρθει ο Κύριος να κατοικήσει μέσα του διά του Πνεύματός Του.

Ο άγιος Θεός δεν συμβιβάζεται με την αμαρτία του ανθρώπου, γι' αυτό και μας προστάζει να βγούμε έξω από το σύστημα του κόσμου και να μην έχουμε καμιά σχέση μ' αυτό: *«Διά τούτο. **ΕΞΕΛΘΕΤΕ ΕΚ ΜΕΣΟΥ ΑΥΤΩΝ και αποχωρισθητε, λέγει Κύριος, και μη εγγίσητε ακάθαρτον, και εγώ θέλω σας δεχθή, και θέλω είσθαι Πατήρ σας, και σεις θέλετε είσθαι υιοί μου και θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ**»* (Β' Κορινθίους ς'/6:17-18). Πρέπει να βγούμε έξω απ' όλα αυτά που μας κρατούν δεμένους με το σύστημα του κόσμου, οτιδήποτε και να είναι αυτό που μας εμποδίζει να έχουμε τέλεια επικοινωνία με τον Θεό (συγγένεια, θρησκεία, μέριμνες, πολιτική, φιλοσοφία, κλπ).

Ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να γίνει παιδί του Θεού, να αναγεννηθεί και μετά θα είναι σε θέση να λάβει το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος και αυτό το αναφέρει με σαφήνεια ο απόστολος Παύλος, λέγοντας: *«Και επειδή είσθε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του Υιού αυτού εις τας καρδίας σας, το οποίον κράζει· **Αββά, ο Πατήρ**»* (Γαλάτες Δ/4:6). Πολύ απλή και κατανοητή αλήθεια, επειδή είμαστε "υιοί Θεού", επειδή είμαστε αναγεννημένα παιδιά του Θεού, **γι' αυτό** και ο Θεός εξαπέστειλε το "Πνεύμα του Υιού Αυτού" στις καρδιές μας για να μας ευλογεί.

Το ίδιο είχε αναφέρει και ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής στο συγκεντρωμένο πλήθος: *«Προς εσάς πρώτον ο Θεός αναστήσας τον Υιόν αυτού Ιησούν απέστειλεν Αυτόν διά να σας ευλογή, όταν επιστρέφητε έκαστος από των πονηριών υμών»* (Πράξεις Γ/3:26). Ο Παύλος, απολογούμενος μπροστά στο βασιλιά Αγρίππα είπε ότι *«ο Χριστός έμελλε να πάθη, ότι πρώτος ανα-*

στάς εκ νεκρών μέλλει να κηρύξη φως εις τον λαόν και εις τα έθνη»
(Πράξεις Κς'/26:23).

Στις παραπάνω δύο περιπτώσεις, η Γραφή λέγει στη μία περίπτωση ότι ο Θεός αφού ανέστησε τον Υιό Του τον **"απέστειλε για να μας ευλογεί"** και στην άλλη περίπτωση ο Χριστός αφού αναστήθηκε **"μέλλει να κηρύξει φως"**, ΠΩΣ μπορεί να γίνει αυτό; Η απάντηση είναι τα λόγια του Παύλου προς τους Γαλάτες ότι ο Θεός εξαπέστειλε το Πνεύμα του Υιού Του **μέσα στις καρδιές μας**, κατοικεί μέσα μας ο αναστημένος Ιησούς διά του αγίου Πνεύματος του Πατέρα.

Όταν λέγει ο Παύλος ότι **"μέλλει να κηρύξει"** ο αναστημένος Ιησούς, εμείς είναι που κηρύττουμε γιατί μέσα μας κατοικεί ο Κύριος Ιησούς, Αυτός είναι που χρίει τον λόγο μας και κηρύττουμε. Ας θυμηθούμε την περίπτωση που ο πρώην διώκτης των χριστιανών Σαούλ, πήγαινε προς την Δαμασκό, ο Ιησούς όταν του παρουσιάστηκε, του είπε *«Σαούλ, Σαούλ, τι ΜΕ διώκεις;»* (Πράξεις Θ/9:4). **Πως ο Σαούλ δίωκε τον Ιησού;** Τον δίωκε μέσω των αγίων Του, μέσα στους οποίους ο Κύριος κατοικούσε με το άγιο Πνεύμα Του. Εμείς είμαστε το στόμα του Κυρίου και μένοντας πιστοί σ' Αυτόν απολαμβάνουμε τις ευλογίες Του.

2. ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΙΕΖΕΚΙΗΛ: Τη σχέση ανάμεσα στην αναγέννηση και στο βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα παρουσιάζει ο Ιεζεκιήλ σε μια θαυμαστή προφητεία, στην οποία παρατηρούμε το ίδιο πράγμα, δηλαδή **πρώτα** γίνεται η αλλαγή της καρδιάς του ανθρώπου που οδηγεί στον καθαρισμό της από κάθε τι ακάθαρτο ενώπιον του Θεού και **μετά** γίνεται η είσοδος του Θεού μέσα σ' αυτή, για να γίνει το σώμα του αναγεννημένου πλέον πιστού ο ναός του ζώντος Θεού:

*«Και θέλω δώσει εις εσάς **"καρδιαν ΝΕΑΝ"**, και **"πνεύμα ΝΕΟΝ"** θέλω εμβάλει εν υμίν, και αποσπάσας την ΛΙΘΙΝΗΝ καρδιαν από της σαρκός σας θέλω δώσει εις εσάς καρδιαν ΣΑΡΚΙΝΗΝ....*

...Και θέλω εμβάλει εν υμίν το ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ και σας κάμει να περιπατήτε εν τοις διατάγμασί μου και να φυλάττητε τας

κρίσεις μου και να εκτελήτε αυτές» (Ιεζεκιήλ Λς'/36:26-27).

Εδώ έχουμε μια ενέργεια του Θεού που γίνεται σε δύο στάδια και παρατηρούμε ότι τα δύο στάδια είναι αλληλένδετα μεταξύ τους και το 2ο στάδιο δεν μπορεί να υπάρχει, εάν δεν προηγηθεί το 1ο στάδιο, αντίθετα το 1ο στάδιο μπορεί να μείνει μόνο του, αλλά η ενέργεια του Θεού δεν θα είναι ολοκληρωμένη μέσα στην καρδιά του πιστού.

1ο στάδιο: Το πρώτο που πρέπει να γίνει είναι να φύγει από τη μέση η «*ΑΙΘΙΝΗΝ καρδιάν*», να φύγει η σκληρή καρδιά που είναι σαν πέτρα μπροστά στην αγάπη του Θεού. Πρέπει η πέτρα αυτή να σπάσει και να γίνει χίλια κομμάτια, ώστε η πέτρινη καρδιά του ανθρώπου να μετατραπεί σε «*καρδίαν ΣΑΡΚΙΝΗΝ*», να γίνει εύπλαστη στα άγια χέρια του Θεού και να είναι ευπρόσδεκτη στο μήνυμα του Λόγου Του.

Αυτή είναι η «*καρδίαν ΝΕΑΝ*», που αποκτά ο άνθρωπος όταν δέχεται στη ζωή του τον Θεό και με αυτή την καρδιά μπορεί να Τον λατρεύει στο πρόσωπο του Υιού Του. Είναι μια καρδιά που γεννήθηκε άνωθεν, όταν ο Λόγος του Θεού μπήκε μέσα της.

2ο στάδιο: Όταν η Κύριος μας δώσει «*καρδίαν ΝΕΑΝ*», και αυτή η νέα καρδιά λαχταρά να γίνει "**ένα**" με τον Θεό και δεν αρκείται να μένει μόνο σ' αυτή την κατάσταση του 1ου σταδίου, τότε ο Θεός θα βάλει μέσα μας και «*πνεύμα ΝΕΟΝ*» και μας εξηγεί πολύ καθαρά, ποιο θα είναι το "πνεύμα" που θα βάλει μέσα μας, λέγει «*θέλω εμβάλει εν υμίν το Πνεύμα ΜΟΥ*», θα βάλει μέσα μας το **δικό Του** Πνεύμα και έτσι θα είμαστε ικανοί να περπατάμε στα διατάγματά Του και να εκτελούμε τις εντολές Του.

Θα βάλει μέσα μας το Πνεύμα Του, όταν μας βαπτίσει εν Πνεύματι. Άρα, έχουμε πρώτα την **αναγέννηση της καρδιάς**, που με την αλήθεια του Λόγου του Θεού από πέτρινη έγινε σάρκινη και μετά έρχεται ο Θεός να μας **βαπτίσει με το Πνεύμα Του**, στήνοντας μέσα μας τη μονή Του, την κατοικία Του.

3. ΣΑΜΑΡΕΙΑ: Άλλη περίπτωση έχουμε στις Πράξεις των Αποστόλων, όπου ο Φίλιππος κηρύττει το ευαγγέλιο στην Σαμάρεια, περίπτωση για την οποία έχουμε αναφερθεί και σε προη-

γούμενα κεφάλαια: «*Ακούσαντες δε οι απόστολοι οι εν Ιεροσολύμοις ότι η Σαμάρεια εδέχθη τον λόγον του Θεού, απέστειλαν προς αυτούς τον Πέτρον και Ιωάννην· Οτίινες καταβάντες προσηυχήθησαν περί αυτών διά να λάβωσι Πνεύμα άγιον· ΔΙΟΤΙ δεν είχεν έτι επιπέσει επ' ουδένα εξ αυτών, αλλά μόνον ήσαν βεβαπτισμένοι εις το όνομα του Κυρίου Ιησού. ΤΟΤΕ επέθετον τας χείρας επ' αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα άγιον*» (Πράξεις Η/8:14-17).

Εδώ η Γραφή αναφέρει ότι η Σαμάρεια "**εδέχθη τον Λόγον του Θεού**", χωρίς όμως να αναφέρει ποιοι πήγαν και κήρυξαν στους Σαμαρείτες το μήνυμα της αλήθειας, βλέπουμε όμως αργότερα να πηγαίνουν οι απόστολοι Πέτρος και Ιωάννης για να προσευχηθούν να λάβουν και το άγιο Πνεύμα, γιατί "**επ' ουδένα**" (σε κανέναν), δεν είχε επιπέσει το Πνεύμα του Θεού, ήσαν μόνο βαπτισμένοι στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού.

Αυτό σημαίνει ότι οι Σαμαρείτες **είχαν αναγεννηθεί**, γιατί είχαν δεχθεί τον Λόγο του Θεού και είχαν ανοίξει τις καρδιές τους στις αλήθειες του μηνύματος του ευαγγελίου, αλλά δεν αρκούσε μόνο αυτό, δεν έπρεπε να μείνουν μόνο στο 1ο στάδιο, έπρεπε να προχωρήσουν και παραπέρα και στο 2ο στάδιο, έπρεπε να βαπτισθούν και με το άγιο Πνεύμα. Αυτό πρέπει να το γνωρίζουμε πολύ καλά, πως είναι μια από τις πιο θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής και βλέπουμε στη συνέχεια ότι αυτό πράγματι συνέβηκε, όπου οι δύο απόστολοι «*επέθετον τας χείρας επ' αυτούς, και ελάμβανον Πνεύμα άγιον*».

Το ότι ήσαν οι Σαμαρείτες αναγεννημένοι, **αλλά δεν είχαν λάβει το άγιο Πνεύμα** φαίνεται πολύ καθαρά από τη λεπτομέρεια που αναφέρει η ίδια η Γραφή ότι **ΕΙΧΑΝ ΒΑΠΤΙΣΘΕΙ ΣΤΟ ΝΕΡΟ** στο όνομα του Κυρίου Ιησού. Το ερώτημα εδώ είναι: **Πως μπορούσαν να βαπτισθούν στο νερό, εάν πρώτα δεν είχαν μετανοήσει για τις αμαρτίες τους και πιστέψει στη θυσία του Ιησού;**

Ο ίδιος ο Ιησούς είπε «*όποιος πιστεύσει ΚΑΙ βαπτισθεί θέλει σωθεί*» (Μάρκος 1ς/16:16). Πρώτα είναι η ΠΙΣΤΗ στον Λόγο του Θεού και μετά ακολουθεί το ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ, σαν εξωτερική μαρτυρία για το τι έχει γίνει στην καρδιά του ανθρώπου.

Το ίδιο αναφέρει και ο απόστολος Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, όπου κάνει σαφή διάκριση ανάμεσα στην **αναγέννηση** του πιστού και στο **βάπτισμα του αγίου Πνεύματος**. Για το θέμα αυτό έχουμε αναφερθεί αρκετές φορές σε προηγούμενα κεφάλαια, αλλά επιβάλλεται όμως εδώ, να επαναλάβουμε τα λόγια του Πέτρου στις Πράξεις Β/2:38:

- **«Και ο Πέτρος είπε προς αυτούς· Μετανοήσατε...**
ΠΡΩΤΗ βασική προϋπόθεση είναι να πιστέψει κάποιος στον Θεό, να μετανοήσει και να Τον εκζητήσει.
- **ΚΑΙ ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών....**
ΔΕΥΤΕΡΗ κατά σειρά ενέργεια είναι ο άνθρωπος να βαπτισθεί στο νερό, αφού πρώτα μετανοήσει και πιστέψει στον Θεό.
- **ΚΑΙ θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος...»**
ΤΡΙΤΗ ενέργεια είναι βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, να λάβει στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής με το σημείο των ξένων γλωσσών

Βλέπουμε πόσο καθарός, χωρίς αντιφάσεις είναι ο Λόγος του Θεού. Ολόκληρη η Βίβλος, Παλαιά και Καινή Διαθήκη μιλά για τη θαυμαστή αυτή αλήθεια, ότι για να λάβει ο άνθρωπος το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, πρέπει πρώτα να πιστέψει στον Λόγο του ευαγγελίου, να πιστέψει ότι ο Ιησούς πέθανε για τις αμαρτίες μας και αναστήθηκε για τη δικαίωσή μας.

- **«Πίστευσον εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθή, συ και ο οίκός σου...»** (Πράξεις Ις'/16:31).
- **«Διότι, πας όστις επικαλεσθή το όνομα του Κυρίου θέλει σωθή...»** (Ρωμαίους Ι'/10:13).

Κεφάλαιο ΕΝΔΕΚΑΤΟ

Η ΠΛΗΡΩΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

- Άλλη εμπειρία είναι η **ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ**.
- Άλλη εμπειρία είναι το **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΑΓΙΩ**.
- Άλλη εμπειρία είναι η **ΠΛΗΡΩΣΗ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ**.

1. Είναι τρεις διαφορετικές ενέργειες του αγίου Πνεύματος μέσα στη ζωή του πιστού. Πολλοί ταυτίζουν το βάπτισμα με την πλήρωση του αγίου Πνεύματος, αλλά μεταξύ τους υπάρχει μια ουσιαστική διαφορά. Το **βάπτισμα** του αγίου Πνεύματος, όπως και η **αναγέννηση** που προηγείται, **γίνονται "άπαξ"**, μόνο μία φορά στη ζωή του ανθρώπου, ενώ η **πλήρωση** με το άγιο Πνεύμα **γίνεται καθημερινά**, ή τουλάχιστον αυτή πρέπει να είναι η επιδίωξη του πιστού, για να ευαρεστεί τον Κύριο, αλλά και για να έχει πορεία νίκης.

Ο πιστός ζώντας μέσα στον κόσμο με τα προβλήματά του και τις μέριμνές του, μοιάζει σαν μια μπαταρία αυτοκινήτου που παράγει ενέργεια όταν το αυτοκίνητο κινείται και εξασθενίζει όταν το αυτοκίνητο επί μακρόν δεν κινείται. Έτσι και ο πιστός, χρειάζεται με προσευχή (που γίνεται και με το νου και με το Πνεύμα) να γεμίζει καθημερινά την μπαταρία της καρδιάς του, ώστε να έχει συνέχεια την παρουσία του Θεού στη ζωή του και δύναμη κατά του Διαβόλου και των πονηρών δυνάμεών του.

Εάν ο πιστός δεν βάζει κάθε ημέρα σε ενεργή λειτουργία την μπαταρία της καρδιάς του, διά της προσευχής, της αφιέρωσης και της καθαρής ζωής, τότε δεν πληρώνεται με το άγιο Πνεύμα και έχει σαν αποτέλεσμα να *«σβήνει το Πνεύμα του Θεού»* από τη ζωή του (Α' Θεσσαλονικείς Ε/5:19), ενώ η εντολή του Κυρίου είναι *«πληροῦσθε διά του Πνεύματος»* (Εφεσίους Ε/5:18).

Το "πληροῦσθε" είναι σε χρόνο ενεστώτα και σε έγκλιση

προστακτική, που σημαίνει ότι η ενέργεια του Πνεύματος δεν διακόπτεται, αλλά είναι συνεχής. Όταν έλεγε τα λόγια αυτά ο Παύλος, οι πιστοί προς τους οποίους απευθυνόταν είχαν ήδη **για πρώτη φορά** βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, γιατί είναι αδύνατον κάποιος να πληρώνεται **συνέχεια** με το Πνεύμα, εάν δεν έχει λάβει την πρώτη (αρχική) πλήρωση. Για πρώτη φορά βλέπουμε να χρησιμοποιείται ο όρος «**επλήσθησαν**» την ημέρα της Πεντηκοστής όπου επέπεσε αρχικά το άγιο Πνεύμα στους 120 συγκεντρωθέντες στο ανώγειο (Πράξεις Β/2:4).

Όλοι οι πιστοί δεν είναι πλήρεις Πνεύματος αγίου, όπως είναι η επιθυμία του Θεού για τον κάθε πιστό ξεχωριστά και εφόσον δεν υπάρχει η καθημερινή πλήρωση, η πρωταρχική ευθύνη ανήκει προσωπικά στους ίδιους, γιατί **δεν αφιερώνουν χρόνο** από την ημέρα τους για προσευχή και μελέτη του Λόγου του Θεού και εάν αυτό δεν το κάνουν, γεμίζουν με τα σκουπίδια του κόσμου, τα οποία σιγά - σιγά αρχίζουν να καταλαμβάνουν το χώρο της καρδιάς τους.

Ευθύνη για το θέμα αυτό έχουν και οι εργάτες του Θεού, οι οποίοι όταν δεν έχουν γεμίσει το σάρκινο αγγείο τους με το λάδι του Θεού που είναι το άγιο Πνεύμα Του, τότε δεν υπάρχει και πνευματική καρποφορία στη διακονία τους και γι' αυτό βλέπουμε τον Κύριο να μη συμμαρτυρεί στο μήνυμά τους με επακολουθούνα σημεία και τεράστια (βλ. Μάρκος Ις'/16:17-20).

Υπάρχουν περιπτώσεις πιστών που, **ενώ έχουν βαπτισθεί** με το άγιο Πνεύμα, δεν αφήνουν το Πνεύμα του Θεού να εργαστεί μέσα τους, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει στη ζωή τους ούτε η **ΠΛΗΡΩΣΗ** του αγίου Πνεύματος, ούτε τα **ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ** του Πνεύματος, ούτε και οι **ΚΑΡΠΟΙ** του Πνεύματος.

Αντίθετα, υπάρχουν περιπτώσεις ένας πιστός **να είναι μόνο αναγεννημένος** και να έχει στη ζωή του πολλούς πνευματικούς καρπούς, ενώ ένας πιστός που είναι και βαπτισμένος εν Πνεύματι αγίω να είναι πνευματικά χλιαρός και χωρίς ζήλο.

Αυτό δεν πρέπει να μας φαίνεται παράξενο και να απορούμε, γιατί την πνευματική ακαρπία του βαπτισμένου με το άγιο

Πνεύμα πιστού. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι ο Διάβολος, που είναι ο κατήγορος των αδελφών, το γεγονός αυτό το μεγαλοποιεί και το διατυμπανίζει, ώστε οι πιστοί που είναι μόνο αναγεννημένοι να σκανδαλίζονται και να μη ζητούν την εμπειρία της Πεντηκοστής μέσα στη ζωή τους. **Αυτό είναι μια τρομερή παγίδα του Πονηρού, που δυστυχώς έχει επιφέρει μεγάλα αποτελέσματα.** Δεν πρέπει να μας διαφεύγει το γεγονός ότι ο Διάβολος πάντα μας δείχνει το λάθος του αδελφού μας, ώστε εμείς να μην προχωρούμε πνευματικά και να μένουμε στάσιμοι.

Εφόσον συμβαίνει αυτό, τότε ο βαπτισμένος πιστός με το άγιο Πνεύμα βρίσκεται σε πολύ δύσκολη θέση σε σύγκριση με τον πιστό που είναι μόνο αναγεννημένος. Αυτό συμβαίνει, γιατί ενώ έχει πάρει την επαγγελία του Πατρός, που του δίνει δύναμη στη ζωή του, **δεν χρησιμοποιεί τη δύναμη αυτή,** έχει μεν ισχυρά πνευματικά όπλα, αλλά τα αφήνει ακρησιμοποιήτα και σκουριάζουν. Αντίθετα, ο άλλος πιστός ο οποίος δεν είναι βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα, με την υποταγή του και την υπακοή του στο θέλημα του Θεού, συμβαίνει να έχει γεμίσει την καρδιά του με τη χάρη και τη δύναμη του Θεού.

2. Θα δώσω για το θέμα αυτό ένα κατανοητό παράδειγμα από την καθημερινότητα. Ο βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα, **που ποθεί** την καθημερινή πλήρωση του αγίου Πνεύματος μέσα στη ζωή του, μοιάζει με ένα μεγάλο πηγάδι, μέσα στο οποίο έχει βάλει μία ισχυρή ηλεκτρική αντλία, η οποία μπορεί να γεμίσει με νερό μέσα με ελάχιστο χρόνο μια τεράστια δεξαμενή. Πατάει λοιπόν ο πιστός το κουμπί της αδιάλειπτης προσευχής και από το πηγάδι της καρδιάς του βγαίνουν ορμητικά ζωντανά νερά που πλημμυρίζουν τη ζωή του και το γύρω περιβάλλον του.

Όταν όμως ο βαπτισμένος εν Πνεύματι πιστός **δεν ποθεί** την πλήρωση του αγίου Πνεύματος και είναι πνευματικά χλιαρός, δεν πατάει το κουμπί της προσευχής και ο κινητήρας της καρδιάς του μένει σβηστός, με αποτέλεσμα η ζωή του να είναι πνευματικά στεγνή, χωρίς ζωντανό νερό, αρκείται απλά σε μερικές σταγόνες νερού, που με κάποιο μικρό δοχείο βγάζει έξω και έτσι συνη-

θίζει να ζει σε αυτή την κατάσταση όλες τις ημέρες της ζωής του και αυτό να το θεωρεί ότι είναι μία πνευματικά "υγιή" ζωή.

Αντίθετα, ο πιστός που είναι μόνο αναγεννημένος και δεν έχει στη ζωή του την εμπειρία της Πεντηκοστής, **αλλά ποθεί διακαώς την πλήρωση του αγίου Πνεύματος**, τι κάνει; Εφόσον δεν έχει τη δυνατότητα να χρησιμοποιεί ηλεκτρική αντλία, γιατί δεν είναι βαπτισμένος εν Πνεύματι, παίρνει το δοχείο που έχει στη διάθεσή του και αρχίζει να αντλεί νερό με υπομονή συνέχεια και συνέχεια, με αποτέλεσμα σιγά - σιγά και σταθερά να γεμίζει τη δεξαμενή της καρδιάς του. **Τι συμβαίνει στην περίπτωση αυτή;** Συμβαίνει, αυτός που είναι βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα να είναι πνευματικά στεγνός, χωρίς νερό, ενώ διαθέτει σύγχρονα τεχνικά μέσα και με ένα πάτημα του κουμπιού θα μπορούσε να αντλήσει άφθονο νερό, αντίθετα ο άλλος που δεν είναι βαπτισμένος εν Πνεύματι αγίω και χρησιμοποιεί το παλιό σύστημα με το δοχείο να έχει γεμίσει ένα τεράστιο βαρέλι με νερό και μάλιστα αυτό να ξεχειλίζει.

Και οι δύο νερό βγάζουν από πηγάδι της καρδιάς τους και μάλιστα ΖΩΝΤΑΝΟ ΝΕΡΟ. Η διαφορά είναι ότι ο βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα έχει τη δυνατότητα να βγάξει άφθονο νερό χρησιμοποιώντας την ηλεκτρική αντλία, ενώ ο μη βαπτισμένος εν Πνεύματι χρησιμοποιεί τον παλιό παραδοσιακό τρόπο του δοχείου. Κατά μια άλλη παρομοίωση, ο ένας είναι σαν ένα δένδρο που αυξάνει με λίπασμα, ενώ ο άλλος είναι σαν ένα δένδρο που προσπαθεί να αυξηθεί και να βγάλει καρπούς χωρίς λίπασμα.

3. Ο Κύριος Ιησούς θέλει όλοι μας να γεμίζουμε από την παρουσία του και τη δόξα Του κάθε ημέρα, θέλει να βάλουμε μπροστά να δουλέψει ο μεγάλος τούρμπο κινητήρας του αγίου Πνεύματος, στον οποίο δεν μπορεί να αντισταθεί καμιά δύναμη του Σατανά, καθόσον τρέμει τους πιστούς που είναι βαπτισμένοι με το άγιο Πνεύμα και που έχουν καθημερινή πλήρωση Πνεύματος.

Αυτό ήταν καθημερινό γεγονός στη ζωή της πρώτης εκκλησίας, ήταν κάτι που την χαρακτήριζε και την ξεχώριζε: *«Μετά δε την δέησιν αυτών εσεισθη ο τόπος όπου ήσαν συνηγμένοι, και επλή-*

σθησαν *άπαντες Πνεύματος αγίου και ελάλουν τον λόγον του Θεού μετά παρρησίας*» (Πράξεις Δ/4:31). Αυτό που συνέβηκε εδώ, ήταν αποτέλεσμα της δέησης των μαθητών, σείσθηκε ο τόπος από την παρουσία του Θεού και "επλήθησαν" όλοι με το άγιο Πνεύμα, που είχε σαν αποτέλεσμα να βγουν μετά έξω και να μιλούν τον Λόγο του Θεού μετά παρρησίας.

Αυτή η παρρησία και η δύναμη του Λόγου δεν θα υπήρχε, εάν δεν είχαν γεμίσει ("πλησθει") με το άγιο Πνεύμα και δεν θα είχαν γεμίσει με το Πνεύμα του Θεού, εάν δεν υπήρχε η ένθερμη δέηση. Όλα μαζί είναι μια πνευματική αλυσίδα, που ο κάθε κρίκος της αλυσίδας αποτελεί μέρος του συνόλου.

Η Αγία Γραφή μας λέγει ότι *«ημείς δε πάντες ... μεταμορφούμεθα εις την αυτήν εικόνα από ΔΟΞΗΣ εις ΔΟΞΑΝ, καθώς από του Πνεύματος του Κυρίου»* (Β' Κορινθίους Γ/3:18). Τι σημαίνει, όταν ο Λόγος του Θεού μας λέγει, ότι μεταμορφωνόμαστε στην **ίδια εικόνα** από δόξα σε δόξα; Σημαίνει ότι...

- Άλλη είναι η δόξα του πιστού στην **ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ**.
- Άλλη είναι η δόξα του στο **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ**.
- Άλλη είναι η δόξα του στον εμπειρικό **ΑΓΙΑΣΜΟ**, έχοντας καθημερινή **πλήρωση** με το άγιο Πνεύμα.
- Άλλη είναι η δόξα όταν λάβουμε τα **ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ** του αγίου Πνεύματος και με την οδηγία του Πνεύματος προχωρούμε πάντα μπροστά.
- Άλλη είναι η δόξα όταν ο Κύριος **μας αποκαλύπτεται**, όπως ο Παύλος "αρπάχθηκε μέχρι τρίτου ουρανού" και άκουσε πράγματα που δεν συγχωρείται σε άνθρωπο να μιλήσει (Β' Κορινθίους ΙΒ/12:2-4).

Για τον λόγο αυτό είναι μια θανατερή παγίδα του Διαβόλου και πλάνη να διδάσκεται ότι καλύτερα είναι να είσαι αναγεννημένος και να έχεις (εάν βέβαια έχεις) τους καρπούς του Πνεύματος και να προχωράς αργά και σταθερά, με στήριγμα το θεμέλιο της αγάπης, παρά να είσαι βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα και να μένεις σε πνευματική στασιμότητα. Εάν συμβαίνει αυτό, είναι

προσωπικό λάθος σου, γιατί ΕΣΥ δεν θέλεις να προχωράς, είτε είσαι αναγεννημένος, είτε είσαι και βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα, είναι καθαρά θέμα διάθεση της καρδιάς σου.

Σαν παιδιά του Θεού, πλυμένα με το αίμα του Ιησού, θα πρέπει να προσέξουμε γιατί είναι μια παγίδα του εχθρού της ψυχής μας όταν δεν θέλουμε και δεν ποθούμε το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος. Ο Διάβολος θέλει να μας αποδυναμώσει και να μας αφαιρέσει κάθε πνευματικό όπλο που θα είναι εναντίον του.

Ο Κύριος Ιησούς θέλει **ΚΑΙ** να είσαι βαπτισμένος με το άγιο Πνεύμα, **ΚΑΙ** να έχεις τα χαρίσματα του Πνεύματος, **ΚΑΙ** να έχεις τον καρπό του Πνεύματος **ΚΑΙ** να έχεις την καθημερινή πλήρωση με το άγιο Πνεύμα στη ζωή σου. Ο Κύριος δεν θέλει να έχεις μισά πράγματα στη ζωή σου, θέλει όλες οι υποσχέσεις Του να γίνουν μια πραγματικότητα μέσα στη ζωή του κάθε πιστού ξεχωριστά, να γίνουν μια πραγματικότητα στη ζωή ΣΟΥ και στη ζωή ΜΟΥ. Το ερώτημα είναι:

- **Γιατί** να θέλεις να έχει μόνο τον **καρπό** του Πνεύματος και να μην είσαι και **βαπτισμένος** με το άγιο Πνεύμα;
- **Ή, γιατί** να είσαι **βαπτισμένος** με το άγιο Πνεύμα, αλλά να μην έχεις στη ζωή σου και τον **καρπό** του Πνεύματος;

Το θέλημα του Κυρίου είναι να έχεις και τα δύο (βάπτισμα και καρπό αγίου Πνεύματος), καθώς και τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος, γιατί εάν αυτά δεν τα έχεις ο Διάβολος θα σε συντρίψει στην κυριολεξία, καθόσον θα πηγαίνεις εναντίον του άοπλος.

Ας ζητούμε λοιπόν όλοι μας, κάθε ημέρα από τον Κύριο να μας πληρώνει με το Πνεύμα Του και να μας οδηγεί "εις πάσαν την αλήθεια" και από δόξα σε δόξα, από χάρη σε χάρη και από δύναμη σε δύναμη.

Κεφάλαιο ΔΩΔΕΚΑΤΟ

ΠΩΣ ΘΑ ΛΑΒΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ

1. Δεν είναι λίγοι εκείνοι που με αγωνία ρωτούν, τι πρέπει να κάνουν για να βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα, γιατί υπάρχουν και περιπτώσεις που ενώ το ζητούν από τον Κύριο, δεν βλέπουν απάντηση στην προσευχή τους. Ποιο είναι το λάθος που κάνουν, ή τι είναι αυτό που δεν γνωρίζουν;

Πολλές φορές έχουμε αναφερθεί στα λόγια του Πέτρου την ημέρα της Πεντηκοστής, αλλά θα πρέπει να τα επαναλάβουμε για μια ακόμα φορά και να θυμίσουμε ποια είναι η σειρά των γεγονότων που πρέπει να ακολουθήσουμε για να λάβουμε το άγιο Πνεύμα. Ο Πέτρος είπε: *«Μετανοήσατε, και ας βαπτισθή έκαστος υμών εις το όνομα του Ιησού Χριστού εις άφεσιν αμαρτιών, και θέλετε λάβει την δωρεάν του αγίου Πνεύματος»* (Πράξεις Β/2:38).

Έχουμε τρία βασικά στοιχεία, τα οποία είναι:

1. **ΜΕΤΑΝΟΙΑ**
2. **ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ** στο όνομα του Κυρίου Ιησού
3. **ΔΩΡΕΑ** (βάπτισμα) του αγίου Πνεύματος.

Αυτή είναι η σειρά που μας έχει δώσει ο ίδιος ο Θεός, αλλά το μεγάλο πρόβλημα είναι ότι, ενώ πολλοί έχουν μετανοήσει για τις αμαρτίες τους και έχουν αναγεννηθεί διά του Λόγου και του Πνεύματος του Θεού και στη συνέχεια έχουν βαπτισθεί και στο νερό, δεν έχουν όμως την εμπειρία της Πεντηκοστής μέσα στη ζωή τους, **έστω** και εάν την πιστεύουν και την ζητούν.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Τι είναι αυτό που υπάρχει μέσα στη ζωή του πιστού, που δεν αφήνει τον Θεό να ενεργήσει; Η απάντηση είναι ότι, για να σε βαπτίσει ο Θεός με το άγιο Πνεύμα Του, είναι αναγκαίο να γνωρίζεις τα **5** παρακάτω βήματα, που είναι βασικά για να προχωρήσεις πνευματικά:

(Α) ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ στον Λόγο του Θεού ότι αυτό που λέγει είναι "ναι και αμήν", είναι η μόνη αλήθεια και εφόσον ο Κύριος υποσχέθηκε ότι θα σου δώσει το άγιο Πνεύμα Του, είναι σαν να το έχεις ήδη λάβει, γιατί είναι πιστός και δίκαιος να εκπληρώνει τις υποσχέσεις Του: *«Όστις πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ΥΔΑΤΟΣ ΖΩΝΤΟΣ θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού»* (Ιωάννης Ζ/7:38).

Το πρώτο βασικό βήμα που πρέπει να κάνεις είναι να πιστέψεις με όλη σου την καρδιά ότι το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα είναι μια από τις θεμελιώδεις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής (Εβραίους Ε/5:11-12) και αυτό είναι που ζητεί από σένα ο Κύριος, να έχεις δηλαδή ΠΙΣΤΗ, γιατί χωρίς πίστη δεν μπορείς να Τον ευαρεστήσεις.

(Β) ΝΑ ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΕΙΣ στον Λόγο του Θεού, που σημαίνει ότι "υπακούς" στον Λόγο: *«Και ημείς είμεθα μάρτυρες αυτού περι των λόγων τούτων, και το Πνεύμα δε το άγιον, το οποίον έδωκεν ο Θεός εις τους πειθαρχούντας εις Αυτόν»* (Πράξεις Ε/5:32).

Υπακούω στον Λόγο του Θεού σημαίνει ότι αφήνω τον Κύριο να με οδηγεί, να με ελέγχει και να με προτρέπει, ότι Τον αφήνω να μου αποκαλύπτει τις αλήθειες του άγιου Λόγου Του και να με διδάσκει τον Λόγο Του. Αυτό είναι το μέρος του Κυρίου, το δικό μου και το δικό σου μέρος είναι **να πειθαρχείς** σε όλες τις αλήθειες του Λόγου Του και να τις εφαρμόζεις στη ζωή σου.

Ο Πέτρος την ημέρα της Πεντηκοστής, αφού ανέφερε ποια είναι η σειρά των γεγονότων (μετάνοια, βάπτισμα στο νερό και δωρεά Πνεύματος), συνέχισε και είπε: *«Διότι προς εσάς είναι η επαγγελία και προς τα τέκνα σας και προς πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών»* (Πράξεις Β/2:39).

Πρέπει στα παραπάνω λόγια να πειθαρχήσεις και να μην λέγεις "εγώ ζητώ το άγιο Πνεύμα στη ζωή μου, αλλά ΕΑΝ ΘΕΛΕΙ ο Θεός ας μου το δώσει". Αυτό είναι ένα τραγικό λάθος και να γνωρίζεις ότι ποτέ δεν πρόκειται να σου δώσει ο Θεός το Πνεύμα Του, γιατί η καρδιά σου δεν είναι ευθεία ενώπιόν Του, είναι γεμάτη **αμφιβολία** και χλιαρότητα και λέγοντας "εάν θέλει", όχι μόνο

ρίχνεις την ευθύνη στον Θεό που δεν είσαι ακόμα βαπτισμένος εν Πνεύματι, αλλά αθετείς (ακυρώνεις) τον Λόγο Του που θέλει να είσαι γεμάτος από το Πνεύμα του.

Ο Κύριος ΘΕΛΕΙ να σε βαπτίσει με το Πνεύμα Του γιατί το υποσχέθηκε. Ο Πέτρος το διευκρίνισε ότι η δωρεά του Πνεύματος είναι *«προς πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών»* και εφόσον ο Κύριος σε προσκάλεσε και σε αναγέννησε με την καθαρική δύναμη του Λόγου Του και του Πνεύματός Του, **τώρα γνώριζε πως θέλει να στήσει και μέσα σου τη σκηνή Του** και να γίνεις και εσύ ο ναός του αγίου Πνεύματός Του, γι' αυτό μην λέγεις "εάν θέλεις ο Κύριος". Όταν σκέπτεσαι και ενεργείς με αυτόν τον τρόπο, γνώριζε ότι δεσμεύεις τον Θεό και δεν Τον αφήνεις να σε βαπτίσει με το Πνεύμα Του.

(Γ) ΝΑ ΜΗΝ ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΙΣ στον Λόγο του Θεού. Πολλοί ειλικρινείς πιστοί δεν βαπτίζονται με το άγιο Πνεύμα, επειδή αμφιβάλλουν εάν η εμπειρία της Πεντηκοστής είναι και για μας σήμερα. Υπάρχουν επίσης πολλές περιπτώσεις πιστών, που πιστεύουν και διακηρύττουν ότι βάπτισμα εν Πνεύματι είναι και για μας σήμερα, αλλά αμφιβάλλουν μήπως **δεν είναι ακόμα καιρός** για να το λάβουν, επειδή θεωρούν ότι δεν είναι έτοιμοι πνευματικά και αυτό είναι μια παγίδα του Διαβόλου για να τους αποτρέψει να εκζητούν τη δύναμη του Πνεύματος μέσα τους.

Εκτός από τις δύο παραπάνω περιπτώσεις που αναφέρθηκαν, ο Διάβολος χρησιμοποιεί και πολλές άλλες μεθοδείες για να εξαπατά τον πιστό και να μην εκζητεί τη δύναμη του αγίου Πνεύματος στη ζωή του. Ο Κύριος όμως ευαρεστείται στην πίστη και δεν θέλει να αμφιβάλλουμε καθόλου. Ο Λόγος Του λέγει:

- *«Όστις όμως αμφιβάλλει, κατακρίνεταικαι ΠΑΝ ό,τι δεν γίνεται εκ πίστεως, είναι αμαρτία»* (Ρωμαίους ΙΔ/14:23).
- *«Χωρίς δε πίστεως αδύνατον (είναι) να ευαρεστήση (ης εις αυτόν)· διότι ο προσερχόμενος εις τον Θεόν πρέπει να πιστεύη ότι είναι και γίνεται μισθαποδότης εις τους εκζητούντας αυτόν»* (Εβραίους ΙΑ/11:6).

Πολύ σοβαρός ο παραπάνω λόγος πως, **ότι δεν γίνεται**

με πίστη είναι αμαρτία, γι' αυτό δεν πρέπει να έχουμε την παραμικρή αμφιβολία. Εάν ο Διάβολος με τις πονηρές δυνάμεις του έχει εξαπολύσει εναντίον σου ισχυρά **πνεύματα (δαιμόνια) αμφιβολίας και δυσπιστίας**, εσύ όπου και εάν βρίσκεσαι μη διστάζεις και να τον πολεμήσεις. Άρχισε να προσεύχεσαι δυνατά, όχι από μέσα σου, αλλά με εκφωνούμενο λόγο, ώστε να καταλάβει πως δεν τον φοβάσαι και ότι δεν έχει καμιά εξουσία επάνω σου.

Κάνε την παρακάτω προσευχή:

"Διάβολε, γνώριζε πως ο **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ** είναι ο σωτήρας μου και ο λυτρωτής μου, με έπλυne με το αίμα Του που χύθηκε επάνω στο σταυρό του Γολγοθά και με καθάρισε από τις αμαρτίες μου. Με τη θυσία Του πήρε **ΟΛΕΣ** τις αμαρτίες μου, **ΟΛΕΣ** τις αρρώστιες μου και μου έδωσε **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ** από τα πονηρά δεσμά.

Μάθε λοιπόν και το πιστεύω μέσα από την καρδιά μου, πως όλες οι υποσχέσεις του Κυρίου είναι και **ΓΙΑ ΜΕΝΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ**, τ ω ρ α!! **Και μία από τις υποσχέσεις Του είναι ΚΑΙ** το βάπτισμα του αγίου Πνεύματός Του μέσα στη ζωή μου, που δίνει δύναμη επάνω σε όλες τις δαιμονικές δυνάμεις, είναι δώρο για μένα προσωπικά!

Γι' αυτό, εσύ Διάβολε και όλες οι πονηρές δυνάμεις σου, **ΔΕΝ ΕΧΕΤΕ** καμιά εξουσία επάνω μου, την εξουσία επάνω μου την έχει μόνον ο αναστημένος Ιησούς και **στο όνομα του Ιησού σε διατάσσω** να φύγεις τ ω ρ α!! Είμαι "γη" του Κυρίου Ιησού και ανήκω μόνον σ' Αυτόν.

Έρχομαι ενάντια στο **πνεύμα αμφιβολίας** που μου βάζει σκέψεις αμφιβολίας για την υπόσχεση του Πνεύματος του Θεού στη ζωή μου και **σε επιτιμώ στο όνομα του Ιησού!!** Φύγε τ ω ρ α!! Δεν σου παραχωρώ τίποτα από τον εαυτό μου, γιατί βρίσκομαι κάτω από την εξουσία του Ιησού.

Βγες αμφιβολία έξω τ ω ρ α!! Δεν έχεις καμιά θέση στη ζωή μου, ο Ιησούς με τη θυσία Του μου έδωσε την περικεφαλαία της σωτηρίας για να καλύπτομαι από τις σκέψεις σου και **καλύπτω με το αίμα του Ιησού και με το Πνεύμα Του** την πόρτα της καρδιάς μου, ώστε να μην έχεις πλέον έδαφος να με ενοχλήσεις πάλι. Στο όνομα του Ιησού διακηρύττω ότι έχω ελευθερωθεί από την αμφιβολία και μέσα μου υπάρχει η πίστη στον άγιο Λόγο Του.

Σ' ευχαριστώ Ιησού μου, Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομά Σου!

Μέσα στην Βίβλο διαβάζουμε «*μήτε δίδετε τόπον εις τον Διάβολον*» (Εφεσίους Δ/4:27) και για να το επιτύχουμε αυτό, θα πρέπει αμέσως, μόλις αντιληφθούμε τι προσπαθεί να μας κάνει ο Διάβολος, με την εξουσία του ονόματος του Ιησού Χριστού να επιτιμήσουμε τις πονηρές δυνάμεις και αυτό να γίνει όχι γενικά και αόριστα, αλλά **με τα συγκεκριμένα ονόματά τους** που είναι φανερά από τις εκδηλώσεις που δημιουργούν στη ζωή μας. Για παράδειγμα επιτιμούμε **πνεύμα αμφιβολίας** (όταν μας φέρνει αμφιβολία), **πνεύμα απογοήτευσης** (όταν μας δημιουργεί απογοήτευση), **πνεύμα απιστίας** (όταν βάζει μέσα μας απιστία στον Λόγο), **πνεύμα εγωισμού** (όταν βλέπουμε να μας κυβερνά ο εγωισμός και η φιλαυτία) και ούτω καθεξής.

Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι και ο νήπιος στην πίστη χριστιανός, μπορεί με την εξουσία και τη δύναμη του ονόματος του Ιησού να τρέψει σε φυγή τις δαιμονικές δυνάμεις και αυτό είναι πιο εύκολο όταν τα πνεύματα διατάσσονται να φύγουν με το όνομά τους, γιατί σε αντίθετη περίπτωση θα προσπαθήσουν να μας παραπλανήσουν, ώστε να σταματήσουμε την προσευχή. Περισσότερες λεπτομέρειες για τον πνευματικό πόλεμο διάβασε το βιβλίο των εκδόσεών μας με τίτλο "**ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ**" (κωδικός 17-18).

Μην αμφιβάλλεις, έστω και αν προσεύχεσαι για να λάβεις το άγιο Πνεύμα και δεν το λαμβάνεις. Συνέχισε να προσεύχεσαι και ο Κύριος θα σου το δώσει, γιατί ευαρεστείται στην πίστη σου. Θυμήσου ότι και οι μαθητές του Ιησού στο ανώγειο (120 άτομα περίπου) προσευχόντουσαν για δέκα ημέρες συνέχεια για να λάβουν την επαγγελία του Πνεύματος. Εάν απογοητευόντουσαν και την ένατη ημέρα σταματούσαν την προσευχή, ο Κύριος δεν θα ενεργούσε στη ζωή τους και δεν θα γινόντουσαν μέτοχοι της επαγγελίας του Θεού. **Συνέχισε να προσεύχεσαι και μην αποκάμεις στην προσευχή**, όποιο πρόβλημα και να παρουσιαστεί, γιατί ο Κύριος μπορεί σε μερικές περιπτώσεις να αργεί, **αλλά ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ**, θέλει να σε διαμορφώσει σ' ένα ταπεινό και εύχρηστο σκεύος στα χέρια Του, ώστε να μπορεί μετά να σε χρησιμοποιήσει στον αγρό Του.

Μην αμφιβάλλεις, αλλά πίστεψε και πειθάρχησε στον Λόγο του Θεού και τότε η επαγγελία του Πατρός, η υπόσχεση του αγίου Πνεύματος θα είναι για σένα μία ευλογημένη πραγματικότητα στη ζωή σου: *«ΔΙΟΤΙ προς εσάς είναι η επαγγελία και προς τα τέκνα σας και προς πάντας τους εις μακράν, όσους αν προσκαλέση Κύριος ο Θεός ημών»* (Πράξεις Β/2:39).

(Δ) ΝΑ ΖΗΤΗΣΕΙΣ και ΝΑ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ να λάβεις το άγιο Πνεύμα στη ζωή σου. Το "να περιμένεις" σημαίνει ότι πιστεύεις και δεν αμφιβάλλεις καθόλου, όπως ήδη αναφέραμε, γιατί είναι Λόγος του Θεού και θα εκτελεσθεί:

- *«Εάν λοιπόν σεις, πονηροί όντες, εξεύρετε να δίδητε καλές δόσεις εις τα τέκνα σας, πόσω μάλλον ο Πατήρ ο ουράνιος θέλει δώσει Πνεύμα άγιον εις τους αιτούντας παρ' Αυτού;»*
(Λουκάς ΙΑ/11:13)

- *«Και συνεργόμενος μετ' αυτών, παρήγγειλε να μη απομακρυνθώσιν από Ιερουσόλυμων, αλλά να περιμένωσι την επαγγελίαν του Πατρός, την οποίαν ηκούσατε, είπε, παρ' Εμού.»*
(Πράξεις Α/1:4)

Ο όρος "**να ζητήσεις**" δεν είναι ο δόκιμος όρος για την συγκεκριμένη περίπτωση, έστω και αν συνηθίζεται να χρησιμοποιείται από την μεγάλη πλειοψηφία των εργατών του Θεού. **Δεν θα ζητάς** από τον Κύριο να σου δώσει το άγιο Πνεύμα, αλλά **θα το "εκζητάς"**. Αυτό θέλει ο Κύριος από σένα, θέλει να έχεις εκζήτηση του προσώπου Του και των ενεργειών Του, να έχεις ζήλο και θέρμη σε όλες τις ενέργειες σου.

Αυτό ο Παύλος συνέχεια το επισημαίνει αυτό, λέγοντας να ζητούμε *«μετά ΖΗΛΟΥ»* τα καλύτερα χαρίσματα, τα πνευματικά και το προφητεύειν (βλ. Α' Κορινθίους ΙΑ/11:31, ΙΔ/14:1, 39). Ο Ιάκωβος στην επιστολή του γράφει ότι πολύ ισχύει η δέηση του δικαίου *«ΕΝΘΕΡΜΩΣ γενομένη»* (Ιάκωβος Ε/5:15). Το αρχαίο κείμενο γράφει "**ενεργουμένη**" και δεν μπορεί να ενεργήσει η δέησή μας και να φέρει αποτέλεσμα όταν δεν γίνεται με θέρμη και με ζήλο.

Ο ίδιος ο Ιησούς, όταν κάποιος από τους γραμματείς Τον

ρώτησε ποια είναι η πρώτη όλων των εντολών, αφού τους επανέλαβε τα λόγια από το Δευτερονόμιο ς΄/6:4 ("Ακουε Ισραήλ, Κύριος ο Θεός ημών είναι **ΕΝΑΣ** Κύριος"), δεν έμεινε εκεί, αλλά προχώρησε παρακάτω λέγοντας «...και θέλεις αγαπά Κύριον τον Θεόν σου εξ όλης της ΚΑΡΔΙΑΣ σου, και εξ όλης της ΨΥΧΗΣ σου, και εξ όλης της ΔΙΑΝΟΙΑΣ σου, και εξ όλης της ΔΥΝΑΜΕΩΣ σου· αύτη είναι η πρώτη εντολή» (βλ. Μάρκος ΙΒ/12:28-30). Ο Θεός δεν θέλει ημίμετρα, δεν θέλει μισή καρδιά, δεν θέλει χλιαρότητες, αλλά θέλει να του δώσεις όλο το είναι σου, όλη την καρδιά σου, την ψυχή σου, τη διάνοια σου και τη δύναμή σου, θέλει να Τον εκζητάς μέσα στη ζωή σου, γιατί αυτό που θα σου δώσει, όταν σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του και αυτά που θα σου δίνει και μετά το βάπτισμα (χαρίσματα, αποκαλύψεις, κλπ) δεν πρέπει εσύ να τα θεωρείς σαν κάτι το κοινό, ώστε με την μετέπειτα επιπόλαιη και χλιαρή στάση σου να προσβάλλεις Αυτόν που θα μένει μέσα σου.

Για τον λόγο αυτό πρέπει να καταλάβεις την αναγκαιότητα ότι πρέπει να βαπτισθείς με το άγιο Πνεύμα και αφού βαπτισθείς εν Πνεύματι, θα πρέπει να αναλογισθείς και την ευθύνη σου **πως θα περπατάς ενώπιον του Θεού**. Στο "Κεφάλαιο ΟΓΔΟΟ" μιλήσαμε για τις υποχρεώσεις και τις ευθύνες του πιστού, όταν βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα.

Ζήτησε λοιπόν από τον Κύριο Ιησού να σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του και θα το κάνει κατά την υπόσχεσή Του. Δεν πρέπει να ξεχνάμε τα λόγια του Ιησού πως, όποιος ζητά λαμβάνει και όποιος χτυπά την πόρτα θα του ανοιχθεί. Όπως, κανένας πατέρας, δεν δίνει στο παιδί του πέτρα αντί άρτου, ή φίδι αντί για ψάρι, αλλά δίνει καλές δόσεις στα παιδιά του, έτσι και ο ουράνιος Πατέρας «**θέλει δώσει Πνεύμα άγιον εις τους αιτούντας παρ' Αυτού**» (βλ. Ματθαίος ΙΑ/11:9-13).

(Ε) ΝΑ ΔΟΞΑΖΕΙΣ τον Κύριο, όταν γονατίζεις για να Του ζητήσεις να σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα. Άφησε την καρδιά σου να ανοίξει σε **προσευχή δοξολογίας** και εκείνη τη στιγμή θα είσαι ΕΣΥ και ο ΚΥΡΙΟΣ και θα ξεχάσεις οτιδήποτε άλλο μπορεί να σε απασχολεί. Εάν το κάνεις αυτό, αφήνεις τον Κύριο να ενεργή-

σει και να σε γεμίσει με τη δόξα Του. Η προσευχή διακρίνεται σε διάφορα είδη, αλλά ξεχωρίζουν τρία, που είναι:

(1) **Προσευχή ΑΙΤΗΜΑΤΩΝ**, όταν ζητούμε από τον Κύριο να μας δώσει τα πνευματικά και τα υλικά αγαθά Του και όταν φέρνουμε ενώπιόν Του διάφορα αιτήματά μας, όπως θεραπείας, ελευθερίας, καθαρότητας, κλπ.

(2) **Προσευχή ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑΣ**, όταν ευχαριστούμε τον Κύριο για τις ευεργεσίες Του και τα ελέη Του, όταν Τον ευχαριστούμε γι' αυτά που καθημερινά μας δίνει, ή όταν Τον ευχαριστούμε για τη σωτηρία μας, τη θεραπεία μας και την ελευθερία μας. Έχουμε πολλούς λόγους μέσα στη ζωή μας να Τον ευχαριστούμε από το πρωί που ξυπνάμε μέχρι και το βράδυ που κοιμόμαστε.

(3) **Προσευχή ΔΟΞΟΛΟΓΙΑΣ**. Η προσευχή αυτή διαφέρει από τις δύο άλλες, γιατί όταν δοξάζουμε τον Κύριο **δεν ζητούμε τίποτα** απ' Αυτόν, αλλά ακόμα και **ούτε και Τον "ευχαριστούμε"**, γιατί ο στόχος μας εκείνη τη στιγμή είναι να μπούμε μέσα στις αυλές Του με δοξολογία, να ανοίξουμε δηλαδή την καρδιά μας ενώπιόν Του και να την αφήσουμε να ξεχειλίσει από δοξολογία και ευφροσύνη μπροστά στη μεγαλοσύνη Του και να κράζουμε γεμάτοι δέος *«άγιος, άγιος, άγιος ο Κύριος των δυνάμεων πάσα η γη είναι πλήρης της δόξης αυτού»* όπως ο Ησαΐας αναφέρει όταν βρέθηκε μπροστά στην παρουσία του άγιου Θεού (Ησαΐας 6:3).

Ίσως να θεωρήσει κάποιος υπερβολή την έκφραση ότι ακόμα στην δοξολογία "δεν ευχαριστούμε" τον Κύριο, γιατί και η ευχαριστία με την ευρεία έννοιά της είναι δοξολογία, αλλά και η δοξολογία είναι ευχαριστία. Συνήθως **δοξολογία** και **ευχαριστία** ταυτίζονται και δεν μπορούμε να τις ξεχωρίσουμε, αλλά εάν όμως φθάσουμε σε σημείο που μπορούμε να ξεχωρίσουμε αυτά τα δύο, τότε σημαίνει πως έχουμε μπει μέσα στο απόκρυφο της σκηνής του Θεού και εκεί ενώνουμε τη φωνή με τις ουράνιες στρατιές που υμνούν τον καθήμενο επί του θρόνου.

Όταν δοξάζουμε τον Κύριο από τα βάθη της καρδιάς μας και από τα χείλη μας βγαίνουν μόνο λόγια δοξολογίας, νίκης και θριάμβου, βγαίνουν λόγια που υμνούν το μεγαλείο Του. Εάν δεν

γνωρίζουμε ακόμα πως να εκφραστούμε, γιατί βρισκόμαστε σε νηπιακό στάδιο, μπορούμε να δοξάζουμε τον Κύριο, λέγοντας:

- Άγιος, άγιος είσαι Κύριε Ιησού
- Δόξα, δόξα, αλληλούια Κύριε....
- Ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριο
- Εσύ Κύριε είσαι ύψιστος και κραταιός.....
- Σε Σένα Κύριε ανήκει όλη η δόξα, η τιμή και η λατρεία....
- Ο Ιησούς είναι ο Κύριος, ο Ιησούς είναι ο Κύριος..... κλπ

Εάν το κάνουμε αυτό, ο Κύριος ευαρεστείται και έρχεται και **μας βαπτίζει** με το Πνεύμα Του και εάν είμαστε βαπτισμένοι και μένουμε σε προσευχή δοξολογίας, τότε έρχεται και **μας πληρώνει** με το Πνεύμα Του. Και στις δύο περιπτώσεις ο Διάβολος τρέπεται σε φυγή, γιατί η δοξολογία είναι ένα ισχυρό όπλο εναντίον του: «*Δοξολογείτε τον Κύριον...*» (Ψαλμός ΡΙΗ/118:1,29, ΡΛς/136, κλπ).

2. Για να εκπληρώσει ο Κύριος Ιησούς την υπόσχεσή Του στη ζωή σου και να σε βαπτίσει με το άγιο Πνεύμα Του, πρέπει να κάνεις τα παρακάτω βασικά βήματα:

- Να **ΠΙΣΤΕΨΕΙΣ** και να **ΠΕΙΘΑΡΧΗΣΕΙΣ** στον Λόγο του Θεού.
- Να μην **ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΙΣ** καθόλου γι' αυτό.
- Να **ΖΗΤΗΣΕΙΣ** και να **ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ** την εκπλήρωση της υπόσχεσής Του.
- Να **ΔΟΞΑΖΕΙΣ** τον Κύριο.

Δεν μπορούμε να βάλουμε σε "καλούπι" το πως θα ενεργήσει ο Κύριος και τότε χρονικά θα βαπτισθεί κάποιος με το άγιο Πνεύμα. Υπάρχουν πιστοί που βαπτίσθηκαν σχεδόν αμέσως με την αναγέννησή τους. **Άλλοι** βαπτίσθηκαν μετά από ένα μεγαλύτερο διάστημα και **άλλοι** μετά από χρόνια, γιατί δεν το ζητούσαν, καθόσον δεν είχαν καταλάβει την αναγκαιότητα του βαπτίσματος εν Πνεύματι. **Άλλοι**, παρ' όλο που βρισκόντουσαν μέσα σε εκκλησίες που διδάσκουν την εμπειρία της Πεντηκοστής, ποτέ δεν βαπτίσθηκαν γιατί, είτε δεν το ζητούσαν, είτε δεν εκπλήρωναν τις προϋποθέσεις, απειθώντας στον Λόγο του Θεού.

Μπορεί κάποιος να βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα οπουδήποτε και να βρίσκεται, χωρίς να υπάρχει κάποιος περιορισμός ή ιδιαίτερος τόπος. **Άλλοι** βαπτίσθηκαν ενώ προσευχόντουσαν ή έψαλλαν σε συνάθροιση, **άλλοι** έψαλλαν μέσα στο αυτοκίνητο και ο Κύριος τους βάπτισε με το Πνεύμα Του, **άλλοι** βαπτίσθηκαν στο σπίτι τους, ενώ έκαναν διάφορες εργασίες και ταυτόχρονα έψαλλαν και πολλές άλλες περιπτώσεις.

Ο Θεός που πιστεύουμε και λατρεύουμε, δεν είναι Θεός "ανθρωπίνων τύπων και συστημάτων", αλλά είναι Θεός "νέων πραγμάτων" και έχει πολλούς και ποικίλους τρόπους που ενεργεί, γι' αυτό εμείς δεν Του υποδεικνύουμε τον τρόπο πως θα ενεργήσει, γιατί έτσι μας έμαθαν, ή γιατί εμείς νομίζουμε ότι αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος. Εμείς απλά με πίστη πρέπει να ζητάμε την εκπλήρωση της υπόσχεσης του Θεού μέσα στη ζωή μας και Αυτός θα το κάνει, κατά τον Λόγο Του.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι ο Θεός θέτει τους πνευματικούς νόμους και δίνει τις εντολές που πρέπει να εμείς να τις τηρήσουμε και να τις εφαρμόσουμε. Αυτός που θέτει τους νόμους, μπορεί να τους αλλάζει, εμείς όμως δεν έχουμε κανένα τέτοιο δικαίωμα. Έχουμε μία περίπτωση που ο Θεός στο βάπτισμα του αγίου Πνεύματος ενήργησε διαφορετικά με αυτό που μας έχεις διδάξει μέσα στον άγιο Λόγο Του.

Ο άνθρωπος πρέπει πρώτα να αναγεννηθεί και να βαπτισθεί το νερό και μετά, σαν τρίτη ενέργεια, να βαπτισθεί με το άγιο Πνεύμα, όπως με πολύ σαφήνεια ο Πέτρος το διακήρυξε την ημέρα της Πεντηκοστής (βλ. Πράξεις Β/2:38-39). Αυτό το είδαμε να το εφαρμόζουν οι απόστολοι σε όλες τις περιπτώσεις, που αναφέρονται μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων, εκτός μιας ...μοναδικής περίπτωσης, που ο ίδιος ο Κύριος ενήργησε διαφορετικά, αλλάζοντας τη σειρά των γεγονότων.

Όταν ο Θεός άνοιξε θύρα λόγου και στα έθνη διά μέσου του αποστόλου Πέτρου, αρχής γενομένης από το σπίτι του εκατόνταρχου Κορνήλιου, βλέπουμε ότι εκεί, ενώ κήρυττε ο Πέτρος, οι ακούοντες πίστεψαν στον λόγο της αλήθειας και αμέσως ο Κύ-

ριος τους βάπτισε με το Πνεύμα Του, χωρίς να έχουν βαπτισθεί στο νερό: «*Ενώ έτι ελάλει ο Πέτρος τους λόγους τούτους, επήλθε το Πνεύμα το άγιον επί πάντας τους ακούοντας τον λόγον*» (βλ. Πράξεις 1'/10:44). Ο Πέτρος που γνώριζε τη σειρά που ο Θεός έχει θέσει δεν τους προέτρεψε απλά να βαπτισθούν, αλλά **τους διέταξε** (αρχ. κείμενο "**προσέταξεν**") **να το κάνουν** αμέσως, που σημαίνει εάν δεν το έκαναν, απειθούσαν στον Λόγο του Θεού και θα έσβηναν σιγά-σιγά το Πνεύμα του Θεού από τη ζωή τους.

Θα αναρωτηθεί κάποιος: "Γιατί συνέβηκε αυτό στην περίπτωση του Κορνήλιου και μετά δεν το βλέπουμε να ξαναγίνεται μέσα στις Πράξεις των Αποστόλων, αφού η πρώτη εκκλησία το τρίπτυχο "μετάνοια, βάπτισμα στο νερό και βάπτισμα εν Πνεύματι" συνέχισε να το εφαρμόζει *απαρέγκλιτα*;"

Θα πρέπει να αναφέρουμε ότι το γεγονός αυτό δεν ήταν η μοναδική περίπτωση που συνέβηκε με τον Κορνήλιο και τους οικείους του (εθνικοί), αλλά συνέβηκε και με τους 120 Εβραίους μαθητές, που βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, **χωρίς να έχουν βαπτισθεί στο νερό στο όνομα του Ιησού**, γιατί, εφόσον βρισκόντουσαν ακόμα κάτω από το καθεστώς της οικονομίας του νόμου, της Παλαιάς Διαθήκης, είχαν κάνει μόνο το βάπτισμα του Ιωάννη, το οποίο ίσχυε και είχε κάνει και ο διδάσκαλός τους.

Ο Πέτρος, που ο ίδιος την ημέρα της Πεντηκοστής ανέφερε τη σειρά των γεγονότων, αμέσως διέταξε τον Κορνήλιο και τους οικείους του να βαπτισθούν στο νερό, αλλά δεν αναφέρει η Γραφή εάν και οι 120 μετά την Πεντηκοστή (που ξεκίνησε η νέα περίοδος της χάρις) βαπτίσθηκαν στο νερό στο όνομα του Κυρίου Ιησού. Εάν χρησιμοποιήσουμε τους ερμηνευτικούς κανόνες της Βίβλου, αυτό θεωρείται βέβαιο, γιατί δεν μπορεί οι μαθητές να δίδασκαν κάτι που οι ίδιοι δεν το είχαν εφαρμόσει στη ζωή τους.

Θα πρέπει όμως να αναφέρουμε ότι το βάπτισμα των 120 Εβραίων και το βάπτισμα των εθνικών στο σπίτι του Κορνήλιου, έχουν κοινά σημεία:

(1) **Το ΠΡΩΤΟ κοινό σημείο** είναι ότι με το βάπτισμα εν Πνεύματι των 120 μαθητών του Ιησού **ξεχύνεται η δωρεά του Θεού**

επάνω στον επίγειο λαό Του, τον **ΙΣΡΑΗΛ**, ενώ με το βάπτισμα εν Πνεύματι στο σπίτι Κορνήλιου **το άγιο Πνεύμα ξεχύνεται και στα ΕΘΝΗ**, οπότε ενώπιον του Θεού δεν υπάρχει Ιουδαίος ή Έλλην (εθνικός), άρσεν ή θήλυ, ελεύθερος ή δούλος (Γαλάτες Γ/3:28, Κολοσσαείς Γ/3:11), ο Κύριος είναι "Κύριος πάντων" και θέλει όλοι να σωθούν και να έρθουν σε επίγνωση της αλήθειας Του.

(2) **Το ΔΕΥΤΕΡΟ κοινό σημείο** είναι ότι και οι δύο ομάδες, πριν βαπτισθούν με το άγιο Πνεύμα, **δεν είχαν βαπτισθεί στο νερό** στο όνομα του Κυρίου Ιησού, όπως ήδη αναφέραμε.

(3) **Το ΤΡΙΤΟ κοινό σημείο** που συνάγεται, εάν χρησιμοποιήσουμε πάλι τους ερμηνευτικούς κανόνες, είναι ότι και στις δύο περιπτώσεις **υπήρχαν οι πύρινες γλώσσες** και στο βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα των Ιουδαίων και στο βάπτισμα των εθνικών. Στην πρώτη περίπτωση των Ιουδαίων η Γραφή το αναφέρει πολύ καθαρά **«και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών»** (Πράξεις Β/2:3).

Στην περίπτωση του Κορνηλίου η Γραφή ρητά αναφέρει ότι μιλούσαν μόνο ξένες γλώσσες, όταν βαπτίσθηκαν με το άγιο Πνεύμα, αλλά πολύ αργότερα ο Πέτρος όταν αναφέρθηκε στο γεγονός αυτός είπε **«και ο καρδιογνώστης Θεός έδωκεν εις αυτούς μαρτυρίαν, χαρίσας εις αυτούς το Πνεύμα το άγιον καθώς και εις ημάς...»** (Πράξεις ΙΕ/15:8). Ο Θεός έδωσε το άγιο Πνεύμα "καθώς εις ήμας", δηλαδή με τον ίδιο τρόπο.

Βέβαια και εάν αυτό **δεν συνέβηκε**, το γεγονός δεν αλλάζει, απλά είναι μια επιβεβαίωση ότι ο Θεός χρησιμοποίησε τον ίδιο τρόπο για να φανερώσει την ενέργειά Του, εκχέοντας το Πνεύμα Του σε Ιουδαίους και εθνικούς, χωρίς να κάνει καμία διάκριση.

Ο Θεός δίνει το Πνεύμα Του στους πειθαρχούντες στον Λόγο Του. Εκζήτησέ το με πίστη, μην αμφιβάλλεις και άρχισε να δοξάζεις τον Θεό και η δωρεά του Πνεύματός Του θα γίνει μια πραγματικότητα στη ζωή σου!!

Κεφάλαιο ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ

ΤΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΣΕΝΑ (επίλογος)

1. Ένας από τους βασικούς στόχους του βιβλίου αυτού, είναι ο αναγνώστης, που έχει προσωπική σχέση με τον Ιησού Χριστό, έχοντας αποδεχτεί τη λυτρωτική Του θυσία, **αλλά ακόμα ενώ δεν έχει την εμπειρία της Πεντηκοστής, να κατανοήσει πόσο απαραίτητο είναι για την πνευματική του πορεία, να εκζητήσει να έρθει μέσα του η δύναμη του αγίου Πνεύματος.** Έχει μεγάλη ευθύνη ενώπιον του Θεού, ποια θα είναι η απόφαση που θα πάρει και που θα καθορίσει το μέλλον του.

Η προτροπή μου είναι, φθάνοντας πλέον στο τέλος του βιβλίου, να έρθεις με προσευχή μέσα στο θρόνο του Θεού και να ζητήσεις αποκάλυψη, εάν τα πράγματα έχουν έτσι όπως τα διάβασες. Θα πρέπει να λάβεις σταθερή απόφαση ποια θα είναι πλέον η πορεία σου από εδώ και στο εξής: **Θα στηρίζεσαι** στο θεμέλιο των αποστόλων, όπως ο Κύριος Ιησούς τους δίδαξε, **ή θα στηρίζεσαι** στις δογματικές σου πεποιθήσεις, οι οποίες δεν μπορούν να σε οδηγήσουν μέσα στη δόξα του Θεού.

Είναι καιρός τώρα να εμπιστευθείς τον Λόγο του Κυρίου, να αφήσεις κατά μέρος τις προκαταλήψεις σου και έχοντας τη βεβαιότητα ότι ο Θεός είναι πιστός στις υποσχέσεις Του **να....**

- Να εκζητήσεις **τη δύναμη** του αγίου Πνεύματος στη ζωή σου.
- Να εκζητήσεις **τη φωτιά** του Θεού μέσα σου.
- Να εκζητήσεις **τη δόξα** του Κυρίου Ιησού μέσα σου.
- Να εκζητήσεις **να ρέει το χρίσμα** του Ιησού στη ζωή σου.
- Να εκζητήσεις **τα χαρίσματα** του αγίου Πνεύματος.

- Να εκζητήσεις **την ενέργεια** της δύναμης του Θεού.
- Να εκζητήσεις **τα πάντα** που Κύριος έχει για σένα.

Γνώριζε ότι ο Διάβολος σε θέλει αδύναμο και ανίσχυρο, ενώ ο Κύριος Ιησούς θέλει να σε ντύσει με όλη τη μεγαλοπρέπεια της δύναμής Του. Ουμήσου την υπόσχεση Του ότι **εμείς θα κάνουμε και πολύ μεγαλύτερα απ' ότι ο ίδιος έκανε στη επίγεια διακονία Του**. Με τις λάθος διδαχές που ο Διάβολος σε είχε παγιδέψει, ήσουν ένας πνευματικός νάνος, χωρίς δύναμη και εξουσία, στερημένος από προνόμια. **Τώρα όμως είναι καιρός** να γίνεις ένας πνευματικός γίγαντας, γεμάτος με τη φωτιά του Πνεύματος της Πεντηκοστής, που τόσο καιρό, σου την είχε σβησμένη ο εχθρός. **Πάρε θάρρος και προχώρα μπροστά. Μη φοβάσαι!** Είσαι πριγκιπόπουλο και ο πατέρας σου είναι ο Κύριος των δυνάμεων. Γνώριζε ότι ...**Τώρα είναι καιρός:**

Τώρα είναι καιρός, που Κύριος θα αναπληρώσει στη ζωή μας ότι μας έφαγε ο βρούχος και η κάμπια, ότι μας στέρησε ο εχθρός της ψυχής μας, κατά την υπόσχεση του Κυρίου: «...**Και θέλω αναπληρώσει εις εσάς τα έτη, τα οποία κατέφαγεν η ακρίς, ο βρούχος και η ερυσίβη και η κάμπη, το στράτευμά μου το μέγα, το οποίον εξαπέστειλα εναντίον σας**» (Ιωήλ Β/2:25).

Τώρα είναι καιρός, ο λαός του Θεού να ντυθεί με δύναμη εξ ύψους και να ενεργεί σημεία και τεράστια, φέρνοντας σύγχυση και ταραχή στις τάξεις του εχθρού: «...**Θέλετε λάβει δύναμιν, όταν επέλθη το άγιον Πνεύμα εφ' υμάς, και θέλετε είσθαι εις Εμέ μάρτυρες...**» (Πράξεις Α/1:8, Λουκάς ΚΔ/24:49).

Τώρα είναι καιρός, γεμάτοι από την παρουσία και τη δύναμη του Ιησού να συντρίψουμε τον Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις του και να πάψει η εκκλησία να είναι ταπεινωμένη: «**Παρηγορείτε, παρηγορείτε τον λαόν μου, λέγει ο Θεός σας. Ααλήσατε παρηγορητικά προς την Ιερουσαλήμ (εκκλησία), και φωνήσατε προς αυτήν, ότι ο καιρός της ταπεινώσεως αυτής επληρώθη, ότι η ανομία αυτής συνεχωρήθη· διότι έλαβεν εκ της χειρός Κυρίου διπλάσιον διά πάσας τας αμαρτίας αυτής**» (Ησαΐας Μ/40:1-2).

Τώρα είναι καιρός, ο λαός του Θεού να ντυθεί με την πνευματική πανοπλία και να είναι ένας ανίκητος στρατός, που στο διάβα του θα υποτάσσεται η δύναμη του εχθρού, γιατί το υπερόπλο του θα είναι το όνομα **το υπέρ πάν όνομα**, το όνομα του Ιησού, γιατί είναι γεγραμμένο ότι θα κλίνει *«εις το όνομα του Ιησού παν γόνυ επουρανίων και επιγείων και καταχθονίων, και πάσα γλώσσα να ομολογήση ότι ο Ιησούς Χριστός είναι Κύριος εις δόξαν Θεού Πατρός»* (Φιλιππησίους Β/2:10-11).

Τώρα είναι καιρός να σηκώσουμε το λάβαρο (σημαία) της νίκης και η εκκλησία, σαν ένα σώμα του Χριστού, θα είναι ένας στρατός που όταν σαλπίζει, οι πύλες της κόλασης θα σείονται, γιατί ο αρχιστράτηγος θα είναι ο ένδοξος Ιησούς. Η εκκλησία θα είναι *«ωραία ως η σελήνη, λάμπουσα ως ο ήλιος, τρομερά ως στρατεύμα με σημαίας»* (Άσμα Ασμάτων ζ´/6:10).

Τώρα είναι καιρός, να πάρουμε ψυχές από το βασίλειο του σκότους και να τις οδηγήσουμε στο θαυμαστό βασίλειο του φωτός, του Κυρίου Ιησού, όπως και ο Θεός *«ηλευθέρωσεν ημάς εκ της εξουσίας του σκότους και μετέφερεν (ημάς) εις την βασιλείαν του αγαπητού αυτού Υιού»* (Κολοσσαείς Α/1:13).

Τώρα είναι καιρός να καταστρέψουμε όλα τα έργα του Διαβόλου και να φανερώσουμε τη δύναμη και την κυριαρχία Κυρίου Ιησού, ο οποίος με τη σταυρική Του θυσία κατέστησε τον Διάβολο άνεργο, του αφαίρεσε κάθε εξουσία: *«Διά τούτο εφανερώθη ο Υιός του Θεού, διά να καταστρέψη τα έργα του Διαβόλου»* (Α΄ Ιωάννου Γ/3:8).

2. Εάν θέλεις όλα τα παραπάνω να γίνουν μια πραγματικότητα στη ζωή σου, **ζήτησε σαν πρώτο βήμα** ο Κύριος Ιησούς να σε ντύσει με τη δύναμη της Πεντηκοστής, γιατί χωρίς τη δύναμη αυτή δεν μπορείς να είσαι στις πρώτες γραμμές της μάχης, θα είσαι ευάλωτος και θα χάνεις πολλές μάχες. **Ζήτησε σαν δεύτερο βήμα** να σου δώσει τα καλύτερα (“μειζονα”) των χαρισμάτων Του (Α΄ Κορινθίους ΙΒ/12:31) και είναι πιστός στις υποσχέσεις Του.

Πήγαινε στο δωμάτιο σου και άρχισε μεγαλόφωνα (όχι από

μέσα σου) να δοξάζεις και να υμνείς τον ένδοξο και αναστημένο Κύριο Ιησού. Άφησε την καρδιά του, με πνεύμα λατρείας και ευγνωμοσύνης να ξεχειλίζει ενώπιον του Κυρίου Ιησού. **Κάνε με απλά λόγια την παρακάτω προσευχή με πίστη και να γνωρίζεις ότι κατά την πίστη σου και την ομολογία σου θα γίνει.** Ότι ζητήσεις ο Κύριος Ιησούς θα στο εκπληρώσει, γιατί είναι υπόσχεσή Του:

Κύριε Ιησού

Έρχομαι ενώπιόν Σου, για να Σου δώσω την τιμή, τη λατρεία και τη δόξα που Σου ανήκει. Διακηρύττω ότι είσαι ο σωτήρας μου και ο λυτρωτής μου, Εσύ επάνω στο σταυρό του Γολγοθά, χύνοντας το δικό Σου άγιο αίμα, πήρες **όλες τις αμαρτίες μου** και **όλες τις αρρώστιες μου** και τώρα είμαι ελεύθερος (ελεύθερη).

Σ' ευχαριστώ για το έργο Σου επάνω στο σταυρό, εγώ έπρεπε να είμαι στη θέση αυτή, αλλά Εσύ πήρες τη δική μου θέση **και πέθανες Εσύ αντί για μένα.** Σ' ευχαριστώ Κύριε Ιησού, Σε δοξάζω και Σε υψώνω.

Είσαι Κύριος κυρίων, **είσαι** το Α και το Ω, **είσαι** ο Πρώτος και ο Έσχατος, **είσαι** ο Ων, ο Ην και ο ερχόμενος, **είσαι** ο παντοκράτωρ, **είσαι** ο άρχοντας της ειρήνης, **είσαι** ο μόνος δρόμος που οδηγεί στην αιώνια ζωή, **είσαι** τα πάντα για μένα στη ζωή μου Κύριε. Δοξασμένο και ευλογημένο το όνομά Σου. Είσαι άγιος, άγιος, άγιος!

Σ' ευχαριστώ Κύριε Ιησού που με τον Λόγο Σου και το Πνεύμα Σου **με αναγέννησες** και μου έδωσες νέα ζωή. Σ' ευχαριστώ που καθάρισες τον οίκο μου, το σώμα μου από κάθε βρωμιά και ρυπαρότητα του κόσμου και το αγίασες.

Μέσα στο Λόγο Σου Κύριέ μου λέγει ότι Εσύ είσαι **«ο βαπτίζων εν Πνεύμα το αγίω και πυρί»**. Ζητώ Κύριε Ιησού να έρθεις ΤΩΡΑ, αυτή τη στιγμή, με τη δύναμη του αγίου Πνεύματός Σου και να με πλημμυρίσεις με τη δόξα Σου και την παρουσία Σου.

Θέλω Κύριε Ιησού να μου δώσεις ΤΩΡΑ **τη δύναμη της Πεντηκοστής** στη ζωή μου, να πέσει η φωτιά του Πνεύματός Σου ΕΠΑΝΩ μου και ΜΕΣΑ μου και η ζωή μου ολόκληρη να είναι ένας πνευματικός βωμός για σένα που συνέχεια θα καίει. Θέλω τη φωτιά του Πνεύματός σου Κύριε ΤΩΡΑ!!

Τόσο καιρό Κύριε δεν γνώριζα για τη δύναμη του Πνεύματός Σου, ο εχθρός της ψυχής όλα αυτά τα χρόνια μου είχε κρύψει τους θησαυρούς της γνώσεως του Λόγου Σου. Σ' ευχαριστώ Κύριέ μου που τώρα, μού τα αποκάλυψες και γέμισες την καρδιά μου με χαρά και ευγνωμοσύνη.

Έλα Κύριε Ιησού και γέμισε με το Πνεύμα Σου την καρδιά μου και **να γίνει το σώμα μου ο δικός Σου ναός** κατά τον Λόγο Σου και αναπλήρωσε Κύριε αυτά που μου έφαγε ο βρούχος και η κάμπια, αναπλήρωσε αυτά που τόσα χρόνια μου στέρησε ο Διάβολος. Σ' ευχαριστώ, Σ' ευχαριστώ Ιησού μου γιατί πιστεύω ότι Εσύ τώρα ενεργείς και με γεμίζεις με τη δόξα Σου. Σ' ευχαριστώ, δόξα, δόξα σε Σένα Κύριε. Είσαι ένδοξος και θαυμαστός.

Διακηρύττω για μια ακόμα φορά ότι ο Διάβολος είναι ψεύτης και Εσύ Κύριε Ιησού είσαι η μόνη αλήθεια. Αρνούμαι τον Διάβολο και τις πονηρές δυνάμεις στη ζωή μου. **Δεν δέχομαι καμιά εξουσία του επάνω μου και επάνω στην οικογένειά μου.** Διακηρύττω ενώπιον του Θεού και ενώπιον των αγίων αγγέλων ότι το σώμα μου είναι ΝΑΟΣ του Θεού και ο Ιησούς είναι ο κυβερνήτης της ζωής μου, Αυτός έχει το τιμόνι της καρδιάς μου και με οδηγεί. Δόξα στο άγιο όνομά Του.

Εσύ Κύριε λέγεις στον Λόγο Σου **να ζητάμε τα καλύτερα των χαρισμάτων Σου**, αυτό θέλω Κύριε και για μένα για να δοξασθεί το όνομά Σου και μέσα από τα χαρίσματα αυτά να ευλογηθεί και να οικοδομηθεί το άγιο σώμα Σου, η εκκλησία Σου. Σ' ευχαριστώ Ιησού μου.

Σ' ευχαριστώ, Σ' ευχαριστώ Ιησού μου. **Πιστεύω και ομολογώ ότι λαμβάνω.** Σου ανήκει όλη η δόξα. Ευλόγει,

ευλόγει η ψυχή μου τον Κύριο. Δόξα, δόξα σε Σένα Κύριε.
Διακηρύττω ότι ο Ιησούς είναι ο Κύριος, ο Ιησούς είναι ο
Κύριος. Αλληλούια - Αλληλούια.

Στην παραπάνω προσευχή, άνοιξε την καρδιά σου και άφησέ την να σπάσει μπροστά στον Κύριο. **Πρόσθεσε δικά σου λόγια, που να βγαίνουν μέσα από μια καρδιά ταπεινή.** Άφησε το πνεύμα σου να ενωθεί με το Πνεύμα του Κυρίου και καθώς θα δοξάζεις τον Κύριο μεγαλόφωνα και στη γλώσσα σου (Ελληνικά), η καρδιά σου θα πλημμυρίζει από χαρά και ευλογία και χωρίς να το καταλάβεις θα έρθει το Πνεύμα του Κυρίου και θα πέσει επάνω σου με δύναμη.

Τότε είναι που η δόξα του Κυρίου Ιησού θα σε πλημμυρίσει και θα αρχίσεις να δοξάζεις και να μεγαλύνεις τον Θεό σε άγνωστες για σένα γλώσσες, που θα βγαίνουν από μέσα σου **σαν ένα ορμητικό ποτάμι**, όπως ακριβώς το είπε ο Κύριος Ιησούς: *«Εάν κάποιος διψά, ας έρχηται προς Εμέ και ας πίνη. Όποιος πιστεύει εις Εμέ, καθώς είπεν η γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού»* (Ιωάννης Ζ/7:37-38).

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ: ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΤΖΕΛΕΠΗΣ
«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ»
(αφηγείται ο ίδιος)

1. ΠΑΙΔΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ: Γεννήθηκα στο χωριό **Σελινούντας** (Κρόκοβα) του Αιγίου. Από μικρός αγαπούσα τον Θεό και πήγαινα τακτικά στην εκκλησία και στο κατηχητικό σχολείο. Ο πατέρας μου ήταν ψάλτης, αλλά τον έχασα όταν ήμουν σε ηλικία εννέα (9) ετών και αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να περάσω δύσκολα παιδικά χρόνια, καθόσον η μητέρα μου, χήρα με **6** ανήλικα παιδιά, οικονομικά τα έβγαζε πέρα πολύ δύσκολα.

Όταν ήμουν σε ηλικία **14** ετών και ενώ βρισκόμουν στη Β΄ τάξη Γυμνασίου, η Μητρόπολη Αιγιαλείας δώρισε στους μαθητές από μία Καινή Διαθήκη σε μετάφραση των 4 καθηγητών Πανεπιστημίου (έκδοση ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ) και για πρώτη φορά διάβασα ολόκληρη την Καινή Διαθήκη και μάλιστα θυμάμαι ότι αυτό συνέβη δύο φορές. Διάβαζα και έβλεπα πόσο απλά και όμορφα παρουσιάζονται οι αιώνιες αλήθειες του Λόγου του Θεού και πόσο απλό

είναι ο κάθε άνθρωπος να έχει προσωπική σχέση με τον Ιησού Χριστό. Λόγω του νεαρού της ηλικίας μου δεν γνώριζα πολλά πράγματα και είχα πολλές απορίες, αλλά απαντήσεις δεν έπαιρνα από κανέναν. Όλοι μου απαντούσαν αόριστα, γενικά και συγκεχυμένα.

Χαρακτηριστικά, θυμάμαι την ανάλυση που μας είχε κάνει ο καθηγητής της Θεολογίας για την προς Εβραίους επιστολή, σύμφωνα με την οποία (όπως μας εξήγησε) καταργήθηκε η **ειδική ιεροσύνη** της περιόδου της Παλαιάς Διαθήκης, καταργήθηκε δηλαδή ο μεσιτικός ρόλος των ιερέων και θεσπίστηκε πλέον η **γενική ιεροσύνη** όλων πιστών της περιόδου της Καινής Διαθήκης με μοναδικό αρχιερέα και μεσίτη τον ίδιο τον Ιησού Χριστό. Αυτό, όπως μας το εξήγησε τότε, δεν μπορούσα να το καταλάβω. Ρωτούσα ιερωμένους και θεολόγους **«Γιατί στους πρώτους αποστολικούς χρόνους η εκκλησία δεν είχε ιερείς και γιατί σήμερα υπάρχει ειδική τάξη ιερέων; Γιατί οι μαθητές και οι απόστολοι του Ιησού ήταν απλοί λαϊκοί και δεν ήταν ιερωμένοι, αλλά μπόρεσαν να συνταράξουν όλο τον τότε γνωστό κόσμο; Γιατί οι απόστολοι όταν κήρυτταν το ευαγγέλιο, έκαναν και ένα επάγγελμα για να μπορούν να ζήσουν, ακόμα και ο απόστολος Παύλος, που ήταν πρώην Φαρισαίος, όπου πήγαινε για να κηρύξει το ευαγγέλιο έκανε την εργασία του σκηνοποιού** (Πράξεις ΙΗ/ **18:3**) για να

βγάξει τα προς το ζειν, **τι άλλαξε με την πάροδο των αιώνων; Ποια είναι η αλήθεια;**» Ρωτούσα, αλλά παντού υπήρχε άγνοια.

Είχα πάρα πολλές αναζητήσεις πνευματικές και απορίες. Ρωτούσα **«γιατί ο Ιησούς ήταν πάντοτε απλός, χωρίς χρυσαφικά και στολίδια επάνω Του και γιατί πήγαινε με ένα απλό γαϊδουράκι, ενώ οι σημερινοί θρησκευτικοί ηγέτες είναι γεμάτοι με πανάκριβα χρυσαφικά επάνω τους και χρησιμοποιούν πολυτελείς λιμουζίνες, σκανδαλίζοντας το φτωχό ποιμνιο;»**, αλλά απάντηση καμιά. Σε σχετική ερώτηση που έκανα σε κάποιον αρχιμανδρίτη από την Κρήτη, η απάντηση ήταν ότι «εμείς γενικά χρησιμοποιούμε λιμουζίνες παλαιού τύπου». Ρωτούσα για θέματα πίστης, σωτηρίας, δικαίωσης, πως μπορεί ο άνθρωπος να γνωρίσει προσωπικά τον Ιησού και να έχει βεβαιότητα ποιο θα είναι το αιώνιο μέλλον του, όταν φύγει από τον κόσμο αυτό και πολλές άλλες απορίες που είχα, αλλά η απάντηση πολλές φορές ήταν στερεότυπη: **«Πήγαινε στην εκκλησία, άναψε κανένα κεράκι, φίλησε το χέρι του παπά για ευλογία ...και λουπά, και λουπά»**. Εκείνο που πάρα πολύ με στενοχωρούσε και που μπορώ να πω ότι με εκνεύριζε πάρα πολύ ήταν, όταν μου έλεγαν **«πίστευε και μη ερεύνα»**. Ήταν κάτι που το θεωρούσα τελείως παράλογο, αυτό δεν μπορούσα να το δεχτώ. Ίσως να είχα και επηρεαστεί από τον αρχιμανδρίτη που μας έκανε μαθήματα στο κατηχητικό και μας έλεγε ότι αυτό ήταν δόγμα της Καθολικής εκκλησίας, αλλά το είχαν όμως υιοθετήσει πλήρως και οι ίδιοι.

Μετά από όλα αυτά και ενώ βρισκόμουν στην 6η τάξη του Γυμνασίου (τότε το Γυμνάσιο ήταν εξατάξιο), πήρα την απόφαση να μην ξαναπάω στο κατηχητικό, αφού απάντηση στις απορίες μου δεν έβρισκα και να ερευνήσω μόνος του για να βρω την ΑΛΗΘΕΙΑ, **αφού οι άνθρωποι μη έχοντες οι ίδιοι την «αλήθεια», δεν μπορούσαν να με οδηγήσουν στο σωστό δρόμο** και να μου δείξουν πως μπορώ να έχω πράγματι μια ζωντανή σχέση με τον Θεό. Υπήρχε μέσα μου ο διακαής πόθος και η έντονη επιθυμία να έχω μια ζωντανή και προσωπική σχέση με τον Ιησού, αλλά ο Διάβολος, ο εχθρός του ανθρώπου, με παρέσυρε και ασχολήθηκα με άλλα πράγματα, που δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς μου. Δεν ασχολήθηκα με κάτι που θεωρείται από τους ανθρώπους μεγάλη ή βαριά «αμαρτία», απλά τότε σε ηλικία 18-19 ετών άρχισα να μην ασχολούμαι ιδιαίτερα με το θέμα αυτό, το έβαλα στην "άκρη" και άρχισα να ασχολούμαι συστηματικά με τη λογοτεχνία και μάλιστα την περίοδο εκείνη συνέγραφα και δύο διηγήματα, ένα κοινωνικό-αισθηματικό και ένα γουέστερν και μάλιστα το τελευταίο το είχα στείλει και σε κάποιο εκδοτικό οίκο και απέσπασε μια πολύ καλή κριτική.

Βέβαια, θα πρέπει να αναφέρω ότι το κατηχητικό σχολείο που πήγαινα, συνέβαλε σημαντικά στο να διατηρώ την αγάπη μου για τον Ιησού Χριστό και να μην παρασύρομαι από την αμαρτία του κόσμου. Θα αναφέρω μια χαρακτηριστική περίπτωση θετικής επίδρασης επάνω μου:

Επειδή το Αίγιο απέχει μισή ώρα περίπου από την Πάτρα, κάθε χρόνο στις απόκριες πήγαινα στο καρναβάλι που γινόταν εκεί, άλλωστε στην Πάτρα έχω πολλούς συγγενείς, αφού μητέρα μου καταγόταν από το χωριό Περιβόλα (βρίσκεται λίγο πριν από το Αχάια Κλάους), όπου ζούσαν οι γονείς της και τα αδέρφια της. Κάποιες λοιπόν απόκριες, τρεις ημέρες πριν το καρναβάλι που γίνεται πάντοτε την παραμονή της Καθαράς Δευτέρας, ο κατηχητής αρχιμανδρίτης μας μίλησε για την ειδωλολατρική προέλευση του καρναβαλιού και μας τόνισε το γεγονός ότι οι χριστιανοί δεν πρέπει να συμμετέχουν σε κάθε μορφής τέτοιου είδους εκδηλώσεις. Αυτό έγινε η αιτία εκείνη τη χρονιά να μην πάω στο καρναβάλι, αλλά τις άλλες χρονιές, πότε πήγαινα και πότε όχι. Από το έτος **1977** που γνώρισα προσωπικά τον Ιησού Χριστό και αναγεννήθηκα (όπως θα περιγράψω στη συνέχεια), κάθε παρόμοια επιθυμία μέσα μου έσβησε. Τώρα η καρδιά μου δεν χαίρεται με ψεύτικες και αμαρτωλές χαρές, αλλά χαίρεται όταν έρχεται στην παρουσία του Κυρίου Ιησού και γεμίζει από τη δόξα Του.

2. ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ: Το Σεπτέμβριο του **1975** έρχομαι στην Αθήνα για να φοιτήσω στο Πολιτικό Τμήμα της Νομικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών (Δημόσιο Δίκαιο και Πολιτικών Επιστημών). Η επιθυμία στην καρδιά μου για να γνωρίσω την αλήθεια συνέχιζε να με καίει, αλλά ο εχθρός της ψυχής, μου παρουσίασε άλλα ενδιαφέροντα, όπως ήταν η πολιτική και η διασκέδαση, τα οποία όχι μόνο δεν μπορούσαν να γεμίσουν το κενό της καρδιάς μου, αλλά αυτό συνέχεια μεγάλωνε και μεγάλωνε. Για ένα χρόνο (ως πρωτοετής φοιτητής) ασχολήθηκα ιδιαίτερα με την πολιτική, έχοντας ενταχθεί σε κάποιο πολιτικό προοδευτικό φορέα. Όταν πήγαινα σε διάφορες πολιτικές συγκεντρώσεις (οι περισσότερες τότε γινόντουσαν στο γήπεδο Σπόρτιγκ), φώναζα, χειροκροτούσα και γενικά εκδηλώνομουν πολύ έντονα, τα χέρια μου κοκκίνιζαν από τα συνεχή χειροκροτήματα και παλαμάκια, έδειχνα πως αυτό που ζούσα με γέμιζε, αλλά όταν επέστρεφα στο σπίτι, μέσα στο πνεύμα μου υπήρχε μια **ανεξήγητη θλίψη**, υπήρχε μέσα μου ένα μεγάλο κενό και μια μεγάλη απογοήτευση, με αποτέλεσμα να αναρωτιέμαι **«Είναι πράγματι αυτός ο σκοπός στη ζωή μου; Και εάν αυτός είναι, τότε γιατί δεν με ευχαριστεί τίποτα;»**. Στην κραυγή αυτή της καρδιάς μου, ο ουρανός δεν έμεινε ασυγκίνητος, γιατί ο Ιησούς αποκαλύπτεται σε κάθε ειλικρινή καρδιά που Τον εκζητεί με απλότητα και με ταπεινωση.

3. ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ: Το έτος **1976** και ενώ βρισκόμουν στο Β΄ έτος των σπουδών μου, εργαζόμουν σε μια ιδιωτική επιχείρηση (ψυγεία VERA) στην περιοχή Μεταμόρφωση Αττικής. Σήμερα η επιχείρηση αυτή δεν υπάρχει, γιατί στη θέση της διέρχεται η Αττική Οδός. Εκεί εργαζόταν και ένας νεαρός άνδρας, ονόματι Νίκος, που αγαπούσε τον Θεό και που η συμπεριφορά του και ο τρόπος του διέφερε όλων των άλλων. Κάποια ημέρα μου έδωσε ένα άρθρο που δημοσίευε σε συνέχειες η εφημερίδα

«ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» και που αναφερόταν στην εμφάνιση του Αντίχριστου. Ήταν το έργο «**Η ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ**» (The OMEN) που τις ημέρες εκείνες παιζόταν στους κινηματογράφους, με πρωταγωνιστές τους Gregory Peck και Lee Remick. Το πήρα, το διάβασα και ένιωσα τη μεγαλύτερη κατάπληξη στη ζωή μου. Δεν μπορούσα να καταλάβω πως, ενώ είχα διαβάσει πολλά χριστιανικά βιβλία, είχα διαβάσει την Καινή Διαθήκη και επί χρόνια πήγαινα στο κατηχητικό σχολείο, δεν γνώριζα τίποτα για τον Αντίχριστο και τώρα μια πολιτική εφημερίδα να ασχολείται με το θέμα αυτό. Αυτό ήταν το κίνητρο για να αρχίσω να μελετώ το Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή, με ζήλο. **Όλα τα άλλα ενδιαφέροντά μου παραμερίστηκαν.**

Μελετώντας συστηματικά για ένα εξάμηνο τον Λόγο του Θεού άρχισαν **τα πνευματικά μου μάτια να ανοίγουν** και να κατανοώ πράγματα για τα οποία πριν είχα απορίες και ερωτηματικά. Η ζωή μου άρχισε να αποκτά νόημα και σκοπό. Κατάλαβα πλέον, **γιατί** υπάρχω, **γιατί** ο Ιησούς σταυρώθηκε, **γιατί** ο κόσμος βρίσκεται μακριά από τον Θεό, **τι** πρέπει να πιστεύω και να ακολουθώ, **πώς** θα σωθώ από τις αμαρτίες μου και **τι** θέλει προσωπικά από μένα ο Κύριος Ιησούς. **ΠΡΟΣΕΞΤΕ ΟΜΩΣ ΑΥΤΟ: Γνώριζα πολλά ΓΙΑ τον Ιησού Χριστό, αλλά ακόμα μου έλειπε το πιο σημαντικό, ΔΕΝ ΕΙΧΑ γνωρίσει προσωπικά ΤΟΝ ΙΔΙΟ τον Ιησού.** Ήξερα με το νου ποια είναι η αλήθεια, αλλά με την καρδιά δεν είχα γνωρίσει Αυτόν που είναι η Αλήθεια.

Αυτό συνέβηκε στις **23** Απριλίου **1977**, κάποιο πρωινό Σαββάτου που δεν εργαζόμουν. Ήμουν μόνος σπίτι και μελετούσα τον άγιο Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή. Ταυτόχρονα διάβαζα και το βιβλίο «**ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ**», που έχει γράψει ένας ευλογημένος άνθρωπος του Θεού, ο Σπύρος Ζωδιάτης. Στο βιβλίο αυτό ο συγγραφέας εξηγούσε, στηριζόμενος στον Λόγο του Θεού και κυρίως στην Αποκάλυψη, **ποιο θα είναι το τραγικό τέλος όλων των ασεβών και των απίστων**, που θα ριχτούν στη λίμνη του πυρός, στην κόλαση και **τι θα κερδίσουν και τι θα απολαμβάνουν οι ευσεβείς και οι δίκαιοι**, που θα ζουν αιώνια στην ένδοξη παρουσία του Αρνίου Ιησού και του Θεού.

Διαβάζοντας στο βιβλίο αυτό, ποιο ήταν το τέλος των ασεβών και των αδίκων, δεν μου έκανε κάποια ιδιαίτερη εντύπωση ή να με συγκλονίσει το γεγονός αυτό και να με φοβίσει, αλλά όταν διάβασα για το ένδοξο μέλλον των πιστών, των δικαίων από μια σειρά από εδάφια της Βίβλου, που είχε παραθέσει ο συγγραφέας, μέσα στην καρδιά μου ένιωσα μια γλυκιά αγάπη για τον Ιησού, γι' αυτό που είχε κάνει για τον αμαρτωλό άνθρωπο. Ένιωσα την καρδιά μου να ξεχειλίζει από ευγνωμοσύνη γι' αυτό που είχε κάνει ο Ιησούς και σε μένα προσωπικά **και μέσα μου μπήκε η σταθερή απόφαση να Τον ακολουθήσω και να γίνω ένα δικό Του παιδί, ήθελα να απολαύσω και εγώ αυτά που είχε ετοιμάσει στον ουρανό για τους πιστούς.** Αμέσως γονάτισα και με απλά λόγια

ζήτησα από τον Ιησού να έρθει να κατοικήσει στην καρδιά μου και να αναλάβει Αυτός το τιμόνι της ζωής μου, να γίνει ο Κύριος της ζωής μου.

Τότε, έγινα μάρτυρας μιας θαυμαστής εμπειρίας, κάτι σαν ουράνιο φως με γέμισε και η ζωή μου σε δευτερόλεπτα άλλαξε ριζικά. Μια νέα πνευματική γέννηση έγινε εκείνη τη στιγμή, αναγεννήθηκα από το άγιο Πνεύμα του Θεού. **ΠΡΙΝ** από λίγα λεπτά ήμουν ένας **χαμένος αμαρτωλός** με προορισμό την αιώνια καταδίκη, **ΤΩΡΑ** πλέον ήμουν ένας **σωσμένος αμαρτωλός** με ουράνια κληρονομιά, τώρα άρχισα να ζω στην άγια παρουσία του Θεού. **ΠΡΙΝ** φοβόμουν το θάνατο, δεν γνώριζα και είχα αμφιβολία που θα βρεθώ όταν φύγω από αυτή τη ζωή. **ΤΩΡΑ** ξέρω, έχω βεβαιότητα μέσα μου ότι θα είμαι μαζί με το σωτήρα μου Ιησού, Αυτός πήρε στο σταυρό του Γολγοθά τη δική μου θέση, πέθανε αντί για μένα, πληρώνοντας το δικό μου τίμημα των αμαρτιών.

Λίγο μετά την εμπειρία μου αυτή, βγήκα έξω από το σπίτι μου για να περπατήσω. Τότε σαν φοιτητής έμενα στην οδό Πατησίων, κοντά στην **Πλατεία Κολιάτσου**, απέναντι ακριβώς από τον κινηματογράφο «**Ράδιο Σίτυ**», ο οποίος σήμερα δεν υπάρχει. Ήμουν τόσο γεμάτος από την παρουσία του Πνεύματος του Θεού μέσα μου, που δεν μπορούσα να καταλάβω, πως τόσοι άνθρωποι περπατούσαν δίπλα μου χωρίς να έχουν τον Ιησού Χριστό στην καρδιά τους, γιατί να ζουν ακόμα μέσα στην αμαρτία, αφού ο Ιησούς στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε και για τη δική τους αμαρτία, πέθανε Αυτός για τον καθένα τους, αφού και εγώ πριν λίγα λεπτά ήμουν στη δική τους κατάσταση. Ήμουν ευτυχισμένος, μόλις είχα γεννηθεί για δεύτερη φορά, είχα **ξαναγεννηθεί** στη βασιλεία του Θεού, ήμουν ένα δικό Του παιδί ηλικίας μόλις **15 λεπτών**. Την ΠΡΩΤΗ ΦΟΡΑ γεννήθηκα **σωματικά** από τους γονείς μου, τη ΔΕΥΤΕΡΗ ΦΟΡΑ γεννήθηκα **πνευματικά** από το Πνεύμα του Κυρίου. Αυτή είναι η εμπειρία της αναγέννησης, χωρίς της οποίας ΚΑΝΕΙΣ δεν μπορεί να μπει στη βασιλεία του Θεού (βλ. Ιωάννης Γ/3:2-6) .

4. ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΒΗΜΑΤΑ: Μετά από αυτό το γεγονός, που ήταν ορόσημο στη ζωή μου, ενώθηκα σε μια χριστιανική ομάδα (συνάθροιση) για να λατρεύω τον Κύριο Ιησού μαζί με άλλους πνευματικούς αδελφούς, που είχαν και αυτοί την εμπειρία της **αναγέννησης**, εκπληρώνοντας έτσι τον Λόγο Του, που μας προτρέπει «**Να μην αφήνουμε να συνεργάσουμε όλοι μαζί, καθώς είναι συνήθεια σε μερικούς**» (βλ. Εβραίους, κεφ.1/10:25). Καθώς προχωρούσα στον πνευματικό δρόμο και αυξανόμουν στην πίστη, εκζητούσα όλο και περισσότερο να μου αποκαλύπτεται ο Λόγος του Θεού και να έχω μεγαλύτερη επίγνωση του προσώπου του Ιησού Χριστού. Παρατήρησα ότι στη συντροφιά **των πιστών που βρίσκουμεν**, μερικές βασικές διδασκαλίες που διάβαζα μέσα στην Αγία Γραφή δεν θίγονταν σχεδόν καθόλου. Το **1978** ένιωσα μεγάλη χαρά

μέσα στο πνεύμα μου, καθώς έμαθα ότι υπάρχουν κι άλλοι πιστοί, που εκτός της εμπειρίας της αναγέννησης, είχαν στη ζωή τους και την **εμπειρία της Πεντηκοστής**, όπως αυτή αναφέρεται στο Β/2ο κεφάλαιο των Πράξεων των Αποστόλων και κήρυτταν θεία θεραπεία από τις αρρώστιες, καθόσον τις αλήθειες αυτές τις διάβαζα μέσα στον Λόγο του Θεού, την Αγία Γραφή και τις πίστευα από την αρχή της πίστης μου. Έκτοτε ζητούσα ευκαιρία να βρεθώ με τους αδελφούς αυτούς, γεγονός που συνέβηκε για πρώτη φορά σε κάποια χριστιανική εκδήλωση το έτος **1979**, κατά την ημέρα της Πεντηκοστής.

Καθοριστικός παράγοντας για την παραπέρα χριστιανική μου πορεία ήταν το γεγονός της θαυμαστής αποκάλυψης που μου έκανε ο Κύριος Ιησούς για το «ποιος είναι» και να ακολουθώ την **«πρώτη ΠΑΣΩΝ των εντολών»**, η οποία είναι **«Άκουε Ισραήλ. Κύριος ο Θεός ημών είναι “ΕΙΣ” Κύριος»** (βλ. Μάρκος ΙΒ/12:28-31). Εμείς, η εκκλησία Ιησού Χριστού είμαστε ο πνευματικός Ισραήλ και λατρεύουμε τον ΕΝΑ και ΜΟΝΟ Αληθινό Θεό που υπάρχει, τον *Πατέρα*, που φανερώθηκε στο πρόσωπο *του Υιού Του*, του Ιησού, στον οποίο κατοικεί όλο το πλήρωμα *του αγίου Πνεύματος* του Πατέρα. Ο Ιησούς είναι η ορατή εικόνα του Θεού του αοράτου, γιατί κανείς ποτέ δεν είδε τον Θεό. Η Βίβλος διακηρύττει ότι ο Θεός είναι «ΕΙΣ» (ΕΝΑΣ) και αυτή τη θαυμαστή αλήθεια τη γνωρίζουν και τα δαιμόνια και τρέμουν (βλ. Ιάκωβος Β/2:19). Εμείς πρέπει να υψώνουμε το όνομα του Κυρίου Ιησού, που είναι πάνω από κάθε άλλο όνομα για να καταισχύνεται ο εχθρός της ψυχής μας, ο Διάβολος.

Το Σεπτέμβριο του **1980** κατατάχθηκα στην Πολεμική Αεροπορία, όπου εκπλήρωσα τις στρατιωτικές μου υποχρεώσεις, υπηρετώντας το μεγαλύτερο μέρος της θητείας μου στην Λήμνο. Ένα μήνα μετά την απόλυσή μου από το στρατό, νυμφεύομαι και από το Νοέμβριο του **1982**, αρχίζω μαζί με τη σύζυγό του να εργάζομαι για τον Κύριο Ιησού στη χριστιανική συνάθροιση που είχα πάει όταν ο Κύριος με αναγέννησε με το Πνεύμα Του. Ο Κύριος με ευλόγησε και στον τομέα της εργασίας μου, όπου με θαυμαστό τρόπο ανοίγει το δρόμο και το Μάρτιο του **1984** διορίζομαι σε Υπηρεσία του δημόσιου τομέα, στην οποία παρέμεινα μέχρι το **2013**, όπου υπέβαλα παραίτηση, λόγω συμπλήρωσης των απαιτούμενων ετών υπηρεσίας. Το Σεπτέμβριο του **1986**, φεύγω από τη χριστιανική ομάδα στην οποία ήμουν, χωρίς όμως να προσκολληθώ επίσημα σε κάποια άλλη για ένα μικρό χρονικό διάστημα, γιατί ο Κύριος είχε κάτι θαυμαστό να κάνει στη ζωή μου και έπρεπε να μάθω να στηρίζομαι μόνο σ' Αυτόν και να Τον εμπιστευόμαι πλήρως. Η μετέπειτα πνευματική μου πορεία ήταν ιδιαίτερα ευλογημένη και πλούσια σε πολλές πνευματικές δραστηριότητες.

5. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΕ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ: Τον επόμενο χρόνο, στις **9 Νοεμβρίου 1987**, ημέρα Δευτέρα, ο Κύριος Ιησούς με βαπτίζει με το άγιο

Πνεύμα Του. Ήταν για μένα μια πρωτόγνωρη συγκλονιστική εμπειρία. Καθώς προσευχόταν μαζί με άλλους πιστούς και δόξαζα τον Κύριο Ιησού, Αυτός με γέμισε με το Πνεύμα Του, όπως ακριβώς γεμίζει ένα δοχείο με νερό και ταυτόχρονα ένας χείμαρρος δοξολογίας έβγαινε από μέσα μου σε ξένες γλώσσες, όπως συνέβηκε για πρώτη φορά στους αποστόλους την ημέρα της Πεντηκοστής και όπως συνέβηκε και συμβαίνει σε εκατομμύρια πιστούς σε όλους τους αιώνες και συμβαίνει και σήμερα σε ολόκληρο τον κόσμο. Από την ημέρα εκείνη αρχίζω να έχω μια νέα σχέση με τον Κύριο Ιησού και μια νέα πορεία μέσα στον πνευματικό Του αγρό.

Με την «**αναγέννησή**» μου το Πνεύμα του Θεού καθάρισε τη ζωή μου από κάθε αμαρτία, γιατί ο Ιησούς επάνω στο σταυρό του Γολγοθά πλήρωσε τις δικές μου αμαρτίες και τις δικές μου αρρώστιες, πέθανε ο Ιησούς αντί για μένα. Με το «**βάπτισμα του αγίου Πνεύματος**» ο Κύριος κατοίκησε μόνιμα μέσα μου και το σώμα μου έγινε ο ζωντανός ναός του αγίου Πνεύματος του Θεού (βλ. Α΄ Κορινθίους 5΄/6:19, Β΄ Κορινθίους 5΄/6:16, κλπ). Με την αναγέννηση **απέκτησα το εισιτήριο** για τον ουρανό, αλλά με το βάπτισμα του αγίου Πνεύματος, ο Ιησούς μου έδωσε το **δακτυλίδι του αρραβώνα**, που είναι το σφράγισμα για την ημέρα της απολύτρωσης του σώματός μας, για την ημέρα της αρπαγής της εκκλησίας (βλ. Εφεσίους Α/1:13, Δ/4:30, Α΄ Κορινθίους ΙΔ/14:21-22), εάν αυτό γίνει εφόσον βρίσκομαι στη ζωή. Η πνευματική μου πορεία και γενικά η ζωή μου πήρε από τότε άλλη μορφή, τα πάντα άλλαξαν στη ζωή μου. Μετά από ενάμισι χρόνο (Ιανουάριος **1989**) βαπτίζεται με το άγιο Πνεύμα και η σύζυγός μου. Η υπηρεσία μας μέσα στον αγρό του Κυρίου, η οποία πέρασε από πολλά στάδια δοκιμασιών και θλίψεων παίρνει νέα μορφή.

6. ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟ ΕΡΓΟ: Από το **1986** άρχισα να γράφω βιβλία πνευματικού περιεχομένου, τα οποία έγιναν η αιτία να δημιουργούνται διάφορες πνευματικές εστίες πανελλήνια και ο Κύριος να με χρησιμοποιεί πιο θετικά για τη διάδοση του μηνύματος του ευαγγελίου Του. Είχα ξεκινήσει τη συγγραφή βιβλίων από ηλικίας 19 ετών περίπου, όπου είχα κάνει μικρές μελέτες και είχα συγγράψει διάφορα άρθρα και δοκίμια, καθώς και δύο διηγήματα, όπως ήδη ανέφερα. Αργότερα, όταν έδωσα την καρδιά του στον Ιησού και «αναγεννήθηκα», αφιέρωσα το χάρισμά μου αυτό στην υπηρεσία Του.

Έχω συγγράψει μεγάλο αριθμό βιβλίων με ποικίλη ύλη, κατά βάση πνευματικού περιεχομένου (ερμηνευτικά, απολογητικά, εσχολογικά, κλπ). Ένα από τα σημαντικότερα έργα μου, το οποίο αποτελεί σταθμό στην Ελληνική βιβλιογραφία είναι το βιβλίο «**ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ**», στο οποίο αναλύονται οι σύγχρονες πολεμικές κινητοποιήσεις με ακριβή ιστορικά στοιχεία, που φθάνουν μέχρι το 2021 (7η έκδοση). Το βιβλίο αυτό, αν και αναλύει τα γεγονότα κάτω από το φως των προφητειών της Αγίας Γραφής, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί σαν θρη-

σκευτικό βιβλίο, αλλά αποτελεί ένα σπάνιο σύγχρονο ιστορικό ντοκουμέντο, που προχωρεί μέσα στο μέλλον και συναρπάζει τον αναγνώστη. Το βιβλίο αυτό, καθώς επίσης και το βιβλίο «**ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ**» έχουν αποσταλεί σε διάφορες πολιτικές και κοινωνικές προσωπικότητες, καθώς και σε διάφορους φορείς και έχουν αποσπάσει ευμενή σχόλια και κριτικές. Τοπικές εφημερίδες της γενέτειράς μου συχνά έχουν προβάλει τα βιβλία μου, με εξαιρετικές κριτικές.

Μεγάλης αποδοχής έχουν τύχει και τα βιβλία «**ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ**» και «**Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ**». Στο πρώτο περιγράφονται οι τρόποι και οι μεθοδείες με τις οποίες ενεργούν ο Διάβολος και οι πονηρές του δυνάμεις επάνω στον άνθρωπο και παράλληλα αναφέρονται οι τρόποι απελευθέρωσής του. Το δεύτερο βιβλίο μας μεταφέρει στις έσχατες ημέρες και στα συγκλονιστικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα επάνω σ' όλο τον κόσμο και θα μορφώσουν το ένδοξο σώμα της νύμφης εκκλησίας του Χριστού, επάνω στην οποία ο Κύριος Ιησούς θα επιθέσει μεγάλη δόξα και δύναμη.

Τέλος, το βιβλίο με τίτλο «**ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ**» αποτελεί σημαντικό σταθμό στην Ελληνική βιβλιογραφία, καθόσον γίνεται μια αντικειμενική ιστορική καταγραφή των γεγονότων και των συνθηκών που συνετέλεσαν στη θέσπιση του «Συμβόλου της Πίστεως». Περιγράφεται με λεπτομέρειες όλο το παρασκήνιο που προηγήθηκε της Συνόδου της Νίκαιας (325 μ.Χ), πριν υπογραφεί το Σύμβολο της Πίστεως, καθώς και οι πιέσεις που ασκήθηκαν από τον Ρωμαίο αυτοκράτορα Κωνσταντίνο, ο οποίος προήδρευσε της Συνόδου με τον τίτλο του **Pontifex Maximus**, δηλαδή του Μεγάλου Αρχιερέα. Ο δόκιμος όρος που θα μπορούσε να αποδοθεί στο βιβλίο αυτό είναι ότι αποτελεί μια «ιστορική εκκλησιαστική πραγματεία», που με τεκμηριωμένα στοιχεία δείχνει την ανωτερότητα της **θεόπνευστης** Βίβλου απέναντι σ' ένα **ανθρώπινο** θρησκευτικό σύγγραμμα, όπως είναι το Σύμβολο της Πίστεως.

❖ Από τις αρχές του έτους **2003**, λόγω της ιδιότητάς μου ως δημοσίου υπαλλήλου, αλλά και λόγω της μεγάλης μου εμπειρίας στον τομέα της δημόσιας διοίκησης, άρχισα να εκδίδω και μία σειρά νομικών βιβλίων, που έχουν σχέση με τη «Δημόσια Διοίκηση». Τα βιβλία αυτά απετέλεσαν ένα μέσο, ώστε πάρα πολλοί να θέλουν να γνωρίσουν και τα πνευματικά μου βιβλία. Από τα έτη **1996** μέχρι τέλος του **2012** ήμουν τακτικό μέλος του Υπηρεσιακού και Πειθαρχικού Συμβουλίου της Υπηρεσίας μου (επί 16 συνεχή έτη), έχοντας ασκήσει παράλληλα, κατά περιόδους και καθήκοντα προϊσταμένου Τμήματος. Η όλη προσφορά μου έτυχε μεν μεγάλης αναγνωρισιμότητας, καθόσον σε πλείστες περιπτώσεις δόθηκαν άμεσες και αποτελεσματικές λύσεις σε υπάρχοντα υπηρεσιακά προβλήματα, αλλά

πολεμήθηκα και από μερίδα συναδέλφων, για καθαρά εμπαιθείς λόγους, που με ανέντιμους μεθόδους ασκούσαν μια πολεμική εναντίον μου, διοχετεύοντας στον τύπο γεγονότα και καταστάσεις που αφορούσαν την πνευματική προσωπική μου ζωή, μη μπορώντας να με αντιμετωπίσουν με άλλον τρόπο, καθόσον ενεργούσα πάντοτε μέσα στα υπηρεσιακά και νόμιμα πλαίσια και με πλήρη διαφάνεια και καθαρότητα. Αξίζει να σημειωθεί, για ιστορικούς λόγους, αλλά και για τη δόξα του Ιησού, ότι στις αρχαιρεσίες που γινόντουσαν για την εκλογή των μελών του Υπηρεσιακού Συμβουλίου, εκλεγόμουν επί χρόνια 1ος, καθόσον με ψήφιζαν συνάδελφοι απ' όλη την Ελλάδα, οι οποίοι ανήκαν πολιτικά σε όλες τις παρατάξεις, γνωρίζοντας ότι σαν άνθρωπος του Θεού, μπορούσαν να βρουν λύσεις στα προβλήματά τους και ιδιαίτερα σε πειθαρχικά θέματα.

7. ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ: Εκτός από τη συγγραφική μου δραστηριότητα, η οποία εκ των υστέρων έλαβε μεγάλη έκταση, ο τομέας στον οποίο δραστηριοποιήθηκα σχεδόν αμέσως από τα πρώτα χρόνια της αναγέννησής μου ήταν η **διακονία του Λόγου Θεού** και σαν ομιλητής (κήρυκας) έχω μεταφέρει τα καλά νέα του ευαγγελίου του Ιησού, σ' όλη την Ελλάδα, με αποτέλεσμα πολλοί άνθρωποι να έχουν ευλογηθεί, καθώς εκζητούν τον Ιησού Χριστό στη ζωή τους και στρέφονται με δίψα στον άγιο Λόγο Του, την Βίβλο, που αποτελεί ύψιστη τιμή για τη χώρα μας, καθόσον η Καινή Διαθήκη έχει γραφτεί απευθείας στην Ελληνική γλώσσα, ένα προνόμιο μοναδικό για μας, που ο Θεός δεν το έδωσε σε κανένα άλλο έθνος. Κατά καιρούς έχω αναλάβει στην Αθήνα και στην επαρχία **την ευθύνη διαφόρων συναθροίσεων ή χριστιανικών ομάδων**, που λειτουργούσαν, είτε κατ' οίκον, είτε σε δημόσιους χώρους (κτίρια), έχοντας συνεργαστεί με όλες σχεδόν τις αναγεννημένες ομάδες, ομολογίες, συναθροίσεις, κλπ, που δραστηριοποιούνται στη χώρα μας, Ελληνόφωνες και Αγγλόφωνες. Τα μηνύματά μου, αρχικά δια μέσου κασετών και αργότερα δια μέσου CD και DVD έχουν μεταφερθεί σε ολόκληρη την Ελλάδα. Με τη χρήση του ιντερνετ (site, facebook, youtube, κλπ) τα μηνύματα μεταδίδονται και σε ολόκληρο τον κόσμο, με αποτέλεσμα πολλοί να έχουν ευλογηθεί, σύμφωνα με τις δικές τους μαρτυρίες .

8. Διακονία «ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»: Πολλοί είναι αυτοί που καλοπροαίρετα με ρωτούν να μάθουν **που ανήκω** και βασικά **ποιο είναι το δογματικό «πιστεύω»**, που ακολουθώ. Κατ' αρχήν, θα ήθελα να επισημάνω το γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός δεν πέθανε για να δημιουργηθούν ομάδες, φατρίες και παρατάξεις, αντιμαχόμενες μεταξύ τους, πέθανε για να μας φέρει σε επικοινωνία με τον Πατέρα Θεό και να ζήσουμε αιώνια στην παρουσία Του. Σαν «εκκλησία του Χριστού» είμαστε ένα ενιαίο πνευματικό σώμα και όχι ένα κομματιασμένο σώμα, που το ένα μέλος μάχεται το άλλο. Ο Κύ-

ριος Ιησούς ζητεί από το λαό Του να παραμερίσει τα δογματικά φράγματα και να υψωθεί πάνω από διαφορές για να μπορεί να Τον λατρεύει με ενότητα και Αυτός μόνον θα είναι η κεφαλή (εξουσία) της εκκλησίας. Πρέπει να ζούμε άγια και ταπεινά και να θεωρούμε **«αλλήλους υπερέχοντας»**.

Ενώπιον του Θεού δεν υπάρχουν «Ορθόδοξοι ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ», «Καθολικοί ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ», «Διαμαρτυρούμενοι ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ», «Ευαγγελικοί ή Πεντηκοστιανοί», «τριαδικοί ή μονοθεϊστές», κλπ, ενώπιόν Του υπάρχουν μόνον «αχρείοι δούλοι» και «υπηρέτες» του Λόγου Του. Ας θυμηθούμε ότι η πρώτη αποστολική εκκλησία δεν είχε τίτλους, αξιώματα και ταμπέλες και στην Αντιόχεια για πρώτη φορά οι πιστοί ονομάστηκαν απλά "χριστιανοί", χωρίς να υπάρχει δίπλα και κάποιο κοσμικό επίθετο (Πράξεις ΙΑ/11:26). Ο Ιησούς θυσιάστηκε για να φέρει το λαό Του σε ενότητα πίστης και Πνεύματος. Μπορεί άλλοι να έχουν λιγότερο φως και άλλοι να έχουν περισσότερο φως, **αλλά όλοι όμως έχουμε φως από την ΙΔΙΑ πηγή**, που είναι ο Ιησούς Χριστός, γιατί Αυτός είναι «το Φως τους κόσμου».

Στους ανθρώπους δεν συστήνω να ακολουθήσουν δόγμα, θρησκεία, αίρεση, ομάδες και φατρίες, δεν συστήνω να ακολουθήσουν χαρισματικούς και ταλαντούχους ανθρώπους, αλλά συστήνω να διαβάσουν τον Λόγο του Θεού και να ακολουθήσουν ένα ΜΟΝΑΔΙΚΟ πρόσωπο, τον Κύριο Ιησού και Αυτός θα τους οδηγήσει σε όλη την αλήθεια. Αυτός είναι η **σωτηρία**, Αυτός είναι η **θεραπεία** για κάθε αρρώστια και Αυτός είναι η **ελευθερία** από τις πονηρές δαιμονικές δυνάμεις, Αυτός είναι ο ίδιος ΧΘΕΣ και ΣΗΜΕΡΑ και στους ΑΙΩΝΕΣ.

Για το λόγο αυτό, έχω δώσει στη διακονία μου την άτυπη επωνυμία **«ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, γιατί πιστεύω ότι μόνο με ειλικρινή αγάπη και φιλαδέλφεια μπορεί κάποιος να υπηρετήσει τον πλησίον του, μια γνήσια φιλαδέλφεια που να έχει τα σπλάχνα του Ιησού Χριστού και την καρδιά της αγάπης του Πατέρα. Ο Κύριος ετοιμάζει το λαό Του για κάτι θαυμαστό, ετοιμάζει το **«νέον πράγμα»** που αναφέρεται στον Ησαΐα ΜΓ/43:18 και για το σκοπό αυτό φέρνει σε επαφή αδελφούς, άγνωστους μεταξύ τους και με διαφορετικές δογματικές τοποθετήσεις, αλλά με ένα κοινό στόχο και οραματισμό: Να χρίσουν τη κεφαλή του σώματος, να χρίσουν τον Ιησού και Αυτός είπε **«Όταν εγώ υψωθώ, θα ελκύσω πάντας προς εμαυτόν»**.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Λεπτομέρειες για την πνευματική πορεία του συγγραφέα, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να διαβάσει στην αυτοβιογραφία του, που κυκλοφορεί με τίτλο **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»** (κωδικός 11). Όλα τα βιβλία του συγγραφέα έχουν αναρτηθεί σε αρχεία PDF στο site www.AlkiviadisFiladelfos.com ,στο facebook και στην ομάδα **«Βιβλιοθήκη ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ»**, όπου η πρόσβαση είναι ελεύθερη.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΗΓΕΣ - ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ

01. **«ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ»**, σε μετάφραση αρχιμανδρίτη Νεόφ. Βάμβα. Έκδοση «ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ».
02. **«ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ»**, αρχαίο κριτικό κείμενο U.B.S..
03. **«ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ»**, μετάφραση των Ο΄ (Εβδομήκοντα).
04. **«ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ»**
Άλβαρ Μπλόγκρεν
05. **«ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**
Γιάννης Δημητριάδης - Θεσσαλονίκη
06. **«ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΕΝΟΙ ΔΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**
Άρθουρ Γουάλλις - μετάφραση Σ.Α.
07. **«ΠΩΣ ΝΑ ΛΑΒΕΙΣ ΤΟ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ»**
Μιχαλάκης Πουλλαϊδης - Κύπρος
08. **«ΤΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**
Μιχαλάκης Πουλλαϊδης - Κύπρος
09. **«ΤΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΤΗΣ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ»**
Χάρολντ Χόρτον - μετάφραση Ο.Γ.Γκούμα
10. **«ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΣΤΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ»**
Λεωνίδα Φέγγος
11. **«ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ» - σειρά μαθημάτων**
Θεμιστοκλής Κουλούρης - www.ekxe.gr
12. **«ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΜΟΥ ΘΑ ΛΑΛΗΣΟΥΝ ΝΕΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ»**
Θεμιστοκλής Κουλούρης 2008 - www.ekxe.gr

13. **«Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΚΧΥΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**
αρχιμανδρίτη Ευσέβιου Παπαστεφάνου
14. **«ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ»**, Τ. Όσμπορν
15. **«Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ»**, Γιώργος Παππάς
16. **«Ο ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΣ»**, Brian J. Bailey (έκδοση 2011)
17. **«Η ΓΛΩΣΣΟΛΑΛΙΑ - Μύθοι και Αλήθειες»**
Γεράσιμος Ζερβόπουλος
18. **«Η ΚΙΝΗΣΗ ΤΩΝ ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΩΝ»**
Γεράσιμος Ζερβόπουλος
19. **«ΧΑΡΑ ΚΑΙ ΝΙΚΗ»**
R.C.Mc Smith - Μετάφραση Θ.Νικολόπουλος
20. **«ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ»**, F.G.Smith
21. **«ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ»**, Χ. Μποσταντζόγλου
22. **«ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ»**
Αλκιβιάδης Τζελέπης - εκδόσεις "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
23. **«ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ»**
Ομολογία Αλκιβιάδη Τζελέπη - εκδόσεις "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"
24. **«ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ»**
Ιωάννου Σταματάκου (έκδοση 1990)
25. **«ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ»**
Μητροπολίτου Λεοντοπόλεως Σωφρονίου Ευστρατιάδου
(έκδοση 2001 /αρχική έκδοση 1910)
26. **«ΛΕΞΙΚΟ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ»**
Γεωργίου Μπαμπινιώτη (έκδοση 1998)

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 34 - 0

Α' έκδοση: 11/2007 ❖ Β' έκδοση: 11/2019

Αρχική έκδοση: 03/1998 ❖ Σελίδες 88

Στο βιβλίο αυτό περιγράφεται με σύντομο, αλλά και με γλαφυρό τρόπο η ΟΜΟΛΟΓΙΑ - ΜΑΡΤΥΡΙΑ του συγγραφέα Αλκιβιάδη Τζελέπη.

Περιγράφεται **πως** αναγεννήθηκε και βαπτίσθηκε με το άγιο Πνεύμα του Θεού, **ποιοι** άνθρωποι ήταν γι' αυτόν πνευματικά στηρίγματα, **πως** και με ποιους συνεργάστηκε μέσα στο έργο του Θεού, **τι** προβλήματα είχε σαν αναγεννημένος πιστός στη δουλειά του, **πως** τα πνευματικά βιβλία που έχει γράψει έγιναν μια πηγή ευλογίας για εκατοντάδες ανθρώπους σε Ελλάδα και εξωτερικό και **πως** ο Κύριος τον έχρησε και τον οδήγησε να εργαστεί ως κήρυκας του Λόγου του, μεταφέροντας το μήνυμα του ευαγγελίου, μέσα από CD, DVD και το διαδίκτυο σε όλο τον κόσμο ...και πολλά άλλα.

ISBN: 978 - 960 - 92560 - 7 - 0

Α' έκδοση: 02/2002 ❖ Ανατύπωση: 2022 ❖ Σελίδες 80

Πολεμικές συρράξεις με τεχνολογία τρόμου, τρομοκρατικές ενέργειες που ξεπερνούν τον κινηματογράφο, εμφύλιες διαμάχες που αφανίζουν λαούς ολόκληρους, θρησκευτικές συγκρούσεις χωρίς τέλος, φοβερές επιδημίες, πείνα, αρρώστιες, ανεργία, πληθωρισμός, σεισμοί, καταστροφικά καιρικά φαινόμενα, άνθρωποι γεμάτοι μίσος, κακία, θεομπαίχτες, εγωιστές, αλαζόνες, καιροσκόποι, σατανολάτρες και πολλά άλλα κοινωνικά προβλήματα ζωντανεύουν στις σελίδες του βιβλίου αυτού.

Το βιβλίο αυτό προχωρεί στο μέλλον και περιγράφει φοβερὰ γεγονότα που πρόκειται να συμβούν:

Ο πύργος του Άιφελ θα πέσει - Ο Νείλος ποταμός θα ξεραθεί - Τα Ηνωμένα Έθνη θα διαλυθούν - Ουρανοξύστες στη Νέα Υόρκη θα πέσουν - Το νερό θα γίνει σπάνιο στη Μέση Ανατολή - Η Τουρκία και οι γύρω περιοχές θα αιματοκυλίσουν - Ο Ειρηνικός και ο Ατλαντικός Ωκεανός θα ενωθούν ...κλπ.

Αυτά θα είναι μερικά από τα γεγονότα που αναφέρονται στο βιβλίο, το οποίο θεωρείται σαν μια μικρή συνέχεια (συμπλήρωμα) του βιβλίου με τίτλο «ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ» (κωδικός Νο3).

- ❖ **ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ** που αποτελείται από τρία (αυτοτελή) θέματα, που μεταξύ τους παρουσιάζουν μια θαυμαστή ενότητα και αποτελούν μια ΤΡΙΛΟΓΙΑ. Τα δύο πρώτα («Η ΟΡΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΜΟΥ» και «ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΔΟΞΑ») έχουν γραφτεί από τον *Ρικ Τζόινερ* και το τρίτο («Ο ΥΙΟΣ Ο ΑΡΣΕΝ»), που αποτελεί και το μεγαλύτερο μέρος του βιβλίου έχει γραφτεί από τον *Αλκιβιάδη Τζελέπη*.
- ❖ **ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ** που μας μεταφέρει στα τέλη των εσχάτων καιρών και στα συγκλονιστικά γεγονότα που θα λάβουν χώρα και θα μορφώσουν το ένδοξο σώμα της «εκκλησίας της Φιλαδέλφειας», της εκκλησίας της αρπαγής, επάνω στην οποία ο Κύριος θα επιθέσει μεγάλη δόξα.
- ❖ **ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ** που δεν πρέπει να λείπει από καμιά βιβλιοθήκη

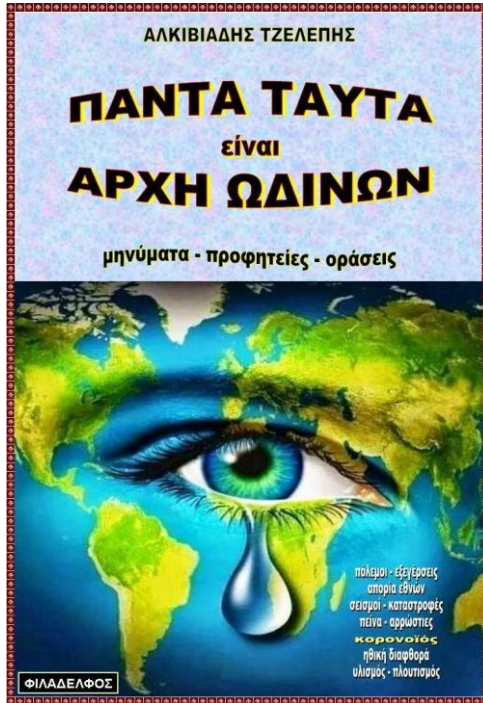
ISBN: 978 - 960 - 6783 - 36 - 4

Α' έκδοση: 02/2021 - Σελίδες 552

❖ Ένα βιβλίο που αποτελεί «**ΥΜΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ**» για το σημαντικό ρόλο της μέσα στην εκκλησία, στην οικογένεια και στην κοινωνία. Επειδή το θέμα «γυναίκα» από τους αρχαίους χρόνους ήταν ένα αμφιλεγόμενο θέμα που δημιουργούσε αντιπαράθεσεις στο βιβλίο αυτό ασχολούμαστε με όλες τις περιπτώσεις που αναφέρονται μέσα στην Βίβλο και δίνονται απαντήσεις σε πολλά ερωτήματα που απασχολούν κάθε εκζητητή των αληθειών της Αγίας Γραφής.

❖ **Στο βιβλίο αυτό, δίνονται απαντήσεις σε θέματα, όπως είναι:**

- Μπορεί μια γυναίκα να κηρύττει, να προσεύχεται ή να προφητεύει;
- Ποιες είναι οι διακονίες και οι υπευθυνότητές της στην εκκλησία;
- Ποια είναι η πνευματική της εξουσία, που της δόθηκε από τον Θεό;
- Ποια ενδυμασία αρμόζει στη γυναίκα, που επαγγέλλεται θεοσέβεια;
- Μπορεί μια χωρισμένη να παντρευτεί ξανά;
- Τι αναφέρει η Βίβλος για τις γαμήλιες (συζυγικές) σχέσεις;
- Ποιος ο ρόλος της γυναίκας σαν σύζυγος και σαν μητέρα
- Και πολλές άλλες απαντήσεις θα βρείτε στο βιβλίο «**σταθμό για τη γυναίκα**»

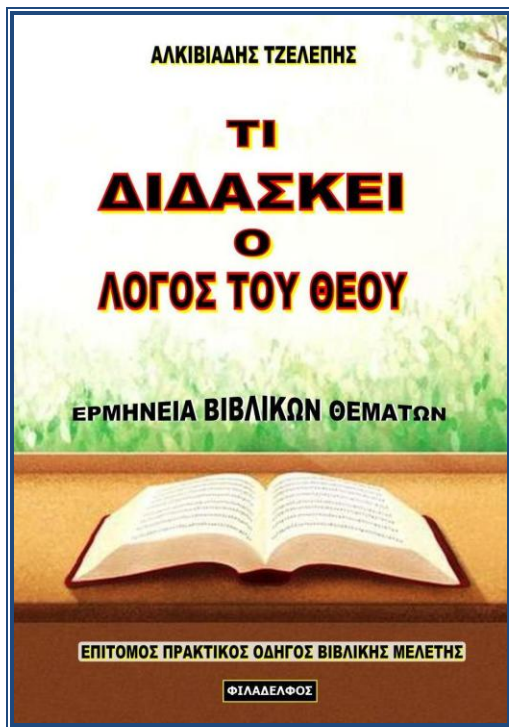

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 35 - 7

Α' έκδοση: 05/2020 - Σελίδες 88

❖ Το βιβλίο αυτό **γράφτηκε** κατά τη διάρκεια της συνεχιζόμενης επέλασης της πανδημίας του κορονοϊού (Απρίλιος, 2020) και **περιλαμβάνει** προφητείες και οράσεις που ο Κύριος Ιησούς έχει δώσει στο λαό Του, την εκκλησία Του, για τις ημέρες αυτές, ώστε οι πιστοί να πάρουν θάρρος και δύναμη, για να αντιμετωπίζουν τα γεγονότα αυτά με ειρήνη στην καρδιά τους, έχοντας τέλεια εμπιστοσύνη σ' Αυτόν ότι θα τους διαφυλάξει και θα τους προστατεύσει μέσα από τα επερχόμενα δεινά.

❖ Στο βιβλίο αυτό συχνά αναφέρεται η φράση «**αρχή ωδίνων**» και αυτός είναι ο λόγος που δόθηκε και ο σχετικός τίτλος. Όλα αυτά που συμβαίνουν επάνω στην ανθρωπότητα είναι "ωδίνες", είναι πόνοι και συμφορές, που «**κοιλοπονούν**» κάτι το νέο. Οι προφητείες της Αγίας Γραφής είναι αρκετά αποκαλυπτικές στο θέμα αυτό και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός είχε αναφερθεί πολλές φορές, όταν μιλούσε για τα γεγονότα που θα προηγηθούν της Β' ένδοξης έλευσής Του.

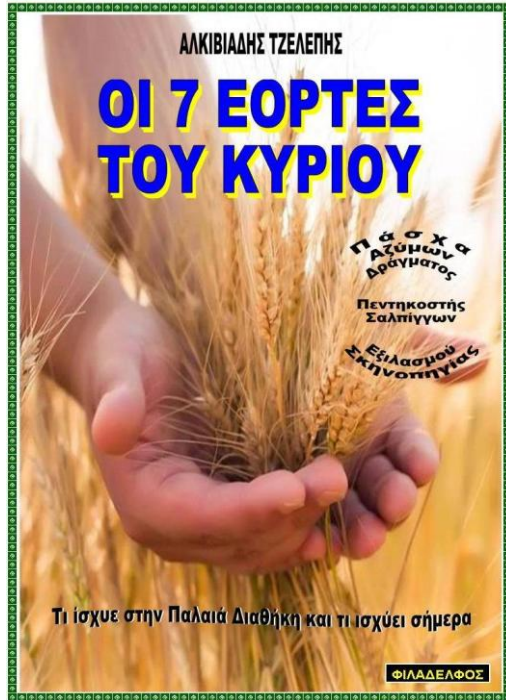

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 40 - 1

1^η έκδοση: 05/1992 (σελ.280) ❖ 5^η έκδοση: 09/2022 (σελ.608)

Ένα βιβλίο που αποτελεί πολύτιμο **ΟΔΗΓΟ - ΒΟΗΘΗΜΑ**. Πρόκειται για μια συλλογή βασικών θεμάτων, που εξετάζονται και ερμηνεύονται σύμφωνα με την Αγία Γραφή. Το βιβλίο απευθύνεται **σε όλες τις τάξεις των ανθρώπων**, σε θεολόγους, ιεροκήρυκες, ομιλητές, δασκάλους Κυριακών σχολείων, καθώς και σε απλούς ανθρώπους, που εκζητούν να γνωρίσουν τις αιώνιες αλήθειες της Γραφής και να έχουν προσωπική σχέση και γνωριμία με τον ένδοξο Κύριο Ιησού.

Ένα επίτομο **ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ**, που περιέχει **31** αυτοτελή θέματα, γεγονός που χαρακτηρίζει το βιβλίο αυτό σαν μια «**Μικρή Βιβλική Εγκυκλοπαίδεια**». Η ύλη του κάθε θέματος περιλαμβάνει περίπου 15-20 σελίδες. Στο τέλος του κάθε θέματος, αναφέρονται **ΠΗΓΕΣ και ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ** (βιβλία, μηνύματα σε cd, video, κλπ), όπου μπορεί να ανατρέξει ο ενδιαφερόμενος, περισσότερες λεπτομέρειες

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 32 - 6

Α' έκδοση: 01/2019 - Σελίδες 84

❖ Στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης ο Θεός είχε καθιερώσει **7 ετήσιες** εορτές και **1 εβδομαδιαία** εορτή, το Σάββατο, μέσα στις οποίες ο Θεός είχε "κρύψει" αιώνιες αλήθειες, τις οποίες ήθελε να αποκαλύψει στους αγίους Του. Οι εορτές αυτές ήταν **τύποι** μελλοντικών αγαθών και αληθειών, που είχαν σχέση με την έλευση του Μεσσία και με την ένδοξη πορεία της νύμφης εκκλησίας.

❖ Στο βιβλίο αυτό γίνεται παρουσίαση και ανάλυση των 7 ετήσιων εορτών, οι οποίες προφητικά και χρονολογικά καλύπτουν όλα τα γεγονότα από τη ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ μέχρι τη ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ του κόσμου. Δίνονται απαντήσεις σε ερωτήματα που απασχολούν τον εκζητητή της αλήθειας, **όπως:** Ποιος ήταν ο προφητικός συμβολισμός των εορτών; Ισχύουν οι εορτές αυτές και στην περίοδο της Καινής Διαθήκης; Η πρώτη αποστολική εκκλησία τι εφάρμοζε;

ISBN: 978 - 960 - 6783 - 42 - 5

Α' έκδοση: 01/2001 - Β' έκδοση: 02/2023 - Σελίδες 288

Το βιβλίο αποτελείται από τρία μέρη:

Μέρος 1ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ
"ξεσκεπάζοντας τον εχθρό"

Μέρος 2ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ
"συντρίβοντας τον εχθρό"

Μέρος 3ο - ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΖΟΦΡΕΝΕΙΑ
"σπάζοντας τα δεσμά του εχθρού"

❖ Μια θαυμαστή αποκάλυψη του Κυρίου Ιησού Χριστού στην εκκλησία των τελευταίων καιρών, **για να ξεσκεπαστούν και να συντριφτούν** τα έργα του Διαβόλου και των πονηρών σκοτεινών δυνάμεών του και **για να ετοιμαστεί η νύμφη Του** για τον ένδοξο ερχομό Του.

❖ Πρόκειται για **διασκευή** του βιβλίου «**ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΣΤΟ ΣΑΛΟΝΙ**» των Φράνκ και **Άιντα Μακ Χάμοντ**, στο οποίο **έχουν προστεθεί** από τον συγγραφέα **Αλκιβιάδη Τζελέπη** πλήθος νέων στοιχείων, απόψεων και πληροφοριών, με αποτέλεσμα η ανάλυση να γίνεται με λεπτομερή τρόπο. **3 κεφάλαια** έχουν προστεθεί εξ ολοκλήρου από τον Έλληνα συγγραφέα.

Βιβλιοθήκη "ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ"

Συγγραφείας: Αλκιβιάδης Τζελέπης

01. ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ (συγκλονιστικές μαρτυρίες)
02. ΤΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (31 Βιβλικά θέματα - 5η έκδοση 2022)
03. ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ εσχατολογικό (7η έκδοση 2021)
04. ΟΙ 3 ΚΑΘΟΛΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ (συνοπτική ανάλυση)
05. ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΩΝ ΣΚΟΤΕΙΝΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ (Αντίχριστος και Μασονία)
06. Η ΑΠΟΣΤΑΤΗΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ (χάνεται ή όχι η σωτηρία του πιστού;)
07. Η ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ (Γένεση Α:26-27)
08. Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΤΟΥ (Βιβλική μελέτη)
09. ΚΑΘΑΡΑ ΚΑΙ ΑΚΑΘΑΡΤΑ ΖΩΑ (ΒΙΒΛΟΣ και ΥΓΙΕΙΝΗ ΔΙΑΤΡΟΦΗ)
10. ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΙΗΣΟΥ
11. ΠΩΣ ΓΝΩΡΙΣΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟ (ομολογία Αλκιβιάδη Τζελέπη)
12. ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ (Βιβλική μελέτη)
13. Ο ΙΣΧΥΡΟΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ
14. ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΗ (προφητικά μηνύματα)
15. ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ (σχολιάζοντας την επικαιρότητα)
16. ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ (με σκίτσα)
17. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΔΑΙΜΟΝΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ (Ξεσκεπάζοντας τον Εχθρό)
18. ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΑΠΟ ΣΧΙΣΟΦΡΕΝΕΙΑ (το 3ο μέρος του βιβλίου 17)
19. ΤΟ ΣΚΙΣΙΜΟ ΤΟΥ ΚΑΤΑΠΕΤΑΣΜΑΤΟΣ και Η ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΕΡΟΣΥΝΗΣ
20. Η ΘΕΟΠΝΕΥΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ (ιστορικές - αρχαιολογικές αποδείξεις)
21. Η ΑΙΡΕΣΗ ΤΩΝ ΝΑΖΩΡΑΙΩΝ (η εκκλησία των Εσχάτων Καιρών)
22. Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΗΜΕΡΑ - Η ημέρα του Κυρίου (έκδοση βελτιωμένη) 2018)
23. ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ - Η Θεοτήτά του Ιησού Χριστού
24. ΔΙΑΘΗΚΗ ΣΦΡΑΓΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ (ο Θεός της Διαθήκης)
25. «Ψάλτε ΑΣΜΑ ΝΕΟΝ» (υμνολόγιο - 240 ύμνοι)
26. «ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΤΩΝ ΠΙΣΤΩΝ» (υμνολόγιο - 1390 ύμνοι - έκδοση 2023)
27. Η ΟΡΑΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (προφητικό)
28. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΗ ΓΗ, ΔΟΞΑ ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ (προφητικό)
29. ΟΤΑΝ Η ΓΗ ΚΟΙΛΟΠΟΝΕΙ (εσχατολογική - προφητική μελέτη)
30. ΦΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΟ (μικρό εγχειρίδιο θεολογίας - 16 θέματα)
31. ΥΜΝΟΙ ΓΕΝΝΗΣΗΣ ΙΗΣΟΥ - Τραγούδια, Ύμνοι, Κάλαντα (υμνολόγιο - 100 ύμνοι)
32. ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ (αληθινές ιστορίες)
33. ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ (δημοσιεύσεις στο facebook)
34. ΔΟΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (δογματικές διαφορές και ενότητα)
35. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΣ ΟΔΗΓΟΣ 50 ΒΙΒΛΙΚΩΝ ΘΕΜΑΤΩΝ (συνοπτική παρουσίαση)
36. Ο ΚΗΡΥΚΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΗΣ: ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΠΑΣ
37. ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ και Η ΑΝΩΤΕΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ
- 37Α. ΤΡΙΑΔΙΚΕΣ ΘΕΟΤΗΤΕΣ από την ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ μέχρι ΣΗΜΕΡΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟ
38. ΘΕΣΕΙΣ και ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΡΙΑΔΙΚΗΣ και ΜΟΝΟΘΕΪΣΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ
39. ΖΩΟΦΙΛΙΑ και ΖΩΟΛΑΤΡΕΙΑ - Φιλώζωος ή Φιλανθρωπός;
40. ΟΙ 7 ΕΟΡΤΕΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ - προφητική & ερμηνευτική μελέτη
41. Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ ΟΤΑΝ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ;
42. ΠΑΝΤΑ ΤΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΧΗ ΩΔΙΝΩΝ (μηνύματα - προφητείες - οράσεις)
43. Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
44. ΣΥΝΕΤΑΙΡΟΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ - Δέκατα και προσφορές (1η έκδοση 2022)
45. ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ - Επιθανάτιες εμπειρίες (Γ. Γαρόλης - 2η έκδοση)

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Η δύναμη της Πεντηκοστής

◆ Η **ανάσταση του Ιησού Χριστού** είναι ένα από τα πιο συγκλονιστικά γεγονότα που συνέβησαν μέσα στην παγκόσμια ανθρώπινη ιστορία. Πλην όμως, όταν συνέβηκε αυτό, ήταν ένα γεγονός που **πέρασε απαρατήρητο**, γιατί το γνώριζαν μόνο αυτοί στους οποίους ο Ιησούς παρουσιάστηκε (*αρχικά στις γυναίκες στο μνήμα, μετά στους μαθητές Του, στους δύο μαθητές προς Εμμαούς, κλπ*). **Πενήντα ημέρες** μετά από την ανάσταση του Ιησού συνέβηκε ένα άλλο γεγονός, που όχι μόνο δεν πέρασε απαρατήρητο, αλλά **συγκλόνησε μια ολόκληρη πόλη**, την Ιερουσαλήμ και το γεγονός αυτό είχε άμεσες προεκτάσεις σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο, φθάνει μέχρι τις ημέρες μας και θα συνεχίσει μέχρι την αρπαγή της σύμφης εκκλησίας.

◆ Μία ομάδα από **120 μαθητές** προσευχόντουσαν και περίμεναν την **ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ**, όπως τους υποσχέθηκε ο Ιησούς. Την ημέρα της Πεντηκοστής αυτό έγινε πραγματικότητα και μία ολόκληρη πόλη συγκεντρώθηκε στο οίκημα που ήταν οι μαθητές για να δουν τι είχε συμβεί και τους άκουγαν να δοξάζουν τον Θεό **σε ξένες γλώσσες** (Πράξεις Β/2:1-4). Μετά από λίγο ο **απόστολος Πέτρος** γεμάτος από τη δύναμη του Πνεύματος μίλησε στους συγκεντρωμένους και **3.000** πίστεψαν στον Κύριο Ιησού, πιο αργότερα ο αριθμός των πιστών αυξήθηκε σε **5.000** και πιο μετά σε **«πλήθος πολύ»**.

◆ Από τότε που συνέβηκε το θαυμαστό αυτό γεγονός πλήθος ανθρώπων έχουν δεχτεί στη ζωή τους την **εμπειρία της Πεντηκοστής** και έχουν λάβει τη **«δύναμη εξ ύψους»**, πλην όμως μέσα στην πορεία των αιώνων ο Διάβολος, ο εχθρός της ψυχής του ανθρώπου δεν έμεινε αδρανής και δημιούργησε αμφιβολίες και ερωτηματικά, εάν το **βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα του Θεού**, ήταν μόνο για την πρώτη αποστολική εκκλησία ή είναι για όλες τις εποχές, άρα είναι και για εμάς σήμερα, που ζούμε στον 21ο αιώνα.

◆ Στο βιβλίο αυτό δίνεται αξιόπιστη απάντηση εάν η εμπειρία της Πεντηκοστής, που έχει καταστεί ένα **σημείο αντιλεγόμενο**, είναι και για εμάς σήμερα, παρουσιάζοντας τις απόψεις και τις δογματικές θέσεις όλων των ομολογιών, ώστε η ανάλυση και η ερμηνεία να είναι αντικειμενική και όχι υποκειμενική.

Μερικά από τα περιεχόμενα του βιβλίου είναι:

- Η υπόσχεση του Θεού να εκχέει το Πνεύμα Του επί «πάσαν σάρκα».
- Το έργο του αγίου Πνεύματος στην περίοδο της Παλαιάς Διαθήκης.
- Ποιο είναι το «σημείον» της εκπλήρωσης της υπόσχεσης του Θεού.
- Παρουσίαση 12 αρνητικών επιχειρημάτων για τη σημερινή εκπλήρωση.
- Αποτελέσματα και οφέλη από το βάπτισμα με το άγιο Πνεύμα.
- Τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος και η χρησιμότητά τους.
- Ποια είναι η διαφορά της «αναγέννησης» με το «βάπτισμα εν Πνεύματι»

"ΦΙΛΑΔΕΛΦΟΣ - βιβλιοθήκη - "FILADELFOS"
Site: www.AikiviadisFiladelfos.com
Facebook: Alkiviadis Tzalepis (filadelfos)
E-mail: filadelfos02@hotmail.com